

ஓப்பியன் மொழிநால்

மொழிஞரையிறு

ஞா. தேவநோயைப் பாவாணர்

கழக வெளியீடு

ஒப்பியன் மொழிநூல்

ஞா. தேவநேயப் பாவாணர்

ஓப்பியன் மொழிநூல்

திரரவிடம்

தமிழ்

மொழிநூயிறு
ஞா. தேவநோயப் பாவாணர்
எழுதியது

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்.,
154, டி. டி. கே. சாலை, சென்னை-18.

1990

© ஞானப்பிரகாச தேவனேயன் (1902)

1990 THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LIMITED.

கிளைகள் :

79, பிரகாசம் சாலை, (பிராடுவே) சென்னை-108.
திருக்கொண்டில்-6 மதுரை-1 கோயமுத்தூர்-1
கும்பகோணம்-1 சேலம்-1 திருச்சிராப்பள்ளி-2

கழக வெளியீடு : குகை

முதற்பதிப்பு : 1940
மறுபதிப்புகள் : மார்ச் 1971, திசம்பர் 1990

P 31
N90

OPPIYAN MOZHI NOOL
DRAVIDAM Vol.1
TAMIL

அப்பர் அச்சகம்பு, சென்னை-108.

பதிப்புரை

ஒரு நாட்டின் சிறப்பு அந்நாட்டின் மொழி வளத்தைப் பொறுத்தே அமைவதாகும். மொழி, வளமுடையதாயின் அதனைப் பேசும் மக்கள், நாகரிகமும் நல்ல பண்பாடும் உடையவர்களாய்த் திகழ்வர் என்பது தேற்றம். அவ்வகையில் நந்தமிழ் மொழி தன்னேரில்லாத் தனித்தன்மை வாய்ந்தது; அதனைப் பேசும் இத்தமிழக மாந்தர்தம் நாகரிகம், தனித் தன்மையும் சிறப்பும் தொன்மையும் வாய்ந்தது: இது வரலாற்றாசிரியர் அனைவரும் ஒப்ப முடிந்த முடிபாகும்.

இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த தமிழ் நன்மக்கள் முறையாக வளர்ந்தோங்கி வாழ்ந்திருப்பின், இத்தமிழ் நாடு மேலைநாடு கட்கு ஒப்பானதொரு சிரிய நாடாக-உலக அரங்கில் மூன்னணி யில் நிற்கக் கூடிய நாடாகத் திகழ்ந்திருக்கக் கூடும்: ஆனால் இந்நாட்டில் குடியேறிய ஆரிய இனத்தவரின், குழ்ச்சிகளாலும், மேலாட்சியினாலும், தமிழினத்தின் வரலாறும், தமிழ்மொழியின் சிறப்பும் புதை பொருளாரய்ச்சிக் குரியனவாய் விட்டன;

இந்திய வரலாறு சரியானபடி எழுதப்பட்டிருப்பின். தமிழகமே அவ்வரலாற்றுக்கு அடிப்படையாக அமைந்து இருக்கும்: வரலாறு குமரி முனையிலிருந்து துவங்கியிருத்தல் வேண்டும். ஆனால், மேலைநாட்டு வரலாற்றாசிரியர்கள் வடநாட்டை மையமாகக் கொண்டே தம் ஆராய்ச்சிகளை இயற்றினர். அதன் விளைவாகத் தமிழகத்தின் தொன்மை வெளியுலகிற்குத்தெரியாமற்போயிற்று. இதனால் இந்நாட்டில் வந்து குடியேறிய ஆரியப்பார்ப்பனர்க்கு வாழ்வும் தமிழர்க்குத் தாழ்வும் ஏற்படலாயிற்று. தமிழர் தம்மையே மறக்கலாயினர்.

எனவே, இப்படிப்பட்ட நிலைமாறித் தமிழர்க்குப் புது வாழ்வும், புத்துணர்ச்சியும் ஏற்படவேண்டும். அதற்கு வறி

கோலுவதே 'ஒப்பியன் மொழிநூல்' என்னும் இவ் ஒப்பற்றநூல்கள் இதன்கண் தமிழினத்தின் வரலாறும், தமிழ் மொழியின் இலக்கண அமைவும் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கப்பட்டு உள்ளன: ஆரிய திராவிட நாகரிக வேறுபாடுகள், பார்ப்பனர் தமிழரை வென்ற வகை, ஆரியத்தால் தமிழ் கெட்டமை, மொழிநூல் நெறிமுறைகள், தொல்காப்பியம் பற்றிய ஆராய்ச்சி. தமிழகத்தின் தொன்மைக் குறிப்புக்கள், தமிழிலக்கண இலக்கியத் தோற்றம், உலக முதன் மொழிக் கொள்கை ஆகிய செய்திகள் தக்க அகப்புறச் சான்றுகளுடன் விளக்கமாகக் கூறப்படுகின்றன.

இந்நூலைப் பயில்வோர் தமிழக வரலாறு, தமிழ் மொழி இலக்கணம் ஆகிய இரண்டினையும் ஒரு சேரப் பூரிந்து கொள்ள வாம்பு இத்தகைய நூல்கள் போதிய அளவு வெளிவராமையாலும், வெளிவந்த நூல்களை விரும்பிப் படிப்பார் இன்மையாலுமே தமிழகம் தாழ்ந்தது. தமிழன் தன்னையே மறந்தான்: தமிழர் ஏமாந்த காலத்தில் ஏற்றங்கொண்ட ஆரியப் பார்ப்பனர் அரசியல் துறையிலும், சமயத் துறையிலும் தலைமையேற்றுத் 'தமிழன் என்றோர் இனம் உண்டு' என்ற உண்மையினையே மறைத்துவிட்டனர்: இன்று அந்திலையினின்று மீளத் தமிழர் அரும்பாடுபட வேண்டியதாயிற்று:

ஆனால், கடந்த சில ஆண்டுகளாகத் தமிழரிடையே விழிப் புணர்ச்சி தோன்றி, அதன் விளைவாக மாண்ட அவர்தம் பெருமை மீளத் துவங்கியுள்ளது: தமிழக வரலாறு-மொழி-கலை-நாகரிகம் இன் ன பி ற வ ற் ற அறிந்துகொள்ளும் வேட்கை கற்றவர்களிடையே அரும்பியுள்ளது: எனவே தொன் இத்தகைய வேளையில் இத்தகைய வரலாற்று அடிப்படை யுடன் கூடிய இலக்கண நூல்களைப் புதுப்பிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடலாணோம்.

மொழிப் பேரறிஞர் தேவநேயப் பாவாணர் அவர்கள், மொழிப் பற்றும், இனப்பற்றும் மிக்கவர். நல்ல ஆராய்ச்சி யாளர், பயனுள்ள நூல்களை ஆக்கும் பண்மொழிப் புலவர் அத்தகைய அறிஞர் எழுதிய இந்நூல் 1940-ஆம் ஆண்டில் முதற் பதிப்பாக வெளிவந்தது. இப்போது திருந்திய-

முன்றாம் பதிப்பாகக் கழக வழி வெளிவருகின்றது; இந்நாலாசிரியர்க்குக் கழகத்தின் நன்றி என்றும் உரியது;

இதன் முதற் பதிப்பைப் பெற்றதும் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத் தலைவர் தமிழ்ப்புரவலர் த. வே. உமாமகேஸரம் பிள்ளையவர்கள் அதைப்பற்றிப் பெரிதும் பாராட்டி எழுதினார்களாக தமிழ் மொழி, தமிழ் இனம், தமிழ்நாடு ஆகியவற்றின் வளர்ச்சியினையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு சொற்பொழி வாற்றியும் நூல்கள் எழுதியும் அருந்தொண்டு புரிந்த தனித் தமிழ்த் தந்தை மறைத்திரு. மறைமலையடிகளார் அடிச்சுவட்டைப் பற்றி இற்றை நாள் தொண்டு புரிந்து வருபவர் திருவாளர் பாவாணர் அவர்களே யாவர் எனின் அது மிகையாகாது; அடிகளார் வாழ்ந்தபோது திரு. பாவாணர் அவர்கட்கு அன்புள்ளத்தோடு வழங்கிய சான்றிதழ் இதன்கண் சேர்க்கப் பட்டிருக்கிறது.

இதனையும், இதுபோன்ற வரலாற்று இலக்கியங்களையும் கற்றறிந்தோர் ஏற்றுப் போற்றுதல் வேண்டும்; அத்துடன் தமிழக அரசும் இத்தகைய நூல்கள் வெளிவரத் துணைபுரிதல் வேண்டும் என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

செவசித்தாந்த நாற்பதிப்புக் கழகத்தார்

CERTIFICATE

The Tamil works on the study of Tamil words written by Pandit Jna. Devaneyan, B. O. L. on the lines of general philological principles meet a longfelt want in Tamil. In my early days when I was interesting myself in the study of such English works as Arch Bishop Trench's Study of Words Prof. Max Muller's Science of Language, Prof. Sayce's Comparative Philology etc., my attention turned to making a similar study of Tamil words. Dr. Caldwell's Comparative Study of Dravidian Languages opened up before me a vast and wonderful tract of Tamil knowledge then lay hidden even to great Tamil scholars. Still Caldwell's work as an incipient attempt in an unknown region could not be expected to treat exhaustively of all Tamil words. And this impelled me to write a Tamil Philology myself and publish even one or two essays of it in the first volume of my magazine Jnanasagaram. But I could not continue it, since my activities in other fields as religion, philosophy and literary history absorbed my whole attention. Still I was looking about whether any competent scholar would take up the subject; and I was gratified to a certain extent when Father Jnanaprakasar of Jaffna sent me his interesting work on Tamil Philology. The field being vast and extensive, I was looking forward to some more work on a comprehensive scale founded on ancient classical Tamil and am glad to say that Mr. Devaneyan has met my expectation almost wholly. Tamil scholars may safely rely on his careful treatment of the subject and I dare say they will be greatly benefitted by a diligent perusal of his works. It is my humble opinion that in the Study of Tamil words Mr. Devaneyan stands pre-eminent and has few rivals.

Further Mr. Devaneyan is an impressive teacher and an interesting lecturer as I had on several occasions when I had presided over the annual deliberations of Tamil Sangams to hear him speak to large audiences and engage their attention by flavouring his speech with wit and humour. As a painstaking research scholar I am confident he will bring name and fame to any institution that will engage his services.

Pallavaram, 1949

(Sd.) MARAIMALAI ADIGAL

சான்றிதழ் *

பண்டித ஞா. தேவநேயனார் பி. ஒ. எல். பொதுவாக மொழி நூல் ஆய்வு முறைகளைப் பின்பற்றித் தமிழ்ச்சொல் ஆராய்ச்சி பற்றி எழுதிய நூல்கள் தமிழ்மொழியின் நீண்டகாலத் தேவையினை நிறைவு செய்தன. தம்முடைய இளந்தைக் காலத்திலே தலைமைக் கண்காணியார் தவத்திரு திரஞ்சு (Trench) எழுதிய ‘சொல்லாராய்ச்சி’, பேராசிரியர் மாக்சமூலர் எழுதிய ‘மொழி யறிவியல்’ பேராசிரியர் சாய்சு எழுதிய ‘ஓப்பியல் மொழிநூல்’ முதலிய ஆங்கில நூல்களையாகே பெருவிருப்புடன் படித்துக் கொண்டிருக்கும்போது அந்த முறையில் தமிழ்ச் சொற்களை ஆராய் வேண்டுமென்று விரும்பினேன். தமிழ்ப் பேரநினர் கட்குப் புலப்படாமல் மறைந்துகிடந்த விரிவாகவும் வியப்பாகவு முள்ள தமிழ்மொழியறிவுப் பரப்பு பண்டாரகர் கால்டுவெல் எழுதிய ‘திராவிட மொழிகளின் ஓப்பியல் ஆய்வு’ நூலால் புலப்படலாயிற்று.. எனினும் பண்டாரகர் கால்டுவெல் அறியப் படாத வட்டாரத்தில் செய்ததொரு முயற்சியாதலால் தமிழ்ச் சொற்களையெல்லாம் விடாமல் நிறைவாக எடுத்தாராய்ந்துள்ளனர் என்று எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. இதுவே மொழியியலை ஆராயவேண்டுமென்று எம்மைத் தூண்டியது. எனவே “ஞானசாகரம்” (அறிவுக்கடல்) என்னும் எம்முடைய இதழின் முதல் தொகுதியில் அத்துறையில் ஒன்றிரண்டு கட்டுரைகளை எழுதி வெளியிட்டேம். ஆனால் அப்போது சமயம், மெய்ப் பொருளியல், இலக்கிய வரலாறு ஆகிய துறைகளில் எம்முடைய முழுக் கவனத்தையும் செலுத்த வேண்டி ஏற்பட்டமையால் மொழியாராய்ச்சித் துறையில் தொடர்ந்து ஈடுபடக் கூடவில்லை. ஆயினும் தகுதியுடைய அறிஞர் யாராவது இத்துறையில் ஆராய் வதற்கு முன்வரக்கூடுமா என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அப்போது யாழிப்பாணம் திருத்தங்கை ஞானப்பீரகாசர் தாம் எழுதிய மொழியியல் ஆராய்ச்சி நூலை எமக்கு அனுப்பி வைத்தார். அது ஓரளவு எமக்கு மனதிறைவு அளித்தது. எனினும் மொழியியல் ஆராய்ச்சித்துறை மிகவும் விரிவும் ஆழமு முடையதாதலால் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைக் கற்று அவற்றைக் கொண்டு நன்கு புரிந்துகொள்ளும் வகையில் மேலும் மொழியியல் ஆராய்ச்சி நூல்கள் வெளிவருதல் வேண்டுமென்று கருதினேன். அந்த நேரத்தில் திரு செல்வனியனார் யாம் எதிர்பார்த்ததை ஏற்றத்தாழ முற்றும் நிறைவேற்றியது கண்டு பெருமகிழ்வுற்றேம்.

அக் துறையில் அவர் மிகவும் உழைப்பெடுத்து ஆராய்ந்து எழுதியிருப்பவற்றைத் தமிழ் அறிஞர்கள் நன்றாக நம்பலாம்.

சொல்லாராய்ச்சித் துறையில் திரு. தேவநேயனார் ஒப்பற்ற தனித் திறமையுடையவர் என்றும் அவருக்கு ஒப்பாக இருப்பவர் அருமையாகும் என்றும் யாம் உண்மையாகவே கருதுகின்றேம்.

மேலும் திரு. தேவநேயனார் பதியச் சொல்லும் ஆசிரியரும் இன்புறுத்தும் சொற்பொழிவாளருமாவர். பல தமிழ்க் கழக ஆண்டு விழாக்களில் எமது தலைமையின்கீழ் அவர் சொற்பொழிவுகள் ஆற்றியுள்ளார். அவை கேட்டார்ப் பிணிக்குந் தகைப்பவாய் அமைந்து அவையோரைக் கிளர்ச்சியுறச் செய்து மகிழ்ச்சிக் கடலில் ஆழ்த்தின. அவர் வருந்தியுழைத்து ஆராய்ச்சி செய்துவரும் அறிஞர் ஆதலால் அவரைப் பணியில் அமர்த்தும் எந்த நிலையத்துக்கும் அவரால் பேரும் புகழும் கிடைக்கப்பெறும் என்று யாம் முழு நம்பிக்கைபோடு கூறுகின்றேம்.

* மறைமலைபடிசார் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய சாஸ்தித்தின் தமிழாக்கம்.

முகவுரை

மொழிநூற் பயிற்சி, அக்கலையின் ஆங்கிலப் பெயருக்கேற்ப (L.-Gr. philos, loving; logos, discourse), சென்றபத் தாண்டுகளாக எனது சிறந்த இன்பப் போக்காக இருந்துள்ளது; இன்னுமிருக்கும்.

பள்ளியிறுதி (School Final), இடைநடவு (Intermediate) கலையினங்குர் (B.A.) முதலிய பல்வகைத் தேர்வுகட்டும் உரிய தமிழ்ச்செய்யுட் பாடங்கட்குத் தொடர்ந்து உரை அச்சிட்டு வரும் உரையாசிரியர் சிலர் தமது வரையிறந்த வடமொழிப் பற்றுக் காரணமாக, தென்சொற்களை யெல்லாம் வடமொழி பற்றுக் காரணமாக, தென்சொற்களை யெழுந்தனவோ என்று தனித் தமிழர் ஜூயிருமாறு, கலை-கலா : ஆவீரு ஜூயான வடசொல் ; கற்பு-கற்ப என்னும் வடசொல் ; சேரு-ஸாரம் என்னும் வடமொழியின் சிதைவு ; உலகு-லோகமென்னும் வடசொல்லின் திரிபு ; முனிவன்-மோனம் என்னும் வடசொல்லடியாய்ப் பிறந்தது ; முகம்-வடசொல் ; காகம்-காக : என்னும் வடசொல் ; விலங்கு-திரியக்ஸ் என்னும் வடசொல்லின் மொழிபெயர்ப்பு எணப் பல தூய தென்சொற்களையும் வடசொற்களாகத் தம் உரைகளிற் காட்டிவருவது பத்தாண்டுகட்குமுன் என்கவனத்தை யிழுத்தது. உடனே அச்சொற்களை ஆராயத் தொடங்கினேன். அவற்றின் வேர்களையும், வேர்ப்பொருள்களையும் ஆராய்ந்தபோது அவையாவும் தென்சொல்லென்றே பட்டன. அவற்றை முதலாவது வடமொழிக்கும் தென் மொழிக்கும் பொதுச் சொற்களாகவும், போனிப் பொதுச் சொற்களாவங் கொண்டு, இவ்வுண்மையை வேறொரு மொழியினின்றும் ஒருபோகு முறையான் உணர்த்துமாறு, ஆங்கிலத்-திற்கும் தமிழுக்குமுள்ள பொதுச் சொற்களை ஆராயத் தொடங்கினேன். சேம்பர்ஸ் (Chambers), ஸ்கீற்று (Skeat) எண்பவர்களின் ஆங்கிலச் சொல்லியலகராதி (Etymological Dictionary) களைப் பார்த்தபோது, ஆங்கிலத்திற்கும் தமிழிற்கும் பொதுவான சில ஆங்கிலச் சொற்கள் அகப்பட்டதுடன், அவற்றின் வாயிலாகவே, அவற்றின் மூலமாகவோ இலமாகவோ உள்ள சில இலத்தின் (Latin) கிரேக்கு (Greeks)ச் சொற்களும் அகப்பட்டன. பின்பு இலத்தின் கிரேக்கு

அகராதிகளைத் துருவினேன். வேறு சில சொற்களும் எனக்குத் துணையாயின. அவற்றுள் navis (நாவாய்), amor (அமர்-அன்புகூர்) முதலிய இலத்தீன் சொற்களும், telos (தொலை-தூரம்), palios (பழைய) முதலிய கிரேக்குச் சொற்களும் எனக்குப் பெரிதும் வியப்பை யூட்டின. இவற்றுடன், தமிழ் இந்திர-ஆரோப்பிய மூலமொழிக்கு மிக நெருங்கியதென்று, கால்டுவெல் (Caldwell) கூறியிருப்பதையும், அவரும் குண்டட்டும் (Gundert) வடமொழியிலுள்ள திராவிடச் சொற்களிற் சிலவற்றை எடுத்துக்காட்டியிருப்பதையும், பண்ணைத் தமிழுகம் தென் பெருங்கடலில் அமிழ் ந்துபோன குமரி நாடென்றும், அந்நாட்டிலேயே தமிழர் தலைசிறந்த நாகரிகத்தை யடைந்திருந்தன ரென்றும், தமிழ்த்தொன் னால்கள் கூறுவதையும், மாந்தன் முதன் முதல் தோன்றினது இலமூரியா (Lemuria-குமரி நாடு) என்று வியன்புவெல் எக்கேல் (Haekel) கூறியிருப்பதையும், தமிழ் உலக மொழிகள் எல்லா வற்றிலும் எளிய வொலிகளைக்கொண்டு இயற்கைத் தன்மை யுள்ளதாய், அதன் சில பல சொற்கள் பல மொழிகளிலும் கலந்து கிடப்பதையும், சேர நோக்கினபோது, தமிழின் தொன்மை, முன்மை, தாய்மை, தலைமை முதலிய தனிப் பண்புகள் புலனாயின. பின்பு மொழிநூற்றுறையில் ஆழ இறங்கினேன்:

நான் மொழிநூற்பயிற்சி தொடங்கியதிலிருந்தே, அவ்வப்போது என் ஆராய்ச்சி முடிபுகளைச் ‘செந்தமிழ்ச் செல்வி’, ‘தமிழ்ப் பொழில்’ என்னும் இரு திங்கள் இதழ்களில், கட்டுரைகள் வாயிலாகத் தெர்வித்து வந்திருக்கிறேன். அவை சிலரை மகிழ்வித்தன; சிலர்க்குச் சினமூட்டின. ஒரு நாட்டின் ஒரு புதுக்கலை தோன்றும்போது, பலர் அதில் அவநம்பிக்கை கொள்வதும், அக்கலையைக் கூறுவாரை வெறுப்பதும் இயல்பே. மொழிநூற்கலை மேனாட்டில் தோன்றி இரு நூற்றாண்டுகளாயினும், இன்னும் அது குழவிப் பருவத் திலேயே இருப்பதையும், இந்தியர்க்குப் பெரும்பாலும் தெரியாதிருப்பதையும் நோக்கு மிடத்து, எனது மொழிநூன் முடிபை வெறுப்பாரை நோக்கி வருந்துவதற்குள்ளாவும் இடமில்லை. சென்ற நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் உலக முழுமைக்கும் மொழிநூற் கதிரவனாய் விளங்கியமாகச் சூல்லரைக்கூடப்பலர், விதப்பாய் அமெரிக்கர், குறை கூறியும் கண்டனஞ்செய்தும் வந்தனர். அதற்கு அவர் அனுவளவும் அசையவில்லை. ஒரு கலையின் தொடக்கத்தில், அதைப்பற்றி எழும் நூல்களிற் பல பிழைகள் நேர்வது இயல்பு.

அவற்றை அறிஞர் எடுத்துக் கூறுவதும், ஆசிரியர் அவற்றைத் திருத்திக் கொள்வதும், அக் கலைவளர்ச்சிக் கிள்றியமையாத கடமைகளாகும்; இதனால், சில போலிப் பிழைகள் விளக்கம் பெற்று உண்மை வடிவங்கொள்ளும்; பொறுமையொன்றே காரணமாகக் கூறும் சிலரின் வெற்றொலிகளும் ஒரு நிலையில் அடங்கிவிடும்: என் கட்டுரைகளிற் சில பிழைகளிருந்தன என்பதை இன்று உணர்கின்றேன். ஆயினும், அவை என் பெருமுடிபுகளைத் தாக்காதவாறு மிகமிகச் சிறியனவே: உண்மையைப் பற்றிக்கொண்ட ஆராய்ச்சியாளன், ஊக்கமாய் உழைப்பின், முதலீலும் இடையிலும் தவறினாலும் இருதியில் வெற்றி பெறுவது திண்ணம்.

மொழிநூலானது உலக மொழிகள் எல்லாவற்றையும் தழுவும் ஒரு பொதுக்கலை, உலக மொழிகள் எல்லாவற்றையும், ஆரியம் (Aryan), சேமியம் (Semitic), துரேனியம் (Turanian) என்னும் முப்பெருங் குலங்களாகப் பிரித்துள்ளார் மாக்க மூலர். அவற்றுள், துரேனியத்தைச் சேர்ந்ததாகக் கருதப்படும் திராவிடக் குடும்பத்தின் மொழிகளைத் திறம்பட வகுத்துக் காட்டியவர் கால்டுவெல். இங்ஙனமே பிறரும் பிற குடும்பங்களை வகுத்துக் காட்டியுள்ளனர். மேற்கூறிய முக்குலங்கட்கும் உள்ள தொடர்பை ஆராய்வதே இந்நாளின் நோக்கம். அவற்றுக்கொரு தொடர்புண்டென்று, அஃதாவது, அம்முன்றும் ஒரு மூலத்தினின்றும் கவவத்திருக்க வேண்டு மென்று சென்ற நூற்றாண்டிலேயே மாகசு மூலர் (Max Muller) திட்டமாய்க் கூறிவிட்டார். அம்மூலத்திற்குத் திராவிடம் மிக நெருங்கியதென்று கால்டுவெல் கூறியுள்ளனர். இக்கூற்றை என்னாவியன்றவரை முயன்று மெய்ப்பித்திருக்கிறேன்று.

இந்நால், திராவிடம், துரேனியம், ஆரியம், சேமியம், ஆசுத் திரேவிய ஆப்பிரிக்க அமெரிக்க முதுமொழிகள் என ஐந்து மடலங்களாகத் தொடர்வது: அவற்றுள், இப்பொத்தகம் முதல் மடல முதற்பாகம், தமிழப்பற்றிக் கூறுவது; இரண்டாம் பாகம் பிற திராவிட மொழிகளைப்பற்றிக் கூறும். இவை தமிழில் வெளிவந்தபின் ஆங்கிலத்திலும் வெளிவரும்.

தமிழ் நாட்டில், பல நூற்றாண்டுகளாகப் பல தமிழ்ப் பகைவர் பலவாறு தமிழகத்தெடுத்தும் மறைத்தும் வைத்திருப்பதனால், அவற்றை எடுத்துச்சொல்வது இந்நான் முடிபுக்கும் இன்றியமையாததா யிருக்கின்றது. ஆகையால், அறிஞர்

அதனை அருள்கூர்ந்து பொறுத்தருள்வாராகவும் யான் ஏதும் பிழை செய்திருப்பின். அதையும் எடுத்துக்கூறி என்னைத் திருத்துவதும் அவர் கடன்.

மொழிநூற்பயிற்சிக்கு வேண்டிய பொருள், இடம், காலம், துணை முதலிய ஏந்துகள் (வசதிகள்) எனக்கு மிகமிகக் குறைந்துள்ளன ஆயினும், இந்துஸ் இவ்வளவு உருப்பெற்றது இறைவன் திருவருளே:

என் கட்டுரைகளைக் குறைகூறி, என் முடிபுகள் மூன்றிலும் வலிபெறுமாறு செய்த, பல நண்பர்கட்கும் யான் மிகவுங் கடப்பாடுடையேன்.

“குற்றங் களைந்து குறைபெய்து வாசித்தல்
கற்றறிந்த மாந்தர் கடன்”.

“குணநாடிக் குற்றமு நாடி அவற்றுள்
மிகைநாடி மிக்க கொள்ளு”

(குறள், 40).

ஆத்தூர், திருச்சி,
29—1—'40. }

ஞா. தே.

உள்ளுறை

முன்னுரை

1 - 74

ஆரிய திராவிடப் பகுப்பு—இந்தியா சரியானபடி தெற்கிலுள்ளது—பார்ப்பனர் ஆரியர் என்பதற்குச் சான்றுகள்—வட மொழிக்கும் தென்மொழிக்கும் வேறுபாடு — பார்ப்பனர் தமிழரோடு மணவுறவு கொள்ளாமை—ஆரிய திராவிட நாகரிக வேறுபாடு—ஆரியர் தொல்லகம்—ஆரியர் வருகை—தமிழ் நாட்டிற் பார்ப்பனரின் ஜீவகை நிலை—கடைக் கழகக் காலப் பார்ப்பனர் நிலை—பார்ப்பார், ஜீயர், அந்தணர் என்னும் பெயர்கள்—தமிழகத்தில் இருசார் பார்ப்பனர்—பார்ப்பனர் தமிழரை வென்ற வழிகள்—இந்திய நாகரிகம் தமிழ் நாகரிகமே—பார்ப்பனர் மதிருட்ப முடையவர் எனல்—ஆரியத்தால் தமிழ் கெட்டமை—ஆரியத்தால் தமிழர் கெட்டமை—ஆரிய தமிழப் பேரர் தொன்றுதெட்டதாதல்—பார்ப்பனர் தமிழ் நூற்கண்ணித் தமிழ்மொழிக் கதிகாரிகளாகாமை—பார்ப்பனரின் றகர வொலிப்புத்தவறு.

நூல் :

I மொழிநூல் :

க - ந எ

மொழி—மொழிவகை—மொழி பகுப்பு முறை—மொழி மரபு வரிசை I, மொழி மரபு வரிசை II, மொழி மரபு வரிசை III—மொழிநூல் நிலை—மொழிநூல் நெறி முறைகள்:

II பண்டைத் தமிழகம் :

ந எ - இக்

1: குமரி நாடு :

குமரி நாட்டுக் கடல்கோள்கள், குமரிநாடு—புறச் சான்றுகள்:

2: திராவிடம் தெற்கிற சிறத்தல் :

இக் - கஷ்ட

தமிழ் திராவிடத்தின் சிறந்த வடிவமாதல்—தமிழின் தொன்மை—தமிழரசரின் பழைமை—தமிழரசர் பெயர்—தொல்காப்பியர்—தொல்காப்பியவழக்கள்—தொல்காப்

※

பியர் காலம்—அகத்தியர் காலம்—தொல்காப்பியர் காலத் தமிழ் நூல்களும் கலைகளும்—இலக்கணம்—செய்யுள் இலக்கணம்—இலக்கியம் இசைத் தமிழ்—நாடகத் தமிழ்—தொல்காப்பியத்தினின்று அறியும் பாக்களும், நூல்களும்—அறுவகைப் பாக்கள்—இருபான் வண்ணங்கள்—பொருள்டுகளும் நூல் வகைகளும்—காமப் பொருள்டுகள்—வருணனைப் பொருள்டுகள்—போரப் பொருள்டுகள்—கருதற் பொருள்டுகள்—பாடாண் பொருள்டுகள்—செய்யுளின் எழுநிலம்—நூல் வகை—எண்வனப்பு—மறைநூல்—தவநூல்—பட்டாங்கு நூல்—உளநூல்—கணித நூல்—வானநூல்—சொல்லியல் நூல்—தருக்க நூல்—அகத்தியர் தருக்க நூற்பாக்கள்—தொழிற் கலைகள்—சிற்பம்—உழவு—கைத்தொழில்—நெசவு வாணிகம்—அழிந்துபோன தமிழ் நூல்கள்—அகத்தியர்—அகத்தியர் கடைகள்—அகத்தியம் வழி நூலாதல்—அகத்தியத்திற்கு ஆரிய விலக்கணத் தொடர்பின்மை—தமிழிலக்கியத்தின் உச்சநிலைக் காலம்—கடைக்கழக இலக்கியம் ஓர் இலக்கியமாகாமை—அகத்தியர்க்கு முன்னரே தனித்தமிழர் தமிழ் வளர்த்தமை—அகத்தியர்க்குமுன் தமிழ் சற்றுத் தளர்ந்திருந்தபை—அகத்தியர் தமிழ் நூற்பயிற்சியைப் புதுப் பித்தமை—வடத்திசை உயர்ந்ததும் தென்திசை தாழ்ந்ததும்—தமிழின் திருத்தம்—தமிழ்ச்சொல் வளம்—தமிழின் வளம்—தமிழ்த் தாய்மை—தமிழ்த் தூய்மை—தமிழின்மை—தமிழில் திராவிட மொழிகளின் திசை வழக்குத் தன்மை—திராவிடம் என்னும் சொன்மூலம்.

திராவிடம் வடக்கு நோக்கித் திரிதல் :

கவுடு - ககை

தமிழ் நாட்டில் தென்பாகம் சிறந்ததென்பதற்குக் காரணங்கள்.

3: தமிழகத்தின் தொன்மைக் குறிப்புக்கள் :

ககை - உநாந்

நிலத்தின் தொன்மை — நிலத்து மொழியின் தொன்பை — நிலத்து மக்கள் வாழ்க்கை முறை — நகர வாழ்க்கை நிலை — தொழிற் பெருக்கமும் குலப்பிரிவும் — வழிபாடும் மதமும் — மூல்லைத் தெய்வம் மாயோன் — குறிஞ்சித் தெய்வம் சேயோன் — மருதத் தெய்வம் வேந்தன் — நெய்தல் நிலத் தெய்வம் வாரணன் — பாலை நிலத் தெய்வம் கொற்றவை — சைவம் பற்றிய சில தமிழ்க்

குறியீட்டுப் பொருள்கள் — ஆனைந்து — திருநீறு— உருத்திராக்கம்—மதந்தமுவிய சில கருத்துக்கள்—வீடு— ஏழூலகம்—எழுபிறப்பு—அறுமுறை வாழ்த்து—அறிவு (சித்த) மதம்—வடமொழிப் பழைய நூற்பொருள்கள் பல தென்னாட்டுச் செய்திகளேயாதல்—என்டினைத் தலைவர்—முன்டரின் முன்னோர் நாகர் என்பதற்குச் சான்றுகள்—ஆத்திரேவிய மொழிகட்கும் தமிழுக்கும் உள்ள ஒப்புமை—தமிழர் நீக்கிரோவர்க்கும் ஆரியர்க்கும் இடைப்பட்டோராதல்.

4. பண்ணைத்தமிழ் மலையாள நாட்டில் கிழக்கு வழியாய்ப் புகுந்தமை :

உடன் - உஙள்

5. பண்ணைத்தமிழ் நூல்களிற் பிற நாட்டுப் பொருள்கள் கூறப்படாமை :

உடன்

III தமிழ்த் தோற்றும் :

உந்தி - உந்தி

கத்தொலிகள் — ஒவிப்பொளிகள் — ஒவிக்கு நிப்புக்கள்—உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டொலிகள்—வாய்ச் சைகையொலி—சொற்கள் தோன்றிய பிற வகைகள்—தமிழ்மொழி வளர்ச்சி—தமிழ் இலக்கியத் தோற்றும் — தமிழிலக்கணத் தோற்றும் — எழுத்து—சொற்கள்—உரிச்சொல்—பிறவுரை மறுப்பு—பிறர் மறுப்புக்கு மறுப்பு—கிளவி—பெயர்ச்சொல்—மூவிடப் பெயர்—இடைமைப் பெயர்—படர்க்கைப் பெயர்—வினாப்பெயர்—கட்டுப் பெயர்கள்—காலப் பெயர்—இடப்பெயர்—சினைப் பெயர்—பண்புப் பெயர்—பண்புப் பெயர்—திசைப்பெயர்—எண்ணுப் பெயர்—குறுமைப் பெயர்—பருமைப் பெயர் — தொழிற்செயர் — ஆகு பெயர்—பெயரிலக்கணம்.

வினாக்களால் :

உங்கள் - நான்

பண்ணையிறந்தகால எதிர்கால வினைமுற்று வடிவங்கள் — எச்சவினை — பெயரெச்சம்—வினையெச்சம் — அடுக்கிற்று வினைமுற்றுக்கள் — தன்மை வினை — முன்னிலை வினை — வியங்கோள் வினை — எதிர்மறை வினை— ஏவல்— தொழிற்செயர்—வினையாலையும் பெயர்— குறிப்புவினை— முற்று—செயப்பாட்டு வினை — பிறவினை — குறைவினை — வழுவமைதி

வினை — ஓட்டு வினை — துனை வினை — இரட்டைக் கிளி வினை — பெயரடி வினை.

திடைச்சொல்

நூறு - நூன்

அசைநிலைச் சொற்பொருள்

நூன் - நூக்கு

உரிச்சொல் :

பல்கலைக்கழக அகராதியின் பல்வகைக் குறைகள் — தமிழே திராவிடத்தாய்.

VI உலக முதன்மொழிக் கொள்கை:

நூக்கு - நூடக்

(1) மாந்தன் தோன்றியது குமரி நாடாயிருக்கலாம் என்பது—(2) தமிழ் உலக முதற் பெரு மொழியா விருக்கலாமென்பது—(3) தமிழூடு பிறமொழிகள் ஒவ்வாமைக்குக் காரணங்கள்—(4) வடமொழி உலக முதன் மொழியாக முடியாமை.

முடிவு

நூடக்

புறவுரை

நூடக்

பிற்சேர்பு

நூடகு - நூடகி

பிண்ணினைப்பு—I

நூடகி - நூடகு

பிண்ணினைப்பு—II

நூடகு - நூடகி

பிண்ணினைப்பு—III

நூடகி - நூடகு

குறிவிளக்கம்

+ இது பணர்குறி.

- இது சமக்குறி.

- இது வலப்புறத்திலுள்ளது மொழிபெயர்ப்பு, பொருள், திரிபு என்னும் மூன்றனுள் ஒன்று என்பதைக் குறிக்கும்.

< இது வலப்புறத்திலுள்ளது மூலம் என்பதைக் குறிக்கும்.

* இது எதிர்மறைக்குறி.

.. இது மேற்கோட் குறியல்லாவிடத்து மேற்படிக்குறி.

() இது சில இடங்களில் வழிமுறைத் திரிவைக் குறிக்கும்.

வடமொழியிலுள்ள 'ர்' என்னும் உயிரெழுத்து, இப்புத்தகத்தில் 'ரப்' என்றெழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இப்புத்தகத்திற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட ஆங்கிலச் சொல்லியலகராதிகள் கீற்றும் (Skeat) சேம்பராரும் (Chambers) எழுதியவை: ஆங்காங்கு தொல்காப்பிய நூற்பானிற்குக் குறிக்கப்பட்டுள்ள எண், செ. சி. நா. ப. க. அச்சிட்ட தொல்காப்பிய மூலத்தின்படியது.

குறுக்க விளக்கம்

அகத். - அகத்தினையீயல்	உ. வ. - உலக வழக்கு
இறை, இறையனார்-இறையனார்	உ.வி. - உவமவியல்
அகப்பொருள் உரை	உ.ரி. - உரியியல்
இ. - இடைச் சொல்	எ. கா.- எதிர்காலம்
இ. கா. - இறந்தகாலம்	எ.ச். - எச்சவியல்
இரு. - இருபிறப்பி (Hybrid)	எ.டு. எடுத்துக்காட்டு
எ.. எழுத். - எழுத்தத்திகாரம்	செ. - செய்யுளியல்
ஐங் - ஐங்குறுநூறு	த. - தமிழ்
ஒ. நோ. - ஒப்புநோக்குக்	திருப்பு. - திருப்புகழ்
கவி. - கவித்தொகை	திருவாய். - திருவாய்விமாழி
கள. - களவியல்	தெ. - தெலுங்கு
கற். - கற்மியல்	தொல். - தொல்காப்பியம்
கா. - காட்டு	நற். - நற்றினை
கி. வி. - கிறிச்துவக்குப்பின்	நன். - நன்னால்
கி. மு. - கிறித்துவக்குழன்	நி�. கா.. - நிகழ்காலம்
குறள். - திருக்குறள்	நு. - நூற்பா
குறு. - குறுந்தொகை	ந. வ. - நால் வழக்கு
குற்., குற்றி. - குற்றியலுகரப்	ப. - பவானந்தம்பிள்ளை பதிப்பு
புணரியல்	பக். - பக்கம்
சிலப். - சிலப்பதிகாரம்	பு. - புனரியல்
பேரா. - பேராசிரியம்	புள்ளி. - புள்ளி மயங்கியல்
பொருள். - பொருளாதிகாரம்	புறத். - புறத்தினையியல்
ம. - மலையாளம்	புறம். - புறநானாறு
மணி. - மணிமேகலை	பெ. - பெயர்ச்சொல்
மதுரை. - மதுரைக்காஞ்சி	பெ. எ. - பெயரெச்சம்
மனு. - மனுமிகு தி	Goth. - Gothic
மொ. மொழி. - மொழி மற்பு	Gr. - Greek
வ. - வடசொல்	Hind. - Hindustani
வி. - வினைச் சொல்	Ice. - Icelandic
வி. எ. - வினையெயச்சம்	It. Italian
வி. மு. - வினைமுற்று	lit. Lit. - literally
வே. உ. - வேற்றுமை உருபு	L; Lat. - Latin
adj. - adjective	L. S. I. - Linguistic Survey o
Ar. - Arabic	India

A. S. - Anglo-Saxon	L.S.L. - Lectures on the Science of Language
cog. - cognate	
conj. - conjunction	M. E. - Middle English
Celt. - Celtic	n. - noun
Dan. - Danish	orig. - originally
Dut. - Dutch	O. Fr. - Old French
E. - English	p. - page
Finn. - Finnish	pp. - pages
Fr. - French	Sans. - Sankrit
Gael. - Gaelic	v. - verb
Ger.. - German	v. t. - verb transitive
வெல., சிவக. - சிவக- சித்தாமணி	Vol. - volume.
உடை.	

— — —

ஓப்பியன் மொழி நால்

முன் நூரை

ஆரிய திராவிடப் பகுப்பு

இந்திய சரித்திரத் தந்தையும் ‘இந்தியாவின் முந்திய சரித்திரம்’ (Early History of India) என்னும் நூலின் ஆசிரியருமான வின்சன்ற்று சிமித் (Vincent Smith) என்பவர், அந்நூள் முகவரையில் பின் வருமாறு கூறியிருக்கிறார் :—

‘வடமொழிப் புத்தகங்கள் மேலும் இந்தோ-ஆரியக் கருத்துக்கள் மேலுமாக, வடக்கே அளவுக்கு மிஞ்சிய காலம் கவனங்கு செலுத்தப்பட்டு வந்திருக்கின்றது. ஆரியமல்லாத பகுதியைத் தகுந்தபடி கவனிப்பதற்குக் காலம் வந்துவிட்டது;’

‘இப்புத்தகம் இந்தியாவின் அரசியற் சரித்திரத்தைச் சூருங்கக்கூறுவதற்கே எண்ணி வரையறுக்கப்பட்டுள்ளமையால், முன் சொல்லப்பட்ட ஆராய்ச்சி வழியைப் பின்பற்றக் கூடாதவரோயிருக்கின்றேன். ஆயினும், அகால முடிவடைந்த ஒரு பெயர் பெற்ற இந்தியக் கல்விமான்* கவனித்தறிந்தவை சில, கருத்தாயென்னுதற் குரியனவா தவின் அவற்றை இங்குக் கூறாதிருக்க முடியவில்லை. அவையாவன :—

இந்தியா சரியானபடி தெற்கிலுள்ளது :

‘வட இந்தியாவில் சமஸ்கிருதத்தையும் அதன் சரித்திரத்தையும் படித்து, இந்து நாகரிகத்தின் அடிப்படைக் கூற்றைக் காண முயல்வதானது, அக்காரியத்தை மிகக் கேடானதும் மிகச் சிக்கலானதுமான இடத்தில் தொடங்குவதாகும். விந்திய மலைக்குத் தெற்கிலுள்ள இந்திய தீபகற்பமே இன்றும் சரியான இந்தியாவாக இருந்து வருகின்றது. இங்குள்ள மக்களிற் பெரும்பாலார் ஆரியர் வருமுன்பு தாங்கள் கொண்டிருந்த கூறுபாடுகளையும், மொழி களையும், சமுதாய ஏற்பாடுகளையுமே இன்றும் தெளிவாகக் கொண்டிருந்து வருகிறார்கள்.

*P. சுந்தரம் பிள்ளை, M. A.

இங்கேகூட, சரித்திராசிரியனுக்குத் தண்ணாட்டுப் பாவி விண்ணும் அயல் நாட்டு ஊட்டையை எளிதாய்ப் பிரித்தெடுக்க இயலாதவாறு, ஆரியம் மிக நன்றாய் வேருன்றியுள்ளது. ஆனால், எங்கேனும் ஒரிடத்தில் அதை வெற்றிபெறப் பிரித்தெடுக்க முடியுமானால் அது தெற்கில்தான்; எவ்வளவு தெற்கே போகி ரோமோ அவ்வளவு பிரித்தெடுக்க வசதி அதிகரிக்கும்.''

‘அங்ஙனமாயின், கலைமுறைப்பட்ட இந்திய சரித்திரா சிரியன் தனது படிப்பை, இதுவரை மிக நீட்ச சிறந்ததென்று பின்பற்றின முறைப்படி கங்கைச் சமவெளியினின்றும் தொடங்காமல் கிருஷ்ண காவேரி வைகையாற்றுச் சமவெளி களினின்றும் தொடங்கவேண்டும்.’’

இங்ஙனம் இருபத்தெந்தாண்டுகட்கு முன்பே இரு பெருஞ் சரித்திரப் புலவர்கள் எழுதியிருப்பவும், இந்திய சரித்திராசிரியர்கள் இதைச் சற்றும் கவனியாது, இன்றும் வடநாட்டையும் ஆரியத்தையுமே தலைமையாகவும் அடிப்படையாகவுங்கொண்டு, இந்திய சரித்திரத்தை நேர்மாறாக எழுதி வருவது பெரிதும் இரங்கத்தக்கதொன்றாம்.

‘இந்தியாவில், வட பாகத்தில் ஆரிய திராவிடத்தைப் பிரிக்க இயலாவிடினும் தென்பாகத்தில் இயல்வதாகும். இங்கும் இயலாதென்பது ஆராய்ச்சியில்லாதார் கூற்றே. இந்தியாவில் ஆரியர் என்பது கீழ்நாட்டாரியரென்று மொழி நூலார் கூறும் சமஸ்கிருத ஆரியரே.

தமிழ்நாட்டு மக்களுள் ஆரியர் யாவரெனின் பார்ப்பனரென்னும் ஒரு குலத்தாரே. பிறருள், பிற்காலத்து வந்த மேணாட்டாரும், அவரது கலப்புற்ற இந்தியரான சட்டைக்காரரும், உருதுவைத் தாய்மொழி யாகக்கொண்ட முகமதியரும் தவிர, மற்றவரெல்லாம் தனித்தமிழரே;

தமிழ்நாட்டின் வட பாகத்தில் லப்பையென்றும், கீழ் பாகத்தில் மரைக்காயர் என்றும், தென்பாகத்தில் ராவுத்தர் என்றும், மலையாளத்தில் மாப்பிள்ளை என்றும், நால்வகை யாகச் சொல்லப்படும் முகமதியரெல்லாம், தோற்றுத்தால் வேறுபட்டுக் காணினும், பிறப்பால் தமிழ்நாட்டுக் கிறிஸ்தவரைப்போலத் தமிழர் அல்லது திராவிடரேயாவர்.

தெலுங்கைத் தாய்மொழியாகக்கொண்டுள்ள நாட்டு, ரெட்டி, கோமுட்டி, சக்கிலியர் முதலிய வகுப்பார், இக்கால மொழி முறைப்படி தமிழராகக் கருதப்படாவிடினும்,

தமிழருக்கு நெருங்கினை இனத்தாராவர். இவர் விஜயநகர் ஆட்சிக் காலத்தில் நாயக்க மன்னருடன் ஆந்திர நாட்டினின்றும் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்தவராவர். மலையாளம், கன்ணடம், துளு முதலிய பிற திராவிட மொழிகளைப் பேசும் அப்பார்ப்பனரும் தமிழருக்குத் தெலுங்கரைப் போல் இனத்தாராவர்.

ஆரியரும் திராவிடரும் வடநாட்டிற் பிரிக்க முடியாத வாறு கலந்துபோனாலும். அங்கும் பிராமணர் மட்டும் தொன்று தொட்டுத் தங்கள் குலத்தைக் கூடியவரை தூய்மையாய்க் காத்துவந்ததாகவே தெரிகின்றது.

பார்ப்பனர் ஆரியர் என்பதற்குச் சான்றுகள்

(1) உருவம்—நிறம் : பார்ப்பனர் வடக்கேயுள்ள குளிர் நாட்டினின்றும் வந்தவராதவின், தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த புதிதில் மேனாட்டாரைப்போல் வெண்ணிறமாயிருந்தனர் ; பின்பு வெயிலிற் காயக் காயச் சிறிதாய் நிறமாறி வருகின்றனர்.

‘கருத்தப் பார்ப்பானையும் சிவத்தப் பறையனையும் நம்பக்கூடாது’ என்பது பழமொழி. பார்ப்பனருக்குரிய நிறம் வெள்ளையென்பதும், வெயிலிற்காயும் பறையனுக்குரிய நிறம் கருப்பென்பதும் இவர் இதற்கு மாறான நிறத்தினராயிருப்பின் அது பிறவிக்குற்றத்தைக் குறிக்குமென்பதும் இதன் கருத்து.

குடுமி : பண்டைத் தமிழருள் ஆடவர் (புருஷ்*) குடுமி வைத்திருந்தனரேனும், பார்ப்பனரைப்போல மிகச் சிறிய உச்சிக்குடுமி வைத்திருந்ததாகத் தெரியவில்லை. பெண்டிர் இன்றுபோலத் தலைமயிர் முழுவதையும் வளரவிட்டனா. ஆடவர் சுற்றிவரச்சிறிது ஒதுக்கிக்கொண்டனர். ஆடவர் முடி சிறிதாயும் பெண்டிர் முடி பெரிதாயுமிருந்ததுனால், இவை முறையே குஞ்சியன்றும் கூந்தலென்றும் கூறப்பட்டன ; குடுமி என்பது உச்சிப்பாகக் கிடைவிட்டதைக் குறிக்கும்.

“அன்னாய் வாழிவேண்டன்னை நம்முரப்
பார்ப்பனக் குறுமகப் போலத் தாழுங்
குடுமித் தலைய மன்ற
நெடுமலை நாட னார்ந்த மாவே”

என்னும் ஐங்குறு நூற்றுச் செய்யுளில் (கறிஞ்சி, 202), குதிரையின் தலையாட்டத்திற்குப் பார்ப்பனச் சிறுவனின்

குடுமியை உவமை கூறியிருப்பது, அது தமிழச் சிறுவனின் குடுமியினும் மிகச் சிறிதாயிருந்தமைப்பற்றியே.

மீசை: மீசையைச் சிரைத்துக்கொள்ளும் வழக்கம் ஆரியரதே. தமிழரிற் சிலர் மேணாட்டாரியரைப் பின்பற்றி இப்போது மீசையைச் சிரைத்துக்கொள்கின்றனர்.

(2) உடை: பார்ப்பனருள் ஆடவர் பஞ்சகச்சம் கட்டு கின்றனர் ; பெண்டிர் தாறு பாய்ச்சிக் கட்டுகின்றனர். இவை தமிழர் வழக்கமல்ல. விசுவப் பிராமணரென்று தங்களைக் கூறிக்கொள்ளும் கம்மாளர், பார்ப்பனரோடு இகவிக் கொண்டே சிலவிடத்து அவரது உடுமுறையைப் பின்பற்று கின்றனர்.

நூல்: பூஞால ணி தல் பார்ப்பனர்க்கே உரியது. ‘நாலெனிலோ கோல்சாயும்’ என்னுஞ் செய்யுணும், ‘ஹர்கெட நூலைவிடு’ என்னும் பழமொழியும் இதனை வற்புறுத்தும்.

தமிழ் நாட்டு வணிகரும் ஐவகைக் கம்மியரும் பூஞால் பூண்டது, அறியாமைபற்றி ஆரிய முறையைச் சிறந்ததாகக் கருதிய பிற்காலமாகும்.

ஆரியம் தமிழ் நாட்டில் வேருன்றிப் பார்ப்பனருக்குத் தலைமை யேற்பட்டதின், பல தமிழ் வகுப்பினர் தங்களுக்கு ஆரியத் தொடர்பு கூறுவதை உயர்வாகக் கருதினர். ஆரியக் குலமுறைக்கும் திராவிடக் குலமுறைக்கும் இயைபு இல்லாவிட னும், ஆரியரல்லாதவரெல்லாம் சூத்திர வகுப்பின்பாற் பட்டவர் என்னும் தவறான ஆரியப் பொதுக்கொள்கைப்படி, தமிழரெல்லாருக்கும் சூத்திரப் பொதுப்பட்டம் சூட்டின பிற்காலத்தில், தமிழ்நாட்டிலுள்ள வணிகர் தங்களை வைசிய ரென்று சொல்லிக்கொண்டால், சூத்திரப்பட்டம் நீங்குவது உடன் ஆரியக் குலத் தொடர்புக் கூறிக்கொள்ளலாமென்று, ஆரிய முறையைப் பின்பற்றி வைசியர், சிரேஷ்டி (சிரேட்டி-செட்டி) என்னும் ஆரியப் பெயர்களையும், பூஞாலனியும் வழக்கத்தையும் மேற்கொண்டார். வணிகர் செல்வமிகுந்த வராதனின் அவரது துணையின் இன்றியமையாமையையும், தமிழர்க்குள் பிரிவு ஏற்பட ஏற்பட அவரது ஒற்றுமை கெட்டுத் தங்கட்குத் தமிழ் நாட்டில் ஊற்றமும் மேன்மையும் ஏற்பட வசதியாயிருப்பதையும், பார்ப்பனர் என்னித் தமிழ் வணிகருக்குத் தாராளமாய் வைசியப்பட்டம் தந்தனர்.

ஆரியர்க்குள், பூஞாலனிவது பிராமணர், கூத்துகிரியர், வைசியர் என்னும் மேல் மூவரணத்தார்க்கும் உரியதேனும்,

அது ஆரியரோடு தொடர்பில்லாத தமிழர்க்குச் சிறிதும் ஏற்ப தன்று. ஒவ்வொரு நாட்டிலும் மறையோர், அரசர், வணிகர், உழவர் என்னும் நாற் பாலார் உளர். அவரையெல்லாம் (சிறிது வேறுபட்ட) ஆரிய முறைப்படி முறை : ய பிராமணர், கூத்திரியர், வைசியர், குத்திரர் என்று கொள்ளின், இங்கிலாந்திலுள்ள கந்தர்புரி (Canterbury) அரசக் கண்காணியாளரை (Archbishop)ப் பிராமணரென்றும், மாட்சிமை தங்கிய ஆறாம் ஜியார்ஜ் மன்னரை கூத்திரியரென்றும், அங்குள்ள வணிகத் தொழிலாளரை வைசியரென்றும், உழவரையும், கூலிக்காரரை யும் குத்திரரென்றும் கூறுவேண்டும். ஆங்கிலேயர் ஒரு கலவைக் குலத்தாரேனும், உறவுமுறையில் எல்லாரும் ஒரே குலத்தார் என்பது சரித்திரமறந்த அனைவர்க்கும் தெளிவாய்த் தெரிந்ததே, பிராமணர்கள் பிற நாடுகளிலுள்ளவர்களையும் ஆரியக் குல முறைப்படி பகுத்தாலும், பிராமணக் குலத்தன்மை மட்டும் தங்கட்டுக் கீர்த்தாக்க கொள்வார். அதோடு கூடியவரை எல்லாரையும் குத்திரரென்று பொதுப்படச் சொல்லி, பின்பு ஒரு பயணோக்கி அரசரை கூத்திரியரென்றும், வணிகரை வைசியரென்றும் முன்னுக்குப்பின் முரண்படக்கூறுவது அவர் வழக்கம். ஆரிய திராவிட வரண வேறுபாட்டைப் பின்னர்க்காண்க.

கம்மியர் (கம்மாளர்) நெடுங்காலமாகப் பிராமணரோடு இகல்கொண்டு வருவதனால், தாழும் பிராமணரும் சமம் என்று காட்டுவதற்காகப் பூனூலணிந்து வருகின்றனரேயன்றி வேறன்று:

தமிழ்நாட்டில் பூனூலணியும் தமிழரெல்லாம் ஏதேனும் ஓர் வணிகத் தொழிலராயும், கம்மியத் தொழிலராயுமே இருப்பார்க்கு

தமிழரின் நாகரிகத்தையும், சரித்திரத்தையும் அறியாத தமிழர், ஆரிய நாகரிகத்தை உயர்ந்ததென மயங்கி, இக்காலத்தும் ஆரிய வழக்கத்தை மேற்கொள்வதால் உயர் வடையலாமென்று கருதுகின்றனர். சில ஆண்டுகட்குமுன், சிவகாசி, சாத்தூர் முதலிய சில இடங்களிலுள்ள தனித் தமிழரான நாடார் குலத்தினர், புதிதாகப் பூனூலணிந்து கொண்டதுடன், தங்களை கூத்திரியரென்றும் கூறிக்கொண்டனர். நாடார் குலத்தினர் வணிக கலத்தைச் சேர்ந்தவரென்பது உலக வழக்காலும், நூல்வழக்காலும் தெளிவாயறியக் கிடக்கின்றது. வைசியர், கூத்திரியர் என்னும் பெயர்கள் வட சொற்களாயிருப்பதுடன், கூத்திரியர் என்னும் பெயர் நாடார் குலத்திற்கு ஏற்காததாயுமிருக்கின்றது.

நூல் என்பது புத்தகத்திற்கு இழைக்கும் பொதுப்பெயரா தனின், நூலோர் என்னும் பெயர் அறிஞரையும் பார்ப்பனரையுங் குறிக்கும் : இடம் நோக்கி யறிந்துகொள்க.

(3) நடை : தொல்காப்பிய மெய்ப்பாட்டியலில், 12ஆம் சூத்திரவுரையில், “தன்மையென்பது சாதித் தன்மை; அவையாவன பார்ப்பாராயிற் குந்தியிதித்துக் குறுநடை கொண்டு வந்து தோன்றலும்” என்று நச்சினார்க்கிளியர் கூறியுள்ளார். இத்தன்மையை இன்றும் ஆங்கில நாகரிகம் நுழையாத சிற்றூர்களிற் காணலாம்.

(4) மொழி : பார்ப்பனரின் முன்னோர் பேசிய மொழி கிழேக்கத்தையும் பழம் பாரசிகத்தையும் வேத ஆரியத்தையும் ஒட்டியதாகும். வேத ஆரியர் மிகச் சிறுபான்மையரா யிருந்த தணாலேயே, கடல்போற் பரந்த வட்டிந்தியப் பழந்திராவிட மக்களுடன் கலந்து தம் முன்னார் மொழியைப் பேசும் ஆற்றலை இழந்தனர். அதனால், அவர் வழியினர் இன்று எம்மாநிலத்தில் உள்ளனரோ அம்மாநிலமொழியையே தம் தாய்மொழியாகக் கொண்டுள்ளனர். ஆயினும் வேத ஆரிய மொழியுடன் அக்காலத்து வட்டாரமொழிகளாகிய பிராகிருதங்களைக் கலந்து செயற்கையாக அமைத்துக்கொண்ட சமற் கிருதம் என்னும் வடமொழிமீது வரையிறந்த பற்றும், தாம் பேசும் வட்டாரமொழிகளில் இயன்றவரை சமற்கிருதத்தைக் கலப்பதும், அவரெல்லார்க்கும் பொதுவியல்பாகும்.

வடமொழி செயற்கையான வடிவில் மிக முதிர்ந்ததாதவின் வழக்குறாது போய்விட்டது. ஆனாலும், பிராமணரின் வழியினரான பார்ப்பனர் இன்று வடமொழியைத் தம் மானியன்றவரை பாதுகாத்து வருகின்றனர். பிராமணர் இந்தியாவில் எந்த இடத்திலிருந்தாலும், எந்த மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டிருந்தாலும் வடமொழிப் பயிற்சியைமட்டும் விடார் : மற்ற வகுப்பாரோ பெரும்பாலும் தத்தம் தாய்மொழிகளையே அறிந்திருப்பர். வடமொழியின் கடினம்பற்றிச் சில பார்ப்பனர் அதைக் கல்லாதிருப்பினும், அதன்மேல் வைத்திருக்கும் பற்றில் மட்டும், அதைக் கற்றவரினும் எள்ளளவும் குறைந்தவராகார். பார்ப்பனர் பிற மொழிகளைத் தாய்மொழிகளாகக் கொண்டிருப்பதும், வடமொழி வழக்கற்றவிடத்து வேறு போக்கின்றியே யன்றி வேறன்று.

பார்ப்பனர் வடமொழியைப் பேசாவிடினும் வளர்ப்பு மொழியாகக் கொண்டுள்ளமையின், அவர்க்கு வடமொழி யாளர் என்று பெயர் :

மணிமேகலையில், ‘வடமொழியாளர்’ (5 : 40) என்று பாரிப்பனர்க்கும், ‘வடமொழியாட்டி’ (13 : 78) என்று பாரிப்பனிக்கும் வந்திருத்தம் காண்க:

வடமொழிக்குத் தமிழ் நூல்களில் ஆரியம் என்னும் பெயரும் வழங்குகின்றது. இப்பெயரொன்றே பாரிப்பனரைத் திராவிடரினின்று வேறான ஆரியராகக் கொள்ளப் போதிய சான்றாகும். ஆரிய நாடு, ஆரியழுமி, ஆரியாவர்த்தம் என்று சொல்லப்படுவது பனி (இமய) மலைக்கும் விந்திய மலைக்கும் இடையிலுள்ள பாகமாகும். இதுதான் ஆரியர் இந்தியாவில் முதலாவது பரவி நிலைத்த இடம். இங்கு வழங்கின தினால்தான் ஆரிய மொழிக்கு ‘வடமொழி’ யென்றுபெயர்:

வடநாட்டில், ஆரியரும் ஆரியர்க்கு முந்தின பழங்குடி களும் பெரும்பாலும் கலந்துபோனமையின், பிற்காலத்தில் வட நாட்டார்க் கெல்லாம் பொதுவாக ‘வடவர்’ ‘ஆரியர்’ என்னும் பெயர்கள் தமிழ் நூல்களில் வழங்கிவருகின்றன:

ஆரியம் என்னும் பெயரால் தமிழ் நாட்டில் கேழ்வரகு தவிர வேறு ஒரு பொருளுங் குறிக்கப்படுவதில்லை. ஆரியக் கூத்து என்பது தமிழ் நாட்டில் இசைத் தமிழும் நாடகத் தமிழும் வழக்கற்றபின், வடநாட்டார் வந்து ஆடிய நாடகத் திறமேயன்றி, பல்கலைக்கழக அகராதியிற் குறிக்கப்பட்டுள்ள படி கழைக்கூத்தன்று.

ஆரியன் என்னும் பெயருக்கு, ஆசிரியன், பெரியோன், பூசாரியன் முதலிய பொருள்களெல்லாம் தமிழில் தோன்றினது தமிழ் நாட்டில் பார்ப்பனத் தலைமை ஏற்பட்ட பிற்காலத்தேயாகும். இப்பொருள்களும் நூல் வழக்கேயன்றி உலக வழக்காகா:

வடமொழி, தென்மொழியின் செவிலித்தாயென்றும், நற்றாயென்றும், இந்தியப் பொது மொழியென்றும் ஆராய்ச்சியில்லாத பலர் கூறி வருகின்றனர். உலக மொழி களில், ஆரிய மொழிகளும் திராவிட மொழிகளும் மொழி நிலையில் மிக வேறு பட்டனவாகும். திராவிடக் குடும்பம் மிக இயல்பானதும் ஆரியக் குடும்பம் மிகத் திரிந்ததுமாகும்: அவற்றுள்ளும், இயல்பிற் சிறந்த தமிழும் திரியில் முதிர்ந்த வடமொழியும் மிக மிக வேறு பட்டனவாகும்.

வடமொழிக்கும் தென்மொழிக்கும் வேறுபாடு

1. எழுத்துக்களின் தொகை (உண்மையானபடி) வடமொழியில் 42; தென்மொழியில் 30.
2. வடமொழியொலிகள் வ வி யன் ; தென்மொழி யொலிகள் மெலியன்.
3. மூச்சொலிகள் வட மொழியில் மட்டுமூண்டு.
4. கூட்டெட்டமுத்துக்கள் தென்மொழியில் இல்லை.
5. வடமொழியில் உயிர்கள் (தீர்க்கம், குணம், விருத்தி யென மூவகையில்) நெடிலாக மாறிப் புணரும் ; தென்மொழியில் உடன்படு மெய்பெற்றுப் புணரும்.
6. தமிழில் மொழி முதல் இடை கடை வராத எழுத்துக்களெல்லாம், வடமொழியில் மொழி முதலிடை கடை வரும்.
7. இடுகுறிப்பெயர் தமிழுக்கில்லை.
8. முன்னிலையை உள்ப்படுத்தும் தன்மைப் பண்மைப் பெயர் வடமொழியிலில்லை.
9. உயர்தினை, அஃறினை என்ற பாகுபாடு வடமொழியில் இல்லை
10. பால்கள் வடமொழியில் ஆண்பால், பெண்பால், அவிப்பால் என மூன்று ; அவை ஈறு பற்றியன : தமிழில் ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால், ஒன்றங்பால், பலவிஞ்பால் எனப் பால் ஜிந்து ; அவை பொருளும் எண்ணும் பற்றியன.
11. இருமை என்னும் எண் தமிழில் இல்லை.
12. முதல் வேற்றுமைக்கு உருடு வடமொழியிலுண்டு ; தென்மொழியில் இல்லை.
13. குறிப்புவினை வடமொழியில் இல்லை.
14. வடமொழியிற் பெயரெச்சமும் பெயர் போல வேற்றுமையேற்கும்.
15. வடமொழியில் வரும் முன்னொட்டு (Prefix)ச் சொற்கள் தமிழில் பின்னொட்டு (Suffix)ச் சொற்களாயிருக்கும்

16. தமுவஞ்சொல்லும் நிலைமொழியும் வடமொழியில் வருமொழியாயிருப்பதுண்டு. தமிழில் வழுவமைதியாயும் அருசியுமே அங்குணம் வரும்.

17. வினாத்தொகை வடமொழியில் இல்லை.

18. தமிழில் மிக முக்கியமாகக் கருதப்படும் பொருளிலக்கணம் வடமொழியில் இல்லை.

19. வெண்பா, ஆசிரியப்பா முதலிய பாக்கஞம் இவற்றின் வேறுபாடுகளும் இனங்களும் வடமொழியில் இல்லை.

20. இயல் இசை நாடகமெனத் தமிழை மூன்றாகப் பகுப்பதுபோல வடமொழியைப் படிப்பதில்லை.

இனி வடமொழி மேனாட்டாரிய மொழிகளைச் சேர்ந்த தென்பதைக் கீழ்வரும் சொற்களால் உணர்க :—

1. தன்மை முன்னிலைப்பெயர்கள்

தமிழ்	Sans.	Gr.	Lat.	Ger.	Eng.
நான்	aham	ego	ego	ieh	I (ie O. E.)
நாம்	vayam	emeis	nos	wir	we
நீ	tvam	tu, su	tu	du	thou
நீர்	yuyam	suge	vos	euch, you ihr	

2. சில முறைப் பெயர்கள்

தமிழ்	Sans.	Gr.	Lat.	Ger.	Eng.
தந்தை	pitrū	pater	pater	vater	father (fader O. E.)
தாய்	matru	meter	mater	matter	mother
மகன்	sunu	huios		sohn	son
மகள்	duhitru	thugatar		tochter	daughter
உடன்பிறந்தான்	bhratru	frater	frater	bruder	brother
உடன்பிறந்தாள்	svasru		sosor	schwester	sister (orig. sostor)

3. சில உறுப்புக் பெயர்கள்

தமிழ்	Sans.	Gr.	Lat.	Ger.	Eng.
தலை	kapala	kafala	caput	haupt	head (heafod, O. E.)
முக்கு	nasa		nasus		nose
உள்ளம்பி குலைக்காய் }	hrudaya	kardia	cordis	herza	heart
பல்	dant	ontos	dens	zahn	tooth
கால்முட்டி	janu	gonu	genu	knie	knee

4. எண்ணுப் பெயர்கள்

தமிழ்	Sans.	Gr.	Lat.	Ger.	Eng.
ஒன்று	eka	eis, en	unus	eins	one
இரண்டு	dvi	duo	duo	zwei	two
மூன்று	thri	treis	tres	drei	three
நான்கு	chathur	tettares	quatuor	vier	four
ஐந்து	panchan	pente	quinque	fnnf	five
ஆறு	shash	eks	sex	sechs	six
எழு	sapthan	epta	septem	steben	seven
எட்டு	ashtan	okto	octo	acht	eight
ஒன்பது	navn	ennea	novem	neun	nine
பத்து	dasan	deka	decem	zehn	ten
இருபது	visathi	eikati	vininti	zwanzig	twenty
நூறு	satha	ekaton	centum	hundert	hundred

5. சில பொதுச் சொற்கள்

தமிழ்	Sans.	Gr.	Lat.	Ger.	Eng.
வாசல்	dhvara	thura	fores	tor	door
நடு	madhya	messos	medius	mitte	middle
			(methyos)		
வெப்பம்	gharma	thermos	formus	warm	warm
உண்	ad	edein	edere	essen	eat
அறி	vid	eidon	video	wissen	wit
மரம்	daru	drus		zehren	tree
தீர்	uda	udor	unda	wasser	water
வேர் (வேர்வை)	svid	idros	sudare	swizzan	sweat
அறி	jna	gnomi		kennen	know

தமிழ் சொல்	Sans. vartha	Gr. eiro	Lat. verbam	Ger. worte	Eng. word
(to speak)					
பிற	jan	genea	genea		generate
பெயர்	naman	onoma	nomen	name	
உண்மை	yata	eteos	etymon		etymo-logy

6. ‘இரு’ என்னும் வினைச்சொல்

தமிழ்	Sans.	Gr.	Lat.	Ger	A. S
இருக்கிறேன்	asmi	esmi	sum	bin	eom
இருக்கிறோம்	smas	esmes	sumus	sind	sind
இருக்கிறாய்	asi	eis	es	bist	eart
இருக்கிறீர்(கள்)	satha	este	estis	seid	sind
இருக்கிறான்	asti	esti	est	lst	is
இருக்கிறார்(கள்)	santi	eisi	sunt	sind	sind

மேனாட்டாரிய மொழிகட்டும் வடமொழிக்கும் சொற்களில் ஒப்புமையிருப்பதுபோலவே, இலக்கண நெறி முறைகளிலும் ஒப்புமையிருக்கின்றது. அவற்றையெல்லாம் இங்குக்கூறின் விரியும்.

பார்ப்பனர் தென்னாட்டிற்கு வந்த புதிதில், தமிழைச் சரியாய்ப் பேசமுடியவில்லை. இப்போதுள்ள மேனாட்டாரின் தமிழ்ப் பேச்சுப் போன்றே, அக்காலப் பார்ப்பனர் பேச்சும் நடகைப்பை விளைவித்தது. அதனால், தொல்காப்பிய மெய்ப் பாட்டியல் (1-ம் சூ.) உரையில், ஆரியர் கூறும் தமிழை நடகைச் கவைக்குக் காட்டாக எடுத்துக் காட்டினர் நச்சினார்க்கினியர். கமிலர், நச்சினார்க்கினியர் முதலிய தமிழ்ஞாரிர் பலர் ஆரியப் பார்ப்பனரேனும், அவர் ஒரு சிறு தொகையினரேயாவர். பெரும்பாற்பட்ட பார்ப்பனர் புதிதாய் வந்தவராயும் தமிழைச் சரியாகக் கல்லாதவராயும் இருந்தமையின், தமிழைச் செவ்வையாய்ப் பேசமுடியவில்லை மேனாட்டாருள், பெஸ்கி, கால்டுவெல், போப், உவின்ஸ்லோ முதலிய பல சிறந்த தமிழறிஞரிருந்ததையும், பிறருக்கு அவரைப்போல் தமிழைச் செவ்வையாய்ப் பேச முடியாமையையும் மேற்கூறியதுடன் ஒப்பிட்டுக் காண்கா

தமிழர்க்கும், வடமொழி அதன் செயற்கையொலி மிகுதி பற்றி நன்றாய்க் கற்க வராமையின், “பார்ப்பான் தமிழும்

வேளாளன் கிரந்தமும் வழவுடு” என்னும் பழமொழி எழுந்தது. இதனாலும், பார்ப்பனரும் தமிழரும் வேறானவர் என்பதையறியலாம்.

“ஆரியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டாய்”

என்று தேவா. (844 : 5) கூறியதும் இக்கருத்துப்பற்றியே.

குலவழக்கு : பார்ப்பனர் இப்போது நன்றாய்த் தமிழரிந்தவராகக் கருதப்பட்டனும், வடமொழிப்பற்றிக் காரணமாக, இயன்றவரை வடசொற்களைக் கலந்து மணிப்பவள நடையிற் பேசுவதே வழக்கம். சாப்பாடு, காரணமாக, அடைமானம், தண்ணீர், திருவிழா, குடியிருப்பு, கலியாணம் முதலிய சொற்களுக்குப் பதிலாக, முறையே போஜனம், வியாஜமாக, போக்கியம், தீர்த்தம், உத்சவம், வாசம், விவாகம் முதலிய சொற்களையே வழங்குவர். இவர்களிடத் தினின்றே தமிழரும் பல வடசொற்களைக் கற்றுத் தம் பேச்சில் வேண்டாது வழங்குகின்றனர். ஆங்கிலச் சொற்களைத் தமிழிற் கலந்து பேசுவது உயர்வென்று தவறாய் இப்போது எண்ணப்படுவது போலவே, வடமொழிச் சொற்களைக் கலந்து பேசுவதும் முற்காலத்தில் உயர்வாயென்னப் பட்டது. இதற்குக் காரணம் பார்ப்பனத் தலைமையே.

அம்மாயி, அம்மாஞ்சி (அம்மான்சேய்), அத்திம்பேர் (அத்தியன்பர்) முதலிய முறைப்பெயர் வடிவங்களும், சாஸனம் (பட்டயம்) தீர்த்தம் முதலிய பொருட்பெயர்களும், அவா போய்ட்டா, நேக்கு, போட்டுண்டு, சொல்றேன் (அவர்கள் போய்விட்டார்கள், எனக்கு, போட்டுக்கொண்டு, சொல்கிறீர்கள்) என்பன போன்ற கொச்சை வழக்கும், ஆடவர் பெண்டிருள்முத்தாரையும் அடைன்று விளிப்பதும், பார்ப்பனத் தமிழ்ப் பேச்சிற்கு ஒரு தனித்தன்மை யூட்டுவனவாகும்.

பார்ப்பனர் சில தனிச்சொற்களால் தங்களையும் தங்கள் பொருள்களையும் பிரித்துக்காட்டுவது முன்டு.

உ-ம். மங்கலம், சதுர்வேதி மங்கலம்—ஐர்	
அக்கிராகாரம்	—குடியிருப்பு
பிரமஸீ	—அடைமொழி
பிரமதாயம்	—மானிய ஃ
பிரமராயன்	—அரசுப்பட்டம்
குமாரன்	—மகன்
பட்டவிருத்தி	—வேதங்கற்ற பிராமணனுக்கு விட்ட திறையிலி நிலம்

பார்ப்பனர் தமிழ்ப்பற்றின்மை, தனித்தமிழை விரும்பாததினாலும், யூனிவர்சிட்டி, ஸ்கூல் பைனல் என்று ஆங்கிலச் சொற்கணை மொழிபெயர்க்காது வழங்குவதினாலும் அறியப்படும்.

(5) உறையுள் : பார்ப்பனர் எங்கிருந்தாலும் தமிழ்ரொடு கலவாது தனித்தே உறைகின்றனர். அக்கிராகரத்தில் இடம் அல்லது வசதியில்லாதபொழுதே தமிழர் நடவில் வந்து சூடியிருப்பர். அங்ஙன மிகுப்பவரும் பெரும்பாலும் ஆங்கிலம் கற்றவராயும் அலுவலாளராயுமேயிருப்பர். அக்கிராகரத்தில் எக்காரணத்தையிட்டும் தமிழருக்குக் சூடியிருக்க இடந்தருவ தில்லை. பலவிடங்களிற் சுடுகாடுகூடப் பார்ப்பானருக்குத் தனியாக வள்ளுது.

(6) ஒழுக்கம் : பார்ப்பனர் தமிழ் மறைப்படி, விருந்தோம்பல், நடவு நிலைமை முதலிய அறங்கள் இன்மையால் இல்லறத்தாருமல்லர் ; கொல்லாமை, துறவு முதலிய அறங்களின்மையின் துறவறத்தாருமல்லர்.

“இருந்தோம்பி யில்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.”

ஒருவர் தம் குலத்தாருக்கு மட்டும் விருந்து செய்வது விருந்தோம்பலாகாது.

வேள்வியில் உயிரைக் கொல்வதும் கொலையே.

எல்லார்க்கும் பொதுவான அறச்சாலைகளிற்கூடப் பார்ப்பனர் உண்டபிறகே தமிழர் உண்ண வேண்டுமென்ற ஏற்பாடு இன்றும் இருந்து வருகின்றது. இது மிகவுந் திருந்திய திருப்பணந்தாள் மடத்திலும் இருந்துவருவது தமிழர்க்கு மிகவும் நானுத்தருவதாகும்.

பார்ப்பனர் தமிழ்ரொடு மணவுறவு கொள்ளாமை

பார்ப்பனர் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்ததிவிருந்து தமிழ்ரொடு மணவுறவு கொண்டதில்லை. முதன் முதலாகத் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த சில ஆரியர் அரக்க மாதரையோ தமிழ் மாதரையோ மணந்து பின்பு கைவிட்டதாகத் தெரிகின்றது; காசியபர் மாயையை மணந்ததைக் கந்த புராணத்திலும், விசிரவச கேக்சியை மணந்ததை இராமாயாணத்திலும் காணக் கிராமனுஜர் சில தமிழரைப் பார்ப்பனராக்கின

ரென்று சொல்லப்படுகின்றது. அஃது உண்மையாயிருப்பினும் சிறுபான்மைக் கலப்பையே குறிக்கும். சில இந்தியர் மேனாட்டு மாதரை மணந்திருக்கின்றனர். இதனால் மேனாட்டாரும் கீழ் நாட்டாரும் கலந்துவிட்டனர் எனக் கூற முடியாது. மலையாள நாட்டில் பார்ப்பனர் திராவிடரான நாயமாதர் உடன் சம்பந்தம் என்னும் தொடர்பு வைத்துக்கொள்கின்றனர். ஆயினும், அம்மாதரையோ, அவருக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைகளையோ, அக்கிராகாரத்திற் சேர்த்துக்கொள்வதில்லை. அவரும் தம் இனத்தார் அல்லது குலத்தாருடனேயே இருந்துவருகின்றனர். திருவள்ளுவரின் தந்தையாகச் சொல்லப்படும் பகவன் என்னும் பார்ப்பான், ஆதி என்னும் பறைச்சியோடு கூடி இல்லறம் நடத்தினதாக, ஒரு கதை வழங்கி வருகின்றது. அதிலும், பகவன் ஆதியைக் கைவிட்டோடியதும், பின்பு பலநாட்கழித்து, ஆதி பகவனைக் கண்டு, அவன் என்செயினும் விடாது தொடர்ந்து, தன்னைச் சேர்த்துக் கொள்ளுமாறு வற்புறுத்தியதும், அதன்பின், அவன் தப்பவழியின்றித் தனக்கவளிடம் பிறக்கும் பிள்ளைகளை உடனுடன் நீக்கிவிடவேண்டுமென்னும் நிபந்தனையின்மேல், அதற்கு வெறுப்புடன் இசைந்ததும் அறியப்படும்.

பார்ப்பனர் இதுவரை தங்களை எல்லா வகையிலும் பிரித்தே வந்திருக்கின்றனர். இன்றும் அங்ஙனமே. ஆயினும், தற்கால அரசியல் முறைபற்றி, ஆரியர்—திராவிடர் என்பது மித்தையென்றும் “இருவரும் ஒருவர்” என்றும் கூறிக்கொள்கின்றனர். இது சொல்லளவேயன்றிச் செயலளவிலின்று.

ஆரிய திராவிட ஓகரிக வேறுபாடு

இக்கால மொழியிலும் அரசியலும் பற்றித் தமிழும் அதனினின்று திரிந்த திரவிடமும் வேறு பிரிந்து நிற்கினும் பழங்காலத்தில் திரவிடம் என்றதெல்லாம் தமிழே. திராவிடம் என்று திரிந்தது தமிழ் என்னும் சொல்லே.

தமிழ்—தமிழும்—த்ரமிள—திரமிட—திரவிட—த்ராவிட திராவிடம்.

(1) வரணம் : பிராமணர், கூத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்னும் ஆரிய வரணப்பாகுபாடும், அந்தனர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்னும் தமிழ் வரணப்பாகுபாடும் ஒன்றே யென்று மேனோக்காய்ப் பார்ப்பாருக்குத் தொன்றும்; ஆனால், அவை பெரிதும் வேறுபாடுடையன.

ஆரியருள், பிராமணர் என்பார் ஒரு குலத்தார்: தமிழருள், அந்தணர் என்பார் ஒரு வகுப்பார்; அதாவது பல குலத்தினின்றும் தோன்றிய சித்தரும். முனிவரும் :யாகியருமான பல்வகைத் துறவிகள்.

**‘அந்தணர் என்போர் அறவோமற் றெவ்வயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்’**

என்று திருவள்ளுவர் ‘நீத்தார் பெருமை’ யிற் கூறியிருத்தல் காண்க.

ஆரியருள், கூத்திரியர் என்பார் சீக்கியரும் கூர்க்கரும் போன்ற மறக் குலத்தாரும் அரசரும்: தமிழருள், அரசர் என்பார் அரசப் பதவியினர்; அதாவது, சேர சோழ பாண்டியர் என்னும் மூவேந்தரும் அவர்க்குக் கீழ்ப்பட்ட பாரி காரி போன்ற சிற்றரசரும்:

ஓவ்வொரு நாட்டிலும் அங்கங்குள்ள குலத்தலைவரே அரசராவர்; அரசரென்று ஒரு தனிக்குலம் இல்லை.

ஆரியருள், வைசியர் என்பார் வணிகம், உழவு ஆகிய இரு தொழிலும் செய்பவர்: தமிழருள், வணிகர் என்பார் வணிகம் ஒன்றே செய்பவர்.

ஆரியருள், சூத்திரர் என்பார் பலவகையிலும் பிறருக்குத் தொண்டுசெய்பவரும், பூனால், வேதக்கல்வி முதலியவற்றிற்கு உரிமையில்லாதவருமான கீழ்மக்கள்: தமிழருள், வேளாளர் என்பார் உழுதும், உழுவித்தும் இருவகையில் உழவுத் தொழில் ஒன்றே செய்பவரும் எல்லாவுரிமையும் முடையவருமான மேன்மக்கள்:

ஆரியப் பாகுபாட்டில் நாற்பிரிவும் குலமாகும்; தமிழப் பாகுபாட்டில் வணிகர், வேளாளர் என்னும் இருபிரிவே குலமாகும். அவற்றுள்ளும், வணிகக்குலம் வேளாண் குலத்தினின்றே தோன்றியதாகும். இது பின்னர் விளக்கப்படும். ஆரியச் சூத்திரரும் தமிழவேளாளரும் தம்முள் தேர்மாறானவர் என்பதைமட்டும் நினைவில் இருத்த வேண்டும்.

தமிழருக்கும் சூத்திரர் என்னும் பேருக்கும் எள்ளளவும் இயையில்லை. ஆயினும், ஆரியம் தமிழ் நாட்டில் வேருன்றிய பின், தமிழர் இங்ஙனம் தாழ்த்திக் கூறப்பட்டனர்;

(2) வாழ்க்கை நிலை (ஆச்சிரமம்): ஆரிய வாழ்க்கை பிரமசரியம், கிருகஸ்தம், வானப்பிரஸ்தம், சந்தியாசம் என

நான்கு நிலைகளாக வகுக்கப்படும்; இவற்றுள் கிருகஸ்தம் ஒன்றே சூத்திரனுக்குரியது; தமிழர் வாழ்க்கை இல்லறம் துறவறம் என இரண்டாகவே வகுக்கப்படும்; இவை எவ்வாசீ குலத்தார்க்கும் பாது.

(3) நூல்: ஆரிய நூற்கலைகள் நால் வேதம் (ருக்ஞ, யஜூர், சாமம், அவர்வணம்,) ஆறங்கம் (சிகைதி, கற்பம், வியாகரணம், நிருக்தம், சந்தம், கற்பம்), ஆறுசாஸ்திரங் (மீமாஞ்சை, நியாயம், வைசேடிகம் சாங்கியம், மோகம், வேதாந்தம்), அல்லது தரிசனம், மச்சம், கூர்மம் முதலிய பதினெண்ண் பூராணம் மனு ஸ்மிருதி, யாஜ்ஞவல்ய ஸ்மிருதிமுதலிய பதினெண்ண் ஸ்மிருதிகள் (தரும நூல்கள்), பவுட்கரம், மிருகேந்திரம் முதலிய இருபத்தெட்டாகமங்கள், நாட்டியம் இசைக்கருவிப்பயிற்சி முதலிய அறுபத்துநான்கு கலைகள் எனவும்; அஷ்டாதச (பதினெட்டு) வித்தை (நால்வேதமும் ஆறங்கமும், பூராணம், நியாய நூல், மீமாஞ்சை, ஸ்மிருதி என்னும் நால் உபாங்கமும், ஆயுள் வேதம், தனுர்வேதம், காந்தருவவேதம், அருத்தநூல் என்னும் நான்கும்) எனவும்; பிறவாறும், வகுத்துக் கூறப்படும்.

தமிழ் நூல்கள் இயல், இசை, நாடகம் எனவும்; அகப் பொருள் நூல்கள், புறப்பொருள் நூல்கள் எனவும்; பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி (மந்திரம்), பிசி அங்கதம், முதுசொல் என்னும் எழுவகை நிலமாகவும் வகுக்கப்படும். கடைக்கழக (சங்க) நூல்கள் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு, பதினெண்மேற்கணக்கு (பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையும்) எனவும், கழக (சங்க) நூல்கள், கழக மருவிய நூல்கள் எனவும் வகுக்கப்படும்.

தொடர்நிலைச் செய்யுட்கள் (காவியங்கள்) தொல் காப்பியர் காலத்தில் அட்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைடு, புலன், இசைபு என்னும் எட்டு வனப்பாக வகுக்கப்பட்டன; இக்காலத்தில் பெருந்தொடர்நிலை, சிறு தொடர்நிலை எனவும்; சொற்றெராடர் நிலை, பொருட் தொடர்நிலை எனவும் வகுக்கப்பட்டுத் தொண்ணுற்றாறு பனுவல் (பிரபந்தம்) களாக விரிக்கப்படும். கடைக்கழகக் காலத்தையடுத்தியற்றப்பட்ட பத்துத் தொடர்நிலைச் செய்யுட்களை ஐஞ்சிறுகாப்பியம், ஜம்பெருங்காப்பியம் என இருதிறமாகப் பகுப்பர்.

இதிகாசம், பூராணம் என்னும் நூல் வகைகள், பெயரளவில் வடமொழியேனும், பொருளாவில் இருமொழிக்கும் பொதுவாகும்.

(4) நயன நீதி : ஆரிய நீதி நடுவுநிலை திறம்பிக் குலத்துக்கொரு வகையாக நீதி கூறும்.

உ-ம்: “பிராமணனும் கூத்திரியனும் ஒரு வரை யொருவர் திட்டிக்கொண்டால், பிராமணனுக்கு 250 பணமும், கூத்திரியனுக்கு 500 பணமும் அறமறிந்த அரசன் தண்டம் விதிக்க.” (மனு. 8: 276)

“பிராமணன் கூத்திரியனை அன்முறையாய் (அநியாயமாய்)த் திட்டினால் 50 பணத்தையும் அங்ஙனம் வைசியனைத் திட்டினால் 25 பணத்தையும், சூத்திரனைத் திட்டினால் 12 பணத்தையும் தண்டமாக விதிக்க.” (மனு. 8: 268).

‘இருபிறப்பாளரின் (மேல் மூவரணத்தாரின்) பெயரையும் குலத்தையும் சொல்லி, இகழ்ச்சியாகத் திட்டுகிற சூத்திரன் வாயில், பத்தங்குல நீளமுள்ள எஃகுக்கம் பியைக்காய்ச்சி எரிய வைக்க.’’ (மனு. 8: 271).

“பிராமணனுக்குத் தலையை மொட்டையடிப்பதே கொலைத் தண்டமாகும்; மற்ற வரணத்தாருக்கே கொலைத் தண்டமுண்டு. பிராமணன் என்ன பாவஞ் செய்தாலும், அவனைக் கொல்லாமல் காயமின்றி, அவன் பொருளுடன் ஊரைவிட்டுத் துரத்திவிட வேண்டும்.” (மனு. 8: 379, 80)

இத்தகைய முறையே, ஆரிய அறநூல்களில் தலைமையான தாகச் சொல்லப்படும் மனுதரும் சாத்திரத்தில் மலிந்து கிடக்கின்றது. அதில் பிராமணனுக்குக் கூறப்படும் உயர்வும், பொருள் வசதியும், சூத்திரனுக்குக் கூறப்படும் இழிவும் ஆக்கத்தடையும் மிக மிக வரையிறந்தன. அந்வடையோர் அதனை நீதிநூல் என்றும், தரும சாத்திரமென்றும் கூற நால்லுவர். அப்பெயர்களை மங்கல வழக்காக, அல்லது எதிர் மறையிலக்கணையாகக் கொண்டாலன்றி, அந்நாலுக்கு எள்ளளவும் பொருந்தா.

தமிழ் அறநூல்களான நாலடியாரும் திருக்குறளுமோ, ஆங்கில முறைமை போல, எல்லாக் குலத்தார்க்கும் ஒப்ப முறைக்கூறும். இதனாலேயே,

“வள்ளுவர் செய் திருக்குறளை மறுவறநன் குணர்ந்தோர்கள் உள்ளுவரோ மனுவாதி ஒருகுலத்துக் கொருந்தி”

என்று கூறிப்போந்தார் சுந்தரம் பிள்ளையும்.

கிறித்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்தில், திருவாரூரில், தலைசிறந்த நேரமையாக ஆண்டதினால், மனுநீதிச் சோழன் என்று புகழப்பெற்ற ஒரு சோழமன்னன் இருந்தான். அவனது ஆட்சி முறையை மனு நீதியென்று தமிழ் மக்கள் புகழ்ந்தார்களேயொழிய, அம்முறை எத்தகையதென்று அவர்களுக்குத் தெரியாது; அவ்வரசனுக்குந் தெரியாது. ஒருநாள் அரசன் தன் மகன் செய்த குற்றத்திற்குரிய தண்டனையை, மனுதரும் நூலினின்றும் எடுத்துக்கூறுமாறு சில பார்ப்பனரையேவ, அவர்கள் அதினின்றும் கூறினது அவனுக்கு உடன்பாடில்லை. ஆகையால் அவன் தன் சொந்த முறைப்படியே தன் மகனைத் தண்டித்தான்.

(5) மதம்: தற்காலத்தில் ஆரியமதமும் தமிழமதமும் ஒன்றேயென்னுமாறு கலந்திருந்தாலும், ஆரியருக்கே சிறப்பாகவுரிய தெய்வங்களைப் பிரித்துக் கூறலாம்—

இரு மருத்துவர், எண்வசுக்கள், பதினேராருருத்திரர், பண்ணீராதித்தர் என நால்வகையான முப்பத்து மூன்று தேவரும், இவரைத் தலைமையாகக்கொண்டவர் முப்பத்து முக்கோடி தேவர் என்பதும், தியாவுஸ், பிருதுவி, மித்திரன், அதிதி, ஆரியமான், சோமம், பர்ஜன்யா, உஷா, சவித்தார், பிரமா முதலிய வேதகாலத் தெய்வங்களும் ஆரியருடையன் (அக்கினி, இந்திரன், வருணன், விஷ்ணு, ருத்திரன், சரஸ்வதி என்னுந் தெய்வங்கள் பின்னர் விளக்கப்படும்.)

இவற்றுள், சோமம் என்பது மயக்கந்தரும் ஒருவகைக் கொடிச்சாறு; உஷா என்பவள் விடிகாலையின் உருவகம்.

(6) கருத்து: பிறப்பால் சிறப்பென்பதும், பிரமாவே மக்களைப் பிராமணர், கூத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்றால்வகையாகப் படைத்தார் என்பதும், சூத்திரனுக்கு உயர்தரக் கல்வியும் துறவற்றும் இல்லையென்பதும். ஆன (பக) தெய்வத் தன்மையுள்ளதென்பதும். உழவு தாழ்ந்த தொழில் என்பதும், துன்பகாலத்தில் ஒழுக்கந் தவறலாம் என்பதும் ஆரியக் கருத்துக்களாகும்.

தமிழர் ஆவைப் பயன் தருவதென்று பாராட்டினரே கொழியத் தெய்வத் தன்மையுள்ளதென்று கொள்ளவில்லை.

உழவை,

“சுழன்றுமேர்ப் பின்ன துலகம் அதனால்
உழந்தும் உழவே தலை”

என்றும்,

“உழுதுண்டு வாழ்வதற் கொப்பில்லை கண்ணர்
பழுதுண்டு வேறோர் பணிக்கு”

என்றும் உயர்த்துக் கூறுவர் தமிழர். ஆசால், ஆரியரோ,

“சிலர் பயிரிடுதலை நல்ல தொழிலென்று நினைக்கின்றனர். அந்தப் பிழைப்பு பெரியோர்களால் பழிக்கப்பட்டது. ஏ என்னி ஸ், இரும்பை முகத்திற்கொண்ட கலப்பையும் மண்வெட்டியும், நிலத்தையும் நிலத்திலுள்ள பல உயிர்ப்பொருள்களையும் வெட்டுகின்றனவல்லவா ?” (மனு: 10 : 84) என்று இழித்துக் கூறுவர்.

ஆரியர் தொல்லகம்

“ஆரிய வரணத்தின் தொல்லகம் ஆசியாவிலன்று, பால்டிக் நாடுகளிலும் காண்டினேஷிய நாட்டிலுமே யிருந்தது. அங்கே ஆரிய மொழிகள் எழுந்தன. அவற்றை வழங்கிய உயரமான, நீலக்கண் தூரும் வெளுத்த மயிரும் வாலமுக மங்கொண்ட மக்கள் அங்குநின்றும் பரவினபோது, அம்மொழி கரும் அவர்களுடன் பரவின. அவர்கள் மணக்கலப்பாலேயே, தங்கட்டு இனமாகவும் அயலாகவுமின்ன மக்கள் மேல், தங்கள் தலைமையையும் மொழிகளையும் ஏற்றுவதில் வெற்றி பெற்றார்கள். இந்தியாவிலும் ஜரானிலும் உள்ள கிழையாரியர், ஆரிய வரணத்தின் கடைசியும் மிகச்சேய்மையுமான கிளையினராவர். அவர்கள் பெரிய ஆற்றொழுக்கங்களைப் பின்பற்றி வந்து, கடைசியில் பஞ்சாப்பில் தங்கினார்கள்,” என்று முதலாவது லத்தாம் (Latham) எடுத்து விளக்கி, பின்பு மாந்தனாலும் (Anthropology) மொழி நூலும் பற்றிய சான்றுகளால், பொய்ஸ்கே (Poesche)யும் பெங்கா (Penka)யும் திறம்படத் தாங்கிய கொள்கையை நான் முற்றும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன்.”* என்று சாய்ஸ் (Sayce) கூறுகிறார்:

“மொழியின் கூற்றுக்களை நன்றாய் ஆராயும்போது, அவை கதையை மிக வேறுபடக் கூறுகின்றன. ஆதி ஆரியன் உண்மையாகவே முரட்டுத் தன்மையுள்ள துப்புரவற்ற

* Principles of Comparative Philology, Preface to the Third Edition, p. xviii—xix.

மிலேச்சனாய், கடுங்குளிரினின் றும் தன்னைக் காத்துக் கொள்ளக்காட்டு விலங்குகளின் தோலை யுடுத்திக்கொண்டும், உலோகத்தைப் பயன்படுத்தத் தெரியாமலும் இருந்தான்* என்று, ஆட்டோ சிரேதர் (Otto Schrader) கூறுகின்றார்.*

ஆரியர் வருகை

ஆரியர்கள் இந்தியாவிற்கு வந்து, முதலாவது சிந்தாற்றுப் பாங்கில் தங்கினார்கள். சிந்து என்றால் ஆறு என்பது பொருள். ஆற்றுப் பெயர். முதலாவது அது பாயும் நாட்டிற்கும் பின்பு ஆரியர் வட இந்தியாவிலும் தென்னிந்தியாவிலும் பரவின பின், இந்தியா முழுமைக்கும் ஆயிற்று. பாரசீகர், சகாத்தை ஹூகராமாக ஒலிக்கும் தங்கள் வழக்கப்படி, சிந்து என்பதை ‘ஹிந்து’ என்று மாற்றினார்கள். பின்பு மறுபடியும் கிரேக்கர் அதை ‘இந்தி’ என்று திரித்தார்கள்; கடைசியில் ஆங்கிலேயரால் ‘இந்தியா’ என்று அழைக்கப்பட்டு வருகிறது.

ஆரியர்கள் இந்தியாவிற்கு வந்தபோது மூல்லை நாகரிகத் தையே அடைந்திருந்தார்கள். மாந்தன் நாகரிகம் குறிஞ்சி, மூல்லை, மருதம், நகர் என நான்கு நிலைகளைக் கொண்டது. தோலை உடுப்பதும், பரண்களிலும் குடில்களிலும் உறைவதும், பன்றி கிழங்ககழ்ந்தவிடத்தில் தினைபோன்ற கூலம் விகைத்து மழை நீரால் (வானவாரியாக) விளையச் செய்வதும் குறிஞ்சி நாகரிகமாகும். ஆடு மாடுகளை வளர்த்து அவற்றின் ஊனையும் பாலையும் உண்பதும், சோளம் கம்பு போன்ற புன்செய்ப் பயிர்களை விளைப்பதும், ஆட்டு மயிராடை உடுப்பதும், சிற்றில்களில் உறைவதும் மூல்லை நாகரிகமாகும். நெல், கரும்பு முதலிய நன்செய்ப் பயிர்களை விளைப்பதும், நிலையாக ஓரிடத்திற் குடியிருப்பதும், பஞ்சாடையுடுப்பதும், தங்கள் பொருட்காப்பிற்குக் காவற்காரனை ஏற்படுத்துவதும் மருத நாகரிகமாகும்; வாணிபமும், அரசியலும், கல்வியும் தோன்றி, முன்பு உழவு ரெண்ணும் ஒரே வகுப்பாராயிருந்தவர், வேளாளர், வணிகர், அரசர், அந்தணர் என்னும் நாற்பாலாய்ப் பிரிவதும், பின்னர் கொல், நெசவு முதலிய மேல் தொழில்கட்டுகும், சலவை, மயிர்வினை முதலிய கீழ்த் தொழில்கட்டுகும் மக்கள் பிரிந்து போவதும், மாளிகைகள் தோன்றுவதும், ஓவிய உணர்ச்சி உண்டாவதும் இசையும் நாடகமும் சிறப்பதும், வழிபாடுக

* “மிலேச்சர் ஆரியர்” என்ற திவாகரச் சூத்திரமும் இங்குக் கவனிக்கக்கூடுது. † புறம். 168.

ளாயிருந்தவை மதங்களாக வளர்வதும் நகர நாகரிகமாகும்; நகரத்தில்தான் நாகரிகம் சிறப்பாய்த் தோன்றிற்று. நாகரிகம் என்னும் சொல்லும் நகர் என்பதுனின்றும் பிறந்ததே. (நகர்—நகரகம்—நகரிகம்—நாகரிகம்). ஆங்கிலத்திலும் இங்ஙனமே (civilise, from civitas (L) = city).

ஆரியர்கள் ஆடுமாடுகளை மேய்த்துக்கொண்டும், ஆவை (பசுவை)த் தங்களுக்குச் சிறந்த சார்பாகக் கொண்டும், இந்திரன், வருணன் முதலிய சிறு தெய்வங்களுக்குப் பல விலங்குகளைப் பலியிட்டுக்கொண்டும், அடிக்கடி இடம் பெயர்ந்து கொண்டும், உழவுத் தொழிலைச் சிறுபான்மையே செய்து கொண்டும், மாடு பன்றி முதலியவற்றின் இறைச்சியை உண்டுகொண்டும் இருந்ததே, ஆரிய வேதங்களினின்றும் தரும நூல்களினின்றும் அறிகின்றோம்.

தோல்மேலாடையும், நாரினாலும் ஆட்டு மயிராலும் ஆன அரையாடையும், புல்லினாற் பின்னிய அரைஞானும், வில்வம் முள்முருங்கை முதலிய மூல்லை மரங்களில் வெட்டிய ஊன்று கோலும் ஆரிய முதல் மூவரணத்தாருக்கு மனு விதித்திருப்பதும் மேர்க்கூறியதை வற்புறுத்தும்.

ஆரியர் இந்தியாவிற்குள் நுழையுமுன்பே, வட இந்தியர் நல்ல நாகரிகத்தை யடைந்திருந்தார்கள். சர் ஜான் மார்ஷல் மோஹன்ஜோ-டேரோவைப்பற்றிப்பின்வருமாறுவரைகிறார்.

“5000 ஆண்டுக்கு முன்பு ஆரியப் பெயரையே கேள்விப்படுமுன், இந்தியாவில், மற்றநாடுகளுமில்லாவிட்டனும், குறைந்தது பஞ்சாபும் சிந்தும் மிக முன்னேறியதும் இணையற்றபடி ஓரியலானதும், சமகால மெசொப்பொத்தாமிய எசிப்திய நாகரிகத்திற்கு மிக நெருங்கியதும், சிலவிடங்களில் அதினும் சிறந்ததுமான ஒரு சொந்த நாகரிகத்தை நுகர்ந்து கொண்டிருந்தனவென்று, ஒருவராயினும் ஒரு சிறிதும் இதுவரை நினைத்ததேயில்லை. எனினும், இதையே ஹரப்பா, மோஹன்ஜோ-டேரோ என்னுமிடத்துக் கண்டுபிடிப்புகள் ஐயமறத் தெரிவித்திருக்கின்றன. கிறித்துவக்கு 3000 ஆண்டுகட்கும் 4000 ஆண்டுகட்கும் முற்பட்ட சிந்து மக்கள், ஆரியவுறவின் அடையாளமே யில்லாததும், நன்றாய்ப் பண்படுத்தப்பட்டதுமான ஒரு நாகரிகத்தை யடைந்திருந்ததை அவை காட்டுகின்றன. இங்ஙனமே, அங்குள்ள தொழிற் கலையும் மதமும் சிந்துப் பள்ளத்தாக்கிற்கே யுரியவும் தனிப்பட்ட தன்மையடையனவுமாகும். அங்குள்ள சிறிய மண்ணுருப்படிகளான ஆடுகட்கும் நாய்கட்கும் பிற விலங்கு

கட்கும், முத்திரைகளிலுள்ள ஓவிய வெட்டுக்கட்கும், அக்காலத்து மற்ற நாடுகளில் நமக்குத் தெரிந்ததொன்றும் மாகிரியில் ஒத்ததாயில்லை. அம் முத்திரைகளிற் சிறந்தவை, கவனிக்கத் தக்கபடி திமிலும் குறுங்கொம்புங்கொண்ட காளைகளாகும். அவை வேலைப்பாட்டின் விரிவினாலும், இதுவரை வெட்டோவியக் கலையில் பெரும்பாலும் மேற்கொள்ளப்படாத உண்மையுருவப் படிவ உணர்ச்சியினாலும், பிறவற்றினின்றும் விதப்பிக்கப் பெற்றவை. அதுவுமன்றி, ஹரப்பாஸில் தொண்டியெடுக்கப்பட்டுப் பத்தாம் பதினொராம் தட்டுகளிற் பொறிக்கப்பட்டுள்ள இரு தலைமையான சிறு சிலைகளின் இனிய குழைவுப்படி நிலைக்கு, கிரேக்க நாட்டு இலக்கியகாலம் வரையும் ஒன்றும் இணையாகமுடியாது.

“சிந்து மக்களின் மதத்திலும், பிறநாட்டு மதங்களிலும் பல சம்பிகள் ஒத்துத் தானிருக்கின்றன. ஆனால், மொத்தத் தில் பார்க்கும்போது, சிந்து நாட்டுமதம் இன்றும் வழங்கிவரும் இந்து மதத்தினின்றும், குறைந்தபக்கம், இன்றும் பெரும் பான்மக்கள் வழிபடும் இரு மாபெருந் தெய்வங்களாகிய சிவ சிவைகளின் வணக்கமும், ஆன்மியமும் (Animism) கலந்த அம்மதக் கூற்றினின்றும் பிரித்தற் கரிதாமாறு அத்துணை இந்தியத்தன்மை வாய்ந்துள்ளது.”

“கூலங்களை அரைப்பதற்குச் சப்பைக்கல்லும், சேணக்கல்லும் தான் மக்கட்கிருந்தன; வட்டத்திரிகல் இல்லை.”

“இங்ஙனம் சுருங்கக்கூறிய அளவில், சிந்து நாகரிகம் தன் பொதுக்கூறுகளில் மேலையாசியாலீற்கும், எகிப்திருகும் உரிய சண்ணக் கற்கால நாகரிகங்களை ஒத்திருக்கின்றது; பிற செய்தி களில், மெசொப்பொத்தாமியாலீற்குச் சுமேரிய நாகரிகமும், நீலாற்றுப் பள்ளத்தாக்கிற்கு எகிப்திய நாகரிகமும்போல, சிந்து, பஞ்சாப் நாடுகட்கே யுரியதாய்த் தனிப்பட்ட முறையாயுள்ளது. இதை விளக்க இரண்டொரு முக்கியச் செய்திகள் கூறுவோம். நெசவுக்குப் பருத்திப் பஞ்சைப் பயன்படுத்துவது அக்காலத்தில் முற்றிலும் இந்தியாவிற்கே உரியதாயிருந்தது; இரண்டாயிரம் அல்லது மூவாயிரம் ஆண்டுகட்குப் பிறகுதான் மேலை யுலகத்தில் அவ்வழக்கம் பரவினது. இஃதன்றி, சரித்திரத்திற்கு முற்பட்ட எகிப்திலாவது, மேலை யாசியாவில் உள்ள மெசொப்பொத்தாமியாலிலாவது, பிறவிடத்திலாவது, நமக்குத் தெரிந்தவற்றுள் ஒன்றும், மோஹன் ஜா-டேரோ வாழ்ந்தின் நன்றாய்க் கட்டப்பெற்ற குளிப்பகங்கட்கும் இடஞ்சான்ற வீடுகட்கும் ஒப்பிடுவதற்கில்லை.

“பொது விதிக்கு விலக்காக, ‘னார்’ என்னுமிடத்தில், திருவாளர் உல்லி (Wolley) நடுத்தர அளவான ஒரு சுடு செங்கற் கட்டட வீட்டுத் தொகுதியை அகழ்ந்திருப்பது உண்மையே; ஆனால் அவ்வீடுகள் மோஹன்ஜோ-டேரோவின் கடைசியான மேன்மட்டங்களிலுள்ள செறிவற்றவுமான கட்டடங்களை விளக்கத்தக்க வகையில் ஒத்திருப்பதால், அவற்றைப் பின்பற்றியே கட்டப்பட்டன என்பது ஜயமறத் துணியப்படும்; இஃது எங்ஙனமிருப்பினும், மோஹன்ஜோ-டேரோவிலுள்ள பெருங் குளிப்பகத்தையும், தனித்தனிக் கிணறும் குளிப்பறையும் விரிவுபட்ட சலதாரையொழுங்குங் கொண்ட, அறை வகுத்த பயம்பாடு மிகக் வீடுகளையும், அந்நகரப் பொதுமக்கள் அக்கால நாகரிகவுலகத் துன் மற்றப் பகுதிகளிலுள்ளார் எதிர் பாராத அளவு, வசதியும் இன்பழும் நுகர்ந்தார்கள் எண்பதற்குச் சான்றாகக் கொள்வது தக்கதே.”

“இப்புதிய கண்டுபிடிப்புகள், இந்தியாவின் முந்திய நாகரிகங்களை மட்டுமல்ல, பண்டைக் கீழகம் முழுவதையுமே பற்றிய தற்காலக் கருத்துக்களை மாற்றுவனவாயிருக்கின்றன (உலக சரித்திரத்தில்) இந்தியாவின் பழங்கற்கால மனிதன் நடித்த பதுதியின் முக்கியம், நெடுங்காலமாக ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது. பழங்கற்காலத்திற் குரிய கரட்டுமலை முகடு களையும், புதுக் கற்காலத்திற்குரிய கரட்டுமலை முகடுகளையும், வடிவச்ச நூற்படி ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, இந்திய நிலத்திலேயே, பின்னவை முன்னவற்றினின்றும் முதலாவது திரிந்திருக்க வேண்டுமென்று ஊகிக்கப்படுகின்றது:

“தற்சமயம், நம் ஆராய்ச்சிகள் நம்மைக் கிறிஸ்துவுக்கு 4000 ஆண்டுகட்கு முன்மட்டுமே கொண்டுபோய், இச்சிறந்த நாகரிகத்தை மறைக்கின்ற திரையின் ஒரு மூலையை மட்டும் தூக்கி யிருக்கின்றன. மோஹன்ஜோ-டேரோவில்கூட, இதுவரை மன்வெட்டிகொண்டு வெட்டினதற்குங் கீழாகு ஒன்றன்கீழொன்றாய், இன்னும் பல முந்திய நகரங்கள், புதைந்து கிடக்கின்றன.

“மோஹன்ஜோ-டேரோ, ஹரப்பா என்னும் ஈரிடத்தும், தெளிவாகவும், பிழைபாட்டிற்கிடமின்றியும் தோன்றுகின்ற ஒரு செய்தியென்னவென்றால், இவ்வீரிடங்களிலும் இதுவரை வெளிப்படுத்தப்பட்ட நாகரிகமானது, இந்திய நிலத்தில் பல்லாயிர வாட்டை மாந்தனுழைப்பைக் கீழ்ப்படையாகக்

கொண்டு, ஊழிமுதியதாய் நிலைத்துப்போன ஒன்றேயன்றிப் புத்தம்புதிதான் ஒன்றன்று என்பதே.”*

ஆரியர்கள் இந்தியாவிற்கு வந்தபோது, வட இந்தியாவில் இருந்தவர்களும் பெரும்பாலும் திராவிடர்களே. அவர்களுள், நாட்டு வாழ்நர் நாகரிகராயும் காட்டு வாழ்நர் அநாகரிகராயுமிருந்தனர். ஆரியர் தங்கள் பகைவரிடமிருந்து, 99 கோட்டைகளைப் பிடித்துக்கொண்டார்களென்று, ஆரியமறையிலேயே கூறியிருப்பதால், அரசியல் நாகரிகம் பெற்ற பல சிறுநாடுகள், ஆரியர் வருமுன்பே வடநாட்டிலிருந்தமையறியப்படும்.

வட இந்தியாவினும், தென் இந்தியா, உழவு, கைத் தொழில் வாணிகம், அரசு, கல்வி முதலிய பல துறைகளிலும் மேம்பட்டிருந்தது; பொன், முத்து, வயிரம் முதலிய பல வளங்களிலும் சிறந்திருந்தது. இதைச் சேர சோழ பாண்டிய அரசுகளினாலும், தமிழ் நாட்டிற்கும் அசிரியாவிற்கும் நடந்த நீர்வாணிகத்தாலும், தமிழிலிருந்த கலைநூற் பெருக்கினாலும், பிறவற்றினாலும் அறியலாம்.

“வடவேங்கடம் தென்குமரி—ஆயிடைத் தமிழ்க்கூறும் நல்லுலகத்து”

என்றார், தொல்காப்பியரின் உடன்மாணவரான பண்ம்பாரானாரும்.

ஆரியர் தமிழ்நாட்டிற்கு ஒரே முறையில் பெருங்கூட்டமாய் வரவில்லை. சிறுசிறு கூட்டமாய்ப் பலமுறையாக வந்தனர்; முதலாவது. காசியபன், விசிரவச முதலியவர் தமித்துவந்து அசரப்பெண்களை மணந்தனர். பின்பு ஆரியர் தமிழ் கற்றுத் தமிழாசிரியராயும், பின்பு மதவாசிரியராயும் அமர்ந்தபின், தமிழரசரே பலமுறை பார்ப்பனரைக் கூட்டங்கூட்டமாச் வடநாட்டினின்றும் வருவித்துத் தமிழ்நாட்டிற் குடியேற்றியிருக்கின்றனர்.

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் என்னும் சேரமன் ஜனைக் குமட்டுர்க் கண்ணனார் என்னும் பார்ப்பனப் புலவர் பாடிப்பெற்ற பரிசில், உம்பர்க்காட்டு ஐஞ்ஞாரூர் பிரமதாய மும் முப்பத்தெட்டியாண்டு தென்ஞாட்டுள் வருவதனிற் பாகமும் என்று பதிற்றுப்பத்தில் (2 ஆம் பத்து) கூறப்பட்டுள்ளது.

* Mohenjo-Daro, Vol. I. Preface, pp. v-vii,

1,700 ஆண்டுக்கு முன் தொண்டைமண்டலத்தையாண்ட பப்ப மகாராசன், வடநாட்டிலிருந்து, ஆத்திரேய ஹாரித பரததுவாஜ கௌசிப வத்ஸ கோத்திரங்களைச் சேர்ந்த, பல பார்ப்பனக் குடும்பங்களை வரவழைத்துத் தொண்டைநாட்டிற் குடியேற்றி அவற்றிற்கு நிலங்களையளித் தான். பப்பன் காலத்துக்குமுன், பிராமணர்கள் தமிழ் நாட்டில் அதிகமாகப் பரவியிருந்ததாக அடையாளம் ஒன்றும் காணோம். கொஞ்சமாய்த்தான் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று *பி. தி. ஸ்ரீநிவாஸயங்கார் கூறுகிறார்.

சுந்தரபாண்டியரென்னும் அரசர், பலனர்களில் இருந்த நாற்றெட்டுத் தலவகார சாமவேதிகளாகிய வைணவப் பார்ப்பனரைத் தென்திருப்பேரையில் இருத்¹, அவர்களுக்கு வீடு களும், நிலங்களும் வழங்கினதாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

தமிழ்நாட்டிற் பார்ப்பனரின் ஜெவகை நிலை

(1) பாங்கன் (Companion).

“காமநிலை உரைத்தலும் தேர்நிலை உரைத்தலும்
கிழவோன் குறிப்பினை எடுத்துக் கூறலும்
ஆவோடு பட்ட நிமித்தங் கூறலும்
செலவுறு கிளவியும் செலவழுங்கு கிளவியும்
அன்னவை பிறவும் பார்ப்பார்க் குரிய”

(கற்பியல், 36)

“பார்ப்பான் பாங்கன் தோழி செவிலி...
களவிற் கிளவிக் குரியர் என்ப.” (செய்யுளில், 181)

“பேணுதகு சிறப்பிற் பார்ப்பான் முதலா...
தொன்னெறி மரபிற் கற்பிற் குரியர்” (செய். 182)

இத்தொல்காப்பிய நூற்பா (குத்திரம்)க்களால், முதன் முதலாகத் தமிழ்நாட்டிற் பார்ப்பனர் ஏற்ற அலுவல், பாங்கன் தொழிலே என்று தெள்ளத்தெளியக் கிடக்கின்றது, பாங்கனா வான் அரசர்க்கும், சிற்றரசர்க்கும் பாங்கிலிருந்து ஏவல் செய்து, மனைவியும் பரதத்தையுமான இருவகை மகளிரொடுங் கூட்டுபவன். பார்ப்பனர் ‘அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்’ என்று புறத்திணையியல் (16) நூற்பாவில் கூறியுள்ள படி ஒதல், ஒதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், சுதல் ஏற்றல் என்னும் அறுவகைத் தொழில்கள் செய்துவந்தாரேனும்,

* பல்லவர் சரித்திரம்; முதற்பாகம், பக். 3.

அவை எல்லார்க்கும் எக்காலத்தும் ஏற்காமையின், பலர் அரசருக்குப் பாங்கராயமர நேர்ந்தது. பார்ப்பனர் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த புதிதில், இப்பொழுதையினும் சிவண்ணிறமா யிருந்ததினால் அரசர்க்கு அவர்மீது விருப்பமுண்டாயிற்று.

களவிற் கூற்றிற்குரியாரைப்பற்றிய நூற்பாவில், பார்ப்பான் பாங்கன் என்று பிரித்தது, முன்னவன் ஆரியனும், பின்னவன் தமிழனுமாவர் என்பதைக் குறித்தற்காகும். இவ்விருவரும் பிற் காலத்தில் முறையே பார்ப்பனப் பாங்கனென்றும், சூத்திரப் பாங்கனென்றும் கூறப்படுவர். சூத்திரப் பாங்கன் பாணக் குடியைச் சேர்ந்த பறையன். முதன்முதல் பாணனுக்கே யுரியதாயிருந்த பாங்கத் தொழில் பார்ப்பனரால் கைப்பற்றப் பட்டது.

இனி, பார்ப்பான் என்பவன் வேதமோதும் பார்ப்பா னென்றும், பாங்கன் என்பவன் வேதமோதாப் பார்ப்பா னென்றும் கொள்ளினும் பொருந்தும். வேதமோதி வேள்வி செய்யாத பார்ப்பான் ‘வேளாப் பார்ப்பான்’ (அகம், 24) என்று கூறப்படுவன்.

பார்ப்பனர் ஆரிய வேதத்தைத் தமிழர்க்கு மறைத்து வைத்தினாலும், அவ்வேதத்தை ஒதி, ஒதுவிப்பார்க்குப் போதிய ஊதியம் தரத்தக்க அளவு பெருந்தொகையினராய் அக்காலத்துப் பார்ப்பனர் இன்மையாலும், ஆரிய வேள்வி தமிழர் மத்திற்கு மாறானதினாலும், முதன் முதலாய் வந்த பார்ப்பனர் பாங்கத் தொழிலே மேற்கொண்டனர் என்பது தெளிவு.

இடைச்கமகத்திற்கும் கடைக்கழகத்திற்கும் இடைக்காலத்தினரான தொல்காப்பியர் காலத்திலன்றி. கடைக்கழகக் காலத்திலும் பார்ப்பனர் பாங்கத் தொழில் செய்தமை, கீழ் வருங் குறுந்தொகைச் செய்யுளால் அறியப்படும்.

குறிஞ்சி, 156.

(பாண்டியன் ஏனாதி நெடுங்கண்ணன் பாடியது.)

‘பார்ப்பன மகனே பார்ப்பன மகனே
செம்பூ முருக்கின் நன்னார் களைந்து
தண்டொடு பிடித்த தாழ்கமண் டலத்துப்
படிவ வுண்டிப் பார்ப்பன மகனே
யெழுதாக் கற்பி னின்செய லுள்ளும்
பிரிந்தோர்ப் புணர்க்கும் பண்பின்
மருந்து முன்டோ மயலோ விதுவே’

(இது, கழறிய பாங்கற்தக் கிழவன் அழிந்து கூறிப்பது.)

“பிராமண ஹுக்கு வில்வம், பலாசம் (முருக்கு) இவ் விரண்டும், கஷத் திரியனுக்கு ஆல், கருங்காலி இவ்விரண்டும் வைசியனுக்கு இரளி, அத்தி இவ்விரண்டும், தண்டமாக (ஊன்றுகோலாக) விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன” என்று மனுதருமசாத்திரத்திற் (2 : 45) கூறியிருப்பது இங்குக் கவனிக்கத்தக்கது.

(2) ஆசிரியன்

அகத்தியர், தொல்காப்பியர் முதலிய பார்ப்பனர் தமிழைக் கற்றபின் தமிழாசிரியராயினர். இதை, போப் (G. U. Pope) பெர்சிவால் (Percival) முதலிய மேனாட்டாரின் தமிழாசிரியத் தொழிலுடன் ஒப்பிடுக.

(3) பூசாரியன் (புரோவிதன்)

பார்ப்பனர் தமிழரின் மொழி, நூல், மதம், பழக்க வழக்கம் முதலியவற்றை யறிந்தபின், முருகன் (சேயோன்), திருமால் (மாயோன்) முதலிய பழந்தனித்தமிழ்த் தெய்வங்களை ஆரியத் தெய்வங்களாகக்காட்டிப் பழமைகள்* (புராணங்கள்) வட மொழியில் வரைந்துகொண்டு மதத்திற் கதிகாரிகளாய்ப் பூசாரித் தொழி ஸ் மேற்கொண்டனர். இதுவே அவர்கள் குலத்திற்குத் தமிழ் நாட்டிற் பெருந்தலைமையும் நல்வாழ்வும் தந்ததாகும்.

(4) அமைச்சன்

தமிழ் நாட்டில் பார்ப்பனர் ஒரோவோர் இடத்து, அருகிய வழக்காய் அமைச்சப்பூண்டமை, மனுநீதிச்சோழன் கதையாலும் மாணிக்கவாசகர் சரித்திரத்தாலும் அறியப் படும். ஆனாலும், அது கல்வித்தகுதிபற்றி நேர்ந்ததேயன்றி, இராமச்சந்திர தீச்சிதர் தம் ‘இந்திய ஆள்வினை அமைப்புக்கள்’ (Hindu Administrative Institutions) என்னும் நாலிற் கூறியுள்ளபடி பார்ப்பனரே அமைச்சராக வேண்டும் என்னும் ஆரிய நெறி மொழி (விதி) பற்றி நேர்ந்ததன்று போன்று உள்ளது.

மிகப் பிந்திய விசயநகர ஆட்சியிற்கூட, அரியநாத முதலியார் போன்ற தமிழரே அமைச்சராயிருந்தனர்:

* ‘பழமை’ என்னுஞ் சொல் பழங்கதை என்னும் பொருளில், இன்றும் தென்னாட்டில் வழங்கிவருகின்றது. பழைய நிலையைக் குறிக்கப் ‘பழையை’ என்னும் வடிவமும், தொன்மை, முதுமை என்னும் பிற சொற்களும் உள்.

அமைச்சருக்குப் போர்த் தொழிலும் தெரிந்திருக்கவேண்டும் என்றும், ஆரியர் நடவுநிலை திறம்பியவர் என்றும், தயிழரசர் கருதியிருந்ததால் பார்ப்பனரை அமைச்சராக அமர்த்த வில்லை.

செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன் “தன் புரோகிதனி லும் தான் அறநெறியறிந்து” என்றும், குடக்கோ இளஞ்சேரலிரும் பொறை “தன் மந்திரியாகிய மையூர் கிழானைப் புரோகிதனி லும் அறநெறியறிவானாகப்பண்ணி” என்றும் பதிற்றுப் பத்தில் வந்திருத்தலும், மனுநீதிச்சோழன் தன் அமைச்சர் கூறிய மனுநீதியை ஒப்புக்கொள்ளாததும் நோக்கியுள்ளர்க்.

(5) ஆள்வோன்

இதுகாலை பார்ப்பனர் ஆள்வோர் நிலையும் அடைந்திருக்கின்றனர்:

இவ் வைவகைநிலையும் வரவர ஒவ்வொன்றாய்க் கூடின வையேயன்றி ஒரே நிலையின் திரிபல்ல.

இங்ஙனம் பார்ப்பனர் ஜவகை நிலையடைந்தாலும், இவை அவருள் தலைமையானவரும் சிலரும் அடைந்தவையேயன்றி, எல்லாரும் அடைந்தவையல்ல. இங்ஙனம் அடையாதவரெல்லாம் தொன்று தொட்டு 19 ஆம் நூற்றாண்டுவரை இரந்துண்டே காலங்கழித்திருக்கின்றனர்.

இதை, “முட்டிபுகும் பார்ப்பார்” என்ற கம்பர் கூற்றும்,

“பார்ப்பன முதுமகன் படிம வுண்டியன்....

இரந்துண் தலைக்கொண்டிந்தங்கர் மருங்கிற பரந்துபடு மனைதொறுந் திரிவோன்”

என்னும் மணிமேகலை (5: 3-46) அடிகளும், கூரத்தாழ்வான், இராமப் பிரமம் (தியாகராஜ ஜயரின் தந்தை) முதலியவர் உஞ்சவிருத்தி என்னும் அரிசியிரப்பெடுத்தமையும், சில குறிப்புகளும் தெரிவிக்கும்.

பிழைப்பும் குடியிருக்க இடமுயின்றிப் பல பார்ப்பனர்காட்டு வழியா யலைந்து திரிந்தமை, உடன்போக்கில் ‘வேதியரைவினவல்’ என்னுந்துறையும் “ஒருவாய்சோற்றுக்குணர்வழியே போனான் பார்ப்பான்” “பார்ப்பானுக்கும் பன்றிக்கும் பயணச் செலவில்லை” என்னும் பழமொழிகளும் உணர்த்தும்.

கடைக்கழகக் காலப் பார்ப்பனர் நிலை

கடைக்கழகக் காலத்தில் தமிழ் நாட்டுப் பார்ப்பனர் நிலை பூசாரியமாகும்.

“சாலியொருமீன் தகையாளைக் கோவலன்
மாழுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிடத்
தீவெஞ் செய்வது.....”

என்று சிலப்பதிகாரம் (1 : 51 - 53) கூறுதல் காண்க.

கடைக்கழகக் காலத்தில் தமிழ்நாட்டுத் தலைமைபூண்ட சேரன் செங்குட்டுவனுக்கு, அழும்பில்வேள், வில்லவன் கோதை என்னும் இரு தமிழர் முறையே, அமைச்சனும், படைத் தலைவனுமாயிருந்தனர். உழவு, கைத் தொழில், வாணிகம், அரசு, கல்வி முதலிய பல தொழிலும், தமிழராலேயே (தமிழில்) நடத்தப்பட்டுவத்தன. ஆகையால், பார்ப்பனர் துணை அற்றைத் தமிழர்க்குச் சிறிதும் வேண்டியதாயில்லை.

“ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்கனும்
பெண்டிரும் பினியுடை யீரும் பேணித்
தென்புல வாழ்ந்தக் கருங்கட னிறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறா அ தீரும்
எம்மம்பு கடிவிடுது நும்மரண் சேர்மின்”

என்னும் புறநானூற்று (9 : 1 - 5) அடிகள், பார்ப்பனர் மறும் (வீரமும்) வலிமையும் அற்றவர் என்றும், களங்கமற்றவ ரென்றும் இரங்கத்தக்கவரென்றும், சிலரால் கருதப்பட்டதைக் குறிக்குமேயன்றித் தூயரென்று எல்லாராலும் கருதப்பட்ட தாகக் குறியாது. பார்ப்பனர் தூயரென்றுள்ளாராலும் கருதப்பட்டிருப்பின், மாணிக்கவாசகரை அரிமர்த்தன பாண்டியன் சிறையிட்டுக் கடுந்தண்டம் செய்திருக்கமாட்டான். 17-ஆம் நூற்றாண்டில், வடமலையப்பப் பிள்ளையின் கீழ்திகாரியால் நாராயண தீட்சிதரும் சிறை செய்யப்பட்டிருக்கமாட்டார்.

“ஆன்முலை யறுத்த அறணி லோர்க்கும்
மாணிமை மகனிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்
குரவர்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கிற் கழுவாயுமுள்”

எனவரும் அடிகளும் (புறம், 3 : 1-4) மேற்கூறிய கருத்தையே தெரிவிக்கும். பார்ப்பார்த் தப்பினவர்க்கும் கழுவாயுள்து என்று கூறியிருத்தலைக் கவனிக்க. முரட்டுக் குணமின்றி

அமைதியாயிருக்கும் எல்லா உயிர்ப்பொருள்களையும் தமிழர் ஒரு திறமாயெண்ணிக் காப்பர். பூனையையும் கழுதையையும் கொல்வது பெருந்தீவினை என்று கருதப்படுவதை நோக்குக்கபார்ப்பனர் அக்காலத்தில் மிகச் சிறிய தொகையினராயும், எளியவராயும், ஆட்சியில் இடம் பெறாதவராயும் இருந்ததினால், தம்மைக் களங்கமற்ற சான்றோராகக் காட்டிக் கொண்டனர்.

பாண்டியன் பல்வேள்வி(யாக)ச் சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் செயலாலும், பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் செயலாலும், ஆரிய வேள்விகளை வேட்கும் வழக்கம் கடைக்கழகக் காலத்திலேயே தமிழ் நாட்டில் வேறுன்றிவிட்டதையறியலாம்.

பாலைக் களதமனார் என்னும் பார்ப்பனர், பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் உதவியால், தாழும் தம் மனைவியும் துறக்கம் (சுவர்க்கம்) புகவேண்டுமென்று, ஒன்பது பெருவேள்வி வேட்டுப் பத்தாம் வேள்வியில் தம் மனைவியுடன் மறைந்து போனார் என்னும் பதிற்றுப்பத்துச் செய்தி ஆராயத்தக்கது.

பார்ப்பார், ஜீயர், அந்தணர் என்னும் பெயர்கள்

தமிழ் நாட்டிற் பார்ப்பனருக்குப் பார்ப்பார், ஜீயர், அந்தணர் என முன்று பெயர்கள் வழங்கி வருகின்றன; இவற்றை ஆராயவேண்டும்.

பார்ப்பார்

பார்ப்பார், அல்லது பார்ப்பனர் என்னும் பெயருக்கு மறை நூல்களைப் பார்ப்பவர் என்பது பொருள். ஆரியர் வருமுன்பே, தமிழருக்கு மறைநூல்கள் இருந்தன. அது பின்னர்க் கூறப்படும் தமிழ் மறைநூல்களைப் பார்ப்பதும் வழி பாடு, திருமணம் முதலியவற்றை நடத்துவதுமே தொழிலாகக் கொண்டு, பார்ப்பனர் என்னும் பெயருடன் ஒரு குலத்தார் முன்னமேயிருந்து, பின்பு ஆரியப் பிராமணர் வந்தபின் தம் தொழிலையிழந்துவிட்டனர். ஆரியப் பிராமணர் தமிழப் பார்ப்பாரின் தொழிலை மேற்கொண்டனர். தாழும் அவர் பெயராலேயே அழைக்கப்பட்டு வருதல் இயல்பானதே. அல்லா விடின், வடமொழிப் பற்றுள்ள பிராமணருக்குப் பார்ப்பார் என்னும் தனித்தமிழ்ப்பெயர் வழங்கிவரக் காரணமில்லை.

தமிழ்நாட்டில் இப்போதுள்ள சுக்கிலியர் தெலுங்கராதவின், விசயநகர ஆட்சியில், அல்லது அதற்குச் சற்று முன்பு

தெலுங்க நாட்டினின்று தமிழ் நாட்டிற்கு வந்தவராவர் அவர் வருமுன்பு, அவர் தொழிலைச் செய்துகொண்டிருந்தவர் பறம்பர் (செம்மார்) என்னும் தமிழ் வகுப்பார், இவர் பாண்ருள் ஒரு பிரிவார். பாணர் பறையர். பாணரும் சக்கிலி யரைப்போல் மாடு தின்பவர். மாட்டுத் தோலைப் பதனிட்டு, அதனாற் செருப்பு, குளை முதலிய பொருள்களைச் செய்வது, மாடு தின்பார்க்கே மிக இசையும். தோல் வேலை செய்யவர் கடைக் கழகக் காலத்திலேயே தமிழ் நாட்டிலிருந்தமை, தோலின் துணர் என்று சிலப்பதிகாரத்தில் கூறியிருப்பதால் அறியப் படும். பாணருக்குத் தையல் தொழிலுமுண்டு: “பாணர்க்குச் சொல்லுவதும்.....தை.....” என்று காளமேகப் புலவர் கூறியிருத்தல் காணக். தையல் என்னும் பெயர், துளி, தோல் என்னும் இரு பொருள்களை மூட்டுவதற்கும் பொதுவாகும். துணம் என்னும் பெயரும் இங்ஙனமே, சக்கிலியர் பறம்பர் தொழிலை யேற்கொண்டபின், செம்மார் பிற தொழிலை மேற்கொண்டு பெயர் மறைந்தனர். சக்கிலியருக்குச் செம்மான் என்னும் தமிழ்ப் பெயரும் சக்கிலி* என்னும் தெலுங்கப் பெயரும் இன்று வழங்கி வருகின்றன. இங்ஙனமே பார்ப்பனருக்குப் பார்ப்பார் என்னும் தமிழ்ப் பெயரும் பிராமணர் என்னும் ஆரியப் பெயரும் என்க.

ஜோரோப்பாவிலிருந்து கிரேக்கரும் ரோமரும் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்து, குல முறையாக ஒரு குறிப்பிட்ட தொழிலைச் செய்யாமையால், யவனர் என்னும் கிரேக்கப் பெயராலேயே அழைக்கப்பட்டனர்.

தமிழ்நாட்டில் இதுபோது, பார்ப்பனருக்குத் தொழிலால் நெருங்கியுள்ளவர், புலவர், பண்டாரம், குருக்கள், பூசாரி, போற்றி, உவச்சன், நம்பி என்று கூறப்படும் தமிழக குலத்தாராவர், இவருடைய முன் னாரே, ஒருகால் தமிழ்ப் பார்ப்பனராயிருந்திருக்கலாமோ என்று, இவர் பெயராலும் தொழிலாலும் ஜயறக் கிடக்கின்றது.

ஜயர், அந்தனர்

ஜயர் என்பது ஜயன் என்னும் பெயரின் பன்மை. ஜயன் என்னும் பெயருக்கு ‘ஜி’ என்பது பகுதி.

*சக்கிலி என்பது சாஷ்டி கலி (=புலவயர்) என்னும் வடசொல்லின் திரிபென்பர் எட்கார் தட்ஸ்ற்றன் (Edgar Thurston).

ஜி என்பது வியப்புப் பொருள்பற்றிய ஓர் ஒலிக்குறிப்பு இடைச் சொல். இன்னும், வியக்கத்தக்க பொருள்களைக் கண்ட விடத்து, ‘ஜி’ என்பது தமிழர்க்கு சிறார்க்கு இயல்ல.

“ஜி வியப்பாகும்”

என்பது தொல்காப்பியம் (உரியியல், 89),

ஜி+அன்=ஜயன். ஜயன் என்பான் வியக்கப்படத்தக்க பெரியோன். வியக்கப்படத்தக்க பொருளெல்லாம் ஏதேனும் ஒருவகையில் பெரிதாகவேயிருக்கும். ஒரு வனுக்குப் பெரியோராயிருப்பவர், கடவுள். அரசன், முனிவன், ஆசிரியன், தந்தை, தாய், அண்ணன், முத்தோன் என்னும் என்மராாவர். இத்தனை பேரையும் ஜயன் என்னும் பெயர் குறிப்பதாகும்:

தந்தை, ஆசிரியன், முத்தோன், என்னுமிவரைக் குறிக்குந் தன்மையில் sir என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லுடன் ஜயன் என்பதை ஒப்பிடலாம்.

ஜயன் என்னும் பெயர், இயல்பாய் நின்று பொதுவாகக் கடவுளையும், ஆர் விகுதிபெற்றுச் சாத்தனாரையும், பெண் பாலீரு பெற்றுக் காளியை அல்லது உழையையும்; நூல் வழக்கில் பெரியோன் என்னுங் கருத்துப்பற்றி அரசனையும், தெய்வத்தன்மையுள்ளவன் என்ற கருத்துப்பற்றி முனிவனையும், பின்பு அவனைப் போல அறிவு கட்டும் ஆசிரியனையும்; உலக வழக்கில், பறையர் என்னும் குலத்தார்க்குத் தந்தையையும், தம், தன், முதலிய முன்னொட்டுச் சொற்களில் ஒன்றைப்பெற்று அண்ணனையும் விளிவிடில் முத்தோன், பெரியோன் என்னுமிவரையுங் குறிப்பதாகும்.

அரசன், ஆசிரியன், தாய், தந்தை, தமையன் என்னும் ஜவரும் ஜங்குரவரென நீதிநூல்களிற் குறிக்கப்படுவர். குரவர் பெரியோர். ஜயன் என்னும் பெயர் ஜங்குரவர்க்கும் பொதுவாகும்; தாயைக் குறிக்கும்போது பெண்பாற்கேற்ப ஜயை என ஈறுமாறி நிற்கும். ஆகவே, ஜயன் என்னும் பெயர் பெரியோன் என்னும் பொருளையே அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும்.

ஆசிரியன், அவ்வது குரு என்னும் பொருளில், கிறிஸ்தவப் பாதிரிமாரும் ஜயர் என்றழைக்கப்படுகின்றனர்.

பார்ப்பனருக்கு ஜயர் என்னும் பெயர் முனிவர் என்னும் கருத்துப்பற்றி வந்ததாகும். முதன் முதலாய்த் தமிழ் நாட்

திற்கு வந்த காசியபன், போன்ற ஆரியப் பிராமணர், ஒழுக்கத்தால் தமிழ் முனிவரை ஒருபுடையொத்தமை பற்றி ஜயர் எண்பப்ட்டனர். பின்பு அது விரிவழக்காய், கபிளர், பரணர் போன்றவர்க்கும், தில்லைவாழந்தணர் போன்ற பூசாரியர்க்கும், இறுதியில் எல்லாப் பார்ப்பனருக்கு மாக வழங்கி வருகின்றது.

ஆங்கிலேயர் வருமுன் தமிழ்நாட்டிட வாண்ட பல தெலுங்கச் சிற்றரசர்க்குத் துரைகள் என்று பெயர். பாஞ்சாலங்குறிச்சித் துரை என்ற வழக்கு இன்னும் உள்ளது. ஆங்கிலேயர் முதலாவது கீழ்ந்தியக்கும்பனி (East India Company) அதிகாரிகளாய்த் தமிழ் நாட்டில் ஆட்சியை மேற்கொண்டபோது துரைகள் எண்பப்ட்டனர். பின்பு அப்பெயர் மேனாட்டார் எல்லார்க்கும் பொதுப்பெயராகிவிட்டது.

ஒரு குலத்தலைவனுக்குரிய சிறப்புப்பெயர், நாளைடைவில் அக் குலத்தார்க்கே பொதுப் பெயராதல் இயல்பு. நாட்டாண்மையும் ஊராண்மையும் பற்றி யேற்பட்ட நாடன் (நாடான், நாடார்), அம்பலகாரன், குடும்பன் என்னும் தலைவர் பெயர்கள் நாளைடைவில் முறையே சான்றார், வலையர், பள்ளர் என்னும் குலத்தார்க்கே பொதுப்பெயர்களாகி விட்டன. வடார்க்காட்டுப் பகுதியிலுள்ள இடையர்க்கு, அவர் முன்னோருள் ஒருவன் ஓர் அரசனிடம் அமைச்சனராயிருந்தமைபற்றி, மந்திரி என்னும் பட்டப்பெயர் வழங்கி வருகின்றது. இங்ஙனமே ஜயர் என்னும் பெயரும் பார்ப்பனருக்கு வழங்குவதாகும்.

ஜயன் என்னும் தனித் தமிழ்ப்பெயரை ஆரியன் என்னும் ஆரியப் பெயரின் சிதைவாகச் சிலர் கூறுகின்றனர். ஆரியன் என்னும் பெயருக்கு வணங்கப்படத்தக்கவன் என்று ஆரியர் பொருள் எழுதிவைத்திருப்பதினாலும், தமிழ் நாட்டிற் பிறகாலத்தில் ஆரியர்க்குத் தலைமையேற்பட்டதினாலும், ஆரியன் என்னும் பெயர் ஜயன் என்னும் பெயர்போல, பெரியோன் என்னுங் கருத்தில் ஆசிரியன், ஆசாரியன் முதலியோரைக் குறித்ததேயன்றி வேறன்று.

‘ஆரியற்காக வேகி’ என்று கம்பரும், இடைச்சரத்துக்கண்டோர் கூற்றாக ‘யார்கொல் அளியர் தாமே யாரியர்’ என்று (குறுந் 7) பெரும்பதுமனாரும், முறையே, வணங்கப்படத்தக்கவன், பெற்றோர் என்னும் பொருளில் ஆரியன் என்னும் பெயரை வழங்கியிருப்பது, வடநூற்கருத்துப்பற்றிய ஒ. மொ—3

அருகிய நூல்வழக்கேயன்றி, ஜெயன் என்னும் பெயர்போலப் பெருவாரியான தமிழ்நாட்டுலகவழக்கன்று:

ஜெயன் என்னும் பெயர் ஆரியன் என்னும் பெயரின் சிதைவாயின் இவ்வொரே பெயரைத் தந்தை பெயராகக் கொண்ட பறையர் ஆரியராதல் வேண்டும். தனித் தமிழரும் பார்ப்பார்க்கு மிகச்சேயவருமான பறையர் அங்ஙனமாகாமையின், ‘ஜெயன்’ என்னும் சொல் ‘ஆரியன்’ என்னும் சொல்லின் சிதைவன்று.

‘At’ (to plough) என்பதை ஆரியன் என்னும் பெயருக்கு வேராகக்கொள்வர் மாக்கமுல்லர்.

அந்தணன் என்னும் பெயரும் ஜெயன் என்னும் பெயர் போன்றே பார்ப்பனருக்கு அமைந்ததாகும். ஆனால், இன்னும் நூல் வழக்காகவே யுள்ளது.

அந்தணன் என்பதை அந்தம் + அணன் என்று பிரித்து, மறை முடிபு (வேதாந்தம்)களைப் பொருந்துகின்றவர் என்று பொருஞ்சுரைப்பர் வடமொழிலுமியர் : அம் + தண்மை + அன் என்று பிரித்து அழகிய குளிர்ந்த அருளையுடையவர் என்று பொருஞ்சுரைப்பர் தென்மொழியாளர். வடமொழி வழியிற் பொருள்கொள்ளினுங்கூட, அணவு என்னும் சொல் அண் என்னும் வேரிற்பிறந்த தனித் தமிழ்ச்சொல்லாதவின், அந்தணன் என்பது இருபிறப்பி (Hybrid) யாகும்.

அந்தணன் என்னும் பெயர் அத்தணாளன் (அம் + தண + ஆளன்) என்ற வடிவிலும் வழங்கும்.

“அந்த ணாளர்க் குரியவும் அரசர்க்
கொன்றிய வருஷம் பொருஞ்சுமாருளவே”

“அந்த ணாளர்க் கரசுவரை வின்றே”

என்று தொல்காப்பியத்திற் (மரபியல், 68, 80) கூறியிருப்ப தால், பார்ப்பனருக்குத் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே தமிழ்நாட்டில் அரசுவினையிருந்ததாகச் சிலர் கூறுகின்றனர் ஒரு முனிவரைக் குறித்த தென்று முன்னமே கூறப்பட்டது.

அந்தவர் என்னுஞ் சொல்லின் (அழகிய குளிர்ந்த அருளையுடையவர் என்னும்) பொருஞ்சுக்கேற்ப,

“அந்தணர் என்போர் அறவோர்மற் றெவ்வியிர்க்கும் செந்தண்ணம் பூண்டொழுக லான்”

என்று அந்தணர்க் கிளக்கணங் கூறினதுமன்றி, அதைத் துறவிகள்ப் பற்றிக்கூறும் ‘நீத்தார் பெருமை’ என்னும் அதிகாரத்திலும் வைத்தார் திருவள்ளுவர்.

“நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த மறைமொழி தானே மந்திர மென்ப

என்று தொல்காப்பியத்தில் கூறிய முனிவர் செய்தியையே,

“நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து மறைமொழி காட்டி விடும்”

அருள் என்னும் குணம் துறவிகட்கே உரியதாகும்; அதனால்தான், அருளுடைமை, புலான்மறுத்தல், கொல் ஓயை என்னும் மூன்றையும் திருவள்ளுவர் இல்லறத்திற் கூறாது துறவறத்திற் கூறினர். பிராமணருக்கு அருளில்லை யென்பது, மனுதரும் நூலாலும், இப்போது அவர் பிறரை, முக்கியமாய்க் கீழோரை நடத்தும் வகையினாலும் அறியப்படும். உணவுக்கு வழியற்றவரையும், ஒழுக்கங் குன்றிய வரையுங்கூடக் கூசாமல் முனிவரென்று கூறுவது ஆரிய வழக்கம்.

“அஜீகர்த்தரென்னும் முனி பசியினால் வருந்தி, சநச் சேபன் என்னும் தம் மகனை, வேள்வியிற் பலியிடும்படி நூறு ஆவிற்குத் தாமே விற்றார். பசிக்கு மாற்றஞ்செய்தபடியால், அதனால் அவருக்குப் பாவம் நேரிடவில்லை’ என்று மனுதரும் நூல் (10; 105) கூறுகின்றது.

பிராமணருக்குக் கவியாணத்திற்கு முந்திய நிலையிரம சரியமென்று பிரிக்கப்படுவதனாலும், துறவறத்தின் முற்பகுதி யான வானப் பிரத்தத்தில் குடும்ப வாழ்க்கை கூறப்படுவதனாலும், பிராமணர் ஊருக்குப் புறம்பாகவிருப்பன், எந்த நிலையிலும் தம்மைத் துறவிகளாகக் கூறிக்கொள்ள இடமுண்டு.

தமிழ் முனிவரான அந்தணர். சிறந்த அறிஞராயும் ஆசிரியராயும் ஆக்கவழிப் பாற்றலுள்ளவராயும் இருந்தமையின், அரசர்கள் அவர்களை மதியுரைக்கும் தற்காப்பிற்கும் துணைக் கொண்டனர் இதையே, திருவள்ளுவர் திருக்குறட் பொருட் பாலில், ‘பெரியாரைத் துணைக் கோடல்’, ‘பெரியாரைப்

பிழையாமை' என்ற அதிகாரங்களிற் கூறுவர்: அரசர்கள் போர், வேட்டை முதலியன் பற்றிச் சென்றபோது, அவர் கட்குத் துணையாயிருந்த அந்தணரே அரசு செய்யக்கூடும்: இதையே “அந்தணாளர்க் கரச வரைவின்றே” என்னும் நூற்பா குறிப்பதாகும்.* ‘வரைவின்றே’ என்பது விலக்கப் படவில்லை என்று பொருள்படுமேயன்றி, என்றுமிரியது என்று பொருள்படாது. இரண்டாம் குலோத்துங்கச் சோழனுக்கு ஒட்டக்கூத்தர் அமைச்சராயிருந்து, அவன் மணஞ்செய்த புதிதில் சிறிது காலம் அவனுக்குப் பதிலாய் ஆண்டார். இதனால், அரசரிமை புலவர்க்கெல்லாமுண் டென்று கொள்ளுதல் கூடாது. ஆணால், அதே சமையத்தில், அது அவர்க்கு விலக்கப்படவில்லை என்றும் அறியலாம்.

தமிழ் நாட்டிற்கு முதல்முதல் வந்த ஒரு சில ஆரியப் பிராமணர், தமிழ் அந்தணர் போலத் துறவிகளாகத் தோன்றி யமையால் அந்தணரோடு சேர்த் தெண்ணப்பட்டார். இதை,

“நூலே கரகம் முக்கோல் மணையே

ஆயுங் காலை அந்தணர்க் குரிய” (தொல். 160)

என்பதால் அறியலாம்.† இந்தாற்பாளிற் குறிக்கப்பட்ட நூல் முதலிய நான்கும் ஆரியர்க்கேயுரியன். தமிழ் முனிவரீ உயர்ந்த நிலையினராதவின் இத்தகைய பொருள்களைத் தாங்கார்.

“மற்றுந் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்க

லுற்றார்க் குடம்பு மிகை” (குறள், 245)

*இந்தாற்பாவிற்கு, “அரசர் இல்வழி அந்தணரே அவ்வாசியல் பூண்டொமுகலும் வரையப்படாது என்றவாறு” என்று பேராசிரியர் உரைகூறியதுங் காண்க.

†“ஆயுங்காலை’ என்றதனால், குடையுஞ் செருப்பும் முதலாயினாவும் ஒப்பன அறிந்துகொள்க.

(உ-ம) “எறித்தரு கதிர்தாங்கி யேந்திய குடைநீழ
லுறித்தாழ்ந்த கரகமு முரசான்ற முக்கோலும்”

(பாலைக்களி. 9.)

.....இன்னும், ‘ஆயுங்காலை’ என்றதனான், ஒருகோலுடையாசி இருவருளர், அவர் துறவறத்து நின்றாராகவின் உலகியவின் ஆராயப் படாரென்பது. முக்கோலுடையார் இருவருட் பிச்சைகொள்வானும், பிராண்டிருந்து தனதுண்பானும் உலகியவின் நீங்காமையின், அவரைபே வரைந்தே தினான்பது,” (தொல். 810, பேரா. உரை)

ஆரியருள், முனிவர் போன்றவர் அந்தணர் என்றும், பிறரெல்லாம் பார்ட்பாரென்றுங் கூறப்பட்டனர். ஆரிய முனிவரை, வீரமாழுனிவர் (Beschi), தத்துவபோதக சுவாமி (Robert de Nobili) என்னும் மேனாட்டாருடன் ஒப்பிடுக:

தொல்காப்பியத்தில், பார்ப்பார் அந்தணரினின்றும் வேறாகவே கூறப்படுகின்றனர். அவர்க்கு அந்தணர் என்னும் பெயர் எங்கும் கூறப்படவில்லை. இதனால், ஆரியருட் பெரும் பாலார் அந்தணராகக் கொள்ளப்படவில்லையென்பதை யறியலாம். பிறப்பால் மட்டும் பிராமணனாயுள்ளவன் பார்ப்பான் என்றும், தொழிலாலும் பிராமணனாயுள்ளவன் அந்தணன் என்றும் குறிக்கப்பட்டதாகச் சிலர் கொள்கின்றனர். *‘அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்’ என்று தொல்காப்பியத்தி லும், வேளாப்பார்ப்பான் என்று அகநானாற்றிலும் குறிக்கப்படுவதால், அது தவறாதல் காண்க. மேலும், ‘அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்’ என்னும் நூற்பாவில்,

“மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும்
நெறியின் ஆற்றிய அறிவன் தேயமும்”

என்று சித்தரும்,

“நாலிரு வழக்கிற் றாபதப் பக்கமும்”

என்று தவத்தோரும் பார்ப்பாரினின்றும் வேறாகக் குறிக்கப்படுதல் காண்க. இதனாலும், பார்ப்பனர் இல்லறத்தார்க் கொப்பவே எண்ணப்பட்டதை அறியலாம்.

பார்ப்பார் தமிழ்நாட்டிலிருந்தமைபற்றித் தொல்காப்பியத்திற் கூறப்பட்டனரேயன்றி, அவர் தமிழரே என்னுங்கருத்துப்பற்றி யன்று. இதுபோது தமிழ் நாட்டுக் குலங்களைக் குறிப்பின், ஜரோப்பியரும், சட்டைக்காரரும் குறிக்கப்படுவரன்றோ? அங்ஙனமே தொல்காப்பியர் காலப் பார்ப்பனருமென்க.

மேலும் அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்று தொல்காப்பிய மரபியலிற் கூறியவை, மருத நகரில் உழவர்களுத்தினின்றும் முதன்முதல் தோன்றிய நாற்பெரும் பிரிவுகளேயன்றிப் பிற்காலத்துத் தோன்றிய பல சிறு சிறு குலங்கள்லல். தொல்காப்பியர் காலத்தில், மருத நகரில் பல குலங்களிருந்தன. ஆனால், பழைய முறைப்படி, நாற்பெரும்

* தொல். பொருள். 74.

பிரிவுகளே கூறப்பட்டன: இப்பிரிவுகளுள் ஆரியப் பார்ப்பார் அடங்கார், அயலாராகவும் தமிழர் குலமுறைக்குப் பொருந்தா மலுமிருத்தவின். பார்ப்பார் (முனிவரான்) அந்தணரு மல்லர், அரசருமல்லர், வணிகருமல்லர், வேளாளருமல்லர்.

அந்தணர் முதலிய நாற்பாலும் மரபியலிற் கூறப்பட்டது தமிழ் முறை பற்றியே என்பதை,

“வேளாண் மாந்தார்க் குழுதூண் அல்ல
தில்லென மொழிப் பிறவகை நிகழ்ச்சி”

“வேந்துவிடு தொழிலிற் படையும் கண்ணியும்
வாய்ந்தனர் என்ப அவர்பெறும் பொருளே”

என்னும் நூற்பாக்களான் (76, 77) உணர்க.

“வைசியன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை” (ஐதி, 73)

என்னும் நூற்பாலில், வைசியன் என்னும் வடசொல் வந்திருப்பது, அது ஆரியமுறை என்பதற்குச் சான்றாகாது. நூலைச் சூத்திரமென்றும், நினைவை ஞாபகம் என்றும், சிலவிடத்து மொழிபெயர்த்து ஆரியச்சொல்லாற் கூறுவது தொல்காப்பியர் வழக்கம். பழமலை (அல்லது முதுகுன்றம்) என்னும் பெயரை விருத்தாசலம் என்றும், வட்டு (வட்டமான கருப்புக்கட்டி) என்னும் பெயரைச் சக்கரை (சக்கரம்) யென்றும் மொழி பெயர்த்துதினால், விருத்தாசலம் ஆரிய நகரமென்றும், வட்டுக் காய்ச்சுந்தொழில் ஆரியருடையதென்றும் ஆகாதது போல், வைசியன் என்னும் வடமொழிப் பெயரினாலும், தமிழ் வணிகக்குலம் ஆரிய வைசியக்குலமாகிவிடாது.

முனிவரைக் * கடவுளரென்றும், † பகவரென்றும் கடவுளோ டொப்பக் கூறுவது ‡ பண்டைத் தமிழர் வழக்கம்: பார்ப்பனர் தங்களை அந்தணராகக் காட்டிக்கொண்டபின், தமிழர் தங்களைச்சாமி என்று கடவுட்பெயரால் அழைக்குமாறு செய்துவிட்டனர்: அதுவே இன்றும் தொடர்ந்து வருகின்றது:

* “தொன்முது கடவுட் பின்னர் தீமக” (மதுரைக் 41.)

† பகவரைக் காணின் (திருவாய்.)

‡ இக்காலத்தும், ‘His Holiness’ என்று போப்பையும், ‘His Grace’ என்று அரசக் கண்காணியாரையும் மேனாட்டாரும் அழைத்து வருதல் தமிழக வழக்கத்துடன் ஒப்பிடத்தக்கது.

தமிழகத்தில் இருசார் பார்ப்பனர்

தமிழகத்தில் உள்ள பார்ப்பனர் தொன்றுதொட்டு இருசாரார் ஆவர். அவருள் ஒரு சாரார் தமிழை வளர்த்தோர்; அவர் அகத்தியர், தொல்காப்பியர் முதலானோர். மற்றொரு சாரார் தமிழைக் கெடுத்தோர். இவருட் பிந்தின் சாராரே வரவர மலிந்து விட்டனர். முந்தின சாரார், பரிதிமாற்களைனுண்ணும் சூரியனாரயண சாத்திரியாருக்குப் பின், விரல்வைத் தெண்ணுமளவு மிகச் சிலரேயாவர். வடநாட்டினின்றும் பிந்தி வந்த பிராமணர் முந்திவந்தவரை மிகக்கெடுத்துவிட்டனர்.

தமிழையும் தமிழரையும் கெடுத்தோருள் பலர், பாட்டும் நாலும் உரையும் இயற்றியிருத்தலால், தமிழை வளர்த்தார் போலத் தோன்றுவர். ஆனால் ஆராயின், அவர் வருவாய்ப் பொருட்டும், வடசொற்களையும் ஆரியக் கருத்துக்களையும் தமிழ் நூல்களிலும் வடநாட்டுப் பார்ப்பனரைத் தமிழ் நாட்டிலும் புகுத்துவதற்கும் பார்ப்பனக் குலத்தை உயர்த்துவதற்குமே அங்ஙனம் செய்தனர் என்பது புலனாகும்.

எ-டு. “அந்தணரின் நல்ல பிறப்பில்லை” என்றார் விளம்பி நாகனர். “அந்தணரில்லிருந்து ணின்னாது” என்றார் கபிலர்.* “ஆவோடு பொன்னீதல் அந்தணர்க்கு முன்னினிதே” என்றார் பூதஞ்சேந்தணர். “...நன்குணர் வின்—நான்மறையாளர் வழிச்செலவும் இம்முன்றும் மேஜமுறையாளர் தொழில்” என்றார் நல்லாதணர்;

“எச்சிலார் தீண்டார் பசுப்பார்ப்பார்”, “பார்ப்பார்... தம்பூதமெண்ணா திகழ்வானேல் தன் மெய்க்கண் ஜம்பூதம் அன்றே கெடும்”, “பார்ப்பார் இடைபோகார்.”

“வான்முறை யான்வந்த நான்மறை யாளரை
மேன்முறைப் பால்தம் குரவரைப் போலொழுகல்
நூன்முறை யாளர் துணிவு”

“பார்ப்பார்...இவர்கட்காற்ற வழிவிலங்கினாரே பிறப்பி னுள் போற்றி என்ப்படுவார்”, “பசுக்கொடுப்பின் பார்ப்பார் கைக்கொள்ளாரே”

* சில காரணங்களையிட்டு, இவர் பாரியைப் பாடியவரினின்று வேறானவராக எண்ணப்படுகிறார்.

† பார்ப்பார்க்கை=பார்ப்பாரின் கையினின்று.

“தலைஇய நற்கருமம் செய்யுங்கால் என்றும்

*புலையர்வாய் நாட்கேட்டுச் செய்யார்—தொலைவில்லூ
அந்தணர்வாய் நாட்கேட்டுச் செய்க அவர்வாய்ச்சொல்
என்றும் பிழைப் பதில்”

என்றார் பெருவாயின் முள்ளியார்டு

இங்ஙனம், தமிழில் சில நூல்களை வரைந்து தாங்களும் தமிழ்ப் பற்றுடையவர் என்று காட்டிக்கொண்டு, வடமொழி யையும் ஆரிய வரண வொழுக்கத்தையும் தமிழ்நாட்டிற் புருத்துவது ஆரியர் தொன்று தொட்டுக் கையாண்டு வரும் வலக்காரங் (தந்திரம்) களில் ஒன்றாகும்:

ஆரியரை உயர்த்திக் கூறியுள்ள சில தமிழரும் உள்ள அவர் அறியாமையும் தந்நலமுங்கொண்ட குலக்கேடராதவின், அவர் செய்தி ஈண்டாராய்ச்சிக்குரியதன்று:

சிவனியரும்† திருமாலியருமான இருசார் பார்ப்பனருள், திருமாலியரே‡ தமிழுக்கும் தமிழர்க்கும் சிறந்தவராவர்டு திருமாலியர் தனித் தமிழரான நம்மாழ்வாரை ஆழ்வார் தலைவராக்கினர்; பறையரான திருப்பாணாழ்வாரைத் தொழாசிரியர் (அர்ச்சகர்) தோள்மேல் தூக்கித் திருவரங்கம் கோயிற்குள் கொண்டுபோயினர்; நாலாயிர திவ்வியப்பனு வலைத்திராவிட மறையாகக் கொண்டனர். §

சைவரோ, பார்ப்பாரான திருஞானசம்பந்தரை அடியார் தலைவராக்கினர்; தில்லையிற் சிவவுருவைக் கண்டுவழிபடப் பித்துக் கொண்ட, சிறந்த அடியாரான நந்தனார் என்னும் பறையரைச் சுட்டெரித்தனர்; தேவாரத்தை மறையாகக் கொள்ளாது, ஆரிய மந்திர வழிபாட்டு முடிவின்பின் ஒதுவிக்கின்றனர்.

* புலையர்=வன்னுவர்.

† திருமால்-விஷ்ணு; திருமாலியம்-வைஷ்ணவம்; திருமாலியர். கவஷ்ணவர்.

‡ வடகலையார் தென்கலையார் என்னும் இருசார் திருமாலியருள், இங்குக் குறிக்கப்பட்டவர் தென்கலையார்,

§ தமிழ்நாட்டில் இந்தியை எதிர்க்கின்ற ஒரேயொரு பார்ப்பனரும், காஞ்சி பரவத்து ராஜகோபாலாச்சாரியர் என்னும் தென்கலைத்திருமாலியரே.

பார்ப்பனர் தமிழரை வென்ற வகை

பார்ப்பனர் தமிழ்நாட்டிற்குவந்து நாற்பது நூற்றாண்டுகளாகியும், தங்கள் தொகையைப் பெருக்கப் பல வழிகள் வகுத்தும், இன்றும் தமிழ் நாட்டு மக்கட்டொகையில் நூற்றுக்கு மூவராகவே யுள்ளனர். முதன்முதல் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்த பார்ப்பனர் ஒரு சிறு குழுவாரேயாவர்: போர் செய்தற்குரிய தன்மைகளும், தமிழரை நாகரிகத்தால் வெல்லக்கூடிய உயர்வும் அவர்களுக்கிருந்துதில்லை. அவர்கள் தமிழரை வென்றதெல்லாம் வலக்காரத்தினாலேயே. அவ் வெற்றியும் ஒரு குறுங்காலத்தில் கூடியதன்று: அவர்கள் தமிழ்நாட்டில் மதவியலைக் கைப்பற்றி 2000 ஆண்டுகளும், அரசியலைக் கைப்பற்றி மற்றோர் 2000 ஆண்டுகளும் ஆயின்: இவற்றுள், முன்னதற்குத் தமிழரின் கள்ளமின்மையும், பின்னதற்கு அவர்களின் அறியாமையும் காரணமாகும்: விரலாற் சுட்டியெண்ணக்கூடிய ஒரு சிறுகூட்டம், ஒரு மாபெருநாட்டையும் வலக்காரத்தால் கைப்பற்றலாம் என்பதற்கு, தமிழ் நாட்டுப் பார்ப்பனீயத்தைப்போன்ற எடுத்துக்காட்டு இவ்வுலகத்திலேயே இல்லை.

தமிழர் வேறொவைவெவ்வகையில் மடம் படினும், போரில் மடம் படுபவரல்லர். கி. பி. 16ஆம் நூற்றாண்டுவரை தமிழ்நாட்டில் அயலரசுகள் வந்து நிலைத்ததே யில்லை. அதன் பின்பும், தமிழர்க்குள் ஒற்றுமையின்மையாலேயே, அயலார் தமிழ் நாட்டைக் கைப்பற்றி நேர்ந்தது.

பார்ப்பனர் தமிழரை வென்ற வழிகள்

(1) அரசரையடுத்தல்:

பார்ப்பனர் தமிழ் நாட்டில் முதலாவது அரசரை வயப் படுத்தினால், பின்பு பொதுமக்கள் தாமே வயப்படுவர் என்று கருதி, அரசரிடத்தில் பாங்கராயமர்ந்தனர்.

(2) தவத்தோற்றம்:

பார்ப்பனர் வைகறை யெழுந்து ஆற்றிற் குளித்து, அதன் கரையிலமர்ந்து ஆரிய மந்திரங்களை நெடுநேரம் ஒதிக்கொண்டிருப்பதைத் தமிழர் கண்டு அவர்களை முனிவராக்க கொண்டனர்.

(3) தமிழ் கற்றல்

பார்ப்பனர் தமிழைக் கற்றுத் தமிழாசிரியராகித் தமிழில் நூல்களை இயற்றின்தனால், தமிழரால் மிகமதிக்கப்பட்டனர்.

(4) வடமொழியில் நூலெழுதலும் தமிழ் நூல்களை மொழி பெயர்த்தலும்.

பார்ப்பனர் ஆரிய மறைகளைத் தமிழர்க்கு மறைத்து வைத்து, நூலாக எழுதப்படாது வழக்கிலிருந்த பல தமிழ் நாட்டுக் கதைகளையும் செய்திகளையும் வடமொழியில் எழுதியும், நூல்களாக இருந்த பல தமிழ்க் கலைகளை வடமொழியில் மொழி பெயர்த்தும் வைத்துக்கொண்டு, அவ்வட நூல்களை முதனால்களாகவும் தென்னூல்களை வழிநூல்களாகவும் காட்டினர்.

வடமொழியில் நூலெழுதலுக்கு ஹாலாஸ்ய மான்மியத் தையும், மொழி பெயர்த்தலுக்குச் சங்கிதரத்னாகரம் போன்ற இசைநூல்களையும் காட்டாகக் கூறலாம்.

(5) தற்புகழ்ச்சி :

பார்ப்பனர் தங்களைத் தேவர் என்றும், பூசரர் என்றும் தங்கள் மொழியைத் தேவமொழியென்றும், தாங்கள் சிறப்பி வேயே உயர்ந்தவர்களென்றும், தங்களுக்கொப்பானவர் உலகத்திலேயே இல்லையென்றும் கூறினதுமல்லாமல், நூல்களிலும் வரைந்துகொண்டனர். அவர்களின் வெண்ணிறமும் உரப்பியும் எடுத்தும் கணைத்தும் ஒவிக்கின்ற வடமொழி யொலிகளும் அதற்குத் துணையாயிருந்தன.

(6) மதத் தலைவராதல் :

பார்ப்பனர் முருகன், திருமால் முதலிய தனித் தமிழ்த் தெய்வங்களுக்குச் சுப்பிரமணியன், விஷ்ணு முதலிய ஆரியப் பெயர்களையிட்டு, அவர்களை ஆரியத் தெய்வங்களாகக் காட்டி, அதற்கான கதைகளையும் புனைந்துகொண்டு, தமிழ் மதாசிரியர்களாகித் தமிழரின் கோயில் வழிபாட்டையும் மங்கல அமங்கல வினைகளையும் நடாத்தி வரலாயினர்.

(7) தமிழைத் தளர்த்தல் :

பார்ப்பனர் தமிழரின் வழிபாடு. மங்கல அமங்கல வினைகள் முதலியவற்றை வடமொழியில் நடத்தியும், நூல்

களையும் ஆவணங்களையும்* வடமொழியிலெழுதியும், பார்ப்பனருள்ள ஊர்களில், ஊராண்மைக்கழக உறுப்பினர்க்கு ஆரிய முறையறிவைத் தகுதியாக விதித்தும். † பல்வகையில் வடமொழியை வளர்த்துத் தமிழை வளர்க்காது போனதுடன், வேண்டாத வடசொற்களைக் கலந்து அதன் தூய்மையையுங் கெடுத்து விட்டனர்.

(8) பிரித்தாட்சி:

பிரித்தல் என்னும் வெல்வழி ஆரியர்க்கே சிறந்த தன்மையாகும். ஒரு சிறுவகுப்பார் ஒரு பெருவகுப்பாரை வெல்வதற்கு அஃதொன்றே படையாம். பிரமா பிராமணர், கூத்திரியர், வெசியர், சூத்திரர் என்னும் நால்வரணத் தாரையும் முறையே, தமது முகம், மார்பு, அரை, கால் ஆகிய உறுப்புக்களினின்றும் தோற்றுவித்தார் என்று கூறும்போதே, பார்ப்பனர் நம் நாட்டு மக்களைப் பிரித்து விடுகின்றனர்.

கல்விக்கு வாயும், போருக்கு மார்பும், இருந்து விற்றலுக்கு அரையும் (அல்லது நிறுத்தலுக்குச் சீர்க்கோலின் நடு நாவும்), உழைப்பிற்குக் காலும் சிறந்த உறுப்புக்கள் என்பதே மேற்கூறிய அணியின் கருத்தாமாயினும். அதன் எழுத்தியற் (literal) பொருளையே உண்மையான பொருளாகப் பார்ப்பனர் கூறி வருகின்றனர்.

பிராமணர் முதலிய நால்வரணத்தார்க்கும் சிறப்புப் பெயர் அணி, தொழில், ஊன்று கோல், உரிமை, தண்டனை, புதைக்கும் திசை முதலிய பல பொருள்களையும் வெவ்வேறாகவே மனு தருமங் கூறுகின்றது.

தமிழ் நாட்டிலுள்ள பல குலங்களும் தொழில் பற்றித் தொன்றுதொட்டு வழங்கி வருபவையே; ஆயினும், அவை கூடியுறவாடாதபடி செய்தது ஆரிய முறையாகும். இப்போது ஆதி திராவிடர் என்று அழைக்கப்படும் தாழ்த்தப்பட்டோரை முதலாவது ஆரியர் மேலோரினில் ரும் பிரித்ததை,

“மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணம்
கீழோர்க் காகிய காலமும் உண்டே”

என்னும் தொல்காப்பிய (கற்பியல், 3) நூற்பாவர லறியலாம். இதில், மேலோர் என்றது, அரசர், வணிகர், உழுவித்துண்ணும்

* செப்புப் பட்டங்களும் கல்வெட்டுகளும்.

† சோழவமிச் சரித்திருச் சுருக்கம், பக். 53.

உயர்ந்த வேளாளர் என்பாரை. அந்தணர் என்பார் துறவிகளாதவின், அவர்க்குக் கரணமில்லை தாழ்த்தப்பட்டோர் இன்றும் தாங்களே மணவினை நடத்திவருகின்றனர்.

அக்கிராகாரங்கள் உள்ளூர்களில் தாழ்த்தப்பட்டோர் மிகக் கொடுமையாகவும் பிறவூர்களில் அவ்வளவு கொடுமையில்லாமலும் நடத்தப்பட்டு வருவதை நோக்குக.

பிறப்பால் சிறப்பு; பிரமாவே குலங்களைப் படைத்தார்; ஒவ்வொரு குலத்தாரும் தத்தம் தொழிலையே செய்தல் வேண்டும்; ஒருவன் தன குலத்தை இப்பிறப்பில் மாற்ற முடியாது; குலங்கள் ஒன்றுக்கொன்று மேற்பட்டவை; எல்லா வற்றிலும் உயர்ந்தது பார்ப்பனாக்குலம் என்பனபோன்ற கருத்துக்களால், மேலோரான தமிழர் பற்பல பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டனர். ஆரியவரணவொழுக்கம் தமிழ் நாட்டிற் புகுத்தப்பட்டது.

கடைக்கழகக் காலத்தில் வேறுஞ்றத் தொடங்கிய குலப் பிரிவினை வரவர வளர்ந்து 16ஆம் நூற்றாண்டில் முதிர்ந்து விட்டது. பார்ப்பனர்க்கும் பிறகுலத்தார்க்கும் உள்ள தொடர்பு தீண்டாமை (Untouchability), அண்டாமை (Unapproachability), காணாமை (Unseeability), என முத்திறப்பட்டுவிட்டது. இப்போது தீண்டாமை என்று சொல்லப் படுவது. அக்காலத்துக் காணாமையாயிருந்ததே.

இடங்கிடைத்த அளவு தம்மை உயர்த்திக்கொள்வது ஆரிய வழக்கம். இதை, பார்ப்பன வண்டிச்சாலைகளுள், சில வற்றில் அப் பார்ப்பனருக்குத் தனியிடம் வகுத்தலும், சில வற்றில் இடமே தராது உண்டி மட்டும் விற்றலும், சிலவற்றில் தீட்டென்று உண்டியும் விற்காமையும் நோக்கியுணர்க்கு

முற்காலத்தில் தமிழ் நாட்டிலிருந்த களவு மணமுறையாலும், இந்தியா முழுதும் வழங்கிய தன்மணப்பு (சுயம்வர) முறையினாலும், அரச்சனன் பாண்டியன் மகளை மணந்தது ணாலும், பாணர்க்குத் தமிழரசரிடமிருந்த மதிப்பினாலும், அந்தணரான அப்பூதியடிகள் திருநாவுக்கரசிற்குத் தம் இனத் தாருடன் செய்த சிறந்த விருந்தினாலும், பள்ளர் பள்ளியர் என்னும் வகுப்பார், மள்ளர், மழவர், உழவர், கடையர், காராளர், கருங்களமா என்னும் பெயர்களுடன், பண்டை நூல்களில் இழிவின்றிக் குறிக்கப்படுவதினாலும், மக்களின் குலப் பெயர் இயற் பெயர்களுடன் கூடி வழங்குவது மிக அருகியிருந்ததினாலும், சிற்றுரார்களில் இன்றும் பார்ப்பனரல்லாத

பல குலத்தார் முறை செப்பிக் கொள்வதினாலும், பண்டைத் தமிழ்நாட்டில் குலப்பிரிவினை இருந்த தில்லையென்று அறியலாம்.

பார்ப்பனருக்கு உயர்வு, கல்வி, அலுவல், அதிகாரம், இலவச ஏவல், செல்வம், குலப் பெருக்கம் முதலியன வரண வொழுக்கத் தால் விளைந்த நன்மைகளாகும்.

கொலைத்தண்டமின்மை, போர் செய்யாமை, போர்க் களத்தினின்றும் விலக்கப்படல் முதலியவற்றால் குலப்பெருக்க மும், கோயிற்றொழில், கொடைபெறல், புரோகிதம், வேள்வி, பட்டவிருத்தி முதலியவற்றால் செல்வப் பெருக்கும் பார்ப்பனருக்கு உண்டாயினவாம். ‘பார்ப்பானில் ஏழையுமில்லை பறையனில் பணக்காரனுமில்லை’ என்பது பழமொழி.

குலத்திற் போன்றே மதத்திலும் பிரிவினை தோன்றிற்று; கடைக் கழகத்தில், சைவர், திருமாலியர், பெளத்தர், சமணர் என்னும் பல மதத்தாரிருந்ததினாலும், வேந்தன் (இந்திரன்) விழாவில் எல்லாத் தெய்வங்கட்கும் படைப்பு நடந்த தினாலும், சேரன் செங்குட்டுவன் சைவனாவும் அவன் தமிழி இளங்கோவடிகள் சமணராயுமிருந்ததினாலும், அரசர் பல மதக்கோயில்கட்கும் இறையிலி விட்டதினாலும், பண்டைத் தமிழ்நாட்டில் மதப் பகையுமிருந்த தில்லையென்றறியலாம்.

(9) வடாட்டாரை உயர்த்தல் :

இது பின்னர் விளக்கப்படும்.

(10) வடாட்டுக் கதைகளைத் தமிழ் நூல்களிற் புகுத்தல்:

கற்பிற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக, கண்ணகி, திலகவதி, புனிதவதி முதலிய பல தமிழ்ப் பெண்மணிகள் கதைகளிருப்பவும், அவற்றை விட்டுவிட்டு, நளாயினி, சாவித்திரி முதலிய வடாட்டுப் பெண்களின் கதைகளையே புத்தகங்களில் வரைவர். இங்ஙன் மீ, வில்லுக்குச் சிறந்த ஓரியும், கொடைக்குச் சிறந்த குமன் னும், நட்பிற்குச் சிறந்த பிசராந்தையும், உடம்பிறப்பன்பிற்குச் சிறந்த இளங்கோவடி களும் தமிழப் பொதுமக்கட்கு மறைக்கப்பட்டுளர்.

தமிழரின் சிறந்த தன்மை :

மதப்பற்று, மறம், அடுத்தாரைக்காத்தல், ஈகை, விருந்தோம்பல், நடுவுநிலை நன்றியறிவு, மானம், உண்மை

யுரைத்தல், நுண்ணறிவு முதலியன தமிழர்க்குச் சிறந்த தன்மைகளாகும். தமிழர் நுண்ணறிவுடையரேனும், தம் உள்ளத்தில் கள்ளமின்மையால், வஞ்சகரை நம்பி எளிதில் ஏமாற்றப்படுபவராவார்.

இந்திய நாகரிகம் தமிழ் நாகரிகமே

மேனாட்டறிஞருட் பலர் வடமொழி நூல்களையே படித்து, அவற்றுட் சொல்லியிருப்பதையெல்லாம் மறைநூற் கூற்றாகக் கொண்டு, ஆரியரே இந்தியாவில் நாகரிகத்தைப் பரப்பினர் என்று கூறுகின்றனர். ஆரியர்க்கு முன்னைய இந்திய நிலைமையையும், தமிழரின் தனி நாகரிகத்தையும், ஆரியரின் ஏமாற்றத் தன்மையையும் அவர் வனிக்கிற தில்லை. ரெஸ்டோரிட்ஸ் (Rhys Davids) என்பவர், தமது ‘புத்த இந்தியா’ (Buddhist India) என்னும் நூலின் முகவரையில், பிராமண நூல்களையே அனவையாகக் கொள்ளுகிறவர்கள் உண்மையைக் காண முடியாமையைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இந்திய நாகரிகம், தமிழ் அல்லது திராவிட நாகரிகமே யென்று பின்னர் நூலில் விளக்கப்படுமாயினும் இங்கு ஒரே ஒரு செய்தியை மட்டும் கூற விரும்புகின்றேன்.

பார்ப்பனர் தங்களுக்குக் கூறிக்கொள்ளும் உயர்வுகளுள், ஊனுண்ணாமையும் ஒன்றாகும். ஆரியர் இந்தியாவிற்கு வந்த புதிதில், பலவகை விலங்குகளையும் கொன்று தின்றமைக்கு, அவர்களின் மறை நூலும் அறநூலுமே சான்றாகும். வடமொழியாரியரின் இனத்தினரான மேனாட்டாரியரெல்லாம் என்றும் ஊனுண்பவரே. அவரினின்றும் பிரிந்துவந்த இந்திய ஆரியர், இங்கு வந்த பிறகே திராவிடரைப் பின்பற்றி, ஊனுண்பதை ஒருவாறு நிறுத்தினர். இன்றும் வடநாட்டுப் பார்ப்பனர் ஊனுண்பதை முற்றும் ஒழிக்கவில்லை; முட்டையும், மீனும் அவர்க்கு மரக்கறியின் பாற்பட்டன வாகும். தென்னாட்டுப் பார்ப்பனரும், வேள்வியில் விலங்குகளைக் கொன்றுண்ணலாம் என்னும் கொள்கையுடையவரே; மேலும், தட்பவெப்பநிலை வேறுபட்டவிடத்தும், நோயற்ற விடத்தும் பெரும்பாலும் ஊனுண்ணும் நிலையினரே. சைவ வேளாளரென்னுந் தமிழரோ, உயிர்க்கிறுதிவரினும் ஊனுண்ணார். சைவ மதத்தில் ஊனுண்ணாமை ஓர் அறமாக விதிக்கப்பட்டிருத்தல் பற்றி, சைவம் என்னும் மதப்பெயருங்கூட ஊனுண்ணாமையைக் குறிப்பதாகும். சைவாள் என்றும், சைவர் என்றும் இன்றும் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவர்

தனித் தமிழரே. பார்ப்பனர் முன் காலத்தில் ஊனுண்டமைக்கு இரு சான்றுகள் தருகின்றேன் :—

(1) அகத்தியர் தென்னாட்டிற்கு வந்தபோது, வில்வலன் சுவைத்தனித்த ஆட்டிறைச்சியை உண்டார்.

(2) கபிலர் தாம் ஊனுண்டதைப் பின்வரும் புறநானூற்றுச் செய்யுளில், தாமே குறிக்கின்றார்.

“புலவு நாற்றத்த பைந்தடி
 பூநாற் றத்த புகைகொளீ இ யூன்றுவை
 கறிசோ ருண்டு வருந்துதொழி லல்லது
 பிறிதுதொழி லறியா வாகவி னன்றும்
 மெல்லிய பெரும தாமே.....
 செருமிகு சேள்யநிற் பாடுநர் கையே” (புறம். 14)

இது “சேரமான் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் கபிலரி கைப்பற்றி, ‘மெல்லியவாமால் நுங்கை’ எனக் கபிலரி யாடியது”.

‘பெபுக்கண்டம் பறிகொடுத்த பார்ப்பாத்திபோல’ என்னும் பழையாழியும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

இவற்றினின்றும், ஊனுண்ணாமை தமிழர் ஒழுக்காறே என்பது புலனாகும்.

ஓவ்வொரு நாட்டிலும்—அது எத்துணை நாகரிகமடைந்திருப்பினும்—நாகரிகம், அநாகரிகம் அல்லது உயர்ந்தது, தாழ்ந்தது என்னும் இரு கூறுகள் அருகருகே இருந்து கொண்டே யிருக்கும். தமிழ் நாட்டில் அங்ஙனமிருப்பவற்றுள் ஓவ்வொருவகையிலும் உயர்ந்தத்தையே தெரிந்துகொண்டனர் பார்ப்பனர். அதனாலேயே, அவர் எதிலும் உயர்வாகவே காணப்படுகின்றனர்.

பார்ப்பனர் தமிழரிடத்தில் நாகரிகம் பெற்றவரேயன்றித் தாம் அவர்க்குத் தந்தவரல்லர்; தமிழரிடத்தினின்றும் தாம் பெற்ற நாகரிகத்தையே ஆரியப் பூச்சப்பூசி வேறாகக் காட்டுகின்றனர். ஆரியப் பூச்சாவது குலப்பிரிவினையும், பார்ப்பனவுயர்வும்.

தமிழர் ஆரியரிடத்தினின்று நாகரிகம் பெற்றவராயின், ஆரியர் வருமுன் தலைசிறந்த நாகரிகத்தை யடைந்திருந்து,

அவர் வந்தபின் ஏன் வரவரத் தாழ்ந்துவரவேண்டும்? ஆகையால், அக்கொள்கை உண்மைக்கும், இயற்கைக்கும் மாறான தென்றுவிடுக்கா.

பார்ப்பனர் மதிநுட்பமுடையவர் எனல்

பார்ப்பனர் இதுபோது மதி நுட்பமுடையவரெனல் உண்மையே. ஆனால், அது எதனால் வந்தது^{கி} ஐயாயிரம் ஆண்டுகளாகப் பார்ப்பனருக்குக் கல்வியே குலத்தொழிலாயிருந்து வருதலால், பிறப்பிலேயே அவர்க்குக் கற்குந்திறன் சிறப்ப வாய்ந்துள்ளது. “குலவித்தை கல்லாமற் பாகம் படும்” என்றார் முன்றுறையரயனார். “மகன்றில், தந்தையறில்” என்றபடி ஒரு தலைமுறையிலேயே குலக் கல்வித்திறமை பிறப்பிலமைகின்றது. அங்குணமாயின், 5000 ஆண்டுகட்கு அத்திறமை எவ்வளவு பெருகியிருக்கவேண்டும்? தமிழ்ரோ, சென்ற 2000 ஆண்டுகளாக ஆரிய வரணவொழுக்கத்தால் தாழ்த்தப்பட்டு உயர்தரக் கல்வியை இழந்தவர்கள் ஆங்கிலேயர் வந்த பிறகே, ஆங்கிலத்தின் மூலமாய்க் கண்திறக்கப்பட்டுச் சென்ற இரண்டொரு நூற்றாண்டுகளாக உயர்தரக் கல்வி கற்றுவருகின்றனர். அதற்குள் எவ்வளவோ முன்னேற்ற மடைந்துவிட்டனர். இன்னும் இரண்டொரு நூற்றாண்டுகள் தொடர்ந்து கற்பின் தமிழர் தம் முன்னோரின் நுண்ணறிவைப் பெறுவது தின்னனம். எந்தக் குலத்தையும் தலைமுறைக் கல்வியால் அறிவிற் சிறந்த தாக்கலாம். கல்வி ஒருவரின் அல்லது குலத்தாரின் பங்கன்று:

தமிழர் உயர்தரக் கல்வியிழந்ததைப் பின்வரும் குறுப்பால் அறிக:

“1610ஆம் ஆண்டு, நவம்பர் மாதம் 22ஆம் நாள் ராபர்ட் மெநாபிலி (Robert de Nobili) எழுதிய கடிதம் நாயக்கமண்ணரின் கல்வியமைப்பைப்பற்றிச் சிறிது தெளிவிக்கின்றது. ‘மதுரையில், 10,000 மாணவர்க்குமேல் இருக்கின்றனர்’ அவர்கள் பல வகுப்புக்களைச் சேர்ந்தவர்கள். ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் மாணவர் தொகை 200 முதல் 300 வரையுள்ளது; அவர்களைல்லாரும் பிராமணர்களே; ஏனென்றால், உயர்தரக் கலைகளைக் கற்க அவர்களுக்குத்தான் உரிமையுண்டு. மாணவரே தங்கள் ஊனுடைகளைத் தேடிக்கொள்வதாயிருந்தால், அவர்கள் படிப்புக் கெடுமென்று பிசுநகரும் பெரிய நாயக்கரும் சிறந்த மாணியங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அவற்றின் வருவாய் ஆசிரியன்மார் சம்பளத்

திற்கும், மாணக்கர் வாழ்க்கைச் செலவிற்கும் போது மானது'*

இங்நனம், தமிழ்நாட்டில், ஆரியக்களை செழிக்கவும் தமிழ்க்களை

"... . சனியான தமிழைவிட்டுத் தைய லார்தம்
இடமிருந்தே குற்றேவெல் செய்தோ மில்லை
என்னசென்மம் எடுத்துலகில் இருக்கின் ரோமே"

என்று புலவர் வருந்துமாறு வறண்டது;

இங்நம் பார்ப்பனர் உயர்தரக் கல்வியைத் தங்களுக்கே கூரையறப்பது, தங்களைப் பிறப்பிலேயே உயர்ந்தவராகவும், பிரமாவே தங்களைக் கல்விக்குரியவராகப் படைத்ததாகவும், கல்லாத் தமிழரிடம் காட்டி அவர்களை என்றும் அடிமைப் படுத்தற்கே.

ஆரியத்தால் தமிழ் கெட்டமை

தமிழ் மாது ஆரிய மொழியால் அலங்கரிக்கப் பெற்றிருப்பதாக, மஹாமஹாபாத்தியாய்டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையரவர்கள், தங்கள் 'சங்கத்தமிழும் பிற்காலத்தமிழும்' என்னும் நூலிற் கூறியிருக்கிறார்கள். இது எத்தனை உண்மையென கூராயவேண்டும்.

1. வீண் வடசொல்.

வடமொழி தமிழ்நாட்டிற்கு வந்ததிலிருந்து, தூய்மையான தென் சொற்களுக்குப் பதிலாக, வீணான வடசொற்கள் மேன்மேலும் வழங்கி வருகின்றன; அவற்றுட்சில வருமாறு :—

அங்கவஸ்திரம் - மேலாடை

அப்பியாசம் - பயிற்சி

அத்தியாவசியம் - இன்றி
யமையாமை

அபராதம்-குற்றம் (தண்டம்)
அபிஷேகம் - திருமூழுக்கு

அசங்கியம் - அருவருப்பு

அபிவிர்த்தி - மிகுவளர்ச்சி

அந்தரங்கம் - மறைமுகம்

அடூர்வம் - அருமை

அநேக - பல

அமாவாசை - காருவா

* History of the Nayaks of Madura, p. 257.

அரிச்சனை - தொழுகை
(வழிபாடு)

அர்த்தம் - பொருள்

அவசரம் - விரைவு (பரபரப்பு)

அவசியம் - தேவை

அவயவம் - உறுப்பு

அற்புதம்-புதுமை

(இறும்புது)

அன்ன சத்திரம் - உண்டிச்
சத்திரம்

அன்னவஸ்திரம் - ஊனுடை

அன்னியம் - அயல்

அனுபவி - நூகர்

அனுஷ்டி - கைக்கொள்

அஸ்திபாரம் - அடிப்படை,

ஆக்கிணை (ஆணை) - கட்டளை

ஆகாரம் - உணவு

ஆச்சரியம் - வியப்பு

ஆசாரம் - ஒழுக்கம்

ஆசீர்வாதம் - வாழ்த்து

ஆதரி - தாங்கு (அரவணை)

ஆதியோடந்தமாய் - முதலி

விருந்து முடிவுவரை

ஆபத்து - அல்லல்

ஆமோதி - வழிமொழி

ஆரம்பம் - துவக்கம்,

தொடக்கம்

ஆரோக்ஷியம் - நலம்,

நோயின்மை

ஆலோசி - சூழ்

ஆயுள் - வாழ்நாள்

ஆனத்தம் - களிப்பு

ஆஸ்தி - செல்வம்

ஆகேஷ்பி - தடு

ஆட்சேபணை - தடை

இந்திரன் - வேந்தன்

இருதயம் - நெஞ்சம்,

நெஞ்சாங்குலை

இஷ்டம் - விருப்பம்

ஈஸ்வரன் - இறைவன்

உத்தேசம் - மதிப்பு

உத்தியோகம் - அஹுவல்

உபத்திரவும் - நோக்காடு

உபகாரம் - நன்றி

உபசாரம் - வேளாண்மை

உபயானுசம்மதமாய் - இரு
மையால் நேர்ந்து

உபவாசம்-உண்ணா நோன்பு

உபாத்தியாயர் - ஆசிரியர்

உற்சவம் - திருவிழா

உற்சாகம் - ஊக்கம்

உஷ்ணம் - வெப்பம்

கங்கணம் - வளையல்(காப்பு)

கங்கண விஸர்ஜனம் - சிலம்பு

கழி நோன்பு

ஜோதிடன் - கணியன்

கபிலை - குரால்

கருணை - அருள்

கர்வம் - செருக்கு

கவி - செய்யுள்

கனகசபை - பொன்னம்பலம்

கஷ்டம் - வருத்தம்

கஷாயம் - கருக்கு

காவியம் - தொடர்நிலைச்
செய்யுள்

காஷாயம் - காவி

கிரகம் - கோள்

கீர்டம் - முடி

கிருகப்பிரவேசம் - புது வீடு

புகல்

கிருபை - அருள், இரக்கம்

கிருவிகம் - உழவு

கோஷ்டி - சூழாம்

சக்கரவர்த்தி - மாவேந்தன்

சக்தி - ஆற்றல்

சகலம் - எல்லாம்

சகஜம் - வழக்கம்

சகுனம் - குறி, புள்

சகோதரன் - உடன்

பிறந்தான்

சங்கடம்-இடர்ப்பாடு	சுதி(சருதி)-கேள்வி
சங்கரி-அழி	சுபம்-மங்கலம்
சங்கிதம்-இன்னிசை	சுபாவம்-இயல்பு
சத்தம்-ஒசை	சுயமாய்-தானாய்
சத்தியம்-உண்மை	சுயராஜ்யம்-தன்னாட்சி
சத்துருப்பகைவன்	சுரணை (ஸ்மரணை)-உணர்ச்சி
சந்ததி-எச்சம்	சுவர்க்கம்-துறக்கம், உவணை
சந்தி-தலைக்கூடு	சுவாசம்-மூச்சு (உயிர்ப்பு)
சந்திப்பு-கூடல் (Junction)	சுவாமி-ஆண்டாண், கடவுள்
சந்திரன்-மதி, நிலா	சுவாமிகள்-அடிகள்
சந்தேகம்-ஐயம், ஐயுறவு	சேவகன்-இளையன்
சந்தோஷம்-மகிழ்ச்சி	சேவை-தொண்டு(ஹழியன்)
சந்திதி-முன்னிலை	சேஞ்சுப்பதி-படைத்தலைவன்
சந்தியாசி-துறவி	சேஞ்சாவிரன்-பொருநன்
சம்பந்தம்-தொடர்பு	சேஷ்டை-குறும்பு
சம்பாஷணை-உரையாட்டு	சொப்பனம்-கனா
சம்பூரணம்-முழுநிறைவு	சோதி-நோடு
சமாச்சாரம்-செய்தி	சௌகரியம்-ஏந்து
சமுகம்-மன்பதை	ஞாபகம்-நினைப்பு
சமுசாரி-குடும்பி	ஞானம்-அறிவு
	தயவு-இரக்கம்
(குடியானவள்)	தருமம்-அறம்
சமுச்சயம்-அயிர்ப்பு	தாசி-தேவரடியாள்
சமுத்திரம்-வாரி	தானியம்-கூலம், தவசம்
சர்வமானியம்-முற்றாட்டு	தினம்-நாள்
சரணம்-அடைக்கலம்	துக்கம்-துயரம்
சரீரம்-உடம்பு	துரோகம்-இரண்டகம்
சன்மார்க்கம்-நல்வழி	துவ்டன்-தியவன்
சாதம்-சோறு	தேகம்-உடல்
சாதாரணம்-பொதுவகை	தைவம்-எண்ணெய்
சாஸ்திரம்-கவை (நூல்)	தோஷம்-சீர் (குற்றம்)
சாஸ்வதம்-நிலைப்பு	நதி-ஆறு
சாக்ஷி-கண்டோன்	நமஸ்காரம்-வணக்கம்
சிங்காசனம்-அரியனை	நஷ்டம்-இழப்பு
சினேகிதம்-நட்பு	நகூத்திரம்-வெள்ளி
சிரஞ்சிவி-நீடுவாழி	(நாண்மீன்)
சீக்கிரம்-சுருக்கு	நாசம்-அழிவு
சுகம்-உடல் நலம் (அல்லது	நாதம்-ஒலி
இன்பம்)	நிஜம்-மெய்
சுத்தம்-துப்புரவு	நிச்சயம்-தேற்றம்
சுதந்தரம்-உரிமை	

நித்திரை-தாக்கம்

நியதி-யாப்புறவு

நியமி-அமர்த்து

நியாயம்-முறை

நீதி-நயன்

பக்தன்-அடியான்

(தேவடியான்)

பக்தி-தேவடிமை

பகிரங்கம்-வெளிப்படை

பசு-ஆண்(ஆவு)

பஞ்சேந்திரியம்-ஜம்புலன்

பதீதிரம்-தாள் (இதழ்)

பத்திரிகை-தாளிகை

பத்தினி-கற்புடையாள்

பதார் த்தம்-பண்டம்(கறி)

பதிவிரதை-குலமகள்

(கற்புடையாள்)

பந்து-இனம்

பரம்பரை-தலைமுறை

பரிகாசம்-நகையாடல்

பரியந்தம்-வரை

பக்ஷி-பறவை (புள்)

பாத்திரம்-ஏனம் (தகுதி)

பார்வதி-மலைமகள்

பாவம்-தீவினை

பானம்-குடிப்பு (குடிநீர்)

பாஷாஷ்-மொழி

பிச்சை-ஜூயம்

பிச்சைக்காரன்-இரப்போன்

பிசாக்-பேய்

பிரகாசம்-பேரொளி

பிரகாரம்-படி

பிரசங்கம்-சொற்பொழி வு

பிரசவம்-பிள்ளைப்பேறு

பிரசரம்-வெளியீடு

பிரத்தியக்ஞனம்-கண்கூடு

பிரதக்ஷனைம்-வலஞ்செய்தல்

பிரயாசம்-முயற்சி

பிரயாணம்-வழிப்போக்கு

பிரயாணி-வழிப்போக்கன்

பிரயோகம்-எடுத்தாட்சி

(வழங்கல்)-

பிரயோஜனம்-பயன்

பிரஜை-குடிகள்

பிராகாரம்-சுற்றுமதில்

பிராணன்-உயிர்

பிராணி-உயிர்மெய் (உயிர்ப் பொருள்), உயிரி

பிராயச்சித்தம்-கழுவாய்

பிரியம்-விருப்பம்

பிரேதம்-பினம்

புண்ணியம்-நல்வினை

(அறப்பயன்):

புத்தி-மதி

புத்திமதி-மதியுரை

புருஷன்-ஆடவன்

புஷ்டி-தடிப்பு(சுதைப்பிடிப்பு)

புஷ்பம்-பூ

புஷ்பவதியாதல்-முதுக்குறை தல் (பூப்படைதல்)

பூமி-ஞாலம், நிலம்

பூர்வீகம்-பழைமை

பூரணசந்திரன்-முழுமதி

பூஜை-வழிபாடு

போதி-கற்பி, நுவல்

போஜனம்-சாப்பாடு

போஷி-ஊட்டு

பெளரணை-நிறைமதி

மத்தி-நடு

மத்தியானம்-நண்பகல்

(உச்சிவேளை)

மயானம்-சுடுகாடு, சுடலை

மரியாதை-மதிப்பு

மாயிசம்-இறைச்சி

மார்க்கம்-வழி

மிருகம்-விலங்கு

முக்தி-விடுதலை

முக்ஸுதி-முகமண்

மூர்க்கண்-முரடன்

ஆரியத்தால் தமிழ் கெட்டமை

மைத்துனன்-அத்தான்
 (கொழுந்தன்), அளியன்
 மோசம்-கேடு
 மோக்ஷம்-வீடு, பேரின்பம்
 யதார்-த்தம்-உண்மை
 யமன்-கூற்றுவன்
 யஜமான்-தலைவன்
 (ஆண்டான்)
 யாகம்-வேள்வி
 யோக்கியம்-தகுதி
 யோசி - எண்
 ரகசியம்-மறைபொருள்,
 ரசம்-சாறு மருமம்
 ரணம்-புண்
 ரத்தினம்-மணி
 ரதம்-தேர்
 ராசி-ஒரை
 ருசி-சுவை
 ரோமம்-மயிர்
 வழ்ஜை-வெட்கம்
 வக்ஷமி-திருமகள்
 லாபம்-ஊதியம்
 லோபம்-இவறஞ்மை
 லோபி-இவறி (கஞ்சன்,
 பிசிரி)
 வசனம்-உரைநடை
 வயிசம்-மரபு
 வயசு-அகவை
 வர்க்கம்-இனம்
 மர்த்தகம்-வணிகம்
 வருஷம்-ஆண்டு
 வாத்தியம்-இயம்
 வாயு-வளி
 வார்த்தை-சொல்
 விகடம்-பகடி
 விசுவாசம்-நம்பிக்கை
 விசனம்-வாட்டம்
 விசாரி-வினவு, உசாவு
 விசேஷம்-சிறப்பு
 வித்தியாசம்-வேறுபாடு

விநோதம்-புதுமை
 வியவகாரம்-வழக்கு
 வியவசாயம்-பயிர்-த்தொழில்
 வியாதி-நோய்
 வியாபாரம்-பண்டமாற்று
 விரதம்-நோன்பு
 விரோதம்-பகை
 விஸ்தீரணம்-பரப்பு
 விஷம்-நஞ்ச
 வீரன்-வயவன் (விடலை)
 வேசி-விலைமகள்
 வேதம்-மறை
 வைத்தியம்-மருந்துவம்
 ஜயம்-வெற்றி
 ஜலதோஷம்-நீர்க்கோவை,
 ஜனமம்-பிறவி [தடுமம்
 ஜனனி-இசிவு
 ஜனம்-நரல் (நருள்)
 ஜனசங்கியை-குடிமதிப்பு
 ஜனன் மரணம்-பிறப்பிறப்பு
 ஜாக்கிரதை-விழிப்பு
 ஜாதகம்-பிறப்பியம்
 ஜாதி-குலம்
 ஜீரணம்-செரிமானம்
 ஜீரணோத் தாரணம்-பழுது
 பார்ப்பு
 ஜீவன்-உயிர்
 ஜீவனம்-பிழைப்பு
 ஜீவியம்-வாழ்க்கை
 ஜோதி-சுடர்
 ஸதாபனம்-நிறுவனம்
 ஸ்திரீ-பெண்டு
 ஸதோத்திரி-பராவு
 ஸநானம்-குளிப்பு
 கஷணம்-நொடி
 கணிணம்-மங்கல்
 கேஷமம்-ஏமம், நல்வாழ்வு
 (காப்பு)

சமீபம்-அண்மை
 தூரம்-சேய்மை;

இங்களும் நூற்றுக்கணக்கான வடசொற்கள் தமிழில் வேண்டாமை (அணாவசியம்) யாய் வழங்குகின்றன. இவை எங்களும் வந்தன? தமிழர் மொழி வடமொழியன்று; ஆகவே வடசொற்கள் தமிழர்கட்குத் தெரியாத அவை பார்ப்பனரே. தொன்றுதொட்டுச் சிறிதுசிறிதாய்த் தமிழில் நுழைத்தவையாகும். தமிழ் நாட்டுக் கல்வியும், மதமும் பார்ப்பனர் வயப் பட்டமையான், அவ்விரண்டையும் நிலைக்களமாகக் கொண்டு, பலவகையில் புகுத்தினவாகும் தமிழிலுள்ள வடசொற்கள். இன்றும், பல வடசொற்கள் தமிழுக்கு வந்துகொண்டேயிருக்கின்றன. பார்ப்பனர் தென்சொற்களை அறிந்திருந்தாலும், அவற்றிற்குப் பதிலாக வடசொற்களையே வழங்குவது வழக்கம். பழக்கத்தைப் பரிச்சயம் என்றும், சுவையாய் என்பதை ருசிகரமாய் அல்லது சுவாரசியமாய் என்றும் கொல்லுவர் அவர். கல்லாத தமிழர் பார்ப்பனரை உயர்ந்தாராக மயங்கினமையின், அவர் பேச்சைப் பின்பற்றுவது பெருமையென்று பின்பற்றினர்: பார்ப்பனப் பாடகா, தமிழில் இப்போதுள்ள வடசொற்கள் போதாவென்று, திருமணத்தைப் பரிணயம் என்றும், அடியாரைப் பக்தரென்றும் கூறிவருகின்றனர்.

தமிழ் நாட்டில், பல பொதுவான தென்சொற்களுக்குப் பதிலாக வடசொற்களை வழங்கினதுடன், ஆட்பெயரும், இடப்பெயரும் தெய்வப்பெயருமான பல சிறப்புப்பெயர்களையும் மொழிபெயர்த்து வழங்கினர் பார்ப்பனர். கயற்கண்ணி, தடங்கண்ணி, அழகன் என்னும் ஆட்பெயர்கள் முறையே மீனாக்கி, விசாலாக்கி, சுந்தரன் என்றும்; பழமலை. முறைக்காடு என்னும் இடப்பெயர்கள் முறையே விருத்தாசலம். வேதாரண்யம் என்றும்; ஆறுமுகம், சிவன், தாயுமான தெய்வம் என்னும் தெய்வப்பெயர்கள் முறையே, ஷண்முகம், சங்கரன், மாதுருஷதேஸ்வரர் என்றும் வழங்கிவருதல் காண்க.

இரு நாட்டார், இரண்டொருவராய், நாடு காண்பவர் போலும் வழிப்போக்கர்போலும், பிழைக்கப்போபவர் போலும், மற்றொரு நாட்டிற் போயமர்ந்து, பிண்பு பெருந்தொகையினரானவுடன், அந்நாட்டைக் கைப்பற்றுவது ஒருவலக்காரமான வழியாகும்; இது மொழிக்கும் ஒச்சும். வடசொற்கள் தமிழில் மிகச் சிலவாயிருந்த பண்டைக்காலத்தில், தமிழூக் கெடுப்பதாகத் தமிழர்க்குத் தோன்றவில்லை: ஆனால், இதுபோதோ. தமிழே வடமொழியினின்றும் பிறந்ததே என்று ஆராய்ச்சியில்லாதார் நம்புமாவு: அளவிறந்த வடசொற்கள் தமிழிற் கலந்துள்ளன.

வடசொற்கவப்பினால் தமிழுக்கு நேர்ந்த திங்கு
களாவன :—

(1) தமிழ்ச்சொற்கள் வழக்கற்று மறைதல்.

(2) தமிழின் தூய்மை கெடல்.

(3) தமிழ்ச்சொற்கள் பொருளிழுத்தல்.

குடும்பம், இல், குடி, குலம், வரணம், மரபு என்னும் பெயர்கள், முறையே ஒரு சிறிய அல்லது பெரிய (ஒரு தலை முறையுள்ள அல்லது பல தலைமுறை யடங்கிலை) குடும்பத் தையும், தாய்வழி தந்தைவழிகளையும், கோத்திரத்தையும், ஜாதியையும், நிறம்பற்றிய (வெண்களமர், கருங்களமர், அல்லது ஆரியர், திராவிடர் என்பனபோன்ற) பெரும் பிரிவுகளையும், குலவழித்தொடர்பை (descent)யும் குறிப்பன வாகும்.* ஆனால், இப்பொருள் வேறுபாடு இன்று எல்லார்க்கும் புலனாவதில்லை.

பசும்பால் என்பது காய்ச்சாத பாலையும், பசிய நிறமான வெள்ளாட்டுப் பாலையும் குறிப்பதாகும்.† பசவின்பால் பசப்பால் என்றே கூறுத்தக்கது. பசப்பாலை ஆவின்பால என்றனர் முன்னோர்.

காட்டு என்னும் தமிழ்ச் சொல்லுக்குப் பதிலாக, உதாரணம் என்னும் வடசொல் வழங்கவே, அது தன் பொருளையிழுந்து காண்பி என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது

(4) புதுச்சொற்புளைவின்மை.

தனித்தமிழ் வளர்ந்திருந்தால், ஆஸ்திகம், நாஸ்திகம் என்னும் வடமொழிப் பெயர்களுக்குப் பதிலாக உண்மதம், இன்மதம், அல்லது நம்புமதம், நம்பாமதம் என்பனபோன்ற தென்மொழிப் பெயர்கள் வழங்கியிருக்கும்.

* ஒருபொருட் பல சொற்கள் பருப்பொருளில் ஒன்றையே குறிப்பினும், நுண்பொருளில் ஓவறுபட்டவை என்பதை Hand book of the English Tongue என்னும் புத்தகத்தின் 25 ஆம் 26 ஆம் பக்கங்களிலும், Hints on the Study of English என்னும் புத்தகத்தின் 49 ஆம் 50 ஆம் பக்கங்களிலும் காண்க.

† அந்தக்கவி வீரராகவர் சரித்திரம் காண்க.

(5) தென்சொல் வடசொல்போலத் தோன்றல்:

கலை, மீனம் முதலிய தனித்தமிழ்ச் சொற்கள் வடசொற்கள் போலத் தோன்றுகின்றன.

(6) தென்சொல்லை வடசொல்போல ஒலித்தல்:

குட்டம், முட்டி என்னும் தமிழ்ச்சொற்கள், குஷ்டம், முஷ்டி என்று வடமொழியில் வழங்குவதுபோல, வேட்டி என்னும் தமிழ்ச்சொல்லும், உலக வழக்கில் வேஷ்டி என்று வலித்தலும் காண்க.

(7) சில சொற்கள் தென்சொல்லா வடசொல்லா வென்று மயங்கற்கிடமாதல். எ-டி. மந்திரம்.

(8) தமிழர் தாய்மொழியினர் சியிமுத்தல்.

ஏற்கனவே ஏராளமான வடசொற்கள் தமிழில் வந்து அடர்ந்தபின், மகமதிய ஆட்சியில் பல உருதுச்சொற்கள் தமிழில் வந்து கலந்தன. அவற்றுட்சிலவாவன :

அகஸ்மாத்	கோஷா	பவுஞ்சு	ஜமாபந்தி
அசல்	சபாஷ்	பிராது	ஜமீன்
அதாலத்	சாமான்	பைசல்	ஜமேதார்
அமீனா	சுபேதார்	மகஜர்	ஜல்தி
அமுல்	டபேதார்	மசோதா	ஜவாப்
அர்ஜீ	டாணா	மஜுமதி	ஜவாப்தாரி
அவுல்தார்	தமாஷ்	மராமத்	ஜவான்
ஆஜர்	தஸ்தவேஜ்	மாஜி	ஜாகிர் தார்
உண்டியல்	தாக்கல்	மிட்டாதார்	ஜாகை
உஷர்	தாக்கிது	மிட்டாய்	ஜாட்டி
கச்சேரி	தாசில்தார்	ரத்து	ஜாப்தா
கசாய்	தாலுக்கா	ரஜா	ஜாமீன்
(கசாப்பு)	தைவி	ராஜிநாமா	ஜாரி
கஜானா	தொகையரா	லங்கோடு	ஜால்ரா
காலி	நகல்	லடாய்	ஜாலக்
கில்லேதார்	நழுனா	லாடம்	ஜாலர்
கில்து	நாஷ்ட்டா	லுங்கி	ஜிகினா
கேவி	பாவி	லேவாதேவி	ஜிம்கா னா
கைதி	படுதா	வார்சு	ஜிமிக்கி
கோத்தவாள்	பர்வா	ஜப்தி	ஜில்லா

ஜீனி	ஜோர்	ஷரா	ஷோக்
ஜெண்டா	ஷர்பத்	ஷராய்	ஹாக்கா
ஜேப்பு	ஷரத்து	ஷராப்பு	ஹோதா

(இவற்றுட் சில, உருதுவிற் கலந்த இந்திச் சொற்களாகும்.)

மகமதிய ஆட்சியின்பின், ஆங்கில ஆட்சியில், தமிழிற் கலந்த ஆங்கிலச் சொற்களை இங்கெடுத்துக் கூறவேண்டிய தில்லை.

தேசியம் என்னும் நாட்டியல் இயக்கத்தில், தமிழிற் சில ஆரியச்சொற்கள் கலந்துள்ளன:

எ - டு : காங்கிரஸ் (இங்கிலீஷ்), மகாத்மா, சத்தியாக் கிரகம், வந்தேமாதரம், பாரதமாதா, ஜே, பிரச்சாரம், சுயராஜ்யம், ராண்டிரபாஷா, சுதந்தரப் பிரதிக்ஞன்:

இங்ஙனம் பற்பல வொழிகளினின்றும், பலப்பல சொற்கள் தமிழில் வந்து வழங்கின்றன, தமிழில் அவற்றுக்கு நேர் சொல் இல்லாமலோ, அல்லது அவற்றின் பொருளுக்கேற்ற புதுச் சொற்கள் புணைய முடியாமையாலோ அன்று; தமிழர்க்குத் தாய்மொழியுணர்ச்சி யில்லாமையாலேயே: தமிழ் தமிழர் வயில்லாது ஆரிய வயப்பட்டுக் கிடக்கின்றது.

(2) பாட்டியலில் எழுத்துக்கும் செய்யுனுக்கும், செய்யுன் நாலுக்கும் குலம் வகுத்தல்,

பன்னீருயிரும் முதலாறுமெய்யும் பார்ப்பன வரணம்; அடுத்த ஆறுமெய்கள் அரச வரணம்; அதற்கு அடுத்த நான்கு மெய்கள் வணிக வரணம்; இறுதி இரண்டு மெய்யும் குத்திர வரணம் என்பதும்;

பார்ப்பனரை வென்பாவாலும், அரசரை ஆசிரியப்பாவாலும், வணிகரைக் கவிப்பாவாலும், குத்திரரை வஞ்சிப்பாவாலும் பாட வேண்டும் என்பதும்;

கலம்பகம் பாடும்போது, தேவருக்கு 100 செய்யுனும், பார்ப்பனருக்கு 95 செய்யுனும், அரசர்க்கு 90 செய்யுனும். அமைச்சருக்கு 70 செய்யுனும், வணிகர்க்கு 50 செய்யுனும், மற்றவர்க்கு 30 செய்யுனும் பாடவேண்டும் என்பதும் பாட்டியல் விதிகளாகும்.

(3) தமிழுக்கும் தமிழர்க்கும் மாறானவும் கோனவுமான, ஆரியக் கருத்துக்கள் தமிழ் நூல்களிற் கலத்தல்;

ஏ. வரலாற்றுண்மையற்றனவும், மதியை மழுங்கச் செய்பவுமான ஆரியப்பழுமைகள் தமிழில் மொழிபெயர்க்கவும் இயற்றவும் படல்.

இவை தமிழுக்கு அலங்காரமா, அலங்கோலமா என்று நடுநிலை அறிஞர் அறிந்துகொள்க.

ஆரியத்தால் தமிழர் கெட்டமை

பிரிவினை, அடிமைத்தன்மை, மறமிழுத்தல், வறுமை, பகுத்தறி வின்மை, உயர் தரக்கல்வியும் நாகரிகமுமின்மை, தாய்மொழிவெறுப்பு, தற்குலப்பகை முதலியன, ஆரியத்தால்; தமிழர்க்கு நேர்ந்த திங்குகளாகும். ஆரியர் வந்ததிலிருந்து தமிழர் பலவகையிலும் கெட்டு வந்ததை நோக்குமிடத்து, ‘தமிழர்க்கேடு—பார்ப்பனர் ஆக்கம்’ என்னும் முறைபற்றியே காரியங்கள் நடந்து வந்திருக்கின்றன என்பதை அறியலாம்:

பார்ப்பனர் பாட்டுத் தொழிலை மேற்கொண்டதால் பாணர் பிழைப்பும், கணியத் தொழிலை மேற்கொண்டதால் வள்ளுவர் பிழைப்பும், வடமொழியைத் தலைமையாக்கியதால் தமிழ்ப் புலவர் பிழைப்பும் கெட்டன.

தாழ்த்தப்பட்டோர் ஊர்ப்பொதுக்குளங்களில் குளிக்கக்கூடாதென்றும், அக்கிராகார வழியாகச் செல்லக்கூடாதென்றும், மேலாடையணியக்கூடாதென்றும், இன்னும் சில ஊர்களில் இருந்து வருகின்றது. மேல் வகுப்பாரைக் கண்டவுடன் ஜம்புவனும் ஒடுங்கி, அவர் ஏவல்வழி நிற்கின்றனர் தாழ்த்தப்பட்டோர். இன்னோர்க்கு மறம் எங்கண் உண்டாகும்?

பிறர் தாழ்த்தி வைக்கிறதினாலேயே, பெரும்பாலும் தாழ்ந்து கிடக்கின்றனர் கிழோர். மேனாட்டார்க்குச் சமையல் செய்யும் பறையர், மிகத் துப்புரவாயிருப்பதையும், பார்ப்பனரும் அவரிடத்து உண்பதையும் நோக்குக. இங்ஙனம் அவரினத்தாரெல்லாம் திருந்தக் கூடும். கல்வொன்றே அவர்கட்டுத் தேவையானது.

ஆரிய தமிழப் போர் தொன்றுதொட்டதாதல்

ஆரியதமிழப்போர் இந்தியர்க்குள், முக்கியமாய்த் தமிழர்க்குள் பிரிவினையுண்டாக்குமாறு ஆங்கிலேயரால் தோற்றுவிக்கப் பட்ட தென்றும், அடிமைத் தமிழரான நீதிக்கட்சியார் அதைக் கடைப் பிடித்து வருகின்றனரென்றும், ஒரு காரார் குறி வருகின்றனர்.

ஆரிய தமிழ் (திராவிட)ப்போர், ஆரியர் இந்தியாவில் கால்வைத்த நாள் முதலாய் நடந்து வருவது, சரித்திரத்தால் அறியப்படும். ஆரிய மறைகளும் அதற்குச் சான்றாகும்;

பிராமண மதத்திற்கு மாறாகப் பெளத்த மதத்தைத் தோற்றுவித்த புத்தர், வடநாட்டிலிருந்த ஒரு திராவிட வகுப்பாரே. பிரிவினெயன்னும் படையால், திராவிடரைக் கொண்டே திராவிடரை வென்று வடநாட்டை ஆரியர் கைப் பற்ற ம் வரையும், போர் நடந்து கொண்டே இருந்தது.

ஆரியர் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்தபின், அவர் முறைகளைத் தமிழ்நாட்டிற்குத் தீங்கு விளைப்பனவாகக் கண்ட பலதமிழரினார், அவ்வப்போது அவற்றைக் கண்டித்து வந்திருப்பதை, நெடுக்கக் காணலாம்.

செங்குட்டுவ கனகவீசயப்போர் பதினெண் நாழிகையும், பாரதப்போர் பதினெண் நாளும், (இராம விராவனப்போர் பதினெண் மாதமும்) தேவ அசரப்போர் பதினெண் ஆண்டும், நடந்ததாகச் சொல்லப்படும். ஆயின், ஆரிய தமிழ்ப்போரோ பதினெண் நூற்றாண்டாக நடந்து வருகின்றது.

ஆய்ந்து நோக்கின் தேவ அசரப் போர் என்பது ஆரிய திராவிடப் போரே. சேரநாட்டுச் செங்கோல் வேந்தனும் மாபெருங் கொற்றவனுமாகிய மாவலி அசரனெண்ணும் பிராமணர் பூசுரர் (நிலத்தோர்) என்றும், கூறப்படுதல் காண்க. தமிழச்சித்தர் இலக்கியத் தொண்டும், நேர்மைக் கட்சியின் (Justice Party) அரசியல் தொண்டும், ஆரிய திராவிடப் போராட்டமே.

(1) நக்கீரர்

கடைக்கழகக்காலத்தில், ஒருநாள், வடமொழியறிந்த ‘கொண்டான்’ என்னுங் குயவன் ஒருவன், பட்டிமண்டபமேறி ‘வடமொழி யே சிறந்தது; தமிழ் சிறந்ததன்று’ என்று கூறநக்கீரர் கிணந்து,

“முரணில் பொதியின் முதற்புத்தேன் வாழி
பரண கபிலரும் வாழி—அரணிலா

ஆனந்த வேட்கையான் வேட்கோக் குயக்கொண்டான்
ஆனந்தஞ் சேர்க்கவா கா”

என்று பாடினதும், அக்குயவன் வீழ்ந்திரந்தான். பின்பு ஆங் கிருந்த பிறர் அவனுக்காகப் பரிந்துபேச,

“ஆரியம் நன்று தமிழ்த் தெனவுரைத்த
காரியத்தாற் காலக்கோட் பட்டாணைச்—சீரிய
அந்தண் பொதிய லகத்தியனா ராணையாற்
செந்தமிழே தீர்க்கக்கவா கா”

என்று பாடி அவனை உயிர்ப்பித்தார்.*

நக்கீரர் பார்ப்பாரேயாயினும், நடுவுநிலைமையும் வாய் மையும் தமிழ்ப்பற்றும் உடையவராதனின், ஆரியவொழுகுக் கத்தை அறவே விட்டுவிட்டுத் தமிழவொழுக்கத்தை மேற் கொண்டார். தமிழின் தொன்முது பழமையையும், அதற்கு இடையிடை நேர்ந்த பல பெருந் தீங்குகளையும் நோக்கு மிடத்து, நச்சினார்க்கிணியர், பரிதிமாற்கலைஞர் (குரிய நாராயண சாத்திரியார்) போன்ற ஆரியப் பார்ப்பனர் இல்லா திருந்திருப்பின், தமிழ் மிகக் கெட்டுப்போயிருக்கும்.

(2) திருவள்ளுவர்

†“அந்தண ரென்போ ரறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்குஞ்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்”

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு”

“ஓழுக்க முடைமை குடிமை யிமுக்கம்
இழிந்த பிறப்பாய் விடும்”

“மறப்பினு மோத்துக் கொள்ளாகும் பார்ப்பான்
பிறப்பொழுக்கங் குன்றக் கெடும்”

“அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலி ஜொன்ற
ஞூயிர்செகுத் துண்ணாமை நன்று”

* இங்குக் கூறிய குயவன் அபார்ப்பனனேனும், ‘வடமொழி—தென் மொழி’ப்போர் பார்ப்பனராலேயே உண்டானதாதலாலும், இக்காலத்திற்கு பிரான்றே அக்காலத்தும் இவ்விரு மொழிக்கும் இங்கிருந்ததென்று கெரிவித்தற்கும், இங்கெய்தி இங்குக்கூறப்பட்டது.

† குறள், 30, 110, 133, 184, 259.

“ஆவிற்கு நீரென் நிரப்பினு நாவிற்
விரவின் இளிவந்த தில்”*

முதலிய பல குறள்கள் ஆரியவொழுக்கத்தைக் கண்டிப்பன
வாகும்.

(3) பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்
“வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளும்
கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின்
மேற்பா லொருவனு மவன்கட் படுமே”†

இது ஆரியக் கொள்கைக்கு மாறாகும்.

(4) கம்பர்

கம்பர் ஒருமுறை வறுமையற்றிருந்தபோது, பசியால்-
வாடி, ஒரு செட்டி கடைக்குச் சென்று அவல் கேட்டார்க்
அவன் போணியாகவில்லையென்று சொல்லிவிட்டான். பின்பு,
செக்காட்டிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு செக்காணிடம் சென்று,
பிண்ணாக்குக் கேட்டார். அவன் “இன்னும் எண்ணென்
யெடுக்கவில்லை” என்று சொல்லிவிட்டான். அதன்பின்,
ஒரு பார்ப்பான் வீட்டிற்குச் சென்று உணவு கேட்க, அவன்
“குத்திரனுக்குச் சோறிட்டால் குற்றம், போ” என்று
சொல்லி விட்டான்:

பின்பு, கம்பர் காட்டு வழியாகச் சென்றுகொண்டிருக்கும்
போது, அங்கு உழுதுகொண்டிருந்த ஓர் உழவன், கம்பர்
சோர்வைக் கண்டு, தான் வைத்திருந்த குழை அவருக்கு
வார்த்து, அவர் பசியைப் போக்கினான். அப்போது கம்பர்,

“செட்டிமக்கள் வாசல்வழிச் செல்லோமே செக்காரப்
பொட்டிமக்கள் வாசல்வழிப் போகோமே—முட்டிபுகும்
பார்ப்பா ரகத்தையெட்டிப் பாரோமே எந்நாளும்
காப்பாரே வேளாளர் கான்”

என்று பாடினார்:

கீழ்வரும் கம்ப ராமாயனச் செய்யளால், பார்ப்பனர்
பேரவாவுடையவர் என்று கம்பர் கருதின்தாக அறியலாம்:

* குறள். 1066.

† புறநானாறு, 183

“பரித்த செல்வ மொழியப் படஞ்சாள்

அருத்த வேதியர்க் கான்குல மீந்தவர்

கருத்தி னாசைக் கரையின்மை கண்டிறை

சிரித்த செய்கை நினைந்தமுஞ் செய்கையாள்”

(சுந்தர காண்டம் ; காட்சிப்படலம், 26.)

பார்ப்பனப் பேரவாவைப்பற்றிப் பஞ்சதந்திரக் கதை யிலும் ஒரு செய்தியுள்ளது.

நட்புப்பேறு (சுகிர்லாபம்) என்னும் வலக்காரத்தைப் பற்றிய கதைகளுள், ‘புவியும் பிராமணனும்’ என்பது ஒன்று, பிராமணன் புவியின் பொற்காப்பிற்கு அவாக்கொண்டு, அதனிடம் சென்றான்; தான் அதனால் வஞ்சிக்கப்பட்டதை அறிந்த போது, ‘நம்முடைய சாதிக்கு இயல்பாயிருக்கிற பேராசையினால், இந்தத் துஷ்டனிடத்தில் விசவாசம் வைத்து மோசம் போனேன்’ என்று சொல்லி வருந்தினதாக அதிற் கூறப்பட்டுள்ளது.

சீவகசிந்தாமணியின் 400ஆம் செய்யுளில், “அந்தணர் தொழிலேனானேன்” என்று அந்தணர்க்குச் சால்வி (திருப்தி) தொழிலாகக் கூறியது முனிவரை நோக்கியென்கா,

(5) ஒளவையார்

சோழன் ஒருமுறை ஒளவையாரை நோக்கி எக்குலத் தானை அமைச்சனாகக் கொள்ளலாம் என்று விணவ, அவர்,

“நூலெனிலோ கோல்சாயும் நுந்தமரேல் வெஞ்சமராம்
கோலெனிலோ வாங்கே குடிசாயும் —நாலாவான்
மந்திரியு மாவான் வழிக்குத் துணையாவான்
அந்த வரசே யரசு”

என்று கூறினதாகத் தனிப்பாடற்றிரட்டில் உள்ளது.

“காடுகெட ஆடுவிடு ஆறுகெட நாணவிடு
ஊர்கெட நூலைவிடு.....”

என்பது பழமொழி.

“சாதி யிரண் டொழிய வேறில்லை.....

இட்டார் பெரியோர் இடாதார் இழிகுலத்தோர்...”

என்ற நல்வழி வெண்பாவும் ஆரியக்குல முறையை மறுத்த தாகக் கொள்ளலாம்.

(6) அதிவீராமபாண்டியன்.

“எக்குடிப் பிறப்பினும் யாவரே யாயினும்
அக்குடியிற் கற்றோரே மேல்வருக வென்பார்”

(7) சித்தர்.

சிவவாக்கியர் :

“மேதியோடும் ஆவுமே விரும்பியே புணர்ந்திடில்
சாதிபேத மாயுருத் தரிக்குமாறு போலவே
வேதமோது வானுடன் புலைச்சிசென்று மேவிடில்
பேதமாய்ப் பிறக்கலாத வாறதென்ன பேதமே”

பத்திரகிரியார் :

“சாத்திரத்தைச் சுட்டுச் சதுர்மறையைப் பொய்யாக்கிச்
குத்திரத்தைக் கண்டு சுகம்பெறுவ தெக்காலம்.”

அகஸ்தியர் :

“தானென்ற பெரியோர்க் ரூலகத் துள்ளே
தாயான பூரணத்தை யறிந்த யின்பு
தேனென்ற வழுதமதைப் பானஞ்செய்து
தெவிட்டாத மவுனசிவ யோகஞ்செய்தார்
ஊனென்ற வுடலைநம்பி யிருந்த பேர்க்கு
ஒருநான்கு வேதமென்றும் நூலா ரென்றும்
நானென்றும் நீயென்றும் பலஜாதி யென்றும்
நாட்டினா ரூலகத்தோர் பிழைக்கத் தானே.”

பாம்பாட்டிச் சித்தர் :

“சாதிப்பிரிவிலே தீ மூட்டுவோம்”

இதுகாறும் கூறியவற்றால், ஆரியர் வேறு திராவிடர் வேறு
என்பதும், பார்ப்பனர் ஆரியரே என்பதும், வெள்ளிடை மலை
யாதல் காண்க. பார்ப்பனர்—அபார்ப்பனர் என்று பிரித்து,
ஒரு மன்பதை மற்றொரு மன்பதையை வெறுப்பது விலங்குத்
தன்மையே; ஆனால், இவ்வெறுப்பை நீக்குவதற்கு, அவ்
விரண்டையும் இசைக்கும் வழிகளைக் கையாடவேண்டுமே
யன்றி, ஆரியரும் திராவிடரும் ஒரு குலத்தாரென்பதும்,
பார்ப்பனர் தமிழரேயென்பதும், தமிழ் வடமொழியினின்றும்
வந்தது என்பதும் தவறாகும். இதனால், குலநூல் (Ethnology),
மொழி நூல் (Philology), சரித்திரம் (History) என்ற

மூக்கலைகளும் கெடுவதாகும். ஜேர்மனியில், ஹிட்லர் ஷதரைத் துரத்துவது கொடிதே ஆனால், அவ்யூதரைக் காப்பதற்குரிய வழிகளைத் தேடாமல், ஷதரூம் ஜேர்மானியரே என்று சொல்லின எங்ஙனம் பொருந்தும்?

பார்ப்பனர் தமிழ் நூற்கண்றித் தமிழ்சொழிக் கதிகாரிகளாகாமை

இப்போதுள்ள முறைப்படி, பார்ப்பனர் தமிழ் நூல்களைக் கற்றுச் சிறந்த புலவராகலாமேயொழியத் தமிழ் மொழிக்கும் தமிழக் கருத்துக்கட்கும் அதிகாரிகளாக முடியாது. அதற்குக் காரணங்களாவன :—

(1) ஆசிய மனப்பான்மை

ஒவ்வொரு நாட்டார்க்கும் ஒவ்வொரு மனப்பான்மையுண்டு. அதனால் சில கருத்துக்கள் வேறுபடும். கருத்து வெளிப்பாடே மொழி. ஒவ்வொரு மொழியின் அமைதியும், இலக்கணம் (Grammar), மரபு (Idiom) என இருவகைப்படும்; ஒரு மொழியின் இலக்கணத்தையும் அதிலுள்ள நூல்களையும், எவரும் தமிழ்மொழியை எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவுடன், தாமே கற்கலாம்; ஆனால், அம்மொழியின் மரபையும், அம்மொழியாரின் விதப்புக் கருத்துக்களையும் தாமே அறியமுடியாது.

பார்ப்பனர் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்து பல நூற்றாண்டுகளாகியும், தமிழரோடு கலவாமல், தமித்தே யிருந்துவந்த மையின், தமிழ் மரபையும் தமிழக் கருத்துக்களையும் முற்றும் அறிந்தாரில்லை.

பார்ப்பனர் எப்போதும் வடநாட்டையே தங்கள் முன் நோரின் நாடாகவும், வடமொழியையே தங்கள் முன் நோரின் மொழியாகவும் கருதிக்கொண்டிருக்கின்றனர். ஆனால், தமிழரோ எப்போதும் தென்னாட்டையே தங்கள் முன் நோரின் நாடாகவும், தமிழையே தங்கள் முன் நோரின் மொழியாகவும் கருதிக்கொண்டிருக்கின்றனர். இவ்வொரு வேறுபாடே இவ்விரு ஏகுப்பாரையும் எவ்வளவோ பிரித்துக்காட்டும்.

நூல் என்னுஞ் சொல் முதலாவது, ஒரு குத்திரத்தாலும் பல சூத்திரத்தாலும் ஆன இலக்கணத்தையும், இலக்கணம். போன்ற கலை (Science) யையுங் குறித்ததாகும். இப்போது, அது புத்தகத்திற்கு வழங்கினும், புத்தகத்தின் பொருளைக்

குறிக்குமேயன்றி, அதன் தாள் தொகுதியைக் குறிக்காது; புத்தகம் என்னும் பெயரே தாள் தொகுதியைக் குறிக்கும்; இது பல பார்ப்பனருக்கு விளங்குவதில்லை.

நண்டுக்குட்டி, கம்பவைக்கோல் என்பனபோன்ற மரபு வழு பார்ப்பனர்க்குள் மிகப்பொது.

(2) நாட்டுப்புறத்தாரோடு தொடர்பின்மை:

ஒவ்வொரு மொழியிலும், சொற்கள் உலகவழக்கு, நூல்வழக்கு என இருபாற்படும். உலகவழக்கு பொது மக்கட்டும், நூல்வழக்கு புலவர்க்கும் உரியனவாகும். பொதுமக்களிலும், நகர்ப்புறத்தாரினும் நாட்டுப்புறத்தாரே உலக வழக்கிற்குச் சிறந்தாராவர். உலகவழக்கு ஒரு மொழிக்கு உயிரும் நூல்வழக்கு அதற்கு உடம்புமாகும்.

பார்ப்பனர் தங்களை நிலத்தேவராக எண்ணிக்கொண்டு, குடியானவருடனும் தாழ்ந்தோருடனும் நெருங்கிப் பழகாமையால், தமிழ்ச் சொற்கள் பலவற்றை அறிந்திலர்.

(3) வடமொழிப்பற்றும் தமிழ்ப்பற்றின்மையும்:

வீணாக வடசொற்களை வழங்குவதினாலும், மணிப்பவாடு நடையிலும் தற்சமநடையையே பின்பற்றுவதாலும், ஆங்கிலச் சொற்களை மொழிபெயர்க்காதே தமிழில் எழுதுவதாலும், ஒருகால் மொழிபெயர்ப் பினும் வடசொற்களாகவே பெயர்ப்பதாலும், தனித்தமிழை விலக்குவதாலும், தென் சொற்களை வடசொற்களென்று கூறுவதினாலும் பார்ப்பனருக்குத் தமிழ்ப்பற்றில்லையென்பது வெட்டவெளியாம்.

“பூரிய : பதியான ஸர்வேஸ்வரனது கிருபையால் ஸம்லாரி சேதநர்களின் உஜ்ஜீவனத்தின் பொருட்டு,” “ஷுநிவர்சிட்டி” (பல்கலைக்கழகம்), லெக்சரர் (சொற்பொழி வாளர்), கமிட்டி (குழு), ஸ்கூல் பைனல் (பள்ளியிறுதி), ஆகர்ஷண சக்தி (இழுப்பாற்றல்) நிரகஷ்டரேகை (நண்கோடு), மத்தியதரை (நண்ணிலம்), தசாம்சம் (பதின்கூறு), சதவீதம் (நூற்றுமேனி), வியாசம் (விட்டம்) முதலை வழக்குக்களால், தமிழ்ப்பற்றின்மை வெளியாதல் காண்க.

4. வடமொழியைத் தென்மொழிக்கு அளவையாக்ககொள்ளல்

தமிழ்நூல்களுக்கு வட நூல்களை மேல்வரிச்சட்டமாக வைத்துக் கொண்டு, அவற்றைத் தழுவியே பொருளைத்து ஓ. மொ.—5

வருகின்றனர் பார்ப்பனர். தமிழ் முதலூல்கள் வடமொழி முதலூல்களினின்றும் கருத்தில் வேறுபட்டதுமன்றி, அவற்றுக்கு மிக முந்தியவுமாகும் என்பதை அவர் அறிந்திலர்.

பரிமேலமுகர், தென்புலத்தாரைப் “படைப்புக்காலத்து அயணாற் படைக்கப்பட்டதோர் கடவுட்சாதி” என்றார். தென்புலத்தார் (பிதிர்க்கள்) தத்தம் காலத்தில் உலகில் வாழ்ந்து இறந்துபோனவராயிருக்க, அவரைப் படைப்புக்காலத்துப் படைக்கப்பட்டவர் என்று கொள்ளுதல் எங்ஙனம் பொருந்தும்? இதன் பிழைபாடும், இன்னோரன்ன பிறவும் பின்னர்க் காட்டப்படும். வடநூலைப் பின்பற்றிச் சேனா வரையர், சிவஞானமுனிவர், சங்கர நமச்சியவாயப் புலவர், சுவாமிநாத தேசிகர் முதலிய தனித்தமிழருங்கூடப் பல இலக்கணங்களில் தவறிவிட்டனர். இவற்றையெல்லாம் எனது தொல்காப்பியவரையிற் கண்டு கொள்க.

திருவையாற்றுக் கீழைக் கலைக்கல்லூரித் தவைராகிய, பண்டாரகர் கூப்பிரமணிய சாஸ்திரியார், சில ஆண்டுகளாகத் தமிழுக்கு மாறான சில நூல்களைத் தமிழில் எழுதி வெளி யிட்டுவருகின்றார். அவற்றுள், ‘தமிழ்மொழி நூல்’ என்பது ஒன்று. அதில், ஆராய் என்னுஞ் சொல்லில் ‘ர்’ செருகல் (Intrusion) என்று கூறியுள்ளார். ஆராய் என்பது ஆய் என்பதன் மிகுப்பு (Intensive). ஆர (நிரம்ப) + ஆய் = ஆராய்; தீரமானி என்பது தீர்மானி என்றும், செய்யவா என்பது செய்வா என்றும் வழங்குதல் காண்க.

இன்னும், தொல்காப்பிய நூன்மரபில்,

“லளஃகான் முன்னர் ய-வவுந் தோன்றும்”

‘ணனஃகான் முன்னர்க்

“க-ச-ஞு-ப ம-ய-வவ் வேழுமுரிய”

“ஞ-ந-ம-வ என்னும் புள்ளிமுன்னர்
யஃகான் நிற்றல் மெய்பெற் றன்றே”

“மஃகான் புள்ளிமுன் வவ்வுந் தோன்றும்”

என்னும் (24, 26, 27, 28) நாற்பாக்களைப் பிறழவுணர்ந்து, பண்டைத் தமிழ்ச்சொற்களினிடையில், ஸ்ய, ஸ்வ, ஸ்ய, ஸ்வ, ண்ய, ண்வ, ண்ய, ண்வ, ஞ்ய, ந்ய, ம்ய, வ்ய, ம்வ என்னும் இணை மெய்கள் பயின்றதாகக் கூறியுள்ளார். இவர் இங்ஙனம்

துணிவதற்குக் காரணமென்னவனின், நச்சினார்க்கிணியர், மேற்கூறிய நூற்பாக்கங்கள், முதலதற்கு,

“எ-டு. கொல்யானை, வெள்யாறு.

“இவற்றுட் கொல்யானை என வினைத்தொகையும், வெள்யாறு எனப் பண்புத்தொகையும், நிலைமொழி வருமொழி செய்வதற்கு இயையாமையின், ‘மருவின் பாத்திய’ என்று கூறுவாராதவின், இவ்வாசிரியர் இவற்றை ஒரு மொழியாகக் கொள்வரென்று உணர்க. இக்கருத்தானே மேலும், வினைத்தொகையும் பண்புத்தொகையும் ஒரு மொழியாகக்கொண்டு, உதாரணங் காட்டுதும்’ என்று கூறினவர், பின்பு, ‘அன்றி இவ்வாசிரியர் நூல் செய்கின்ற காலத்து, வினைத்தொகைக் கண்ணும் பண்புத் தொகைக் கண்ணுமன்றி, ஒரு மொழிக் கண்ணே மயங்குவனவு முளவாதவின். அவற்றைக் கண்டு இலக்கணங் கூறினார். அவை பின்னர் இறந்தனவென்று ஒழித்து உதாரணமில்லனவற்றிற்கு உதாரணங் காட்டாமற் போதலே நன்றென்று கூறலுமொன்று’ என்றும் :

மூன்றாவதற்கு,

“இங்ஙனம் ஆசிரியர் சூத்திரஞ்செய்தவின், அக்காலத்து ஒரு மொழியாக வழங்கிய சொற்கள் உளவென்பது பெற்றாம். அவை இக்காலத்து இறந்தன.

“இனி உரையாசிரியர் உரிஞ்யாது. பொருந்யாது, திரும்யாது, தெவ்யாது என இருமொழிக்கண் வருவன உதாரணமாகக் காட்டினாராலெனின், ஆசிரியர் ஒருமொழியாமாறு ஈண்டுக்கூறி, இரு மொழி புணர்த்தற்குப் புணரியலென்று வேறோர் இயலுங் கூறி, அதன்கண், ‘மெய்யிறு சொன்னுன் மெய்வரு வழியும்’ (எழு. 107) என்று கூறினார். கூறியவழிப் பின்னும் ‘உகரமொடு புணரும் புள்ளி யிறுதி’ (எழு. 163) என்றும், பிறாண்டும், சறுகடோறும் எடுத்தோதிப் புணர்ப்பர் ஆதவின், ஈண்டு இருமொழிப்புணர்ச்சி காட்டிற் கூறியது கூறலென்னும் குற்றமாம் அதனால், அவை காட்டுதல் பொருந்தாமை உணர்க’ என்றும் ; நாலாவதற்கு,

“இதற்கும் உதாரணம் இக்காலத்து இறந்தன. அன்றி, வரும் வண்ணக்கன் என்றாற்போல்வன காட்டின், ‘வகாரமிசையு மகாரங் குறுகும்’ (எழு. 330) என்ற விதி வேண்டாவாம்” என்றும் கூறினதேயாம். இக்கூற்றுக்குக் காரணம்

நச்சினார்க்கினியர் தொகைச் சொல் (Compound word)வை ஒரு சொல்லாகக் கொள்ளாமையும், கூறியது கூறலுக்கும் வழி மொழிதலுக்கும் வேறுபாடறியாமையுமே யாகும்.

“எல்லாத் தொகையும் ஒருசொல் நடைய”

என்றார் தொல்காப்பியர் (எச்சவியல், 24)@

தண்ணீர், புன்செய், மண்கொண்டான், பிழைபொறுத் தான் முதலிய தொகைப்பெயர்கள் எல்லாம் ஒருசொல் நடையவதால் காண்க.

நெஸ்பிள்டு (Nesfield) என்பவர், தம் ஆங்கில இலக்கணப் புத்தகத்தில், “ஒருசொல் தன்மையடையும்படி இருசொல் புனர்ந்தது தொகைச் சொல்” என்றுகூறி ink-pot (மைக்கூடு), door-step (படிக்கட்டு), horse-shoe (குதிரைக் குளம்பாணி), drinking-water (குடிநீர்) என்று உதாரணங் காட்டினர்.*

இனி, நச்சினார்க்கினியர் கொள்கைப்படி கொள்ளின் ; கூறியது கூறலாகத் தொல்காப்பியத்தில் எத்தனையோ நூற் பாக்களிருக்கின்றன:

“புணரியல் நிலையிடைக் குறுகலு முரித்தே
உணரக் கூறின் முன்னர்த் தோன்றும்”

என்று நூன்மரயிற் கூறியதை,

“யகரம் வரும்வழி இகரங் குறுகும்
உகரக் கிளவி துவரத் தோன்றாது”

எனக் குற்றியலுகரப் புணரியலுள்ளும்,

“மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல்”

என்று நூன்மரயிற் கூறியதை,

“மெய்யீ றெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்”

என்று புணரியலுள்ளும்,

“உயர்தினைப் பெயரே அஃறினைப் பெயரென்
றாயிரண் டென்ப பெயர் நிலைச் சுட்டே”

என்று புணரியலிற் கூறியதை,

* 4-ம் புத்தகம், பக், 353.

“உயர்தினை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே
அஃறினை யென்மனார் அவரல் பிறவே”

என்று கிளவியாக்கத் துள்ளும்,

“இடைப்படிற் குறுகும் இடனுமா ருண்டே
கடப்பா டறிந்த புணரிய லான்”

என்று மொழிமரபிற் கூறியதை,

“வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து வருவழித்
தொல்லை யியற்கை நிலையலு முரித்தே”

என்று குற்றியலுகரப் புணரியலுள்ளும் கூறியிருப்பதைக் காணக;

நச்சினார்க்கிணியர் எவ்வளவோ தமிழ்ப் பற்றும் தமிழ்நிவும் உடையவராயிருந்தும், இங்குத் தவறிவிட்டது தமிழியல்பை அறியாததினாலேயே.

இனி, சுப்பிரமணிய சாத்திரியர் தொல்காப்பியச் சொல் லதிகாரக் குறிப்பு என்றும், தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரக் குறிப்பு என்றும் இரு நூல்கள் வெளியிட்டுள்ளார். அவற்றுள், சொல்லதிகாரக்குறிப்பு மன்னார்குடிச் சோமசுந்தரம்பிள்ளையவர்களால் சின்னபின்னமாகச் சிதைக்கப்பட்டது. ஆயினும், அதைப் பல்களைக் கழகத்தாரேனும் பண்டிதர்களேனும் சிறிதும் கவனித்தாரில்லை. இதை நினைக்கும்போது ‘‘குட்டுதற்கோ’’ என்ற செய்யுளே நினைவிற்கு வருகின்றது; இனி, எழுத்ததிகாரக் குறிப்பில், தொல்காப்பியர் வடமொழிப் பிராதி சாக்கியங்களைப் பின்பற்றித் தொல்காப்பியத்திற் பிறப்பியலை வரைந்ததாகக் கூறியுள்ளார். எல்லா மொழி கட்கும் பல எழுத்துக்கள் பொதுவாயிருக்கின்றன; அவ் வெழுத்துக்களைல்லாம் யார் ஒலித்தாலும், அததற்குரிய ஒரேயிடத்தில்தான் பிறக்கும்.

ஆங்கில இலக்கணிகள், இந்திய இலக்கணிகளைப்போல நூற்பா வடிவாக எழுதாவிட்டனும், உரைதடையில், எழுத்துக்களின் வகைகளையும் அவற்றின் பிறப்பியல்புகளையும் நுட்பமாகவும், விரிவாகவும் எழுதித்தான் வைத்திருக்கிறார்கள்: அவர்கள் தொண்டையின (Gutturals), அண்ணத்தின (Palatals), பல்லின (Dentals), உதட்டின (Labials) என்ற வற்றையே, தமிழ் இலக்கணிகள் பின்பற்றிப் பிறப்பியல் வகுத் தார்கள் என்பது எவ்வளவு பொருந்துமோ, அவ்வளவே வடமொழி வழிகாட்டுவதும் பொருந்துவதாகும்:

தமிழிலக்கணம் மிகப் பழங்காலத்தில் இயற்றப்பட்டதினால், மிகவிரிவாக வரையப்படவில்லை. அக்காலத்து மாணாக்கர் நுண்ணிவுடையவரா யிருந்ததத்தினாலும், எழுத்தாணியால் ஒலையிலெழுதுவது வருத்தமானதினாலும், விரிவாயெழுதின புத்தகம் சமக்க முடியாத அளவு பெருத்துவிடுமாதலாலும், சுருங்கிய அளவில் மாணவர் மனப்பாடஞ்செய்ய எளிதாயிருக்குமாதலாலும், அக்காலத்து ஆராய்ச்சிக் குறைவாலும், இக்காலத்திற்கேற்றபடி மிக விரிவான இலக்கணம் எழுதப்படவில்லை. வட மொழியிலக்கணம் தமிழுக்குப் பிந்தினதாதலின் சற்று விரிவாயுள்ளது. ஆங்கில விலக்கணம் வடமொழிக்கும் பிந்தினதாதலின், அதினும் விரிவாகவுள்ளது.

தொல்காப்பியத்தில், பதவியல் இலக்கணம் பலவியல்களில் பரவிக் கிடக்கின்றது. நன்னூலார் அவற்றையெல்லாம் தொகுத்து ஒரு தனியியலாக்கினார், அவர் இலக்கணத்துள்ளும், தொழிற்பெயர் விகுதிகளும், தன்வினை பிறவினையாகும் வகைகள் எல்லாமுங் கூறப்படவில்லை. இதையறியாத சிலர், வடமொழியிலக்கணவறிவு தமிழிலக்கணவறிவிற்கு இன்றியமையாததென்று கூறுகின்றனர்:

ஆங்கில இலக்கணம் ஆறாயிர மைலுக்கப்பால் இயற்றப்பட்டதாயிருப்பினும், தமிழிலக்கண அறிவிற்கு எவ்வளவோ உதவுவதாகும்.

உதாரணமாக, அசையமுத்தம், காலப்பிரிவு, எழுவாய்வடிவுகள் முதலியவற்றைக் கூறலாம்:

(1) அசையமுத்தம் (Accent)

அசையமுத்தம் தமிழுக்கில்லையென்று சிலர் கூறுகின்றனர்.

எடுப்பு (Acute), படுப்பு (Grave), நலிபு (Circumflex) என்னும் மூன்றொலிப்பு வேறுபாடுகளும் தமிழுக்குள்ளன வென்று நன்னூலார் கூறியிருக்கின்றனர். எந்த மொழியிலும், ஒரு சொல்லில் ஏதேனுமோர் அசையில் அழுத்தம் இருந்து தான் ஆகவேண்டும். அழுத்தமுள்ள அசை எடுப்பசை; அஃதில்லாதது படுப்பசை; இவ்விரண்டிற்கும் இடைப்பட்டது நலிபசை.

தமிழில் பொதுவாய் அசையமுத்தம் சொன்ன முதலிலிருக்கும். தன்னீர், வந்தான் என்ற சொற்களை ஒலித்துக்காண்க.

செம்பொன்பதின்பலம் என்னுந் தொடர், செம்பைக் குறிக்கும்போது, செம் என்னும் முதலசையும், பொன்னைக் குறிக்கும்போது, பதின் என்னும் இடையசையும் அழுத்தம் பெறும்.

வந்தான், வந்தாள் போன்ற சொற்கள், கூறுவார் குறிப்பின்படி பாலைச் சிறப்பாய்க் குறிக்கும்போது, தான், தாள், என்னும் ஈற்றசைகள் அழுத்தம் பெறும்.

~~—~~ சில சொற்களின் ஈருகள், அழுத்தம் பெற்றுப் பொருளை வேறுபடுத்தும்.

“உப்ப கார மொன்றென மொழிப
இருவயின் நிலையும் பொருட்டா கும்மே”

என்றார் தொல்காப்பியர் (மொழி மரபு, 43).

இதன் உரையில், தபு என்னுஞ்சொல், “படுத்துக்கூற நீ சாவெனத் தன்வினையாம் ; எடுத்துக்கூற நீ ஒன்றனைச் சாவப்பண்ணைப் பிறவினையாம்” என்று நச்சினார்க் கினியர் கூறியிருத்தல் காண்க.

ஆங்கிலத்தில், முன் காலத்தில் அளபுக் குறிகள் இருந்தன : இப்போது மறைந்துவிட்டன. அதனால், அதிலுள்ள அசையமுத்தம் அழுத்தம், நெடிலோசை என இரண்டையும் குறிப்பதாகும். சில வினைப் பகுதிகள் முதலெழுத்து நீண்டு தொழிற் பெயராவதுண்டு:

எ-டு: படு—பாடு, உண்—ஹண்.

இங்ஙனமே Conduit' என்னும் ஆங்கில வினையும், Con'duct என முதல் நீண்டு தொழிற் பெயராகும். ஆணால், நெடிலைக் குறிக்க ஆங்கிலத்தில் இப்போது குறியின்மையால், அசையமுத்தமே அதைக் குறிக்கின்றது : இங்ஙனமே Convoy' என்பது Con'vey என நீண்டு தொழிற் பெயராதலுங் காண்க!

தமிழிலும், செய்யுளில் ஓசை குறைந்தவிடத்து, ஆங்கிலத்திற் போல அசையமுத்தம் குறிலை நீட்டுவதாகும்.

“ஹருடன் பகைக்கின் வேருடன் கெடும்” என்ற செய்யுளில், கெடும் என்னும் சொல்லின் முதலெழுத்து நீண்டு, அசைச்சிருக்கு இயற்சீர்த்தன்மை யூட்டினமை காண்க.

இதை,

“ஈயார் தேட்டைத் தீயார் கொள்வார்”

“பையச் சென்றால் வையந் தாங்கும்”

என்னும் இசை நிரம்பின செய்யுள்களோடும் ஒப்பிட்டறிக:

(2) காலப்பிரிவு

ஆங்கிலத்தில், இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு என்னும் முக்காலங்களுள், ஒவ்வொன்றையும் நந்தான்காகப் பகுப்பாக தமிழக்கும் இது ஏற்றதாதல் காணக:

நிகழ்காலம்—Present Tense.

1. அவன் வருகிறான்—செந்திலை (Indefinite):

2. அவன் வந்துகொண்டிருக்கிறான்—தொடர்ச்சி (Continuous).

3. அவன் வந்திருக்கிறான்—நிறைவு (Perfect)

4. அவன் வந்துகொண்டிருந்திருக்கிறான்—நிறைவுத் தொடர்ச்சி (Perfect Continuous).

இங்ஙனங் கலவைக்காலங் (Compound Tense) களை ஒரு வினையாகக் கொள்ளாவிடின், குறைவு நேர்தல் காண்க:

(3) நிகழ்கால வினையெய்ச்சம் (Infinitive Mood),

நிகழ்கால வினையெய்ச்சமும் பெயர்நேரி (noun-equivalent) யாய் எழுவாயாதல் கூடும்.

எ-டி: எனக்குப் பாடத்தெரியும்.

இதில், ‘பாட’ என்பது, பாடுதல் அல்லது பாட்டு என்று பொருள்பட்டு எழுவாயாதல் காண்க: இவ்வண்மை ஆங்கில இலக்கணத்தினால்லயே அறியப்பட்டது.

எல்லா மொழிகட்கும் பல நெறிமுறைகள் ஒத்திருக்கின்றன. ஒவ்வொரு மொழியிலும், அவற்றுள் ஒவ்வொன்றை, அல்லது சிற்கிலவற்றைக் கண்டுபிடித்திருக்கின்றனர்; இன்னும் கண்டுபிடியாதனவும் உள். ஒரு மொழியிற் கண்டுபிடித்திருப்பது

பவை பொதுக்கூறுகளாயின், அவை ஏனை மொழிகட்கும் ஏற்கும்:

இதுகாறும் கூறியவற்றால், வடமொழியிலக்கணம் தமிழ் வக்கணத்திற்கு மூலமண்ணையறிக்.

தமிழ் மொழிக்கும் தமிழ்க் கருத்துக்கட்கும் தனித்தமிழர் அகழும், தமிழரல்-திராவிடர் அகப்புறழும், பார்ப்பனர், புறழும், பிறரெல்லாம் புறப்புறழுமாவரெனக் கொள்க.

பார்ப்பனர் ஓர் ஆரியக்கருத்தைப் புகுத்திக்கொண்டு, இதுவே இந்நூற்பாவிற்குப் பொருள் என்று கூறுவது, இந்தியர் சில ஆங்கிலச் சொற்களுக்கும் செய்யுட்களுக்கும், இதுவே பொருளென்று ஆங்கிலரோடு முரணுவதோக்கும்.

பார்ப்பனரின் றகரவொலிப்புத் தவறு

பார்ப்பனரிற் பலர் நெடுங்காலமாகத் தம்மவரிடத் திலேயே தமிழைக் கற்றுவருவதால், றகரவொலியைச் சரியாய் அறிந்திலர்.

றகரம் தனித்து நிற்கும்போது இரைந்தொலிக்கும்; இரட்டி வரும்போது, ஆங்கில 'E' போல, ஏன்மையாய் ஒன்றி யொலிக்குமேயன்றிப் பிரிந்திசைப்பதும் இரைந்திசைப்பது மில்லை. வெற்றி (Veti) என்பதை வெற்றிறி (Vetri) என்பது போன்றும், வென்றி (Vendi) என்பதை வென்றிறி (Vendri) என்பதுபோன்றும் இசைப்பர் பார்ப்பனர். னகர மெய்யும் றகரமும் அடுத்து வரும்போது, ஆங்கிலத்திலுள்ள 'nd' என்னும் இணையெழுத்துப்போல ஒனிக்கும். சில ஜீரோப்பியர் பார்ப்பனரிடம் தமிழைக் கற்று' ந்ற, ன்ற என்னும் இணை மெய்களைத் தவறாகத் தம் புத்தகங்களில் எழுதிவைத்து விட்டனர். இப்போது பார்ப்பனரே தமிழுக்கதிகாரிகளாகக் கருதப்படுவதால், புதிதாய் வந்து தமிழைப் படிக்கும் ஜீரோப்பியர், அவ்வொலிகளைத் தனித்தமிழர் திருத்தி னாலும் ஒப்புக்கொள்வதில்லை. இனி, அவர் மட்டுமன்றிச் சில தமிழைக் கற்றதினால் அத்தவறான முறையையே பின்பற்றுகின்றனர்.

(பவனந்தியுட்படப்) பார்ப்பனர் கசடதப் என்னும் வல்லின மெய்களைக்கூடச் சரியாயறிந்தாரில்லை. இது, இவற்றை அவர் வடமொழி ஜீவர்க்கங்களின் முதலெழுத்துக்க-

நோடும் ஒப்பிட்டுக் கூறுவதால் அறியலாம். தமிழிலுள்ள வல்லின மெய்கள் தமிழுக்கு வல்லினமாயினும், வடமொழி வல்லினத்துடன் ஒப்புநோக்க, சற்று மெல்லியவேயாகும்; வடமொழிக் கசடதபக்கன் தமிழ்க் கசடதப் பக்களின் இரட்டிப்பாதனை ஒலித்துச் சாண்டு

ஒப்பியன் மொழி நூல்

தமிழ் வாழ்த்து

(ப.:நாழிசைக் கொச்சகக் கவிப்பா)

தரவு 1

“நீராருங் கடலுடுத்த நிலமடந்தைக் கெழிலொகுகும்
சீராரும் வதனமெனத் திகழ்ப்பாத கண்டபிதில்

தக்கசிறு பிறைநுதலும் தரித்தநறும் திலகமுமே
தெக்கணமு மதிற்சிறந்த திரவிடநற் றிருநாடும்
அத்திலக வாசனைபோல் அனைத்துவகு மின்பமுற
எத்திசையும் புகழ்மணக்க இருந்தபெருந் தமிழனங்கே”

2

“பல்லுயிரும் பலவுலகும் படைத்தழித்துத் துடைக்கினுமோர்
எல்லையறு பரம்பொருள்முன் இருந்தபடி யிருப்பதுபோல்
கண்ணடமுங் களிதெலுங்குங் கவின்மலையா ளமுந்துள்ளுவும்
உன்னுதாத் துதித்தெழுந்தே ஒன்றுபல வாயிடினும்
ஆரியம்போல் உலகவழக் கழிந்தொழிந்து சிதையாவுன்
சீரிளமைத் திறம்வியந்து செயன்மறந்து வாழ்த்துதுமே’.

(வதனம்-முகம், தரித்த-அணிந்த, திலகம்-பொட்டு,
வாசனை-மணம், உதரம்-வயிறு.)

நூல்

1. மொழி நூல்

1: மொழி

மொழியாவது மக்கள் தம் கருத்தை ஒருவருக்கொருவர் வெளியிடுதற்குக் கருவியாகும் ஒலித்தொகுதி.

2: மொழி வகை

உலக மொழிகள் மொத்தம் 860 என்று பஸ்பி (Balbi) எண்பவர் தமது திணைப்படத் (Atlas) தில் குறிக்கின்றார்.

மாக்ஸ் முல்லர் (Max Muller) அவை தொளாயிரத்திற்குக் குறையா என்கிறார்.* ஏறத்தாழ ஆயிரம் எண்ணும் தவறாகாது.

மொழிகளையெல்லாம், பலப்பல முறையில், பலப்பல வகையாக வகுக்கலாம். அவ்வகைகளாவன :—

(1) அசைநிலை (Monosyllabic or Isolating), புணர் நிலை (Compounding), பகுசொன்னிலை (Inflectional or Polysyllabic), தொகுநிலை (Synthetic), பலதொகுநிலை (Polysynthetic), அல்லது கொள்ளுங்கிலை (Agglutinative), பிரிநிலை (Analytical), என்று அறு வகையாக வகுப்பது ஒரு முறை. அவற்றுள்,

அசைநிலையாவது, சொற்களைல்லாம் ஓரசையாக நிற்பது.

காட்டு : வள், செல், வா, போ, தமிழ், மொழி.

சினமொழி அசைநிலைக்குச் சிறந்ததாகும்.

புணர் நிலையாவது, இரு தனிச்சொற்கள் புணர்ந்து நிற்பது.

கா : தமிழ்மொழி, மருமகன்

துரேனிய மொழிகளிற் சினமொழிந்தவைத் தீவிரமாக நிலைக்குச் சிறந்தவையாய்ச் சொல்லப்படும்.

பகுசொன்னிலையாவது, புணர்நிலைச் சொற்களில் ஒன்று குறுகித் தனித்தன்மையிழந்து, சொல்லுறுப்பாய் நிற்பது.

கா : மருமான், வில்லவன் (வில் + அவன்), வில்லான், பகுசொன்னிலைக்கு ஆரியமொழிகள் சிறந்தனவாகக் கூறப்படும்.

தொகுநிலையாவது, புணர்நிலைச் சொற்களின் இடையில், எழுத்துக்களும் அசைகளும் தொக்குநிற்பது.

கா : ஆதன் + தந்தை = ஆந்தை; பெரு + மகன் = (பெருமான்)—பிரான், அல்லது பெம்மான்.

பலதொகுநிலையாவது, பன்மொழித் தொடரினிடையே பல அசைகள் அல்லது சொற்கள் தொக்குநிற்பது.

*Lectures on the Science of Language, Vol. I. p. 27.

தீவிரனியம், (Finnish) ஹங்கேரியம் (Hungarian), துருக்கியம் (Turkish), தமிழ் முதனியன்.

கா : நச்செள்ளையார் (நல் + சென்னை + அவர்). சேர்சோழபாண்டியர். அமெரிக்க மொழிகள் பல்தொகுநிலைக்குச் சிறந்தனவாகக் கூறப்படும்.

மெக்சிக (Mexican) மொழியில், ‘achichillacachocan’ என்னும் பல்தொகுநிலைத்தொடர், ‘நீர் சிவந்திருப்பதால் மக்கள் அழும் இடம்’ என்று பொருள்படுவதாம். (alt – நீர், chichiltic – சிவந்த, tlacatl – மாந்தன், chorea – அழு)*

பிரிநிலையாவது, பகுசொன்னிலைச்சொற்கள் ஈறிழந்து நிற்பது.

கா : வந்தேன்-வந்து (மலையானம்); brekan (O. E.) – break (Infinitive).

(2) மூலமொழி (Parent Language), கிளைமொழி (Daughter Language) உடன்மொழி (Sister Language) என மூவகையாக வகுப்பது ஒருமுறை.

திராவிடக் குடும்பத்தில், தமிழ் மூலமொழி; தெலுங்கு, கன்ணடம், (கருநடம்) மலையாளம், முதலியவை தமிழுக்குக் கிளைமொழியும், தமிழுள் ஒன்றோடொன்று உடன்மொழியுமாகும். நீலமலையிலுள்ள படகம் (படகர்மொழி; கன்ணடத்தின் கிளைமொழி).

(3) இயன்மொழி (Primitive Language), திரிமொழி (Derivative Language) என இருவகையாக வகுப்பது ஒருமுறை.

இவற்றுக்குத் தமிழையும் பிற திராவிட மொழிகளையும் மூற்றேயே காட்டாகக் கொள்க.

(4) இயற்கைமொழி (Natural Language). செயற்கை மொழி (Artificial Language) என இருவகையாக வகுப்பது ஒருமுறை.

தமிழ் ஓர் இயற்கைமொழி: உவில்க்கிண்ஸ் கண்காணியார் (Bishop Wilkins) எழுதிய கற்பனை மொழி ('A Real Character and a Philosophical Language) செயற்கை மொழிக்குக் காட்டாகும்+ காங்கிரஸ் தலைவர்கள் உருதுவிற்கும் இந்திக்கும் இடைத்தரமாக, இந்துஸ்தாணி என ஒன்றை அமைப்பதாகச் சொல்வது அரைச்செயற்கைக் கலவை மொழியாகும்.

* Historical Outlines of English Accidence, p. 2.

† L. S. L. Vol. II, p. 50–63.

(5) தனி மொழி (Independent Language), சார்மொழி, (Dependent Language), கலவைமொழி (Composite or Mixed Language) என மூன்றைக்காக வகுப்பது ஒருமுறை.

இவை மூன்றுக்கும், முறையே, தமிழையும் பிற திராவிட மொழிகளையும், ஆங்கிலத்தையும் காட்டாகக் கூறலாம்:

(6) முதுமொழி (Ancient Language), புதுமொழி (New Language) என இருவகையாக வகுப்பது ஒருமுறை.

இவற்றுக்குத் தமிழும், இந்தியும் காட்டாகும்:

(7) இலக்கியமொழி (Classical Languages), வறுமொழி (Poor Language) என இருவகையாக வகுப்பது ஒருமுறை:

இவற்றுக்குத் தமிழையும், சூடையையும் காட்டாகக் கூறலாம்.

(8) செம்மொழி அல்லது திருந்தியமொழி (Cultivated Language), புன்மொழி அல்லது திருந்தாமொழி (Uncultivated Language) என இருவகையாக வகுப்பது ஒருமுறை.

திராவிடக் குடும்பத்தில், தமிழ், தெலுங்கு முதலியவை செம்மொழிகள்; துடா, கோட்டா முதலியவை புன்மொழிகள்.

(9) அலைமொழி (Nomad Language), நிலைமொழி (State Language) என இருவகையாக வகுப்பது ஒரு முறை.

அலைந்து திரியும் மக்கள் பேசவது அலைமொழி; ஒரிடத்தில் நிலைத்த மக்கள் பேசவது நிலைமொழி.

(10) தாய்மொழி (Mother Tongue), அயன்மொழி (Foreign Language) என இருவகையாக வகுப்பது ஒருமுறை.

(11) வழங்குமொழி (Living Language), வழங்காமொழி (Dead Language) என இருவகையாக வகுப்பது ஒருமுறை:

இவற்றுக்கு, முறையே, தமிழையும், வடமொழியையும் காட்டாகக் கொள்கூடும்.

ஒரு பெருமொழியில் பல வழக்கு (Dialect) கள் உண்டு: அவற்றை மொழிவழக்கெனலாம். அவை, இடவழக்கு (Local Dialect), திசை வழக்கு (Provincial Dialect), குலவழக்கு (Class Dialect), தினைவழக்கு (Regional Dialect) என நால் வகைப்படும்.

ஒரு மொழி நீடித்து வழங்குமாயின், முதற்கால (Old) வழக்கு, இடை (Middle) க்கால வழக்கு, தற்கால (Modern) வழக்கு என முந்திலைகளை யடைந்திருக்கும்.

இரு மொழி உயர்ந்ததும் தாழ்ந்ததுமான இருவழக்குகளையுடையதாயிருப்பின், அவை முறையே உயர் (High), தாழ் (Low), என்னும் அடைகள்பெற்று, அம்மொழிப் பெயராற் குறிக்கப்படும், (கா: உயர்ஜெர்மன்—High German, தாழ் ஜெர்மன்—Low German), தமிழில், இவை செந்தமிழ் கொடுந்தமிழ் என வழங்கும்.

ஒரு மொழியில், எழுத்தில் வழங்கும் வழக்கு நூல்வழக்கு (Literary Dialect) என்றும், பேச்சில் வழங்கும் வழக்கு உலக வழக்கு (Colloquial Dialect) என்றும் கூறப்படும்.

3. மொழிக் குலம்

உலகத்திலுள்ள மொழிகளைல்லாம், வேர்ச் சொற்களின் உறவும் இலக்கணவொற்றுமையும்பற்றி, துரேனியம் (Turanian), ஆரியம் (Aryan), சேமியம் (Semitic) என முக்குலங்களாக வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஒவ்வொரு குலமும் பல குடும்பங்கள் (family) களைக் கொண்டது. ஒவ்வொரு குடும்பமும் சில அல்லது பல மொழிகளைக் கொண்டது.

தமிழ் துரேனியக் குலத்தில்,* திராவிடக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தது. துரேனியத்திற்குச் சித்தியம் (Scythian) என்றும் ஆரியத்திற்கு இந்தோ-ஐரோப்பியம் (Indo-European), அல்லது இந்தோ-ஜெர்மானியம் (Indo-Germanic) என்றும் பிற பெயர்களுமுண்டு:

மொழிப் பகுப்பு முறை—Classification of Languages:

மொழிப் பகுப்பு முறை, (1) வடிவமாறியல் (Morphological), (2) மரபுவரிசையியல் (Historical or Geneological) என்ற இருமுறை பற்றியது. இவற்றுள், முன்னெயது மொழிகளை அசைந்தை முதலிய அறுவகை நிலையாகப் பகுப்பது;

* திராவிடக் குடும்பம், ஒரு சிறு குழுவாயிருந்தாலும் முக்குலத்தினின்றும் வேறாகத் தனித்துக் கூறப்படற்குரியதென்பது பின்னர்க் காட்டப்படும்.

பின்னையது, வேர்ச்சோற் (root) களின் உறவும், இலக்கண வொற்றுமையும் பற்றிப் பகுப்பது. இவ்விரண்டும் முன்னர்க் கூறப்பட்டன.

மாக்ஸ் மூல்லர், அசைநிலையை வேர்திலை (Radical Stage) என்றும், பகுசொன்னிலையை ஈற்றுநிலை (Terminational Stage), இருதலைச்சிதைநிலை (Inflectional Stage) என்றும் இரண்டாகப் பகுத்தும் கூறுவர்.

பகுசொன்னிலையும் ஈற்றுநிலையும் ஒன்றே: இருதலைச் சிதை நிலையாவது, வருமொழிபோன்றே நிலைமொழியும் சிதைதல்.

கா : (பெருமகன்) — பெம்மான்

மொழிநூல்

மொழிநூலாவது, கொற்கள், சொல்லாக்க முறைகள், இலக்கண அமைதி முதலியனபற்றிப் பல மொழிகட்கிடையிலுள்ள தொடர்பை ஆராயுங் கலை.

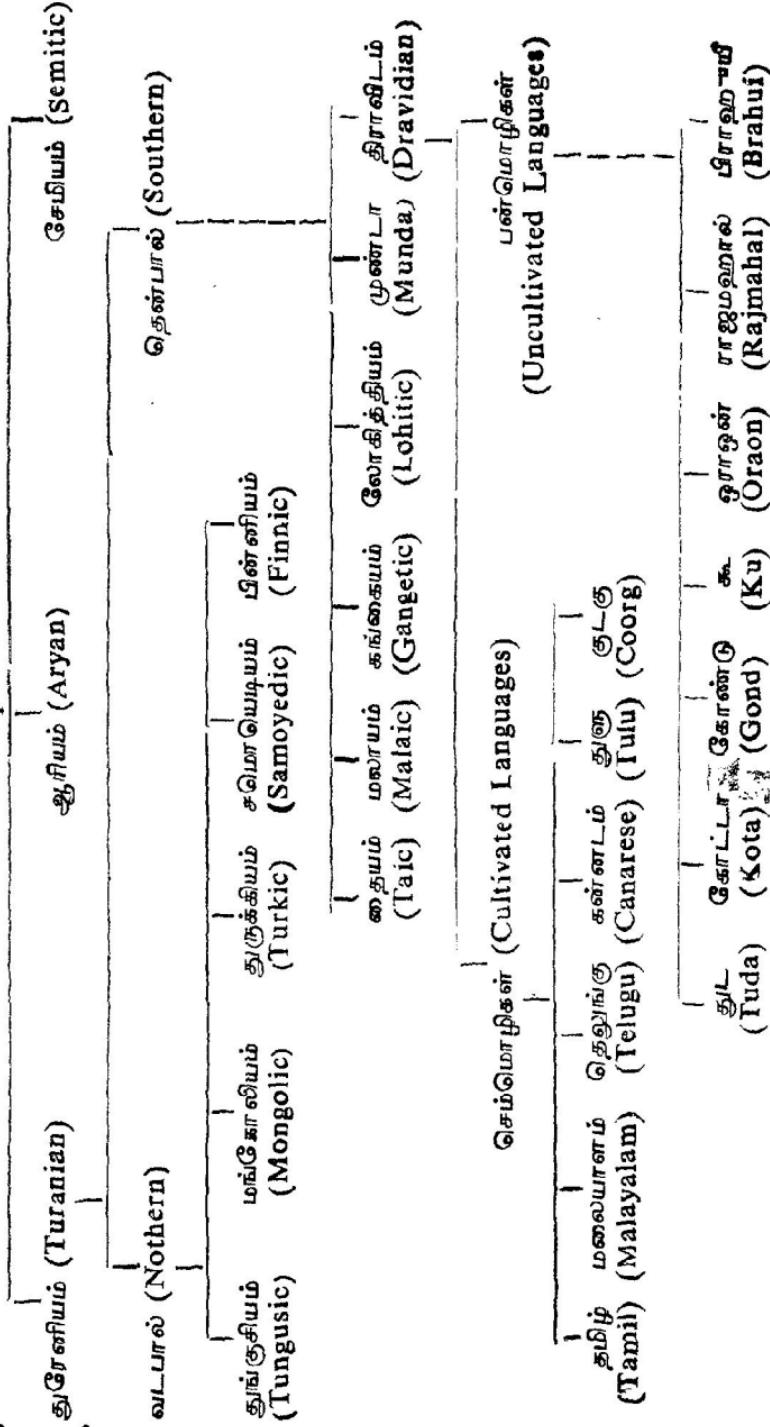
மொழிநூல் முதலாவது கிரேக்கு, லத்தீன் என்னும் மொழிகளைக் கற்றுங் கல்வியாக, 18ஆம் நூற்றாண்டில் மேனாடுகளில் தோன்றிற்று. பின்பு, ஆங்கிலேயரும் விடையூழியரும் (Missionaries) இந்தியாவிற்கு வந்து, சமஸ்கிருதத் திற்கும் கிரேக்க லத்தீன் மொழிகட்குமுள்ள நெருக்கத்தைக் கண்டு பிடித்தபின், ஜரோப்பாவில் ஆரிய மொழிகளைப்பற்றிச் சிறப்பாராய்ச்சி எழுந்தது: ஆரிய மொழிகளை யாராய்ந்த வர்களுள் கிரிம் (Grim), வெர்னர் (Verner) என்ற இருவர் தலை சிறந்தவர். உலகத்தின் பல இடங்களுக்குச் சென்ற விடையூழியரும் வழிப்போர்க்கரும் அவ்வவிடத்து மொழிகளைக்கற்று, மேலை மொழிகளில் அவற்றின் இலக்கணங்களை வரைந்து வெளியிட்டதுமன்றி, இன்மொழிகளையெல்லாம் ஒப்பிட்டுப் பல குடும்பங்களாகவும் வகுத்துக் காட்டினர்; ஒப்பியன் மொழி நூற்கலையே விடையூழியராலும் வழிப்போக்கராலும்தான் உருவாயிற்ற என்று கூறினும் மிகையாகாது: பிறகலையாராய்ச்சியாளரும் மொழிநூலுக்கு உதவியிருக்கின்றனர்:

பல நாட்டு மொழிகள் மேனாட்டு மொழிகளில் வரையப் பட்ட பின், மாக்ஸ் மூல்லர் என்ற மாபெரும்புலவர், சென்ற நூற்றாண்டில், தம் வாழ்நாளையெல்லாம் மொழிநூற் கல்விக்கே ஒப்புக்கொடுத்து, உலக மொழிகளிற் பெரும்பாலன

கிராமபுர வரிகை 1

2. லக முதன்மொழி (Universal Parent Language)

ஓ. பெர. - 6

மொழியாக வரிசை 2

ஆரியம் (Aryan)

ஐரோப்பியம் (European) (இமல்யாகம்)		ஐசியம் (Asiatic) (கீழ்ப்பால்)	
தீயுத்தானியம் (Teutonic)	கெல்தியம் (Keltic)	இத்தாவியம் (Italic)	சிலாவனியம் (Slavonic)
தாங் கேஜர்மானியம் (Low German)	ல்காண்ட் ஜோனியம் (Scandinavian)	கோதிடம் (Gothic)	ஐரோனியம் (Iranian) இந்தியன் (Indian)
உயர் கேஜர்மானியம் (High German)	கேஜர்மானியம் (German)	பெஞ்சலேவி பெர்சியம் (Pehlevi) (Persian)	பெஞ்சிருதம் (Sanskrit)
பிரிசியம் (Frisian)	துச் ச (Dutch)	பிளெமியம் (Flemish)	மிராசிருதம் (Prakrit)
			வங்காளம், லூந்தி (முதலீயன்)

இமானிமபு வரிகள் 3
 செமியம்
 (Semitic)

(வட்பால்) அரமேயம் (Aramaic)	ஆசிரிய பாரிதோனியம் (Assyrian & Babylonian)	(நண்பால்) கானானியம் (Canaanitic)	(தன்பால்) அரபியம் (Arabic)
இவ்விரேயம் (Hebrew)	பொனிசீயம் (Phoenician)	சமாரித்தம் (Samaritan)	கார்த்தகினியம் (Carthaginian)
சீரியம் (Syriac)	கால்தேயம் (Chaldee)	அரபி (Arabic)	ஹிமயரித்தியம் (Himyaritic)
			எத்திதோப்பியம் (Ethiopic)

வற்றை ஆராய்ந்து, தம் நுண்மாண் நுழைபுலத்தால் ஒப்பியன் மொழி நூலை உருவாக்கினார்.

மாக்ஸ் மூல்லர் திரவிட மொழிகளைச் சரியாய் ஆராயாத தாலும், அவற்றை வடமொழியின் கிளைகள் என்று தவறாக எண்ணியதாலும், திரவிடத்தின் உண்மையான இயல்புகளைக் கூறமுடியவில்லை. திராவிடம் வடமொழிச் சார்பற்றதென்றும், உலக முதன்மொழிக்கு மிக நெருங்கியதென்றும், வடசோல் வென மயங்கும் பல சொற்கள் தென்சொற்களேயென்றும், வடமொழியில் பல தமிழ்ச் சொற்கள் கலந்துள்ளனவென்றும், முதன்முதல் எடுத்துக்காட்டி, மொழிநூற் சான்றுகளால் நிறுவியவர் கால்டுவெல் (Caldwell) கண்காணியாளரே. திராவிட மொழிகள் மொத்தம் பன்னிரண்டென்பதும், அவற்றுள் ஆறு திருந்தினவும், ஆறு திருந்தாதனவுமாகும் என்பதும், பெலுச்சித்தான்த்திலுள்ள பிராஹ்மீ திராவிட மொழியே யென்பதும், இவருடைய கண்டுபிடிப்புகளே. திராவிடம் வடமொழிச் சார்பற்றது, வடமொழியில் பல திராவிடச் சொற்களுள்ளன என்னுங் கொள்கைகளில், இவருடன் ஒன்றுபட்டவர், இவர் தமிழைச் சிறப்பாயாராய்ந்ததுபோன்றே மலையாள மொழியைச் சிறப்பாயாராய்ந்த டாக்டர் குண்டட் (Gundert) ஆவர். இவ்விருவர்க்கும் திராவிடவுலகம், விதப்பாய்த் தமிழுலகம் பட்டுள்ள கடன் மாரிக்குப் பட்டுள்ளதேயெனினும் பொருந்தும்:

கால்டுவெல், மாக்ஸ் மூல்லர் என்ற இருவர் ஆராய்ச்சிகளே இந்நாலுக்கு முதற்காரணமாகும்:

மொழிநூற்கலைக்கு ஆங்கிலத்தில் முதலிலிருந்து வழங்கி வரும் பெயர்கள் ‘Philology’ (Gr. φιλος, desire; logos, discourse), ‘Glottology’ (Gr. Glotta, tongue; logos, discourse) என்பன. இவற்றுள் முன்னெண்டே பெருவழக்கு. ஆணால், மாக்ஸ் மூல்லர் ‘Science of Language’ என்று தாம் இட்ட பெயரையே சிறப்பாகக் கொண்டனர்.

‘Philology’ என்னும் பெயர் விரும்பிக் கற்கப்படுவது என்னும் பொருளது. கிரேக்கும் லத்தீனும், மேணாட்டாரால் இலக்கிய மொழிகளை விரும்பிக் கற்கப்பட்டதினால், இப் பெயர் தோன்றிற்று:

தமிழில், முதன்முதல் தோன்றிய மொழிநூற்பனுவல், மாகறல் கார்த்திகேய முதலியார் 1913 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்ட ‘மொழிநூல்’ ஆகும். ‘மொழிநூல்’ என்னும்

குறியீடும் அவரதே. அதன் பின்னது டாக்டர் சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் அவர்கள் எழுதி 1936 இல் வெளியிட்ட ‘தமிழ் மொழிநூல்’ ஆகும்.

அதன் பின்னது, கலைத்திறவோரும் (M.A.) சட்டத் திறவோரு (M.L.) மாணகா, சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்கள் எழுதி, 1939 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த ‘மொழிநூற் கொள்கையும் தமிழ்மொழி அமைப்பும் என்பதாகும்.

மொழிநூல் நிலை

உலகில் ஒவ்வொரு கலையும்,

(1) ஆய்வுநிலை (Empirical Stage),

(2) பாகுபாட்டுநிலை Classificatory Stage),

(3) கொண்முடிவுநிலை (Theoretical Stage),

என முந்திலைப்படும். அங்குமே மொழிநூற்கலையும் மொழிநூற்கலையில், ஆய்வுநிலையாவது, மொழிகளைத் தனித்தனி ஆராய்தல்; பாகுபாட்டுநிலையாவது, தனித்தனி ஆராய்ந்த மொழிகளைச் சொற்களிலும் இலக்கணத்திலும் உள்ள ஒப்புமை பற்றி. பல குடும்பங்களாகவும் அக்குடும்பங்களைப் பல குலங்களாகவும் வகுத்தல். கொண்முடிபு நிலையாவது, ஒரு குடும்ப மொழிகட்குள்ளும், பல குடும்பங்கட்குள்ளும், பல குலங்கட்குள்ளும், உள்ள தொடர்பையும், அவற்றின் நிலைகளையும், ஒனிநூல் (Phonology), உளநூல் (Psychology) முதலிய கலைகளையும் துணைக்கொண்டு, எல்லா மொழி கட்கும் பொதுவும் அடிப்படையுமான ஒரு மூலமொழியைக் கண்டுபிடித்தற்கான விதிகளையறிந்து, அதைக் கண்டு பிடித்தல். இக்கொண்முடிவு நிலையும் (1) ஆராய்ச்சி, (2) முடிவு என இருநிலைப்படும்.

உலகில், மொழிநூற்கலை முதலிரு நிலைகளை யுங்கடந்து ; இதுபோது மூன்றாம் நிலையில் ஆராய்ச்சிநிலைமையிலுள்ளது.

4. மொழிநூல் நெறிமுறைகள் – Principles of Comparative Philology

மொழி நூலானது, ஒரு சிறந்த தனிக் கலையானாலும், அதன் நெறிமுறையறியாத சிலருடைய வழுங்கூற்றுக்களால், பொதுவாய் மிகவும் பழிக்கப்படுகின்றது.

மொழி நூல் நெறிமுறைகளாவன :—

1: மொழி நூல் ஒரு தனிக்கலை.

பலர் மொழி நூல் ஒரு தனிக்கலையென்பதை இன்னும் அறிந்திலர். பண்டிதர்கள் பொதுவாய்த் தங்களிடம் யாரேனும் ஒரு சொல்லுக்கு மூலங்கேட்டால், அதற்கு ஏதாவது சொல்லா திருப்பின் இழிவென்றெண்ணி, ‘பொருந்தப் புனகல்’ என்னும் உத்திபற்றி ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லிவிடுகின்றனர். பாண்டித்தியம் வேறு, மொழி நூற்புலமை வேறு என்பதை அவர் அறிந்திலர்.

காலஞ்சென்ற ஒரு பெருந் தமிழ்ப்பண்டிதர், திருச்சியில் ஒருமுறை ‘வடை’ என்னும் தின்பண்டப்பெயர். ‘வடு’ என்னும் மூலத்தினின்றும் பிறந்ததென்றும், அப்பண்டத் தின் நடுவில் துளையிருப்பது அதற்கொரு வடு (குற்றம்) வென்று கூறியுள்ளனர். வடை என்பது ‘வள்’ என்னும் வேரினின்று பிறந்ததென்பதையும், வட்டமானது என்னும் பொருஞ்செடைய தென்பதையும், உழுந்துமாவிற்குள் என்னெண்ய எளிதாய்ச் செல்லும்படி துளையிடுவதென்பதையும், துளையினால் சுவையாவது மனமாவது கெடாதென்பதையும் அவர் அறிந்திலர்:

ஒத்துப்பாரிக்க: பெள் + தை = பெட்டை—பெடை; வள் + தை = வட்டை—வடை: பெள் = விரும்பு, வள் = வளை:

2. மொழிநூல் என்றும் ஒப்பியல் தன்மையுள்ளது.

‘அட்டையாடல்’ என்பதன் பொருள் உணர்தற்குத் தெலுங்கறிவும், கன்னட அறிவும் வேண்டியதாயிருக்கின்றது. அட்ட அல்லது அட்டெ = முண்டம் (தெ. க.)²

அம்பு (வளையல்), அம்பி (படகு, காளான்), ஆம்பி (காளான்) என்னும் சொற்களின் வேர்க்கருத்தை லத்தீனினுள்ள Ampi என்னுஞ் சொல்லும், கிரேக்கிலுள்ள Ambhi என்னுஞ்சொல்லும் உணர்த்துகின்றன.

Amphi=round; (amphitheatre என்னும் தொகைச் சொல்லை நோக்குக);

3: மொழிநூல் பிறகலைச் சார்புள்ளது;

¹வேங்கடராஜாவு ரெட்டியார் கட்டுரை (தமிழ்ப்பொழில்).

மொழிநூல், கணிதத்தைப்போலப் பிறகலை சாராத கலையன்று. மொழிநூலின் ஒவ்வொரு கூற்றும், அவ்வக்கலைக்குப் பொருந்தியதாயிருத்தல் வேண்டும்.

ஆங்கிலத்திலுள்ள Teak என்னுஞ் சொல், தேக்கு என்னும் தமிழ்ச் சொல்லே யென்பதற்குத் திணைநூல் (Geography) சான்றாகும். இந்தியாவில், விந்திய மலைக்கு வடக்கே தேக்கு வளர்வதில்லை என்று, ராகோஜின் (Ragozin) தமது 'வேதகால இந்தியா' (Vedic India) என்னும் நூலிற் குறிப்பிடுகின்றார்.

எழுத்தொலைகளை ஒலிப்பதில், வயிறு, நுரையீரல், மூச்சக் குழாய், தொண்டை, நா, அண்ணம், பல், உதடு, மூக்கு ஆகிய பலவறுப்புக்கள் தொடர்புறுவதால், உடல் நூலும் (Physiology) :

உள்ளக்கருத்துக்களின் வெளிப்பாடே மொழியாதவின், உள்நூலும் (Psychology) ;

மொழிகளைப் பேசும் மக்களின் இட மாற்றத்தையும் நாகரிக வளர்ச்சியையும் அறிந்திருக்க வேண்டியதால், சரித்திரமும் (History) ;

தட்பவெப்ப நிலைக்கும் அவ்வந்நாட்டுப் பொருள்கட்கும் தக்கபடி, ஒலியும் சொல்லும் மாறுபடுவதால், திணைநூலும் (Geography) :

நாகரிக மக்களின் மொழிகள், மதவியலைப் பெறிதுந் தழுவியிருப்பதால், மதநூல் (Theology), பழைய நூல் (Mythology), பட்டாங்கு நூல் (Philosophy) முதலிய கலைகளும்; இன்னும், சுருங்கக் கூறின் பல கலைகளும் மொழி நூற் பயிற்சிக்குத் தெரிந்திருத்தல் வேண்டும்.

4. மொழிகளைல்லாம் ஓரளவில் தொடர்புடையன:

இல சொற்களும், அவற்றையானும் நெறிமுறைகளும், பல மொழிகட்குப் பொதுவாயிருக்கின்றன:

கா : தமிழ்—மன், Eng.—man, A. S.—mann, Sans.—மநு: தமிழ்—தா, L.—do, Sans.—da. தமிழ்—நாவாய், L.—Navis, Sans.—நெள்.

தனிக்குறிலையுடுத்த மெய் உயிர்வரின் இரட்டுவது பல மொழிகட்குப் பொதுவாயிருக்கின்றது:

கா ; தமிழ்—மண்+உலகம் = மண்ணுவகம், வெள்+ஆடு=வெள்ளாடு.

ஆங்கிலம்—thin + er = thinner, sit + ing = sitting.

5. மொழிகளுக்குள் இனஅளவிற்குத்தக்கபடி ஒப்புமையிருக்கும்.

6. மொழிகளை ஆராயும்போது, முன்னை மொழியை மூன் வைத்தும் பின்னை மொழியைப் பின்வைத்தும் ஆராய் வேண்டும்.

சிலர், தமிழுக்கு மிகப் பிற்பட்டனவும், தமிழினின்றே தோன்றினவும், மிகத்திரிந்துள்ளனவும், ஆரியக் கலப்பு மிக்குள்ளனவுமான மலையாளம், கண்ணடம் முதலிய மொழி களுக்குப் பிற்காலத்தில் வடமொழியைப் பின்பற்றி எழுதி யுள்ள ‘கேரளபாணினீயம்’, ‘கர்னாடக ஸப்தமணி தர்ப்பணம்’ போன்ற நூல்களைத் துணைக்கொண்டு தமிழியல்பை ஆராய்வது, நரிவாலைக்கொண்டு கடலாழம் பார்ப்பதும், தந்தையை மகன் பெற்றதாகக் கொள்வதும் போன்றதே. அந்நூல்களைக் கற்பதால் உண்டாகும் பயன், மலைகல்லி எனி பிடித்தல் போல மிகச் சிறியதாகும்; மேலும், உண்மை காணாதபடி மயக்கத்தையும் ஊட்டும். மொழிநூல் ஆராய்ச்சிக்கு வேண்டிய மனவிரிவையடைவதற்கு, ஆங்கிலத்தில் மாரிஸ் (Morris), ஆங்கஸ் (Angus), ஸ்கீற்று (Skeat) ஸ்வீற்று (Sweet), உஹ்விட்னி (Whitney) முதலியோர் எழுதிய இலக்கணங்களைப் படித்தல் வேண்டும். நுண்ணிவும் பெரும் புலவருமான வேங்கடராஜாலு ரெட்டியார் வடமொழியை யும் பிற்காலத்திலக்கணங்களையும் பின்பற்றியதால் தாம் எழுதியுள்ள ‘இலக்கணக் கட்டுரைகள்’, ‘திராவிட மொழியின் மூலிடப்பெயர்’ என்னும் இலக்கணங்களுள், சில சோர்வு பட்டுள்ளார். அவையாவன :

(1) தமிழில் உகரவிற்றுச் சொற்கள் மூன்றேயென்பது.

தொல்காப்பியத்தில், மொழிமரபில்,

“உச்சகாரம் இருமொழிக்குரித்தே”

“உப்பகாரம் ஓன்றென மொழிப...”

என்று கூறியது, முற்றியலுகர வீற்றையேயன்றிக் குற்றியலுகர வீற்றையன்று:

குற்றியலுகரம் ஈரெழுத்திற்குக் குறையாத சொல்லின் ஈற்றில் வல்லின மெய்யூர்ந்தன்றித் தனித்துவருதல் இல்லை

என்று சொல்லப்படுகிறது. மறுகு, செருக்கு என்பனபோன்ற சொற்களினையிலும், அது, பொறு என்பனபோன்ற சொற்களின் ஈற்றிலும் உள்ள உகரத்தை (இக்காலவியல்பு நோக்கி)க் குற்றியலுகரமேயெனக் கொள்ள இடமிருப்பினும், உ, து, எனத் தனித்தும், உரல், முகம் எனச் சொன் முதலிலும் வரும் உகரத்தைக் குற்றியலுகரமாகக் கொள்ள எள்ளளவும் இடமில்லை. ‘உகரம்’, ‘குற்றுகரம்’, ‘குற்றியலுகரம்’ என்னும் சொற்களில் வரும் உகரங்களும் முற்றியலுகரங்களே. இவற்றுள் பின்னவற்றில் குறு, ‘குற்றியல்’ என்னும் அடை மொழிகளால், குறுகிய உகரம் பொருளளவில் குறிக்கப்படுகின்றதேயன்றி ஒலியளவில்லை. ஆகவே ‘உச்சகாரம்’ ‘உப்பகாரம்’ என்பவை முற்றியலுகரத்தைக் குறிக்குமேயன்றிக் குற்றியலுகரத்தைக் குறியா என்பது மிகத்தேற்றம்:

மேற்கூறிய இரு நூற்பாக்களானும், முற்றியலுகரவீற்றுச் சொற்கள் மூன்றெண்பது பெறப்படும். அவை உச், முச், தபு என்பன என்றார் நச்சினார்க்கினியர். இவை சிலவாதவின் இங்ஙனம் விதந்து கூறப்பட்டன.

சக்கு, குச்சு, பட்டு, பத்து’ கற்பு, மற்று என்பனபோன்ற குற்றியலுகரச் சொற்கள் எண்ணிறந்தனவாதவின், அவற்றிற்குத் தொகை கூறிற்றிலர் தொல்காப்பியர்.

4. து என்னும் ஈறுகளைக்கொண்ட எண்ணிறந்த தொழிற் பெயர்களும், து, சு என்னும் ஈறுகளைக்கொண்ட எண்ணிறந்த பிறவினைச் சொற்களும், குற்றியலுகரவீற்றுச் சொற்களாதல் காண்க. இதனாலேயே,

“உயிர் ஒள எஞ்சிய இறுதி யாகும்”

என்று இருவகை யுகரமுமடங்கப் பொதுப்படக்கூறி, பின்பு “உச்சகாரம்... உரித்தே” என்றும், “உப்பகாரம்..... மொழிப...” என்றும் முற்றுகரத்தை விதந்தோதினார் தொல்காப்பியர்.

(2) தொல்காப்பியர் குற்றியலுகரத்தை மெய்யீறாகக் கொண்டார் என்பது.

தொல்காப்பியப் புணரியலில்,

“மெய்யீ நெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்” (2)

“குற்றிய லுகரமும் அற்றென மொழிப்” (3)

என்று குற்றியலுகரத்தை மெய்யீற்றோடு மாட்டேற்றிக் கூறியதால். குற்றியலுகரத்தை மெய்யீறாகக் கொண்டனர் தொல்காப்பியர் என்றார் ரெட்டியார்:

குற்றியலுகரத்தைப் புள்ளியொடுநிலையலாகக் கூறியதால் குற்றியலுகரத்தைப் புள்ளியிட்டுக் காட்டும் வழக்கம் பண்டைக் காலத்திலிருந்ததென்பது பெறப்படுமேயன்றி, ஆசிரியர் குற்றியலுகரத்தை மெய்யீறாகக் கொண்டார் என்பது பெறப்படாது.

பண்டைத் தமிழர் நுண்ணிய செவிப்புலன் வாய்ந்திருந்தமையின், குற்றுகரம் முற்றுகரத்தினும் குறுகின்தென்பதைக் காட்டும் பொருட்டுப் புள்ளியிட்டெடுமுதினர்:

குற்றுகரத்தினமேல் அரைமடி (அல்லது குறும்பிறை) வைத்தெழுதுவது இன்றும் தென்மலையாள நாட்டில் உள்ளது என்று ரெட்டியாரே கூறுகின்றார். மலையாள நாட்டில், இற்றைத் தமிழ்நாட்டிலில்லாத பல பண்டைத் தமிழ் வழக்கங்கள் உள்ளன என்பது பின்னர்க் காட்டப்படும்;

தொல்காப்பியர் காலத்தில், குற்றியலுகரத்தைப் புள்ளியிட்டெடுமுதினாராயின், அவ்வழக்கம் ஏன் பிற்காலத்திலில்லை என்று கேட்கவாம்: அதற்கு விடை கூறுகின்றேன்.

தொல்காப்பியர் காலத்தில், எகர ஒகர உயிர்களையும் அவையேறின மெய்களையும், மேற்புள்ளியிட்டுக் காட்டுவது வழக்கமாயிருந்ததென்பது,

நூன்மரபிலுள்ள, “மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல்” (15).

“எகர ஒகரத் தியற்கையும் அற்றே” (16)

என்னும் நூற்பாக்களான் அறியலாம். ஏகார ஒகாரங்களும், அவையேறின மெய்களும், புள்ளி பெறாமையாலேயே, தத்தம் குறில்கள்னின்றும் வேறுபடுத்திக் காட்டப்பட்டன. ஆனால் 17ஆம் நூற்றாண்டில் இவ்வழக்கம் அற்றுப்போய்விட்ட தென்பது, தமிழில் எகர ஒகர உயிரேறின மெய்களும், ஏகார ஒகார உயிரேறின மெய்களும், வேறுபாடின்றி யெழுதப் பட்டமையால், பின்னவற்றை வேறுபடுத்திக் காட்டற்கு வீரமாழுவிவர் கொம்புகளை மேற்கழித்தெழுதினதாகக் ‘கொடுந்தமிழ்’ இலக்கணத்திற் கூறியிருப்பதால் அறியப்படும் இங்ஙனமே குற்றுகரப்புள்ளியும் வழக்குவீழ்ந்ததெனக்கொள்க-

“தொல்லை வடிவின எல்லா வெழுத்துமான்

பெய்தும் எகர ஒகரமெய் புள்ளி” (எழுத. 43)

என்னும் நன்னூல் நூற்பாவின் உரையில், ‘‘ஆண்டு’ என்ற மிகையானே.... குற்றுகரக் குற்றிகரங்களுக்கு மேற்புள்ளி கொடுப்பாரும் உள்ள எனக்கொள்க’ என்று கூறியிருத்தவின், அவ்வழக்குச் சில நூற்றாண்டுக்கட்கு முன்தான் வீழ்ந்ததென அறியலாம்.

தமிழ் நாட்டிற் பல நூற்றாண்டுக்கட்கு முன்னரே கல்விக் களம் பார்ப்பனர் கைப்பட்டுவிட்டதினாலும், தமிழ் வறள வடமொழியை வளம்படுத்துவதே அவரீ கடைப்பிடியாதலா ஆம், தமிழர் உயர்நிலைக் கல்வியை இழந்துவிட்டதினாலும் தமிழ் எழுத்துமுறை கவனிப்பாரின்றிச் சீர்கேட்டைந்தது.

புள்ளிபெறும் என்பதினாலேயே, குற்றுகரத்தை மெய்யீ நாகக் கொள்ளின், மொழிமரபில்,

“மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல்” (15)

“எகர ஒகரத் தியற்கையும் அற்றே” (16)

என்று தொல்காப்பியர் கூறியிருப்பதால், எகர ஒகர வீறு களையும் மெய்யீநாகக் கொள்ளவேண்டும். அங்குணம் கொள்ளலாகாமை வெளிப்படை.

இனி, கண்டியாது = கண்ணியாது என்பதுபோன்றே, கூக்குடியாது = சுக்கியாது என்று புணர்வதால், குற்றியலுகரம் மெய்யீநாகக் கொள்ளப்படுமென்றார், ரெட்டியார்: அங்குணமாயின், கதவுடியாது கதவியாது என்று முற்றுகரமும் புணர்வதால், அதுவும் மெய்யீநாகக் கொள்ளப்பட்டு, உகரவுயிரே தமிழுக்கில்லையென்றாகும். ஆகையால், அவரி அற்று உண்மையன்மை யறிக.

வடமொழியில், புரிக், வீராட், சத் என்று வல்லின மெய்யீறு வந்திருப்பது பற்றித் தமிழிலும் அவ்வாறே வருமென்றும், குற்றியலுகரமெல்லாம் மெய்யீறேயென்றும் கொள்வது தமிழ்முறைக்கு நேர்மாறாகும். குற்றியலுகர மெல்லாம் மெய்யீநாயின், எனக்கு, பாய்ச்சி, கட்டு (கண்டிது), தாட்டு (தாள்து), வாழ்த்து, பிடிப்பு, கொட்டு, திரும்பு, பாற்று (பால்து), அற்று (அன்து) என்பவற்றின் உண்மையான வடிவங்கள், முறையீ, எனக்க், பாய்ச்சி, கட்ட, தாட்ட, வாழ்த்த, பிடிப்ப, கொட்ட, திரும்ப, பாற்ற, அற்ற என்பன வாதல்வேண்டும்; அங்குணமாகாமை அறிக.

தொல்காப்பியர் குற்றியலுகரத்தை மெய்யீறாகக் கொண்டிருப்பின், ‘...குற்றியலுகரம்.. எழுத்தோ ரண்ண’ என்று, அதை ஓர் தனியெழுத்தாகக் கூறியிரார்.

குற்றியலுகரமாவது, இடத்தினாலும் சார்பினாலும் குறுகியும் சிறிது வேறுபட்டும் ஒலிக்கும் இயல்பான உகரமே. குற்றியலுகரம் வருமிடத்தில் முற்றுகரமிருக்கமுடியாது: வல்லின மெய்கள், மெல்லின மெய்யும் இடையின மெய்யும் போலன்றிச் சிக்கெனக் காற்றைத் தடுத்தலான் (Checks of Breath), நீரோட்டல் கல்லிலமுட்டி வேகந்தனிகிறதுபோல, ஒசையானது தடைப்பட்டு, ஈற்றிலுள்ள உகரம் குன்றி யொலிக்கின்றதெனக் கொள்க:

(3) பண்டைத்தமிழ்ச் சொற்கள் வல்லின மெய்யிலும் இற்றன என்பது,

“ஞ-ண-ந-ம-ன-ய-ர-ல-வ-ழ-ள என்னும்

அப்பதி னொன்றே புள்ளி யிறுதி” (45)

என்று, சொல்லீற்று மெய்களைப் பதினொன்றேயென்று தேற்றேகாரங் கொடுத்துக் கூறினார் தொல்காப்பியர். ஆதலால், வல்லின மெய் சொல்லீறாமெனக் கொள்ள எள்ளளவும் இடமில்லை.

உரிஞ்சு, பொருந் முதலிய சொற்களும், மண், மீன் முதலிய சொற்களும் உகரம்பெற்று வழங்குவதை, வல்லின மெய்யீறுகள் உகரம்பெற்றுத் தமிழில் வழங்குவதாகத் தாம் கொண்ட கொள்கைக்குச் சான்றாக எடுத்துக்காட்டினார் ரெட்டியார்.

உரினு, பொருநு, மண்னு, மீனு என்று முதலில் உகரவீறாயிருந்த சொற்கள், பிற்காலத்தில் உகரவீறுகெட்டு உரிஞ்சு, பொருந், மண், மீன் என வழங்கினவேயன்றி, முதலில் மெய்யீறாயிருந்த சொற்கள் பிற்காலத்தில் உகரவீறுபெற்று வழங்கினவல்ல.

தமிழர் உலகில் மிகப்பழைமையான மன்பதையராதனின், மொழியொலிமுறையில் குழந்தையர்போல்வர். முதலில், தமிழிலுள்ள எல்லாச்சொற்களும் உயிரீறாகவே ஒலித்தன. பின்பு, புலவராற் பண்படுத்தப்பெற்றபோது, மெல்லின இடையின மெய்களினின்று மட்டும் உயிரீறு நீக்கப்பட்டது. இவ்வீரின மெய்களும் வல்லின மெய்யிலும் ஒலித்தற் கெளிதாதல் காண்க; இன்னும், சில மெல்லின இடையின

மெய்யீற்றுச் சொற்கள், பகாச்சொன்னிலையில் அங்ஙனம் மெய்யீறாக நிற்குமேயன்றிப் பகுசொன்னிலையில் நில்லா.

கா : பண—பண்ணுகிறான், அள்—அள்ளுகிறான்

இவை பண்கிறான், அள்கிறான் என்று வழங்காமை காண்க. இதனால், உயிரீற்றுநிலை முந்தியதேயன்றி, மெய்யீற்றுநிலை முந்தியதன்று என்பது அறியப்படும்.

ஆரிய மொழிகள் தமிழுக்குப் பிந்தனைவயாதலானும், திரிபு வளர்ச்சி மிக்கவயாதலானும், அவற்றில் வல்லின மெய்யும் சுறாக்கக்கொள்ளப்பட்டது:

பின்னியத்திலும் (Finnoish), வடதுரேனிய மொழிகளுள் யூராஸிய (Uralic) வகுப்பு முழுவதிலும், சொன்முதலில் இணை மெய்களையும், சொல்லிற்றில் ஒரு மெய்யையும் சேர்ப்ப தில்லை. கிளாஸ் (glas) என்னும் ஜெர்மனியச்சொல் பின்னியத்தில் லாசி என்றெழுதப்படுகிறது. ஸ்மக் (Smak), ஸ்ற்றார் (Stor), ஸ்ற்றிரான்று (Stand) என்னும் சுவீடியச் (Swedish) சொற்கள் முறையே, மக்கு, சூரி ரந்த என்றெழுதப்படுகின்றன என்று * மாக்ஸ் முல்லர் கூறுகிறார்.

திராவிடம் துரேனியக் கிளையாகக் கொள்ளப்படுவதை யும், ஹாஸ்பிற்றல், பாங்க, ப்லீஸ் முதலிய ஆங்கிலச் சொற்கள், முறையே, ஆஸ்பத்திரி, பாங்கி, பீச என்று உயிரீறாகத் தமிழில் வழங்குவதையும் நோக்குக:

(4) வல்லினமெய் இரட்டித்தல் இல்லை என்பது.

வல்லினமெய் இரட்டித்தல் என்பதேயில்லையென்றும், ஆட்டு, போக்கு முதலிய பிறவினைகள் எல்லாம்,

ஆடு+து=ஆட்டு+து=ஆட்டு,

போகு+து=போக்கு+து=போக்கு,

என்ற முறையிலேயே அமைவனவென்றும் சூறியுள்ளார் ரெட்டியார்:

தன்வினைப் பகுதியின் ஈற்றெழுத்தில் அழுத்தம் (Stress) விழுவதால் அது பிறவினையாகக் கூடுமென்பது,

“உப்ப கார மொன்றென மொழிய

இருவயி னிலையும் பொருட்டா கும்பே”

என்னும் நூற்பாவாற் குறிக்கப்பட்டது. ஆடு, போகு முதலிய தன்வினைகளின் ஈற்றெழுத்துக்கள்மேல், அழுத்தம் விழுவ

தாலேயே, அவை இரட்டிக்கின்றன. அசையமுத்தத்தாற் பொருள் வேறுபடுவது, மொழிநூலில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட உண்மை. சிங்மொழியில் இந்நெறிமுறை மிகுதியும் பயில் கின்றது:

அசையமுத்தம் முதலாவது எடுப்பசையாக இருந்ததே யன்றி, வலியிரட்டலாக இல்லை. நாள்டைவில் அழுத்தம் மிகமிக வலியிரட்டலாகத் தோன்றிற்று. அப்போது அதை இரட்டித்தெழுதினர். அதற்குமுன்பே தடு என்னும் விணை வழக்கற்றுப்போன்றினால் அது பண்டை முறைப்படி எடுப்பசையால் பிறவினையாவதாகவே குறிக்கப்பட்டுவந்தது. தொல்காப்பியரும் முன்னூல்களைப் பின்பற்றி அங்குள்ள மேகுறித்தார். இதை ‘ஒன்றென மொழிப’ என்று, வழிநூல் முறையில் ஆசிரியர் கூறுவதால் அறியலாம்.

காடு, ஆறு முதலிய சொற்கள், அவற்றொடு பொருட் பொருத்தமுற்ற பிற சொற்களுடன் புணரும்போது இரட்டித்தல், அவ்வப் புணர்மொழிகளால் குறிக்கப்படும் பொருள்களுக்குள்ள நெருங்கிய அல்லது ஒன்றிய தொடர்பைக் காட்டுவதாகும்:

கா : காட்டு விலங்கு, ஆற்றுநீர்.

நட்டாறு, குற்றுகரம் என்பனவும் இம்முறை பற்றியனவே. இதை, இரு பொருள்களை ஒன்னப் பதால் உண்டாகும் இறுக்கத்திற் கொப்பிடலாம்.

புகு, சுடு முதலிய வினைகள், புக்கு, சுட்டு, என இரட்டித்து இறந்த காலம் காட்டினதும், அசையமுத்தத்தினாலேயே. புக்கு, சுட்டு என்பன பண்டைக் காலத்தில் முற்றாகவும் எச்சமாகவும் வழங்கப்பட்டன. பின்பு, பால் காட்டும் ஈறு சேர்ந்து புக்கான் (புக்கு+ஆன்), சுட்டான் (சுட்டு+ஆன்) என்று முற்றுக்குத் தனி வடிவம் ஏற்பட்டபின், அவ்விறு பெறாத பண்டை வடிவம் எச்சமாக மட்டும் வழங்கி வருகின்றது.

போக்கு, ஆட்டு முதலிய தொழிற் பெயர்களும் அசையமுத்தத்தால் ஈறு இரட்டித்தலையே.

சிற்றடி, சீற்றடி என வழங்கும் இரு வடிவுகளுள், சீற்றடி என்பதே சிறந்ததென்றும், சிற்றடி என்பது சிறுபான்மை வழக்கேயென்றும் கூறினார் ரெட்டியார்.

பச்சிலை, பாசறை; செவ்வாம்பல், சேதா; முதியோர், முதுரை எனப் பண்புப் பெயர்கள் சிறுபான்மை நீளாதும் நீண்டும் இருவகையாய் வருதலானும், பெரும்பான்மை நட்டாறு, புத்துயிர், குற்றுகரம் என நீளாது வலித்தே வருதலானும், அவர் கூற்றிற் சிறந்த தொன்றுமில்லையென விடுக்க.

(5) 'அரவு' என்றொரு தொழிற்பெயரீரு இல்லையென்பது. அரவு என்று ஒரு தொழிற்பெயரீநே யில்லையென்று கூறி, கூட்டரவு, தேற்றரவு என்னுந் தொழிற்பெயர்களை முறையே,

கூடு = கூட்டு + தரவு = கூட்டரவு

தேறு = தேற்று + தரவு = தேற்றரவு

என்று பிரித்துக் காட்டினார் ரெட்டியார்:

'ஒரு பொய்யை மறைக்க ஒன்பது பொய் வேண்டும்' என்றாற் போல, குற்றுகரத்தை மெய்யிறாகக்கொண்ட ஒரு வழுவை மறைக்க, இங்கனம் ஒன்பது வழுக்கள் நேர்ந்திருக்கின்றன:

அரம் என்றொரு தொழிற்பெயரீரு இருப்பது, விளம்பரம் என்னும் தொழிற்பெயரா வறியப்படும்.

அரம் என்னும் கூறே அரவு என்று திரியும்:

அரம்—(அரமு)—அரவு

ஒப்பு நோக்க: உரம்-உரவு, தடம்-தடவு, புறம்-புறவு:

(6) மூலிடப்பெயர் வினாப்பெயர்களின் அமைப்பு, உயிரெழுத்து வரிசைமுறையைப் பின்பற்றியதென்பது.

அ, இ, உ, எ என்னும் நான்குயிர்களும், முறையே, சேய்மைச் சுட்டிற்கும், அண்மைச் சுட்டிற்கும், இடைமைச் சுட்டிற்கும், வினாக்கற்கும் ஆகி, படர்க்கைப்பெயர் முன்னிலை பெயர் இடைமைப்பெயர் வினாப்பெயர் என்னும் நாற்பாற் பெயர்களும் அமைந்தது, உயிரெழுத்துக்களின் வரிசை முறையை ஏதுவாகக்கொண்டதென்று ரெட்டியார் கூறி யுள்ளார். இதன் தவறு பின்னர் விளக்கப்படும். ஆயினும் இங்கொரு செய்தியை மட்டும் கூற விரும்புகின்றேன். அதாவது, மேற்கூறிய நாற்பாற் பெயர்களும் அரிவாறித் தோற்றத்திற்கு (எழுத்திற்கு வரிவடிவம் தோன்றுதற்கு) முந்தினவென்பதே.

ரெட்டியார் இலக்கணக் கூற்றுக்களுள் பிற பிழைகளும். அவற்றைப் பின்னர் இந்நூலிற் கூறுபவற்றினின்றும் அறிந்து கொள்க.

7. மொழிநூற் பயிற்சிக்கு மொழிகளின் இலக்கணமும் அகர முதலியும் (அகராதியும்) போதிய கருவிகளாம்.

ஒரு சொல்லின் பொருளையும் மூலத்தையும் அறிதற்கு, இலக்கணமும் சொல்லியலும் (Etymology) தெரிந்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால், போலியோப்புமையால் வழு முடிபிற் கிடமாகும்.

கண்டி, பாரானுமன்று என்னும் தமிழ்ச் சொற்கள், Condemn, Parliament என்னும் ஆங்கிலச் சொற்களுடன் ஒலியிலும் பொருளிலும் ஒத்திருக்கின்றன. ஆனால், சொல்லியலை நோக்கின், அவை சிறிதும் தொடர்பற்றவை என்பது தெளிவாகும்.

Condemn—L. condemnō, from con intensive, damage to damn.

Parliament—Lit. ‘a Parleying or speaking,’ Fr parlément—parler, to speak, ment, a Lat. suffix.

பாரானுமன்று என்பது பார், ஆரும், மன்று என்ற முச் சொற்களாலானதாயும், Parliament என்பது ஒரே சொல்லாயுமிருத்தல் காண்க.

சொற்கள் பெரும்பான் மொழிகளிற் காலந்தோறும் வேறுபடுகின்றமையின், அவற்றின் மூல வடிவையறிந்தே பொருள் காண வேண்டும்.

மூலர் வேர் (root), தண்டு (stem) என இருவகைப் படும். வளையம் என்னும் சொல்லுக்கு வளை என்பது தண்டு; வள் என்பது வேர்.* தண்டை அடியென்றுங் கூறலாம்.

மூலமும் பகுதியும் தம்முளொரு வேறுபாடுடையன; புரந்தான் என்னுஞ் சொல்லுக்கு, புர என்பது மூலமும் பகுதியும்

* வேரும் முதல் வேர் (Primitive root), வழி வேர் (Secondary root, சார்பு வேர் (Tertiary root) என மூவகைப்படும். அவற்றுள், முதல்வேர் மட்டும் மீண்டும் மூவகைப்படும். இவையெல்லாம் பின்னர் விளக்கப்படும்.

மாகும். ஆனால், புரந்தரன் என்னுஞ் சொல்லுக்கு, புர என்பது மூலமும், புரந்தா என்பது பகுதியுமாகும்.

மொழிகளுக்கிடையிலுள்ள தொடர்பைக் காண்பதற்கு, மூவிடப்பெயர், வினாப்பெயர், முக்கியமான முறைப்பெயர், எண்ணுப் பெயர், வீட்டிலுள்ள தட்டுமுட்டுக்களின் பெயர், சினைப்பெயர், வா, போ என்பன போன்ற முக்கிய வினைகள் என்பனவே போதுமாயினும், ஏல் சொற்களும் தெரிந்திருப்பின் சொல்லியல்பும் சொற்பொருளும் விளக்கம் பெறுதலின், அகராதியையே துணைக்கொள்வது மிகச் சிறந்ததாகும்.

8. ஒருவர் தம் இடத்திலிருந்துகொண்டே மொழிநூல் பயிலலாம்.

ஒருவர் ஒரு மொழியை அறிய, அது வழங்கும் இடத்திற்குச் செல்வது இன்றியமையாததன்று; தம் இடத்திலிருந்து கொண்டே தக்கோர் எழுதிய இலக்கணங்களையும் அகராதி களையுந் துணைக்கொண்டு அயன் மொழிகளைக் கற்கலாம்.

9. ஒரு மொழியறிவு பிறமொழி யறிவுக்குத் துணையாகும்:

ஒரு மொழியிலுள்ள சில சொற்களின் மூலம் பிற மொழி யிலேயே அறியக் கிடப்பதாலும், ஒரு மொழியின் இலக்கணிகள் கண்டுபிடிக்காத, அம்மொழிக்குரிய சில இலக்கணவுண்மைகள், பிறமொழி யிலக்கணிகளால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருப்பதனாலும், உலகத்தாய்மொழியின் இயல்பையும் வளர்ச்சியையும் அறியத்தக்க பல தெறிமுறைகள் பல மொழிகளிலும் பரவிக் கிடத்தலாலும், மொழிகளை அறிய அறிய ஒருவரின் அறிவு பெருகுவதாலும், ஒவ்வொரு மொழியின் அறிவுக்கும் பிற மொழியறிவு ஏதேனும் ஒருவகையில் உதவுவதே யாகும்.*

10. தாய்மொழி முன்னும் அயன்மொழி பின்னும் கற்கப் படவேண்டும்.

ஒருவன் கல்லாமலே தன் தாய்மொழியில் பேசக்கூடுமாயினும், அதன் மரபையும் இலக்கணத்தையும் கற்றேயறிய வேண்டியதிருக்கின்றது. தாய்மொழியியல்பை யறியும் அயன்மொழியை விரிவாய்க்கற்பவர், அயன்மொழி வழக்கைத் தாய்மொழியிற் புகுத்தி விடுவர்.

*இங்குக் கூறியது மொழியறிஞருக்கேயன்றி, இந்திக் கட்டாயக் கல்விபோல் எல்லார்க்குமன்று.

தமிழக் கல்லாது ஆங்கிலத்தையே பயின்ற சில தமிழர்* பெரும்பாலும் கிறிஸ்தவர், நன்றாய் விளையாட்டார்கள் என்பதை விளையாட்டில் நன்றாய்ச் செய்தார்கள் என்று கூறுதல் காண்க:

11. முக்குல மொழிகளும் ஒரே மூலத்தின.*

ஒரு மரத்தில், ஒரே அடியினின்று பல கவைகளும், அக் கவைகளினின்று பல கிளைகளும், அக்கிளைகளினின்று பல கொம்புகளும், அக்கொம் புகளினின்று பல கப்புகளும், அக்கப்புகளினின்று பல வளார்களும் தோன்றுகின்றன. இங்ஙனமே, உலக மூல மொழியினின்று, பல குலநிலைகளும், அக்குல நிலைகளினின்று, பல குடும்ப நிலைகளும், அக்குடும்ப நிலைகளை வின்று பல மொழிகளும், அம்மொழிகளினின்று பல கிளை மொழிகள் அல்லது மொழி வழக்குகளும் தோன்றியுள்ளன:

உலக மொழிகளின் முக்குலத் தாய்களும் ஒரே மூலத்தின என்று, சென்ற நூற்றாண்டிலேயே, மாக்கச் மூலர் தேற்ற மாய்க் கூறிவிட்டார்கள்.

பண்டைக் காலத்தில், ஆரியர் வருமுன், இந்தியா முழுதும், பல மொழிவழக்குகளாக வேறுபட்ட ஒரே மொழி (தமிழ்) வழங்கினதாகச் சில தொல்காப்பியக் குறிப்புகளாலும் மொழிநூலாராய்ச்சியாலும் அறியக் கிடக்கின்றது. ஆரியர் வந்தபிறகுங்கூட, உண்மையான மொழிகளாக ஒப்புக் கொள்ளப் பட்டவை, வடக்கில் சமஸ்கிருதமும் தெற்கில் தமிழமாக இரண்டேயென்பது, வடமொழி தென்மொழி யென்னும் அவற்றின் பெயர்களாலேயே அறியப்படும் இன்றும், தென்னாட்டு மொழிகளை யெல்லாம் தமிழகுள்ளும் வடநாட்டு மொழிகளை யெல்லாம் சமஸ்கிருதத்திற்குள்ளும் அடக்கி விடலாம்; திராவிடக் குடும்பம் முழுதும் தமிழகுள் அடங்குவது போலப் பிற குடும்பங்களும் ஒவ்வொரு மொழிக்குள் அடங்கிவிடும்: இந்த முறையையே தொடர்ந்து பின்பற்றினால், இறுதியில், துரேனியம் ஆரியம் சேமியம் என்னும் முக்குல நிலைகளே எஞ்சி நிற்கும்; அவற்றையும் ஒன்றாயடக்குவதற்குரிய நெறிமுறைகள் இல்லாமற் போக வில்லை.

(நோவாவுக்கு முந்திய காலத்தில், கி. மு. 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன்) “உலக முழுவதும் ஒரே மொழியும் ஒரே பேசுக

* L.S.L. Vol. I. pp. 35, 375, 387.

மாய் இருந்தது’ என்று, கிறிஸ்தவ மறையில் ஆதியாகமம் 11ஆம் அதிகாரம் முதற் கிளவியில் கூறப்பட்டுள்ளது:

இன்றும், ஓர் உலக மூலமொழியைத் தேற்றும் செய்வதற்கான பல சான்றுகள் உள்ளன: அவையாவன! —

(1) மக்கள் தொகை வரவர மிகுதல்:

(2) எல்லா மொழிகளின் அரிவரியும் அ ஆவில் தொடங்கல்:

(3) அம்மா, அப்பா என்னும் பெயர்களும், மூண்டப் பெயர் விண்டப்பெயர் வேர்களும், பல சொற்களும் பல மொழிகட்கும் பொதுவாயிருத்தல்:

(4) எண்கள் பத்துப்பத்தாகவே பல நாடுகளில் எண்ணப்படல்:

(5) நெருப்பு, சூரியன், நாகம் முதலியவற்றின் வழிபாடு யன்றை யுலகெங்குமிருந்தமை:

(6) நெட்டிடையிட்ட நாட்டார்க்கும் கருத்தொருமிப்பு.

கா : ஆங்கிலம் தமிழ்

tonic (from tone) ஒவித்தல் (தழைத்தல்)

to catch fire தீப்பற்று

to fall in love வீழ் (“தாம்வீழ்வார்...உலகு”)

blacksmith கருமான்

முதலாவது கணவனும் மனைவியுமாக இல்லறந் தொடங்கும் இருவர், பின்பு பெரிய குடும்பமாகப் பெருகுவதையும், நாள்டைவில் சிற்றார் நகரும் நகர் மாநகருமாவதையும், குடிமதிப்பறிக்கைகளில் வரவர மக்கட்டோகை மிகுந்து வருவதையும் காண்பார்க்கு, மக்கள் எல்லாம் ஒரு தாய் வயிற்றினர் என்பது புலனாகாமற் போகாது; மக்கள் ஒரு தாய் வயிற்றினராயின், அவர்கள் பேசும் பல்வேறு மொழிகளும் ஒரு மூலத்தினவாதல் வேண்டும்.

மக்கள் தொகை வளர்ச்சிக்குக் காட்டாக, மாக்கக மூலவரின் மொழிநூற் கட்டுரைகளின் முதன் மடலத்தில், 62ஆம் பக்க அடிக்குறியிப்பிற் காட்டியுள்ள ஒரு குறிப்பை இங்குக் கூறுகின்றேன்.

“இரு நங்கை பதினாறு பிள்ளைகளைப் பெற்று, அவருட் பதினொருவர் மனந்தபின் இறந்தாள். அவள் இறக்கும்போது, 144 பேரப்பிள்ளைகளும், 228 பேரப் பேரப்பிள்ளைகளும், 900 பேரப் பேரப் பேரப்பிள்ளைகளும் அவனுக்கிருந்தனர்.”

முண்டாமொழியினர்க்குள் இருபதிருபதாய் எண்ணும் வழக்கம் இருப்பது, கையையுங் காலையும் ஒன்றுபோற் கருத்தக்க அநாகரிக நிலையில், அவர் முன்னோர் இருந்ததைக் காட்டும்;

மக்கள் பெரும்பாலும் தட்டவெப்பநிலை வேறுபாட்டாலேயே, பல வகுப்பாராக வேறுபட்டுக் காண்கின்றனர்; இன்றும், நாகரிக வாழ்க்கையும் கல்வியுமிருப்பின் பல வகுப்பாரும் ஒரு நிலையராகவும் ஒத்த கருத்தினராகவும் வாழக்கூடும்;

12. ஓர் இயற்கைமொழி தோன்றும் வழிகள் பல்வகையா:

உலகத்தாய்மொழி தோன்றிய வழியைப்பற்றிப் பலரும் பல வகையான கருத்துக் கொண்டனர். சிலர் ஒப்பொலிக் கொள்கை (Onomatopoeic theory) யும், சிலர் உணர்ச்சி யொலிக்கொள்கை (Interjectional theory)யும், சிலர் சுட்டடிக் கொள்கை (Demonstrative theory)யும் எடுத்துக்கூறினர். ஓர் இயற்கைமொழி ஒரு வழியிலன்றிப் பல வழிகளில் தோன்று மென்பது விளக்கப்படும்:

மொழி இயற்கையாய்த் தோன்றியதென்னும் இயற்கைக் கொள்கை (Natural theory) யும், இடுகுறிகளாய்த் தோன்றிற் றென்னும் இடுகுறிக்கொள்கை (Arbitrary theory) யும், பலர் கூடி இன்னபொருட்கின்ன சொல்லென்று முடிவு செய்ததாகக் கூறும் கூட்டு முடிவுக்கொள்கை (Conventional theory) யும், கடவுளே அமைத்தார் என்னும் தெய்விக்க கொள்கை (Divine theory) யும் இக்காலத்திற்கேலா.

13. இயற்கைமொழியில் இடுகுறிச்சொல் இராது.

சில மொழிகளின் சொற்கள் மூலந் தெரியாதபடி மிகத் திரிந்து போயிருக்கின்றன. பொருள்திய வாராமையால் அவற்றை இடுகுறி யென்றனர் இலக்கணிகள். வடநூலார் இராகங்களுக்கும் பிறவற்றிற்கும்பெயரிடும்போது, அவற்றைத் தமிழினின்றும் பிரித்துக் காட்டவேண்டி இடுகுறிப்பெயர்களையிட்டனர். இத்தகைய நிலைமைகள் இயற்கைமொழிக்கு நேரா-

“ஒவ்வொரு சொல்லும் பொருள் குறிக்கவேண்டுமென்பது, மாந்தன் பேச்சின் முக்கியமான இலக்கணமாகும். ஒரு மொழியில் ஒலித்திரிபு தோன்றியவுடன், இவ்விலக்கணத்தை அம்மொழி யிழந்துவிடுகிறது” என்று மாக்ஸ் முல்லர் கூறுகிறார்டு*

“எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தன்வே” என்றார் தொல்காப்பியரி.†

14. உலக முதன்மொழி தோன்றிய முறையை ஓர் இயற்கை மொழியில்தான் காணமுடியும்:

திரிபு வளர்ச்சியில் மிக முதிர்ந்த சமஸ்கிருதத்தை, இன்றும் சிலர் திராவிடத் தாயாகவும், அதற்குமேலும், உலக முதன்மொழியாகவும் மயங்கி வருகின்றனர்: திரிபிற்குச் சிறந்த ஆரியக்குலத் திலுங்கூட அது மிகப் பிந்தியதென்று. சென்ற நூற்றாண்டிலேயே தள்ளிவிட்டனர் மொழிநூல் வல்லார்டு அங்ஙனமிருக்க, மிக இயற்கையான தமிழுக்கு அது எங்ஙனம் மூலமாகமுடியும்?

உலக முதன்மொழிக்கு நெருங்கிய மொழி, எளிய ஒலிகளை யடையதாய், அசைநிலை முதலிய ஜவகை நிலைகளைச் சொன்றதாய், இடுகுறியில்லதாய், தனிமொழியா யிருத்தல் வேண்டும்:

15. சரித்திரத்தால் ஏனை மொழிக்குள் அடக்கப்படாத முஜைன் மொழிக்கே மூலமொழி ஆய்வு ஏற்கும்:

மலையாளம், இந்தி, ஆங்கிலம்போன்ற மொழிகளீ, மூல மொழிக்குரிய இயல்புகள் இரண்டொன்று தோன்றினும் அவை கொள்ளப்படா: ஏனைனில் அம்மொழிகள் ஒவ்வொன்றும் ஏனைய மொழி குக்கு அடங்கிவிடுதல் சரித்திரத்தால் அறியப்படுகின்றது:

16. மொழி மாந்தன் அமைப்பே.‡

மொழி என்று பொதுப்படக் கூறுவதெல்லாம் உலக முதன் மொழி யையே; எப்பிக்ஸூரஸ் (Epicurus), அரிஸ்த்ராட்டில் (Aristotle) முதலிய கிரேக்க மெய்ப் பொருணாலார், மொழி ஜம்பூதம்போல இயற்கையானதென்று கொண்டார். இந்திய முன்னோருக்கும் ஆக்கருத்தே யிருந்தது:

* L.S.L. Vol. I. p. 47. † தொல். 639.

‡ L.S.L. Vol. I. p. 31.

ஒவில் என்றுமுள்ளதெனும், அதைக் கருத்தறிவிக்கும் கருவியாகக்கொண்டது மாந்தன் வேலையே. இதற்குச் சான்றாக, விலங்கு பறவை முதலியவற்றிற்குக் கடவுள் பெயரிட்டதாகக் கூறாமல், ஆதாம் பெயரிட்டதாகக் கிறிஸ்தவ மறையிற்கூறியிருப்பதைக் காட்டினர் மாக்கச் முல்லர்.

தேவ மொழியென்று உலகத்தில் ஒரு மொழியுமில்லை,

173 மொழி மக்கள் கூட்டுறவாலாயது.

மொழி ஒருவனால் அமைந்ததன்று. ஒருவன் தனித்து வாழ்வானாயின் அவனுக்கு மொழியே வேண்டியதில்லை. மக்கள் ஒன்றாய்க் கூடி உறவாடும்போதே தங்கள் கருத்தைப் பிறர்க்குத் தெரிவிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதனால் மொழி பிறக்கிறது.

ஒரு மொழியிலுள்ள சொற்களில், சில தொழில்பற்றியவை; சில திணைபற்றியவை; சில குலம்பற்றியவை; சில வழிபாடுபற்றியவை. இங்ஙனம் பலவகையில் பல வகுப்பாரால் தோற்றப்பெற்ற சொற்களெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்ததே மொழியாகும்.

இக்காலத்தில் உவில்க்கின்ஸ் போன்ற ஒருவர், இடுகுறிகளைக்கொண்டு ஒரு புதுமொழியமைக்க முடியமாயினும். இயற்கையாய்ப் பொருள் குறித்தெழுந்த உலக முதன்மொழி ஒருவரால் தனிப்பட இயற்றப்பட்டதாகாது.

18. மொழி அசகளாகவும் சொற்களாகவும் தோன்றிற்று:

மொழியின் கடைசிச் சிற்றுறுப்பு எழுத்தாகக் கூறுவது, எழுத்துமிலுக்கணமும் ஏற்பட்ட பிற்காலத்ததாகும்:

தமிழிலக்கணத்திற் கூறப்படும் நால்வகைச் சொற்களுள், இலக்கணவகைச் சொற்கள் என்று கூறத்தக்கவை பெயர் வினை இடை என்னும் முதல் மூன்றுமே. இறுதியிலுள்ள உரிச்சொல் இலக்கணவகைச் சொல்லன்றென்பது பின்னர் விளக்கப்படும்;

மூவகைச் சொற்களுள் முந்தித்தோன்றியது இடை: அதன் பின்னது வினை; அதன் பின்னது பெயர்:

கா : கூ(என்று கத்தினான்) — இடைச்சொல்

குவி

— வினைச்சொல்

குவன்

— பெயர்ச்சொல்

தமிழக்கு இலக்கணம் ஏற்பட்டபோது, இம்மூவகைச்சொற்களும் தருக்கநூன் முறைப்படி, கீழிறக்கப் பெருமை முறையில், மாற்றிக் கூறப்பட்டன:

மொழித்தோற்றம் முதலாவது சொற்றொடர் அமைப்பைத் தமுவியதென்று சாய்ஸ் கூறுவது, மொழிநூன் முறைக்கு மாறானது.

19. மொழி ஒரே சமயத்தில் உண்டானதன்று:

மக்கட்கு வரவரக் கருத்து வளர்கின்றது. அதனால் மொழியும் வளர்கின்றது. முதல் மாந்தன் குழந்தைபோல்வன். அவனுக்கு ஊனுடை முதலிய சிலபொருள்களிருந்தால் போதும். நாகரிகம் வளர வளரத்தான் கருத்துக்கள் பல்கும். அப்போது சொற்களும் பல்கும்:

மாந்தன் முதன்முதல் தோன்றியதற்கும், மக்கட்குள் கூட்டுறவுண்டானதற்கும் இடையில், நெடுங்காலம் சென்றிருக்கவேண்டுமாதலின், அக்காலமெல்லாம் வளர்ச்சியிலிருந்துதான் பின்னர் மொழி உருவாகியிருக்கும்:

20. மொழிக்கலை ஓர் ஆக்கக் கலையாகும்.

கலைகள் இயற்கலை (Physical Science), ஆக்கக்கலை (Historical Science) என இருவகைப்படும். பூதநூல் ஓர் இயற்கலை. ஒவியம் ஓர் ஆக்கக்கலை. அதுபோல மொழிக் கலையும் ஓர் ஆக்கக்கலையே.

21. மொழி பொதுமக்களாலும் நூல்கள் புலவராலும் ஆக்கப்பெற்றவை.

22. ஒருமொழி சில காரணத்தால் பலவாய்ப் பிரியலாம்.

ஒரு பெருமொழி பல சிறுமொழிகளாகப் பிரிந்துபோவதற்குக் காரணங்களாவன:—

(1) மன்பதைப்பெருக்கம்:

ஒருமொழியைப் பேசுவோர், மிகப்பல்கி ஒரு வியணிலப் பரப்பில் பரவிவிடுவாராயின், தட்பவெப்பநிலை வேறுபாடு சேய்மை முதலியவற்றால், பல மொழிவழக்குகள் தோன்றி, நாளடைவில் வேறுமொழிகளாகப் பிரிந்துவிடும்.

பொதுவாய், 100 மைல் சேய்மையில் இரண்டொரு சொற்களும், 200 மைல் சேய்மையில் சில சொற்களும், 400 மைல் சேய்மையில் மொழிவழக்கும், அதற்கப்பால் மொழியும் வேறுபடுவதியல்பு. இப்பொது விதிக்குச் சில தவிர்க்கி (exception)களுண்டு.

(2) ஒவித்திரிபு (Phonetic Decay and Phonetic Variation):

i. சோம்பலால்.

கா : பளம் (பழம்)

ii. உறுப்பு வேறுபாட்டால்.

தட்பவெப்பநிலை, நிலச்சிறப்பு, ஊன், தொழில், பழக்க வழக்கம், இயற்கை முதலிய காரணங்களால், எழுத்தொலிக்குச் சருவியாகும் உறுப்புக்கள், ஒவ்வொரு நாட்டாரிடத்தும் நுட்ப மாய் வேறுபடுகின்றன. அதனால், ஒவிப்பு முறையும் வேறுபடுகின்றது: மலையாளத்தில் வளி மலியாதலும் (Nasalization) கண்ணடத்தில் பகரம் ஹகரமாதலும், தெலுங்கில் முகரம் டகரமாதலும் காண்க:

(3) சொற்றிரிபு (Verbal Changes).

i. சுறுகெடல் (Discardance of Inflection).

ii. சுறு திற்தல் (Inflectional Changes).

iii. போவி (Mutation);

iv. இலக்கணப்போவி (Metathesis);

v. மருஷ (Disguise);

vi. சிதைவு (Corruption);

vii. முக்குறை (Apheresis Syncope and Apocope);

viii. முச்சேர்ப்பு (Prostheses, Epenthesis and Epithesis);

ix. அறுதிரிபு

x. எதுகை (Rhyming);

xi. வழுஉப்பகுப்பு (Metanalysis);

xii. ஒப்பு (Analogy);

xiii. மேற்படையமைப்பு (Superstructure).*

* உண்டு என்னும் தமிழ் விளைமூற்றறைப் பகுதியாகக்கொண்டு, உண்டாதி முதலிய தெலுங்கு விளைமூற்றுக்களை யமைப்பது, மேற்படையமைப்பாகும்.

(4) பொருட்டிரிபு (Semantic Changes):

- i. வேறுபடுத்தல் (Differentiation):
- ii. விதப்பித்தல் (Specialisation of general terms)
- iii. பொதுப்பித்தல் (Generalisation of special terms);
- iv. இழபு (Degradation):
- v. உயர்பு (Elevation):
- vi. விரிபு (Extension).
- vii. அணி (Metaphor).
- viii. சுருக்கல் (Contraction).
- ix. வரையறை (Restriction).
- x. வழக்கு (Usage).

(1) இலக்கணமுடையது:

(2) வழுவள்ளது.

(5) சொற்றெரிந்து கோடல் (Natural Selection):

தெலுங்கு இல் என்னுஞ் சொல்லையும், கண்ணடம் மனை என்னுஞ் சொல்லையும் தமிழினின்றும் தெரிந்துகொண்டது சொற்றெரிந்துகோடல்.

(6) வழக்கற்றசொல் வழங்கல் (Colonial Preservation),*

நோலை என்னும் தமிழ்ச்சொல்லின் மூலம் தெலுங்கில் நான் (என்) என்று வழங்குவது வழக்கற்றசொல் வழங்கல்.

(7) புதுச்சொல்லாக்கம்:

தாய்வழக்கிலில்லாத சொல், தொகைச்சொல், ஈறு, ஒட்டுச்சொற்கள் முதலியவற்றைப் புதிதாய் ஆக்கிக் கொள்ளல்.

(8) தாய்வழக்கொடு தொடர்பின்மை.

சேரநாட்டுத்தமிழ், சேரமான் பெருமாள் நாயனார்க்குப் பின், தமிழொடு தொடர்பின்மையாலேயே வேறு மொழியாய்ப் பிரிய நேர்ந்தது.

(9) பிறமொழிக் கலப்பு (Admixture of foreign elements):

*English, past & present. by French. p. 55

மேற்கூரிய திரிபு முறைகளெல்லாம், சோம்பலாலும் அறியாமையாலும் தேர்ந்து ஒரு பயனும் பயவாதிருப்பின், மொழிச்சிதைவு (Linguistic Corruption) என்னும் கேட்டிற்குக் காரணமாகும்; அங்ஙனமன்றி, அதற்கு மறுதலையாயிருப்பின், மொழி வழக்கு வளர்ச்சி (Dialectic Regeneration) என்னும் ஆக்கத்திற்குக் காரணமாகும்.

தெலுங்கு கண்ணடம் முதலிய மொழிகள் தமிழினின்றும் பிரிந்துபோனது, திராவிடர் தவறுமன்று, ஆரியர் தவறுமன்று-மொழி வழக்கு வளர்ச்சியேயாகும். ஆனால், அம்மொழிகளில் வடசோற்களைக் கலந்ததும், அம்மொழிகளைத் தமிழினின்றும் வேறுபடுத்தினதும் திராவிட மொழிகளுக்கு வடமொழியைத் தாயாகக் காட்டியதும், தமிழைத் தாழ்த்திவிட்டு வடமொழியைத் தலைமையாக்கியதும், ஆரியத்தால் திராவிடர்க்கு நேர்ந்த தீமைகளாகும். மிகப்பெரிய திராவிட மன்பதையை ஆரியர் முதலாவது பல பிரிவாகப் பிரிந்தது மொழியினால் என்பது, இதனால் விளங்கும். மொழியினால் திராவிடரைப் பல பிரிவாகப் பிரிந்ததின், மதத்தாலும் வரணவொழுக்கத் தாலும் தமிழரைப் பல பிரிவாகப் பிரிந்தனர்.*

தெலுங்கு, கண்ணடம் முதலிய மொழிகள், செந்தமிழ் நாட்டிற்குச் சேயவாதலாலும், சேர்சோழ பாண்டிய ஆட்சிகட்கப்பாற்பட்டவாதலாலும், சில நல்ல சொல்வடிவுகளை யடையவாதலாலும், தமிழினின்றும் பிரிந்து கிளைமொழிகளாய், வேறாகவென்னப்படுவதற்குத் தகுதியடையனவே; ஆனால், 12ஆம் நூற்றாண்டுவரை சேரநாட்டுத் தமிழாயிருந்த மலையாள மொழி, தமிழினின்றும் வேறாக என்னப்படுவதற்குச் சற்றும் தகுதியடையதன்று. மலையாள மொழியைக் கெடுத்த ஆரியருள் தலைமையானவர், தமிழெழுத்தின் வகைகளான வட்டெழுத்திலும் கோலெழுத்திலுமே தங்கள் மொழியை எழுதுவந்த மலையாளிகட்கு, ஆரியவெழுத்தை வரைத்துக்கொடுத்த துஞ்சத்து எழுத்தச்சன் என்பதற்கு என்னளவும் ஜயமேயில்லை.

23. ஒரு மொழி சில காரணத்தால் திரியலாம்:

ஒரு மொழி திரிதற்குக் காரணங்களாவன:—

- (1) பேசுவோர் நாட்டோடிகளாயிருத்தல்:
- (2) பேசுவோர் சிறு குழுவினராயிருத்தல்.
- (3) வரிவடிவின்மை.

*இதுபோது நாட்டியலியக்கத்தாலும் தமிழர் பிரிக்கப்படுகின்றனர்.

- (4) அரசியலின்மை:

(5) தாங்குநரின்மை:

(6) சிறைவுகாப்பின்மை:

(7) சொன்மாற்றம்—i. பணிவுடைமையால்:
ii. தனிமக்கள் விருப்பத்தால்:

(8) பிறமொழிக்கலப்பு:

ஒனி, கொல், பொருள் என்னும் மூவகையிலும் ஒரு மொழி திரியும் முறைகள் முன்னர்க் கூறப்பட்டவையே;

இத்திரிபுகளெல்லாம், இம்மடலத்தின் இரண்டாம் பாகத்தில் விரிவாய் விளக்கப்படும்; இவற்றுள், சிலவற்றை இப்புத்தகத்தின் இறுதியிற் காணலாம்:

24. ஒருமொழி சில காரணங்களால் வழக்கழியலாம்:

இரு மொழி வழக்கமிதற்குக் காரணங்களாவன :—

- (1) செயற்கை வளர்ச்சி முதிர்வு; கா: சமஸ்கிருதம்;

(2) பேசுவோர் அநாகரிகராயிருந்து பிறநாகரிக யை மேற்கொள்ளல்.

ஆப்பிரிக்காவினின்றும் அமெரிக்கா சென்ற நீக்ரோவர், தம் மொழிகளை விட்டுவிட்டு, ஆங்கிலத்தைத் தாய் மொழி யாகக் கொண்டமை காண்க:

(3) பேசுவோர் சிறு குழுவாய்ப் பிறமொழி பேசும் பெரும்பான்மையோர் நடுவிலிருத்தல்:

(4) போர், கொள்ளலேனாய், எரிமலைக் கொதிப்பு ஆதவியவற்றால் ஒரு மொழியாரெல்லாரும் அழிக்கப்படல்.

25. ஒரு மொழி புதிதாய்த் தோன்றலாம்;

புது மொழி தோன்றும் வகைகள்.

i. செயற்கை கா : எஸ்பெரான்றிரோ (Esperanto)

iii: மொழிவழக்குவளர்ச்சி கா : தெலுங்குடு

26: அடுத்தடுத்து வழங்கும் மொழிகள் தம்முள் ஒன்றி ஜோன்று கடன்கொள்ளும்.

இவ்விதி தமிழுக்குப் பெரும்பாலுஞ் செல்லாதென்பது பின்னர் விளக்கப்படும்:

27. ஒரு தனிமொழி பேசுவோர் தொன்றுதொட்டுத் தனிக் குலத்தினராயிருந்திருத்தல் வேண்டும்:

பிறமொழியோடு சிறிதும் தொடர்பில்லாத ஒரு தான்றோன்றி மொழியிருப்பின், அதைப் பேசுவோர் தொன்றுதொட்டுப் பிறகுலத்தாரோடு தொடர்பில்லாத ஒரு தனிக்குலத்தினராயிருத்தல் வேண்டும்:

28. மொழிநாலாளர் பல மொழிகளைப் பேசுவேண்டும் என்னும் யாப்புறவில்லை.

முக்கியமான இரண்டொரு மொழிகளிற் பேசுந்திறனும், பிற மொழிகளின் இலக்கணவறிவும் சொல்லறிவும், மொழிநாலார்க்கிருந்தாற் போதும்:

29. ஒரே மொழி பேசுவோரெல்லாம் ஓரினத்தாரல்லர்.

பார்ப்பனரும் தமிழரும் ஒரே மொழி பேசுவதால் ஓரினமாகார்கள்:

30. மக்கள் நாகரிகத்தைக் காட்டுவதற்கு மொழியே சிறந்த அடையாளம்:

விலங்கினின்றும் மாந்தனை வேறுபடுத்துவது மொழியொன்றே: அம்மொழியும் பலதிறப்பட்டு, அவற்றைப் பேசும் மக்களின் ஏற்றத் தாழ்வுகளைக் காட்டுவதாகும்:

31. மொழிநாற்கலைக்கு நடுவுநிலையும் பொறுகையும் வேண்டும்:

இவ்விதி எல்லாக் கலைக்கும் பொதுவாயினும், மொழிநாற்கலைக்குச் சிறப்பாய் வேண்டுமென்பதற்கு இங்குக் கூறப்பட்டது. ஒருவர் பெருமை பாராட்டிக்கொள்ளும் பொருள்களுள், தாய்மொழியும் ஒன்று. ஆகையால், அதன் மீதுள்ள பற்றினால் நடுவுநிலையை நெகிழுவிடக் கூடாது.

தமிழ்நாட்டில், நடுவுநிலையாராய்ச்சிக்குத் தடையாக, சருணர்ச்சிகளிருந்து வருகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று, ஆரியத்திற்கு மாறாக இருப்பது உண்மையாயினும் கூறக்கூடாது. இன்னொன்று மதப்பற்று. சுவாமிநாத தேவீர்

திருவாசகம், பெரிய புராணம் முதலியவற்றைப் படிக்கலா மென்றும், சிவகசிந்தாயனி, சிலப்பதிகாரம் முதலியவற்றைப் படிக்கக்கூடாதென்றும் கூறியது மதப்பற்றாகும். ஓர் ஆராய்ச்சியாளன் ஒன்றை ஆராயும்போது, தன்னை மதமற்றவன்போலக் கருதினாலோழிய, அதன் உண்மை காணமுடியாதென்பது தேற்றம்:

“காய்தல் உவத்தல் அகற்றி யொருபொருட்கண்
ஆய்தல் அறிவுடையார் கண்ணதே—காய்வதன்கண்
உற்ற குணந்தோன்றா தாகும் உவப்பதன்கண்
குற்றமுந் தோன்றாக் கெடும்.”

இனி, சிலர் கால்குவெல் கூறியவாறு, ஒப்பியலரிவின்றி, ஒரு துறையிலேயே அமிழ்ந்து, உள்ளம் பரந்து விரியாமல் குனிந்தொடுங்கப் பெறுகின்றனர். நுண்ணிய மதியும் சிறந்த ஆராய்ச்சியியல்பும் உள்ள, காலஞ்சென்ற பா. வே. மாணிக்க தாயகர் ஒப்பியலரிவின்மையாற் பல செய்திகளை உண்மைக்கு மாறாகக் கூறிவிட்டனர்:

ஒங்கார வடிவினின்றும் தமிழழுத்துக்கள் வந்தன வென்றும்; ஒன்னும் வடிவம் உம என்னும் மலைமகள் பெயரும் விங்கக் குறியும் சேர்ந்ததென்றும், சிவாய நம என்னும் திருவைந்தெழுத்தில், வகரம் அருளையும் யகரம் உயிரையும் நகரம் திரோதத்தையும் மகரம் மலத்தையுங் குங்குமென்றும், ஆய்தம் மூச்சொலியென்றும், அதன் துணை கொண்டு அரபி, ஹெபிரேயம் போன்ற மொழிகளைத் தமிழில் எழுதலாமென்றும், உடம்படுமெய் என்பது உடம்பு+அடும்+மெய் என்று பிரிந்து, பிறவியைக் கெடுப்பதென்று பொருள்படு மென்றும், ஒகரத்தின்மேல் பண்ணடைக்காலத்திற் புள்ளியிட டெழுதினது, சிவபெருமானின் தக்கண வடிவத்தைக் காட்டு தற்கென்றும், பலவாறு மயங்கிக் கூறினர் பா. வே. மாணிக்க தாயகர்:

இவையெல்லாம் பலவகை மலைவுகளுடையன என்பது ஆராய்ச்சியாளர் எல்லார்க்கும் புலனாகும். ஆயினும், இவற்றுள் ஒன்றை மட்டும், ஏனையோர்க்கும் தெரியும்படி இங்குக் கூறுகின்றேன்.

இ, வ் என்னும் மெய்கள் தமிழில் மட்டுமல்ல, எந்த மொழியில் சருயிர்களைப் புணர்த்தாலும், இடையில் உடம்படு (உடன்படுத்தும்) மெய்களாய்த் தோன்றத்தான் செய்யும்படி இது எல்லா மொழிக்கும் பொதுவான ஒலிநூல் விதி:

கா : he+is = ஹி பிஸ், my+object = மையாப்ஜெக்றற்—ய், fuel = பவியூவல், go+and (see) = கோவன்று—வ்.

Drawer sower முதலிய ஆங்கிலச்சொற்களில், வகரவுடம்படு மெய்க்குப் பதிலாக யகரவுடம்படுமெய் வருகிறதேயெனின், வகரத்தினும் யகரம் ஒலித்தற்கெளிதாதல்பற்றி, பிற்காலத்தில் யகரவுடம்படுமெய் பெருவழக்கஸயிற்றெனக் கொள்க; தமிழிலும் இங்கனமே. ஆயிடை கோயில், சும்மாயிரு முதலிய வழக்குகளைக் காண்க:

மாணிக்க நாயகரைப் பின்பற்றுஞ் சிலர், அவரைப் போன்றே குறுகிய நோக்குடையராய், பல சொற்கட்குத் தவறான பொருளும், தமது கருத்திற்கிசையாத நூற்பாக்களையும் சொல்வதிவங்களையும் இடைச்செருகலும் பாடவேறுபாடுமென்றும் கூறி வருகின்றனர். அவர் இனிமேலாயினும் விரி நோக்கடைவாராக.

மேனாட்டார் நடுதிலையும் ஒப்பியலறிவும் உடைய ராயினும், தமிழின் உண்மைத் தன்மையைக் காண்முடியாமைக்குப் பின்வருபவை காரணங்களாகும்:—

(1) தமிழ் தற்போது இந்தியாவின் தென்கோடியில் ஒரு சிறு நிலப்பரப்பில் வழங்கல்லு

(2) (தமிழுட்பட) இந்திய மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் வடக்கொற்கள் கலந்திருத்தல்:

(3) (கடல்கோளாலும், ஆரியத்தாலும், தமிழர் தவற்றாலும் பண்டைத் தமிழ்நூல்கள் அழிந்துபோனவின்) இந்தியக் கலைநூல்களைல்லாம் இப்போது வடமொழியிலிருத்தல்:

(4) இதுபோது பல துறைகளிலும் பார்ப்பனர் உயர்வாயும் தமிழர் தாழ்வாயுமிருத்தல்ல

(5) பார்ப்பனர் தமிழரின் மதத்தலைவராயிருத்தல்ல

(6) தமிழைப்பற்றித் தமிழரே அறியாதிருத்தல்.

(7) ஐரோப்பியர் தமிழைச் சரியாய்க் கல்லாமை

கால்டுவெல் கண்காணியார், தமிழ் வடமொழித்துணை வேண்டாத தனிமொழி யென்றறிந்தும், தமிழர் உயர்நிலைக் கலைகளை ஆரியரிடத்தினின்றும் கற்றதாகத் தவற்றென்னாங்

கொண்டமையால், தமிழில் மனம், ஆன்மா என்பவற்றைக் குறிக்கச் சொல்லில்லையென்றும், திரவிடம், சேரன், சோழன், பாண்டியன் என்னும் பெயர்கள் வடசொற்கள் என்றும். இன்ன என்னும் வடிவிற்கொத்த அகரச் சுட்டடிச்சொல் தமிழில்லையென்றும், பிறவாறும் பிழைப்படக் கூறினார்.

உஸில்லியம் (William), கோல்புருக் (Colebrooke), மூயர் (Muir) முதலியவரோவனின், தமிழைச் சிறிதுங் கல்லாது, வடமொழியிலேயே மூழ்கிக் கிடந்து, இந்திய நாகரிகமெல்லாம் ஆரியவழியாகக் கூறிவிட்டனர்.

மொழிநூற்கலையும் நூலாராய்ச்சியும் வரவர வளர்ந்து வருகின்றன. ஆகையால், சென்ற நூற்றாண்டில் தோன்றிய பல மொழிநூற் கருத்துக்கள் இந்தூற்றாண்டில் அடிபடும் பார்ப்பனர், ஆரியத்தை உயர்த்துக்கூறிய மேனாட்டார் சிலரின் கூற்றுக்களைத் தங்கட்கேற்ற சான்றுகளாகப் பற்றிக் கொண்டு, அவற்றை மாற்றுகின்ற புத்தாராய்ச்சி தோன்றாதபடி, பலவகையில் தமிழரை மட்டந்தட்டி வருகின்றனர். மேனாட்டில், உண்மை காணவேண்டுமென்று பெருமுயற்சி நடந்துவருகின்றது; ஆனால், கீழ்நாட்டிலோ உண்மையை மறைக்க வேண்டுமென்றே பெருமுயற்சி நடந்து வருகின்றது. காண்டுவெல் கண்காணியாரின் திராவிட ஒப்பியல் இலக்கணத்தின் முதலிரு பதிப்புகளிலும், இல்லாத (திராவிட நாகரிகத்தையிழித்துக்கூறும்) சில மேற்கோள்கள், மூன்றாம் பதிப்பிற் காணப்படுகின்றன. இவையெல்லாம் மொழிநூற் கலையின் முன்னேற்றத்தைக் குறியாது பிற்போக்கையே குறிக்கும்:

II. பண்டைத்தமிழகம்—குமரிநாடு^{*}

1. குமரிநாடு

i. அகச்சான்றுகள் :—

தெற்கே, இந்துமாகடவில், ஒரு பெருநிலப்பரப்பிருந்த தென்றும், அதுவே பண்டைப் பாண்டிநாட்டின் பெரும்பகுதி

*பண்டைத்தமிழகம் (The original Home of the Dravidian Race) குமரிநாடே என்று. யான் எழுதிய நூலை 1938 ஆம் ஆண்டு நவம்பர்-மீ எனக்குக் 'கீழ்க்கலைத்திறவோன்' பட்டத் (MOL Degree) திற்கு, இடுநூலாக (Thesis), சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு விடுத்தேன். மூன்றாமாதம் அது தள்ளப்பட்டதாகப் பல்கலைக்கழக அறிவிப்பு வந்தது என் இடுநூலை ஆய்ந்தவர் யாரென்றும், தள்ளின தற்குக் காரணங்கள் எவ்வென்றும் பல்கலைக்கழகத்திற்கு எழுதிக் கேட்டதற்கு, அவை மறைப்பாருள் என்று பதில் வந்துவிட்டது.

வென்றும், அது பின்னர்க் கடலாற் கொள்ளப்பட்டதென்றும் வல தமிழ்த் தொண்ணுால்களிற் கூறப்படுகின்றது. அந்நாட்டைத் தமிழர் குமரியாற்றின் அல்லது குமரிமலையின் பெயரால் குமரி நாடென்றும், மேனாட்டுக் கலைஞர் வெமூர் (Lemur) என்ற ஒரு சூரங்கினம் அங்கு வதிந்ததால் வெமுரியா (Lemuria) என்றும் அழைக்கின்றனர்.

குமரிநாட்டின் தென்பாகத்தில் பஃறுளியென்றோர் ஆற்ரோடிற்றென்றும், அதன் கரையில் மதுரையென்றோர் தகரிருந்ததென்றும், அதுவே, பாண்டிநாட்டின் பழந்தலைநசர் என்றும், அங்கேயே தலைக்கழகம் இருந்ததென்றும், அக் கழகத்தின்பின் நெடியோன் என்னும் பாண்டியன் காலத்தில் அகத்தியர் அங்கு வந்து சேர்ந்தார் என்றும், அப்போது மதுரையைக் கடல்கொள்ள, நெடியோன் வடக்கே வந்து கபாடபுரத்தை யமைத்துத் தலைநகராகக் கொண்டா வேண்றும், அங்கே இடைக்கழகம் நிறுவப்பட்டதென்றும், பின்பு கபாடபுரமும் கடல் வாய்ப்பட, பாண்டியன் உள்நாட்டுள் வந்து மணவுரில் இருந்தானென்றும், பின்பு இப்போது வைகைக்கரையிலுள்ள மதுரை கட்டப்பட்டதென்றும், குமரிமலைக்குத் தெற்கில் குமரியென்றோர் மலைத்தொடரும் ஓர் ஆறும் இருந்தலைவென்றும், அவ்வாற் ரூக்கும் அதற்குத் தெற்கிலிருந்த பஃறுளியாற்றுக்கும் இடைநிலச்சேய்மை 700 காதமென்றும், குமரியாறு கி. பி: தீ ஆம் நூற்றாண்டில் கடல்வாய்ப்பட்டதென்றும் பண்டைத் தமிழ் நூல்களால் அறியக்கிடக்கின்றது:

(1) பஃறுளியாறு :

“செந்தீர்ப் பசம்பொன் வயிரியர்க் கீத்த
முந்தீர் விழவி னெடியோன்
நன்னீர்ப் பஃறுளி மணவினும் பலவே’’*

(2) (தென்) மதுரை :

“தலைச்சங்கம் இடைச்சங்கங் கடைச்சங்கமென் ரூவகைப்பட்ட சங்கம் இரீயினார் பாண்டியர்கள். அவருள் தலைச்சங்கமிருந்தார்.....தமிழராய்ந்தது கடல்கொள்ளப் பட்ட மதுரையென்ப.”†

(3) குமரிமலை :

மேற்குத்தொடர் ச்சிறை, முன்காலத்தில், தெற்கே நெடுஞ்சேய்மை சென்றிருந்ததாகவும், அங்குக் குமரியென்று அழைக்கப்பட்டதாகவும், தமிழ்நூல்களால் தெரிகின்றது.

குமரிமலையையே மகேந்திரமென்று வடநால்களும், பிற காலத் தமிழ்நூல்களும் கூறும்.

அனுமன் மகேந்திரமலையினின்று கடலைத் தாண்டி, இலங்கைக்குச் சென்ற தாக ராமாயணம் கூறுகின்றது.

‘‘மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற்
சொன்ன வாகமந் தோற்றுவித் தருளியும்’’*

என்றார் மாணிக்கவாசகர்.

‘‘..... தாமிரபரணி நதியைத் தாண்டுங்கள்.....
அதை விட்டு அப்பாற் சென்றால்..... பாண்டிநாட்டின் கதலைக்கு காண்பீர்கள். அதன்பின் தென் சமுத்திரத்தையடைந்து..... நிச்சயம் பண்ணுங்கள். அந்தச் சமுத்திரத்தின் கண்ணே, மலைகளுட் சிறந்ததும், சித்திரமான பலவிதக்குன்றுகளை யுடையதும். பொன்மயமானதும், நானாவிதமரங்களுங் கொடிகளுஞ் செறிந்ததும், தேவர்களும் ரிஷிகளும் யகூர்களும் அப்சரப் பெண்களும் தங்குவதும், சித்தர்களும் சாரணர்களும் கூட்டங் கூட்டமாக இருப்பதுமாகிய அழகிய மகேந்திரமலை, ’’ட் என்று, சுக்கரீவன் அங்கதனுக்குச் சொன்னதாக, வால்மீகி முனிவர் கிஷ்ணித்தா காண்டத்தற்குறியிருப்பதினின்றும்,

‘‘உன்னதத் தென் மயேந்திரமே’’

என்று சிவதருமோத்திரமும், ‘‘பன்மலை யடுக்கத்துக் குமரிக்கோடு’’ என்று இளங்கோவடிகளும் கூறுவதினின்றும், குமரிமலையின் பெருமையை உணரலாம்.

(4) குமரியாறு :

மேற்கூறிய குமரிமலையின்றும் பிறந்தோடிய ஆறு, அம்மலையின் பெயரால் குமரியைன்றே அழைக்கப்பட்டது. இங்ஙனமன்றி, ஆற்றின் பெயரே மலைக்கு வழங்கினதாகவும் கொள்ளலாம்.

‘‘குரங்கு செய்கடற் குமரியம் பெருந்துறை’’

‘‘தென்றிசைக் குமரி யாடிய வருவோள்’’

*கீர்த்தித் திருவகவல்.

த்தெட்ச சாத்திரியார் மொழிபெயர்ப்பு,
ஒ, மொ.—8

“தெற்கட் குமரி யாடிய வருவேண்”*
என்று மணிமேகலையிலும்,

“தெளாஅ துருகெழு குமரியின் தெற்கும்”
“குமரியம் பெருந்துறை யயிரை மாந்தி”†
என்று புறநானூற்றி லும்,

“கன்னிதனைப் புணர்ந்தாலும் புலவாய் வாழி காவேரி”
“மாமறை முதல்வன் மாடல னெண்போன்....
குமரியம் பெருந்துறை கொள்கையிற் படிந்து”‡
என்று சிலப்பதிகாரத்திலும் வந்திருத்தல் காணக.

புறநானூற்றில், “குமரியம் பெருந்துறை யயிரை மாந்தி”[§]
என்று கூறியிருப்பது கவனிக்கத் தக்கது. அயிர் - நுண்மணல்.
அயிரை நீர்க்குள் அடிமட்டத்திலுள்ள மணவின், அல்லது
சேற்றின் மேலேயே ஊர்ந்து திரியும் ஒருவகை மீன். அது
ஆற்றில் அல்லது குளத்தில் தானிருக்கும். கடல் மீன்களில்
அயிரைக் கொத்தது நெய்ததோலி (நெத்திலி) என்று கூறப்
படும். ஆகையால், மேற்கூறிய அடியில் குமரியென்றது
ஆறென்பது தெளிவு. இதைச், சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணியை
(குமரியை)க் காவிரியோடுறமக் கூறியதனாலும், மேற்கூறிய
அடிகளில் உள்ள குமரி என்பதை ஆற்றின் பெயராகவே
உரையாசிரியர் கூறியிருப்பதாலும் அறியலாம்.

பழம்பாண்டி நாட்டில், முதலாவது,
பல்லுளியாற்றறையும் குமரிமலையையும் கடல்கொண்டனம்.
“அடியில் தன்னள வரசர்க் குணர்த்தி
வடிவே வெறிந்த வான்பகை பொறாது
பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ளள
வடத்திசைக் கங்கையு மிமயமுங் கொண்டு
தென்றிசை யாண்ட தென்னவன் வாழி”¶
என்னும் சிலப்பதிகாரவடிகளால் அறியலாம்.

இவ்வடிகட்டு,

*மணி. பக். 52, 142, 148. †புறம். 6, 67.

‡சிலப். பக். 206, 391. ¶ சிலப். 11 : 17—22.

“முன்னொரு காலத்துத் தனது பெருமையினதளவை, அரசர்க்குக் காலான் மிதித்துணர்த்தி, வேலானெறிந்த அந்தப் பழம்பகையினைக் கடல்பொறாது, பின்னொருகாலத்து அவனது தென்றிசைக் கண்ணதாகிய பல்ரூபியாற்றுடனே, பவவாசிய பக்கமலைகளையுடைய குமரிக்கோட்டையும் கொண்டதனால், வடதிசைக் கண்ணதாகிய கங்கையாற் றினையும் இமயமலையினையும் கைக்கொண்டு, ஆண்டு மீண்டும் தென்திசையை யாண்ட தென்னவன் வாழ்வானாக வென்க’’ என்று உரைகூறியுள்ளார் அடியார்க்கு நல்லார்.

இச் செய்தியையே,

“மலிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வெளவளின் மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப் புவியொடு வின்னீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை வலியினான் வணக்கிய வாடாச்சீர்த் தென்னவன்’*

என்று கவித்தொகை கூறுகின்றது.

இதனால், கடல்கோளால் நாடிமுந்தவன் பாண்டியனே என்பதும். அதற்கீடாக அவன் சேரசோழ நாடுகிளிற் பகுதி களைக் கைப்பற்றினான் என்பதும் அறியப்படும்.

இதையே, “அங்குமாகிய நிலக்குறைக்குச் சோழ நாட்டெல்லையிலே முத்தூர்க் கூற்றமும், சேரமானாட்டுக் குண்டீர்க் கூற்றமு மென்னுமிவற்றை, இழந்த நாட்டிற்காக வாண்ட தென்னவன்’’† என்று, அடியார்க்கு நல்லார் கூறியுள்ளார்.

தென்னாட்டைக் கடல்கொண்டமைக்குக் காரணம், முன்னொரு காலத்தில் பாண்டியன் அதன்மீது வேலெறிந்த செயலாகச் சிலப்பதிகாரத்தில் குறிக்கப்படுகின்றது.

இந்திரன் ஒருமுறை மதுரைமீது கடலை விட்டதாகவும், அப்போது ஆண்டுகொண்டிருந்த உக்கிரகுமார பாண்டியன் ஒரு வேலை யெறிந்து அக்கடலை வற்றச் செய்ததாகவும், திருவினையாடற்புராணத்தில் ‘கடல்கவற வேல்விட்டபடலம்’ கூறுகின்றது. இதிலிருந்து நாம் அறியக்கூடியது யாதெனின், ஒருமுறை நிலநடுக்கத்தால் கீழ் கடலிலிருந்து ஒரு பேரலை மதுரை வந்து மீண்டதென்பதே. இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளைப் பல நிலநடுக்க வரலாறுகளினின்று அறிகின்றோம். உவா

* கவி. † சிலப். பக். 803.

வேஸ் (Wallace) என்பவர் தாம் உவைகியெள் (Waigiou) தீவிலிருந்து தெர்னேற்று (Ternate) த் தீவிற்குப் போகும் வழியில், நிலநடுக்கத்தால் கடன்மட்டம் உயர்ந்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.*

தென்னாட்டில் நிகழ்ந்த பல கடல்கோள்களில், ஓன்று பஃறுளி யாற்றுக்குத் தெற்கிலிருந்து குமரியாற்றுக்குத் தெற்கில் ஓர் எல்லை வரையுள்ள நிலத்தைக் கொண்டதென்றும், இன்னொன்று குமரியாற்றையும் அதற்குத் தெற்கிலும் வடக்கிலுமிருந்த நிலத்தையும் கொண்டதென்றும் தெரியவருகின்றது.

பஃறுளிநாட்டையிழந்த பாண்டியன், தொல்காப்பியப் பாயிரத்தில் 'நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன்' என்றும் மதுரைக் காஞ்சியில், 'நிலந்தந்த பேருதவிப் பொலந்தார் மார்பின் நெடியோன்' என்றும், புறநானூற்றில் 'நெடியோன்' என்றும் கூறப்படுவன் ஆவன். முந்தின இருபெயர்களின் பொருளும், "மலிதிரையூர்ந்து" என்னுங் கலித்தொகைச் செய்யுட் செய்திக்கு ஒத்திருத்தல் காண்க.

குமரியாற்றைக் கடல்கொண்டபின். அவ்விடத்துள்ள கடல் குமரிக்கடல் எனப்பட்டது. இப்போது அப்பக்கத்துள்ள நிலக்கோடி குமரிமுனை யென்னப்படுகிறது.

கோவலன் காலத்தில் குமரியாறு இருந்தமை, மாடலன் என்னும் மறையோன் அதில் நீராடிவிட்டுத் திரும்பும்போது, மதுரையில் கோவலனைக் கண்டதாகக் கூறும் சிலப்பதிகாரச் செய்தியால் அறியலாகும். கோவலன் இறந்து சில ஆண்டுக்குப் பின், குமரியாற்றைக் கடல்கொண்டது. அதன்பின் சிலப்பதிகாரம் இயற்றப்பட்டதினால், 'தொடியோள் பெளவும்'† என்று தெற்கிற கடலெல்லை கூறப்பட்டது.

'தொடியோள் பெளவும்' என்பதற்கு அடியார்க்கு நல்லார் கூறிய குறிப்புரையாவது:—

"தொடியோள்—பெண்பாற் பெயராற் குமரியென்பதாயிற்று ஆகவே, தெண்பாற்கண்ணதோர் ஆற்றிற்குப் பெயராம். ஆனால், நெடியோன் குன்றமும் தொடியோள் நதியுமென்னாது பெளவழுமென்றது என்னையெனீல், முதலாழி யிறுதிக்கண், தென்மதுரையகத்துத் தலைச்சங்கத்து, அகத்திய

* The Malay Archipelago, p. 412.

† சிலப். பக். 230.

னாரும் குமரவேஞும் முரங்சியூர் முடிநாகராயரும் நிதியின் கிழவனும் என்றிவருள்ளிட்ட, நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத் தொன்பதின்மர், எண்ணிறந்த பரிபாடலும் முதுநாரையும் முதுகுருகும் களரியாவிரையுள்ளிட்டவற்றைப் புனைந்து தெரிந்து, நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பதிற்றியான்டு இரீஇயினார், காய்சினவழுதிமுதற் கடுங்கோண்ணாயுள்ளார் எண்பத்தொன்பதின்மர்; அவருட் கவியரங்கேறினார் எழுவர் பாண்டியருள் ஒருவன். சயமாகீர்த்தியனாகிய நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன் தொல்காப்பியம் புலப்படுத்து இரீஇயினான். அக்காலத்து அவர் நாட்டுத் தென்பாலி முகத்திற்கு வடவெல்லையாகிய பஃறுளி யென்னும் ஆற்றிற்கும் குமரியென்னுமாற்றிற்கு மிடையே, எழுநூற்றுக்காவதவாறும், இவற்றின் நீர்மவிவாணை மலிந்த ஏழ்தெங்காடும், ஏழ்மதுரைநாடும், ஏழ்முன் பாலைநாடும், ஏழ்பின் பாலை நாடும், ஏழ்குன்றநாடும், ஏழ்குண்காரைநாடும், ஏழ்முறும் பண்ணாடும் என்னும் இந்த நாற்பத்தொன்பது நாடும் குமரி கொல்ல முதலிய பன்மலைநாடும், காடும் நதியும் பதியும் தடநீர்க் குமரி வடபெருங்கோட்டின்காறும், கடல்கொண்டொழித்தாற் குமரியாகிய பெளவமென்றாரென் றுணர்க. இஃது என்னை பெறுமாறெனின், ‘வடிவேலெறிந்த... கொடுங்கடல் கொள்ள’ என்பதனாலும், கணக்காய்னார் மகனர் நக்கிரனா ருரைத்த இறையனார் பொருஞ்சுரையானும். உரையாசிரி யராகிய இளம்பூரணவடிகள் முகவுரையானும் பிறவாற்றானும் பெறுதும்’, என்பது.*

இதில், பஃறுளியாற்றிற்கும் குமரிக்கும் இடையிலுள்ள சேய்மை 700 காவதம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இப்போது ஒரு காவதம் பத்துமைல் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. முற்காலத்தில் அது எத்துணைச் சேய்மையைக் குறித்ததோ தெரியவில்லை. இக்கால அளவுப்படிகொண்டாலும், தென்துருவத்திற்கும் குமரிமுனைக்கும் இடையிலுள்ள சேய்மை ஏறத்தாழ 7000 மைல் என்பதைத் திணைப்படத்தினின்றும் அறியலாம். தென்துருவ அண்மையில் விக்றநோரியா நாடு (Victoria Land) என்றொரு நிலப்பகுதியும் என்னும், தென்துருவவரையில், தமிழ்நாடு இருந்திருக்க முடியாது. ஆஸ்திரேவியாவும் இந்தியாவும் ஆப்பிரிக்காவும் ஒருகாலத்தில் இணைக்கப்பட்டு ஒரு நெடுநிலப்பரப்பாகவும் இருந்திருக்கலாம். ஆனாலும், தென்துருவவரையில், தமிழ்நாடு இருந்திருக்க முடியாது. ஆஸ்திரேவியாவும் இந்தியாவும் ஆப்பிரிக்காவும் ஒருகாலத்தில் இணைக்கப்பட்டிருந்தன வென்று மேனாட்டுக் கலைஞர் கூறியிருப்பதினின்றும், இம்முக்கண்டங்களுக்கும் நிலைத்திணை, பறவை, விலங்கு,

*சிலப். எ : 1.

மாந்தன்குலம், மொழி முதலிய வற்றிலுள்ள பல ஒப்புமை களினின்றும், தெற்கே 3000 கல்தொலைவுவரை தமிழர் வதிந்திருக்கலாமென்று தோன்றுகிறது.

குமரியாறு கடலில் அமிழ்ந்தது கடைக்கழகக் காலமா தலின், இடைக்கழக நூலாகிய தொல்காப்பியப் பாயிரத்திற் குமரியென்று குறிக்கப்பட்டது குமரியாறேயாகும். இது,

“தொல்காப்பியம் அதன் வழிநூலென்பதூடும், அது தானும் பனம்பாரணார்,

“வடவேங்கடந் தென்குமரி” (பாயிரம்)

எனக் குமரியாற்றினை எல்லையாகக் கூறிப் பாயிர ஞ செய்தமையிற்.....கடலைகத்துப்பட்டுக் குமரியாறும் பணை நாட்டோடு கெடுவதற்கு முன்னையதென்பதூடும்.”* என்று பேராசிரியர் கூறியதினின் றறியப்படும்:

ஆகவே, தெற்கில் கடலையெல்லையாகக் கூறும் நூல்க் கௌல்வாம், குமரியமிழ்ந்தததற்குப் பிற்பட்டனவே யாகும்.

“வடதிசை மருங்கின் வடுகுவரம் பாதத்
தென்றிசை யுள்ளிட் பெஞ்சிய மூன்றும்
வரைமருள் புணரியொடு கரைபொருது கிடந்த
நாட்டியல் வழக்கம்.....”

எனத் தெற்குக் குமரியன்றிக் கடலெல்லையாகிய காலத்துச் சிறு காக்கைபாடினியார் செய்தநூல்† என்று பேராசிரியர் கூறியதுங் காண்க.

(5) வீரமகேந்திரம் :

குமரிநாட்டைக் கடலானது, பகுதிபகுதியாகவும், பல முறையாகவும் கொண்டமையின், இலங்கைக்குத் தெற்கே வீரமகேந்திரபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்ட ஒரு நிலப்பகுதி, பல கடல்கோளுக்குத் தப்பிக் கடைசியில் சூரபன்மன் காலத் திற்குப் பின், முழுகிப்போனதாகக் கந்தபுராணத்தினின்றும் தெரியவருகின்றது.

(6) இலங்கை :

இலங்கை ஒருகாலத்தில் இப்போதிருந்ததைவிடப் பெரிதாயும், வடபுறத்தில் தமிழ்நாட்டோடு சேர்ந்தும் இருந்தது.

* தொல். பொ. 649, உரை. † தொல். பொ. 550, உரை.

முதலில், தென்புறத்திலும் பிரிவில்லாதிருந்தமை சில சான்றுகளால்தியப்படும்.

“தாப்பிரப்பனே (Tabropane) தலைநிலத்தினின்றும் ஓர் ஆற்றினால் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் வதிநர் ‘பழையொகாணாய்’ (Palaiogonoi) என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். அவர்கள் நாடு இந்தியாவினும் மிகுதியாகப் பொன்னும் பெருமூத்தும் விளைவது. தாப்பிரப்பனே இந்தியாவினின்றும், தமக்கிணையோடும் ஓர் ஆற்றினால் பிரிக்கப்படுகின்றது. அதன் ஒரு பாகம் இந்திய இனங்களினும் மிகப்பெரிய காட்டுவிலங்குகளும் யானைகளும் நிறைந்தது; அடுத்த பாகம் மக்கள் வதிவது”* என்று மெகஸ்தனிஸ் (Megasthenes) கூறுகிறார்.

இக்கூற்று, அவர்தம் முன்னோர் கூறியதைக் கொண்டு கூறியதேயாகும். ஏனெனில், அவர் தென்னாட்டிற்கு வரவில்லை. அவர் கூற்றிலுள்ள சில குறிப்புக்களால், இலங்கையின் வட பாகம் ஒருகாலத்தில் இந்தியாவொடு சேர்ந்திருந்த தென்றும், தாமிரபரணி இலங்கையூடும் ஒடிற்றென்றும், அதனால் இலங்கை தாம்பிரபரணி (Taprobane) யெனப்பட்ட தென்றும் அனுமானிக்க இடமுண்டு. ஆனால், தாமிரபரணியின் தெற்கிலுள்ள தமிழ்நாட்டையே தாப்பிரப்பனேயென்றும், அதற்கு வடக்கிலுள்ள தமிழ்நாட்டை இந்தியாவென்று, பண்டை யவன சரித்திராசிரியர் கூறினர் என்று கொள்ளவும் இடமுண்டு. ஏனெனில், இத்தகைய மயக்குகள் யவனாசிரியர் குறிப்புக்களில் பலவுள்ளன. அதோடு, தாப்பிரப்பனேயிலுள்ளவாகக் கூறப்பட்ட பொருளெல்லாம் பாண்டிநாட்டிலுமிருந்தன.

“வடநாட்டில், வடமொழியிற் பழங்களை யெழுதிய நூலாசிரியர்கள், இலங்கை இப்போதிருப்பதைவிட மிகப்பெரிதாயிருந்ததாயும், விதப்பாக, மேற்கிலும் தெற்கிலும் மிக அகன்றிருந்ததாயும், கூறியிருக்கின்றனர். இக்கூற்று, பூராணகாலத்து உன்மையைக் கூறாவிட்டனும். இந்திய நாடுகளுக்குள் வழங்கிய ஒரு வழிமுறைச் செய்தியைக் குறிப்பிடுகின்ற தாயிருக்கின்றது.

“வடமொழி வானுாலார் தங்கள் தலைமை உச்சகத்தை (Chief Meridian) இலங்கையில் வைத்தார்கள். ஆனால், அது இப்போதை இலங்கைக்கு மேற்கிலுள்ள கோடாயிருந்தது. இக்குறிப்புக்கள் தொன்மது காலத்தில் தென்னிந்தியாவும் மட்காஸ்கரும் இணைக்கப்பட்டிருந்தன வென்னும்

கொள்கைக்குத் துணைசெய்கின்றன.....இலங்கை சிறிது சிறிதாய்க் கடலுண் முழுகிக் குறுகியது என்று பெளத்தர் எழுதிவைத்த இடவழக்குச் செய்தியோடும் இது ஒத்திருக்கின்றது.”*

இராமர் காலத்தில், இலங்கை இப்போதிருப்பதை விடப் பெரிதாயும், தமிழ் நாட்டிற்கு மிக நெருங்கியதாயுமிருந்தது. இவ்விரு நிலங்கட்டும் இடைப்பட்ட கடல், ஒருவர் நீந்திக் கடக்குமளவு இடுகிய கால்வாயாகவே யிருந்தது. அநுமன் குமரி (மகேந்திர) மலையினின்று கடல்தாண்டியதும், இராமர் வானரப்படைத் துணையால் அணைக்ட்டியதுமான இடம், இப்போது இந்துமா கடலில் உள்ளது. இப்போது இராமர் அணைக்கட்டு என்று வழங்குமிடம், பிற்காலத்தில் பரிந்தை (Current) யாலும் ஏரிமலைக் கொதிப்பாலும், புயலாலும் இயற்கையாய் அமைந்த கல்லணையாகும். தமிழ் நாட்டின் தென்பகுதி கடலுண்முழுகி, இலங்கை மிக விலகிப் போன்னின், சரித்திர மறியாத மக்களால், அது இராமாயணக் கதை யொட்டி இராமர் அணைக்கட்டெனப்பட்டது. ‘ஆதாம் வாரைவதி’ (Adam’s Bridge) என்னும் பெயர். அதற்கு எவ்வளவு பொருந்துமோ, அவ்வளவே ‘இராமர் அணைக்கட்டு’ என்னும் பெயரும் பொருந்துவதாகும். இதை,

அநுமன் குமரி (மகேந்திர) மலையினின்று கடல் தாண்டினான்றும், வானர வயவர் குட (மேற்குத் தொடர்ச்சி) மலை வழியாகத் தெற்கே சென்றனரென்றும், கற்களைக் குவித்தே கடலில் அணைக்ட்டினரென்றும், இராமர் பொதியமலையிலிருந்த அகத்தியரிடம் வில் பெற்றன ரென்றும், இராமாயணங் கூறுவதாலும் ;

“துங்கமலி பொதித் தென்பாற் நொடர்ந்தவடி வாரத்தி வங்கனக விலங்கையுமேற் வரைச்சார லடித்தேசம்”

என்று சிவதருமோத்திரங் கூறுவதாலும் ;

இவங்கையின் பழங்குடிகள் அதன் தென்பாகத் திலேயே இன்று வதிவதாலும் அறியப்படும்.

குமரி நாட்டுக் கடல்கோள்கள்

“உலகத்திலே, இன்றுவரை நேர்ந்துள்ள கடற் பெருவெள்ளங்களுள், முதன்மையானது பதினூறாயிரம் ஆண்டு

*Manual of the Administration of the Madras Presidency
Vol. I. p. 4.

கட்கு முன்னர் நேர்ந்திருத்தல் கூடுமென்றும், இரண்டாவது வெள்ளம் எண்ணாறாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரும், மூன்றாவது வெள்ளம் இருநாறாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரும், நான்காவது வெள்ளாம் எண்பதினாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரும். ஐந்தாவது வெள்ளம் ஏறக்குறைய எண்பதாயிரத்து ஐந்நாறு ஆண்டுகட்கு முன்னரும் நிகழ்ந்திருத்தல் கூடுமென்றும் ‘காட்டெவியட்டு’ என்னும் நிலநூல் வல்லார் கூறுகின்றார்’* என்று கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் எழுதுகின்றார்கள்.

குமரி நாட்டில் நிகழ்ந்த கடல்கோள்களுள், தமிழ் நூல்களிற் குறிக்கப்படுபவை மூன்றாகும். அவையாவன :—

(1) “பஞ்சுளியாற்றுடன்...குமரிக் கோடும்” கொண்டது.

இதுவே தலைக்கழகத்தாவாகிய மதுரையின் அழிவு.

(2) இடைக் கழகத்தாவாகிய கபாடபுரத்தைக் கொண்டது. இதை, ‘‘இடைச்சங்கமிருந்தார்...தமிழாராய்ந்தது கபாடபுரத்தென்ப. அக்காலத்துப் போலும் பாண்டியனாட்டைக் கடல் கொண்டது’’† என்பதனால்நியலாம்:

(3) காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையும் வங்காளக்குடாவில் இருந்து தென் கடல்கள் (South Seas) வரையும் உள்ள பல தீவுகளையுங் கொண்டது. இதை,

“தீங்கனி நாவ லோங்குமித் தீவிடை
யின்றேழ் நாளி லிருநில மாக்கள்
நின்றுநடுக் கெய்த நீணில வேந்தே
பூமி நடுக்குறுஷம் போழ்தத் திந்நகர்
நாக நன்னாட்டு நானு நியோசனை
வியன்பா தலத்து வீழ்ந்துகே பெய்தும்”‡

“மடவர னல்லாய் நின்றன மாநகர்
கடல்வயிறு புக்கது”§

என்னும் மணிமேகலைப் பகுதிகளால் அறியலாப். காவிரிப்பூம்பட்டினம் அழிந்தபோதே குமரியாறும் முழுகினதாகத் தெரிகின்றது.

தமிழ் நால்களால் தெரியவருங் கடல்கோள்கள் மூன்று. அவற்றுள் முதலது மிக முக்கியமானது. ஏனெனில், அது

*இலக்கிய வரலாறு, பக. 11. †இறையனார். பக. 7.

‡மணி 9 : .7-22 §மணி 25 : 176-7.

இரு பெருநிலப் பரப்பின் அழிவாயும் அதன் கதை உலக முழுதும் வழங்குவதாயும், மக்கள் ஒரு தாய் வயிற்றினரென்றும் மாந்தன் பிறந்தகம் குமரி நாடென்றும் துணிவதற்குச் சான்றாயுமுள்ளன.

இம் முதற் கடல்கோளே நோவாவின் காலத்தில் நிகழ்ந்த வெள்ளமாகச் சிறித்தவ மறையிற் கூறப்படுவது. இது 'வெள்ளப்பழமை' (The Flood Legend) என்று ஆங்கிலத்தில் வழங்கும்.

“மேனாட்டார் இக்கதையை யூதரிடத்தினின்று, பழைய ஏற்பாட்டு வாயிலாய்த்தான் அறிந்தார்கள். ஆனாலும், இது யூதரிடத்து முதன்முதல் தோன்றவில்லை. யூதர் இக்கதையைப் பாபிலோனியரிடமிருந் தறிந்தார்கள். ஆனால், கில்கமேஷ் (Gilgamesh) என்னும் பாபிலோனியக் காதை நூலில் இது இணைக்கப்பட்டிருக்கிற முறையை நோக்கும்போது, இது பிற் காலச் செருக வென்றும், பாபிலோனியருக்கு மிக முற்பட்ட தென்றும் கருத இடமுண்டு.”

வெள்ளக்கதை பாபிலோனில், அல்லது சேமியவரணத் தாருக்குள் மட்டும் காணப்படுவதன்று, அதற்கு மாறாக, அது உலக சீரிவானது. யூதர் நோவாவொருவனையே எஞ்சினோ னாகக் கொண்டார்; பாபிலோனியர் உத்தானபிழ்திம் (Utanapishtim) என்பவனைக் கொண்டனர். கிரேக்கருக்குள், தியூக்கேவியனையும் (Deucalion) அவன் மனைவி பைரா (Pyrrha) வையுங் காண்கின்றோம். மெக்ஸிகோவில், இருவேறு வரலாறுகள் உள். அவற்றுள் முந்தின நகுவாத்தல் (Nahutla) கதை சாக்ஸ் காக்ஸை (Cox cox)யும் அவன் மனைவி சொச்சிக்கு வெத்ஸலை (Xochlquetzal) யும் கூறுகின்றது; இன்னொன்று இவ்விருவரையும், முறையே, நத்தா (Nata) நானா (Nana) என்று கூறுகின்றது:

“இதோடு பெயர்வரிசை முடியவில்லை. உண்மையில் எல்லா மக்களுக்கும் இவ் வெள்ளத்தைப்பற்றி ஒவ்வொரு கதை யிருப்பதாகத் தெரிகிறது.”*

சினப் பழமையில் ப்ரேவாகி (Fohi)யும், கல்தேயப் பழமையில் சிசுத்துருசும் (Xisutrus) நோவாவாகக் கூறப்படுகின்றனர்.

ஆங்கில மதாசிரியர்கள் நோவாயின் வெள்ளத்திற்குக் குறித்த காலம் கி. மு. 2348. இலங்கைப் பெளத்து மதாசிரியர் இலங்கையில் கடல்சியாக நேர்ந்த கடல்கோளுக்குக் குறித்த காலம் கி. மு. 2387. தமிழ் நாட்டுக் கடல்கோளும் இதே காலத்ததாயிருத்தல் மிகவும் வியக்கத்தக்கது. ஆரியர் இந்தியாவிற்கு வந்தது, கி.மு. 3000 போல். அத்தியர் தென்னாட்டிற்கு வந்தது, கி. மு. 2500 போல்.

தமிழ் நாட்டுக் கடல்கோள், சதாபதபிராமணம், மச்சபுராணம், அக்கினி புராணம், பாகவத புராணம், மகாபாரதம் ஆகிய வடநூல்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. அவற்றுள் மிகப் பழைய வரலாறு சதாபதபிராமணத்தது. மகாபாரதத்தது மிகப் பிந்தியதாதவின் மிகப் பெருக்கப்பட்டுள்ளது.

வெள்ளத்தைப்பற்றி மகாபாரதமும், கல்தேயப்பட்டாமும் கிறித்தவ மறையும் கூறும் வரலாறுகள், வெள்ளத்தின் நோக்கம், வெள்ளத்துக்குத் தப்பியவரின் பன்மை, வெள்ளத் தின்பின் மக்கட் பெருக்கம் என்ற குறிப்புகளில் ஒத்திருப்பதை, ராகோவின் தமது ‘வேதகால இந்தியா’வில் 340ஆம் பக்கத்திற் காட்டியிருக்கின்றார்.

வடநூல் வெள்ளக்கதைகளில், மனுவென்றும் அரசமுனி (ராஜரிஷி) யென்றும் திராவிட நாட்டரசனாகிய சத்தியவிரத என்றும் குறிக்கப்படுகின்றவன். நிலந்தருதிருவிற்பாண்டியனாய்த்தான் இருக்கவேண்டும். திராவிடத் தேசத்தரசன் என்னும் பட்டமும், அரச என்னும் அடையும் அகத்தியமுனிவருக்கேலாமையின், அவராயிருக்க முடியாது.

தமிழர் கி. மு. 2000 ஆண்டுகட்கு முன்னமே, வாரித்துறை (maritime) முயற்சிகளுள் சிறந்திருந்தமை, அவர்கள் அயல் நாடுகளோடு செய்துவந்த நீர்வாணிகத்தாலும், பல்வகை நீர்க்கலங்களையுங் குறிக்கத் தமிழிலுள்ள பெயர்களாலும்,

“முந்தீர் வழக்கம் மகடுஉயோ டில்லை” என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவாலும் அறுயப்படும். ஆகையால், நோவாயும் அவன் பேழையும், நிலந்தருதிருவிற்பாண்டியனும் அவன் நாவாயுமாய்த்தானிருந்திருத்தல்வேண்டும். இது பின்னர்த் தெளிவாக விளக்கப்படும்

“குட (மேற்கு) மலைத்தொடர், கடவில் அமிழ்ந்துபோன தென்னாட்டைநோக்க வடக்கிலுள்ளமையால், இவ்வெள்ளத் துன்பத்திற்கு முன், வடமலைத்தொடர் எனப்பட்டது.

மனுவின் பேழை வடமலைத் தொடரில் தங்கிற்றென்று சதாபத பிராமணமும், திராவிட நாட்டரசன் மலையமலையில் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தானென்று புராணங்களும் கூறுகின்றன’’.....

‘‘மனுவின் சரிதையை முதன்முதற் கூறும் சதாபத பிராமணம், வடமலைத் தொடரின் பெயரைக் குறிப்பிட வில்லை. ஆயினும், வடமலைந்தொடர் என்றது மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையையே என்றும், பேழை தங்கிய இடம் மலையமலையே என்றும் கொள்வதற்குப் போதிய புராணச் சான்றுகள் உள்ளன’’ என்று பண்டிதர் D. சவரிராயன் (M.R.A.S) கூறுகின்றார்.*

தமிழ் நாட்டில் நெட்டிடையிட்ட மூன்று அழிவுகள் தோன்றனமையின், ஈரழிவிற் கிடைப்பட்ட காலப்பகுதியை ஓர் ஊழியன்றும், மூவழிவுகளால் ஏற்பட்ட காலப்பகுதிகளை நாலூழி (சதுர்யுகம்) யென்றும் கொண்டதாகத் தெரிகின்றது. ஊழிக்ட்குக் குறிக்கப்பட்ட அளவுகளும், நாலூழியைச் சுற்றளவாகக் கொண்டதும் பிறகாலத்தன என்று தோன்றுகிறது:

ஊழி என்னுஞ் சொல் ஊழ் என்னும் பகுதியடியாய்ப் பிறந்து, முதிர்வு அல்லது அழிவு என்று பொருள்படுவது. ஊழியால் ஏற்படும் கால அளவை ஊழியன்றது ஆகுபெயர். தமிழ்நாட்டில், நாள் முதல் ஊழிவரையுள்ள கால அளவுகளெல்லாம், ஒவ்வொரு வகையில் ஈரழிவிற்கிடைப்பட்ட காலத்தையே உணர்த்துவனவென்பதை, யான் ‘செந்தமிழ்ச் செல்வி’யில் வரைந்துள்ள ‘பண்டைத் தமிழர் காலக் கணக்கு முறை’ என்னும் கட்டுரையிற் கண்டுகொள்க:

தெற்கேயே பல அழிவுகள் தோன்றியுள்ளமையாலும், பண்டைத் தமிழரெல்லாம் இந்துமாக கடவில் அமிழ்ந்துபோன தென்னாட்டிலேயே புதையுண்டு அல்லது எரியுண்டு கிடப்பதாலும், கூற்றுவன் தென்றிசையிலிருக்கிறானென்றும், தமிழனோரைத் தென்புலத்தாரென்றும் கூறினர் தமிழர். புலம்-நிலம்.

தெற்கே பெரு நிலமும் பெரு மலையும் கடவில் அமிழ்ந்துபோனதினாலும், இதற்கு மாறாக வடக்கே கடலாயிருந்தபாகத்தில், பனிமலை (இமயம்)யாகிய பெருமலைதோன்றியுள்ளதினாலும், வடதென்றிசைகளை முறையே, மங்கலமும் அமங்கலமுள்ளனவாகக் கொண்டனர் தமிழர். இதை ஆரியர் பயன்

* கருணாமிர்தசாகரம், 1 ஆம் பாகம், பக். 26.

படுத்திக்கொண்டு, வட இந்தியாவை நல்வினை நிலம் (புண்ணிய பூமி) என்றும், தென்னிந்தியாவைத் தீவினை நிலம் (பாவ பூமி) என்றும் கூறியதாகத் தெரிகின்றது. தமிழர் திசைகளை நல்லதும் தீயதுமாகக் கொண்டாரேயன்றி இடங்களையால்ல. துபேத்தை நோக்க, வட இந்தியா தீயதும், தென்துருவத்தை நோக்க தென் இந்தியா நல்லதுமாதல்காண்க:

திசைபற்றிய ஆரியக் கொள்கையைக் கண்டிக்கவே,
 “எந்நிலத்து வித்திடினுங் காஞ்சிரங்காழ் தெங்காகா
 தென்னாட் வருஞ் சுவர்க்கம் புகுதலால்
 தன்னால்தான் ஆகும் மறுமை வடதிசையுங்
 கொண்னாளர் சாலப் பலர்”.

என்னும் நாலடிச் செய்யுள் எழுந்ததாகத் தெரிகின்றது.

சிவன் அல்லது முருகன் குறிஞ்சித் தெய்வமாதவின், தெற்கே குமரிமலையமிழ்ந்து போனபின், பனிமலையைச் சிலபெருமானின் சிறந்த இருக்கையாகக் கொண்டனர் தமிழர். (இதையும் ஆரியர் சிவபெருமானை ஆரியத் தெய்வமாகக் கூறுவதற்குப் பயன்படுத்திக்கொண்டனர்.)

‘பஃறுளிவாழி’ என்னும் சிலப்பதிகாரப் பகுதியை நோக்குக:

‘புதுச்சேரிக்கு மேற்கே ஒரு காததூரத்திலுள்ள பாகூர்ப் பாறையில், பாகூருக்காக் கிழக்கே கடல் நான்கு காதம்..... எனக் கல்வெட்டிருக்கின்றதெனவும், இப்பொழுது அப் பாகூருக்குக்கிழக்கே கடல் ஒரு காததூரத்திலிருக்கின்றதெனவும் கூறுவர். இதனால் மூன்று காதம் கடல்கோள் நிகழ்ந்துள்ளதென்பது புலனாம்’* என்று கார்த்திகைய முதலியாரும்,

‘இப்போது கன்னியாகுமரி முனையில் மூன்று கோயில்கள் உள்ளன. ஒன்று முற்றிலும் அழிந்துகிடக்கின்றது. அது நாள் தோறும் கடலில் முழுகிக்கொண்டே வருகின்றது’ என்று S. V. தாமசும் (Thomas) கூறியிருப்பதினின்று, குமரியாறு மூழ்கின பின்னும் தமிழ் நாடு குறுகி வந்திருப்பதை உறியலாம்:

சிகாழி ஒருமுறை வெள்ளத்தாற் குழப்பட்டமை தோணி புரம் என்னும் அதன் பெயரால் விளங்கும்.

*மொழிநூல், பக. 14.

குமரினாடு—புறச்சாண்றுகள்

(1) வியண்புவர் எக்கேல்:

“உயிர்களின் ‘பெயர்வும் பீரிந்தீடும்’ பற்றிய அதிகாரத் தில், ஞாலத்தின் மேற்பறப்பில் அடிக்கடி மாறிக்கொண்டிருக்கும் நீர்நிலப் பாதிட்டைக் குறிக்கும்போது, எக்கேல் ‘இந்துமா கடல் ஒரு காலத்தில் சந்தாத் தீவுகளினின்று தொடங்கி, ஆசியாவின் தென்கரை வழியாய், ஆப்பரிக்காவின் கீழ்க்கரை மட்டும் படர்ந்திருந்த ஒரு நிலப்பரப்பாயிருந்தது. ஸ்கிளேந்ற்றர் இப்பழம் பெருங்கண்டத்தை. அதில் வதிநதுகுரங்கொத்த உயிரி (பிராணி) பற்றி வெழுரியா என்றழைக்கிறார். இக்கண்டம் மாந்தனின் பிறந்தகமாயிருந்திருக்கக் கூடுமாதவின், மிக முக்கியமானது. காலக்கணித உண்மைகளைக் கொண்டு, இப்போதை மலேயத் தீவுக் கூட்டம், முற்றிலும் வேறுபட்ட இருபகுதிகளைக் கொண்டதென்று, உவாலேஸ் கூறியுள்ள முக்கிய சான்று, வீதப்பாய் உவகை யூட்டத்தக்கது. போர்ணியோ, ஜாவா, சுமத்திரா என்னும் பெருந்தீவுகளைக்கொண்ட மேலைப் பிரிவாகிய இந்தீமலேயத்தீவுக்கூட்டம், முன்காலத்தில் மலரக்காவினால், ஆசியாக் கண்டத்தோடு இணைக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரு வேளை, சுற்று முந்திக்கூறிய வெழுரியக் கண்டத்தோடும் அது இணைக்கப்பட்டிருந்திருக்கலாம். இதற்கு மாறாக, செலிபிஸ், மொலுக்காஸ், புதுக்கிணியா, சாலோமோன் தீ வகள் முதலியவற்றைக்கொண்ட கீழைப்பிரிவாகிய ஆஸ்திரே - மலேயத்தீவுக் கூட்டம், முன்காலத்தில் ஆஸ்திரேவியாவோடு நேரே யிணைக்கப்பட்டிருந்தது”* என்று கூறுகின்றார்.

(2) திருவாளர் ஓல்டுகாம்:

“செடிகொடிகளிலும், உயிரி (பிராணி) களிலும், ஆப்பிரிக்காவிற்கும் இந்தியாவிற்கும் மிகப்பழங்காலத்திலிருந்த மிக நெருங்கிய ஒப்புமைகளைக்கொண்டு திருவாளர் ஓல்டுகாம், ஒரு காலத்தில் தென்னாப்பிரிக்காவைவழும் இந்தியாவைவழும் இணைத்துக்கொண்டு ஒரு தொடர்ந்த நிலப்பரப்பியிருந்த தென்று முடிவு செய்கிறார்.”†

“இந்துக்கட்டுப் பேரே தெரியாத சில பழைய காலத்துப் பெருமக்கையான பப்பரப்புளி. அல்லது யானைப்புளி, அல்லது சீமைப்புளி (Baobab or Adansonia Digitata) என்னும்

* Castes and Tribes of Southern India Vol I, pp. 29, 21.

† “ ” ” p. 24.

ஆப்பிரிக்க மரங்கள், இந்திய தீவுக்குறை (Peninsula) யின் தென்கோடியில் அயல் நாட்டு வணிகம் நிகழ்ந்துவந்த சிலதுறை யகங்களில், அதாவது குமரிமுனையருகிலுள்ள கோட்டாற் றிலும் திருநெல்வேலிக் கோட்டைக் (ஜில்லா)யில் தூத்துக்குடி யருகில் பழைய கொற்றகை யிருந்திருக்கக்கூடிய இடத்திலும், இன்னும் காணப்படுகின்றன என்று கால்டுவல் கண் காணியார் கூறுகின்றார்.

தேக்கு பர்மாவிலும், தென்னிந்தியாவிலும், ஆப்பிரிக்காவிலும்; புளி சாவகத்திலும் இந்தியாவிலும்; தென்னை இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் மேலனீசிய (Melanesia) தீவுகளிலும்; நெல் பர்மாவிலும் இந்தியாவிலும் சினத்திலும் ஜப்பானிலும் சாவகத்திலும்; கரும்பு சினத்திலும் ஜாவாவிலும் இந்தியாவிலும் தொன்றுதொட்டு வளர்கின்றன.

கோளரி (சிங்கம்) இந்தியாவிலும் ஆப்பிரிக்காவிலும் காண்டாமா மலேயாவிலும் ஆப்பிரிக்காவிலும் யானை பர்மாவிலும் இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் ஆப்பிரிக்காவிலும் வாழ்கின்றன.

“பொய்கைப் பள்ளிப் புலவுநாறு நீர்நாய்
வாளை நாளிரை பெறாட மூர்”¹

“அரிற்பவர்ப் பிரம்பின் வரிப்புற நீர்நாய்
வாளை நாளிரை பெறாட மூன்”²

என்னுங் குறிப்புகளால் பண்ணைத்தமிழ்நாட்டில் நீர்நாய் என்றோர் உயிரியிருந்தமையறியப்படும். அரிப்பான் (Rodent) இனத்தைச் சேர்ந்த நீர்நாய் (Beaver), நீர்வாழி (Aquatic) இருவாழி (Amphibious) என இருவகை. இவற்றுள், முன்வைத எலியென்றும் தென்கண்டத்திலும் (Australia) தாஸ்மேனியா (Tasmania) விலும் வாழ்வதென்றும், வெப்ஸ்ற்றர் தமது புதுப்பண்ணாட்டுப் பொதுவுகராதி (New International Dictionary) யில்³ குறிப்பிடுகின்றார். தமிழில் நீர்நாயைப் பற்றிய குறிப்புக்களிலெல்லாம் அது மருதநிலத்து நீர்வாழியாகக் கூறப்பட்டிருப்பதினால் தமிழ் நாட்டு நீர்நாய் தென்கண்டத்திலுள்ள நீரெலிக்கு (Beaver rat) இனமான தாகத் தெரிகின்றது.

அன்னத்தில், வெள்ளையன்னம் காரணம் என இரு வகையுண்டு. இவ்விருவகையும் தமிழ் நாட்டிலிருந்தமை,

‘இதிமவிளக்கின்’ என்னும் பெரும்பாண்டு ரூப்படைத் தொடருக்கு, ‘‘சண்டுக் காரணன் மென்றுணர்க்’’ என்றும், ‘‘வெள்ளையன்னங் காண்மின்’’ என்னும் சீவக சிந்தாமணித் தொடருக்குக் ‘காரணன் முழுண்மையின், வெள்ளையன்னம் இனஞ்சுட்டின யண்பு’’¹ என்றும் நச்சினார்க்கிணியர் வரைந் துள்ள குறிப்புரையால்றியப்படும். காரணனம் தென்கண்டத் திற்கும் தாஸ்மேனியாவிற்குமே யுரியதென்று² தெரிதலால், தமிழ்நாட்டிற்கும் தென்கண்டத்திற்குமிருந்த பண்டைத் தொடர்பை யறியலாம்.

உயிரினங்களின் ஒவ்வாமை இருநாட்டின் இயைபின் மைக்குச் சான்றாகாது. ஆனால், அவற்றின் ஒப்புமை இருநாட்டின் தொடர்பிற்குச் சான்றாகலாம்.

சாமை, காலைக்கண்ணி, குதிரைவாலி, செந்தினை, கருந்தினை முதலிய பாண்டிநாட்டுப் பயிர்கள். சோழ நாட்டிலும் அதற்கு வடக்கிலும் பயிராக்கப்படுவதில்லை. அங்ஙனமே சோழ நாட்டிலும் பிறநாடுகளிலும் பயிராக்கப் படும் மக்காச்சோளம் பாண்டிநாட்டிற் பயிராக்கப்படுவதில்லை. இதனால், சோழ பாண்டி நாடுகள் வேறென்றாகா,

(3) காட் எவியட் :

காட்டெவியட் எனபவர் எழுதியுள்ள ‘மூழ்கிய வெழுரியா’ (Lost Lemuria) என்னும் நூலிலுள்ள திணைப்படத்தினால், ‘ஒரு பெருமலையானது மேலைக்கடவில் தொடங்கித் தென் வடலாகக் குமரிக்குத் தென்பாலுள்ள நிலப்பகுதியிலே நெடுஞ் சேய்மை சென்று, பின் தென்மேற்காகத் திரும்பி, ‘மடகாஸ்கர்’ என்ற ஆப்பிரிக்கத் தீவுவரை சென்றதாகத் தெரிகின்றது’ என்று பேராசிரியர் கா. சுப்பிரமணியபிள்ளை கூறுகின்றார்.

(4) சாண் மர்ரே ஆராய்ச்சிப்படை :

(இந்தியப் பட விளக்க வாரகை—ஜூலை, 29, 1934.)

‘இந்துமாகடலைத் துருவுவதற்கு 20,000 பவன் வைத்து விட்டுப்போன, காலஞ்சென்ற வயவர் சாண் மர்ரே (Sir John-Murray) யால் தொற்று விக்கப்பட்ட கடல்நூல் (Oceanography) என்னும் தற்காலக் கலை, ஒரு காலத்தில், தென் அமெரிக்காவினின்று ஆப்பிரிக்காவையொட்டியும் இந்தியாவையொட்டியும் தென்கண்டம் (Australia) வரை

படர்ந்திருந்ததும் கண்டுவானா (Gondwana)க் கண்டம் அல்லது காண்டுவானா நாடு என்று அறியப்பட்டதுமான, ஒரு முழுகிய வியனிலத்தைப்பற்றி, அண்மையில் வியக்கத்தக்க வண்மைகளைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறது. இதன் சான்று, பனிமலையும் Himalayas), காக்கஸஸ் (Caucasus), ஆல்பஸ் (Alps) பிரேனீஸ் (Pyrenees) என்னும் மலைகளும் கடலூக்குள்ளிருந்த காலத்தில், நாலு கண்டங்களிலும் ஒரே வகையான நிலவுயிரி களும் செடிகொடிகளும் கண்ணிலையிற் காணப்படுகின்றன என்னும் உண்மையைச் சார்ந்ததாகும். மபாஹிஸ் (Mabahiss) என்னும் சிறிய எகிப்திய மரக்கலத்தில், பிழம்புத்தலைவர் செய்மூர் செவல் (Colonel Seymour Sewell, F. R. S.) என்பவரின் கீழ், கடந்த ஏழு மாத காலமாக நடைபெற்றுவந்த புதுக்கண்டுபிடிப்புகளை, வியன்புலவர் ஜே. ஸ்ர்றான்லி காடினர் (Professor J. 'Stanley Gardiner') வரணிக்கிறார். வியன்புலவர் காடினெரைக் கண்டு பேசியபின், எவ்ப. ஜீ. பிரின்ஸ் ஓயிற்று (F. G. Prince White) 'நாள்ஞ்சல்' ("(Daily Mail" தாளிகையில், பின் வருமாறு வரகிறார் :—

"காண்டுவானா நாடு நச்சுயிர்க்காலத்திற்குரிய (Reptilian Period) தாழும், ஐயமற, சினாம்புள்ள நச்சுயிர்ப் பூதங்களின் இருப்பிடமாயுமிருந்தது. தென் மேற்காகச் சொக்கோத்ராவை (Socotra) நோக்கிச் செல்லும் 10,000 அடி உயரமான மலைத் தொடர், தெளிவாக, (இந்தியாவில் ஆஜ்மீரிலுள்ள) அரவல்லி மலைத் தொடர்கும் பிற மலைகளுமானவற்றின் தொடர்ச்சியாகவே இருந்தது. இதன் தெங்கிழக்கில் ஒர் ஆழந்த பள்ளத்தாக்கு இருக்கிறது. அது தொல்லூழிகளில், இந்தஸ் (Indus) ஆற்றுப்படையின் தொடர்ச்சியாயிருந்த தென்பது தேற்றம். இதிலிருந்து ஒருவர், அப்பெரிய நிலப்பரப்பின் முழுமையும் இந்தஸ் ஆற்றின் பகுதியும், ஒரு பெருவாரியான எரிமலையைமுச்சியில் சொல்லப்போனால், தலைகிழாக அமிழ்ந்தன என்றுதான் அனுமானிக்கமுடியும் என்று அவ்வியன்புலவர் சொல்லுகிறார்," (இவ்வுருப்படிக்குரிய தினைப்படத்தை இப்புத்தக முகப்பிற் காண்க.)

(5) திருவாளர் சான் இங்கிலாந்து :

".....கோடி யாண்டுகளுக்கு முன்—ஒரு வேளை அதற்கு மிக முந்தி—ஒரு பெருங்கண்டம் ஆப்பிரிக்காவையும் இந்தியாவையும் இணைத்திருந்தது. மாந்தன் அப்போது ஞாலத்தில் தோன்றியே யில்லை. அக்கண்டத்தில் நச்சுயிரிகளும் யானையும் காண்டாமாவும் வெல்லும் என்னுங் குரங்கினமும் பூத ஆமையும் குடியிருந்தன :"

“உலகம் ஓர் இன்பமான கானகமாயிருந்தது. என்னும், பறவைகள் பாடவில்லை; ஏனென்றால் அவை அப்போது இல்லை. இங்ஙனம் சில வகைகளில், இப்பெருங் கண்டம், ஒவ்வொன்றும் பெரும்போடாயிருந்த உயிரிகளுடன் அமைதி யாகவும் இயற்கைக்கு மாறுபட்டு மிருந்தது:

“அது தோன்றி, அல்லது நிலையாகவே 2,0000,000 ஆண்டுகள் போன்றுந்தது. பின்பு மூழ்கத் தொடங்கிறது...”* என்று சான் இங்கிலாந்து கூறுகிறார்.

இங்ஙனம் மறுக்கமுடியாத பல சான்றுகளிருக்கவும், வடமொழிக்கு மாறாகத் தமிழுக்குப் பெருமை வந்துவிடுமே என்றெண்ணியோ, அல்லது வேறு க்காரணத்தாலோ. இந்தியசரித்திராசிரியர் குமரி நாட்டைப் பற்றி இன்னும் ஆராயாமலும், பிறர் ஆராய்ந்து கூறியதை ஒப்புக்கொள்ளாமலும் இருக்கின்றனர். எத்தனை நாளைக்கு உண்மையை மறைக்க முடியும்?

திராவிடம் தெற்கில் சிறத்தல்

i. தமிழ் திராவிடத்தின் சிறந்த வடிவமாதல்

(1) தமிழின் தொன்மை:—தமிழரசரின் பழையமை.

கிறித்துவுக்கு 1000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட பாரதப் போரில், உதியன் சேரலாதன் என்னும் சேரமன்னன், இருபடைகட்கும் சோறு வழங்கின்தாகப் புறப்பாடல் கூறுகின்றது.†

சேரசோழ பாண்டிய நாடுகள் பாரதத்திலும், கிறித்துவுக்கு 2000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட வால்மீகி இராமாயணத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளன.

“வழங்குவ துள்வீழ்ந்தக் கண்ணும் பழங்குடி பண்பிற் ரணவெப்பிரித வின்று”

என்னுங் குறளுரையில், “பழங்குடி—தொன்றுதொட்டு வருகின்ற குடியின்கட் பிறந்தார்.....தொன்றுதொட்டு வருதல் சேரசோழ பாண்டிய ரெந்றாற்போலப் படைப்புக்காலந் தொடங்கி மேம்பட்டு வருதல்” என்று கூறினார் பரிமேலழகர்.

குரவாதித்தன், சிபி, முசுகுந்தன், தூங்கெயிலெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன், காந்தமன் முதலிய சோழ மன்னை ரெல்லாம் சரித்திர காலத்திற்கு மிக முறப்பட்டவர். சோழருக்கு முறப்பட்டவர் பாண்டியர். முதற்காலத்தில், பாண்டியன் ஒருவனே தமிழுலகம் முழுவதையும் ஆண்டானென்றும், பின்பு ஒரு பாண்டியனின் தம்பிமாரான சோழசேரர் தமையனோடு பகைமை பூண்டு, வடக்கே பிரிந்து வந்து சோழசேர அரசியங்களை நிறுவினரென்றும் ஒரு வழிமுறைச் செய்தி வழங்குகின்றது.

பாண்டியன் சோழர் சேரன் என்னும் பெயர்கள் வட சொற்களென்றும், பாண்டியன் பஞ்சவன் என்னும் பெயர்கள் பாண்டவர் தொடர்பால் வந்தவை யென்றும் மயங்கினர் கால்குவெல் : அப்பெயர்களின் பொருள்களாவன :—

பாண்டியன் :

வண்டி—பண்டி—ஏாண்டி—பாண்டியன் :

பாண்டி அல்லது பாண்டில் என்னும் பெயர் முதலாவது வட்டத்தையும் பின்பு வட்டமான வட்டு, கிண்ணம், தாமரைப்பூ, காளை முதலிய பொருள்களையும் குறிக்கும் : வட்டத்தின் பெயர் காளையைக் குறிப்பது உருட்சியானது என்னும் கருத்துப்பற்றி. இவட்டம் (வாலிபன்), கனவட்டம் (பாண்டியன் குதிரை) என்னும் பெயர்களை இதனுடன் ஒப்பு நோக்குக. பாண்டி என்பது காளையைக் குறித்து, பின்பு அக்காளைபோன்ற வயதனாகிய பாண்டியனைக் குறித்தது. விடலை, காளை என்னும் மாட்டுப் பெயர்கள் வயவரைக் குறித்தல் காண்க. காட்டுமாடு மறத்திற்குச் சிறந்தது ; எதிரியைக் கொன்றாலொழிய வேறு வினை செய்வதில்லை புவியும் கோளரியும் அங்ஙனமல்ல. நாட்டுமாடு காயடிப்பு. சூடுபோடல், வேலைப்பழக்கம், குறைந்தவண்வு முதலிய வற்றாலேயே தன் மறத்தை யிழுக்கின்றது:

‘மடுத்தவா யெல்லாம் பகடன்னரான்’ என்று சொல்வத் தக்க குணம் அரசாட்சிக்கு இன்றியமையாததாத ஒன்காண்க :—

வட்டாடுதலுக்குப் பாண்டி விளையாட்டு என்னும்பெயர் பாண்டி நாட்டில் மட்டும் வழங்கி வருகின்றது. வட்டு (வட்டமான சில்) பாண்டி என்பன ஒரு பொருட்சொற்கள். பாண்டி என்னும் பெயரே இல் என்னும் குறுமையீறு (Diminutive suffix) பெற்றுப் பாண்டில் என்றாகி, கிண்ணம் தாளக்கருவி முதலிய சில பொருள்களையுணர்த்தும். குறுமையீறு பெறாத

நிலையில், ஆழி (சக்கரம்) என்னும் பெரும் பொருளை யுணர்த்தும்.

ஓ. நோ. புட்டி—புட்டில்,—விட்டி—விட்டி விட்.

பாண்டில் என்னும் பெயர் காளையைக் குறிப்பது வடிவு பற்றியேயன்றி, அளவுபற்றியன்று. இனி, பாண்டி என்னும் பெயர் காளைக் கருத்தின்றி, இளவட்டம் என்னும் பெயர் போல, வட்டக் கருத்தினாலேயே வயவன் என்னும் பொருளில் பாண்டியனைக் குறித்தது எனினும் பொருந்தும்.

வண்டி (வள்தி) என்னும் பெயர் முதலாவது வட்டமான சக்கரத்தையுணர்த்திப் பின்பு ஆகுபெயராய் இன்று சகடத்தை யுணர்த்துகின்றது. சக்கரத்தை வண்டியென்னும் வழக்கு இன்றும் தென்னாட்டிலுள்ளது. சிறுவர் களிமண்ணாற் செய்த சக்கரத்தை வண்டி யென்பர். உழவர் கபிலையேற்றத்தின் மேலூள்ள உருளை (Pulley) யைக் கமலைவண்டி யென்பர்.

பஞ்சவன் :

பாண்டியன் தன் நாட்டை ஐந்து பகுதியாக்கி, ஐந்து பதிலாளிகளால் ஆண்டு வந்தமையால், பஞ்சவன் எனப் பட்டான். இதை விசுவநாத நாயக்கர் சரித்திரத்தாலறிக.*

குறிஞ்சி, மூல்லை முதலிய ஐந்து நிலங்களை யுடையவன் பஞ்சவன் என்று காரணம் கூறுவது பொருந்தாது, அது ஏனைச் சேர சோழர்க்கும் ஏற்குமாதலின்:

கௌரியன் :

மலைமகஞ்சுப் பசுமை நிறம் பற்றிக் கௌரி யென்று பெயர். கௌரி பண்டோருகால் மலையத்துவச பாண்டியனின் மகளாய்ப் பிறந்து (தடாதகைப்பிராட்டி யென்னும் பெயருடன்), பாண்டி நாட்டை யாண்டதாகக் கூறும் திருவிளையாடற் கதை பற்றிப் பாண்டியனுக்குக் கௌரியன் என்னும் எச்சமுறைப் பெயர் (Patronymic) தோன்றிற்று.

அர்ச்சனன் நீராட்டுப் போக்கிற்காகத் (தீர்த்த யாத்திரை) தென்னாடு வந்தபோது பாண்டியன் மகளை மனைந்ததினாலும், பாண்டியன், பஞ்சவன், கௌரியன் என்னும் பெயர்கள், முறையே, பாண்டவர், பஞ்சவர்,

கௌரவர் என்னும் பெயர்களுடன் ஒலியில் ஒத்திருப்பதாலும், பாண்டியன் என்னும் பெயர் பாண்டவன் என்னும் வடிவிலும் இலங்கைச் சரிதை நூலில் வழங்குவதாலும், பாண்டியன் முதலிய பெயர்கள் பாண்டவர் தொடர்பால் வந்த வடமொழிப் பெயர்கள் என மயங்கினர் கால்டுவெல்.

பாரதத்திற்குக் குறைந்தது ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முந்தின இராமாயணத்திற் கூறப்பட்ட பாண்டியன், பாரதவயவராற் பெயர் பெற்றதாகக் கூறுவது, பாட்டனின் முதற் கவியாணத் திற் பேரன் பந்தம் பிடித்த கதையேயன்றி வேறன்று.

இற்றையுலகிலுள்ள நாகரிக நாடுகளைல்லாம், பெரும பாலும் சிறித்தவ ஆண்டுழிக் குட்பட்டவையாதலானும், மேனாடுகள் தற்கால நாகரிகமடைந்ததெல்லாம் சென்ற மூன்று நூற்றாண்டுகட்குள்ளேயே யாதலானும், பொதுவாய் உலகம் வரவர எல்லாத்துறைகளிலும் முன்னேற்றமடைந்து, சென்ற நூற்றாண்டில் அநாகரிகராயிருந்த பலநாட்டார் இந்நூற்றாண்டில் நாகரிகமடைந்திருக்கவும், தமிழர் இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டிலும் மிகத் தாழ் நிலையிலிருப்பதாலும், தமிழின் அல்லது தமிழ் நாட்டின் சரித்திரம் தமிழர்க்கே தெரியாதிருப்பதாலும், மேனாட்டார்க்குத் தமிழர் நாகரிகத் தின் தொன்மை விளங்குவதில்லை. அவருள், இன்னெஸ் (Innes) என்பவரோ, தமிழ்க் கழகமென்பதே இல்லையென்று கொண்டவர்.

சோழன் :

‘வேழ முடைத்து மலைநாடு மேதக்க

சோழ வளநாடு சோறுடைத்து-பூழியர்கோன்

தென்னாடு முத்துடைத்துத் தென்னீர் வயற்றொன்டை
நன்னாடு சான்றோ ருடைத்து’

எனப் பிற்காலத்து ஒளவையார் ஒருவர் பாடியிருப்பதால், முத்தமிழ்நாட்டுள்ளும் சோழநாடு சோற்றிற்குச் சிறந்திருந்தமை அறியப்படும். இன்றும் சோழநாட்டின் சிறந்த பகுதியாயிருந்த தஞ்சைமாவட்டம், தமிழ் நாட்டு நெற்களுக்கியமாயிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. சோறு என்பது முதற்கண் நெல்லரிசிச் சோற்றையே குறித்தது.

சொல் = நெல், சொல்—சொன்றி = சோறு. சொல்—சோறு. முதற்காலத்தில் நெல் சோழநாட்டில் இயற்கையாகக் கூட விளைந்திருக்கலாம்.

சொல் என்னும் சொல்லினின்றே, சோழம் என்னும் நாட்டுப்பெயர் தோன்றியுள்ளதாகத் தெரிகின்றது. வகரம் எகரமாகவும் அதன்வாயிலாய் முகரமாகவும் திரிதல் இயல்பேறு

எ-டு: கல்—கள்—காளம்—காழகம் = கருமை. கல் + து = கல்று கல்றெனல் = கறுத்திருத்தல்.

“கஃ: தென்னும் கல்லத ரத்தம்”

(தொல். எழுத் 40, உரை)

சுல்—சள்—குள்—குழ்.

துல்—துள்—தொள்—தொழு—தோழன்.

நுல்—நுள்—நுளை—நுழை—நாழை:

புல்—பொல்—பொள்—போழ்.

கில்—கிள்—கீள்—கீழ்.

சொல்—(சோல்)—(சோளம்)—சோழம்—சோழன்.

இடங்கள் நிலைத்திணை (தாவரம்) யால் பெயர் பெறுவது மிகப்பொதுவியல்பாகும்.

கா : நாவலந்தீவு, பனைநாடு, நெல்வேலி, ஆர்க்காடு, எருக்கங்குடி, தில்லை, கடம்பவனம், குறிற்சி, மூல்லை முதலிய ஐந்திணைப் பெயர்களும் நிலைத்திணையால் வந்தவையே.

சோழன் என்னும் பெயர் வடமொழியிலும், ஆரியத் தன்மையடைந்துள்ள தெலுங்கிலும் சோட(ன்) என்று தீரியும்:

கா:	தமிழ்	தொலுங்கு	வடமொழி
	தமிழம்		திரவிடம் (திராவிடம்)
	கிழங்கு	கெட்ட	
	கோழி	கோடி	

சேரன் :

தமிழகத்தின் பெருமலைத்தொடரான குடமலை, சேர நாட்டிலிருப்பதால், சேரனுக்கு மலையன் மலையமான், மலை நாடன், வாணவரம்பன் என்னும் பெயர்கள் உண்டு:

சாரல் என்னும் பெயர் மலையடிவாரத்தையும் மலைப் பக்கத்தையும் குறிக்கும். குறிஞ்சி நிலத்திற்கும் குறிஞ்சித்

தலைவனுக்கும் முறையே, சாரல், சாரணாடன் என்னும் பெயர்கள் தொகைநூல்களிற் பயின்றுவருகின்றன: சார் என்னுஞ் சொல் சேர் என்றானாற் போல, சாரல் என்னுஞ் சொல்லுஞ் சேரல் என்றாகும்: சேரநாடு குடமலையின் இருமருங்குமுள்ள சாரலாதனின், அதையானும் சேரன் சேரல் எனப்பட்டான். இது இடவாகுபெயர்.

சேரல்—சேரன். சேரல்—சேரலன்—கேரளன்.

ல—ன், போலி: கா: உடல்—உடன், வெல்—வென்.

ச—க., .. சிர்த்தி—கீர்த்தி, செய் (தெ) — (செ) —கை:

வ—ள, .. செதில்—செதிள். மங்கலம்—மங்களம்:

தமிழ் மொழியின் பழையமை

தமிழ் மொழி அசைநிலை முதலிய ஐவகை நிலைகளை யடைந்துள்ளமையாலும், நகை, வளை முதலிய தற்காலப் பகுதிகள் முற்காலத்துத் தொழிற்பெயராயிருந்தமையாலும், சிவன், முருகன் முதலிய தெல்வங்களைத் தலைக்கழக ஏறுப்பினராய்க் கூறியிருத்தலாலும், சிவனே தமிழை உண்டுபண்ணி ஊர் என்னுங் கூற்றாலும் தமிழின் பழையமையை யறியலாம்.

தமிழ் நூல்களின் பழையமை

தொல்காப்பியர்

பெயர்—தொல்காப்பியரின் இயற்பெயர் திரண் தூமாக்கினியென்று சொல்லப்படுவதால், தொல்காப்பியர் என்னும் பெயர் சிறப்புப்பெயரே யாகும். இப்பெயருக்குப் பழையமையான காவிய மரபைச் சேர்ந்தவரென்று பொருள் கூறப்படுகின்றது. தொல்காப்பியர் கவியென்ற முனிவரின் மரபினராயின், காவியர் அல்லது காப்பியர் என்றழைக்கப்படுதல் இயல்பே. ஆனால், பல்காப்பியர் என்று இன்னொரு புலவர் பண்டைக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டிலிருந்தனர். தொல்காப்பியர் என்னும் பெயருக்குப் பழையமையான காவிய மரபினர் என்னும் பொருள் பொருந்துமாயினும், பல்காப்பியர் என்னும் பெயருக்குப் பல காவிய மரபினர் என்று பொருள் கூறல் பொருந்தாது. ஆகவே, காப்பியர் என்னும் பெயருக்கு வேறொரு பொருளிருத்தல் வேண்டும்.

அகத்தியர் காலத்திற்கு முன், சிறிது காலம் தமிழ் நாட்டில் தமிழாராய்ச்சி குன்றியிருந்தமை, சில சான்றுகளால் அறியக் கூடகின்றது. தொல்காப்பியைப் பாயிரத்தில், ‘முந்து நூல்கண்டு’ என்று கூறிருப்பதாலும், பிற சான்றுகளாலும், தொல்காப்பியர் அகத்தியர்க்குத் தெரியாத சில பழைய தமிழ் நூல்களைக் கண்டுபிடித்தாரென்றும், அதனால் தொல்காப்பியை ரெனப்பட்டார் என்றும் தெரிகின்றது. தொன்மையான காப்பியங்களை யறிந்தவர் தொல்காப்பியர் என்றும், பல காப்பியங்களை யறிந்தவர் பல்காப்பியர் என்றும் கூறப் பட்டனர். தொல்காப்பியர் இயற்றிய நூல் தொல்காப்பியம் என்றும், பல்காப்பியர் இயற்றிய நூல் பல்காப்பியம் என்றும் அதனதன் ஆசிரியராற் பெயர்பெற்றன.

வடநூல் வகைகளில் ஒன்றானதும் காதை நூலுமான காவியத்தின் பெயர், வடமொழியில் காவியமே தோன்றுமுன், தமிழிலுக்கண் நூலுக்குப் பெயரான தெங்ஙனமெனின், கூறுகின்றேன்.

வடநூல்வகைகளில் ஒன்றான புராணம் என்னும் காதை வகைக்கு, படைப்பு, வழிநிலைப்படைப்பு, மரபுவழி, மனுஹழி, சரித்திரம் என்னும் ஐந்தும் கூறுவது இலக்கணமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆயினும், வடமொழியில் புராணமே தோன்றுமுன், தமிழ் நூல்களுக்குப் புராணம் என்னும் பெயர் வழங்கின்றன “இனி இடைச்சங்கமிருந்தார்.....என்ப. அவர்க்கு நூல்..... மாபுராணமும்....பூதபுராணமென இவையென்ப”* என்பதனால் அறியப்படும். இங்ஙனமே காவியம் என்னும் பெயரும் என்க. இதனால், காவியம், புராணம் என்னும் பெயர்கள், முறையே, ‘கவியினால் (செய்யுளாலும் நூற்பாவாலும்) செய்யப்பட்டது, பழையையானது என்னுங் கருத்தில். முதல் முதல் தமிழ் நாட்டில் தமிழ் நூல்களுக்கே ஆரியரால் வழங்கப் பட்டன என்பதும், அவை வடமொழியிற் காதை நூல்களின் பெயரானதும், காவியத்திற்கும் புராணத்திற்கும் இப்போது உள்ள இலக்கணம் வகுக்கப்பட்டதும் பிற்காலத்தில் என்பதும் அறியப்படும்:

ஆலம்—தொல்காப்பியர் தம்மை ஆரிய வேத அறிஞர் என்று காட்டிக் கொள்வதாலும், சில ஆரியக் கருத்துக்களைப் புகுத்தி யிருப்பதாலும், தமிழர் களவியலை ஆரியர் காந்தருவத்திற் கொப்பாகக் கூறிருப்பதாலும் நான்மறை முற்றிய அதங்கோட்டாசான் தலைமையில் தம்நூலை அரங்கேற்றிய

*இறை பக். 7.

தர்லும் தொல்காப்பியத்தில் உள்ள சில இலக்கண வழக்களாலும் தொல்காப்பியர் ஆரியர் என்று துணியப்படும்.

தொல்காப்பிய வழக்கள்

(1) “சகரக் கிளவியும் அவற்றோ ரற்றே
அஜ ஒளன்னும் மூன்றலங் கடையே”

(தொல். மொழி. 29.)

“சரிசமீப்புச் சட்டி சருகு சவடி
சளிசகடு சட்டை சவளி—சவிசரடு
சந்து சதங்கை சழக்காதி யீரிடத்தும்
வந்தனவாற் சம்முதலும் வை”

என்பது நண்ணால் (எழு. 51) மயிலைநாதர் உரை மேற்கோள்.

சக்கை, சட்டம், சடுதி, சண்டை, சதை, சப்பு, சமன், சமர், சமை, சருச்சரை, சரேல், சல்லி, சலசல், சலி, சவம், சவை, சழி, சள்ளை, சளை முதலிய பல சூர முதற் சொற்கள் செந்தமிழ்ச் சொற்களாதனின், சகரம் தமிழில் மொழிமுதல் வராது என்பது வழுவே:

இனி, சகரக்கிளவிபற்றித் தொல்காப்பியர்மீது வழுவைச் சுமத்தாது, ஏட்டிவிருந் தெழுதினோர்மீது சுமத்துவர் துடிசை கிழார் அ. சிதம்பரனார். அவர் கூறுமாறு :—

“க, த, ந, ப, ம எனு மாவைந் தெழுத்தும்
எல்லா வயிரொடும் செல்லுமார் முதலே”

(தொல். மொழி. 28.)

“சகரக் கிளவியும் அவற்றோ ரற்றே
அ, ஐ. ஒளவெனும் மூன்றலங் கடையே”

(தொல். மொழி. 29.)

“இவிரண்டு சூத்திரங்களும் ஆதியில், அதாவது, ஏட்டுச் சவடியில் இருக்குங் காலத்து, ஒரே சூத்திரமாகத் திகழ்ந்தன.

“சவடியில் உள்ளபடி ஈண்டுத் தருவாம் :—

“க, த, ந, ப, ம எனு மாவைந் தெழுத்தும்
எல்லா உயிரொடும் செல்லுமார் முதலே
சகரக் கிளவியும் அவற்றோ ரற்றே
அவை ஒள என்னும் ஒன்றலங் கடையே”

“க-த-ந-ப-ம் என்னும் ஐந்து மெய்யெழுத்துக்களும், எல்லா உயிரெழுத்துக்களோடும் கூடிப் பெருவரவிற்றாய் மொழிக்கு முதலாக வரும்.

“ச என்ற மெய்யெழுத்தும் அவ்வைந்து மெய்யெழுத்துக்களைப் போலவே, சிறுவரவிற்றாய், எல்லா உயிரெழுத்துக்களோடுங் கூடி மொழிக்கு முதலாக வரும்.

“ஆணால், க-ச-த-ந-ப-ம் என்ற ஆறு மெய்யெழுத்துக்களும் ஒள் என்னும் உயிரெழுத்தோடுங் கூடி மாத்திரம் மொழிக்கு முதலாக வரா” என்பதாம்.

‘‘(எ-டு;) நாய் கவ்விற்று (கெளவிற்று என வராது)’’* என்பது:

இங்ஙனமே ஏனை மெய்க்ட்கும் அவர் காட்டுக் காண்பித்துள்ளார், இவ்வரையும் பொருத்தமாகவே தோன்றுகின்றது இதுள்ளார்.

இக்காலத்துத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் சிலர், பண்ணைத் தமிழிலக்கணங்க ளெல்லாம் செய்யுள் நடைமொழிக்கே ஏற்பட்டவை யென்றும், பண்ணைத் தமிழிலக்கிய மெல்லாம் செய்யுள் நடையிலிருந்ததினால் அதிற் பல உலக வழக்குச் சொற்கள் இடம்பெறவில்லை யென்றும், அறியாது தொல்காப்பியரைக் கடக்கும் அல்லது தப்புவிக்கும் முகமாக, அவர்காலத்திற்குமுன் சகர முதற் சொற்களே தமிழில் இல்லை யென்று தாம் மயங்குவதோடு தமிழ் மாணவரையும் மயக்கி வருகின்றனர். தொல்காப்பியம் ஓர் இலக்கண நூலேயன்றி அகர முதலியன்று. ஆதலால், அதில் ஒருசொல் இல்லாவிடின் அது தமிழலேயே இல்லையென்பது, மொழியறிவும் உலக வழக்கறிவு இன்மையையே காட்டும். சகர முதற்சொற்கள் இலக்கிய வழக்கில் மட்டுமின்றி உலக வழக்கிலும் ஏராளமாயுள்ளன. உலகவழக்குச் சொற்கள் தமிழுக்கு இன்றியமையாதனவாகவும் அதன் சொல்லளத்தைக் காட்டுவனவாகவும் தொன்றுதொட்டு வழங்கி வருவனவாகவு மிருக்கின்றன. அவற்றுள் பல வருமாறு:—

சக்கை, சக்தி, சங்கு, சச்சரவு, சட்டம், சட்டி, சட்டுவம், சட்டை, சடங்கு, சடலம், சடை, சடைவு, சண்டி, சண்டு, சண்ணை, சண்ணு, சதரம் (உடம்பு), சதுப்பு, சதை, சந்து, சந்தை, சப்பட்டை, சப்பரம், சப்பணி, சப்பாணி, சம்பல், சப்பு, சப்பை, சம்பளம், சம்பு, சம்பா, சம்மணம், சமம்,

*செந்தமிழ்ச் செலவி, சிலம்பு 15, பரல் 2, பக். 67, 69.

சமர்த்து, சமை, சமையம், சரக்கு, சரடு, சரவடி, சரவை, சரகர், சரி, சருகு, சருவம், சல்லடை, சல்லி, சலங்கை, சலவன், சலவை, சலி, சலுகை, சவ்வு, சவத்தல், சவங்கல், சவட்டு, (சவட்டி—சாட்டி), சவட்டை—சாட்டை, சவட்டு—சமட்டு—சமட்டி—சம்மட்டி), சவடி, சவம், சவர், சவலை, சவள், சவளம், சவளி, சவை, சழி, சள்ளள, சளி, சற்று, சறுகு—சறுக்கு, சண்ணம்.

மேலும், தனித்தும் இரட்டியும் வரும் பல குறிப்புச் சொற்களும் சகர முதலவாய் உள்.

எ-டு : சக்கு, சகசக, சட்டு, சடக்கு, சடசட, சடார், சதக்கு, சம், சர், சரசர, சரட்டு, சரேல், சல்சல், சலசல், சள், சளசள், சளசள, சளப்பு, சளார், சறுக்கு.

இனி, இற்றைச் செகர முதற் சொற்கள் சில பண்டு சகர முதலவா யிருந்தன வென்றும் அறிதல் வேண்டும்.

எ - டு : சத்தான் - செத்தான், சக்கு - செக்கு.

இவற்றை யெல்லாம் நோக்காது, குருட்டுத்தனமாய்த் தொல்காப்பியரைக் காத்தற் பொருட்டுத் தொல்பெருந்தமிழின் பெருமையைக் குலைப்பது அறிஞர்க்கு அழகன்று.

சவதலி, சம்பளி, சமாளி என்பன போன்ற திராவிடச் சொற்கள் பிற்காலத்தனவா யிருக்கலாம். ஆயின், மேற்காட்டிய தூய தென் சொற்களெல்லாம் தொன்று தொட்டவையே.

சம்பு என்பது சண்பு என்னும் இலக்கியச் சொல்லின் துரிபாயிருப்பினும், சம்பங்கோரை, சம்பங்கோழி என்பன தொன்றுதொட்ட உலக வழக்கே.

(2) “குற்றிய லுகரம் முறைப்பெயர் மருங்கின் ஒற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்”
(தொ. மொ. 34)

என ஆசிரியர் தொல்காப்பியரார் இவ்வாறு குற்றியலுகரம் மொழிக்கு முதலாம் என்றாராலோவெனின்,

“நுந்தை யுகரங் குறுகிமொழி முதற்கண் வந்த தெனினுயிர்மெய் யாமனைத்துஞ்—சந்திக்

குயிர்முதலா வந்தணையு மெய்ப்புணர்ச்சி யின் றி
மயலணையு மென்றதனை மாற்று’

‘இதை விரித் துரைத்து விதியும் அறிந்து கொள்க’ என்பது
நன்னூல் மயிலைநா தருரை. (நன். எழு. 51.)

(3) “வகரக் கிளவி நான்மொழி யீற்றது”

(தொ. மொ. 48)

அவ், இவ், உவ், எவ், தெவ், என வகரமெய் யீற்றுச்
சொற்கள் ஐந்தாதல் காண்க.

(4) “மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைந்த
ஞகரத் தொடர்மொழி ஓன்பஃப் தென்ப
புகரறக் கிளந்த அஃறிணை மேன”

(தொ. மொழி. 49.)

என்று எகின், செகின், எயின், வயின், குயின், அழன், புழன்,
புலான், கடான் எனவரும் ஒன்பதும் மயங்காதன வெனக்
கொள்ளின், பலியன், வவியன், வயான், கயான், அலவன்,
கலவன். கலுழன், மறையன், செகிலன் முதலாயின மயங்கப்
பெறாவென மறுக்கு’ என்பது நன்னூல் (எழு. 67.) மயிலை
நா தருரை

(5) “ஓன்பான் ஒகரமிசைத் தகரம் ஒற்றும்
முந்தை ஒற்றே ணகாரம் இரட்டும்
பஃபென் கிளவி ஆய்தபகரங் கெட
நிற்றல் வேண்டும் ஊகாரக் கிளவி
ஒற்றிய தகரம் றகரம் ஆகும்” (தொ. குற். 40.)

ஒன்பதிற்கு முதலாவது வழங்கின பெயர் தொண்டு
என்பது. தொண்டுத்தது = தொண்பது—தொண்பது—ஓன்
பது. தொண்பது முதலில் 90 என்னும் எண்ணைக் குறித்தது.
அறுபது முபது, எண்பது என்னும் பிற பத்தாம் இட
எண்ணுப் பெயர்களுடன், தொண்பது என்பதை ஒப்பு
நோக்குக.

தொண்ணூறு என்னும் பெயர், முதலாவது, 900 என்னும்
எண்ணைக் குறித்தது, தொண்டுநாறு = தொண்ணூறு.
இதை அறுநாறு, எழுநாறு, எண்ணூறு என்னும், பிற மூன்றாம்
இட எண்ணுப் பெயர்களுடன் ஒப்பு நோக்குக.

தொள்ளாயிரம் அல்லது தொள்ளாயிரம் என்பது, முதலா
வது, 9000 என்னும் எண்ணைக் குறித்தது. தொண்டுத்

ஆயிரம் = தொள்ளாயிரம்—தொளாயிரம். இதை ஆறாயிரம், ஏழாயிரம் எண்ணாயிரம் என்னும் பிற நாலாம் இட எண்ணுப் பெயர்களுடன் ஒப்பு நோக்குக.

தொண்டு எண்ணும் பெயர், எங்குமோ, தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே உலகவழக்கற்றது; ஆயினும், செய்யுள் வழக்கிலிருந்தது. தொல்காப்பியரே தம் நூலில், தொடைத் தொகை கூறுமிடத்து,

“மெய்பெறு மரமிற் ரொடைவகை தாமே

ஐயீ ராயிரத் தாறைஞ் னாற்றொடு

தொண்டு தலைவிட்ட பத்துக்குறை எழுநூற்

ரொன்பஃ தென்ப உணர்ந்திசி னோரே” (செய். 101)

என்று, தொண்டு எண்ணும் சொல்லை 9 எண்ணும் எண்ணைக் குறிக்க வழங்கியுள்ளார். “தொண்டுபடு திவவின்”* என்றார் பெருங்கெளசிக்கனாரும்.

எண்ணுப்பெயர்களுள் தொண்டு எண்ணும் ஒன்றாம் இடப்பெயர் வழக்கொழியவே, பத்தாம் இடப்பெயர் ஒன்றாம் இடத்திற்கும். நூறாம் இடப்பெயர் பத்தாம் இடத்திற்கும், ஆயிரத்தாம் இடப்பெயர் நூறாம் இடத்திற்குமாக ஒவ்வொரிடம் முறையே இறக்கப்பட்டன. பின்பு, ஆயிரத்தாம் இடத்திற்குப் பத்தாம் இடத்திலிருந்து ஒன்றாம் இடத்திற்கு இறங்கிவந்த ஒன்பது எண்ணும் பெயருடன், ஆயிரம் எண்ணும் பெயரைக் கூட்டவேண்டியதாயிற்று.

எண்	பண்டைப்பெயர்	இந்தைப்பெயர்
9	தொண்டு	ஒன்பது (தொன்பது)
90	தொண்பது	தொண்ணூறு
900	தொண்ணூறு	தொள்ளாயிரம்
9000	தொள்ளாயிரம்	ஒன்பதினாயிரம் (ஒன்பது + ஆயிரம்)

ஒன்பதினாயிரம் எண்ணும் கலவை எண்ணுப்பெயர் பண்டை முறைப்படி (1000×90) 9000 எண்ணும் எண்ணைக் குறிப்ப தாகும்:

ஒன்றுமுதல் பத்துவரையுள்ள ஏனையெண்ணுப்பெயர்களைல்லாம் தனிமொழிகளாயிருக்க ஒன்பது எண்பது மட்டும்

* மலைபடுகடாம், 21.

தொடர்மொழியாயும், பது (பத்து) என்னும் வருமொழியைக் கொண்டதாயு மிருத்தல் காண்க. தொண்பது என்னும் பெயர் முதன்மெய் நீங்கி ஒன்பது என்று தமிழில் வழங்குகின்றது. தெலுங்கில் முதன்மெய் நீங்காமல் தொம்மிதி (தொனுமிதி) என்று வழங்குவதுடன், எட்டு என்னும் எண்ணுக்கும் எனுமிதி எனப் பத்தாம் இடப்பெயர் வழங்கிவருகின்றது.

ஒன்பது என்னும் பெயருக்கு, ஒன்று குறைந்த பத்து என்று பொருள் கூறுவது, ‘பொருந்தப் புகலல்’ என்னும் உத்திபற்றியது. இக்கூற்றிற்கு உருதுவிலும் ஹிந்தியிலும் உள்ள, உன்னீஸ் (19), உன்தீஸ் (29), உன்சாலிஸ் (39), உன்சாஸ் (49), உன்சட் (59), உன்த்தர் (69), உன்யாசி (79) என்னும் எண்ணுப்பெயர்கள் ஒருகால் சான்றாகவாம். ஆனால், அங்கும், அப்பெயர்கள் ஒழுங்கற்ற முறையிலமைந்தவையென்பதை, நவாசி (89), நின்னா நபே (99) என்னும் பெயர்களாலறியலாம்.

தொண்டு+பத்து = தொண்பது (தொன்பது—ஒன்பது), தொண்டு+நூறு = தொண்ணூறு, தொண்டு+ஆயிரம் = தொள்ளாயிரம் என்று புணர்ப்பது எளிதாயும் இயற்கையாயுமிருப்பவும், இங்ஙனம் புணர்க்காது, ஒன்பது+பத்து = தொண்ணூறு என்றும், ஒன்பது+நூறு = தொள்ளாயிரம் என்றும், செயற்கையாகவும் ஓவி நூலுக்கும் தருக்கநூலுக்கும் முற்றும் மாறாகவும் தொல்காப்பியர் புணர்த்தது, அவருக்குமுன்னமே தொண்டு என்னும் எண்ணுப்பெயர் வழக்கற்றுப்போனதையும், தொல்காப்பியத்திற்கு முந்தின தமிழிலக்கணநூல்களில் மேற்கூறிய எண்ணுப்பெயர்களைத் தவறாகச் செய்கைசெய்து காட்டியதையும் குறிப்பதாகும். இதனால் தமிழின் தொண்மையும் தமிழ் இலக்கணத்தின் தொண்மையும் அறியப்படும்.

தொல்காப்பியரைப் பின்பற்றி, நன்னூலாரும் தொண்ணூறு தொள்ளாயிரம் எண்ணும் புணர்மொழியிழறுப்புக்களைப் பிழைப்படக் கூறியுள்ளார்.

கால்குவெல் இவற்றின் ஒவ்வாமையை அறிந்தே, தமிழர் எச்சொல்லினின்றும் எச்சொல்லையும் திரித்துக்காட்டுவர் என்று கூறியுள்ளார்:

(6) ‘ஒன்பான் முதனிலை முந்துகிளந் தற்றே
முந்தை ஒற்றே எகாரம் இரட்டும்
நூறென் கிளவி நகார மெய்கெட

ஊஆ வாகும் இயற்கைத் தென்ப
ஆய்டை வருதல் இகார ரகாரம்
சுறுமெய் கெடுத்து மகரம் ஓற்றும்" (தொ. குந். 58)

இதன் வழுநிலை முன்னர்க் கூறப்பட்டது இந்நாற்பாவில், "இயற்கைத் தென்ப" என்று கூறியிருப்பதால், இக்கூற்று முன்னோரது என்பது புலனாகும்.

(7) "நும்மென் ஒருபெயர் மெல்லெழுத்து மிகுமே"

(தொ. பு. 30.)

"அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங் காலை
உக்கெட நின்ற மெய்வயின் ஈவர
இய்யிடை நிலைஇ சுறுகெட ரகரம்
நிற்றல் வேண்டும் புள்ளியொடு புணர்ந்தே
அப்பால் மொழிவயின் இயற்கை யாகும்"

(தொ. பு. 31.)

என்றார் தொல்காப்பியர்: இதைப் பிரயோக விவேக நூலார் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு.

"இனித் தொல்காப்பியரும், தமிழில் 'எழுவாய் வேற்றுமை பெயர் தோன்று நிலையே' என்றாராயினும், வடநூலில் எழுவாய் வேற்றுமை இவ்வாறிருக்குமென்றறிதற்கு, நும் என்னுமொரு பெயரை மாத்திரம் எழுவாய் வேற்றுமை யாக்காது பிராதிபதிகமாக்கி, பின்னர் நும்மை நுங்கண் என இரண்டு முதல் ஏழிறுதியும் வேறுபடுத்து வேற்றுமையாக்கி ணாற்போல, 'அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங் காலை' என்னுஞ் சூத்திர விதிகொண்டு நீயிரென வேறுபடுத்து, எழுவாய் வேற்றுமை யென்னும் பிரதமாவிபத்தியாக்குவர். இவ்வாறு நின், தன், தம், என், எம், நம் என்பவைற்றையும் பிராதி பதிகமாக்கி, பின் நீ, தான், தாம், யான் யாம், நாம் எனத் திரிந்தனவற்றை எழுவாய் வேற்றுமை யாக்காமையாலும். 'எல்லா நீயிர் நீ' எ-ம், 'நீயிர் நீ'யென வருஉங் கிளவி' எ-ம், பெயரியலுள் பெயர்ப் பிராதிபதிகமாகச் சூத்திரஞ் செய்த லானும், 'அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங் காலை' என்னுஞ் சூத்திரத்தை வடமொழிக்கு எழுவாய் வேற்றுமை இவ்வாறிருக்குமென்று தமிழ் நூலார் அறிதற்கே செய்தாரென்க. நிலைமொழிவிகாரமொழின்ட்டாம் வேற்றுமையானாற்போல நும்மென்னு நிலைமெர்மி விகாரம் முதல் வேற்றுமையாமென்க" எனக் கூறியுள்ளார். (பிரயோக விவேகம், நூ. 7. உரை.)

பார்ப்பனர் தமிழின் இயல்பை அறியாமைக்கு, அல்லது தமிழை வடமொழி வழித்தாகக் காட்டச் செய்து வரும் முயற் சிக்கு, இப்பிரயோக விவேகக் கூற்று ஒரு நல்ல காட்டாகும்.

இலக்கணக் கொத்தின் ஆசிரியராகிய சுவாமிநாத தேசிகர்,

“.....விகாரப் பெயரே
பெயர்ப்பின் விகுதி பெறுதலே யாயவன்
ஆனவன் ஆவான் ஆகின் றவன்முத
லைம்பாற் சொல்லும் பெயர்ப்பி னடைதலே
யுருபென வெவ்வே றுரைத்தார் பலரே”

என்று நூற்பாவியற்றி,

“தன், தம், நம், என், எம், நின், நும் என்னுந் திரிபில் பெயர்கள் உருபுகளையும், உருபோடு வருமொழிகளையும், உருபின்றி வருமொழிகளையும் ஏற்று நிற்கும். இப்பெயர்கள் எழுவாயாங்காற் றிரிந்தே நிற்கும். இத்திரிபே யுருபென்க.

“இனி இறைவன் கடியன், காக்கும்; தையலாள் வரும்; உமையாளமர்ந்து விளங்கும்; கோன் வந்தான்; கோக்கள் வந்தார்; மரமது வளர்ந்தது; மரங்கள் வளர்ந்தன, இவ் விகுதிகளே உருபென்க. இவ்வருபுகளைத் தொகுத்துமறிக.

“இனி ஆயவன்முதல் நாற்சொல்லும் பாலால் இருபதாம். அவையே உருபு. சாத்தணானவன் வந்தான், இதனுள் எழுவாயும் உருபும் பயனிலையுங் காண்க. பிறவு மன்ன. இவற்றைத் தொகுத்து மறிக” என்று உரையும் கூறி,

இறுதியில், “இவ்வெண்விதியோ டெழுந்த சூத்திரம் பிறர் மதங் கூறலேயாம். தன்றுணி புரைத்தலன்று” என்று அதன் புன்மையையும் குறித்தார். இங்னன் மிருக்கவும், இன்றுஞ்சில மாணவரிலக்கண நூலாசிரியர், ஆயவன் முதலிய பெயர்கள் ஆ என்னும்பகுதியடியாய்ப்பிறந்த வினையால்வனையும் பெயர்களென்பதையும்; அவை ஆயவனை, ஆயவனால் என்று வேற்றுமையுருபேற்கு மென்பதையும்; கட்டுரைச் சுவைபடப் பெயர்களை நீட்டவேண்டிய விடத்து வருவனவேயன்றி, இன்றியமையாது பெயர்களைத் தொடர்வனவல்ல வென்பதையும் அறியாமல், தமிழ்லக்கணத்திற்கு முற்றிலும் முரணாக, அவற்றை முதலாம் வேற்றுமை யுருபுகளென்று வரைந்து வருகின்றனரே

இனி, ஆயவன், ஆணவன் என்னும் வடிவங்கள் வெவ்வேறு சொற்கள்ல வென்பதையும்; அவற்றை வெவ்வேறாகக் கொள்ளின், ஆகிறவன் ஆபவன் என்பவற்றையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டு மென்பதையும்; ஆ என்னும் பகுதியினின்று பிறந்தவைபோலவே என் என்னும் பகுதியினின்று பிறந்த. என்றவன், எனகின்றவன் முதலிய சொற்களும் பெயரோடு கூடி வழங்கு மென்பதையும் அவர் நோக்கிற்றிலர். ”

நும் என்னும் பெயர் நூம் என்பதன் வேற்றுமை திரிபடியென்றும், நீயிர் என்னும் பெயர் நீ என்பதன் பன்மையென்றும் அறியாது, தொல்காப்பியர் அவ்விரண்டையும் ஒன்றாயினைத்ததே வழுவாயிருக்க, அவர் நும் என்பதையும் நீயிர் என்பதையும், முறையே பிராதிபதி மென்றும் பிரதமா விபக்தியென்றும் கொண்டாரென்று வழுமேல் வழுப்படக் கூறினர் பிரயோக விவேகர். தொல்காப்பியர் காலத்தில் வடமொழியில் இலக்கண நூலே யில்லை யென்பது பின்னர் விளக்கப்படும்.

நீன், நீம் என்பன முறையே முன்னிலை யொருமை பன்மைப் பெயர்கள். நீங் என்னும் வடிவம் இன்றும் தென் னாட்டில் உலக வழக்கில் வழங்கினும், அதன் கடைக்குறையாகிய நீ என்பதே இன்னோசை பயப்பதாகப் புலவராற் கொள்ளப்பட்டு நூல்வழக்கிற் குரியதாயிற்று. பிற்காலத்தில், நீ யென்பதனொடு இர் என்னும் பலர்பாலீரு சேர்க்கப்பட்டு, நீயிர், நீவிர் என்னும் முன்னிலைப் பன்மை வடிவங்கள் தோன்றின.

நீம் என்னும் பன்மை வடிவம் நூம் என்று திரிந்ததுட இகர ஈகாரம் உகரலுகாரமாகத் திரிதல் இயல்பு.

கா : பிறம்—புறம் } நூ. வ. பிட்டு—புட்டு } உ. வ.
பீஸை—தூஸை } (கொச்சை)

நூம் என்பது வேற்றுமை யேற்கும்போது நும் என்று குறுகும். ஆகவே, நீயிர் என்பதும் நும் என்பதும் வெவ்வேறு வடிவங்களி னின்றும் பிறந்தவை யென்பது பெற்றாம்.

நும் என்னும் பெயர் நீயிர் என்னும் பெயராய்த் திரிந்த தாகச் செய்கை செய்வது, ஒன்பது பத்து என்னும் எண்ணுப் பெயர்கள் சேர்ந்து, தொண்ணாறு என்னும் பெயர் தோன் றிற்று என்று கூறுவதையே ஒக்கும்:

(8) “ஒவ்வும் அற்றே நவ்வலங் கடையே”

(தொ. மொ. 39)

இதில், நொ என்பது பகுதியாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால், நோ என்பதே பகுதியாகும்; நொ என்பது அதன் குறுக்குமே.

ஏவல்	இட கா.	நி. கா	எ. கா.	பெயர்
நோ	நொந்தான்	நோகிறான்	நோவான்	நோய்
கான்	கண்டான்	காண்கிறான்	காண்பான்	காட்சி

நோ என்பது ஏவல் வினையாகும்போது, குறுகியே நொம் மாடா, நொந்தாகா, என்று நிற்கும். நொ என்பதே இயல் பான வடிவமாயின், அது ‘து’ என்னும் வினை துக்கிறான், துப்பான் என்றாவதுபோல, நொக்கிறான், நொப்பான் என்று நிகழ்கால எதிர்காலங்களில் ஆதல் வேண்டும். அங்ஙன மாகாமை காணக்.

இனி, “உச்சகாரம் இருமொழிக் குரித்தே” என்ற வரையறைகூட வழுவோவென் றையறுக் கிடக்கின்றது:

இங்ஙனம் தொல்காப்பியர் பல இடத்தில் தவறினதற்குக் காரணம், அவரது ஆரியப் பிறப்பேயன்றி வேறன்று. கால்டுவெல் ஜயர் ஜம்பதாண்டுகள்போல் தமிழையாராய்ந்தும், அவரது ஒப்பியலிலக்கணத்தில் சிலவிடத்துத் தவறினது, அவரது அயற்பிறப்பாலேயே.

இங்ஙனம் சில தொல்காப்பிய வழுக்களை எடுத்துக்கூறியதால், தொல்காப்பியத்தை இழித்துக்கூறினேன் என்று எள்ளளவும் எண்ணற்க. அங்ஙனம் கூறுபவன் கடைப்பட்டகயவனே என்பதற்கு ஜயமில்லை. இற்றைத் தமிழ் நிலையின் உயிர்நாடி தொல்காப்பியம் ஒன்றே. சில குற்றத்தைக் குற்ற மென்று கூறினேனேயொழிய வேறன்று எனக்:

காலம் : தொல்காப்பிய அரங்கேற்றத்திற்குத் தலைமை தாங்கிய அதங்கேட்டாசானை “‘நான்மறை முற்றிய’ என்றும், தொல்காப்பியரை “‘ஜந்திரம் நிறைந்த’” என்றும், தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிரம் இயற்றிய பனம்பாரணார் அடைகொடுத்துக் குறிப்பதனால் ஆரிய மறையை நாலாக வகுத்த வேதவியாசர் காலத்திற்கும், ஜந்திரத்திற்கும் பிறப்பட்ட ‘அட்டாத்யாயி’யை இயற்றிய பாணினி காலத் திற்கும், தொல்காப்பியர் இடைப்பட்டவர் ஆவர். பாரதக்

காலத்தினராகிய வேதவியாசர் காலம் கி. மு. 1000, பாணினி காலம் கி. மு. 5-ஆம் நூற்றாண்டு.

தொல்காப்பியர் இடைக்கழகத்திற்கும் கடைக் கழகத் திற்கும் இடைப்பட்டவர். அகத்தியற்கு மிகப்பிற்பட்டவர். அவரை அகத்தியர் மாணவர் என்பது காலவழுவாகும். அகத்தியர் பாரதத்திற்கு முந்தியவர்; தொல்காப்பியர் பிந்தியவர் இருவரும் இடைக்கழகத்திற்குப் பிற்பட்டவரே.

தொல்காப்பியர்க்குக் கழகத் தொடர்பின்மையினாலேயே அவர் நூல் அதங்கோட்டாசான் தலைமையில் அரங்கேற்றப் பெற்றது.

கடைக்கழகக்காலம் கி. மு. 5ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டுவரை என்பது, பண்டைத்தமிழ் நாட்டு வரலாற்றாராய்ச்சியாளர் பேரா. இராமச்சந்திர திட்சிதர் முடிபு.

“விண்புகழ் மூவர் தன்பொழில் வரைப்பு” (தொல். 1336)

என்று தொல்காப்பியர் தம்காலத் தமிழகத்தை வண்ணித் திருப்பதால், என்னளவும் எதிர்ப்பின்றி மூவேந்தரே முடியுடையோராய் முத்தமிழ் நாட்டையும் தம் முன்னோர்போல் அறம் பிழையாது ஆட்சி செய்துவந்த நற்காலம் தொல்காப்பியரென்பது அறியப்படும்.

மூவேந்தரும் தம்முள்ளும் தம் சூறுநில மன்னரோடும் அடிக்கடி நிகழ்த்திய போரால் அமைதியின்மை தமிழகத்தில் நிலவியிருந்தமையே, கடைக்கழக இலக்கியம் அளிக்கும் காட்சியாகும். ஆதலால் தொல்காப்பியர் அந்தகைய காலத்திற்கு மிகமுற்பட்டவர் என்பது தெளிவு.

“இருவரைக் கூறும் பன்மைக் கிளவியும்
ஒன்றனைக் கூறும் பன்மைக் கிளவியும்
வழக்கி னாகிய உயர்சொற் கிளவி
இலக்கண மருங்கிற் சொல்லா றல்ல”. (தொல். 510)

என்ற இலக்கண வரம்பு திருக்குறளிலும் கடைக்கழகச் செய்யுளிலும் மீறப்படுவதால், தொல்காப்பியர் காலம் கடைக்கழகத்திற்கு மிக முற்பட்டதாதல் வேண்டும்.

இனி, மேற்குறித்த 1336ஆம் நூற்பாலில் தொல்காப்பியர் “நாற்பெயரெல்லையகம்” என்றாருதொடர் மொழி

யால் தமிழகத்தைக் குறித்திருப்பது உற்று நோக்கத்தக்கது: நால் வேறுபெயர் கொண்ட எல்லைக்குட்பட்ட நிலப்பரப்பு என்பது அத்தொடரின் பொருள்.

நால்வேறு பெயர்கொண்ட எல்லையாவன : வடக்கில் வடுகெநாடும் தெற்கில் குமரியாறும் கிழக்கில் கீழைக்கடலும், மேற்கில் குடமலையும்.

முதற்காலத்தில் குடமலைக்குக் கீழ்ப்பட்ட கொங்கு நாடே திருச்சிக் கருவுரைத் தலைநகராகக் கொண்ட சேர நாடாயிருந்தது.

“சேர் கொங்கு வைகாவூர் நனாடதில்”

என்று அருணகிரிநாதர் பாடுதல் காண்க.

பிற்காலத்தில் கொங்குநாடு ஒரு நிலையான போர்க்கள் மாய் மாறியதாலும், தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப்பின் மேலைக் கடற்கரை சற்று விரிவடைந்ததினாலும், சேரன் தன் அகநாட்டுத்தலைநகரையும் மேலைத் துறைநகராகிய வஞ்சிக்கு மாற்றி அதற்குக் கருவூர் என்றும் பெயரிட நேர்ந்தது.

மேலைக்கடற்கரையின் விரிவு பற்றியே, பரசுராமர் தம் தவ நிலையத்திற்கு இடம்வேண்டி, ஓர் அம்பெய்து மேலைக் கடலைப் பின்வாங்கச் செய்தார் என்ற கதையும் எழுந்தது.

‘நாற்பெயரெல்லை’ என்றது நாற்றிசை எல்லைகளையேயன்றி நால்வேறு மண்டலங்களையன்று. மேலும், பிற்காலத்துருவான மண்டலங்கள் நான்கல்ல, ஐந்தாகும். அவை, பாண்டி மண்டலம், சோழமண்டலம், சேரமண்டலம், அல்லது மலைமண்டலம், தொண்டைமண்டலம், கொங்கு மண்டலம் என்பனவாகும்.

சேரநாட்டார் கிழக்கிலிருந்து சென்றவர் என்பதற்கு, அவர் நாட்டமைப்பிற்கு நேர்முரணான கிழக்கு மேற்கு என்னும் சொற்களே போதிய சான்றாம்:

இதுகாறும் கூறியவற்றால், தொல்காப்பியர் காலம் கி.மு. 7ஆம் நூற்றண்டெண்று கொள்வதே மிகப்பொருத்தமாம்:

இனி, “முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் தொல்காப்பியனார்க்கு முன்னர் இருந்தார் எனக்கூறுதற்கு ஒரு தடை உள்ளது. தொல்காப்பியனார், வியங்கோள் தன்மை முன்னிலையில் வாரா தெனக் கூறுகின்றனர்: அவ்வாறிருக்க நீ னிலீஇயர் என்றது

முடிநாகராயர் செய்யுளிற் காணப்படுகின்றது: படர்க்கையில் மாத்திரம் வழங்கப்பட்ட வியங்கோள், பிற்காலத்தே முன்னிலையிலும் தன்மையிலும் வழங்கப்படுதல் இயற்கையாதவின், முடிநாகராயர் தொல்காப்பியனார்க்கு முற்பட்ட வரென எவ்வாறு கூற முடியும்?''* என்கிறார் சாத்திரியார்.

“...முன்னிலை தன்மைஅடியீரிடத்தோடு

மன்னா தாகும் வியங்கோட்கிளவி” (தொ. வி. 29.)

என்பது சாத்திரியார் குறித்த நூற்பாவாகும். இதன் பொருளையே சாத்திரியார் நன்றாயறியவில்லை. ‘மன்னா தாகும்’ என்னும் வினைக்குப் ‘பெரும்பாலும் வராது’ என்பதே நூற்பாவிற்குக் குறித்த பொருள்.

ஓருவேளை,

“கழிவே ஆக்கம் ஒழியிசைக் கிளவியென்
நம்முன் றென்ப மன்னைச் சொல்லே”

என்னும் நூற்பாவில் (தொ. இடை. 4.) மிகுதிப் பொருள் மன்னைச் சொற்குக் குறிக்கப்படவில்லையே என்று அவர் கூறலாம்.

தமிழிலக்கண முன்னால்கள் மிகப் பழையவாதலானும், அவற்றில் பல இலக்கணச்செய்திகள் முற்றும் எழுதப் படாமையானும், தொல்காப்பியம் பல பற்றியங் (விஷயம்) களில், முன்னால்களிற் கூறியவற்றையே கூறுதலானும், தொல்காப்பியத்தில் ஒன்றைப்பற்றிய எல்லாச் செய்திகளையுங் காண முடியாது.

நன்னாலார் பிற்காலத்தவராதவின், தொல்காப்பியரினும் விரிவாயாராய்ந்து,

“மன்னே அசைநிலை ஒழியிசை ஆக்கம்
கழிவு மிகுதி நிலைபே றாகும்”

என்று மன்னையிடைச் சொற்பொருள் ஆறாகக் கூறியுள்ளார். மிகுதி=பெரும்பான்மை. நன்னாலாரும் சில பொருள்களை விட்டுவிட்டனர்.

இனி, தொல்காப்பிய நூற்பாவிலுள்ள ‘மன்னாதாகும்’ என்னுஞ் சொல் வினைச்சொல்லாதவின், இடைச் சொல்லாகா தெனின், இடைச் சொல் இயற்கையினாயது, பெயரினாயது,

*P. S. S. சாத்துரியார் தொல் எழுத்தத்திகாரம், முகவுரை, பக. 1, 2.

வினையினாயது என மூவகையென்றும், அவற்றுள் மன் என்னும் சொல் வினையினாயதென்றும் கூறிவிடுக்க.

கா :	இயற்கை	பெயர்	வினை
	ஆவா !	ஐயோ !	(என்றான்) என்று
சி		(பாவம் !)	(போன்றான்) போல
சலசல		முறையோ!	(கொண்டான்) கொண்டு (3-ம் வே. உ.)

“கசதப மிகும்வித வாதன மன்னே” என்று, மன்னையிடைச் சொல்லை, நன்னூலார் மிகுதிப் பொருளில் வழங்கியதுங்காண்க.

வியங்கோள்வினை வாழ்த்து, சாவிப்பு, ஏவல், வேண்டுகோள், வஞ்சினம், விருப்பம், சொல்லளிப்பு முதலிய பல பொருள்களில் வரும். இவற்றுள், வாழ்த்து முதல் வேண்டுகோள் வரையுள்ள பொருள்கள் தன்மைக்கும், வஞ்சினம் சொல்லளிப்பு என்னும் பொருள்கள் முன்னிலைக்கும் படர்க்கைக்கும் ஏற்கா. வியங்கோள் வினைக்குச் சிறந்த பொருள்களான வாழ்த்து, வேண்டுகோள் என்னு மிரண்டும் அவற்றின் மறுதலைகளான, சாவிப்பு, ஏவல் என்பனவும் தன்மைக்கு ஏற்காமையின், வியங்கோள் பெரும்பாலும் தன்மையில் வராது எனக் கூறப்பட்டது. ஆனால் முன்னிலைக்கு இவ்வரையறை கூறினது தவறேயாகும். ஆகையால், முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் பாட்டில் ‘நிலீயர்’ என்னும் வியங்கோள்வினை வந்திருப்பது கொண்டு, அவரைத் தொல்காப்பியருக்குப் பிந்தியவராகக் கூறமுடியாது. மேலும், தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே அதோடு தொல்காப்பியத் திலேயே, தொல்காப்பிய இலக்கணங்கட்கு மாறான சில சொல்வடிவங்களைக் காணலாம்.

இதுவரை, தனித்தமிழக்கருத்துக்களையே தழுவின முழுநிறைவான தமிழ் இலக்கணமாவது, இலக்கண உரையாவது இயற்றப்படவேயில்லை. ஆதலின், மொழிநூலைத் துணைக் கொண்ட தமிழ் முறையான நடுநிலை யாராய்ச்சியாலன்று, உன்மையான தமிழிலக்கணத்தை யறியமுடியாதென்பது தேற்றம். தொல்காப்பியம் ஒன்றையே தழுவுவார் தமிழியல்லை அறியமுடியாதென்பதற்கு ஒரு காட்டுக் கூறுகின்றேன்.

கள் என்னும் சறு பலர் பாலுக்குரியதாகத் தொல்காப்பியத்தில் விதிமுறையிற் கூறப்படவில்லை. ஆயினும், “உயர்

தினை யென்மனார் மக்கட்சட்டே', என்று கள் சறுபெற்ற மக்கள் என்னும் பலர்பாற் பெயரைத் தொல்காப்பியரே வழங்கியிருக்கிறார். இதையறியாத சிலர், தொல்காப்பியர் காலத்தில், கள் சறு உயர் தினைப் பண்மைக்கு வழங்கவில்லை என்று கூறுகின்றனர்.

இனி, ‘பிறப்பியலிலுள்ள சூத்திரங்கட்டகும் தைத்திரீய சுக்லயஜூர் வேதியப்ராதிசாக்கிய சூத்திரங்களுக்கும் ஒற்றுமையிருத்தலானும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்க்கு வேதங்கள், ப்ராதிசாக்கியங்கள், தர்ம சாத்திரங்கள், யாஸ்கநிருத்தம், நாட்டிய சாத்திரமேர அதன் முன்னுலோ ஆகிய வடமொழி நூல்களிற் பயிற்சியுண்டு என அறியக்கிடக்கின்றது’ என்று தம் தொல்காப்பிய எழுத்துக்காரர் முகவரையிற் கூறி, கீழே அடிக்குறிப்பில், “அந்நூல்கள் தற்போதுள்ள ஆராய்ச்சியாளர்களால் கி. பி. 3, 4 நூற்றாண்டு கஞ்சுகு முன்னருள்ளன எனக் கூறப்படுகின்றமையான் தொல்காப்பியம் கி. பி. இரண்டாவது நூற்றாண்டதாகும்” என்று சாத்திரியார் கூறியுள்ளது. நெஸ்ப்வீல் (J. C. Nesfield) ஆங்கிலத்தில் எழுதிய இலக்கண நூல்களிற் சொல்லப்பட்டவற்றிற்கும், தொல்காப்பியத்திற் சொல்லப் பட்டவற்றிற்கும், சில பொருள்களில் ஒற்றுமையிருப்பதால், நெஸ்ப்வீல் இலக்கணத்தைப்படித்துத்தான் தொல்காப்பியர் தம் இலக்கண நூலை இயற்றினார் என்றும், போப் (G. U. Pope) ஆங்கிலத்தில் எழுதிய திருவாசகத்தைத்தான் மாணிக்கவாசகர் தமிழில் மொழிபெயர்த்தாரென்றும் கூறுவது போன்றதேயன்றி வேறன்று.

தொல்காப்பியத்தின் செந்தமிழ் நடையொன்றே, அந்நூலின் தொன்மையைக் காட்டற்குப் போதுமானது. தொல்காப்பியத்திற் பயின்று வரும் ‘அலங்கடையே’, ‘இவணையான’ ‘சிவணும்’ ‘ஓரண்ண’ முதலிய சொற்சொற்றொடர்களும், தொல்காப்பியத்தின் வடசொல்லருகிய தனித்தமிழ்க்கால நிலையை உணர்த்துவனவாகும்.

பல்கலைக்கழக அகராதியின் பதிப்பாளராகிய வையாபுரிப்பின்னள் அவர்கள். தொல்காப்பியத்தில், பாயிரத்துள் வந்துள்ள ‘படிமையோன்’ என்னும் சொல்லும், நூலுள், உயிர்களை அறிவுத் தொகைபற்றி ஆறு வகையாகப் பகுத்த பாகுபாடும், சமண மதத்திற்குரியவாதலின், தொல்காப்பியர் சமணரென்று முடிவு செய்ததுடன், ‘படிமை’

என்ற சொல் தமிழ்ச் சொல்லாகத் தோன்றவில்லை என்று தம் தமிழ்றியாமையையும் புலப்படுத்தியிருக்கின்றார்கள்.

படிமை என்ற சொல் படி என்னுஞ் சொல்லடியாகப் பிறந்தது.

படு—படி—பதி. படுதல் வீழ் தல். படு என்னுஞ் சொல்லே படி, பதி எனத் திரியும். படிதல் பதிதல். ஒரு பொருள் இன்னொரு பொருள்மேற் படும்போது, மேற்பொருள் கீழ்ப்பொருள்மேற் படியும்; அப்போது, முன்னதன் வடிவம் பின்னதிற் பதியும். அவ்வடிவம், அப் படிந்த பொருளின் வடிவத்தையே போன்றிருக்கும்; (அடிச்சுவடுகளையும் முத்திரைகளையும் நோக்குக) இதனால், படி என்னுஞ் சொல் போல அல்லது வகையில் என்னும் பொருளில் வழங்கும்.

கா : அப்படி, இப்படி, உப்படி, எப்படி.

அப்படி = அவ்வடிவம், அம்முறை—

In that form.

அப்படிச்செய் = அம்முறையிற்செய் }
= அதுபோலச்செய் } do so.

போல இருப்பது போன்மை : அங்ஙனமே, படியிருப்பது படிமை. ஓ. நோ. like—likeness.

வழிபடுவருவமாவது, பொம்மையாவது, கடவுளைப் போல அல்லது மாந்தனைப்போலச் செய்யப்பட்டிருப்பதால் படிமை எனப்பட்டது. இஃதொரு பண்பாகுபெயர்.

படிமை என்னுஞ் சொல்லில், படி பகுதி ; மை பண்புப் பெயரிறு. மையீறு தமிழ்க்கேயுரியதென்பது பின்னர்க் காட்டப்படும். வடமொழியில் படிமை, மகிமை முதலிய சொற்களையெல்லாம் பகாச்சொற்களாகவே கொள்வர். அம்மொழியில் மையீறில்லை. தமிழிலோ அச்சொற்கள் பண்புப்பெயர்களான பகுசொற்களாகும்.

படி-மை என்னுஞ் சொல்லை, அடி-மை, குடி-மை, மடி-மை, மிடி-மை முதலிய பண்புப்பெயர்களோடு ஒப்புநோக்குக்.

ஒரு மூலவோலையைப் பார்த்தெழுதினது, அல்லது அச்சிட்டது, அம் மூலத்தின்படியிருப்பதால் படி (copy) யெனப் படும். படியோலை என்று பண்டை நூல்களில் வழங்குதல் ரண்க.

படி, படிமையென்னும் தமிழ்ச்சொற்களையே ப்ரதி. ப்ரதிமா என வழங்குவர் வடநூலார், இப்போது, மூலச்சொற்களையே படிச்சொற்றகளாகக் காட்டுவது, எவ்வளவு பெரிய ஏமாற்றம் என்பதை எண்ணிக்காண்க. இங்ஙனமே, பல தமிழ்நூல்களும் கலைகளும், வடநூல்களும் கலைகளுமாகக் காட்டப்படுகின்றன வென்க.

தமிழ்ச்சொல்லை வடசொல்லாக மாற்றும்போது, பல முறைகளைக் கையாளுவர் வடநூலார். அவையெல்லாம் இந்நூலின் மூன்றாம் மடலத்தில் விரிவாய் விளக்கப்படும்.

ப்ரதி, ப்ரதிமா என்ற சொற்களில், கையாளப்பட்ட முறைகள், (1) முதலெழுத்தை மெய்யாக்கி ரகரஞ்சேர்த்தல், (2) டகரத்தைத் தகரமாக்கல், (3) ஜீர்றை ஆவீறாக்கல் என்பன.

பவளம், பகுதி முதலிய தமிழ்ச் சொற்களையும், ப்ரவாளம், ப்ரக்ருதி என்று மாற்றுதல் காண்க.

வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் பொதுவாய் வழங்கும் சொற்களை, இன்னமொழிக்குரியவென்று துணிதற்கு விதிகள் இப்புத்தகத்தின் இறுதியிற் கூறப்படும். அவற்றுள் முக்கியமானது, பகுதிப்பொருள்பற்றியது. ஆரியர் தமிழ்ச் சொற்களை வடநூல்களில் எழுதிவைத்துக்கொண்டு, அவற்றுட் சிலவற்றிற்குப் ‘பொருந்தப்படுங்கல்’ என்னும் முறைபற்றி, ஏதேனும் ஒரு பொருள் கூறுவர்; அது இயலா விடின் இடுகுறியென முத்திரையிட்டுவிடுவர். அவ் விடுகுறிச் சொற்கள், தமிழில் பகுதிப்பொருள் தாங்கி வழங்குமாயின் தமிழ்ச் சொற்களே யென்பது ஜீயமறத் துணியப்படும்.

ஒரு மூலத்தின் படி (copy), அம் மூலத்தின் அளவாயே யிருத்தலால், அளவு என்னும் பொருளிலும் படி என்னுட்சொல் வழங்குவதாகும்.

கா: காற்படி (அரிசி), பட்டணம்படி—முகத்தலளவு:
படிக்கல் — நிறுத்தலளவு.

படிமுறை, படிக்கட்டு முதலிய தொகைச்சொற்களும் முறையே சிறுசிறு அளவாய் ஏறுதல், பல அளவாய்க் கூல்லு தல் என்னும் கருத்துப்பற்றியனவே. வரும்படி—வரும் பொருள்ளவு.

படி என்னுஞ் சொல் பதி என்று திரிவது முன்னர்க் கூறப் பட்டது. படி மானம் = பதிவு.

பண்டமாற்றிலும், சட்டுக்கடனிலும், ஒரு பொருளுக்கு அதன் மதிப்பளவுள்ள இன்னொரு பொருள் கொடுக்கப்படுகின்றது. ஓர் அலுவலாளர் விடுமுறையிலிருக்கும்போது, அறில் லும் ஆற்றலிலும், அவரளவுள்ள இன்னொருவர் அவருடைய இடத்தில் அமர்த்தப்படுகிறார்.

இதனால், பதில் என்னும் சொல் ஈடு. பதிலி (substitute) என்னும் பொருள்களில் வழங்கத் தலைப்பட்டது. பதி என்னும் சொல்லே கூரமெய்யீறு பெற்றுப் பதில் என்றாகும். இங்ஙனம் கூறுபெறுவது பொருள் வேறுபடுத்தற்கென்க. படி—(படில்)—பதில்.

பண்டமாற்றில் ஒரு பொருளுக்கு இன்னொரு பொருளை மாறித் தருவதுபோல, உரையாட்டில் அல்லது எழுத்துப் போக்குவரவில், ஒரு சொல்வுக்கு இன்னொரு சொல்லை மாறித்தருவது பதில் எனப்படும். மாற்றம் என்னுஞ் சொல்லை இதனுடன் ஒப்பு நோக்குக. மாறிச் சொல்வது அல்லது (இருவர்) மாறிமாறிச் சொல்வது மாற்றம்.

வழக்காளிகள் இருவருள், வழக்காடி வாதியென்றும், பதில் வழக்காடி ப்ரதிவாதியென்றும் வடசொல்லாற் கூறப்படுகின்றனர். வழக்காடியின் கூற்றுக்கு மாறிக்கூறுவதால், பதில் வழக்காடி ப்ரதிவாதியெனப்படுகின்றான். (பதில் வழக்காடி, வழக்காடியின் வழக்கிற்கு எதிராக, மற்றொரு வழக்குத் தொடுப்பது எதிர் வழக்காகும்.):

ப்ரதியுபசாரம்-மாறிச்செய்யும் நன்றி. கைம்மாறு என்னுஞ் சொல்லை நோக்குக. ப்ரதிபிம்பம்-மாறித்தோன்றும் வடிவம்.

ஒரினத்தைச்சேர்ந்த எல்லாப்பொருள்களும், ஒரேபடி (வடிவு அல்லது வகை) யாயிருத்தலான், (படி அல்லது) ப்ரதி என்னும் சொல், ஒவ்வொரு என்னும் பொருளிலும் வழங்குவதாகும்:

படி+உ = படிவு+அம் = படிவம்

படிவு—வடிவு. படிவம்—வடிவம். ப—வ போலி.

எனக்கு ஒரு படி (வகை) யாய் வருகிறது என்பதை, எனக்கொரு வடியாய் வருகிறது என்பர் தென்னாட்டார்.

பகு—வகு, பகிர—வகிர, தபம்—தவம், என்பவற்றில் பகரத்திற்கு வகரம் போலியாய் வருதல் காண்க.

படிமை என்னும் சொல், ஒன்றன் வடிவத்தைக் குறிக்கு மென்பது, முன்னர்க் காட்டப்பட்டது. நோன்பி (விரதி) கள் விதப்பான உடையும் அணியும் குண்டிருப்பராதலின், அவரது வடிவம் அல்லது தோற்றம் சிறப்பாய்ப் படிமை யெனப் பட்டது ‘விரதியரை வினாவல்’ என்னுந் துறைபற்றிய திருக்கோவைச் செய்யுளில் (242).

“சுத்தியபொக் கணத்தென்பணிகட் டங்கஞ்சுழ் சடைவெண் பொத்திய கோலத்தினீர்...”

என்று கூறியிருத்தல் காண்க.

பார்ப்பனர்க்கும் ஒரு படிமையுண்டென்பது, ‘வேதியரை வினாவல்’ என்னுந் துறைபற்றிய செய்யுளில் (243),

“வெதிரேய் கரத்துமென் ரோலேய் சுவல்வெள்ளள நாலிற்கொண்மூ வதிரேய் மறையினிவ் வாறு செல்வீர்...” என்றும்,

.பாலைக்கலியில் (8)

“எறித்தரு கதிர்தாங்கி யேந்திய குடைநீழு லுறித்தாழ்ந்த கரகழு முரைசான்ற முக்கோலு நெறிப்படச் சுவலசைஇ வேறோரா நெஞ்சத்துக் குறிப்பேவல் செயன்மாலைக் கொளளாநடை யந்தனீர்”

என்றும் கூறியிருப்பதா லறியப்படும்.

படிமையுடையோன் படிமையோன். நோன்பைப் படிமை யென்றது ஆகுபெயர். படிமை என்னுஞ்சொல் படிமம் என்றும் நிற்கும். மம் என்பது பண்டுப் பெயருக்கும் தொழிற் பெயருக்கும் பொதுவான ஓர் ஈராகும். உருமம், கருமம், பருமம், (பருமன்), மருமம் என்னுஞ்சொற்களை நோக்குக.

படிமத்திற்கு (நோன்பிற்கு) உணவுமுறை வேறுபட்ட தாதலின், அது படிமவுண்டி யெனப்படும்.

‘படிமவுண்டிப் பார்ப்பன மகனே’ என்று குறுந்தொகையில் வந்திருத்தல் காண்க.

இனி, உயிர்களின் அறுவகைப் பகுப்பைப்பற்றிச் சிறிது கூறுகின்றேன். உயிர்களை அறிவுபற்றி ஆறாகப் பகுப்பது

தொன்று தொட்டுத் தமிழ்நாட்டிலுள்ளது. இது ஒரு படிமுறைப் பகுப்பு. கிறித்தவமறையில், ஆதியாகமம் முதலதி காரத்தில், படைப்பைக் கூறும்போது, நிலைத்தினை, நீர்வாழி, பறவை, விலங்கும் ஊர்வனவும் என்பன முறையே படைக்கப் பட்டதாகக் கூறியுள்ளது. இதுவும் ஒரு படி முறைப் பகுப்பே. இதனால், கிறித்தவமறைக்கும் தொல்காப்பியத்திற்கும் ஓர் இயைபு கூறமுடியாது.

சின்கிளேர் ஸ்ற்றீவெண்சன் அம்மையார் (Mr. Sinclair Stevenson) தாம் எழுதிய 'ஜென நெஞ்சம்' (The Heart of Jainism) என்ற நூலில், 7 ஆம் அதிகாரத்தில் சமண முறைப்படி உயிர்களை 13 முறையிற் பலவாகப் பகுக்கின்றார். அவற்றுன், 4 ஆம் முறையிற் புலன்பற்றி உயிர்களை ஐந்தாகப் பகுத்து, அவ்வைந்தனுள் ஜையறிவுயிரை மீட்டும் பகுத்தறிவுண்மையின்மைபற்றி இரண்டாக வகுக்கின்றார். பின்பு 10 ஆம் அதிகாரத்தில், பிரதிமா என்னும் பெயரால், ஒரு ஜெனன் மேற்கொள்ளவேண்டிய 11 குனுறவுகளையுங் குறிக்கின்றார். ப்ரதிமா என்பதற்குப் படிமா என்னும் மறுவடிவமும், 22 ஆம் பக்கத்தில் அடிக்குறிப்பிற் காட்டப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனம் அவர் கூறியதால், வடநாட்டில் வழங்கும் தமிழ்ச் சொற்களையும் தமிழக் கொள்கைகளையும், சமணர் மேற்கொண்டு வழங்கினர் என்பதல்லது, தொல்காப்பியர் சமணர் என்பது எங்ஙனம் பெறப்படும்? தமிழின் தொன்மையைப்பற்றியே திருவாளர் வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கட்டு ஒரு கருத்தில்லை யென்பது, அவர்களெழுதிய 'ஆராய்ச்சியுரைத்தொகுதி' யால் அறியக்கிடக்கின்றது. அவர்கள் முடிபெல்லாம், மகன் தந்தையை ஒத்திருப்பதால் மகனே தந்தையைப் பெற்றவன் என்பது போன்றவையே. வடமெழியுட்பட, வடநாட்டு மொழிகள் எல்லாவற்றிலும், தனித்தமிழ்ச் சொற்கள் நூற்றுக்கணக்காகச் கலந்துள்ளன என்பதை, அவர் அறியார்போலும்! வடநாட்டில் தோன்றிய, பெளத்த மறைக்குச் சிறப்புப் பெயராய் வழங்கும் பிடகம் என்னும் சொல்லுங்கூட, பெட்டகம் தமிழ்ச் சொல்லாயிருக்கும்போது, வேறென்ன சொல்லவேண்டுவது? பிடகம் (பெட்டகம்)=பெட்டி, கூடை, தட்டு. கி.மு. 20 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்த தொல்காப்பியருக்கு, கி.மு. 6 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சமண மதத்தோடு எங்ஙனம் தொடர் பிருந்திருக்க முடியும்?

"மகேந்திரமலை முழுகிக்கிடக்கின்றது" என்று சுக்கிரீவன் அங்கதனுக்குக் கூறுவதாக வால்மீகி கூறியிருப்பதால், கபாடபுரம் இராமர்காலத்தது என்பது வலியுறும்.

ஒரு மொழியில் இலக்கியம் தோன்றிய பிறகுதான் இலக்கணம் தோன்றும்.

“இலக்கிய மின்றி யிலக்கண மின்றே
எள்ளின் நாகில் எண்ணெயு மின்றே
எள்ளினின் ரெண்ணெய் எடுப்பது போல
இலக்கி யத்தினின் ரெடுபடு மிலக்கணம்.”

தொல்காப்பியர் காலத்தில், ஆரியர்க்கு வேதமும் பிராமணமும் ஒருசில மிருதிகளும் இராமாயண பாரத இதிகாசங்களும் தமிழூப் பின்பற்றிய எழுத்து சொல் இலக்கணங்களும் மட்டுமிருந்தன.

“இன்பழும் பொருளும் அறஞும் என்றாங்
கன்பொடு புனர்ந்த ஜூந்தினை மருங்கிற்
காமக் கூட்டம் காணுங் காலை
மறையோர் தேன்த்து மன்றல் எட்டனுள்
துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே”

என்னுங் களவியல் நூற்பாவில், தமிழர் இல்லற வாழ்க்கையின் முற்பகுதியான களவியல் என்னுங் கைகோளை, ஆரிய மணங்கள் எட்டனுள் ஒன்றான கந்தருவத்திற்கு ஒப்பிட்டுக் கூறுவதால்தியலாகும். இதனால், ஆரிய தமிழ் வழக்கங்களையும் நூல்களையும், ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதில் தொல்காப்பியர் விருப்பமுடையவர் என்பதும் வெளியாகும்.

‘புறத்தினையியலில்’ வாகைத்தினைபற்றிய நூற்பாவில், அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப்பக்கமும்’. என்று கூறியிருப்ப தாலும், தொல்காப்பியர் காலத்தில் ஆரியர்க்கு வேதமிருந்தமை யறியப்படும். வேறேயொரு நூலாவது கலையாவது, ஆரியர்க்கிருந்ததாகத் தொல்காப்பியத்தில் எங்கேனும் குறிக்கப்படவே யில்லை.

பிறப்பியலில், “எல்லா எழுத்தும் அந்தவர் மறைத்தே” என்று கூறியது, ஆரிய மறையையென்றென்பது பின்னர் விளக்கப்படும்.

களவியலுரையில், நச்சினார்க்கினியர்,

“பாங்கன் நிமித்தம் பன்னிரண் செடன்பு”

(15)

என்னும் நூற்பாவிற்கு,

“அகனைந்தினையும் அல்லாதவழிப் பாங்கன் கண்ண வாகிய நிமித்தம் பன்னிருபகுதியலாம்” என்றவாறு.

“என்வகைமணத்தினும் இடைநின்று புணர்க்கும் பார்ப்பான், இருவகைக் கோத்திரம் முதலியனவுந் தான்றிந்து இடைநின்று புணர்த்தல் வன்மை, அவர் புணர்தற்கு நிமித்த மாதலின். அவை அவன் கண்ணவெனப்படும். இவனைப் பிரசாபதி யென்ப... அவ்வாற்றானே பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம் எனவும்; மூல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல் எனவும்; அசரம், இராக்கதம், பேய் எனவும் பண்ணிரண்டாம்” என்றும்,

“முன்னைய மூன்றுங் கைக்கிளைக் குறிப்பே” (14)

என்னும் நூற்பாவிற்கு.

“இதற்கு முன்னின்ற அசரமும் இராக்கதமும் பைசாச முங் கைக்கிளையென்றற்குச் சிறந்திலவேனும், கைக்கிளை யெனச் சூட்டப்படும்” என்றும்,

“பின்னர் நான்கும் பெருந்தினை பெறுமே”* (15)

என்ற நூற்பாற்விற்கு,

“பின்னர் நின்ற பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வத மென்னும் நான்கினையும் பெருந்தினை தனக்கு இயல்பாகவே பெறுமெனவுந் கூறப்படும்” என்றும்,

“முதலொடு புணர்ந்த யாழோர் மேன

தவலருஞ் சிறப்பி னைந்திலம் பெறுமே” (16)

என்னும் நூற்பாவிற்கு.

“மேற்கூறிய நடுவணைந்து னையுந் தமக்கு முதலாக அவற் றோடு பொருந்திவரும் கந்தருவ மார்க்கம் ஜெந்தும், கெடலருஞ் சிறப்பொடு பொருந்திய ஜவகை நிலவும் பெறுதலின், அவை ஜெந் தெனப்படும்” என்றும் தமிழ்முறைக்கு மாறாக உரை கூறினார்.

இவ்வரை தவறென்பதற்குக் காரணங்களாவன :—

(1) தமிழ் முறைக்கு மாறானமை.

இதை, நச்சினார்க்கினியரே, “இங்ஙனம் ஜெந்தினைப் பகு தியும் பாங்கனி மித்தமாங்கால் வேறுபடுமெனவே,

*இதுவும் முந்தின நூற்பாவும் நமச்சிவாய முதனியார் பதிப்பில் இரண்டாகவும், கனகசபாபதிபிள்ளை பதிப்பில் ஒன்றாகவும் காட்டப்பட்டுள்ளன.

புலனெறி வழக்கிறபட்ட இருவகைக் கைகோளும்போலா இவை யென்பதூஉம்.....இவ்வாற்றான் எண்வகை மண்ணும் உடனோதவே, இவையும் ஒழிந்த எழுவகை மண்ணும்போல அகப்பறுமெனப்படுமென்பதூஉங் கொள்க.,' என்று 13ஆம் நாற்பாவுரையில் கூறியிருப்பதா வறியலாம்.

(2) ஆரிய மணமுறையைத் தமிழ் மணமுறையொடு கலத்தல்.

களவியல் முதல் நாற்பாவில் ஆசிரியர் தமிழர் கைகோளாகிய களவொழுக்கத்தை, ஆரிய மணமாகிய கந்தருவத் தொடு (ஒருசார் ஒப்புமைபற்றி) ஒப்பிட்டுக் கூறினரேயன்றி, ஆரிய மணமுறைக்கு இலக்கணங் கூறிற்றிலர்.

தொல்காப்பியத்தில் ஆங்காங்கு ஒரு சில வட்சொற்கள் அமைந்திருக்கலாம்; சில ஆரிய வழக்கங்களும் குறிக்கப்படலாம். ஆனால், இலக்கணங் கூறுவது மட்டும் தமிழ் எழுத்துச் சொற்பொருள்கட்கும், தமிழ் வழக்கங்கட்குமே என்பதை மற்றதல் கூடாது.

(3) முறைமாற்று.

ஆரிய மணங்கள் பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம், ஆசரம், இராக்கதம், பைசாசம், கந்தருவம் என்னும் முறையி லமைந்திருக்கவும். இவற்றுள் முன்னைய நான்கையும் பின்னர் நான்கென்றும் சுற்றயல் மூன்றையும் முன்னைய மூன்றென்றும் முறைபிறழக் கூறினார் நச்சினார்க்கினியர்.

(4) தமிழ் மணத்திற்கும் ஆரிய மணத்திற்கும் இசைவின்மை.

இதை, “இதற்கு முன்னின்ற அசரமும் இராக்கதமும் பைசாசமும் கைக்கிளை யென்றற்குச் சிறந்திலவேனும், கைக்கிளையெனச் சுட்டப்படும்” என நச்சினார்க்கினியரே கூறியிருத்தல் காண்க. இது பின்னரும் விளக்கப்படும்.

(5) பார்ப்பனத் தொடர்பு கூறல்.

பார்ப்பனருக்குத் தொல்காப்பியர் காலத்தில், தமிழரிடத்தில் பாங்கத் தொழிலிருந்ததேயன்றிப் புரோகிதத் தொழிலில்லை யென்று, முன்னமே முன்னுரையிற் கூறப்பட்டது. ஆயினும் தெளிவுறுத்தற் பொருட்டு இங்கும் கூறுகின்றேன்.

தொல்காப்பியப் பொருளத்தில், இன்பவொழுக் கத்தையும் இல்லறத்தையும் சிறப்பாய்க் கூறும் அகத்தினையியல் களவியல் கற்பியல்களிலேனும், பொதுப்படக் கூறும் பிறவியல்களிலேனும், பார்ப்பார்க்கு அறுதொழிலும் பாங்கத் தொழிலும், ஆவொடுபட்ட நிமித்தங் கூறலும் வாயில்தொழிலுமேயன்றிப் பிறதொழில்கள் கூறப்படவே யில்லை.

‘அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்’ என்னும் புறத்தினையியல் அடி, பார்ப்பார் தாமே தமக்குள் செய்துவந்த அறுவகை ஆரிய வைதிகத் தொழில்களைக் குறிக்குமேயன்றித் தமிழரிடம் செய்துவந்த வினைகளைக் குறியா.

பார்ப்பார் தமிழரிடம் செய்த தொழில்களைக் கூறும் தொல்காப்பிய நூற்பாக்களாவன :

கற்பியல் :—

“காமநிலை யுரைத்தலும் தேர் நிலை யுரைத்தலும்
கிழவோன் குறிப்பினை எடுத்துக் கூறலும்
ஆவொடு பட்ட நிமித்தங் கூறலும்
செலவறு கிளவியும் செலவழுங்கு கிளவியும்
அன்னவை பிறவும் பார்ப்பார்க் குரிய” (36)

“தோழி தாயே பார்ப்பான பாங்கன்

.....
யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப” (52)

செய்யுளியல் :—

“பார்ப்பான் பாங்கன் தோழி செவிலி
.....
களவிற் கிளவிக் குரியர் என்ப.” (181)

“...பேணுதகு சிறப்பிற் பார்ப்பான் முதலா
முன்னுறக் கிளந்த அறுவரொடு தொகைஇத்
தொன்னென்றி மரபிற் கற்பிற் குரியர்.” (182)

“பார்ப்பார் அறிவர் என்றிவர் கிளவி
யார்க்கும் வரையார் யாப்பொடு புணர்ந்தே.” (189)

மரபியலிற் கூறிய அந்தனர், நாற்பாலாருள் ஒரு பாலாரான தமிழ் முனிவரும், முனிவர்போலியரான ஒரு சில ஆரியருமேயன்றிப் பார்ப்பாரல்லர். பால்வேறு, குலம்வேறு. அந்தனர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்பன பால்கள்,

‘வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பாலுள்ளும்’ என்று புறநாலூறு கூறுதல் காண்க. பின்னை, முதலியார், மறவர், இடையர் என்பன குலங்கள். பார்ப்பார் என்பது ஒரு குலம். பார்ப்பாரைக் குறிக்கும்போதெல்லாம் பார்ப்பார் என்ற சூலைப் பெயர் குறித்தே கூறுவர் தொல்காப்பியர். அந்தணர், ஜியர், அறிவர், தாபதர் என்னும் பெயர்களெல்லாம் முனிவரைக் குறிக்கும்.

கற்பியலில், திருமண வினையைப்பற்றி நான்கு நூற்பாக்கள் உள்ளன. அவையாவன:—

“கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரி மரபிற் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே.” (1)

“கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் உண்டே
புணர்ந்துடன் போகிய காலை யான.” (2)

“மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணம்
கீழோர்க் காகிய காலமும் உண்டே.” (3)

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யரத்தனர் கரணம் என்ப.” (4)

இவற்றுள் பார்ப்பனர் பெயரேயில்லை. கரணமென்பது திருமண வினையை மட்டும் குறிக்கும்; இக்காலத்துப் பார்ப்பனராற் செய்யப்படும் ஆரியமந்திரச் சடங்கைக் குறியாது. நச்சினார்க்கினியர் திருமண வினைக்குக்காட்டாகக் குறிய செய்யுள் வருமாறு:—

“உழுந்து தலைப்பெய்த கொழுங்களி மிதவைப்
பெருஞ்சோற் றமலை நிற்ப நிறைகாற்
றண்பெரும் பந்தர்த் தருமணன் ஞெழிரி
மனைவிளக் குறுத்து மாலை தொடரிக்
களையிரு ளகன்ற கவின்பெறு காலைக்
கோள்கா ணீங்கிய கொடுவெண் டிங்கட்
கேடில் விழுப்புகழ் நாள் தலை வந்தென
உச்சிக் குடத்தர் புத்தகன் மண்டையர்
பொதுசெய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர்
முன்னவும் பின்னவும் முறைமுறை தரத்தரப்

புதல்வற் பயந்த திதலையவ் வயிற்று
 வாலியை மகளிர் நால்வர் கூடிக்
 கற்பினின் வழா அ நற்பல வுதவிப்
 பெற்றோற் பெட்டும் பிணையை யாகென
 நீரோடு சொரிந்த வீரித மூலரி
 பல்லிருங் கதுப்பின் நெல்லொடு தயங்க
 வதுவை நன்மணங் கழிந்த பின்றை...” (அகம். 86)

இச்செய்யுளில் பார்ப்பனர் தொழில் சிறிதுமின்மை காண்க.

‘பொய்யும் வழுவும்’ என்னும் நூற்பாவில், பொய் என்று ஒருவன் ஒருத்தியை மணந்தபின், அவளை மணந்திலேன் என்றை. வழுவென்றது ஒருத்தியை மணந்தபின் பிறராறியக் கைவிடலை. ஐயர் தமிழ் முனிவர். தொல்காப்பியர் காலத்தில் பார்ப்பாருக்கு ஐயர் என்னும் பெயர் வழங்கவில்லை. ‘என்ப’ என்று பிறர் வாய்க் கேள்வியாக, அல்லது நூல்வாயறிவாகத் தொல்காப்பியர் குறித்திருப்பது. தமிழர் கரணத்தோற்றத்தின் தொன்மது பழையமையைக் காட்டும். அப்போது ஆரியக்குலம் இந்தியாவில் இல்லவேயீல்லை. பொய்யும் வழுவும் சிறு பான்மைத் தமிழராலேயே நிகழ்ந்தன. ஆயினும், பெண் டிர்க்குப் பொதுப்படக் காப்புச் செய்யும் பொருட்டுக் கரணம் வகுக்கப்பட்டது. மலையாள நாட்டில் வழங்கும் மருமக்கட்டாயமும் பெண்களின் பாதுகாப்பிற் கேற்பட்டதே.

‘பாங்கன் நிமித்தம் பன்னிரண்டு’ என்பதற்கு, இளம் பூரணர் உரைத்த உரையாவது :—

“பன்னிரண்டாவன : பிரமம் முதலை நான்கும், கந்தருவப் பகுதியாகிய களவும் உடன்போக்கும், அதன்கண் கற்பின் பகுதியாகிய களவும் உடன்போக்கும், அதன்கண் கற்பின் பகுதியாகிய இற்கிழக்கியும், காமக்கிழத்தியும் காதற் பரத்தையும் அசரம் முதலாகிய மூன்றும்” என்பது.

இங்ஙனம், இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் ஆரியத்தைக் கலந்து ணர் ந்தமையாலேயே தொல்காப்பியத்தின் உண்மைப் பொருளைக் காணமுடியாது போயினர். அக்காலத்தில், சரித்திரம், குலநூல், மொழிநூல் முதலை கலைகளில்லாமையால், அவர் மீதும் குற்றஞ்சமத்தற்கிடமில்லை.

இனி, மேற்கூறிய களவியல் நூற்பாக்கட்டு உண்மைப் பொருள் வருமாறு :—

கைக்கிளைக்குறிப்பு மூன்றும், ஐந்தினையும் பெருந் தினைக் குறிப்பு நான்குமாகப் பாங்கன் நிமித்தம் பன்னிரண்டாம்:

காமஞ் சாலா இளமை யோள்வயின்
ஏமஞ் சாலா இடும்பை எய்தலும் ;
நன்மையும் தீமையும் என்றிரு திறத்தால்
தன்னொடும் அவளோடும் தருக்கிய புணர்த்தலும் ;
சொல்லெதிர் பெறான் சொல்லிஇன் புறலும்

(ஆகிய மூன்றும்) புல்வித் தோன்றும் கைக்கிளைக்குறிப்பே. (அகத். 53) இவையே, ‘முன்னைய மூன்றும் கைக்கிளைக்குறிப்பே’ என்று சுட்டப்பட்டவை. மூன்று நிகழ்வுகள் ஒரு புணர்சொற்றொடரில் (Compound Sentence) இணைத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

“ஏறிய மடற்றிறம் இளமை தீர்த்திறம்
தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்
மிக்க காமத்து மிடலொடு தொகைஇச்
செப்பிய நான்கும் பெருந்தினைக் குறிப்பே” (அகத். 54)

இவையே, “பின்னர் நான்கும் பெருந்தினை பெறுமே”, என்று சுட்டப்பட்டவை. ‘முன்னைய’, ‘பின்னர்’ என்னும் முறை யையும், ‘மூன்றும்’ ‘நான்கும்’ என்னுந் தொகைகளையும் இருந்தறிக.

அன்பின் ஐந்தினை வெளிப்படை. யாழோர் என்றது, இசையிற்சிறந்த, இல்லற வொழுங்கற்ற ஓர் ஆரிய வகுப்பாரை. யாழ் இசை. யாழோரைக் கந்தருவர் என்பர் வடநூலார்.

கைக்கிளை ஐந்தினை பெருந்தினை என்பவை,
முறையே, ஒருதலைக் காமமென்றும், இருதலைக் காம
மென்றும், பொருந்தாக் காமமென்றுங் கூறப்படுகின்றன;
இவை தெளிவும் நிறைவுமான இலக்கணங்கள் உள்ள;

கைக்கிளையும் பெருந்தினையும் பெரும்பாலும் (சிறிது) காலமே நிகழ்பவான காமக் குறிப்புகளும் புணர்ச்சிகளுமாகும். “கைக்கிளைக் குறிப்பே”, “பெருந்தினைக் குறிப்பே” என்று கூறுதல் காணக. அன்பினைந்தினை அங்குமென்றி, களவு கற்பு என்னும் இருவகைக் கைகோளுள்ள நீடித்த அன்பொத்த இன்பவாழ்க்கையாகும்.

தெறிதிறம்பிய காமம் ஒரு பெண்ணுக்கு எவ்வகையிலேனும் தீமை செய்யாவிடத்துக் கைக்கிளையாம்; தீமை செய்தவிடத்துப் பெருந்தினையாம். காமஞ்சாலாத ஒரு சிறு பிள்ளையோடு பேசுமட்டும் இன்புறுவது கைக்கிளை; வரம்பு கடப்பின் பெருந்தினை. இன்பநெறிக்கு மாறாக விலங்குத் தன்மையும் பேய்த்தன்மையுமான கூட்டமெல்லாம் பெருந்தினையே. கொடிய குட்டநோய் பெருநோய் எனப் பட்டதுபோல, கொடிய மணக்கூட்டம் பெருந்தினை யென்னப்பட்டது. இதையறியாமல், என்வகை மணங்களில் நால்மணம் பெற்றதால் பெருந்தினை யெனப்பட்டது என்று கூறினார் நச்சினார்க்கிளியர். மேலும், பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம் ஆகிய நான்மணங்களும் பெருந்தினையாகாமையுமறிக.

பண்டைக்காலத்தில், களவின் தொடர்ச்சியாகவே கற்பு நிகழ்ந்துவந்தது. இதுபோது, பெரும்பாலும் பெற்றோராலேயே புணர்க்கப்படும் மணங்களுள், பெண் மாப்பிள்ளை என்னும் இருவர்க்குள்ளும், ஒருவர்க்கே அன்பிருப்பின், கைக்கிளையின்பாற்படும்; இருவர்க்கும் அன்பிருப்பின் அன்பின் ஜுந்தினையாம்; இருவர்க்கும் அன்பில்லாதிருப்பின் பெருந்தினையின்பாற்படும்.

அகத்தியர் காலம்

இனி, “அவரும் (அகத்தியர்) தென்றிசைக்கட்ட போது கின்றவர்தான் துவராபதிப்போந்து, நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல் வழிக்கண் அரசர் பதினெண்மரையும் பதினெண் கோடி வெளிருள்ளிட்டாலையும் அருவாளரையுங் கொண்டு போந்து, காடு கெடுத்து நாடாக்கிப் பொதியின்கண்ணிருந்து” என்று நச்சினார்க்கிளியர் தொல்காப்பிய எழுத்ததிகார வரையிற் கூறியிருப்பதின் பொருளையுணராது. அகத்தியரைக் கண்ணனுக்குப் பிற்பட்டவரென்று கூறுகின்றனர் சிலர்.

நச்சினார்க்கிளியர் கூற்றில், துவரை என்றது மைகுரைச் சார்ந்த துவாரசமுத்திரத்தை. நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல் என்றது குறள் (வாமனத்) தோற்றரவு (அவதார)த் திருமாலை. இதுவரை நிகழ்ந்துள்ள திருமானின் ஒன்பது தோற்றரவு களுள், குறள் ஜுந்தாவதென்பதையும் இரகுராமன் ஏழாவ தென்பதையும், கண்ணன் கடையதென்பதையும் அவர் மறந் தனர்போலும்! இரகுராமர் காலத்தவரான அகத்தியர் கண்ணனுக்குப் பிற்பட்டவராதல் எங்குணம்?

அரசரைத் திருமாவின் வழியினராகக் கூறுவது தமிழ் நாட்டு வழக்கமென்பதும், திருமாவின் முதல் ஐந்து தோற்றரவுகளும் தமிழ்நாட்டிலேயே நிகழ்ந்தனவென்பதும் டின்னர்க் கூறப்படும்.

அரசர் பதினெண்மரும் பதினெண் கோடி வேளிரும் என்றது, பதினெட்டுத் தமிழரசரையும் அவர்க் கீழிருந்த பதினெண் வகுப்புத் தமிழக்குடிகளையும், வேளிர் வேளாளர். அருவாளர் அருவா நாட்டார். பதினெண்கோடி வேளிர் என்றது பதினெண்குடி வேளிர் என்பதன் ஏட்டுப்பிழை.

காடு கெடுத்து நாடாக்கியென்றது, அக்காலத்தில் மக்கள் வழக்கின்றியிருந்த பல காடுகளை அழிப்பித்து, அவற்றில் துவரையினின்றும் கொண்டுபோந்த குடிகளைக் குடியேற்றியதை.

அகத்தியர் பொதியின்கண்ணிருந்தது, அவைவாயை (கபாடபுரத்தை)க் கடல் கொண்டபின்.

துவரை என்பது ஒரு செடிக்கும் ஒரு மரத்திற்கும் பெயர்: தில்லையிக்க இடத்தைத் தில்லை என்றாற்போல, துவரையிக்க இடத்தைத் துவரை என்றது இடவணாகுபெயர். துவரை என்பது துவரா (பதி), துவாரா (பதி), துவாரகா என்று ஆரிய வடிவங்கொள்ளும்.

துவரை என்ற தென்னாட்டு நகர்ப்பெயரையே, பிற்காலத்தில் கண்ணன் ஆண்ட இடமாகிய, வடநாட்டு நகர்க்கிட்டனர். மைசூர்த் துவரைநகர் மிகப் பழைமையான தென்பதை. அது அகத்தியர் காலத்திலிருந்ததாக நச்சினார்க்கினியர் கூறுவதாலும்,

“உவரா வீகைத் துவரை யாண்டு
நாற்பத் தொன்பது வழிமுறை வந்த
வேளிருள் வேளே”*

என்று இருங்கோவேள் கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டினரான கபிலராற் பாடப்பெற்றிருப்பதாலும் அறியலாம்.

மேற்கூறிய புறப்பாட்டிற் குறிக்கப்பட்ட துவரைநகர், கண்ணன் ஆண்ட வடநாட்டுத் துவாரகையாகப் பல்கலைக் கழக அகராதியில் தவறாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

தலைக்கழக இருக்கையாகிய மதுரையின் பெயரை எங்ஙனம் பிற்காலத்தில் வடநாட்டிற் கம்சன் ஆண்ட நகர் பெற்றதோ, அங்ஙனமே துவரையென்னும் தென்னாட்டு நகர்ப்பெயரையும் கண்ணன் ஆண்ட வடநாட்டுநகர் பெற்ற தென்க. பண்டைத் தமிழகம் குமரிநாடென்பதை யறியாமையாலேயே, மேற்கூறிய தவறுகளும் அன்னோரன் பிறவும் நிகழ்கின்றன. முதலில் வடநாட்டிற் குடியேறினவர் திராவிடரேயாதவின், தங்கள் நகர்களுக்குத் தென்னாட்டுப் பெயர்களை பிடிடனர் என்க.

மேற்கூறிய புறநானாற்றுச் செய்யுளில், இருங்கோ வேளுக்குப் புலிகடிமால் என்றொரு பெயர் வந்துளது. டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் அச்செய்யுளின் அடிக்குறிப்பில்,

“தபங்கரென்னும் முனிவர் ஒரு காட்டில் தவஞ் செய்கையில் ஒரு புலி அவர்க்கும் பாய்தற்கு நெருங்க, அது கண்ட அம்முனிவர் அங்கு வேட்டையாடி வந்த சளனென்னும் யாதவ அரசனை நோக்கி, ‘ஹாய்ஸள்’ என்று கூற, அவன் அப் புலியைத் தன்னம்பால் எய்து கடிந்தமையால், ஹாய்ஸள என்றும் புலிகடிமாலென்றும் வழங்கப்பட்டாலென்று சிலர் கூறுவர்; சசகபுரத்தை யடுத்த காட்டிலுள்ள தன் குலதேவதையான வாஸந்திகா தேவியைச் சளனென்னுமரசன் வணங்கச் சென்றபோது, புலியால் தடுக்கப்பட்டு வருந்துகையில், அக் கோயிலிலிருந்த பெரியவர் அவனை நோக்கி ‘ஹாய்ஸள்’ என்று கூறி ஒர் இரும்புத் தடியை அருள், அவன் அதனைக் கொன்றமைபற்றி ‘ஹாய்ஸள்’ என்றும் ‘புலிகடிமால்’ என்றும் பெயர்பெற்றன என்று வேறு சிலர் கூறுவர்* என்று வரைந்துள்ளார்கள். இவை கல்வெட்டுச் செய்திகள்:

இதனால், இருங்கோவேளின் மரபினர் ஹாய்சளர் என்பதும், அவ்வேள் ஒருமுறை ஒரு புலியைத் தன் குடிகட்டுக்குத் துண்பஞ்சு செய்வதினின்று விலக்கினான் என்பதும், பிற்காலத்தில் ஹாய்சளன் என்னும் பேருக்குப் பழங்காலக்கதைசற்றுப் பொருத்திக் கூறப்பட்ட தென்பதும் அறியப்படுமேயன்றி, புலிகடிமாலே ஹாய்சளக் குடியினன் என்பது பெறப்படாது, காலவிடையீடு பெரிதாயிருத்தவின்.*

இனி, புலிகடிமால் என்னும் பெயராலும் ஹாய்சள என்னும் பெயராலும் சுட்டப்பட்ட கதைகள் வெவ்வேறாகவு

மிருக்கலாம். மைசூர் நாட்டில் சிறுத்தைப் புவிகள் நிறைந் திருப்பதும், அடிக்கடி அவை சிற்றூர்களுக்கு வந்து குடிகளுக்குத் துண்பம் விளைவிப்பதும், வேட்டைக்காரர் அவ்வப்போது அவற்றைக் கொல்வதும், தாளிகை வாயிலாய் யாவரும் அறிந்தவையே. ஜயரவர்கள் குறிப்பிலேயே இருவேறு வரலாறுள்ளனர்.

'வடபால் முனிவரன் தடவுட்டோன்றி' னதாக இருங்கோ வேளைப்பற்றிப் புறநானூற்றிற் கூறியிருக்கும் செய்தி, கற்பனையான பழமைக்கூற்றாதவின், ஆராய்ச்சிக்குரியதன்று.

இதுகாறும் கூறியவற்றால், அகத்தியர் பாரதக் காலத் திற்கு முற்பட்டவர் என்பதும், தொல்காப்பியர் அக்காலத் திற்குப் பிற்பட்டவர் என்பதும், தொல்காப்பியர் அகத்தியரின் மாணவரல்லர் என்பதும், இருவரும் இடைக் கழகத்திற்குப் பிற்பட்டவர் என்பதும், முதலிரு கழகமும் இம்மியும் ஆரியச் சார் பில்லா முழுத் தூய்மை பெற்றவை என்பதும்; இடைக் கழகக் காலத்தில் ஆரியம் என்னும் பெயரே உலகில் தோன்றவில்லை யென்பதும். அறிந்துகொள்க:

தமிழ் எண்ணிற்கு மெட்டாக் காலத்துக் குமரிமலை நாட்டில் தோன்றிய உலக முதல் ஒரு தனிச் செம்மொழி யாதவின், அதன் தொன்மையை உணராத பிற்காலத்தார் அகத்தியரைத் தலைக் கழகத்தினராகவும் தொல்காப்பியரை இடைக் கழகத்தினராகவும் கட்டிக் கூறிவிட்டார். இதற்கு முதலிரு கழக நூல்களும் அழிக்கப்பட்டுப் போன்மையும், தமிழிலக்கியத்திற்கு ஆரிய மூலம் காட்டப்பட்டமையும் பிற்காலத் தமிழர்க்கு வரலாற்றுணர்ச்சி அற்றுவிட்டதுமே, கரணியமாகும்.

ஆங்கிலக் கல்வியும் அறிவியலாராய்ச்சியும் மிக்க இக்காலத் திலேயே பிறப்பொடு தொடர்புற்ற ஆரியக்குலப் பிரிவுபற்றி, தமிழ்த் தமிழ்ப் புலவர்க்கில்லாத தனியுயர்வு பிராமணத் தமிழ்ப் புலவர்க்கேற்படின்; ஏதிலரை நம்பி எளிதில் ஏமாறும் பழங்குடிப் பேதைமையும், வரலாற்றொடு கூடிய ஒப்பியன் மொழி நூலறிவின்மையும், மிக்க பண்டைக் கால அல்லது இடைக்காலத் தமிழரிடை ஜீரோப்பியரை யொத்த வெள்ளை நிறமும் வல்லோசை மிக்க மந்திரமுங் கொண்டிருந்த வேத ஆரியர்க்கு எத்துணைப் பெருங் கண்ணியம் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

தொல்காப்பியர்காலத் தமிழ் நூல்களும் கலைகளும்

தொல்காப்பியர் காலத்தில், தமிழிற் பல கலைகளும் நூல்களும் மிருந்தனவேனும், அவற்றுள், தொல்காப்பியந்தலிர வேறொன்றும் அகப்படாமையான், பண்டைத் தமிழ்க்கலைகளைப்பற்றி விரிவா யெடுத்துரைக்க இயலவில்லை. ஆயினும், ஆனையடிச்சுவரு கண்டு ஆனை சென்றதையறிதல் போல, தொல்காப்பியத்தில் ஆங்காங்குள்ள சில குறிப்புக்களினின்¹⁾, தொல்காப்பியர் காலத்தில் எவ்வெக்கலைகள் தமிழிலிருந்தனவென்று இங்கெடுத்துக் கூறுகின்றேன்.

(1) இலக்கணம்:

தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழில் இலக்கணமிருந்தமைக்குத் தொல்காப்பியம் ஒன்றே போதிய சான்றாம். தொல்காப்பியரின் உடன் மாணவரான அவிநாயனார், காக்கைபாடினியார் முதலிய பிறரும் தமிழிலக்கண மியற்றினதையாப்பருங்கல விருத்தியுரையாலறியலாம்.

பிறமொழி யிலக்கணங்களைல்லாம், எழுத்து, சொல், யாப்பு, அணி என நான்கு பிரிவே யுடையன. ஆனால், தமிழோ அவற்றுடன் பொருள் என்னும் சிறந்த பிரிவையுமுடையது யாப்பு. அணி என்பவற்றைப் பொருளில் அடக்கித் தமிழிலக்கணத்தை மூன்றாகப் பகுப்பதே பண்டை வழக்கம். யாப்பும் அணியும் ஒரு செய்யுளின் பொருளையுணர்தற்குக் கருவிகளாதவின், அவற்றைப் பொருளிலக்கணத்தினின்றும் பிரிக்கக் கூடாதென்பது முன்னோர் கருத்து. யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக் காரிகை என்பவை, தொல்காப்பியத்திற் கூறப்படாத, செய்யுளிலக்கணங்களைக் கூறுவதற்குத் தனிநூல்களா யெழுந்தனவேயன்றி, மூன்றாயிருந்த தமிழிலக்கணப்பிரிவை நான்காக்குவதற்கன்று.

தமிழிலுள்ள பொருளிலக்கணத்தை இற்றைத் தமிழர்ச்சரியா யுணரவில்லை. பார்ப்பனரோ அவரினும் உணரவில்லை. பண்டைத் தமிழர் மதிநுட்பமெல்லாம் பழுத்துக்கிடப்பது பொருளிலக்கணம் ஒன்றில்தான். ஒரு மக்களின் நாகரிகத்தைக் காட்டச் சிறந்த சின்னம் மொழியென்று முன்னர்க் கூறப்பட்டது. பல கருத்துக்களையும் தெரிவிப்பதற்குரிய சொற்களும் சொல்வதிவங்களும், விரிவான இலக்கியமும் ஒரு மொழியின் சிறப்பைக் காட்டும். இலக்கியத்தினும் இலக்கணம் சிறந்தது. இலக்கணத்திற் சிறந்தது தமிழ் மொழி ஒன்றே.

ஆகையால் உலகமொழிகள் எல்லாவற்றினும் தமிழே மிகத் திருந்திய தென்பதற்கு எள்ளளவும் ஐயமில்லை.

எழுத்தாற் சொல்லும் சொல்லாற் பொருளும் உணரப் படும். எழுத்து, சொல் என்பவற்றின் கூறுபாடுகளும் இயல்பு களும், அவற்றைச் செவ்வையா யுணர்தற்கு எங்ஙனம் பயன் படுமோ, அங்ஙனமே பொருளின் கூறுபாடும் அதன் இயல்பு களும் பொருளைச் செவ்வையா யுணர்தற்குப் பயன்படும்.

பொருளிலக்கணம் ஒன்றையே இலக்கணமாகவும், ஏனை எழுத்தும் சொல்லும் அதற்குக் கிருஷிகளாகவும் கொண்டனா முன்னோர். இதை,

பாண்டிய “அரசனும் புடைப்படக் கவன்று, ‘என்னை? எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்வது பொருளத்திகாரத்தின் பொருட்டன்றே! பொருளத்திகாரம் பெறேமெனின், இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்...’”* எனக் கூறியதால் அறியலாம்.

பொருளிலக்கணம் வீடும், எழுத்திலக்கணமும் சொல்லி வக்கணமும், முறையே அதற்குட் செல்ல வழியாயிருக்கும் வாயிலும் நடையும் ரோல்வன்.

பொருளிலக்கண முடைமையால் தமிழ் மிக்க இலக்கண வரம்புள்ளது என்று முன்னோர் கொண்டமையை,

“கண்ணு தற்பெருங் கடவுளங் கழகமோ டமர்ந்து
பண்ணு றத்தெரிந் தாய்ந்தவிப் பசந்தமிழ் ஏனை
மண்ணி டைச்சில விலக்கண வரம்பிலா மொழிபோல்
எண்ணி டைப்படக் கிடந்ததா எண்ணவும் படுமோ”

என்ற பரஞ்சோதி முனிவர் கூற்றாலுணரலாம்.

பொருளிலக்கணத்தில், பொருள்கள் எல்லாம் அகம் புறம் என இரண்டாகவும், அவற்றுள், அகம் கைக்கிளை ஐந்தினை பெருந்தினை என ஏழாகவும், புறம் வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண் என ஏழாகவும் வகுக்கப்படும்.

ஒழுக்கநூற் பாகுபாடான் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நாற்பொருள்களுள் இன்பம் இன்னவாறிருந்த தென்று பிறர்க்குப் புலனாகும்படி எடுத்துக்கூற இயலாதவாறு, அகத்தானாயே உணர்ந்து நுகரப்படுதலின் அகமெனப்பட்ட

* இறை (ப) பக். 8, 9.

தென்றும், அங்குமன்றிப் பிறர்க்குப் புலப்படக் கூறுவதாய் இன்பத்திற்குப் புறமானதெல்லாம் புறமெனப்பட்டதென்றும் கூறப்படுகின்றது.

சிலர் அகப்பொருளிலக்கணத்தை அன்புநூல் (Science of Love) என்றும், புறப்பொருளிலக்கணத்தைப் போர்தூல் (Science of War) என்றும் கொண்டனர். அன்பு சிறப்பது பெரும்பாலும் கணவன் மனைவி யிருவரிடையே யாதலாலும், அன்பிற்கெதிரான பகையாலேயே போர் நிகழ்வதாலும் இவ்வுரைகோளும் ஒருவாறு பொருந்துவதே.

மாந்தன் உலகில் அடையக்கூடிய அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்றனுள், அறம் தனித்திராது ஏனையிரண்டையும் பற்றியேயிருக்கும். அறவழியால் ஈட்டுவதே பொருள். அறவழியால் நுகர்வதே இன்பம். அறவழியால் ஈட்டாத பொருளாலும், அல்லது வழியால் இன்ப நுகர்ந்துகொண்டும், செய்யப்படும் அறம் அறமாகாது. இன்பத்தை நுகர்வதற்குப் பொருள் கருவி. ஆகவே, பொருளீட்டுவதும் அதனால் இன்பம் நுகர்வதுமாகிய இரண்டே எல்லா மக்களின் தொழில்களும். உலக இன்பத்திற் சிறந்தது பெண்ணின்பம் அல்லது மனைவி யின்பம். இது பெரும்பாலும் வீட்டிலேயே நுகரப்படுவது. பொருள் முயற்சி பெரும்பாலும் வீட்டிற்கு வெளியே நிகழ்வது. மக்கள் தலைவனான அரசனது பொருள் முயற்சி போர். அகம் வீடு. புறம் வீட்டிற்கு வெளி. புறப்பட்டான் என்னுஞ் சொல், வீட்டிற்கு வெளிப்பட்டான் என்ற கருத்துப் பற்றியே, வறிப் போக்குத் தொடங்கினான் என்று பொருள்படுவதாகும். ஆகவே, அகத்தில் நிகழ்வதை அகம் என்றும் புறத்தில் நிகழ்வதைப் புறமென்றும் முன்னோர் கொண்டனர் எனினும் பொருந்தும். அகம் என்பது செந்தமிழ்ச் சொல்லே. பார்ப்பனர் தம் வீடுகளைப் பிற குலத்தார் வீடுகளினின்றும் பிரித்துக் காட்டுவதற்கு அகம் என்னுஞ் சொல்லைத் தெரிந்து கொண்டனர்.

இனி, மக்கள் ஆண் பெண் என இருபாற்படுதலின், அவ்விருபால் பற்றிய தொழில்களையும் அகம் புறம் என வகுத்துக் கூறினர் என்று கொள்ளினும் பொருந்தும். உயர்தினையில் பெண்பாலே அழகுடையது. பெண் என்னும் கொல் விரும்பத் தக்கது அல்லது விரும்பத்தக்கவள் என்னும் பொருளை யுடையது. விரும்பத்தகுலது இன்பழும் அழகும்பற்றி இன்பத்திற்கு அழகு துணையாவது. இதனால், காமர் என்னும் விருப்பம் பற்றிய சொல் அழகு என்னும் பொருள்படுவதாயிற்று.

பெள்—பெண். பெட்டு=விருப்பம். பெண்—பேண். பேணுதல் விரும்புதல் அல்லது விரும்பிப் பாதுகாத்தல். பெண்—பினா—பினவு—பினவல். பெள்+தை=பெட்டை—பெடை பேடை—பேடு, பெண் வீட்டிலிருப்பவள். இதனாலேயே, இல், மனை, குடி என்னும் வீட்டுப்பெயர்கள் மனைவியையுங்குறிக்கலாயின. அகத்திலுள்ள மனைவிபற்றியது அகப் பொருள். ஆண்பால் மறத்திற்குச் சிறந்தது. ஆள்—ஆண், ஆண் என்பது ஆள்வினைத் திறமையுடையது அல்லது மறழுடையது என்னும் பொருளாது. ஆட்சி, ஆளல், ஆண்மை என்னுஞ் சொற்களை நோக்குக. ஆண்—(ஆடு)—ஆடவன். (ஆடு)—ஆடுதே. ஆண்மைத் தொழில் போர்த்தொழிலும் பொருள்ட்டலும். அகத்துக்கு (வீட்டுக்குப்) புறம்பே நிகழும் தொழில் புறப் பொருள்.

பொருளிலக்கணத்தைப் பற்றிச் சுருங்கச் சொன்னால், எல்லாக் கருத்துக்களும் தொழிலும் பற்றிய மக்கள் வாழ்க்கை யையே. அகம் புறம் என்னும் இருவகையால் நுட்பமாய் ஆராய்ந்தனர் முன்னோர் எனலாம். பண்ணைத்தமிழர் கடவுள் வழிபாட்டிலும் வீடு பேற்று முயற்சியிலும் சிறந்திருந்தமையின், அகப்பொருளிலக்கணத்தைக் கடவுட்கும் ஆண்மாவிற்கும் உள்ள தொடர்பைக் குறிக்கும் பிறிதுமொழி யுவமையாகவுங்கொண்டனர். இதையறியாது சில பார்ப்பனர் அகப் பொருளிலக்கணத்தைக் காமநூலென்கின்றனர்.

“ஆரணங் காணென்ப ரந்தனர் யோகிய ராகமத்தின் காரணங் காணென்பர் காமுகர் காமநன் நூல்தென்பர் ஏரணங் காணென்ப ரெண்ண ரெழுத்தென்ப ரின்புலவோர் சீரணங் காயசிற் றம்பலக் கோவையைச் செப்பிடினே”

என்ற திருக்கோவைத் திறப்புப்பாயிரச் செய்யுளே அவர்க்குச் சிறந்த விடையாகும்.

காமநூல் புணர்ச்சியின்பத்திற் கேதுவான பொருள்களையே கூறுவதாகும். ஒருவன், போர், கல்வி முதலிய தொழில்பற்றித் தன் மனைவியைட்டுப் பிரிந்துபோவதும், அவளிடம் சொல்லாமல் ஏகக் கருதியிருக்கும்போது, இரவில் தன்னையறியாமல் கணவிலுள்ளித் தன்போக்கை அவனுக்குத் தெரிவித்துவிடுவதும் எங்ஙனம் காமநாலுக்குரிய பொருள்களாகும்? தமிழரின் இல்லற வாழ்க்கையைக் கருத்துப் புலனாக்கும் ஒவியமே அகப்பொருளிலக்கண மென்க.

இனி, புறப்பொருள்ளையும், போர்த்தொழிலொன்றே கூறுவதென்றும், பிற கலைவளர்க்கிளையத் தடுப்பதென்றும் குறை கூறுகின்றனர் சில பார்ப்பனர். பிறமொழிகளில்லாத பொருளிலக்கணத்தை வகுத்த தமிழர், அங்ஙனம் பொருளிலக்கணத்தைக் குன்றக் கூறுவரா என்றும் சற்று நினைத்திலர். புறப்பொருட்குரிய எழுதினைகளுள், ஐந்து தினைகளில் அரசர்க்கும் மறவர்க்குமுரிய போர்த்தொழிலைச் சிறப்பாய்க் கூறி, வாசைத்தினையில் எல்லாத் தொழில்களையும் கலை களையும் பாடாண்டினையில் புகழ்நூல்களின் எல்லா வகை களையும் அடக்கினர் முன்னையிலக்கணிகள்.

வாகைத்தினையின் இலக்கணமாவது :—

“வாகை தானே பாலையது புறனே
தாவில் கொள்கைத் தத்துப் கூற்றைப்
பாகுபட மிகுதிப் படுத்தல் என்ப”* என்பது.

வாகைத்தினையின் பாகுபாடாவது :—

“அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்
ஜவகை மரபின் அரசர் பக்கமும்
இருமுன்று மரபின் ஏனோர் பக்கமும்
மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும்
நெறியின் ஆற்றிய அறிவன் தேயமும்
நாலிரு வழக்கிற் றாபதப் பக்கமும்
பாலறி மரபிற் பொருநர் கண்ணும்
அனைதிலை வகையோ டாங்கெழு வகையான
தொகைநிலை பெற்ற தென்மனார் புலவர்”† என்பது.

பண்டையிலகில் மறம் சிறந்த குணமாகக் கருதப்பட்ட தாலும், பகையரசரைப் போராலடக்கினாலன்றிக் குடிகட்குப் பாதுகாப்பும் தொழில் நடைபேறுமின்மையானும், கலைகளை வளர்க்கும் அரசர் நூல்வாயிலாய்ப் புகழப்படற் குரியராதலானும், அரசர் தொழிலைத் தலைமைபற்றிச் சொல்லவே குடிகள் தொழிலும் ஒருவாறு அதனுள் அடங்குதலானும், போர்த்தொழில் பொருளிலக்கணத்திற் சிறப்பாய்க் கூறப் பட்டதென்க.

சான்றோன் என்னும் தமிழ்நாட்டு மறவர் பெயரையும் Knight என்னும் மேனாட்டு மறவர் பெயரையும் ஒப்பு நோக்குக.

இதில் முக்கியமானவற்றைக் கூறி ஏனையவற்றை ‘அனைநிலைகை’ யென்பதிலடக்கினார் தொல்காப்பியர். பண்டைத் தமிழாசிரியர் பலர் அறிவு (சித்தர்) ராயிருந்தமையின், அவரியற்றிய கலைநூல்களைல்லாம் ‘அறிவன் தேயமாய்’ அடங்கும்.

செய்யுளிலக்கணம்—செய்யுளறுப்புக்களில் அடிப்படையானது அசை. மேலையாரிய மொழிகளிலெல்லாம், அசைவகுப்பு அசையமுத்தத்தை (Accentuation of syllables)ப் பொறுத்தது. அங்கு அசைகள் எடுப்பசை (Arsis-accented syllable) படுப்பசை (Thesis-unaccented syllable) என இரண்டாக வகுக்கப்பெறும். வடமொழியில் லகு குரு என்னும் பாகுபாடும் இம்முறையொட்டியதே. தமிழிலோ, ஆரிய மொழி களிற்போல எளிய முறையில் ஒவ்வொ ருயிரெழுத்தாய்ப்பிரியாமல், எழுத்துக்கள் தனித்தொவிப்பதும் இணைந்தொவிப்பதும்பற்றி, நேரசை நிரையசையென்றும், அவைகுற்றியலுகரத்தொடு கூடிவருதல்பற்றி, நேர்பு அசை நிரைபு அசை என்றும் நான்காக வகுத்தனர். இவற்றுள் முன்னவை இயலசை; பின்னவை உரியசை.

செய்யுட்களில், வெண்பா, கவிப்பா என்னும் பாக்கணம் அவற்றின் வகைகளும் பிறமொழிகட்கில்லை.

செப்பலோசைக்கு வெண்பாவும், அகவலோசைக்கு ஆசிரியமும். துள்ளலோசைக்குக் கவிப்பாவும், தூங்கலோசைக்கு வஞ்சியும் சிறந்தனவென்று கண்டுபிடித்ததும், அசவலை நூற்பாவிற்கும், கவியையும் அதன் வேறுபாடாகிய பரிபாடலையும் அகப்பொருட்கும், அம்போதாங்க வொத்தாழிசைக் கலி, கொச்சக வொருபோகு முதலிய கலி வகை களைக் கடவுள் வாழ்த்திற்கும் மருட்பாவைக் கைக்கிளைக்கும் உரிமையாக்கின்றும், தமிழரின் சிறந்தமதி நுட்பத்தையும் நுண்ணிய செவிப் பலனையுங் குறிப்பாவாகும். செப்பல்-விடையிருத்தல், அகவல்-ஒருவரை விளித்துக்கூறல். அவிப்பாவின் சிறப்பைக் கலித்தொகையிற் கண்டறிக.

எப்பொருளுக்கும் ஏற்ற ஒரையிற் செய்யுள் செய்வதும், பலவகை வண்ணங்களிற் பாடுவதும், சொற்செறிவும், தமிழுக்கே சிறப்பாயுரியன்: தமிழ் யாப்புமுறை மிகமிகவிரிவானது:

தமிழ்ச் செய்யுட்களில் மிகச் சிறந்தது கவிப்பாவாகும்; அதன் வகை யிரண்டற்கு இங்குக் காட்டுத் தருகின்றேன்.

(திருமால் வாழ்த்து)

(1) அம்போதரங்க வொத்தாழிசைக்கலி

தாவு

கெடலரு மாழுனிவர் கிளர்ந்துடன் தெராழுதேத்தக்
கடல்கெழு கணனசுடரிற் கலந்தொளிறும் வாறுளை இ
யழல்விரி சுழல்செங்க ணரிமாவாய் மலைந்தானைத்
தாரோடு முடியிதிரத் தமனியப் பொடிபொங்க
வார்புனலி னிழிகுருதி யகலிட முடனனைப்பக்
கூருகிரான் மார்பிடந்த கொலைமலி தடக்கையோய் ;

தாழிசை 1

“முரசதிர வியன்மதுரை முழுவதூடாந் தலைபனிப்பப்
புரைதொடித் திரடிண்டோட் போர்மலைந்த மறமல்ல
ரடியோடு முடியிறுப்புண் டயர்ந்தவ னிலஞ்சேரப்
பொடியெழு வெங்களத்துப் புடைத்ததுநின் புகழாமோ ;

2

“கலியோலி வியனுலகங் கலந்துட னனிநடுங்க
வலியிய லவிராழி மாறெதிர்ந்த மருட்சோர்வு
மாணாதா ருடம்போடு மறம்பிதிர வெதிர்கலங்கக்
சேணுய ரிருவிசும்பிற செகுத்ததுநின் சினமாமோ ;

3

“படுமணி யின நிரைகள் பரந்துட னிரிந்தோடக்
குமுர ஜெதிர்மலைந்த காரோலி யெழிலேவறு
வெரினோடு மருப்பொசிய வீழ்ந்துதிறல் வேறாக
வெருமலி பெருந்தொழுவி னிறுத்ததுநின் னிகலாமோ ;

பேரெண்

“இலங்கொளி மரகத வெழின்மிகு வியன்கடல்
வலம்புரித் தடக்கை மாஅ னின்னிறம் ;
விரியினர்க் கோங்கழும் வெந்தெரி பசம்பொனும்
பொருகளி றட்டோய் புரையு நின்னுடை ;

சிற்றெண்

கண்கவர் கதிர்மணி கணலுஞ்ச சென்னியை ;
தண்சுட ருறுபகை தவிர்த்த வாழியை ;

ஒவியிய லுவண் மோங்கிய கொடியினை ;
வலிமிகு சகட மாற்றிய வடியினை :

இடையெண்

“போரவுணர்க் கடந்தோய்நீ ; புனர்மருதம் பிளந்தோய்நீ ;
நீரகல் மளந்தோய்நீ ; நிழறிகழைம் படையோய்நீ ;

அளவெண்

‘ஊழிநீ ; உலகுநீ ; உருவுநீ ; அருவுநீ
ஆழிநீ ; அருளுநீ ; அறமுநீ ; மறமுநீ

தனிக்சொல்

‘எனவாங்கு ;

சுரிதகம்

“அடுதிற லொருவநிற் பரவுது மெங்கோன்
றொடுகழற் கொடும்பூட் பகட்டெழின் மார்பிற்
கயலொடு கலந்த சிலையுடைக் கொடுவரிப்
புயலுறுற் தடக்கைப் போர்வே லச்சதன்.”

(தோழி தலைவரை வரைவுகடாயது)

(2) வண்ணக வொத்தாழிசைக்கலி

தாவு

“ சிளங்குமணிப் பசும்பொன்னின் விசித்தமைத்துக் கதிர்கான்று
துளங்குமணிக் கணைகழற்காற் றுறுமலர் நறும்பைந்தார்
பருஉத்தடக்கை மதயானைப் பணையெருத்தின் மிசைத்
தோன்றுங்
குருஉக்கொண்ட மணிப்பூணோய் குறையிரந்து முன்னாட்கண்
மாயாத வனப்பினையாய் மகிழ்வார்க்கு மல்லார்க்கும்
தாயாகித் தலையளிக்குந் தண்டுறை யூரகேள் ;

தாழிசை 1

“ காட்சியாற் கலப்பெய்தி யெத்திறத்துங் கதிர்ப்பாகி
மாட்சியாற் றிரியாத மரபொத்தாய் கரவினாற்
பினிநலம் பெரிதெய்திப் பெருந்தடந்தோள் வனப்பழிய
வணிநலந் தனியேவந் தருளுவது மருளாமோ ;

2

“ அன்பினா ஸமிழ்தளை இ யறிவினாற் பிறிதின்றிப்
பொன்புனை பூணாகம் பசப்பெய்தப் பொழிலிடத்துப்
பெருவரைத்தோ எருளுதற் கிருளிடைத் தமியையாய்க்
கருவரைத்தோள் கதிர்ப்பிக்குங் காதலுங் காதலோ ;

3

“ பாங்கனையே வாயிலாப் பலகாலும் வந்தொழுகும்
தெங்காத காவினையுந் தெளியாத விருளிடைக்கட்
கு_வரைவேய்த் தோளினைகள் குளிர்ப்பிப்பான் றமியையாய்த்
தடமலர்த்தா ரருளுநின் றகுதியுந் தகுதியோ ;

ஆராகம்

“தாதுறுமுறிசெறி தடமல ரிடையிடை தழுவென விரிவனபொழில்;
போதுறு நறுவிரை புதுமலர் தெரிதரு கருநெய்தல் விரிவனகழி;
தீதுறு திறமறு கென நனி முனிவன துணையொடு பினைவன
துறை ;
முதுறு மொலிக்குவு நுரைதரு திரையொடு கடிதொடர் புடையது
[கடல் ;

நாற்சீராடி யம்போதாங்கம்

“கொடுந்திற லுடையன சுறவேறு கொட்பதனா
விடுங்கழி யிராவருதல் வேண்டாமென் நிசைத்திலமோ ;
கருநிறத் துறுதொழிற் கராம்பெரி துடைமையால்
இருளிறத் தொருகானி விராவார வென்றிலமோ ;

நாற்சீராடி யம்போதாங்கம்

‘ நாணைாடு கழிந்தன்றாற் பெண்ணரசி நலத்தகையே ;
துஞ்சலு மொழிந்தன்றாற் றொடித்தோளி தடங்கண்ணே ;
அரற்றொடு கழிந்தன் றா லாரிருஞு மாயிமைக்கே :
நயப்பொடு கழிந்தன் றா னனவது நன்னுதற்கே ;

முச்சீராடி யம்போதாங்கம்

“ அத்திறத்தா லசைந்தன தோள் ; அலர்தற்கு மெலிந்தனகண் ;
பொய்த்துரையாற் புலர்ந்தது முகம் ; பொன்னிறத்தாற் போர்த்
[தனமுலை ;
அழவினா லசைந்தது நகை ; அணியினா லொசிந்த திடை ;
குழவினா னிமிர்ந்தது முடி ; குறையினாற் கோடிற்று நிறை ;

இருசோரடி யம்போதரங்கம்

“ உட்கொண்ட தகைத்தொருபால்; உலகறிந்த வலத்தொருபால்;
கட்கொண்ட றுளித்தொருபால் ; கழிவெய்தும் படித்தொருபால்;
பரிவுறூடுந் தகைத்தொருபால் ; படிருறூடும் பசப்பொருபால் ;
இரவுறூடுந் தகைத்தொருபால் ; இளிவந்த
வெளிற்றொருபால் ;
மெலிவுறூடுந் தகைத்தொருபால் ; விளர்ப்புவந்
தடைந்தொருபால் ;
பொலிவுசென் றகன்றொருபால் ; பொறைவந்து
கூர்ந்தொருபால் ;
காதலிற் கதிர்ப்பொருபால் ; கட்படாத் துயரொருபால் ;
ஏதில்சென் றணைந்தொருபால் ; இயனாணிற் செறிவொருபால் ;
தனிச்சொல்

‘எனவாங்கு :

சுரிதகம்

“ இன்னதிவ் வழக்க மித்திற மிவணலம்
என்னவு முன்னாட் டுன்னா யாகிக்
கலந்தவ ணிலைமை யாயினு நலந்தகக்
கிளையொடு கெழிலீய தளையவிழ் கோதையைக்
கற்பொடு காணியம் யாமே
பொற்பொடு பொலிகநின் புணர்ச்சி தானே.”

வடமொழியிலுள்ள உத்தம் முதல் உற்காதம் வரையுள்ள
26 சந்தங்களும் ; நிகர்த், புரிக், ஷராட் முதலிய அளவழிச்
சந்தங்களும் ; மண்டிலம் (விருத்தம்) என்னும் இனயாப்புள்
அடங்கும்.

தமிழ்ச்செய்யுட்கள் பா, பாவினம் என இருவகைப்படும்.
அவற்றுள், பா வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கவிப்பா, வஞ்சிப்பா
என நான்கு, பரிபாடல் கவியின் திரிபு. மருட்பா முதலிரு
பாக்களின் கலவை. பாவினம், துறை தாழிசை மண்டிலம்
என மூன்று. இவை ஒவ்வொரு பாவிற்குமுரியன. மண்டிலத்
தைப் பிற்காலத்தார் விருத்தம் என்னும் வடசொல்லாற்
குறித்துடன், வடமொழி யாப்பாகவுங் காட்டினர். இதன்
விளக்கத்தைத் தமிழ்ப் பொழிலில் யான் வரைந்துள்ள
'பாவினம்' என்னுங் கட்டுரையிற் கண்டுகொள்க.

ஒரு மொழியின் வடிவம் உரைநடை, செய்யுள் என
இரண்டு. அவற்றுள் செய்யுள் சிறந்தது. செய்யுளிற்
சிறந்தவர் தமிழர். முற்காலத்தில் தமிழ்ப்புலவர் உரையாட்
ஒ. மொ.—12

டெல்லாம் செய்யுளாகவே யிருந்தன. கலைகளெல்லாம் பெரும்பாலும் செய்யுளிலேயே எழுதப்பட்டன. அகராதி (நின்னடு) கூடச் செய்யுளி வெழுதப்பட்டது. பல்வகைத் தொழிலாளரும் செய்யுளியற்றுந் திறமையுடையவராயிருந்தனர். முன்னேய பயிற்சியும் ஊக்கலுமிருப்பின், இக்காலத்தும் கடும்பாவலர் (ஆசு கவிஞர்) தோன்றலாம்.

செய்யுளைப் பிறமொழியாரெல்லாம், எழுத்து, அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை என அறுவகையாயேயாராய்ந்தார்; தமிழரோ இருபத்தாறு வகையா யாராய்ந்தார். அவ்வகையாவன :—

“மாத்திரை யெழுத்திய லசைவகை யெனாஅ

.....
அழுதலை யிட்ட வந்நா வைந்தும்

.....
நல்லிசைப் புலவர் செய்யு ஞாப்பென

வல்லிதிற் கூறி வகுத்துரைத் தனரே.” (தொ. செ. 1.)

- (1) “மாத்திரை யென்பது, எழுத்திற்கோதிய மாத்திரை களைச் செய்யுள் விராய்க்கிடக்கும் அளவையென்றவாறு....
- (2) எழுத்தியல்வகை யென்பது, மேற்கூறிய எழுத்துக்களை இயற்றிக்கொள்ளுங் கூறுபாடு. (3) அசைவகை யென்பது அசைக் கூறுபாடு; அவை இயலசையும் உரியசையுமென இரண்டாம். (4) யாத்தசீர் என்பது, பொருள் பெறத் தொடர்ந்து நிற்குஞ் சிரென்றவாறு. (5) அடியென்பது, அத்சீர் இரண்டும் பலவுந்தொடர்ந்தாவதோர் உறுப்பு. (6) யாப்பு என்பது, அவ்வடிதொறும் பொருள்பெறச் செய்வ தொரு செய்கை. (7) மரபு என்பது காலமுமிடனும்பற்றி வழக்குத் திரிந்தக்காலுந் திரிந்தவற்றுக்கு ஏற்ப வழுப் படாமைச் செய்வதோர் முறைமை. (8) தூக்கு என்பது, பாக்களைத் துணித்து நிறுத்தல். (9) தொடைவகை யென்பது, தொடைப்பகுதி பலவுமென்றவாறு... (10) நோக்கு என்பது, மாத்திரை முதலாகிய உறுப்புக்களைக் கேட்டோர்க்கு நோக்குப்படச் செய்தல். (11) பா என்பது, சேட்புவத் திருந்த காலத்தும் ஒருவள் எழுத்துஞ் சொல்லுந் தெரியாமற் பாடமோதுங்கால், அவன் சொல்லுகின்ற செய்யுளை விகற் பித்து இன்ன செய்யுளென்று உணர்தற்கேதுவாகிப் பரந்து பட்டுச் செல்வதோர் ஓசை. (12) அளவியல் என்பது, அப் பா வரையறை. (13) தினை யென்பது, அகம் புறமென்று அறியசெய்தல். (14) கைகோள் என்பது, அவ்வத்தினை

யொழுக்கவிகற்பம் அறியச் செய்தல்.....(15) கூற்றுவகை யென்பது, அச்செய்யுள் கேட்டாரை இது சொல்லுகின்றார் இன்னாரென உணர்வித்தல்.....(16) கேட்போர் என்பது, இன்னார்க்குச் சொல்லுகின்றது இதுவெனத் தெரித்தல்; (17) களன் என்பது, முள்ளை குறிஞ்சி முதலாயினவும் இரவுக் குறி பகந்குறி முதலாயினவும் உணரச் செய்தல்..... (18) காலவகை யென்பது, சிறுபொழுது பெரும்பொழுது தென்னுங் காலப்பகுதி முதலாயின. (19) பயன் என்பது, சொல்லிய பொருளாற் பிறிதொன்று பயப்பச் செய்தல் (20) மெய்ப்பாடு என்பது, சொற்கேட்டோர்க்குப் பொருள் கண்கூடாதல். (21) எச்வகை யென்பது, சொல்லப்படாத மொழிகளைக் குறித்துக்கொள்ளச் செய்தல்..... (22) முன்னம் என்பது, உயர்ந்தோரும் இழிந்தோரும் ஒத்தோரும் தத்தும் வகையான் ஒப்பச் சொல்லுதற்குக் கருத்துப்படச் செய்தல். (23) பொருள் என்பது, புலவன் தான் தோற்றிக்கொண்டு செய்யப்படுவதோர் பொருண்மை. (24) துறைவகை என்பது, முதலும் கருவும் முறைபிறழ வந்தாலும் இஃது இதன்பாறபடு மென்று ஒரு துறைப்படுத்தற்கு ஏதுவாயியதோர் கருவி அச் செய்யுட்குளதாகச் செய்தல்.....(25) மாட்டு என்பது, பல்வேறு பொருட் பரப்பிற்றாயினும் அன்றாயினும் நின்ற தனோடு வந்ததனை ஒரு தொடர் கொள்ளிடு முடித்துக் கொள்ளச் செய்தல். (26) வண்ணம் என்பது, ஒரு பாவின் கண்ணே நிகழும் ஒசை விகற்பம்.”*

இவற்றுள் கூற்று, கேட்போர், களன் முதலிய சில வறுப்புக்கள் எல்லா மொழிகட்கும் பொதுவேனும், அவை செய்ய ஞாறுப்புக்களிற் சேர்க்கப்பட்டதும், நோக்கு, தினை, துறை முதலிய பிறவுறுப்புக்களும் தமிழுக்குச் சிறப்பாகும்.

மேற்கூறிய 26 உறுப்புக்களையும் தொல்காப்பியத்திற் கண்டு கொள்க. இங்கு நோக்கு என்பதற்கு மட்டும் ஒரு காட்டுத் தருகின்றேன்.

“மூல்லை வைந்நுனை தோன்ற வில்லமொடு
பைங்காற் கொன்றை மென்பினி யவிழ்
இரும்பு திரித்தன்ன மாயிரு மருப்பிற்
பரலவ லடைய விரலை தெறிப்ப
மலர்ந்த ஞாலம் புலம்புறக் கொடுப்பக்
கருவி வானங் கதமுறை சிதறிக்
கார்செய் தன்றே கவின்பெரு கானங்

*தொல். செ. 1. பேராச்சிரியர் உரை.

குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்ச்வற் பூரவி
 நரம்பார்ப் பன்ன வாங்குவள் பரியப்
 பூத்த பொங்கள்த் துணையொடு வதிந்த
 தாதுண் பறவை பேதுற லஞ்சி
 மணிநா வார்த்த மாண்வினைத் தேர
 னுவக்காண் டோன்றுங் குறும்பொறை நாடன்
 கறங்கிசை விழவி னுறந்தைக் குணாது
 நெடும்பெருங் குன்றத் தமன்ற காந்தட்
 போதவி மூலரி னாறு
 மாய்தொடி யரிவைநின் மாணலம் படர்ந்தே.' (அகம். 4.)

‘‘மூல்லையென்னாது ‘‘வெந்நுணை’’ என்றதனான், அவை அரும்பியது அணித்தென்பது பெறப்பட்டது; சின்னாள் கூழி யின் வைந்துணையாகாது மெல்லென்னுமாகவின். இல்லமும் கொன்றையும் மெல்லென்ற பிணியவிழ்ந்தன வெண்றான், மூல்லைக்கொடி கரிந்த துணை அவை முதல் கெடாது மூல்லை யரும்பிய காலத்து மலர்ந்தமையின். இரலை மருப்பினை, ‘இரும்பு திரித்தன் மருப்பு என்றதாம், நீர் தோய்ந்தும் வெயிலுழுமந்த வெப்பந்தனிந்தில், இரும்பு மருக்கிவிட்டவழி வெப்பம் மாறா விட்டவாறுபோல வெம்பா நின்றன வின்னுமென்றவாறு. ‘பாலவல்லைய விரலை தெறிப்பு’ எனவே, பரல் படுகுழுதோறுந் தெளிந்து நின்ற நீர்க்கு விருந்தின்வாகலாற் பலகாலும் நீர் பருகியும் அப்பரல் அவவினது அடைகரை விடாது துள்ளுகின்றனவென அதுவும் பருவந் தொடங்கினமை கூறியவாறாயிற்று. ‘கருகி வாணங்கதமுறை சிதறி’ என்பதாம் பலவுறுப்புங் குறைபடாது தொக்கு நின்றன மேகந் தனது வீக்கத்திடைக் காற்றெற்றியப் படுதலின் விரைந்து துளிசிதறின வென்றவற்றையும் புதுமை கூறினாள்; எனவே, இவையெல்லாம் பருவந் தொடங்கியணித்தென்றமையின் வற்புறுத்துதற்கு இலேசாயிற்று. ‘குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்ச்வற் பூரி’ என்பது, கொய்யாத உளை பல்கியும் கொய்த உளை பலகாலுங் கொய்ய வேண்டுதலுமுடைய குதிரை யென்றவாறு; எனவே தனது மனப் புகழ்ச்சி கூறியவாறு. அத்துணை மிகுதியுடைய குதிரை டூட்டின வாரோவி விலக்காது மணியெர்வி விலக்கி வாரா நின்றான் அங்குனம் மாட்சிமைப்பட்ட மாண்ரோனா தலா னென்றவாறு. அதற்கென்ன காரணமெனின், ‘துணையொடு வதியுங் தாதுண் பறவை’ எனவே, பிரிவஞ்சி யென்றவாறு. பறவை நா வொவி கேட்பின் வண்டு வெருவுமாகவின் அது கேளாதிரு மணிநாவினை இயங்காமை யாப்பித்த மாண்-

வினைத் தோறும் வாராநின்றானென இவையெல்லாந் தலைமகள் வன்புறைக் கேதுவாயின. ‘கறங்கிசை விழுவி னுறந்தைக் குணாது. நெடும்பெருங்குன்றத் தமன்ற காந்தள்.’ தெய்வமலை ஆகவான் அதனுள்மன்ற காந்தளைத் தெய்வப் பூவெனக் கூறி, அவை போதவிழுந்தாற் போல அவர் புணர்ந்த காலத்துப் புதுமனை கமழுந்த நின்கைத்தொடிகள் அவை அரியவாகிப் பிரிந்த காலத்துப்போன்று வடிவொத்து மனங் குறைபட்ட துணையேயால் அவர் பிரிந்து செய்த தன்மை யினை, இதுவும் வன்புறைக்கே உறுப்பாயிற்று’*

அணியிலக்கணம்—அணியை முற்காலத் தமிழர் யாப்பி னின்றும் பிரிக்கவில்லை. உவமையின் வேறுபாடுகளையும், எழுத்திலக்கணத்திலும் சொல்லிலக்கணத்திலுமுள்ள பல அமைதிகளையுமே பிற்காலத்தார் அணியிலக்கணமாகப் பிரித்துக் காட்டினர்.

“உவமை யென்னுந் தவலருங் கூத்தி
பல்வகைக் கோலம் பாங்குறப் புனைந்து
காப்பிய வரங்கிற் கவினுறத் தோன்றி
யாப்பறி புலவ ரிதய
நீப்பறு மகிழ்ச்சி பூப்ப நடிக்குமே.”†

“இனி, இவ்வோத்தினிற் (உவமவியல்) கூறுகின்ற உவமங்களுட் சிலவற்றையும், சொல்லுதிகாடத்தினுள்ளுஞ் செய்யுளியலுள்ளும் சொல்லுகின்றன. சில பொருள்களையும் வரங்கிக்கொண்டு, மற்றவை செய்யுட்கண்ணே அணியாமென இக்காலத்தாசிரியர் நூல் செய்தாருமார். அவை ஒரு தலையாகச் செய்யுட்கு அணியென்று இலக்கணங் கூறப்படா; என்னை? வல்லார் செய்யின் அணியாகியும் அல்லார் செய்யின் அணியன்றாகியும் வருந்தாங் காட்டிய இலக்கணத்திற் சிதையா வழியுமென்பது.....

“இனி, இரண்டு பொருளைண்ணியவற்றை வினைப்படுக் குங்கால் ஒருங்கென்பதோர் சொற்பெய்தல் செய்யுட்கு அணியென்ப. பிறவும் இன்னோரன்ன பலவஞ் செய்யுட்கணியாமென்பது அவர் கருத்து. ஒருங்கேயென்பதேயன்றி மூன்று தாழிசையுள் மூன்று பொருள்கூறி, ‘எனவாங்கு’ என்பதோரு சொல்லான் முடிந்த வழியும் ‘எனவாங்கு’ என்பதோர் மொழி எனவென்பது ஒரவங்காரமென்ற வேண்டுமாகலான், அவ்வாறு வரையறுத்துக் கூறலமையாதென்பது. பிறவும் அன்ன:

* தொ. செ. 103. பேராசிரியர் உரை.

† மாறனலங்காரம்; வரலாறு, பக். 10.

“இனி, அவற்றைப் பொருளூறுப்பெண்பதல்லது அணி யென்பவாயிற் சாத்தனையுஞ் சாத்தனாலணியப்பட்ட முடியுந் தொடியும் முதலாயவற்றையும் வேறு கண்டாற்போல. அவ் வணியுஞ் செய்யுளின் வேறாகல் வேண்டுமென்பது.

இனி, செய்யுட்கு அணிசெய்யும் பொருட்படை எல்லாங் கூறாது சிலவே கூறி ஒழியின் அது குற்றக் கூறலாமென்பது.”*

உவமை தொல்காப்பியத்திலுள்ள உவமசீயலில் மிக விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் வகைகளில் உள்ளுறை யுவமம் என்பது மிகச் சிறந்ததாகும். அதைத் தமிழர் அகப் பொருட் செய்யுட்களில் கையாண்டு வந்தனர். அதுஒரு நாட்டு வரணனையாய், அல்லது கருப்பொருட்டெடாழிலைக் கூறுவதாயமெந்து, அந்நாட்டரசனின் இயலையும் செயலையுங் குறிப் பாய்த் தெரிவிப்பதாகும். இது “மன்னை னெப்படி மன்னுயிரப்படி” என்னும் நெறிமுறை பற்றியது. உள்ளுறுத் தியற்றப் படும் உவமம் உள்ளுறையுவமம்.

கா : “வீங்குநீ ரவிழ்நீலம் பகர்பவர் வயிற்கொண்ட ஞாங்கர் மலர்குழ்தந் தூர்புகுந்த வரிவண் டோங்குய ரெழில்யானைக் கணைகடங் கமழ்நாற்ற மாங்கவை விருந்தாற்றப் பகலப்கிக் கங்குலான் வீங்கிறை வடுக்கொள் வீழுநர்ப் புணர்ந்தவர் தேங்கமழ் கதுப்பினு ளரும்பவிழ் நறுமுல்லை பாய்ந்தாதிப் படர்தீர்ந்து பண்டுதா மரீஇய பூம்பொய்கை மறந்துள்ளாப் புனலணி நல்லூர்.”

(கவி. 66)

“இதனுள், ‘வீங்குநீர்’ பரத்தையர்சேரியாகவும், அதன் கண் அவிழ்ந்த நீலப்பூக் காமச்செவ்வி நிகழும் பரத்தையராகவும், பகர்பவர் பரத்தையரைத் தேரேற்றிக்கொண்டுவரும் பாணன் முதலிய வாயில்களாகவும், அம் மலரைச் சூழ்ந்த வண்டு தலைவனாகவும், யானையின் கடாத்தை ஆண்டுறைந்த வண்டுகள் வந்த வண்டுக்கு விருந்தாற்றுதல் பகற்பொழுது புணர்கின்ற சேரிப்பரத்தையர் தமது நலத்தை அத்தலைவனை நுகர்வித்தலாகவும், கங்குளின் வண்டு மூல்லையை ஊதுதல் இற்பரத்தையருடன் இரவு துயிலுறுதலாகவும், பண்டு மருவிய பொய்கையை மறத்தல் தலைவியை மறத்தலாகவும், பொருள் தந்து, ஆண்டுப் புலப்படக் கூறிய கருப்பொருள்கள் புலப்படக் கூறாத மருத்தத்தினைப் பொருட்கு உவமமாய்க் கேட்டோ ஆள்ளத்தே விளக்கி நின்றவாறு காண்க.”

* தொ. உ.வ. 37. பேரா. உரை.

இலக்கியம்

தமிழிலக்கியத்தை இயல், இசை, நாடகம் என முவக்காக வகுத்து, அவற்றை முத்தமிழ் என்றனர் முன்னோர்.

இயல்பாகவுள்ளது இயற்றமிழ்; அதனொடு அராகமும் தாளமும் சேர்ந்தது இசைத்தமிழ். இசைத்தமிழோடு ஆட்டஞ் சேர்ந்தது நாடகத்தமிழ்.

முத்தமிழில் ஒவ்வொன்றும் இலக்கணம், இலக்கியம் என்கிற பிரிவுடையது. தொல்காப்பியம் போன்றது இயற்றமிழிலக்கணம்; மணிமேகலை போன்றது இயற்றமிழ் இலக்கியம். இசை நுனுக்கம் போன்றது இசைத்தமிழ் இலக்கணம்; தேவாரம் போன்றது இசைத்தமிழிலக்கியம். செயிற்றியம் போன்றது நாடகத்தமிழ் இலக்கணம்; சிகாழி அருணாசலக்கவிராயர் இயற்றிய இராமாயணநாடகம் போன்றது (ஆனால் உரையிடையிட்டது) நாடக இலக்கியம். அகத்தியம் முத்தமிழிலக்கணம்; சிலப்பதிகாரம் முத்தமிழ் இலக்கியம் என்று சொல்லலாம்.

தமிழ்நாடக விலக்கியத்தைச் சிலர் ஆரிய மொழிகளிலுள்ள நாடகத் தொடர்நிலைச் செய்யுள் போன்றதாகக் கருதுகின்றனர். இசைப்பாட்டும் உரையுமாக அமைந்து நடித்தற கேற்ற நிலையிலுள்ளதே தமிழ்நாடக விலக்கியமாகும்.

இலக்கணம் இலக்கியம் என்னுஞ் சொற்கள் தூய தமிழ்ச் சொற்களே.* இவை இலக்கு என்னும் பகுதியிடியாய்ப் பிறந்து முறையே, அணம், இயம் என்னும் ஈறு பெற்றவையாகும். இலக்கு இலை இலக்கித்தல் எழுதுதல் (சீவக. 180). இலக்கணம் இலக்கியம் என்பவற்றின் திரிபே, வகூணம், வகூவியம் என்னும் வட்சொற்கள். வட்சொழியில் இலக்கணத்தைக் குறிக்கும் சொல் வியாகரணம் என்பது. செந்தமிழ்ச் சொற்களைத் திரித்து வட்நால்களில் வரைந்துகொண்டு அவற்றை வட்சொல் வென்று வற்புரைப்பது ஆரிய ஏழக்கம். இலக்கணத்தைக் குறிக்க இலக்கணம் என்ற சொல்லன்றி வேறு சொல் தமிழில் இல்லை. இங்ஙனமே இலக்கியத்திற்கும். சிறந்த இலக்கணமும் இலக்கியமுடைய தென்மொழிக்கு அவற்றைக் குறிக்கும் சொல் இல்லையென்றால், அறிஞர் நம்ப முடியுமா?

* ‘இலக்கணம்’, ‘இலக்கியம்’ என்னும் சொற்களைப்பற்றித் தமிழ்ப் பொழுதில் யான் வரைந்துள்ள கட்டுரையைக் காணக்.

இசைத்தமிழ் – Musical Literature

இசையாவது ஒசை. அது பாட்டிற்குரிய இன்னிசையைச் சிறப்பாயுணர்த்திற்று. இன்னிசை = சங்கீதம். (இன்னிசையரங்கு = சங்கீதக் கச்சேரி.)

தமிழ் தலைக்கழகக் காலத்தில் இயலிசை நாடகமென முப்பிரிவா யிருந்ததென்பது, அகத்தியம் முத்தமிழிலக்கண நூல் என்பதால் அறிகின்றோம். தொல்காப்பியம் இயற்றியிழ் ஹலக்கண நூலாயினும், இசைத்தமிழ்க் குறிப்புகள் ஆங்காங்கு விலவுள். அவையாவன:—

“அளபிறந் துயிர்த்தலும் ஒற்றிசை நீடலும்
உளவென மொழிப இசையொடு சிவணிய
நரம்பின் மறைய என்மனார் புலவர்” (எழு. 33)

“...செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇய
அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப” (அகத். 20.)

“துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே” (கள. 1.)

“பாணன் பாடினி...வாயில்கள் என்ப.” (கற். 52.)

“...பாட்டின் இயல பண்ணத்தி யியல்பே” (செ. 173.)

என்பன.

இசை எல்லா நாட்டிற்கும் பொதுவேனும், தமிழர் அதில் தலைசிறந்திருந்தமைபற்றி அதை மொழிப்பகுதியாக்கினர். இழவு வீட்டில் அழுவதுகூட அராகத்தோடு அழுவது தமிழர் வழக்கம். அராகத்தோடு அழாவிட்டால், அழத் தெரியாதவராக எண்ணப்படுவர்.

இசைக்கு உறுப்பாவன அராகம், தாளம் என இரண்டு. அராகம் அர் என்னும் ஒலிக்குறிப்பினின்றும் பிறந்து இசையைக் குறிக்கும் சொல். அம்போதரங்க வொத்தாழிசைக் கலிப்பா வறுப்புக்களில் ஒன்றற்குப் பெயராயமைந்ததும் இச் சொல்லே. அரங்கன் என்பது ரங்கன், இரங்கன் என்று வழங்கினாற்போல, அராகம் என்பது ராகம், இராகம் என வழங்குகின்றதென்க.

தாளம் என்பது பாடும்போது காலத்தைத் துணிக்கும் துணிப்பு, தாள்=கால்; தாள்=தாளம். பாடும்போதும் ஆடும்போதும், காலையாவது கையையாவது, அசைத்தும் தட்டியும் தாளத்தைக் கணிப்பது இன்றும் வழக்கம். தாளத் திற்குப் பாணிகொட்டு என்றும் பெயர். பாணி=கை.

தொல்காப்பியர்காலத் தமிழ் நூல்களும் கலைகளும் கூக்க

பண்ணுவது பாணி ஒ. கோ செய்வது செய், செய் (தெ.) = கை. செய்-(சை)-கை (தெ.) (செய்கை-சைகை) பாணி கொட்டு. அசை, தூக்கு, அளவு என நான்கு உறுப்புக்களையுடையது. கொட்டு அமுக்குதல்; அதற்கு மாத்திரை டி. அசை தாக்கி யெழுதல்; அதற்கு மாத்திரை 1. தூக்கு தாக்கித்தூக்குதல்; அதற்கு மாத்திரை 2. அளவு தாக்கினவோசை 3 மாத்திரை பெறுமளவும் வருதல். “அரை மாத்திரையுடைய ஏகதாள முதல் 16 மாத்திரையுடைய பார்வதிலோசனமீறாக 41 தாளம் புறக்கூத்திற்குரிய” என்று அடியார்க்கு நல்லார் கூறுகிறார். இக்கூற்றிலுள்ள தாளப் பெயர்கள், தமிழ்ப் பெயர்க்குப் பதிலாய்ப் புகுத்தப்பட்ட வடமொழிப் பெயர்கள்.

அராகம் இசை (சூம்), பண், பாட்டு என முப்பிரிவை யுடையது.

சுரம் மொத்தம் ஏழு, அவை ஏழிசை யெனப்படும்: ஏழிசைகளாவன:—

தென்மொழிப் பெயர்	வடமொழிப் பெயர்	அடையாள வெழுத்து
(1) குரல்	ஷட்ஜமம்	ஶ
(2) துத்தம்	ரிஷிபம்	ரி
(3) கைக்கிளை	காந்தாரம்	க
(4) உழை	மத்திமம்	ம
(5) இளி	பஞ்சமம்	ப
(6) விளரி	தைவதம்	த
(7) தாரம்	நிஷாதம்	நி

ஏழிசைகளில் குரலும் இளியும் தவிர, ஏனையவைந்தும் இவ்விரண்டாகப் பகுக்கப்படுவன. இவ்விருசார் சுரங்களும், முறையே, பகாவிசை (ப்ரக்ருதிஸ்வரம்), பகுவிசை (விக்ருதி ஸ்வரம்) எனக் கூறப்படும்.

எழுசுரங்களும் நுட்பப் பிரிவால் 12 ஆவதும் 24 ஆவதும் 48 ஆவதும் 96 ஆவதும் ஓர் இசையை நான்காகக் கருணாமிர்த சாகரத்துட் (பக். 860—62) கண்டுகொள்க. தமிழர் பகுத் துணர்ந்தது அவரது நுண்ணிய செவிப்புலனைக் காட்டும்.

ஏழிசைகளும் சேர்ந்த கோவை ஒரு நிலை (octave) யெனப் படும்பூ இதை ஸ்தாய் என்று மொழிபெயர்த்தனர் வடநூலார்.

ஸ்தா = நில். (நிலை என்பதை நிலையி என்று வழங்குவது நலம்.)

மாந்தன் தொண்டையிலும், ஓர் இசைக்கருவியிலும் அமையக் கூடிய 3 நிலையிகள் வலிவு, மெலிவு, சமன் என்று கூறப்பட்டன. இப்போது, அவை, முறையே, தாரம், மந்தரம், மத்திமம் என்று வட்டால்லால் வழங்குகின்றன.

பாட்டுப் பாடும்போதும் ஒரு கருவியை இயக்கும்போதும் அடிமட்டமாக வைத்துக்கொள்ளும் சரம் கேள்வி யெனப்படும். இதை ச்ருதி (சுதி) என்று மொழிபெயர்த்துக் கொண்டனர் வடநூலார். ச்ரு = கேள்.

கேள்விச் சுரங்கள் மொத்தம் 24 என்று தமிழ் நூல்களும், 22 என்று வடநூல்களும் கூறுகின்றன. தமிழ்நூற் கூற்றே சரியானதென்று தஞ்சை ஆபிரகாம் பண்டிதர் அவர்கள் தமது கருணாமிர்த சாகாத்துள் மிகத் திறமையாய் விளக்கியிருக்கிறார்கள். என் இசையாசிரியர் காலங்குசென்ற மன்னார்குடியாழாசிரியர் இராஜகோபாலையரவர்களும், தமிழ்க் கூற்றே சரியானதென்று ஒப்புக்கொண்டார்கள்.

எழு சாங்களின் அடையாள வெமுத்துக்களான சரி கம பதி நி என்பவை, தமிழில் ஏற்பட்ட குறிகளே யென்றும், அவை குறிக்குஞ் சொற்கள் இப்போது வழக்கிறந்துவிட்டன வென்றும் கில காரணங் காட்டிக் கூறுகின்றனர் தஞ்சை ஆபிரகாம் பண்டிதர் அவர்கள்.* இது எங்குன மிருப்பினும், ஆரியர் வருமுன்னமே தமிழர்க்கு இசைத் தமிழ் இருந்த தென்பதும், ஆரியர் தமிழரிடமிருந்தே இசையைக் கற்றனர் என்பதும் மட்டும் மிகத்தேற்றமாம்:

சரிகமபதநி என்பவற்றிற்குப் பதிலாக, தமிழ்ச் சுரப் பெயர்களின் முதலெழுத்துக்களையே, குதுகு இவித என்று வைத்துக்கொள்ளினும், அன்றி வேறு இனிய இசைவான எழுத்துக்களை (கசதநிபமவ) வைத்துக்கொள்ளினும், ஓர் இழுக்குமில்லை.

பண்ணாவது இனிமையைத் தருவதும், தனியோசையுடையதும் ஆலாபித்தற் கிடந்தருவதுமான, ஒரு சுரக்கூட்டம் அது நால்வகைப்படும். அவை பண் (7 சுரம்), பண்ணியல் (6 சுரம்), திறம் (5 சுரம்), திறத்திறம் (4 சுரம்) என்பன. இவற்றையே, முறையே, சம்பூரணம் ஷாடவம், ஓளாடவம்,

* கருணாமிர்த சாகரம். பக். 112-5.

தொல்காப்பியர்காலத் தமிழ்நூல்களும் கலைகளும்

ககந

சுவாந்தம் என வட்சொல்லால் தற்காலத்தில் வழங்குகின்றனர். பண்ணை இக்காலத்தில் ராகம் என்கின்றனர். அது அராகம் என்பதன் முதற்கூறு.

பண்களைத் திரிக்கும் முறைகளில் மிக விரிமான து பாலையெனப்படும். அது ஆயப்பாலை, வட்டப்பாலை, திரிகோண (முக்கோண)ப் பாலை, சதுர (ாற்கோண)ப்பாலை என நால்வகை. இந்நால்வகையும், ஏழிலைகளையும் முறையே 12 ஆகவும், 24 ஆகவும் 48 ஆகவும் 96 ஆகவும் பகுக்கும் என்பர். அவற்றுள், ஆயப்பாலையினின்று, செம்பாலைப்பண் (தீரங்கார பரணம்) படுமலைப் பாலைப்பண் (கரகரப்பிரியர்) செவ்வழிப் பாலைப்பண் (தோடி), அரும்பாலைப்பண் (கல்யாணி) கோடிப் பாலைப்பண் (அரிகாம்போதி), வினாரிப் பாலைப்பண் (பைரவி), மேற்கெம் பாலைப்பண் (சுத்த தோடி) என்னும் ஏழுபண்கள் பிறக்கும்.

பெரும்பண்கள் மருதம், குறிஞ்சி, நெய்தல், பாலை என நால் வகைப்படும். இவை யாழெனவும் பண்ணேணவும் பெயர் பெறும்: ஏழ்—யாழ் = ஏழிலையுடையது.

இனி சூல (ஜாதி) ப்பண்கள் என நான்குண்டி. அவை அகங்கிலை, புறங்கிலை, அருகியல், பெருகியல் என்பன. இவற்றைப் பெரும்பண்களோடுறைப் பதினாறாம். இவற்றையெல்லாம் கருணாமிர்த சாகந்துட்ட கங்குகொள்கூடும்.

பிங்கலத்தில் 103 பண்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. தேவாரத்தில் 24 பண்கள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. “நரப்படைவாலுரைக்கப்பட்ட பதினோராயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணுற்றொன்றாகிய ஆதியிலைசகள்” என்ற அடியார்க்கு நல்லார் கூறுவதால் (ஸிலப். பக். 109) பண்டைத் தமிழிலையின் பரப்பை ஒருவாறுணரவாம்.

குறிஞ்சி, நாட்டை, கொல்லி, தக்கேசி, யாழ்முறி, நேரிசை, ஜெங்குருத்தி, செவ்வழி, புறங்கிலை முதலியலாகப் பண்களுக்குரிய தனித்தமிழ்ப் பெயர்களையுள்ளாம் மறைத்து. இடுகுறியான வடமொழி ப் பெயர்களை வழங்கி இசைத்தமிழைக் கெடுத்தனர் ஆரியர்.

இசைக்கருவிகள் தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நாம்புக்கருவி, கஞ்சக்கருவி என நால்வகைப்படும்: வாய்ப்பாட்டை மிடற்றுக்கருவியென ஒரு கருவியாகக் கூறுவர் ஸிலர்.

பண்ணைப் பாடும்போது, ஏற்றியும் இறக்கியும் அலுக்கியும் இவிமை வளர்ப்பது ஆனத்தி யெனப்படும். அது இக்காலத்தில்

ஆலாபனை, ஆலாபனம் என்னப்படுகிற கு. இவற்றுக் கெல்லாம் வேர் ஆல் என்னும் தமிழ்ச் சொல்லே. ஆலுதல் சுற்றுதல், ஆடுதல், ஆலத்தி என்னுஞ் சொல்லை நோக்குக.

ஆரோசை, அமரோசை, அலுக்கு என்பவற்றுக்குப் பதிலாக, இப்போது, முறையே, ஆரோகணம், அவரோகணம், கமகம என்ற வட்சொற்கள் வழங்குகின்றன.

பாட்டென்பது பண்ணுக்கமைந்த செய்யுள். பண் வென்பது தனியிசை. இசையொடு சொல்லும் சேர்ந்தது பாட்டு. பாட்டை இன்று கீர்த்தனை என்பர். கடவுளின் கீர்த்தி பற்றியது கீர்த்தனை.

சீர்த்தி—கீர்த்தி. ‘சீர்த்தி மிகுபுகழ்’ என்பது தொல் காப்பியம். சீர்+தி=சீர்த்தி. கீர்த்தனை திருப்புகழ் என்றாற் போல்வது. கீர்த்தனைச் செய்யுள் கொச்சக்கலி, அதன் திரிபான பரிபாடல் என்பவற்றினின்றும் பிறக்குத்தாகும்.

தோற்கருவிகள் ‘‘பேரிகை, படகம், இடக்கை, உடுக்கை, மத்தளம், சலவிகை, கரடிகை, திமிலை, குடமுழா, தக்கை, கணப்பறை, தமருகம், தண்ணுமை, தடாரி, அந்தரி, முழவு, சந்திர வளையம், மொந்தை, முரசு, கணவிடுதூம்பு, நிசாளம், துடுமை, சிறுபறை, அடக்கம், தகுணிச்சம், விரலேற, பாகம், உபாங்கம், நாழிகைப் பறை, துடி, பெரும்பறை’’ முதலியன.

இவை அகமுழவு, அகப்புறமுழவு, புறமுழவு, புறப்புற முழவு, பண்ணமை முழவு, நாண்முழவு, காலைமுழவு என ஏழு வகைப்படும்; மீண்டும் பாடன்முழா (கீதாங்கம்), நடமுழா (திருத்தாங்கம்), பொதுமுழா (உபயாங்கம்) என மூவகைப் படும்; இக்கருவிகளை யெல்லாம் செய்தவரும் இயக்கினவரும் தனித்தமிழரேயன்றி ஆரியரல்லர்.

துவைக்கருவி குழல், நாகசுரம் முதலியன, பாம்பாட்டியின் குழவிலிருந்து தோன்றினமையால் நாகசுரம் எனப்பட்டது:

நரம்புக்கருவி பவவகைப்படும். அவற்றுள் ஐந்து பெருவழக்கானவை. அவை பேரியாழ் (21) நரம்பு, மகரயாழ் (19 நரம்பு), சகோட்யாழ் (14 நரம்பு) செங்கோட்டியாழ் (7 நரம்பு), சுரையாழ் (1 நரம்பு) என்பன.

நரம்புக் கருவிகளெல்லாம் பண்ணைக்காலத்தில் யாழ் என்றே கூறப்பட்டன. இப்போதுள்ள வீணை செங்கோட்டி யாழாக அல்லது அதன் திருத்தமாக இருத்தல் வேண்டும்.

தொல்காப்பியர்காலத் தமிழ்நூல்களும் கவைகளும் கக்டி

செங்கோடு நேரான தண்டி. செங்கோல் என்பதை இதனோடு ஒப்புநோக்குக.

“கண்கொடிதி யாழ்கோடு செல்விது”* என்று கூறியது. வளைந்த பிற யாழ்களை நோக்கியேயன்றிச் செங்கோட்டியானம் நோக்கியன்று.

இசைத்தமிழ் வழக்கற்றுப்போன பிற்காலத்தில், கம்பர் முதலியோர் யாழும் வீணையும் வேறாகக் கருதினர். யாழ் என்னும் தென்சொற்குப் பதிலாகவே, வீணையென்னும் வடசொல் வழங்கி வருகின்றதென்க.

இப்போது ப்ளிடில் (Fiddle) என்று சொல்லப்படும். மேனாட்டிசைக்கருவி, பண்டு கீழ்நரட்டிலிருந்தே சென்றதாகத் தெரிகின்றது. தமிழ்நாட்டில் அதற்கு வழங்கும் பெயர் கிண்ணரி அல்லது கிண்ணரம் என்பது.

“கிண்ணரி வாசிக்குங் கிளி” என்றார் காளமேகரும்: தென்னாட்டில், யாழ்ப்பயிஞ்ற ஒரு வகுப்பார் யாழோர் எனப் பட்டது போல, கிண்ணரம் பயிஞ்ற ஒரு வகுப்பார் கிண்ணரர் எனப்பட்டனர்போலும்? யாழோரும் (கந்தருவர்) கிண்ணரரும் பதினெண்கணத்தைச் சேர்ந்தவராகப் புராணங்களும்:

யாழுறுப்புக்கள் வாய், கவைக்கடை கோடு, மாடகம், நரம்பு, திவஷு, பத்தர், போர்வை, ஒற்று, தந்திரிகரம், ஆணி முதலியன். இவற்றுள், மாடகம், ஒற்று, தந்திரிகரம், ஆணி எனபவற்றால் வீணை போன்றிருந்த ஒருயாழ் அனுமானித் தறியப்படும்.

யாழில் இசையமைக்கும் வகை பண்ணல், பரிவட்டனை, ஆராய்தல், தைவரல், செலவு, வீணையாட்டு, கையூழ், குறும் போக்கு என எட்டு. யாழை இயக்கும் (வாசிக்கும்) வகை வார்த்தல், வடித்தல், உந்தல், உறம்தல், உருட்டல், தெருட்டல், அள்ளல், பட்டடை என எட்டு.

நின்ற நரம்பு, (ச) இணை நரம்பு (ப) கிளை நரம்பு (ம) நட்பு நரம்பு (க), பகை நரம்பு என்பன நரம்புகட்கிடையுள்ள தொடர்பைக் காட்டும் குறியீடுகள்.

செம்பகை, ஆர்ப்பு, அதிர்வு, கூடம் என்பன நரம்பு களின் குற்றங்களைக்காட்டும் குறியீடுகள். யாழ்நரம்பின்

குற்றங்களைச் சிவக சிந்தாமணியிற் காந்தருவதத்தை யிலம்பகத்திற் கண்டு கொள்க.

இயம் என்பது வாத்தியத்திற்குப் பொதுப்பெயர். இயவர் =வாத்தியக்காரர்.

மேளம் என்பது ஒருவகைப் பறையையும், நிலையித் திட்டத்தை (Scale)யும் குறிக்கும் செந்தமிழ்ச்சொல்.

பண்டைத் தமிழ்நாட்டில் இசைத்தொழில் நடாத்தி வந்தவர் பாணர் என்னும் பறையர் வகுப்பினர். ‘பாண் சேரிப் பற்கிளக்குமாறு’ என்பது பழுமொழி. 11ஆம் நூற்றாண்டு வரை பாணரே தமிழ்நாட்டில் இசைத்தலைமை வகித்து வந்தமை. நம்பியாண்டார் நம்பியாலும் அபயகுல சோழனாலும் தில்லையம்பலத்திற் கண்டெடுக்கப்பட்ட தேவாரத்திருப்பதிகங்கட்கு இசை வகுக்குமாறு, திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர் மரபினளான ஒரு பெண் அமர்த்தப்பட்டுமை விளங்கும்.

ஆரியப் பிராமணர் இசை பயிலக்கூடாதென்று பண்டு ஒரு விலக்கிருந்தது. மனுதர்ம சாஸ்திரம் 4ஆம் அத்தியாயம் 15ஆம் விதியில், பிராமணர் “பாட்டுப்பாடுவது, கூத்தாடுவதுஇப்படிக்கொத்த சாத்திர விருத்தமான கருமத்தினால் பொருளைத் தேடிக்கொள்ளக்கூடாது” என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

வேதத்தை ஒதாது வரிப்பாட்டைப்பாடி, வேத ஒழுக்கத் தினின்றும் தவறியதால், சில பார்ப்பனர் விலக்கப்பட்டு ஒர் ஊருக்கு வெளியே போய்க் குடியிருந்தனர் என்னும் செய்தி சிலப்பதிகாரத்தில் (புறஞ்சேரி. அ. 38, 89),

“வரிநவில் கொள்கை மறைநால் வழுக்கத்துப் புரிநூன் மார்பார் உறைபதி”

என்னும் அடிகளிற் குறிக்கப்படுகின்றது.

சாம வேத (சுருக்கம்) மொழிபெயரிப்பாசிரியரான ஐம்புநாதன் என்பவர், அவ்வேதத்தைச் சரணி முறைப்படி பாடத் தொடங்கியது பிற்காலமென்று குறித்துள்ளார்.*

வேத மந்திரங்கள் மன்றாட்டாதவிச், இசைத் தமிழ்ப் பாட்டுப் போல ஆலாபித்துப் பாடப்பட்டிருக்கமுடியாது:

*சாம வேதம்: முகவுரை, பக். 19.

தொல்காப்பியர்காலந் தமிழ்நூல்களும் கலைகளும் கன

பாட்டுத்தொழிலால், மதிப்பு, வருவாய் முதலீய பயன் களைக் கண்ட பார்ப்பனர்; பிற்காலத்தில் அத்துறையில் இறங்கிப் பிறப்பிலுயர்வு தாழ்வு வசூக்கும் குலமுறையைப்பால், பாணர்க்குப் பிழைப்பில்லாது செய்துவிட்டனர். அவர் முதலாவது நரப்புக்கருவியும், பின்பு துளைக்கருவியும் பயின்ற இதுபோது தோற்கருவியும் தொடங்கியிருக்கின்றனர்; ஆயினும், புல்லாங்குழல் மிருதங்கம் போன்ற மதிப்பான கருவிகளையே பயில்வர்.

பல நூற்றாண்டுகளாகப் பார்ப்பனர் இசைபயின்ற அதைக் குலத்தொழில்போல் ஆக்கிக்கொண்டமையாலேயே, தியாகராஜ ஜயர் என்னும் பார்ப்பனர் தலைசிறந்த இசைப் புலமை வாய்க்கப் பெற்றனர் என்பதை அறிதல்வேண்டும்.

நாடகத்தமிழ்—Dramatic Literature.

“நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்”*

“கூத்தர் விறவியர்.....வாயில்கள் என்ப”†

என்பவற்றால், தொல்காப்பியர் காலத்து நாடகமுன்னையறியப்படும்.

நாடகம் என்பது நடி என்னும் பகுதியடியாப் பிறந்த தொழிற் பெயர். நடி+அகம்=நாடகம். (முதனிலை திரிந்து கருப்பெற்ற தொழிற்பெயர்) நடி+அம்=நடம்—நட்டம். நட்டம்—நிருத்தம் (வ). ஓ. நோ. வட்டம்—விருத்தம் (வள்+தம்=வட்டம்). நாடகம் கதை தமுவிவரும் கூத்து. நடம் நட்டம் என்பன தனிக்கூத்தும் பாட்டிற்கேற்ற அபிநயமுள்ளதும். நட்டம் பயிற்றுபவன் நட்டுவன். நடம் பயில்பவன் கணிகை. நாடகமாடுபவள் நாடகக் கணிகை. தாளத்தைக் கணித்தாடுவதால் கணிகையென்று பெயர். கணிகையை இக்காலத்தில் தாசியென்பர். தாசி=அடியாள், தேவடியாள். தனிக்கூத்திற்குத் தாண்டவம் என்றும் பெயர், தாண்டியாடுவது தாண்டவம். தாண்டுதல்-குதித்தல்.

நடி என்பது நட என்னும் சொல்லின் திரிபு. முதன் முதல் நடித்தது ஒருவனைப்போல் நடந்து காட்டியதே. நட என்னும் சொல்லே ‘அம்’ சாறுபெற்று நடம் என்றானது

எனினும் பொருந்தும். நடக்கிற இடம் என்பதை நடமாடுகிற இடம் என்று சொல்லும் வழக்கை நோக்குக.

நடத்தல் என்பது, காலால் நடத்தலை மட்டுமன்றி ஒழுகும் வகையையுங் குறிக்கும். நடக்கை, நன்னடக்கை முதலிய வழக்குக்களை நோக்குக.

நாடகத்தைத் தனிக்கூத்து, பாட்டெடாடு கூடியது, கதை தழுவியது என மூன்றாய் வகுக்கலாம்.

நாடகத்திற்குக் கூத்து என்றும் பெயர். கூத்து என்பது முதலாவது ஆட்டத்தை மட்டும் உணர்த்தி, பின்பு கதை தழுவிய நாடகத்தையும் உணர்த்துகின்றது. குதித்தாடுவது கூத்து, கூத்தாடுகிறான், ஆனந்த (உவகை)க் கூத்தாடினான் என்னும் வழக்குகளை நோக்குக.

நாடகத்தை முன்னோர் (1) வகைக்கூத்து, புகழ்க்கூத்து, (2) வேததியற்கூத்து, பொதுவியற்கூத்து, (3) வரிக்கூத்து, வரிச்சாத்திக்கூத்து, (4) சாந்திக்கூத்து, வினோத (இன்ப)க் கூத்து, (5) ஆரியக்கூத்து, தமிழக்கூத்து, (6) இயல்புக்கூத்து தேசிக்கூத்து, (7) அக்கூத்து, புறக்கூத்து எனப் பலவகையில் இவ்விரண்டாக வகுத்தனர்.

இனி, உலகியற்கூத்து, தேவியற்கூத்து என வகுக்கவும் இடமுண்டு. தேவியலாவன அரங்கேற்றுகாலையிற் கூறப் படும் 11 ஆடல்கள் போல்வன. சாந்திக் கூத்தின் வகை :

- (1) சொக்கம்—தனிநடம் (சுத்தநிருத்தம்).
- (2) மெய்—தேசி, வடுகு, சிங்கனாம்
- (3) அவிநயம்—கதைத்தழுவாது பாட்டின் பொருளுக் கேற்ப வல்லபஞ்செய்வது.
- (4) நாடகம்—கதை தழுவிவருவது.

அவிநயம் (அபிநயம்) என்னுஞ்சொல் ஓர் இருபிறப்பி:

விநோதக்கூத்தின் வகை :—

- (1) குரவை
- (2) கலிநடம்—கழாய்க்கூத்து
- (3) சூடக்கூத்து
- (4) கரணம்
- (5) நோக்கு—மாயம், கண்ணட்டு முதலியல்

(6) தோற்பாவை:

(7) நகைத்திறச்சவை.

சிலர் நகைத்திறச்சவைக்குப் பதிலாக வெறியாட்டைக் கூறுவர்.

வரிக்கூத்து கண்கூடுவரி, காண்வரி, உள்வரி, புறவரி, கிளர்வரி, தேர்ச்சிவரி, காட்சிவரி, எடுத்துக்கோள்வரி என எட்டுவகைப்படும்.

அவிநாயம், வெகுண்டோன், ஐயமுற்றோன், சோம்பினோன், களித்தோன், உவந்தோன், அழுக்காறுடையோன், இன்பமுற்றோன், தெய்வமுற்றோன், ஞஞ்ஞெயுற்றோன், உடன்பட்டோன், உறங்கினோன், துயிலுணர்ந்தோன், செத்தோன், மழைபெய்யப்பட்டோன், பனித்தலைப்பட்டோன், வெயிற்றலைப்பட்டோன், நாணமுற்றோன், வருத்தமுற்றோன், கண்ணோவுற்றோன், தலைதோவுற்றோன், அழற்றிறப்பட்டோன், சீதமுற்றோன், வெப்பமுற்றோன், நஞ்சன்டோன் என 24 வகைகளையுடையது. இவற்றை இன்னும் மலையாள நாட்டுக் கதகளியிற் காணலாம்.

அவிநாயத்திற்குரிய கை இணையாவினைக்கை (பிண்டி, ஒற்றைக்கை), இணைக்கை, (இரட்டைக்கை, பிணையல்) என இருவகை. இவற்றோடு ஆண்கை, பெண்கை, அலிக்கை, பொதுக்கை என நாண்கைக்குட்டுவாருமூளர்,

இணையாவினைக்கை பதாகை முதல் வலம்புரியீராக 33 வகைப்படும். இணைக்கை அஞ்சலி முதல் வருத்தமானம் ஈராக 15 வகைப்படும்.

இனி, அவிநாயக்கை, எழிற்கை, தொழிற்கை, பொருட்கை என மூன்றாகவும் வகுக்கப்படும்.

நாடகமாடும் சாலை அரங்கு எண்பபடும். இச்சொல் அர் என்னும் ஒனிக்குறிப்பினின்றும் பிறந்து. அலை என்னும் பொருளையுடையது. அறையை அரங்கு என்பது இன்றும் தென்னாட்டு வழக்கு.

அரங்கிற் கட்டும் திரை எழினியென்பபடும். மேல் எழுந்து செல்வதால் எழினியென்பட்டது. அது ஒருமுக வெழினி (ஒருபுறத்தினின்று இழுப்பது), பொருமுக வெழினி (இருபுறத்தினின்றும் இழுக்கும்) இரட்டைத்திரை: கரந்துவரல் எழினி (மேனின்று கீழிறங்கி வருவது) என மூவகைப்படும்.

வடநூல்களில் ஓரேயொருவகைத் திரைமட்டும் கூறப்பட்டுள்ளதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

நாடகம் பற்றிய பிறவிலக்கணங்களை யெல்லாம், அடியார்க்கு நல்லார் அரங்கேற்று காட்டதக் குரைத்தவுரையினின்றும் அறிந்து கொள்க.

இசையிலும் நாடகத்திலும் இதுபோது வழங்கும் வடசொல் மிகுதியைக் கண்டு, இவை ஆரியக்கலைகளோ என்று ஐயற்றக். இவற்றை ஆரியக்கலைகளாகக் காட்டவேண்டியே, தென்சொற்கட்குப் பதிலாக வடசொற்களைப் புகுத்தி விட்டனர் ஆரியர் என்க. குரல் என்பதைக்கூடச் சாரீரம் என்று சொன்னால் பிறவற்றைப் பற்றி என் சொல்வது?

இசைத்தமிழும் நாடகத்தமிழும் மறைந்துபோனமைக்கு ஆரியமும் சமணமும் பெரிதுங் காரணமாகும்.

தொல்காப்பியத்தினின்று அறியும் பாக்களும் நூல்களும் அறுவகைப்பாக்கள்—Poetic Metres

வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, மருட்பா, பரிபாடல் என்பன.

இருபான் வண்ணங்கள்—Poetic Rhythms

பாஅ வண்ணம், தாஅ வண்ணம், வல்லிசை வண்ணம், மெஸ்லிசை வண்ணம், இயைபு வண்ணம், அளபெடை வண்ணம், நெடுஞ்சீர் வண்ணம், குறுஞ்சீர் வண்ணம், சித்திர (ஓவிய) வண்ணம், நலிபு வண்ணம், அகப்பாட்டு வண்ணம், புறப்பாட்டு வண்ணம், ஒழுகு வண்ணம், ஒருஉ வண்ணம், எண்ணு வண்ணம், அகைப்பு வண்ணம், தூங்கல் வண்ணம், ஏந்தல் வண்ணம், உருட்டு வண்ணம், முடுகு வண்ணம் என்பன.

பொருளீடுகளும் நூல்வகைகளும்—Different Themes and Kinds of Poetry

ஊமப் பொருளீடுகள்—Amatory themes

கைக்கிளை, ஐந்தினை, பெருந்தினை, மடல் முதலியன்.

தொல்காப்பியர்காலத் தமிழ்நூல்களும் கலைகளும் கூகு

வரணனப் பொருள்கள்—Descriptive themes

குறிஞ்சி, முல்லை (Pastoral), மருதம், நெய்தல், பாலை என்பன.

யோர்ப் பொருள்கள்—Martial themes

வெட்சி, வஞ்சி, உழினூ, தும்பை, வாகை முதலியன;

கருதற் பொருள்கள்—Reflective themes

பெருங்காஞ்சி, முதுகாஞ்சி, மறக்காஞ்சி, வஞ்சினக் காஞ்சி, மகட்பாற்காஞ்சி, கையறுநிலை (Elegy) முதலியன்:

பாடாண் பொருள்கள்—Euology and Doxology

உலா, கொற்றவள்ளை, இயன்மொழி வாழ்த்து, நால் வகை யாற்றுப்படை, கடவுள் வாழ்த்து முதலியன்

வாயுறை வாழ்த்து } Didactic
செவியறிவுறூ உ

புறநிலை வாழ்த்து—Benedictory

செய்யுளின் எழுஷிலம்—Bases of poetical Composition

பாட்டு (Poem or Lyric), உரை (Prose), நூல் (Grammaar and Science), வாய்மொழி (Scripture), பிசி (Riddle), அங்கதம் (Satire and Imprecation), முதுசொல் (Proverb) என்பன.

இவற்றுள், உரை பாட்டிடை வைத்த குறிப்பு (Prose interposed in poetry), பாவின்றெழுந்த கிளவி (Commentary), பொருள் மரபில்லாப் பொய்ம்மொழி (Fable), பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி (Wits and Humour) என நால்வகைப் படும்.

நூல்வகை—Different Kinds of Poems

பண்ணத்தி—பாட்டும் உரையும் கலந்த ஒருவகை நூல்.

எண் வளப்பு

அம்மை (Sonnet), அழகு (Poem with proper diction), தொன்மை (Legend in mixed prose & Verse), தொல் (Epic),

விருந்து (Novel composition), இயை (Epic whose sections end in any of the nasals or liquids), குலன் (Dramatic), இழை (Lyrical) என்பன.

மறைநூல்—Scripture

ஒவ்வொரு நாட்டிலும் முதலாவது தோண்றக்கூடிய சிறந்தநூல் மறைநூலாகும். அதனால் அதன் பெயர் அறிவு அல்லது புத்தகம் என்று பொருள்படுவதாயிருந்து, பிறகாலத்தில் பிற நூல்களுக்கும் கலைகளுக்கும் பொதுப் பெயராவதுண்டு.

ஆங்கிலத்தில் கிறித்தவ மறைநூலுக்கு Bible என்று பெயர். இது புத்தகம் என்று பொருள்படும் biblos என்னும் கிரேக்கச் சொல்லினின்றும் பிறந்தது.

Bible என்னும் சொல் இன்றும் புத்தகம் என்று பொருள்படுவதை, Bibliography, bibliomania முதலிய சொற்களால் நியலாம். Scripture என்பதும் முதலாவது எழுத்து (எழுதப்பட்ட நூல்) என்றே பொருள்படும். Script—எழுத்து.

வடமொழிலில் வேதமே முதலாவது நூல். வேதம் என்னும் பெயர், ‘வித்’ (அறி) என்னும் வேரினின்று பிறந்து, அறிவு என்று பொருள்படுவதொரு சொல். பிறகாலத்தில் ஆயுர்வேதம், காந்தருவவேதம், தனுர்வேதம் என்று பிறகலைக்கட்டும் வேதம் என்னும் சொல் பொதுப்பெயராயிற்று:

இங்கனமே தமிழிலும் முதலாவதெழுந்த நூல் மறைநூலாகும். மறை என்னும் சொல் மறைவான (Esoteric) பொருள்ளது என்று பொருள்படுவது. பின்பு அது பிறகலைகட்டும் பொதுப் பெயரானதை, “நரம்பின் மறை” என்றும், “காமப்புணர்ச்சியும் மறையென மொழிதல் மறையோர் ஆயோ”* என்றும், முறையே, இசை நூலையும் இலக்கண நூலையும் குறிக்க அச்சொல்லைத் தொல்காப்பியர் வழங்கியதினின்றநியலாம்

தமிழர்க்குத் தனிமறையிருந்த தென்பது, தொல்காப்பியச் செய்யுளியலில்,

“பாட்டுரை நூலே வாய்மொழி பிசியே” (75)

“மறைமொழி கிளந்த மந்திரத் தான்” (158)

* தொ. செ. 178.

“நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப”

(171)

என்று கூறியிருப்பதா வறியப்படும்.

மறைநூ விலக்கணம் தொல்காப்பியர் கூறியபடியே
திருவள்ளுவரும் கூறுகின்றார்.

“நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்”

நக்கிரர் பாடிய “‘முரணில் பொதியில்’ என்னும்
செய்யுளை மந்திரமன்றென்றும் அங்கதப் பாட்டென்றும்
பேராசிரியர் கூறியிருப்பதாலும், ‘நீத்தார் பெருமை’ என்னும்
அதிகாரத்தில் முனிவர் சாவிப்பைத் தனியாய்,

“குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி
கணமேயுங் காத்த லரிது”

என்று கூறியிருப்பதாலும், “நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற்
கிளந்த மறைமொழி” என்பது, முனிவருடைய வாழ்விப்புச்
சாவிப்பாற்றலைக் குறியாது, மக்கள் கைக்கொள்ள வேண்டிய
விதியாக, அல்லது கடவுளின் கட்டளையாக, முனிவர் கூறிய
மறைபொருளுள்ள கூற்றுக்களையே குறிப்பதாகும்.

பக்குவான்மாக்களுக்கன்றிப் பிறர்க்கறிவிக்கப் படாமல்
மறைக்கப்பட்டதனால் மறைமொழி யெனப்பட்டது.

மறை, மறைநூல் என்பன தமிழர் வேதத்தையும், மறை
மொழி என்பது அவ் வேதக் கூற்றையும், வாய்மொழி, மந்திரம்
என்பன அவ் வேதச் செய்யுட்களையும் குறிப்பனவாகும்.

நம்மாழ்வார் வாய்மொழி யென்ற சொல்லையும், திருமூலர்
மந்திரம் என்னும் சொல்லையும் தெரிந்துகொண்டனர்.

வாய்மொழி என்பது வாய்க்கும் அல்லது நிறைவேறும்
சொல்லேன்றும், மந்திரம் என்பது மனத்தின் திரம்பற்றிய
சொல்லென்றும் பொருள்படும்.

· மனம், திரம் என்பன தமிழ்ச் சொற்களே. முன் னுதல்—
நினைத்தல். முன் + அம் = முன்னம் - முனம்.

A. S. munan, to think. Ger meinen, to think. முனம்—
மனம் (முன்-மன்) ஓ. நோ. முடங்கு—மடங்கு.

முறுமுறு – மர்மர் (murmur), E.

மனம் – மனஸ் (Sans), mens (Lat), menos (Gr.), mind (E).

திரம் = உறுதி, திரம் – திறம், ர – ற. ஓ. நோ. ஒளிர் – ஒளிறு ; கரு(ப்பு) – கறு(ப்பு). திரம் என்பதையே ஈசரமெய்ம் முதற் சேர்த்து ஸ்திரம் என்றனர் வடமொழியாரியர். ஓ.நோ. நாகம் – snake (E).

முன் – மன். மன் + திரம் = மந்திரம். ஓ. நோ. தேன் + தட்டு = தேந்தட்டு.

வாய்மொழி மந்திரம் என்னுஞ் சொற்கள் ஒரு பொருட் சொற்களாகத் தொல்காப்பியத்திற் கூறப்பட்டினும், வழக்குப் பொருளில் அவற்றுக்கு வேறுபாடுண்டு. அது பின்னர்க் கூறப்படும் :

“எல்லா வெழுத்தும் வெளிப்படக் கிளந்து
சொல்லிய பள்ளி எழுதரு வளியிற்
பிறப்பொடு விடுவழி உறழ்ச்சி வாரத்
தகத்தெழு வளியினை அரில்தப நாடி
அளபிற் கோடல் அந்தணர் மறைத்தே
அஃதிவண் நுவலா தெழுந்துபுறத் தினைக்கும்
மெய்தெரி வளியினை அளவுநுவன் நிசினே”

என்று தொல்காப்பியப் பிறப்பியலிற் (20) கூறியது தமிழ் மறையையேயன்றி ஆரிய மறையையன்று.

முதலாவது, அந்தணர் என்னும் சொல் முனிவரைக் குறித்த தென்றும், தொல்காப்பியம் இலக்கணங் கூறுவது தமிழ் எழுத்துக்கட்கேயென்றும் அறிதல் வேண்டும்.

இரண்டாவது, “அஃதிவண் நுவலாது... .. அளவுநுவன் நிசினே” என்பதால், நுவலத்தக்க எழுத்தொலியையே நுவலாததாகக் கூறுகின்றார் தொல்காப்பியர் என்றறிதல் வேண்டும். தொல்காப்பியத்தில் நுவலத்தக்க எழுத்துக்கள் தமிழ் எழுத்துக்களே. ஆகையால், ஒப்பீட்டு (Comparative) முறையாலும் ஆரிய வெழுத்துப் பிறப்பு குறிக்கப்படவில்லை.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் ஆரிய மொழியில் இலக்கண மிருந்த தில்லையென்று முன்னமே கூறப்பட்டது.

“அகத்தெழு வளியிசை.....நுவலாது,” “புறத்திசைக்கும் மெய்தெரி வளியிசை.....நுவன் ரிசினே” என்று கூறுவதால், வாயினின்றும் வெளிப்பட்டொலிக்கின்ற வடிவுதெரியும் எழுத் தொலியைக் கூறுகின்றாரென்றும், அங்குணம் வெளிப்படாது உள்ளேயே ஒனிக்கின்ற எழுத் தொலியைக் கூறவில்லை யென்றும் தெரிகின்றது.

வடமொழி யெழுத்துக்களைல்லாம் புறத்திசைத்து மெய் (வடிவு) தெரிகின்ற வொலிகளாதவின், அவற்றைத் தொல்காப்பியர் குறிக்கல்லை யென்பது தேற்றம்.

பின் வேறு பொருளென் எனின், கூறுகின்றேன். தமிழ் நாட்டில், முனிவரும் யோகியரு மிருந்தமையும் அவர் யோகு பயின்றமையும், “மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும் நெறியினாற்றிய அறிவன் தேயழும்,” “நாவிரு வழக்கிற் றாபதப் பக்கழும்,” “அந்தனர்,” “நிறைமொழி மாந்தர்” என்று தொல்காப்பியம் கூறுவதால்நியலாம்.

யோகம் தமிழில் தபம் அல்லது தவம் எனப்படும். தபுத் தல் (பிறப்பைக்) கெடுத்தல். தபு+அம்=தபம் – தவம். ஓ. நேரா. தபல் – தவல். திருவள்ளுவர் தவம் என்னுஞ் சொல்லை யோகம் என்னும் பொருளிலேயே வழங்கியிருக்கிறார். தொல்காப்பியரும் அதே பொருளில் அதன் மறு வடிவான தபம் என்பதை வழங்கியிருக்கிறார். தபம் செய்வார் தபத்தோர் அல்லது தாபதர் எனப்படுவர்.

தபத்தில், என்னம் இறைவன்மேலேயே யிருப்பதால், வினங்குக் காரணமான அளாவும், அதன் காரியமாகிய வினையும், அதன் பயனான பிறப்பும் தபுகின்றன. இதுவே தபம். துறவொழுக்கத்தின் முக்கிய நிலை தவமே. தவமில்லாவிடின் துறத்தலரிது. இதனாலேயே, துறவறவியலில், தவத்தை முன்னும் துறவு அவாவறுத்தல்களைப் பின்னும் வைத்துக் கூறினார் திருவள்ளுவர். இல்லறத்தினின்றும் துறவறத்தை வேறுபடுத்திக் காட்டுவதும் தவநிலையே.

தபம் என்னுஞ் சொல் முதலாவது துறவுநிலை முழுவதை யுங் குறித்துப் பின்பு அதில் முக்கியப் பகுதியானயோகு நிலையை மட்டுங் குறித்தது. துறவறத்தைப்பற்றிய பகுதி முழுமைக்கும் ‘துறவறவியல்’ என்று பெயரிட்டு, அதில் ‘துறவு’ என ஒரு தனியதிகாரமும் அமைத்திருக்கிறார் திருவள்ளுவர். இங்குணமே தவம் என்னும் பெயரும் என்க:

தபம்—தபஸ்வ). ஓ. நோ. மணம் மனஸ்(வ),

தவத்திற்குரிய எண்கூறுகள் இயமம், நியமம், ஆசனம், வளிநிலை, தொகைநிலை, பொறைநிலை, நினைதல், சமாதி எனக் கூறுவர் நுச்சினார்க்கினியர்.

இவற்றுள் முதல் மூன்றும் கடையொன்றும் வடசொற்கள். இவற்றுக்குப் பதிலாக, கடிவு, நோன்பு, இருக்கை, கலத்தல் என்பவற்றை முறையே வைத்துக்கொள்ளலாம். பிற்காலத்தார் எண்ணுறுப்புக்களையும் வடசொற்களாலேயே கூறுவர். பொருட்டொகைகளை முதலிலிருந்து கவனித்துக் கொண்டே வந்தால், தொல்காப்பியர் காலத்தில் இரண்டொரு வடசொற்களே தோன்றிப் பின்பு வரவர மிககுத் தற்காலத்தில், பொருட்பாகுபாடுகளைல்லாம் ஆரியமோ என்று மயங்கும்படியா யிருப்பது தோன்றும்.

தவத்திற்குரிய எண்ணுறுப்புக்களில் வளிநிலை மிக முக்கிய மானது: இதைப் பிராண்யாமம் என்பர் வடநூலார்.

உண்முச்சு, வெளிமுச்சு என்னும் இருவகை முச்சுக்களில் முன்னது ஒரு மடங்கும் பின்னது ஒன்றரை மடங்குமாகும். இவ் விரண்டையும் சமமாக்கிவிட்டால் வாழ்நாள் நீடிக்கும் என்பது முன்னோர் கருத்து. அங்கும் சமமாக்கி இருவகை முச்சுக்களையும் நிகழ்த்தும்போதே, கடவுள் பெயராஜ சிவ என்னும் ஈரமுத்துக்களையும் மந்திரமாக வொலித்துக்கொள்ளும்படியான முறையையும் அவர்கள் வகுத்தார்கள். இயல்பாகக் குறுகியும் நீண்டுமிருக்கின்ற உண்முச்சு வெளிமுச்சுக்கள், குறிலும் நெடிலுமாகவுள்ள ‘சிவா’ என்னும் விளிப்பெயர் போல்வ வென்றும், அவற்றைச் ‘சிவ’ என்னும் விளி வடிவையொக்குமாறு சமப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், அவ் விருவகை முச்சுக்களையும் ‘சிவ’ என்னும் ஈரமுத்தொலி களாகக்கருதுவதுடன், அவ்வொலிகளாகவும் அம்முச்சுக்களைப் புறத்தார்க்குப் புலனாகாதபடி மெல்லிதாய் உயிர்க்க வேண்டுமென்றும், அதனால் உடலுக்கு இளமையும் ஆன்மாவிற்கு வீடு பேறும் சிட்டும் என்றும் முன்னோர் கொண்டனர். இவற்றை,

“கூட மெடுத்துக் குடிபுக்க மங்கைய

ரோடுவர் மீஞ்வர் பன்னிரண் டங்குல

நீடுவ ரெண்விரற் கண்டிப்பர் நால்வீரல்

கூடிக் கொளிற்கோல வஞ்செசமுத் தாமே”

“வளியினை வாங்கி வயத்தி லடக்கிற்

பளிங்கொத்துக் காயம் பழுக்கினும் பிஞ்சாம்”

தொல்காப்பியர்காலத் தமிழ்நூல்களும் கலைகளும்

கடன்

“சிவசிவ வென்கிலர் தீவினை யாளர்
சிவசிவ வென்றிடத் தீவினை மானும்
சிவசிவ வென்றிடத் தேவரு மாவர்
சிவசிவ வென்னச் சிவகதி தானே”

என்னும் திருமந்திரங்களான் உணர்கா இதன் விளக்கத்தைத் திருவாளர் C. S. சுந்தர முதலியார் எழுதிய ‘திருமந்திர உபதேசப்பகுதியுரை’யிற் கண்டுகொள்க (பக. 52—4).

சிவம் அல்லது சேயோன் (முருகன்) என்பது பண்டைத் தமிழ்த் தெய்வம் என்பதும், ஆரிய வேதங்களிலுள்ள ருத்திரன் என்னும் தெய்வமும் தமிழர் தெய்வமாகிய சிவம் என்பதும் வேறு என்பதும் பின்னர்க் காட்டப்படும்.

‘சிவாய நம’ என்னும் திருவைந்தெழுத்தில் ‘சிவ’ என்னும் ஈரெழுத்துக்களே தமிழர்க்குரியன. ‘ஆய’ என்னும் நான்காம் வேற்றுமையுருபும், ‘நம’ என்னும் வணக்கங்குறித்த சொல்லும், வடமொழியாகும். தமிழர்க்குத் திருவைந்தெழுத் திருந்திருப்பின், அது ‘சிவபோற்றி’ என்பது போன்றிருக்குமேயன்றிச் ‘சிவாயநம்’ வென்றிருக்கவேயிருக்காது. ஆரியர் தமிழ் மதத்தலைவரான பிற்காலத்தில், வடமொழி தேவ மொழி யெனப்பட்டு, தமிழிற் புகுந்த ஒவ்வொரு வட சொல்லும் வடவெழுத்தும் தெய்வத்தன்மையேற்றிக் கூறப் பட்டது. சரித்திரமும் மொழிநூலுமறியாத தமிழர்க்கு இன்றும் நான் சொல்வது விளங்காதென்றே நினைக்கின்றேன். ஆங்கிலவறிஞரும் சூழ்ச்சியப்புலவரு (Engineer) மான மாணிக்க நாயகரே மயங்கின ரென்றால் பிறரை யென் சொல்வது? மூச்சக்கள் இரண்டேயாதலும், சிவ என்னும் சொல் ஈரெழுத்துச் சொல்லேயாதலும் அதனால் வளிநிலை அஞ்செழுத்தெண்ணல்காமையும் அறிந்து கொள்க.

“எல்லாவெழுத்தும்” என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாளில், “உறழ்ச்சி வாரத் தகத்தெழு வளியிசை அரில்தப நாடி அளபிற் கோட்டல்” என்பதைச் ‘சிவ’ என்னும் திருவிரண் டெழுத்துப் போன்ற வொலிகளைத் தவத்தோர் ஒலித்த வாகவே கொள்ள வேண்டும் என்க.

தொல்காப்பியப் பாயிரத்தில், ‘நான்மறை முற்றிய அதங்கோட்டாசாற்கு’ என்னும் பகுதியில், நான்மறை யென்றது தமிழ் மறையையே.

நான்மறையென்பது, அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நாற்பொருளும் பயக்கும் மறையை. ஏலாதி யென்னும் கீழ்க்கணக்கு நூற் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளி ஹுள்ள ‘நான்மறை’ என்னுந் தொடர்க்கும் இங்ஙனமே பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. மற்றப்படி, சமணர்க்கு நான்கு மறைகளின்மையறிக். பதினான்கு சுரமுள்ள கோவையைப் பதினாற்கோவை யென்பதுங் காண்க.

ஆரியர்க்குத் தொல்காப்பியர் காலத்தில் ஓரே மறைதானிருந்தது. இப்போதும் உன்மையானபடி ஆரிய மறைகள் குக்கு, அதர்வணம் என இரண்டேயாகும். யசர், சாமம் என்பன பெரும்பாலும் ருக்வேத மந்திரங்களைக்கொண்ட வையே. ருக் வேதத்திலுள்ள மூலமந்திரங்கள் 1028* என்று சொல்லப்படுகிறது. ருக்வேத மந்திரங்களுள் வேள்விக்குரிய வற்றைப் பிரித்து யஜுர் வேதமென்றும், பாடுவதற்கேற்ற வற்றைப் பிரித்து இசைவகுத்துச் சாம வேதமென்றும் பெயரிட்டனர்: அதர்வண வேதம் பெரும்பாலும் மாந்திரீக முறையான மந்திரங்களைக் கொண்டது; அது பிற்காலத்தது. திராவிடர் ஆரியர் வருமுன்னமே மாந்திரீகத்தில் தேர்ந்திருந்ததினாலும், ஆரியர் முதலாவது திராவிட மாந்திரீகத்தைப் பழித்தமை ருக்வேத மந்திரங்களாலறியக் கிடப்பதாலும், அதர்வணம் மற்ற மூன்று வேதங்கட்கும் பிற்பட்டதினாலும், ஆரியர் திராவிடரிடமிருந்து மாந்திரீகத்தைக் கற்றுக்கொண்ட பின்பே அநர்வணவேதம் தோண்றினதாகத் தெரிகின்றது. இதன் மந்திரங்களிலும் ஏறத்தாழ ஆறிலொரு பாகம் ருக்வேதத்திலுள்ளவை என்று சொல்லப்படுகிறது.

ஆரிய வேதங்களை நான்காக வகுத்தது வியாசர் என்றும், அதனால் அவர் வேதவியாசர் எனப்பட்டார் என்றும் சொல்லப்படுவதினால். தொல்காப்பியர் காலத்தில் ஆரிய வேதம் ஒன்றாகவேயிருந்தது என்பது தேற்றம். ஆகையால், தொல்காப்பியப் பாயிரத்திலுள்ள, ‘நான்மறை’ என்பது நான்கான ஆரிய வேதங்களைக் குறிக்க முடியாது.

தொல்காப்பியத்திற் சுட்டப்பட்ட தமிழ் மறைகள் இது போது இறந்துபட்டன.

இப்போது தமிழ்மறையாகவுள்ளன, பன்னிரு திருமுறைகளுள் முதற் பதினொன்றும், நாலாயிர தில்வியப் பனுவலும், திருக்குறளுமே.

* Vedic India, p. 114.

“தேவர் குறஞும் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும்—கோவை
திருவாசகமுந் திருப்புலர் சொல்லும்
ஒருவாசகமென் றுணர்”

என்று ஒளவை கூறியதுங் காண்க.

சில தமிழ்ப்பகைவர், திருக்குறள் மறையாவதெங்கும் என்கின்றனர். திருக்குறள் ‘தமிழ் மறை’, ‘பொது மறை’, ‘உத்தர வேதம்’, ‘தெய்வநூல்’ ‘பொய்யாமொழி’ என்று கடைக்கழகப் புலவராலேயே மறையாகக்கொள்ளப் பட்டிருக்க, இப்போது அதன் மறைத் தன்மையைப்பற்றி ஜயங்கொள்வானேன்?

கடவுள், அவரை ஆன்மாக்கள் அடையும்வழி, அங்கும் அடைவதால் உண்டாகும் பயன், அடையாமையால் நேரும் கேடு என்றிவற்றைக் கூறுவதே மறைநூலிலக்கணமாகும். திருக்குறள் இவ்வளைத்தும் கூறுவதால் மறைநூலாவதற்குத் தடையென்னையென்க.

சிறுதெய்வ வழுத்துக்களும், சிலர் சோமச்சாற்றைக் குடித்துவிட்டு வெறியிற் கூறினாவைகளும்* மறைகளாயிருக்கும் போது, எல்லா மதத்திற்கும் பொதுவான முழுமுதற் கடவுளையடையும் வழியைக் கூறுவதும், கள்ளுணரைக் கண்டிப்பதுமான திருக்குறள் மறையாவதற்குத் தடையென்னையென்க.

கடவுட்பற்றிவலாத சிலர், திருக்குறளில் வீட்டைப் பற்றிச் சொல்லவீல்லையே என்கின்றனர். வீட்டைக் கண்டு வந்தவன் இங்கொருவனுமில்லையென்றும், வீட்டையடையும் வழி அறத்துப்பாலில் சரியல்களிலும் சொல்லப்பட்டுள்ள தென்றும், அங்கும் காரண வகையான்றி, வரணனை வகையான் வீட்டைக் கூற முடியாதென்றும் அவர் அறிந்து கொள்க.

“எழுத்தறியத் தீரும் இழிதகைமை தீர்ந்தான்
மொழித்திறத்தின் முட்டறுப்பானாகும்—மொழித்திறத்தின்
முட்டறுத்த நல்லோன் முதனூற் பொருளுணர் ந்து
கட்டறுத்து வீடு பெறும்”

என்பது ஒரு பழைய வெண்பா. இதனாலும், தமிழர்க்கு மறையிருந்தமை யுணரப்படும். தமிழர்க்கு மறையிருப்பவும், ஆரியரை மறையோர், வேதியர் என்றது, புதுமைபற்றி

யென்க. கிறித்தவ மறையை வேதமென்றும் கிறித்தவரை வேதக்காரரென்றும் தமிழர் கூறுதல் காண்க.

‘செங்கோண்றரைச் செலவின்’ ஒரு பகுதி தவிர, தொல்காப்பியத்தின்படி, பாக்கள் முதல் மறையீராகச் சொல்லப்பட்டவற்றுள் ஓன்றுக்காயினும் இலக்கியம் இப்போதில்லை.

தவநூல் :

இது முன்னர்க் கூறப்பட்டது:

“வேண்டிய கல்வி யான்டுமுன் நிறவாது”

என்றும்,

“காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
எமஞ் சான்ற மக்களோடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே”

என்றும் தொல்காப்பியத்திற் (கற்: 47, 51) கூறியிருப்பதால், பண்ணைக்காலத்தில், தமிழரசர் பட்டாங்கு நூலறிந்து இறுதிக்காலத்தில் துறவு புகுந்தமை யறியப்படும்.

பட்டாங்குநூல்—Philosophy

தமிழ் இலக்கணக் குறியீடுகளிலிருந்தே, பண்ணைத் தமிழர்க்குப் பட்டாங்குநூல் தெரிந்தமை யுணரப்படும்.

பொருள்களைல்லாம், உயிர், மெய் (body), உயிர்மெய் (பிராணி) என மூவகைப்படும். இவை, முறையே, தனியுரும் தனியுடம்பும் உயிரோடுகூடிய உடம்புமாகும். பிராணனையுடையது பிராணியெனப்பட்டாற்போல, உயிரையுடைய மெய் உயிர்மெய் எனப்பட்டது. (இது 2 ஆம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன்தொக்க தொகை.) பிராணி என்னும் வடசொல் வழங்கவே, உயிர்மெய் என்னும் சொல் வழக்கற்றுத் தன் பொருளையும் இழந்து, இலக்கணநூல் வழக்கிலும், உயிரும் மெய்யும் சேர்ந்த எழுத்து என்று உம்மைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகையாகத் தவறாகக் கருதப்படுகின்றது. இச்சொல்லுக்குப் பதிலாக உயிர் என்னும் சொல்லும். உயிர்ப் பிராணி

தொல்காப்பியர்காலத் தமிழ்நூல்களும் கலைகளும் சந்தை

பிராணி என்னுஞ் சொல்லும், முறையே, குன்றக்கூறலாகவும் மிகைபடக் கூறலாகவும் வழங்கி வருகின்றன.

எழுத்துக்களில், உயிரும் மெய்யும் உயிர்மெய்யும் போல்வன. அவற்றின் பெயர்களாலேயே கூறப்பட்டன. இப்பெயர்கள் எழுத்தைக் குறிக்கும்போது உவமையாகு பெயர். எழுத்திற்கு உயிராவது ஒன்றி.

பொய்யான உடம்பை மெய்யென்றது மெய்ப்பொருள் நூலுக்கு முரணென்று கூறுவர் சிலர். உடம்பு பொய்யான தென்று முன்னைத்தமிழர் அறிந்திருந்தாலும், உடம்போடு கூடிய நிலையே உயிர் வாழ்க்கையாதவின், உடம்பை மெய்யென்று மங்கல வழக்காய்க் கூறினர் என்க. சாவைப் பெரும்பிறிது என்றும் சுடுகாட்டை நன்காடு என்றும் அவர் கூறியதுங் காண்க.

ஓர் ஆளில். அல்லது உயிர்பொருளில், உயிர் உடம்பு என இருபொருள் கலந்திருப்பினும், காண்பார்க்கு உடம்பே முற்பட்டுத் தோன்றும்; அதன் பின்னரே அதற்குள் உயிரிருப்பது அறியப்படும். அதுபோல, உயிர்மெய்செய்யுத்தி லும் மெய்யெழுத்தே முன் ஒலிக்கும்; அதன் பின்னரே உயிர் ஒலிக்கும்; இதை,

“மெய்யின் வழியே உயிர்தோன்று நிலையே” என்றனர் இலக்கணிகள்.

எல்லா மொழிகளிலும் மெய்யும் உயிருமாய் வரும் எழுத்துக்கள் இணைந்தே ஒலிக்கும். இதை மேனாட்டார் நோக்காததினால், உயிர்மெய்க்குத் தனிவடிவம் வசூக்காமல், மெய்யையும் உயிரையும் அடுத்தடுத்து வெவ்வேறா யெழுதுவாராயினர். இது மாணவர்க்கு எளிதாயிலும், ஆங்கில தமிழ் இலக்கணிகளின் மெய்ப்பொருளுணர்ச்சித் தாழ்வேற்றங்களைக் குறிக்கத் தவறா செய்தன.

சொற்களுக்கு இலக்கணத்தில் பெயர் வினை என்று மக்கள் தொடர்பான பெயர்களே இடப்பட்டிருக்கின்றன; பெயர் = ஆள். பெயர் = பேர். எத்தனை பேர் என்னும் வழக்கை நோக்குக. வினை = செய்கை.

பொருள்களைப் பகுத்தறிவுண்மையின்மைபற்றி, உயர் தினை, அஃறினை என இரண்டாக வசூத்தனர் தமிழர். இப்

பாகுபாடு வேறு மொழியில் இல்லை. சொற்களையும் அவை குறிக்கும் பொருள்கள்பற்றி இரு திணையாக வகுத்தனர்.

தமிழில், சொற்கள் அவை குறிக்கும் பொருள்கள் பற்றியே பாலுணர்த்தும், ஆரிய மொழிகளிலோ, அவை சுறுபற்றியே பொருளுணர்த்தும்:

வடமொழியில் மனைவியைக் குறிக்கும் சொற்களும், தாரம், பாரியை, களத்திரம் என்னும் மூன்றும் முறையே ஆண்பாலும் பெண்பாலும் அவிப்பாலுமாம்.

உயிர்களை ஓரறிவுயிர் முதலாக ஆறறிவுயிர்ராக அறுவகையாகப் பகுத்தனர் தமிழர்:

“ஓன்றறி வதுவே உற்றறி வதுவே
இரண்டறி வதுவே அதனொடு நாவே
மூன்றறி வதுவே அவற்றொடு முக்கே
நான்கறி வதுவே அவற்றொடு கண்ணே
ஐந்தறி வதுவே அவற்றொடு செவியே
ஆறறி வதுவே அவற்றொடு மன்னே
நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே.” (மரபு. 27)

என்று மூன்னோர் உயிர்களைப் பகுத்தமையைக் கூறி, அதற்கடுத்த நூற்பாக்களில், அவ்வுயிர்கட்குப் “புல்லும் மரனும்” “நந்தும் முரஞும்”, “சிதலும் எறும்பும்” “நன்டும் தும்பியும்” “மாவுமாக்கனும்”, “மக்கனும் பிறவும்” என முறையே காட்டுத் தந்தனர் தொல்காப்பியர்.

“நிலம்தீ நீர்வளி விசம்போல டைந்தும்
கலந்த மயக்கம் உலகம் ஆதவின்”

என்பதனால், (மரபு. 86) ஐம்புதவுணர்ச்சியும் தமிழர்க்கிருந்தமை யறியப்படும்.

“மறுவில் செய்தி.....அறிவன் தேயமும்” என்று தொல்காப்பியர் கூறுவதினாலும். தமிழர் மெய்ப்பொருளுணர்ச்சியை ஒருவாறுணரலாம்.

ஒழுக்கநூல்—Ethics

தொல்காப்பியத்தில், புறத்திணையியலில் 44-ஆம் நூற்பாவில் ‘மூன்றன் பகுதி’ என்று கூறியிருப்பதால், ஒழுக்கநூல் அக்காலத்தில் தமிழிலிருந்தமை உணரப்படும். மூன்றன்

தொல்காப்பியர்காலத் தமிழ்நூல்களும் கலைகளும் காந்தி

பகுதியாவது அறத்தினால் பொருளாக்கி அப்பொருளால் இன்பம் நுகர்தல் என்றல். அறம் பொருளின்பம் என்பது ஒழுக்கநூற் பாகுபாடு. அறம் எனவே, இல்லறம் துறவறம் இரண்டும் அடங்கும். துறவறம்-வீட்டுதெறி.

அறம்பொருளின்பம் வீடென்னும் பாகுபாடு தமிழரதே. ஆரியரே அவற்றைத் தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என வடமொழியில் மொழிபெயர்த்துக்கொண்டனர். அதோடு இப்போது வடசொற்களை மூலமாகவும் தென் சொற்களை மொழி பெயர்ப்பாகவுங் காட்டுகின்றனர். தமிழ்ப் பொருட்பாகுபாடுகளையெல்லாம் இங்ஙனம் மொழி பெயர்த்துக்கொண்டு, மூலமாகக் காட்டுவது ஆரிய வழக்கம் எனிக:

தமிழர் அறத்திற் சிறந்திருந்தமை, தொல்காப்பியத்தில் ஆங்காங்குக் கூறப்படும் அறவொழுக்கங்களா யைறியப்படும்.

பொருள்களை அகம்புறம் என்று பகுப்பதே தமிழ்முறையென்றும், அறம்பொருளின்பம் வீடென்று பகுப்பது ஆரியமுறையென்றும் சிலர் கூறுகின்றனர். ஒரு மொழியிலேயே நூலுக்கும் கலைக்கும் ஏற்றபடி, வெவ்வேறு வகையாய்ப் பொருள்கள் பகுக்கப்படும். இலக்கணநூல் ஒன்றிலேயே, எழுத்துக்காரத்தில் உயிர், மெய், உயிர்மெய் என்று மூன்று வகையாகவும், சொல்லத்திகாரத்தில் பொருள் இடங் காலம் சினை குணம் தொழில் என்று ஆறு வகையாகவும் மற்றோர் முறையில் உயர்த்தினை அஃறினை என்று இருவகையாகவும் பொருள்கள் பகுக்கப்படுகின்றன. தருக்கநூலில் ஏழாகவும் பதினாறாகவும் பகுக்கப்படுகின்றன. ஆகையால், அகம்புறம் என்பது பொருளத்திகாரப் பாகுபாடென்றும், அறம் பொருளின்பம் வீடென்பது ஒழுக்கநூற் பாகுபாடென்றும் அறிந்துகொள்க.

சொற்கள் இலக்கண முறையில், பெயர் விணையிடையிரி யென்றும், சொல்லியல் முறையில், இயல் திரி திசை வட. சொற்களென்றும், ஒழுக்கநூலிற் பொய் குறளை கடுஞ்சொல்பயனில் சொல்லென்றும், கொண்முடிபு (சித்தாந்த) நூலில் வேறுவகையாகவும் பகுக்கப்படுகின்றன. இங்ஙன மே பொருள்களுமென்க.

ஆரிய நூல்களை முற்படியாக வைத்துக்கொண்டு தமிழ்நூல்களுக்குப் பொருளுறைப்பவரெல்லாம், எவ்வகையேனும் தவறவே செய்வர். திருக்குறள் தனித்தமிழ் முறையில் இயற்

றப்பட்டிருக்கவும், பரிமேலழகர் அதை ஆரியவழியாகக் கொண்டு, அறத்துப்பால் முகவரையிலும் காமத்துப்பால் முகவரையிலும் உண்மைக்கு மாறானவற்றை உரைத்துள்ளார், ஐந்தினையும் தனித்தனி கூறப்படும்போது குறிஞ்சி, மூல்லை. மருதம், நெய்தல், பாலையென்று பெயர் பெறுமென்றும், கோவையாய்க் கூறப்படும்போது களவு, கற்பு என இருகைகோள்களாகக் கூறப்படுமென்றும் அவர் அறியாதுபோயினர். கோவையிலும், “முன்னைய நான்கும் முன்னதற்கென்ப” என்பதால் கைக்கிளை முன்னும், கூட்டத்தினால் ஐந்தினை இடையும், கூட்டம் நீடிக்காது மடலேற்றம் நிகழின் பெருந்தினை பின்னும் அமைந்திருத்தலும், முறையே நிகழ் கின்ற புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் அல்லது இரங்கல், ஊடல் என்பவை முறையே குறிஞ்சி, பாலை, மூல்லை, நெய்தல், மருதம் என்னும் ஐந்தினைகளாயமைதலும் அவர் அறிந்திலூர் போலும்.

உள்நூல்—Psychology

தொல்காப்பிய மெய்ப்பாட்டியலில்.

- “எள்ளால் இளமை பேதைமை மட்னென் றுள்ளப்பட்ட நகைநான் கென்ப” (4)
- “இளிவே இழவே அசைவே வறுமையென விளிவில் கொள்கை அழுகை நான்கே” (5)
- “முப்பே பினியே வருத்தம் மென்மையோடியாப்படுற வந்த இளிவரல் நான்கே” (6)
- “புதுமை பெருமை சிறுமை ஆக்கமொடு மதிமை சாலா மருட்கை நான்கே” (7)
- “அணங்கே விலங்கே கள்வர்தம் இறையெனப் பினங்கல் சாலா அச்சம் நான்கே” (8)
- “கல்வி தறுகண் புகழ்மை கொடையெனச் சொல்லப் பட்ட பெருமிதம் நான்கே” (9)
- “உறுப்பறை குடிகோள் அலைகொலை என்ற வெறுப்ப வந்த வெகுளி நான்கே” (10)
- “செல்வம் புலனே புணர்வுவிளை யாட்டென அல்லல் நீத்த உவகை நான்கே” (11)

என்றும் பிறவாறு நுட்பமாய் இவற்றை விரித்தும் கூறியிருப்பதால், தமிழர்க்கு உள்நூலுரைர்ச்சியிருந்தமை யறியப்படும்; இதன் விரிவை மெய்ப்பாட்டியலுரையிற் கண்டுகொள்க.

கணிதநூல்—Arithmetic.

கண்டிதம்+கணிதம். கண்=கருது, மதி, அள. கண்+இயம்=கண்ணியம் (மதிப்பு). கண்—கணி to calculate கணிதகை=கணிகை (தாளங்கணிதத்தாடும் கூத்தி). கணி+அன்=கணியன் (ஜோதிடன்). கண்+அக்கு=கணக்கு. அக்கு என்பது ஓர் சுறு. கா: இலக்கு இலை, பதக்கு. கணி—குணி—அளவிடு. சன், கணி என்னும் தென்சொற்களையே gan. gani என உரப்பியொலித்து வட்சொல்லாகக் காட்டுவர். கண்ணுதல் என்னுஞ்சொல், அகக்கண்ணின் தாழிலைக் குறித்தலால் வடமொழி வடிவங்கள் தென்சொற்களின் திரிபே என்பது தெற்றென விளங்கும். “கண்படை கண்ணிய”, “கபிலை கண்ணிய” என்று தொல்காப்பியத்திலேயே வருதல் காணக.

அரை, குறை, கலம், பணை, கா, பதக்கு, தூணி, உரி, நாழி என்னும் அளவுப்பெயர்களும் நிறைப்பெயர்களும், தொல்காப்பியத்தில், தொகைமரபு, உயிர்மயங்கியல் என்னும் இயல்களிற் கூறப்பட்டுள்ளன.

தொகைமரபில், 28 ஆம் நூற்பாவில், அளவுப்பெயர்களும் நிறைப்பெயர்களும் கசதபநமவுடைய என்னும் ஒன்பதெழுத் துக்களில் தொடங்குமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. நச்சினார்க்கினியர் அதற்கு,

“எடுத்துக்காட்டும்: கலம் சாடி தூதை பாணை நாழி மண்டை வட்டி அகல் உழக்கு இவை அளவு. கழஞ்சூ சிரகம் தொடி பலம் நிறை மாவரை அந்தை இவை நிறை.....இம்மி ஒரடை இடா என வரையறை கூறாதனவுங் கொள்க.....தேயவழக்காய் ஒரு ஞார் ஒரு துவலி என்பனவுங் கொள்க” என்று உரை கூறியுள்ளார்.

புள்ளி மயங்கியல் 98 ஆம் நூற்பாவில், ‘ஜீ’ ‘அம்’ ‘பல்’ என முடியும் சில பேரெண்ணுப் பெயர்கள் குறிக்கப்பட்டுளன.

அவை தாமரை குவளை சங்கம் வெள்ளம் ஆம்பல் முதலியன. பரிபாடல் 2 ஆம் பாட்டில் “நெய்தலுங் குவளை யும் ஆம்பலும் சங்கமும்” என்று சில மிகப் பேரெண்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. சங்கம் இலக்கங் கோடியென்றும், தாமரை கோடாகோடி யென்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

தொல்காப்பியத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள துண்மையாயின். பண்டைத் தமிழில் ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட பதிற்றிடப் பூ, மொ.—14

பேரெண் கட்குத் தனிப்பெயரில்லை. இதனால், அதற்குமேல் தமிழர்க்கு எண்ணத் தெரியாதென்று கொள்ளறக். ஆயிரம், நூறு, பத்து என்னும் எண்ணுப் பெயர்களையே உறுத்துது, இலக்கத்தை நூறாயிரமென்றும் பத்திலக்கத்தைப் பத்துநூறாயிரமென்றும், கோடியை நூறு நூறாயிர மென்றும் கூறினர் என்றே கொள்ளப்படும். தொல்காப்பியத்தில் பதினூறாயிரம் வரைகூறப்பட்டுள்ளது. ஆங்கிலத்திலும், hundred thousand, two hundred million என்று இன்றும் கூறுதல் காணக.

இலக்கம் (லக்ஷம், Sans., lakh, Eng.), கோடி (கோட்டி, Sans, crore, Eng.) என்னும் பெயர்கள் பிற்காலத்தனவாயிருக்கலாம். ஆனால், அவை இந்தியாவினின்றே தோன்றின தாகத் தெரிகின்றது. கோடி என்று தமிழிலும், குடோடு என்று ஹிந்துஸ்தானியிலும், குரோர் (crore) என்று ஆங்கிலத்திலும் வழங்குதல் காணக.

இலக்கம் கோடியென்பன தமிழ்ப் பெயர்களாயின், முறையே, பெரிய இலக்கம் (எண்) என்றும், கடைசியென் என்றும் பொருள் படுவேனவாகும். இவற்றுள் இலக்கம் முன்னும் கோடி மீண்ணும் தோன்றினவென்பதை, ஆயிரப்பத்து பத்தாயிரம், பத்தாயிரப்பத்து நூறாயிரம், நூறாயிரப்பத்து பத்து நூறாயிரம், பத்து நூறாயிரப்பத்து பத்திலக்கங்கோடி (பத்திலக்கம் அல்லது கோடி) என்னும் எண்சுவடி வாய்பாட்டால் அறியலாம்.

பண்டைத் தமிழர் கணிதத்தில் யிகச் சிறந்தவர் என்பதற்குச் சான்றாக இரண்டோர் அளவை வாய்பாடுகளை இங்குக் குறிக்கின்றேன்.

கீழ்வாயிலக்க வாய்பாடு.*

$1/2,3238245,3022720,0000000$	- தெர்த்துகள் 62 =
	1 நூண்மணல்
$1/3575114,6618880,0000000$	- நூண்மணல் 100 = 1 வெள்ளம்
$1/35751,1466188,8000000$	- வெள்ளம் 60 = 1 குரல்
	[வளைப்பிடி]
$1/595,8524436,4800000$	- குரல்வளைப்பிடி 40 = 1 கதிர்முணை
$1/14,8963110,9120000$	- கதிர்முணை 20 = 1 சிந்தை
$1/7448155,5456000$	- சிந்தை 14 = 1 நாகவிந்தம்

* கருணாமித்தசாகரம், பக். 644.

தொல்காப்பியர்காலத் தமிழ்நூல்களும் கலைகளும் கால

1/532011,1104000	—நாகவிந்தம்	17 = 1 விந்தம்
1/31294,7712000	—விந்தம்	7 = 1 பாகம்
1/4470,6816000	—பாகம்	6 = 1 பந்தம்
1/745,1136000	—பந்தம்	5 = 1 குணம்
1/149,0227200	—குணம்	9 = 1 அனு
1/16,5580800	—அனு	7 = 1 மும்மி
1/2,3654400	—மும்மி	11 = 1 இம்மி
1/2150400	—இம்மி	21 = 1 கீழ்முந்
		[திரி]
1/102400	—கீழ்முந்திரி	320 = 1 மேல்முந்
		[திரி]
1/320	—மேல்முந்திரி	320 = 1 (ஒன்று)

கீழ்வாயில்க்கம்.

அடையாளம்	அளவு	பெயர்
வதி		3 ¹ ०
ரி	1 ^१ ०	3 ^१ ० முந்திரி, முந்திரை
ஈ	8 ^१ ०	3 ^१ ० அரைக்காணி
சு	4 ^१ ०	3 ^१ ० அரைமா
ஶு	8 ^१ ०	3 ^१ ० முக்காணி
ப	2 ^१ ०	3 ^१ ० ஒருமா
உ	1 ^१ ०	3 ^१ ० இருமா
ஈ	2 ^१ ०	3 ^१ ० மும்மா
கு	5 ^१	3 ^१ ० நான்மா
வதி	1 ^१ ५	3 ^१ ० கால்மாகாணி, ½ வீசம்
சுபுரி	3 ^१ २	3 ^१ ० அரைமாகாணி, ¼ வீசம்
தூல்வதி	3 ^१ ५	3 ^१ ० முக்கால்மாகாணி, ¾ வீசம்
பி, ய	1 ^१ ६	3 ^१ ० மாகாணி, வீசம்
ஹு, ஹு	1 ^१ ७	3 ^१ ० அரைக்கால்
குி, கு-	1 ^१ ८	3 ^१ ० மும்மாகாணி, 3 வீசம்
வ	1 ^१ ९	3 ^१ ० கால்
ந, கி	1 ^२	3 ^१ ० அரை
தீ, ஞ	1 ^२ १	3 ^१ ० முக்கால்
கு	1 ^२ २	3 ^१ ० ஒன்று

“இரண்டுமுத வொன்பா னிறுதி முன்னா
வழங்கியன் மாவென் கிளவி தோன்றின்
மகர வளவொடு நிகரலு முரித்தே”

என்று தொல்காப்பியக் குற்றியலுகரப் புணரியல் (78 ஆம்) நூற்பாலில் மா என்னும் அளவு கூறப்பட்டிருப்பதால், கீழ் வாயிலக்கத்தைச் சேர்ந்த ஏணையளவுகளும் தொல்காப்பியர் காலத்தில் வழங்கின வென்றே கொள்ளப்படும்.

நிட்டலளவுவ வாய்பாடு

8 அணு	=	1 தேர்த்துகள்
8 தேர்த்துகள்	=	1 பஞ்சிஷை
8 பஞ்சிஷை	=	1 மயிர்
8 மயிர்	=	1 நுண்மணல்
8 நுண்மணல்	=	1 கடுகு
8 கடுகு	=	1 நெல்
8 நெல்	=	1 பெருவிரல்
12 பெருவிரல்	=	1 சாண்
2 சாண்	=	1 முழம்
4 முழம்	=	1 கோல் அல்லது பாகம்
500 கோல்	=	1 கூப்பீடு
4 கூப்பீடு	=	1 காதம்

சிலப்பதிகாரத்தில், பல்லியாற்றிற்கும் குமரியாற்றுக்கு மிடையிலிருந்த சேய்மை எழுநூற்றுக்காவதம் என்று அடியார்க்கு நல்லார் கூறியது, இவ்வளவு பற்றியதாயின், அது ஏறத்தாழ 1600 மைல்களாகும். பல்லியாற்றுக்குத் தெற்கும் குமரியாற்றுக்கு வடக்கும் இருந்த நிலத்தையுஞ் சேர்த்துக் கணிப்பின், அழிந்துபோன தமிழ்நாடு எவ்வகையிலும் 2000 மைலுக்குக் குறையா தென்னலாம். அங்குனமாயின், இற்றையிந்தியா அளவு ஒரு பெருநிலம் தென்கடவில் மூழ்கியதாகும்.

“சோழ இராச்சியம் முழுமையும், முதல் இராசராச சோழனது ஆட்சிக்காலத்தில் ஒருமுறையும், முதல் குலோத்துங்க சோழனது ஆட்சிக்காலத்தில் ஒருமுறையும், மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழனது ஆட்சிக்காலத்தில் ஒருமுறையும் அளக்கப்பட்டது. இவை முறையே, கி. பி. 1001, கி. பி. 1086, கி. பி. 1216 ஆம் ஆண்டுகளில் நிகழ்ந்தவைகளாகும்.

“நிலம் அளந்த கோலை ‘உலகளந்த கோல்’ என்று வழங்குவர். இக்கோல் பதினாறுசாண் நீளமுடையது... நிலங்கள் நூறு குழிகொண்டது ஒரு மாவாகவும் இருபது மா கொண்டது ஒரு வேலியாகவும் அளக்கப்பெற்றன.....அந்தாளில் நிலத்தின் எத்துணைச் சிறு பகுதியும் விடாமல் நுட்பமாக அளக்கப்பெற்றுள்ளது என்பது இறையிலி நீங்கு நிலம் முக்காலே இரண்டு மாகாணி அரைக்காணி முந்திரி கைக்கீழ் அரையே இரண்டுமா முக்காணிக்கீழ் முக்காலே நான்குமா அரைக்காணி முந்திரிகைக்கீழ் நான்கு மாவினால் இறைகட்டின் காணிக்கடன்” என்பதனால் விளங்கும்.”* இங்குக் குறிக்கப்பட்ட அளவு கஷ்டக்டரரரர வெளியாகும்.

வானநூல் – Astronomy

‘நாள்கோள்’ (புறத். 11) எனவே நாண்மீனும், (Lunar asterism), ‘ஞாயிறு திங்கள்’ (கிளாவி. 58) எனவே, எழுகோளும் (Planets), அவற்றாற் பெயர் பெறும் ஏழு கிழமைகளும் (days), ‘ஒரையும்’ (Signs of the Zodiac) (கள. 45) எனவே இராசியும், ‘காரும் மாலையும்’ (அகத். 6), ‘குதிர் யாமம்’ (அகத். 7), ‘பனி டெதிர்பருவமும்’ (அகத். 8), ‘வைகறை விடியல்’ (அகத். 9), ‘எற்பாடு’ (அகத் 10), ‘நண்பகல் வேணிலொடு’* (அகத். 10), ‘பின்பனி’ (அகத். 12) எனவே பெரும்பொழுதும் (seasons) சிறுபொழுதும் (Divisions of the day) தொல்காப்பியர்காலத் தமிழர்க்குத் தெரிந்தும் வழக்கிலுமிருந்தமையறியப்படும்:

(அகவினி முதல் ரேவதியீறான) இருபத்தேழு நாள்மீன் (நட்சத்திரம்) கட்கும் பண்ணடக்காலத்தில் வழங்கிவந்த தமிழ்ப்பெயர்கள், முறையே, புரவி, அடுப்பு, ஆரல், சகடு, மான்றலை, மூதிரை, கழை, காற்குளம், கட்செவி, கொடுநுகம், கணை, உத்தரம், கை, அறுவை, விளக்கு, முறம், பனை, துளங்கொளி, குருகு, உடைகுளம், கடைக்குளம், முக்கோல், காக்கை, செக்கு, நாழி, முரசு, தோணி என்பன. இவற்றுக்கு வேறு பெயர்களுமின்டு. அவற்றை நிகண்டுகளிற் கண்டுகொள்க. வெள்ளி, உடு, விண்மீன் என்பவை பொதுவான நட்சத்திரப் பெயர்களாகும்.

கோள்கள் ஏழென்றே தமிழர்கொண்டு, அவற்றின் பெயர்களால் ஏழுநாட்கொண்ட வாரமென்னும் அளவை ஏற்படுத்துனர். ஆனால், ஆரியர் கோள்களின் தொகையை மிகுத்துக்

* முதல் குலோத்துங்க சோழன், பக். 84, 85.

† சௌழவமிச சரித்திரச் சுருக்கம் பக். 58.

கட்டவேண்டுமென்று, கதிரவன் மறைவும் திங்கள் மறைவு மாகியவற்றைத் தம் திரிபுணர்ச்சியால் இருகோள்களாகக் கருதி, அவற்றுக்கு ராகு கேது என்று பெயரிட்டு, அவற்றை எழுகோள்களோடு கூட்டி நவக்கிரகமென்றனர்.

புதன் சனி என்னும் இரு பெயர்கட்டும், பண்டைக்காலத் தில் வழங்கிவந்த தமிழ்ப் பெயர்கள் அறிவன் காரி என்பன.

பன்னிரு மாதங்கட்டும் இப்போது வழங்கிவரும் வட மொழிப்பெயர்கட்டுப் பதிலாக, பன்னீர் ஓரை(ராசி)யின் பெயர்களே மலையாள நாட்டிற்போலப் பண்டைத்தமிழ் நாட்டிலும் வழங்கிவந்தன. பன்னீர் ஓரைப் பெயர்களில், மேடம், இடபம், கடகம், கன்னி, துலாம், கும்பம், மீனம் என்னும் ஏழும் தமிழ்ச் சொற்களே: இவற்றுள் முதலாறுக்கு முறையே, தகர், குண்டை, அலவன், மடந்தை, தூக்கு, குடம் என்றும் பெயருண்டு ஏனைய மிதுனம், சிங்கம், விருக்கிகம், தனுசு, மகரம் என்னும் ஐந்தும் தமிழில், முறையே, இரட்டை, ஆளி, தேள், வில், சுரா எனப்படும்.

பன்னிரு மாதங்களும் ஓரைப் பெயர் பெறுமாறு:

1. சித்திரை—மேடம்	7. ஜப்பசி—துலை
2. வைகாசி—இடபம்	8. காரர்த்திகை—தேள்
3. ஆணி—இரட்டை	9. மார்கழி—வில்
4. ஆடி—கடகம்	10. தை—மகரம்
5. ஆவணி—ஆளி	11. மாசி—கும்பம்
6. புரட்டாசி—கன்னி	12. பங்குனி—மீனம்

மாதம் என்பது மதி என்பதினின்றும் பிறந்த தமிழ்ச் சொல்லே. மதி—மாதம் (த) —மாஸம் (வ.) மதி=சந்திரன். காலத்தை மதிப்பதற்குக் கருவியாயிருப்பது மதி. மதித்தல் அளவிடுதல். ஓ. நோ. moon—month. மதி என்பதினின்று மாதம் என்னும் வடிவம் தோன்றுமேயன்றி மாஸம் என்னும் வடிவந்தோன்றாது. த—ஸ, போலி. திங்கள் என்னும் சொல் ஒரு கிழமைப் பெயராதலின், மாதம் என்னும் சொல்லே மாதத்தைக் குறிப்பதாகும். ஒரு வளர்பிறையும் ஒரு தேய் பிறையும் சேர்ந்தது ஒருமாதம். மதியாலுண்டாகும் காலதுளவு மாதமெனப்பட்டது. மதி என்னும் பெயரும் மாதத்தைக் குறிக்கும். வளர்பிறைக்காலத்தை ஓளிப்பக்கமென்றும், தேய்

பிறைக் காலத்தை இருட்பக்கமென்றும்* முன்னோர் கூறினர். இவற்றையே, முறையே, சுக்கிலபகுதிமென்றும் கிருஷ்ணபகுதி மென்றும், நிலைமொழிகளை மொழிபெயர்த்தும் வருமொழி களை எழுத்துப்பெயர்த்துங் கொண்டனர் ஆரியர்.

சில ஒன்றைப்பெயர்களின் மூலங்களாவன :—

மேழகம் — மேடகம் — மேடம் — மேழம் (வ.) ஓ. நோ. புழலை — புடலை, ந~ழுரி — நாடுரி. விடை — விடபம் (வருஷபம், வ.) — இடபம். கும் — கும்பு — கும்பம். கும்பு + அம் = கும்பம். கும்பு தல் — குவித்தீல். மின் — மீன் — மீனம். ஓ. நோ. தின் — தின்.

கடகம் (நண்டு) என்பது வட்டமானது என்னும் பொருளது. தோட்கடகம். கடகப்பெட்டி என்னும் வழக்குகளை நோக்குக. நாழிகை வட்டிலைக் குறிக்கும் கடிகை என்னுஞ்சொல்லும் கடகம் என்பதன் மறு வடிவமே. வட்டமானது வட்டில். கடிகை + ஆரம் = கடிகை யாரம் கடிகாரம்: தோட்கடகம் தோள்வளைவி என்றும் கடிகை என்றும் வழங்குதல் காண்க. கடகம் ஒரு பருமைப் பெயருமாகும்.†

துவை என்னும் சொற்குப்பகுதி, தோல் என்று ஹிந்தியில் வழங்குகின்றது. தமிழ் நாட்டின் பெரும்பகுதியைக் கடல் கொண்டதினாலும், பண்ணைத் தமிழ்நூல்களில் தொல் காப்பியந் தவிர மற்றவையெல்லாம் அழிந்துபோனதினாலும், தமிழ்ச் சொற்கள் பலவற்றிற்கு வேர்கள் தமிழில் மறைந்து விட்டன. வடநாட்டில், ஆரியர் வருமுன் திராவிடமொழிகளே வழங்கி வந்தமையால், சிந்தி, இந்தி, வங்கம் முதலிய வடநாட்டு மொழிகளில் பல திராவிடச் சொற்கள் கலந்துள்ளன. அவை இந்துவின் மூன்றாம் மடலத்தில் விரிவாய்க் கூறப்படும்:

மேலும், ஒருமொழியின் தாய்வழக்கில், ஒரு பொருட்குரிய பல சொற்களில், வழக்கற்றவையெல்லாம் கிளைவழக்குகளில் தான் வழங்கும். இதுவே ‘வழக்கற்றசொல் வழங்கல்’ என முன்னர்க் குறிக்கப்பட்டது. இது ஒரு தாய்வீட்டிலுள்ள வழங்காத கலங்களையெல்லாம் மக்கள் கொண்டுபோய் வழங்குதல் போன்றது.

தமிழ்லுள்ள நோட்டம் என்னும் தொழிற்பெயரின் வேரான நோடு என்பது, கன்னடத்தில் வழங்குதல் காண்க:

துவ்லிபம், துவை, துவைநா, துலா, துலாம், துலான், துலாக்கோல், கைத்துலா, ஆளேறுந்துலா என்று இருவழக் கிடைக்கிறும், துவை என்னும் சொல்லும் அதன் பிறவடிவங்களும் தொன்று தொட்டுத் தமிழ் நாட்டில் வழங்கிவருகின்றன.

இளவேனில், முதுவேனில், கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி என்னும் அறுவகைப் பருவங்களையும், முறையே, வசந்தம் கிரீஷ்மம், வர்ஷம், சரத், ஹேமந்தம், சிசிரம் என்று மொழி பெயர்த்துக்கொண்டனர் ஆரியர். வசந்தம் (Spring), கோடை (Summer), வற்றளை (Autumn), மாரி (Winter) என்னும் நால் வகைப் பருவங்கள்தாம் ஆரியநாடு என்னும் வடநாட்டிற் கேற்கும். இளவேனில் முதலிய அறுவகைப் பருவங்கள் தமிழ் நாட்டிற்கே யுரியன. இதனால், மூலம் எவ்வயென்றும் மொழி பெயர்ப்பு எவ்வயென்றும் அறிந்துகொள்ளலாம். இங்ஙனமே ஆரிய மொழி பெயர்ப்புகள் சிலவிடங்களில் மறைந்திருப்பினும் சிலவிடங்களில் வெளியாய்விடுமென்கா

“நானும் புள்ளும் பிறவற்றி னிமித்தமும்” என்று தொல் காப்பியத்திற் (புறத். 30) கூறியிருப்பதால், குறிநூலும் (Astrology) தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்தமையறியப்படும்.

வான்நூலறிஞருக்குத் தமிழில் கணியன் என்று பெயர்: கணியன் காலத்தைக் கணிப்பவன். பண்டைத் தமிழ்நாட்டில் வள்ளுவரே பெரும்பாலும் கணியராயிருந்தனர். தமிழர் கணிதத்தில் வல்லவராயிருந்ததினால் வான்நூலிலும் வல்லவராயிருந்தனர்:

இப்போது வழங்கும் 60 ஆண்டுப் பெயர்கள் சாவிவா கண் என்பவனால், அல்லது கணிஞ்கனால்* கி. பி. 78இல் ஏற்பட்டவை. இவை வடநாட்டரசனால் ஏற்பட்டவையாதலின் வடமொழிப் பெயர்களா யுள்ளன. 60 ஆண்டுச் சக்கரம் சுற்றிச்சுற்றி வருவதினாலும், மிகக் குறுகியதினாலும், சரித்திர நூற்குப்பயன்படாது. ருத்ரோத்காரி என்று கூறினால், எந்த ருத்ரோத் காரியென்று அறியப்படாமையால், இவ்வளவின்மைபற்றித் தமிழுக்கொரு குறையுமில்லை யென்க. சொல்லியல் நூல்—Etymology.

தொல்காப்பியத்தில்,

“எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே” (பெயர். 1.)

“இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொலென் றனைத்தே செய்ய ஸீட்டச் சொல்லே” (எச். 1.)

“செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும்
தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற் கிளவி”

(எச். 4.)

“வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரிடி
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே”

என்றும், அறுவகைத் திரிபுகளும் (எச். 7.), மூவகைக் குறை களும் (எச். 57.) வினை பயன் மெய் உரு என்ற நால்வகை யுவமங்கட்கு வெவ்வேறுருபுகளும் (உவ. 12 – 16) கூறுயிருப் பதாலும், பிறவற்றாலும், பண்டைத் தமிழர்க்குச் சொல்லிய அணர்ச்சியிருந்தமை யறியப்படும் மொழி நூற்குமுற்படி யானது சொல்லியலே, ஒரு மொழிபற்றியது சொல்லியலும் பல மொழிபற்றியது மொழி நூலுமாகுமென்றறிக.

தருக்கநூல் – Logic

தருக்குதல் ஒருவன் தன்னை மிகுத்துக்காட்டுதல். “தன் ஜோடும் அவளோடும் தருக்கிய புணர்த்து” என்று தொல்காப்பியத்திலேயே (அகத். 53) வந்திருத்தல் கான்க, தருக்கு – செருக்கு, த – ச, அ – எ, போவிகள், (ஓ நோ. ஓதை – ஓசை. சத்தான் – செத்தான்.)

தருக்கு + அம் = தருக்கம். தருக்கத்திற்கு ஏரணம் என்றும் பெயருண்டு. ஏர் + அணம் = ஏரணம், ஏரணம் எழுச்சி. தருக்கம் என்னும் தென்சொல்லலேயே, தர்க்கம் என்று எழுதி வடசொல்லாகக் காட்டுவர் ஆரியர்.

தருக்கம் என்பது ஒரு சொற் போர். ஒருவன் தன் கொள்கையை நாட்டி எதிரியை வெல்லவதே தருக்கம். வெல்லதெல்லாம் வாகை. வாகைப் பொதுவிலக்கணமாவது.

“தாவில் கொள்கைத் தத்தம் கூற்றைப்
பாருபட மிகுதிப் படுத்தல்”

(தொ. புறத். 15.)

அகத்தியத் தருக்க நூற்பாக்கள்

கீழ்வரும் நூற்பாக்கள் தருக்கப் புலவர் வடிவெல்லசெட்டியார் பதிப்பித்த தர்க்க பரிபாலை என்னும் நூலிறுதியிற் கண்டவை இவை உண்மையில் அகத்தியர் இயற்றியவையாயின், தொல்காப்பியர் காலத்தில் தருக்கநூலுத் தமிழிலிருந்தமை யறியப்படும்.

1. பொருள்குணங் கரும் பொதுச்சிறப் பொற்றுமை யின்மை யுடன்பொரு ளேமென மொழிப.
2. மண்புன வனல்கால் வெளிபொழு தாசை யான்மா மனதோ டொன்பதும் பொருளே.
3. வடிவஞ் சுதையிரு நாற்ற மூறென் ணளவு வேற்றுமை புணர்ச்சி பிரிவு முன்மை பின்மை தின்மை நெகிழ்ச்சி சிக்கென லோசை யுணர்ச்சி யின்பந் துன்பம் விருப்பம் வெறுப்பு முயற்சி யறமறம் வாதனையொடு குணமறு நான்கே.
4. எழும்பல் விழுதல் வகைத் திரிவிர்த ணடத்த லுடனே கருமமை வகைத்தே.
5. பொதுமை மேல்கீ மெனவிரு வகையே.
6. மன்னிய பொருளின் கண்ணவா யவற்றின் வேற்றுமை தெரிப்பன பலவாஞ் சிறப்பே.
7. ஒற்றுமை யாப்பஃ் தொன்றே யென்க.
8. முன்னின்மை பின்னின்மை முற்று மின்மை யொன்றினொன் றின்மையென் றின்மை நான்கே
9. மண்ணீ ரனல்கான் முறையே நாற்றந் தட்பம் வெப்ப மூற்ற மாகி மெய்ப்பொரு ளழிபொருண் மேவு மென்க.
10. அனுக்கண் மெய்ப்பொருள் காரிய மழிபொருள் பிருதிவி நித்திய வநித்திய வணம்பெறும் நிலையனுப் பொருணிலை யில்லது காரியம்.
11. அதுவே:—
உடல்பொறி விடய மூவகைப் படுமே நம்மனோர் யாக்கை மண்கூற் றுடம்பு நாற்றங் கவர்வது நாசியி னுனியே மண்கல் முதலிய விடய மாகும்.
12. நீரிறை வரைப்பிற் கட்டுநீ ருடம்பு சுவைதிறங் கவர்வது நாவி னுனியே கடல்யா றாதி விடய மாகும்.

13. கதிரோன் வரைப்பிற் கட்டன லுடம்பே
யுருவங் கவர்வது கருமணி விழியே
மண்வின் வயிறா கரநால் விடயம்.
14. வளியிறை வரைப்பிற் கட்டுகா லுடம்பே
யூற்றங் கவர்வது மீந்தோ வென்க
விடய மரமுத வசைதற் கேதுவே
பிராண னுடலகத் தியங்குங் காற்றே.
15. விசும்பே காலந் திசையோ டான்மா
மனமிவை யைந்து நித்தியப் பொருளே.
16. ஒசைப் பண்பிற் நாகா யம்மே.
17. இறப்புமுதல் வழக்கிற் கேதுக் காலம்.
18. கிழக்குமுதல் வழக்கிற் கேதுத் திசையே.
19. அறிவுப் பண்பிற் நான்மா வென்க
விறையே யீசன்முற் றநிவனோர் முதலே
யுயிர் தா னுட்றொறும் வெவ்வே நா கும்.
20. மனமனு வடிவாய் வருமின் பாதி
யறிதற் கின்றி யமையாக் கருவி
யாகிப் பலவா யழிவின் றுறுமே.

இந்நூற்பாக்களையே, நுண்ணிவுள்ள ஒருவர் ஒரு
நாலாக விரித்துவிடலாம்.

இந்நூற்பாக்கள் சிறப்பிக் முறையைச் சேர்ந்தவை.
சிறப்பிகம் (வைசேடிகம்), முறையிகம் (நியாயம்) என்னும்
இருவகைத் தருக்க முறைகளுள், முன்னதே சிறந்ததென்க.

தொழிற்கலைகள் – Arts

சிற்பம்—Architecture

“முழுமுதல் அரணம்” (புறத். 8.), “ஆரெயில்” (புறத். 10.), “மதிற்குடுமி” (புறத். 10.) முதலிய குறிப்புக்களால்,
தொல்காப்பியர் காலத்தில் சிற்பத்தொழில் தமிழ்நாட்டிற்
சிறந்திருந்தமை யுணர்ப்படும்.

சுவர், மதில், பதணம், இஞ்சி, அகப்பா, புரிசை, எயில்,
சோ முதலிய மதில்வணக்களும், ஞாயில், சூட்டு, ஏப்புழை
முதலிய மதிலுறுப்புக்களும், எழுநிலை மாடமும் பண்டத்

தமிழரின் சிற்பக்கலைச் சிறப்பை உணர்த்துவனவாகும். இவற்றின் விரிவைச் சிலப்பதிகாரத்துட்ட கண்டுகொள்க.

பண்டைத்தமிழர் நாடகவரங்கு அமைத்த நுட்பம் (சிலப். 113—16.) மிக வியக்கத்தக்கது.

வளைவிற்பொறி, கருவிரலூகம், கல்லுமிழ்கவண், பாகடு குழிசி, காய்பொன்னுலை, கல்லிடுகூடை, தூண்டில் தொடக்கு, ஆண்டலையடுப்பு, கவை, கழு, ஜயவித்துலாம், கைபெயருசி, சென்றெற்றிசிரல், பன்றி, பணை, நூற்றுவரைக்கொல்லி, தள்ளி வெட்டி, களிற்றுப்பொறி, விழுங்கும்பாம்பு, கழுகுப்பொறி, புலிப்பொறி, குடப்பாம்பு, சகடப்பொறி, தகர்ப்பொறி, அரிநூற்பொறி* முதலிய மதிற்பொறி வகைகள், பண்டைத்தமிழரின் படியைக்கலை (Sculpture)யையும் சூழ்சியக்கலை (Engineering)யையும் தெரிவிப்பனவாகும். படிமை—பதுமை. பாவவிளக்கு கந்திற்பாவை முதலிய பெயர்களையும் நோக்குக.

சிற்பம் படிமைக்கலை முதலியவற்றாலும், நாடகவரங்கின் எழினியாலும் ஓவியநூலும் (Drawing) பண்டைத்தமிழர்க்குத் தெரிந்திருந்தமை சொல்லாமே யுணரப்படும். சிற்பநூல் ஓவியநூல் என்று இருநூல்கள் கடைக்கழகக் காலத்திலிருந்தனவாக, அடியார்க்கு நல்லார் அரங்கேற்று காலதயுரையிறுறிப்பிடுகின்றார்.

உழவு—Agriculture

உழவு பண்டைத் தமிழர்க்குத் தெரிந்திருந்தமையை ஒருவரும் ஐயுறார். ஆயினும், அதைப்பற்றிய சில குறிப்புக்கள் அறியத்தக்கன.

“ஏரோர் களவழி” என்பது தொல்காப்பியம் (புறத். 16): Agriculture என்னும் ஆங்கிலப்பெயர் தமிழ் மூலத்ததாகவே தெரிகின்றது.

Agriculture L. agricultura—ager, a field cultura, cultivation—colo, to cultivate.

அகரம் மருத நிலத்துர். மருதநிலம் வயற்பாங்கு. பார்ப்பனர் மருத நிலத்தில் தங்கின்தினாலேயே, அவர் குடியிருப்பு அக்கிராகரம் எனப்பட்டது. அக்கிர + அகரம் = அக்கிராகரம்.

* சிலப். பக். 413-415.

தொல்காப்பியர்காலத் தமிழ்நூல்களும் கலைகளும் கால

அக்கிரம் = நுனி, முதல், தலைமை. “அகர மாயிரம் அந்தணர்க் கியிவென்” என்றார் திருமூலர்.

E. Aore, A₂ S. aceer, Ger. acker, Gr. agros, L. ager, Sans. ajra₂

கல் = தோண்டு. கல் + வி = கல்வி. கல்வி என்னும் பெயர் முதலாவது தோண்டுதல் என்னும் பொருளில் உழவைக் குறித்தது. பின்பு, நூற்கல்விக்குச் சிறப்புப் பெயராயிற்று. மாந்தன் முதன் முதற் கற்ற கல்வி உழவே. கல்—colo, to till.

தொழில் என்னும் பெயரும் முதலாவது உழவையே குறித்தது. தொள் + இல் = தொளில்—தொழில்.

ஒ. நோ. பொள் + இல் = பொளில்—பொழில். பொள்—பொளி. பொளித்தல் வெட்டுதல். (பொள்—போழ்) பொளள (வெட்ட)ப்படுவது பொழில், பொழில் = சோலை. பண்டைத் தமிழகம் முழுவதும் பெருஞ்சோலையாய் அல்லது காடா யிருந்தது காடுவெட்டி நாடாக்கப்பட்டது. அகத்தியா காடு கெடுத்து நாடாக்கிப் பொதியின்கணிருந்தமை நச்சினார்க்கிணியர் கூறுதல் காண்க.

தமிழகம் மழுதும் ஒரு பெருஞ்சோலையாயிருந்த தினாலேயே பொழில் என்னும் பெயர் உலகம் அல்லது நாடு என்று பொருள்படுவதாயிற்று. ‘நாவலந் தண்பொழில்’ ‘வண்புகழ்மூவர் தண்பொழில்’, ‘ஏழ் பொழி ஸ்’ என்னும் வழக்குகளை நோக்குக.

தொள் = தோண்டு. தொள்—தொடு = தோண்டு. தொள் till, to cultivate. தொள்ளுவது தொழில்.

மாந்தன் முதலாவது செய்த பெருத்தொழில் உழவே உழவின் பெயரான தொழில் என்பது பிற்காலத்தில் எல்லாத் தொழில்களுக்கும் பொதுப்பெயராயிற்று.

செய் = வயல், செய்வது செய். நன்செய், புன்செய் என்னும் பெயர்களை நோக்குக. செய்கை = வயல்வேலை. பண் = செய்கை பண்ணுவது பண்ணை. பண்ணை = வயல்.

முதலாவது கையினாற் செய்யப்பட்ட தொழில் உழவு என்னுங் கருத்துப்பற்றியே, உழவரைக் “கை செய்து” என்மாலையவர்’ என்றார் திருவள்ளுவர்.

முதலாவது தோன்றிய ஒரு பொருளின் அல்லது தொழி வின் பெயர், பிற்காலத்தில் அதன் இனத்திற்குப் பொதுப் பெயராய் வழங்குதல் இயல்பே. தோடு என்னும் ஒவைப் பெயர், பிற்காலத்தில் ஈதற்குப் பதிலாயணியப்படும் கம்மல் (கமலம்) வகைக்குப் பொதுப் பெயராய் வழங்குவதையும்; வில்லேருமூவர், சொல்லேருமூவர், தேரோர் களவழியென்னும் வழக்குகளையும் நோக்குக.

பழங்கார்வீஜியம் (Old Norse), ஆங்கிலோ-சாக்ஸன் என்ற மொழிகளில், முறையே, erfidhi earfodh என்ற சொற்கள் முதலாவது உழவைக் குறித்துப் பின்பு உழைப்பைக் குறித்தனவென்றும், வத்தினில் ars, artis என்ற சொற்கள் முதலாவது உழவைக் குறித்துப் பின்பு கலைப்பொதுப் பெயராயிற்றென்றும், அச்சொற்கட்கு மூலம் ar(to plough) என்பது என்றும், முதலாவது கற்பிக்கப்பட்ட கலை உழவேயென்றும் மாக்கும் மூல்லர் கூறியிருத்தல் காண்க.*

ஏர் = கலப்பை. ஏர்த்தொழில் = உழவு.

E: ear (ஏர்), to plough. A: S. erian, L: aro Gr: aroo—root ar. to plough. E. arable, adj.

E. share—கொழு: M. F. schar, A: S. scear, Ger: schar, schaar.

காறு = கொழு

க-ச போவி: ஒ. நோ. திகை—திசை (கம்பர்), இகல்—இசல். சேம்பர்ஸ் அகராதியில shear (to cut) என்பது share என்பதன் மூலமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. அங்ஙனமாயினும், shear என்பது சிறை என்னும் தமிழ்ச்சொல்லை ஒத்திருத்தல் காண்க.

இங்ஙனம், மேனாடுகளில் மாந்தன் முதற்கிறாழில் பற்றிய தமிழ்ச்சொற்கள் வழங்குவதற்குக் காரணம் பின்னரிக் கூறப்படும்.

கைத்தொழில்—Industries

தாழ், வாள், வேல், கழல், தோல் (கேடகம்), குடை, கணை, தேர், யாழ், இழை, துடி, பொன் முதலிய பெயர்

களும், ‘ஹழனி தைவரல்’ (மெய். 14) என்னுந் தொடரும் தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பட்டிருப்பதால், அது இயற்றப் பட்ட காலத்தில், தமிழ்நாட்டிற் கைத்தொழில் சிறந்திருந்துமெய்யனரப்படும்:

அக் கைத்தொழில் பல திறத்தன. அவற்றுள் நெசவு மட்டும் இங்குக் கூறப்படும்.

நெசவு—Weaving

“உடைபெயர் த்துடுத்தல்” என்பது தொல்காப்பியம் (மெய். 14). பருத்தி நெசவு முதன்முதல் இந்தியாவில்தான் செய்யப்பட்ட தென்றும், அங்கிருந்தே மேனாடுகளுக்குப் பரவின தென்றும் வயவர் சாண் மார்கல் கூறுகிறார்.

பண்டைக்காலச் சரித்திராசிரியரெல்லாம், மேனாடுகள் இந்தியாவினின்றும் இறக்குமதி செய்த பொருள்களுள், துணி ஒன்றாகத் தவறாது குறிப்பிடுகின்றனர்.

18 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பத்திவரை, இந்தியாவினின்றே மேனாடுகட்குத் துணி ஏற்றுமதியானமை, பின்வரும் குறிப்பினால் நியலாம்.

“தற்கால இந்தியாவின் வறுமைக்கு மற்றொரு பெருங்காரணம், ஐரோப்பாவில் பொறிவிளைத் தோற்றத்தினாலும், திருந்திய முறைச் செய்பொருள் வினையின் பரவலினாலும் ஏற்பட்ட கைத்தொழில் தேவைக்குறைவே. ஐரோப்பா, இந்தியரின் சொந்தத் துறைகளில், இன்னும், எண்ணுக்கெட்டாத தொன்றுதொட்டு எவற்றுக்கு அவர்களைச் சார்ந்திருந்தோமோ அவையும், அவர்சனாக்கே விதப்பாயுரியவுமான கைத்தொழில்களிலும் செய்பொருள் வினைகளிலும்; அவ்வர்களை வெல்லக் கற்றுக் கொண்டதினால், உண்மையில் இனி யொருபோதும் எதற்கும் இந்தியாவைச் சார்ந்திருப்பதுல்ல. உண்மையில், காரியங்கள் தலைகிழாய்மாறிவிட்டன. இவ்வெளிப்பாடு இந்தியாவை முற்றிலும் கெடுத்து விடுவதாக அச்சுறுத்துகின்றது:

‘ஐரோப்பாவிற்குத் திரும்புவதற்குச் சற்று முன்பே, கைத்தொழில் செய்யும் கூற்றங்களிற் சிலவற்றினாடு வழிச் சென்றேன். அங்குப் பரவியிருந்த பாழ்நிலைக்கு ஏதும் ஒப்பாகாது: வேலையறைகளைல்லாம் சாத்தப்பட்டிருந்தன. அங்கே வாழும் இலக்கக்கணக்கான நெசவுத் தொழின் மக்கள்

பசியால் மதிந்து கொண்டிருந்தனர். நாட்டிலுள்ள முன்றவற் றெண்ணைம் (prejudices) பற்றி, அவர்கள் அவமானப்பட்டனரிப் பிற தொழிலையும் மேற்கொள்ள முடியாது. முந்திய காலத்தில் நால்நூற்று தங்கள் குடும்பத்தைக் காத்துவந்த, கணக்கற்ற கைம்பெண்களும் பிற பெண்டிரும் வேலையிழற்று பிழைப்பற்றிருந்ததைக் கண்டேன். யான் எங்குச் சென்றாலும் ஒரே துன்பத்தோற்றம் எனக்கு எதிரேநின்றது”* என்று 18ஆம் நூற்றாண்டில் மைசூர் நாட்டில் விடையூழியம் செய்த அப்பேபோய்ஸ் (Abbe Dubois) கூறுகின்றார்,

பண்டைக் காலத்திற் பெண்டிர் நூல் நூற்றமையை நக்கிரர், கபிலர், பவணந்தி முதலியோருங் கூறியுள்ளனர். ‘பருத்திப்பெண்டு’ என்று புறநாலுவரு (125, § 26) கூறும்.

“நூலினு மயிரினு நுழைநூற் பட்டினும்
பால்வகை தெரியாப் பன்னூ றடுக்கத்து
நறுமடி செறிந்த வறுவை வீதியும்”

(சிலப். 14 : 205-207.)

என்று இளங்கோவடிகள் கூறுவதால், பண்டைத்தமிழர் நெசவின் பெருமை விளங்கும்.

‘‘மயிரினும்’’ என்பதற்கு ‘‘எலிமயிரினாலும்’’ என்று பொருள் கூறியுள்ளார் அடியார்க்குநல்லார்.

மயிர் நிறைந்த ஒருவகை மலையெலி பண்டைத் தமிழ் நாட்டிலிருந்த கென்பதும், அதன் மயிரால் சிறந்த கம்பளம் நெய்யப்பட்ட தென்பதும்,

“புகழ்வரச் சென்னிமேற் பூசையிற் பெரியன்
பவளமே யனையன பன்மயிர்ப் பேரெலி”

“செந்நெ ருப்புனுஞ் செவ்வெ லிம்மயி
ரந்நெ ருப்பள வாய்பொற் கம்பலம்”

என்று சிந்தாமணி (1898, 268) கூறுவதா வறியப்படும். பவவகைத் துணிகள் பண்டைத் தமிழ்நாட்டில் நெய்யப்பட்டமை.

‘‘துகில் (ஆடை): கோசிகம், பீதகம், பச்சிலை, அரத்தம், நுண்டுகில், சண்ணம், வடகம், பஞ்ச, இரட்டு, பாடகம், கோங்கலர், கோபம், சித்திரக்கம்மி, குருதி, கரியல், பேடகம், பரியட்டக்காசு. வேதங்கம், புங்கர்க்காழகம், சில்லிகை,

* Hindu Manners Customs and Ceremonies, Ch. VI.

தொல்காப்பியர்காலத் தமிழ்நூல்களும் கலைகளும் கடுக

தூரியம், பங்கம், தத்தியம், வண்ணடை, கவற்றுமடி, நூல் யாப்பு, திருக்கு, தேவாங்கு, பொன்னெழுத்து, குச்சரி, தேவகிரி, காத்தாலம், இறஞ்சி, வெண்பொத்தி, செம் பொத்தி, பணிப்பொத்தி''* என 3 வகையென்று அடியார்க்கு நல்லர் கூறுவதினின்றியலாம்.

“ஆவி யன்ன வவிர்நூற் கவிங்கம்” (பத. 4 : 169) என்பதினாலும், பாலாடைக்கும் பஞ்சாடைக்கும் ஆடையென்னும் பொதுப் பெயர் இருத்தலாலும், பாம்பு கழற்றிய மீந்தோல் சட்டையெனப் படுதலாலும், இக்காலத்திற்கும்சியப்பொறியால் நெய்யும் நொய்ய ஆடை வகைகள் போன்றே, அக்காலத்திற் கைத்தறியால் தமிழர் நெய்து வந்தனர் என்பதறியப்படும்.

நெசவுபற்றிய சில தமிழ் சொற்கள் மேலையாரிய மொழிகளில் வழங்குகின்றன.

பன்னல்=பருத்தி. L. Punnus, cotton, It. Panno, cloth.

கொட்டை=பஞ்ச. Ar. qutun, It. cotone, Fr. coton, E. cotton.

கொட்டை நூற்றல் என்னும் வழக்கை நோக்குக: பருத்திக் காயினின்று கொட்டுவது கொட்டை.

வேட்டி=ஆடை. L. vestis Sans. வஸ்தர், E. vesture.

வெட்டுவது வேட்டு. ஓ. நோ: துணிப்பது துணி: அறுப்பது அறுவை. வேட்டியை வேஷ்டி என்று தமிழரே தவறாய் வழங்குகின்றனர். இது இன்னும் வடமொழிக்குட்புகளில்லை.

“தடுக்கப் பழையவொரு வேட்டியுன்று” என்று பட்டினத்தார் கூறுதல் காண்க: (திருத்தில்லை, 17.)

சேலை=(சீலை) நீண்ட அல்லது அகன்ற துணி.

அ: S. segel E. sail:

தச்ச—L. texo, E. texture, anything woven தைத்ச—தைத்ச—தச்ச. தச்ச=தைப்பு. தச்ச என்னும் பெயர்

* சிலப். பக். 379.

சரியானபடி நெசவுக்குரியதேனும், மரக்கொல்வேலைக்கு வழங்கிவருகின்றது, அதிலும் தைப்புத் தொழிலுள்ளமையின். வண்டியைத் தைக்கவேண்டும் என்று தச்சர் கூறும் வழக்கை நோக்குக. தைத்தல் பலவுறுப்புக்களை ஒன்றாயினைத்தல். நெசவில் நூல்கள் ஒன்றாயினைக்கப்படலும், தச்சில் வண்டியாயின் குறடு ஆரை குட்டு என்னும் உறுப்புக்களும், பெட்டிநாற்காலியாயின் பலகைகளும் கால்களும் ஒன்றாயினைக்கப்படலும் காண்க.

வணிகம்—Commerce

வாணி+இகம் = வாணிகம். வாணி = சொல். சொல்லுதல் என்று பொருள்படும். வாணிகம் என்னும் சொல், விலை சொல்லுதல் என்னும் பொருளில் பண்டமாற்றைக் குறிப்ப தாகும். ஓ. நோ. பகர்தல் = சொல்லுதல், விற்றல். நொடுத் தல் = சொல்லுதல், விற்றல். நொடி = கணது. நொடை = விற்பனை.

வாணி என்னும் சொல் வழக்கிலில்லாமையினாலேயே வட சொல்லாகக் கருதப்படுகின்றது, பாணி என்னுஞ் சொல் போல. வர்த்தகம், வியாபாரம், வைசியம் என்னும் சொற்களே வட சொற்கள். வாணி (வானி+இ) என்னுஞ் சொல் வாணியென்று திரிந்திருக்கலாம். ஒவியை வானத்தின் பண்பாக முன்னோர் கருதினர். வாணிகம் என்பது வணிகம் என்று குறுகியும் வழங்கும்.

வாணிகம் முதலாவது உள்நாட்டு வணிகம் அயல்நாட்டு வணிகம் என இருதிறப்படும். அவற்றுள் அயல்நாட்டு வணிகமே சிறந்தது. அதுவும் நிலவாணிகம் நீர்வாணிகம் என இருதிறப்படும். அவற்றுள் நீர்வாணிகமே சிறந்தது.

தமிழர் பண்டைக்காலத்தில் நீர்வாணிகத்திற் சிறந்திருந்துமக்கு அகச்சான்றும் புறச்சான்றும் நிரம்பவுள்.

சிறித்துவுக்கு 3000 ஆண்டுக்குமுன் கட்டப்பட்டதான் ஊர் என்னும் கல்தேயநகர் அகழ்வில், இந்திய தேக்கு மரத் துண்டு கண்டுபிடிக்கப்பட்டதென்றும், ஒதுக்கு மரம் இந்தியாவில் விந்தியமலைக்கு வடக்கே வளர்வதேயில்லை யென்றும், மஸ்லினுக்குப் பாயிலோனிய பழம்பெயர் சிந்துவென்றும், அது இந்தியாவினின்றும் ஏற்றுமதியானதினால் அப்பெயர் பெற்றதென்றும் ராகொளின் கூறுகிறார். *

* Vedic India, pp. 305, 306.

“எகிப்தியக் கல்லறைகளில் நீலமும் (indigo), மஸ்லினும், கண்டது, இந்திய விளைபொருட்கள் குறைந்தது கிறித்துவுக்கு 1700 ஆண்டுக்கு முற்பட்ட பழையமையில் எகிப்திற்குள் புகுந்தமையைத் திட்டமாய்க் காட்டிவிட்டது. சுமேரியர் இந்தியாவிற்கேயுரிய பொருள்களாகிய தேக்கு, மஸ்லின், வணிகம் செய்தார்கள் என்பதற்கும் சான்றுள்ளது” என்று திருவாளர் A. கோஸ் (Ghose) ஒரு கட்டுரையிற் கூறுகின்றார்.*

கிறித்துவுக்கு 1000 ஆண்டுக்கு முன் னி ருந் த சாலோமோனுக்கு முந்திய சான்றுகளிருப்பதால், அவன் இந்தியாவோடு செய்த வாணிகத்தின் வாயிலாய். எபிரேய மறைக்குள் புகுந்த துகி (தோகை=மயில்), கபி (கப்பி=குரங்கு) என்னும் தமிழ்ச்சொற்கள், தமிழ்நாடு மேனாட்ட டொடு பண்டு செய்துவந்த வணிகத்திற்குச் சிறப்புடைச் சான்றாகா.

“முந்தீர் வழக்கம் மகடூவோ டல்லை” என்று தொல் காப்பியத்திற் (அகத். 37.) கூறியிருப்பதால், கி. மு. 2000 ஆண்டுக்கு முன்பே, தமிழர் வாரித்துறையிற் சிறந்திருந்தமையறியப்படும்.

தமிழில் பலவகை மரக்கலங்கட்கும் பெயருள்ளன. அவை புணை, பரிசல், கட்டுமரம், தோணி, திமில், ஓடம், படகு, அம்பி, வங்கம், கப்பல், நாவாய் முதலியன.

“கலஞ்செய் கம்மியர்” “கலம்புணர் கம்மியர்” என்று மணிமேகலையிலும்,

“நீரினின்று நிலத்தேற்றவு
நிலத்தினின்று நீர்ப்பறப்பவு
மளந்தறியாப் பலபண்டம்
வரம்பறியாமை வந்தீண்டி
யருங்கடிப் பெருங்காப்பின்
வலியுடை வல்லணங்கினோன்
புலிபொறி துறப் புறம்போக்கி
மதி நிறைந்த மலிபண்டம்
பொதிமுடைப் போர்” என்றும்,

“நீரின் வந்த நிமிஸ்பரிப் புரவியும்”

என்று பட்டினப்பாலையிலும்,

“இலங்குநீர் வரைப்பிற் கலங்கரை விளக்கமும்”* என்று சிலட்பதிகாரத்திலும் கூறியிருப்பதால், பண்டைத்தமிழரின் கலஞ்செய்வினை (Ship building) யும் நீர்வாணிகமும் நன்றாய் விளங்கும்.

வாரித்துறைபற்றிய பல தமிழ்ச்சொற்கள் மேலையாரிய மொழிகளில் வழங்குகின்றன: அவையாவன:—

வாரி=கடல்: வார்+இ=வாரி வார்தல் நீருதல்

“வார்தல் போகல் ஒழுகல் மூன்றும்
நேர்பும் நெடுமையும் செய்யும் பொருள்”

என்பது தொல்காப்பியம் (காரி 21):

நீர் ஓரிடத்தினின்று நீள்வதால், நீர் என்றும் வாரி யென்றும் கூறப்பட்டது.

நீள்—நீர், ஒ. நோ: கள்—கரு (நிறம்); தெள்—தெருள்: வார்+இதி=வாரிதி (வ). வார் + அணம் = வாரணம்.

வாரி, வாரிதி, வாரணம் என்னும் நீர்ப்பெயர்கள், சிறந்த நீர்நிலையும் பிற நீர்நிலைகட்குக் காரணமான கடலைக்குறித்தன.

வாரி—L. mare, the sea; Fr. mer, mare, pool; Ger. and Dut. meer, A. S mere; E. mere, a pool or lake;

வாரணம்—L. marinus, E. marina, n. marine, maritime, adj.

வாரணன் கடலோனான நெய்தல்நிலத் தெய்வம். வாழணன் என்னும் தமிழ்ப்பெயர் வடமொழி வடிவத்தையொட்டி வருணன் என்று திரிக்கப்பட்டது. இந்திய ஆரியர், மேலையாசியாவினின்றும் நிலவழியாய் இந்தியாவிற்குவந்தமையால், வாரித்துறையறிந்தவர்கள். சமுத்திரம் என்று வேதத்திற் சொல்லியிருப்பது, வானத்திலுள்ள மேகப்படலத்தை.†

நாவாய்—L. navis, O. Fr. navis, Gr. nau, Sansc nau, E. navy, n. nautical, adj.

* கலங்கரை விளக்கம்—Light House.

† Vedic India, p. 107.

தொல்காப்பியர்காலத் தமிழ் நூல்களும் கலைகளும் கடுகி

நால்வாய் (யானை) — நாவாய், நால்வாய்போல் அசைவ தால் கப்பல் நால்வாயெனப்பட்டது (உவமையாகுபெயர்).

“நாவாய்—களிகள்போற் றாங்குங் கடற்சேர்ப்ப”

என்றார் முன்றுறையரையனார். களி—மதங்கொண்ட யானை. களிகொள்வது களிரு (ஆண் யானை). கள் + இ = களி. களி=மயக்கம், மதம்.

“வெளியிளக்குங் களிறுபோலத்
தீம்புகார்த் திரைமுன்றுறைத்
தூங்குநாவாய் துவன்றிருக்கை”

என்ற பட்டினப்பாலையடிகளையுங் காண்க.

நால்வாய்—நாவாய். பொருள் வேறுபடுத்தற்கு இடைக் குறைந்தது:

படகு—Low. L. bargia, Gr. baris, O. Fr. barge, a boat.

Low. L. barca, Fr. barque, E. bark, barque, a ship of small size.

படகு—barge—bark. டர், போவி.

ஓ. நோ. முகடி—முகரி, குடகு—coorg.

Galleon (Sp. galeon—Low. L. galea), galley (O. Fr. galee—Low. L. galea) என்னும் பெயர்கள் கலம் என்னும் பெயரையும், ship (L. scapha Gr. skaphos, Ger. schiff, ice. skip, Goth. skip. A. S. scip, E. skiff) என்னும் பெயர் கப்பல் என்னும் பெயரையும் பெரும்புடை ஒத்திருக்கின்றன.

கட்டுமரம் என்பது Catamaran என்றானது மிக அண்மையிலாகும்.

Sail என்பது சேவை அல்லது சிலை என்னும் பெயரையொத்திருப்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது.

நங்கூரம்—L. ancora, Gr. angkyra, Er. ancre, E. anchor.

நங்கூரம் வடிவத்திற் கலப்பைபோன்றிருப்பதால், அப் பெயர் பெற்றது. நாங்கூர், நாகேல (தெ.), நாஞ்சில் என்பன கலப்பைப் பெயர்கள். நங்கூர்—நங்கூரம்—auchor. ஆங்கிலப்

பெயரில் நகர மெய் நீங்கிற்று. ஓ. நோ. நாரந்தம்—naranj (Pers.)—arancio (Fr.—It.); E. orange.

கவடி—cowry. கவடி—(பலகரை) ஓரு கடற்பொருள்.

பண்ணைத்தமிழர் வாரித்துறையிற் சிறந்திருந்ததினால், வையகம் வட்டவடிவமென் றஹிந்திருந்ததாகத் தெரிகின்றது::

மண்டுதலம் = மண்டலம் (பூமி)—மண்டிலம் = வட்டம்:

மாநிலத்திற்கு ஞாலம் என்னும் பெயர் வானநூலறி வாலிட்ட பெயராகத் தெரிகின்றது. வாரித்துறையில் சிறந்தவர்க்கு வான நூலும் தெரிந்திருக்கும். வானச்சுடர்களே மீகாமர்க்கு வழிகாட்டிகளும் கடிகாரமும். இதை மாக்ஸ் முல்லரும் கூறுகின்றார்.

நாலம்—ஞாலம் = உலகம்: நால்+அம் = நாலம். நாலுதல் தொங்குதல். வானத்திலுள்ள சுடர்கள் தாங்கவின்றித் தொங்கிக் கொண்டிருப்பதை யறிந்த தமிழர், மாநிலமும் அங்ஙனமே தொங்கிக்கொண்டிருப்பதாக உணர்ந்திருக்க வேண்டும். மற்றப்படி,

“அண்டப் பகுதியில் னுண்ணைப் பிறக்கம்
...நூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன
இன்னுழை கதிரின் துண்ணனுப் புரைய
சிறிய வாகப் பெரியோன்”*

என்ற கருத்து முன்னோர்க்குத் தோன்றியிராது:

ந—ஞு, போலி. கா : நயம்—ஞயம், நண்டு—ஞண்டு.

உலகத்திற்கு அண்டம் (முட்டை) என்னும் பெயரும், வான்சுடர் வடிவுபற்றி வந்ததே. அண்டங்களையெல்லாம் தன்னுள்ளடக்கிய வெளியும் பிற்காலத்தில் அண்டமெனப் பட்டது, எப்புறமும் வளைந்து தோன்றுதலின்.

அம்பு, அழி என்னும் கடற்பெயர்கள் வட்டம் என்னும் பொருள் பெற்றதும், பண்ணைத்தமிழரின் வாரித்துறைத் தேர்ச்சியைக் காட்டுவதாகும்.

அம், ஆம், அம்பு என்பன நீரைக் குறிக்கும் தனித்தமிழ்ப் பெயர்கள். அம்—அம்பு. ஓ. நோ. கும்—கும்பு. திரும்—திரும்பு

* திருவாசகம், திருவண்டப்பகுதி.

அம்பு என்பது தமிழ்ச்சொல்லன்றாயின், அம்போதரங்கம் என்னும் தமிழ்ச்செய்யுறுப்புப் பெயரின் பகுதியாயமைந்திருக்காது. அம்பு என்னும் தமிழ்ச்சொல்லே, வடமொழியில் அப்பு என்று வலிக்கும், உம்பர் என்பது உப்பர் என்று இந்தியில் வலித்தல்போல் தமிழிலும் இங்ஙனம் வலித்தல் உள்ளது. கா : கம்பு—கப்பு, கொம்பு—கொப்பு.

ஆழ்ந்திருப்பது ஆழி. வாரி என்னும் நீர்ப்பெயர் கடலைக் குறிப்பதுபோல், அம்பு என்னும் நீர்ப்பெயரும் கடலைக் குறிக்கும். கடல் நிலத்தைச்சுழ வட்டமாயிருப்பதால், அதன் பெயர்கள் வட்டப்பொருள் பெற்றன.

அம்பு என்னும் பெயர் வட்டப்பொருள் பெற்றயின், வட்டமான பிற பொருள்களையுங் குறிக்க நேர்ந்தது. அம்பு—வளையல். அம்பி—ஆம்பி=காளான். L: amb, ambi, Gr. amphi round.

மலேயத் தீவுக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்த கே (Ke)த் தீவிலுள்ள மிலேச்சர் செய்யும் படகு வேலைப்பாட்டை, மேணாட்டார் கலவினைப் போன்றே மிகச் சிறந்ததாக மெச்சுகிறார் ரசல் உவாலேஸ்.* உலகத்திலேயே முதன்முதலாகப் பெருங்கலன் செய்தவராகத் தெரிகின்ற தமிழரின் தற்காலக் கைத்தொழில் நிலையோ, மிகமிக இரங்கத் தக்கதாயிருக்கின்றது.

“உழவு தொழிலே வரைவு வாணிபம்
வித்தை சிற்பமென் நித்திறத் தறுதொழில்
கற்கும் நடையது கரும பூமி”

என்று பிங்கலத்திற் சிறப்பிக்கப்பட்டது பண்ணைத் திராவிட இந்தியாவே.

அழிந்துபோன தமிழ் நூல்கள்

ஏனைய மொழிகளிலெல்லாம் இலக்கியம் வரவர உயர்ந்தும் மிகுந்தும் வரவும், தமிழிலோ வரவரத் தாழ்ந்தும் குறைந்தும் வந்திருக்கின்றது. வடமொழி தென்மொழி யிலக்கியங்கள் இரு பெருங்கடல்களாகத் தொன்னூல்களிற் கூறப்படுகின்றன. அவற்றுள் வடமொழிக்கடல் முன்னுள்ளபடியே இன்றும் குறையாதுள்ளது. ஆனால், தென்மொழிக்கடலோ ஒரு சிறு குளமாக வற்றியுள்ளது.

* The Malay Archipelago, pp. 321—2.

அகத்தியருக்கு முந்திய தமிழ்நூல்களில், செங்கோன் தரைச்செலவு என்னும் சிறிய நூலின் ஒரு பகுதியே இன்று இடைத்துள்ளது.

தலைக்கழகத்தாராற் பாடப்பட்ட “எத்துண்ணோ பரிபாடலும், முதுநாரையும், முதுகுருகும், களரியாவிரையுமென் இத்தொடக்கத்தன” வும் இடைக்கழகத்தாராற் பாடப்பட்ட “கவியும் குருகும், வெண்டானியும், வியாழமாலையவலுமென் இத்தொடக்கத்தனவும்” கடைக்கழகத்தாராற் பாடப்பட்ட பரிபாடலுட் பலவும், “குத்தும் வரியும் சிற்றிசையும், பேரிசையும்” இப்போதில்லை.

தலைக்கழகக்காலத் திலக்கணமாகிய அகத்தியமும், இடைக் கழகத் திலக்கணமாகிய மாபுராணமும் இசைநூலும் பூதபூராணமும் இப்போதில்லை,

இனி, அடிநூல், அணியியல், அவிநயம், அவிநந்தமாலை, ஆசிரியமாலை, ஆசிரியமுறி, ஆனந்தவியல், இளந்திரையும், இந்திர காளியம், ஐந்திரம். ஓவியநூல், கடகண்டு, கணக்கியல், கவியாணகாதை, களவுநால், கவிமயக்கிறை, கலைக்கோட்டுத் தண்டு, காலகேசி, காக்கைபாடினியம், குண்டலகேசி, குணநூல், கோள்நூல், சங்கயாப்பு, சயந்தம், சிந்தம், சச்சபுட வெண்பா, சாதவாகனம், சிற்பநூல், சிறுகாக்கைபாடினியம், சிறுகுரீஇயுரை, சுத்தானந்தப்பிரகாசம், செயன்முறை, செயிற்றியம், தந்திரவாக்கியம், தும்பிப்பாட்டு, தகரூர் யாத்திரை, தாளசமுத்திரம், தாளவகையோத்து, தேசிகமாலை, நாககுமாரகாவியம், நீலகேசி, பஞ்சபாரதீயம், பரதம், பஞ்சமரபு, பத்னாறுபடலம், பரதசேணாபதியம், பரிநூல், பல்காப்பியம், பல்காயம், பன்மணிமாலை, பன்னிருபடலம், பாவைப்பாட்டு, பாட்டியன் மரபு, பாட்டுமடை, பாரதம் (பெருந்தேவனார் இயற்றியது). புணர்ப்பாவை, புதையல்நூல், புராணசாகரம், பெரியபம்மம், பெருவுல்லம், போக்கியப், மணியாரம், மதிவாணர் நாடகத் தமிழ் நூல், மந்திரநூல், மயேச்சுரர்யாப்பு, மார்க்கண்டேயர் காஞ்சி, முறுவல், முத்தொள்ளாயிரம், மூப்பெட்டுச் செய்யுள், மூவடிமுப்பது, மோதிரப்பாட்டு, யசோதரகாவியம், வச்சத் தொள்ளாயிரம், வஞ்சிப்பாட்டு, வளையாபதி, வாய்ப்பியம், விளக்கத்தார் குத்து முதலிய எண்ணிறந்த நூல்கள் கடைக்கழகக் காலத்திலும் பிற்காலத்திலுமிருந்தவை யிப்போதில்லை.

பாண்டியன் தமிழ்ப்பாரதம், திருச்சிராப்பள்ளியந்தாதி. ஸ்ரீராஜ ராஜ விஜயம், நாடக நூல், வீரனுக்க விஜயம், குலோத்துங்க சோழ சரிதை, அஷ்டாதச புராணம், அருணிலை சீகாகன் தமிழ்ப்பாரதம், பெருவஞ்சி, அத்திகிரித் திருமால் சிந்து, காங்கேயன் பிள்ளைக்கவி, வீரமாலை, திருவதுகைக் கலம்பகம், திருவல்லையந்தாதி முதலியவை, இதுவரையறியப்படாத நூல்களாகச் சாஸனத்தமிழ்க்கவி சரிதத்திற் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

கடைக்கழகத்திற்குப் பிற்பட்ட புலவர்களியற்றிய நூல் களிற் பல இப்போது கிடைக்கவில்லை. ஒட்டக்கூத்தரியற்றிய அரும்பகைத் தொள்ளாயிரம், எதிர் நூல் முதலியவை இன்னும் வெளிவரவில்லை.

இடைக்கழக விருக்கையாகிய கபாடபுரத்தில், எண்ணாயிரத் தெச்சம் நூல்களிருந்து பின்பு கடல்கோளுண்டழிந் தனவென்றொரு வழிமுறை வழக்குள்ளது.

பற்பல கலைகள் பண்டைத் தமிழிலிருந்து பின்பழிந்து போயின வெண்பதை,

“ஏரண முருவம் யோகம் இசைகணக் கிரதம் சாலம்
தாரண மறமே சந்தம் தம்பநீர் நிலமு லோகம்
மாரணம் பொருளென் றின்ன மானநூல் யாவும் வாரி
வாரணங் கொண்ட தந்தோ வழிவழிப் பெயரு மாள”

என்னும் செய்யுளாலறியலாம்.

மேற்கூறிய நூல்களெல்லாம் அழிந்துபோனமைக்குக் கடல் கோள்களும், ஆரியத்தினால் தமிழர் உயர் நிலைக்கல்வி யிழந்தமையும், இருபெருங் காரணங்களாகும்.

தொல்காப்பியம் ஒன்றில் வல்லவரே ஒரு பெரும் புலவராக மதிக்கப்படுகின்றார். தொல்காப்பியத்திற்குச் சமமும் அதினுஞ் சிறந்தவுமான எத்துணையோ நூல்கள் இறந்துபட்டன.

அகத்தியர்

அகத்தியர் என்று எத்துணையோ பேருளர். அவருள் முதலாவாரே இங்குக் கூறப்படுவார்.

அகத்தியர் காலம் :

அகத்தியர் இராமர் காலத்தவராதனின், ஏறத்தாழ கி. மு. 1200 ஆண்டுக்கட்கு முற்பட்டவராவர்.

அகத்தியர் கதைகள்

(1) விந்தத்தின் செருக்கடக்கினது:

ஒருகாலத்தில் பனிமலை (இமயம்) நீர்க்கீழ் இருந்தது. அப்போது வீந்தியமலை மிகவுயரமாய்த் தோன்றிற்று. பனிமலை யெழுந்தபின், அதனொடு ஒப்பு நோக்க விந்தம் மிகச் சிறிதாய்த் தோன்றிற்று. இதே விந்தத்தின் செருக்கடக்கம்: இதை அகத்தியர் பெயரோடு தொட்டதுக் கூறக் காரணம், அவர் தென்னாடு வந்தபின் குமரி நாட்டைக் கடல் கொண்டமையே. அகஸ்தியர் என்னும் பெயருக்கு, விந்தத்தின் அகத்தை (செருக்கை) அடக்கினவர் என்று, வடமொழியிற் பொருள் கூறப்படுகின்றது:

(2) கடலைக் குடித்தது:

முன்பு கடலாயிருந்த பாகம் பின்பு நிலமாகிப் பனிமலை தோன்றியதையே, அகத்தியர் கடலைக் குடித்ததாகக் கதை கட்டியதாகத் தெரிகின்றது.

(3) குடத்திற் பிறந்தது:

மேற்குத் தொடர்ச்சிமலை முற்காலத்தில் குடமலை யெனப்பட்டது. தென் மதுரையைக் கடல் கொண்டபின், அகத்தியரிருந்தது பொதியமலை. அது குடமலையின் ஒரு பகுதி. குட திசையில் அல்லது குடமலையிலிருந்தமை பற்றி அகத்தியர் குடமுனிவர் என்று கூறப்பட்டிருக்கலாம். பழையையர் தமது வழக்கம்போல் அதன் உண்மைப் பொருளைக் கவனியாது, குடத்திற் பிறந்தவராகக் கதை கட்டி, அதன் மறுபெயர்களான கும்பம் கலசம் முதலிய சொற்களாலும் அவர்க்குப் பெயரமைத்திருக்கலாம்:

ஆர்க்காட்டுப்புராணத்தில், ஆர்க்காடு என்னும் பெயரை ஆறுகாடு என்று கொண்டு, அதைச் சடாரண்யம் என்று

மொழிபெயர்த் திருப்பதாகப் பண்டிதமணி சுதிரேசன் செட்டியார் கூறுவர்.

(4) அங்குட்ட அளவாயுள்ளது:

அகத்தியர் குள்ளமாயிருந்ததினால் குறு முணிவரென்றும் குட்டமுனிவரென்றும் கூறப்பட்டார்.

குட்டை குட்டம். ஒ. நோட் பட்டை—பட்டம், தட்டை—தட்டம்.

செய்யளடிகள் குறஞன் தீந்துமாய்க் குறுகி வருவது குட்டம் படுதல் என்றும், கைகால் விரல்கள் அழுகிக் குட்டையாகும் தொழு நோயும் குரங்குக்குட்டியுங் குட்டமென்றும் கூறப்படுதல் காண்க.

குட்டத்தைக் குஷ்டமென்பர் வடநூலார். ஒ. நோ. கோட்டம்—கோஷ்டம் (வ), முட்டி—முஷ்டி (வ).

சில பெயர்களில், அம் என்னும் முன்னாட்டுச்சேர்தல் இயல்பு:

கா : அங்கயற்கண்ணி, அங்காளம்மை.

இங்ஙனமே குட்டமுனி என்னும் பெயரும் அங்குட்டமுனி என்று ஆகியிருக்கலாம்.

அங்குட்டன் என்று ஏற்கனவே பெருவரலுக்குப் பெயர்: குட்டையாயிருப்பதால் கட்டைவிரல் குட்டன் எனப்பட்டது அல்லினைப் பெயரும் அன் ஈறு பெறும். கா : குட்டன் = ஆட்டுக்குட்டி. குட்டான் = சிறுபெட்டி. சிறு படப்பு. அம் + குட்டன் = அங்குட்டன். இது வடமொழியில் அங்குஷ்டன் எனப்படும்.

அகத்தியர் பெயரான அங்குட்டன் என்பதையும், பெருவிரலின் பெயரான அங்குட்டன் என்பதையும், ஒன்றாய் மயக்கி, அகத்தியர் அங்குட்ட (பெருவிரல்) அளவினர் என்று பழைமையர் கூற நேர்ந்திருக்கலாம்.

(5) மாநிலத்தைச் சமனாக்கியது.

பனிமலை ஒரு காலத்தில் நீர்க்கீழிருந்து பின்பு வெளித் தோன்றியது. அகத்தியர் தெற்கே வந்தபின், குமரிநாட்டைக்

கடல்காண்டது. முற்காலத்தில் முறையே தாழ்ந்தும் உயர்ந்துமிருந்த வடதென்றிலப்பாகங்கள், பிற்காலத்தில் உயர்ந்தும் தாழ்ந்தும் போயின. இவ்விரண்டையும் இணைத்து, அகத்தியர் தாழ்ந்தும் உயர்ந்துமிருந்த வடதென்றிலப்பாகங்களைச் சமப்படுத்தினரென்றும், வடபாகம் அமிழ்ந்ததற்குக் காரணம் நிலத்திற்குப் பாரமாகுமாறு பதினெண்கணத்தவர் வந்து கூடிய சிவபெருமான் கவியான மென்றும் கதைகட்டினர் பழைமையர்.

(6) தமிழூ உண்டாக்கினது.

தமிழ் மிகப் பழைமையானதாதலாலும், பிற்காலத் தமிழர்க்குச் சரித்திரவறிவின்மையாலும், இதுபோது அறியப்படுகின்ற தமிழ் நூல்களுள் அகத்தியம் முன்னதாதலாலும், அகத்தியர் தலைக்கழகத்திறுதியில் வந்தவராதலாலும் அகத்தியர் தமிழூ உண்டாக்கினர் என்று சிலர் கருதலாயினர்.

அகத்தியம் வழிநூலாதல் :

அகத்தியம் தமிழிலக்கண முதனுவென்று, இதுவரையும் கூறப்பட்டுவந்தது. இற்றையாராய்ச்சியால் அது வழிநூலே யென்பது தெள்ளத்தெளியத் தெரிகின்றது.

அகத்தியம் வழிநூல் என்பதற்குக் காரணங்கள் :

(1) தொல்காப்பியத்தில் ஓரிடத்தும் அகத்தியம் கூறவும் கூட்டவும் படாமை.

(2) “என்ப”, “என்மனார் புலவர்”, “என் மொழிப்”, “என்றிசினோரே” என்று தொல்காப்பியர் முன்னாலாசிரியரைப் பல்லோராகக் குறித்தல்.

(3) “களவினுங் கற்பினுங் கலக்க மில்லாத் தலைவனுந் தலைவியும் பிரிந்த காலைக் கையறு துயரமொடு காட்சிக் கவாவி எவ்வமொடு புணர்ந்து நனிமிகப் புலம்பப் பாடப் படுவோன் பதியொடு நாட்டொடு முள்ளுறுத் திறினே யுயர்கழி யானந்தப் பையு ளென்று பழித்தனர் புலவர்”

என்று அகத்தியர் முன்னோர் மொழிபொருளை எடுத்தோதுதல். சிலர் ஆளந்தக் குற்றம் பிற்காலத்துத் தோண்றிய தென்று கூறுவர். அது தவறாகும்.

“கணவனோடு முடிந்த படர்ச்சி நோக்கிச்

செல்வோர் செப்பிய முதா னந்தமும்”

(புறத். 19.)

என்று ஆனந்தப்பெயர் தொல்காப்பியத்திற் கூறப்படுதல் காண்க.

“ஏழியன் முறைய தெதிர்முட வேற்றுமை
வேறென விளம்பாள் பெயரது விகாரமென்
நோதிய புலவனு முனவனோரு வகையா
னிந்திர ளெட்டாம் வேற்றுமை யென்றனன்”

என்று அகத்தியர் தமக்கு முந்தின இரு நூலாசிரியரை விதந்துங் கூறினார்.

அகத்தியத்திற்குமுன், இந்திரன் என்றோரு புலவன் இயற்றிய ஐந்திரம் என்னும் இலக்கணம் இருந்ததை,

“மல்குநீர் வரைப்பின் ஐந்திர நிறைந்த
தொல்காப் பியன்னனத் தன்பெயர் தோற்றி”

என்று தொல்காப்பியம் பாயிரத்திற் கூறியதாலறியலாம்.

‘‘ஏழியன் முறையது’’ என்னும் அகத்திய நூற்பாவில் குறிக்கப்பட்ட இரு நூல்களையும் முறையே வடமொழி இலக்கண நூல்களாகிய பாணினியமும் ஐந்திரமுமெனக் கொண்டனர் பல்லோர். இது தமிழின் தொன்மையை அறியாமையால் நேர்ந்த தவறாகும்.

பாணினி கி. மு. ர ஆம் நூற்றாண்டினராயிருக்க, அவரியற்றிய இலக்கணம் எங்ஙனம் இராமர் காலத்தவரான அகத்தியர் நூலுக்கு முதனூலாதல் செல்லும்?

ஐந்திரம் என்பது இந்திரன் என்றோர் (ஆரியப்) புலவர் இயற்றிய இலக்கணமாகும். அகத்தியர்க்கு முன்னமே ஒரு சில ஆரியர் தென்னாட்டிற்கு வந்திருந்ததை, ‘அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனைப் பக்கமும்’ என்று தொல்காப்பியர் கூறுவதாலும், கந்தபுராணத்தாலும், திருமாலின் முதலைந்து தோற்றரவுச் செய்திகளாலும் மறியப்படும்.

ஐந்திரம் என்பது வடமொழியிலக்கணமா தென்மொழி யிலக்கணமா என்று திட்டமாய்க் கூற இயலவில்லை. ஆயினும்,

இந்திரன்—ஐந்திரம் என்னும் திரிபாகுபெயர் (தத்திதாந்த) முறையினாலும், ஐந்திரத்தினும் வேறாக “முந்துநூல்கண்டு” எனச் சில நூல்களைப் பனம்பாரனார் குறித்தலாலும் அது வடமொழி யிலக்கணமே யெனக் கொள்ள இடமுண்டு. ஆதலால்,

“புண்ணிய சரவணம் பொருந்துவி ராயின்
விண்ணவர் கோமான் விழுது வெய்துவீர்”

“கப்பத் திந்திரன் காட்டிய நூலின்
மெய்ப்பாட் டியற்கை விளக்கங் காணாய்”

என்று சிலப்பதிகாரத்தில், நாடுகாண்காதையிற் கூறினது மென்கை:

“ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்” என்று தொல்காப்பியர் சிறப்பிக்கப்படுவதால், ஐந்திரம் மிக விழுமிய நூலென்பது பெறப்படும். இந்திரன் மருதநிலத்துப் பண்டைத் தமிழ்த் தெய்வமாதலின், ஐந்திரம் அதன் சிறப்புப்பற்றியும் நூலாசிரியன் பெயரொப்புமைபற்றியும் அத்தெய்வத்தின் தாகக் கூறப்பட்டது. இறையனார் அகப்பொருள் அதன் நூலாசிரியன் பெயரொப்புமைபற்றியும், கோயிற்பீட்டத்தடியிற் கிடந்தமை பற்றியும், சிலபெருமானியற்றியதாகக் கருதப் பட்டமை காண்க. இந்திரனுக்குப் பண்டைத் தமிழ்ப்பெயர் வேந்தன் என்பது. இந்திர தெய்வத்திற்குப் பண்டைத் தமிழ் நாட்டு விருந்த பெருமையைச் சிலப்பதிகாரத்தானும் மணிமேகலையானு முனர்க.

தமிழில் ४ வேற்றுமையும் ஒரே காலத்தில் தோன்றினவையல்ல. முதலாவது ५ அல்லது ६ வேற்றுமைகள்தாம் தோன்றியிருக்க முடியும்; இறுதியில் தோன்றினது எட்டாம் வேற்றுமை. அது ஒரு காலத்தில் முதல் வேற்றுமையின் வேறுபாடென்று அதனுள் அடக்கப்பட்டது. இதையே,

“ஏழியன் முறைய தெதிர்முக வேற்றுமை
வேறென விளம்பான் பெயரது விகாரமென்
நோதிய புலவனு முனன்”

என்பது குறிக்கும்: ஆங்கிலத்திலும் விளிவேற்றுமையை முதல் வேற்றுமையின் வேறுபாடு (Nomintative of Address) என்றே கூறுவர்:

ஐந்திர இலக்கணத்தில், விளி வேற்றுமை முன்னால் களிற்போல முதல் வேற்றுமையில் அடக்கப்படாது, தனி வேற்றுமையாகக் கூறப்பட்டது. இறையே,

“இந்திர ஜெட்டாம் வேற்றுமை யென்றனன்” என்று கூறினர் அகத்தியர்.

வேற்றுமைகள் தோன்றின வகையும் முறையும் பின்னர்க் கூறப்படும்.

(4) அகத்தியம் முத்தமிழிலக்கணமாதல்.

ஒரு மொழியில், முதன்முதலிலக்கணம் தோன்றும்போது, கூடிய பக்கம் எழுத்து சொல் யாப்பு என்ற முன்றுக்கே தோன்றும். அகத்தியத்தில் இம் முன்றுடன் பொருளிலக்கணமும், அதன்மேலும் இசை நாடக விலக்கணங்களும் கூறப்பட்டிருத்தவின், அது முதனுலாயிருக்க முடியாதென்பது தேற்றம்:

அகத்தியத்திற்கு ஆரியவிலக்கணத் தொடர்பின்மை

அகத்தியம் வடமொழியிலக்கண நூல்கட்டு மிகமிக முந்தியதாதலானும், குழிலிலக்கணத்திலுள்ள குறியீடுகளைல்லாம் செந்தமிழ்ச் சொற்களே யாதலானும், வடமொழியிலக்கணத்திலீலாத சில சொல்லமைதிகளும் பொருளிலக்கணமும் இசை நாடக விலக்கணமும் தமிழிலுண்மையானும், ஆரியர் இந்தியாவிற்குள் புகு முன்பே திராவிடர் தலைசிறந்த நாகரிகம் அடைந்திருந்தமையானும், அகத்தியத்திற்கும் வடமொழி யிலக்கணங்கட்டுக் கட்டுணையும் இயைபின் நென்க.

“ஆயுங் குணத்தவ லோகிதன் பக்க லகத்தியன்கேட் டேயும் புவனிக் கியம்பிய தண்டமி ழீங்குரைக்க”

என்று புத்தமித்திரன் கூறியது, தமிழ்நாட்டிற் பெளத்தத்தைச் சிறப்பித்தற்குக் கூறிய புனைந்துரையே யாகும்.

தமிழிலக்கியத்தின் உச்சநிலைக் காலம் The Augustan Age of Tamil Literature:

தமிழிலக்கியத்தின் உச்சநிலைக்காலம் தலைக்கழகக் காலமே யென்பதற்குக் காரணங்கள் :—

(1) தமிழ்ப் பயிற்சி வரவரக் குறைதல்.

தலைக்கழகக் காலத்தில், தமிழ் முத்தமிழாயிருந்து, பின்பு இடைக்கழகக் காலத்தில் வெவ்வேறாய்ப் பிரிந்தது. கடைக் கழகக்காலத்தில் இசை நாடக நூல்களிருந்தும் புலவரா பெரும்பாலும், பயிலப்படவில்லை. இதுபோதோ, இசை நாடக நூல்கள் இல்லாமையுடன், இயற்றமிழும் சரியாய்க் கற்கப்படவில்லை, இயற்றமிழ்ப் பகுதிகளில் முக்கியமான பொருளிலக்கணம் தெரிந்த பலவர் இதுபோது மிசுக் கிலரேயாவர்.

(2) முக்கழகங்களும் முறையே ஒடுங்கல்.

முக்கழகங்களும் காலத்தினாவன்றித் தன்மையினாலும் தலையிடை கடையாயினமை, கீழ்க் காலும் குறிப்பால் விளங்கும்:

	தலை	இடை	கடை
உறுப்பினர் தொகை	549	59	49
பாடினார் தொகை	4449	3700	449
கழகமிருந்த ஆண்டுத்தொகை	4440	3790	1850
இரையினார் தொகை	89	59	49
அரங்கேறிய அரசர் தொகை	7	5	3

(3) கலைகள் வரவர மறைதல்.

தலைக்கழகக் காலத்தில் எத்துணையோ கலைகள் தமிழிலிருந்தன. அவை ஒவ்வொன்றாய் மறைந்துபோயின. இன்றும் நூல் வழக்கிலில்லாவிடினும் செயல் வழக்கிற பலகலைகளுள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று சிற்பம், சிற்பக் கலைக்குரிய அக்கிரபட்டியல், பலகை, முனை, இதழ், குடம், தாடி, கால், நாகபந்தம், போதிகை, யாளம், கூடு, நாணுதல், மதளை, பூமுனை, கொடி, சாலை, கும்பம், பீடம், மண்டபம் கோபுரம், கொடுங்கை கருள்யாளி, தூண், பட்டம், அளவு உத்திரம், முட்டி பந்தம், கொடிவளை, ஆளாங்கு, அணிவெட்டிக்கால், கோழுகம் முதலிய குறியீடுகள் இன்றும் தமிழாயினன.* பிற குறியீடுகளும் தற்போது வட்சொல்லாயிருப்பினும், தமிழினின்றும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டவையே. இன்றும் தமிழ் நாட்டிற் கட்டடத்தொழில் தமிழராலேயே செய்யப்படுவதும் பார்ப்பனராற் செய்யப்படாமையுங் காண்க:

* Dravidian Architecture. pp. 10—23.

(4) இலக்கணம் வரவரப் பிறழ்தல்.

தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே நூலில் இலக்கணப் பிழைகள் தோன்றினமை முன்னர்க் கூறப்பட்டது. அதோடு வழக்கிலும் பல வழை முடிபுகள் பிற்காலத்தில் தோன்றியுள்ளன.

அல்ல என்னும் படர்க்கைப் பலவின்பால் எதிர்மறைக் குறிப்பு விணைமுற்றே, ஏனை எண்ணிடங்கட்கும் வழங்கி வருதல் காண்க:

(5) சொற்கள் வரவரப் பொருளிழுத்தல்.

தலைக்கழகத்திற்கும் பின், ஒரு பொருட் பலசொற்களைப் புலவர்கள் பெரும்பாலும் திட்டமில்லாது வழங்கி வந்திருக்கின்றனர்.

ஈ, தா, கொடு என்பன, முறையே இழிந்தோன் ஒத்தோன் உயர் ந்தோன் சொற்களாகும்; இவை பிற்காலத்தில் வேறுபாடின்றி வழங்கப்பட்டுள்ளன.

(6) தமிழ் வரவரத் தூய்மைகெட்டல்

தொல்காப்பியம் முழுமையிலும், ஐந்தாறே வடசொற்கள் உள்ளன. பிற்காலத்தில் அவை வரவரப் பெருகின்மையை, முறையே, கடைக்கழக நூல்கள், திருவாசகம், சம்பராமாயணம், வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதம் முதலிய வற்றை நோக்கிக் காண்க. பிற்காலத்திற் செய்யுள் செய்தார் தமிழின் தூய்மையைச் சிறிதங் கருதாமல், மோனை யெதுகையொன்றை நோக்கி, வடசொற்களை ஏராளமாயும் தாராளமாயும் வழங்கி விட்டனர்.

(7) நூற்செய்யுள் வரவர இழிதல்.

முக்கழகக் காலங்களிலும், பாக்களாலேயே பெரும்பாலும் நூல்களியற்றப்பட்டன. பிற்காலத்தார் பெரும்பாலும் பாவினங்களையே தெரிந்துகொண்டனர், பாவினும் பாவினம் இயற்றுதற்கெளிதாயிருத்தலின்:

(8) பொருளினும் சொல்லே வரவரச் சிறத்தல்

கழகக் காலங்களில் சொல்லினும் பொருளே சிறந்த தென்று, செந்தொடையாயினும் பொருள் சிறப்பச் செய்யுள் ஒ.மொ.-16

செய்தனர். பிற்காலத்தில், மடக்கு, திரிபு முதலிய சொல்லணிகளையும், பலவகை ஒவிய (சித்திர)ச் செய்யுட்களையும் சிறப்பாகக் கொண்டு, அவற்றிலேயே தமதிறமையைக் காட்டினர். பொருளணியில் இயற்கைக்கருத்தும் சொல்லணியில் செயற்கைக்கருத்தும் அமைதல், செய்யுளிபற்றிப் பயின்றவர் யாவர்க்கும் புலனாம்.

(9) நூற்பொருள் வரவர இழிதல்.

முற்காலப் புலவர் மேனாட்டார்போலப் பல்வகைக்கலை நூல்களை இயற்றினர்; பிற்லாலப் புலவரோ கோவை, உலா, அந்தாதி, கலம்பகம் முதலிய புகழ்நூல் வகைகளையே இயற்றுவாராயினர். ஒருவர் கோவை பாடிவிட்டால், தலை சிறந்த புலவராக மதிக்கப்படுவர். ‘யாவையும் பாடிக் கோவையைப் பாடு’ என்பது பழுமொழி.

பிற்காலத்தில் வகுத்த 96 பனுவல்களும் பெரும்பாலும் புகழ் நூல்வகைகளே. இதனால் பிற்காலத்தாரரு கலையுளர்ச்சியின்மை வெளியாகும்.

செய்யுள்கட்கும் நூல்ளவுக்கும் குலமுறை வகுத்ததும், பிற்காலத்தார் புல்லறிவாண்மையைக் காட்டும்.

கடைக்கழகக் காலத்தில் நால்வர் தனித்தனி நாற்பது செய்யுள்கொண்ட நூலென்றை மியற்றினர். பிற்காலத்துப் பாட்டியல்கள் அவற்றின் தொகையிலிருந்தும், ‘நானாற்பது’ என்றொரு நூல்வகையை வகுத்துக்கொண்டது நகைப்பிற்கிடமானதே. கதையுணர்ச்சியிழுந்தமையாலும், வடமொழி யினின்றும் வந்த பழமைக் கல்லியினாலும், சரித்திரும் திணை நூல் என்றும் ஈர் அறிவியற்கணவகட்கும் மாறாகப் பாவியங்காவியம்) களில், நாட்டுப்படலம் நகரப் படலம் முதலிய பகுதிகளில், தம் மதிநுட்பத்தைக் காட்டுவதொன்றே குறிக்கொளாகக் கொண்டு. பொய்யும் புலையுமானவற்றை யெல்லாம் புனைவாராயினர் பிற்காலப்புலவர்.

(10) ஆட்பெயர்கள் வரவர வடசொல்லாதல்.

கடைக்கழகத்திற்கு முன்காலத்தில், அரசர் பெயர்கள் கடுங்கோன் காய்சினன் எனச் செந்தமிழ்ப்பெயர்களாயிருந்தமையும், பின்காலத்தில் ஜடிலவர்மன் பராக்கிரமன் என வடமொழிப்பெயர்களானமையும், படைத்தலைவன், மேலோன் என ம் தனித்தமிழ்ப் பெயர்களிருப்பவும், அவற்றுக்குப்

பதிலாய், முறையே எனாதி (சேணாபதி), எட்டி (சிரேஷ்டின்) என்னும் வடமொழிப்பெயர்கள் பட்டப்பெயர்களாய் வழங்கி என்னையும் காண்க,

(11) வரவர வடநூல் தமிழ்நாலுக்களவையாதல்.

(12) தமிழர் பலதுறைகளிலும் வரவரசு கெட்டுவருதல்.

கடைக்கழக இலக்கியம் ஓர் இலக்கியமாகாமை

பலர் கடைக்கழக இலக்கியமே தமிழிலக்கியம் என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். அதுவே இலக்கியமாயின், தமிழ் புன்மொழிகளில் ஒன்றாகவே வைத்தெண்ணப்படும்.

பதினெண் மேற்கணக்கான பத்துப்பாட்டு எட்டுத் தொகை என்பவற்றுள், பத்துப்பாட்டு, ஐங்குறுநாறு, பதிந்றுப்பத்து, கவித்தொகை என்ற நான்கே தால் என்னும் பெயர்க்குச் சிறிது உரிமை யுடையவை, இவையும் புகழும் அகப்பொருளும் பற்றியவையே. ஏனைய நான்கும் தனிப்பாடற்றிரட்டுக்கள். பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் தனி நூல்களாயினும், நன்னெறி அகப்பொருள் என்னும் இருபொருள் பற்றியனவே.

கடைக்கழக நூல்கள் முப்பத்தாற்றனுள்ளும் ஒன்றாவது கலைபற்றியதன்று, பாளியமுமன்று. அவற்றுள் ஆசாரக் கோவையோ வடநூல் மொழிபெயர்ப்பாயும் பிறப்பிலுயர்வு தாழ்வு வகுப்பதாயும், எளிய பொருள்களைக் கூறுவதாயும்ள்ளது.

கடைக்கழக நூல்கள் என்று கூறப்படும் முப்பத்தாறும், அக்கழகக் காலத்திலேயே தோன்றியவையல்ல. அவற்றுட்டில் அதன் பின்னரே இயற்றவும் தொகுக்கவும்பட்டன. தொகை நூல்களைல்லாம் ஒருவரே ஒரே காலத்தில் தொகுத்தவையுமல்ல.

மேலும், நாலடியார், நான்மணிக்கடிடை முதலிய பல கீழ்க்கணக்கு நூல்கள், கடைக்கழகப் புலவராலியற்றப்படாமையும், மேற்கணக்கு பதினெட்டிற்கொப்பக்கீழ்க்கணக்கு பதினெட்டு வகுக்கப் பட்டமையும், நற்றினை, குறுந்தொகை, அகநானாறு, புறநானாறு என்பன நந்நானாறு பாடல்களாய்த் தொகுக்கப்பட்டமையும் டோக் கி உணர்ந்துகொள்க. பதினெண்கீழ்க்கணக்குள் பதினெட்டாவது நூல், கைந்திலை

யென்றும் இன்னிலையென்றும் இருவேறு கொள்கை நிலவு வதையும் நோக்குக.

சிறந்த நூல்களெல்லாம் அகத்தியர்க்கு முன்னமே தமிழில் இயற்றப்பட்டிருந்தன: பிற்காலத்தார் அவற்றை ஆராய்ந்தே வந்தனர் என்பதை,

“தலைச்சங்கமிருந்தார்.....தமிழாராய்ந்தது கடல் கொள் எப்பட்ட மதுரையென்ப.” “இடைச்சங்கமிருந்தார்.....தமிழாராய்ந்தது கபாடபுரத்தென்ப.” “கடைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது உத்தர மதுரையென்ப” என்று முக்கழக வரலாற்றிற் கூறியதினின்றும் அறிந்துகொள்க.

அகத்தியர்க்கு முன்னரே தனித்தமிழர் தமிழ் வளர்த்துமை

அகத்தியர்க்கு முன் இந்திரன் என்ற ஓர் ஆரியர், தமிழிலக்கணம் செய்தமை முன்னர்க் கூறப்பட்டது. அவ் வீந்திரனுக்குமுன் ஆரியர் இலக்கணம் பெரும்பாலும் செய்திருக்க முடியாது.

“தலைச்சங்கமிருந்தார்... நாலாயிரத்து நானுாற்று நாற்பதிற்றியாண்டு சங்கமிருந்தாரென்ப. அவர்களைச் சங்கமீரியினார் காய்சினவழுதி முதலாகக் கடுங்கோளீராக எண்பத்தொன்பதின்மெரன்ப” என்று, தலைக்கழகமிருந்த காலம் 89 அரசு தலைமுறையினதாகச் சொல்லப்படுதலால், அகத்தியர் அவ்வளவு காலமிருந்திருக்க முடியாதென்பது முழுத்தேற்றம். ஆகவே, தலைக்கழகத்தின் இறுதிக் காலத்தில், அல்லது அதன் பின்தான், அகத்தியர் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்திருக்கமுடியும். அவர் தென்மதுரை சென்ற சில ஆண்டுகளுக்குள், குமரி நாட்டின் தென்பகுதியைக் கடல் கொண்டது. பின்பு அவர் ஓய்வுபெற்றுப் பொதுமயலையில் தவமிருந்து தம் இறுதிக் காலத்தைக் கழித்தார். பாண்டியன் கபாடபுரத்தைக் கட்டி அங்கு இடைக் கழகத்தை நிறுவினான். அதில் தொல்காப்பியர் தலைமை தாங்கினார். அகத்தியர் அக்காலத்தில் இருந்தனரேனும், அக்கழகத்தில் உறுப்பினராயிருந்ததாக முக்கழக வரலாறு கூறுவது, அவர் அக்காலத்தி விருந்தமை பற்றியேயன்றி வேறன்று, தலைக்கழகத்தை அவர் அமைத்தார் என்ற வரலாறு பொருந்தாதென்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது. ஓவ்வொரு கழகமும் பல தலைமுறையாக

நடைபெற்றதென்றும், அவற்றுள் இறுதித் தலைமுறையிலிருந்த புலவர் தொகையே வரலாற்றிற் கூறப்படுகின்ற தென்றும் அறிந்துகொள்க.

அகத்தியர், தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்து கடைக்கழகக் காலத்தில் கபில பரண நக்கிரரும், அன்மைக் காலத்தில் டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்களும், ராவ்ஶாஹி மு. இசாகவையங்கார் அவர்களும், ரா. இராகவையங்கார் அவர்களுமாகப் பெரும்பாலும் பார்ப்பனரே தமிழ்நூலுக் கதிகாரிகளாயிருந்து வருவது எவர்க்கும் தெரிந்ததே.

குமரிநாடு எவ்வளவு பழைமையானதோ அவ்வளவு பழைமையானது தமிழ் என்பதை அவர் அறிவாராக. தொண்டும் என்னுஞ் சொற்களின் இயல்பு அகத்தியர் காலத்தவரான தொல்காப்பியரால் அறியப்படாமையாலும், இக்காலத்தினின்று பழங்காலம் நோக்கிச் செல்லச்செல்லத் தமிழில் வட சொற்கள் குறைந்துகொண்டே போவதினாலும், அகத்தியத்திலும் தொல்காப்பியத்திலும் ஐந்தாறு சொற்களே வடசொற்களாயிருத்தலானும், அகத்தியர் காலத்திற்கு முன்பே எட்டுணையும் வடசொற்கலவாத தனித்தமிழ் வழங்கிய தென்றும் அது தமிழராலேயே வழங்கப்பட்ட தென்றும் அறிந்துகொள்க:

பேரகத்தியம் என்று இதுபோது வழங்கும்நூல் பிற்காலத்தில் வடமொழிப்பற்றுள்ள ஒருவராற் செய்யப்பட்டது. அது பேரில் மட்டும் அகத்தியம் என்க;

அகத்தியர் சிற்றகத்தியம் பேரகத்தியம் என இருவேறு நூல்கள் இயற்றியதாகத் தெரியவில்லை. அகத்தியம் வழக்கற்றபின், அதன் நூற்பாத்திரட்டுக்களில், சிறியதும் பெரியதுமான இரண்டே முறையே அப்பெயர் பெற்று வழங்கியிருத்தல்வேண்டும்.

வடசொல்லைத் தமிழ்ச்செய்யுட்குரிய சொற்களில் ஒன்றாகவும் (எச். 1), மொழிபெயர்ப்பை வழிநூல் வகைகளுள் ஒன்றாகவும் (மரபு. 94) தொல்காப்பியர் கூறியது பொருந்தவில்லை. அவற்றுள், வடசொல் ஒரோவொன்று (வீணாக) வருவது அவர் காலத்தில் உள்ளதேயாயினும், மொழிபெயர்ப்பிற்குத் தமிழில் இடமிருந்ததாகத் தெரியவில்லை, ஆனாலும், தொல்காப்பியத்தில் அங்குணங் கூறியிருப்பதால், அது தமிழின் இன்றும் மொழி பெயர்த்த வடநூல்களையே முதலூல்களாகக்

காட்டும் ஆரிய ஏமாற்று. அவர்க்கு முன்னமே தொடங்கினதையே உணர்த்துவதாகும். இது வேண்டாதவட சொற்கள் தொல்காப்பியத்தில் வழங்குவதனாலும் உணரப்படும். அக்காலத்தில் இரண்டொரு சொற்களே ஆரியர் தமிழிறபுகுத்தமுடியும் என்பதையும் உய்த்துணர்க்க.

அகத்தியர்க்குமுன் தமிழ் சற்றுத் தளர்த்திருந்தமை

அகத்தியர் காலத்திற்குமுன், தமிழ் நூல்கள் சிறிதுபோது கற்கப்படாதிருந்தமை, பின்வருங் காரணங்களால் விளங்கும்.

(1) அகத்தியர் முருகனேநாக்கித் தவங்கிடக்க, அத் தெய்வம் தோன்றி, அவர்க்குச் சில ஒலைச்சுவடிகளைக் காட்டிற்று என்ற கதை,

(2) அகத்தியர் தமிழூ உண்டாக்கினார் என்ற வழக்குத்

(3) தொல்காப்பியப் பாயிரத்தில் ‘முந்துநூல் கண்டு’ என்று கூறியிருத்தல்.

அகத்தியர்க்கு முன்பே, சில ஆரியர் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்திருந்தமை முன்னர்க் கூறப்பட்டது. அவர்வயப்பட்டே பாண்டியன் தமிழைச் சிறிதுபோது வளர்க்காதிருந்திருக்க வேண்டும். கடைக்கழத்திற்குப்பின், பாண்டியரிருந்தும் கழகம் நிறுவாமையும், வணங்காழுடிமாறன் பொய்யாமொழிப் புலவர் கழகம் நிறுவச் சொன்னமைக்கு இணங்காமையும் நோக்கியுணர்க.

தொல்காப்பியர் அகத்தியர்க்குத் தெரியாத சில தொன்றுால்சனளக் கண்டமைபற்றியே, தொல்காப்பியர் என்று அவர் பெயர் பெறவும், ‘முந்துநூல் கண்டு’ என்று பாயிரத்திற்குறிக்கவும் நேர்ந்ததென்க. இதை, பெரும்புலவர் மீனாட்சி சுந்தரம் பின்னையவர்கள் காலத்தில் கழகநூல்கள் அறியப்படாதிருந்ததும், அவருக்குத் தெரியாத முத்துநூல்களை அவர் மாண்பக்கரான டாக்டர் ஓ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் கண்டதுமான நிலைக்கு ஒப்பிடலாம்.

தொல்காப்பியர் அகத்தியர்க்குத் தெரியாத முந்து நூல் கண்டமைபற்றியே, தம் நூலில் அகத்தியத்தைப்பற்றி

எங்கேனும் குறிப்பிடவில்லையென்க. தொல்காப்பியம் அகத்தியத்திற்குப் பிந்தினதாதவின், அதினும் சிறப்பாய் இலக்கண மெழுதப்பட்டது. அகத்தியம் வழக்கற்றமைக்கு இதுவும் ஒரு காரணமாகும். இதை யறியாதார் பிற்காலத்தில், தொல்காப்பியர் அகத்தியத்தைச் சாதித்ததாக ஒரு காலத் தீட்டினர்.

தொல்காப்பியர் அகத்தியரைத் தம் ஆசிரியராகவேனும் ஒரிடத்தும் குறிக்காமையால், அவ்விருவர்க்கு மிருந்ததொடர்பு, வேதநாயகம் பிள்ளைக்கும் மேனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளைக்கு மிருந்தது போன்றதோ என்று ஐயுறக் கிடக்கின்றது.

அகத்தியர் தமிழ்நூற்பயிற்சியைப் புதுப்பித்தமை

டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள், எங்ஙனம் மடங்களினும் தமிழ்ப்புலவர் வீடுகளினும் பயிலப்படாது குவிந்து கிடங்த பல தமிழ் நூல்களைத் திரட்டி அச்சட்டுத் தமிழுலகுக்குத் தந்தார்களோ, அங்ஙனமே அகத்தியரும் சிறிதுபோழ்து பயிலப்படாது கிடங்த தமிழ் நூல்களைத் திரட்டி யாராய்ந்து, தமிழ்நூற் கல்வியைப் புதுப்பித்தாரென்க.

இதனால், தலைக்கழகம் முடிந்தபின்னரே அகத்தியர் தென்னாட்டுக்கு வந்தாரென்பதும், அக்கழகம் நின்றுபோன மைக்குச் சில ஆரியரே காரணமாயிருந்திருக்கலாமென்பதும், இங்ஙனம் தமிழைத் தளர்த்தோரும் தமிழை வளர்த்தோருமாக இருசாரார் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த ஆரியர் என்பதும் நுனித் தறியப்படும்;

மேனாட்டில் முதன் முதல் இலக்கணம் வரைந்தவர் பிளாற்றோ (Plato, B.C 421) என்றும். அவர் பெயர்ச்சொல் வும் வினைச் சொல்லுமே கண்டுபிடித்தார் என்றும் அதன்பின் அவர்தம் மாண்புக்கரான அரிஸ்த்ராட்டில் (Aristotle, B.C. 384) இடைச் சொல்லும் எச்சமுங் கண்டுபிடித்தாரென்றும், மேனாட்டிலக்கணங்கட்டகெல்லாம் அடிப்படையான தும் விளக்கமானதும் உண்மையில் இலக்கணமென்று சொல்லத் தக்கதும், டையோனிசியஸ் திராக்ஸ் (Diogenes Thrax, B.C: 100) எழுதிய இலக்கணமேயென்றும் மாக்ஸ் முல்லர் கூறுகிறார் (

வடமொழியில் நிறைவான இலக்கணமாகிய பாணினீயம் கி.மு. 7ஆம் நூற்றாண்டினது. அதற்கு முன்னமே பல இலக்கண நூல்கள் வடமொழியிலிருந்தன. ஆயினும், அவை யாவும்

வடமொழி முதற் பாவியமான வான் மீகியிராமாயணத்திற்குப் பிற்பட்டவையே. வடமொழியிலக்கணங்கள் முதன்முதல் ஆரிய மறைக்கே எழுந்தனவேனும், அவை தொல்காப்பியத்திற்குப் பிற்பட்டவை என்பதற்கு எள்ளளவும் ஜயமில்லை. அவை ஆரியர் தமிழிலக்கணத்தை யறிந்தபின்னரே இயற்றப் பட்டவையென்பது பின்னர் விளக்கப்படும்.

இங்னனம், உலகத்திலேயே முதன்முதல் திருந்தியதும் இலக்கணமெழுதப்பெற்றதுமான தமிழ், இதுபோது ஒரு புன் மொழியினும் இழிவாயெண்ணப்படுவதற்குக் காரணம், இற்றைத் தமிழரின் அறியாமையும் மதிமையுமேயன்றி வேறன்று.

ஆரியர் தம் மறைநூல்களைத் தமிழர்க்கு நெடுங்காலம் மறைத்துவைத்தது, அவற்றின் தாழ்வு வெளியாகாமைப் பொருட்டேயன்றி, அவற்றின் தூய்மையைக் காத்தற்பொருட்டன்று. தமிழிலுள்ள கலைநூல்களை மொழிபெயர்த்தும், அவற்றை விரிவாக்கியும், வடமொழியிலக்கியத்தை மிகவளர்த்துக்கொண்ட பின்புங்கூட, அவர் தம் மறைநூல்களைத் தமிழர்க்கு நேரேயறிவிக்கவேயில்லை. மேனாட்டாரே முதன்முதல் அவற்றைக் கற்றுத் தம் மொழிகளிற் பெயர்த்துத் தமிழர்க்கறிவித்தனர். இப்போது உண்மை வெளியாகிவிட்டதே யென்று, ஆரியர் தம் முன்னோர் கி. மு. 2500 ஆண்டுக்குமுன் இயற்றிய எளிய மறைமொழிகட்கு, இவ்விருபதாம் நூற்றாண் டிற்குரிய விழுமிய கருத்துக்களையெல்லாம் பொருத்தியுரைக் கின்றனர். இதன் பொருந்தாமை ஆராய்ச்சியில்லார்க்குப் புலனாகாதுபோயினும், அஃதுள்ளார்க்குப் போகாதென்கா.

வடதிசை உயர்ந்ததும் தென்திசை தாழ்ந்ததும்

அகத்தியர் தெற்கே வந்தபின், நிலம் வடதிசையில் உயர்ந்ததும் தென்திசையில் தாழ்ந்ததும் முன்னர்க் கூறப் பட்டது. இங்ஙனமே, கல்வி, கைத்தொழில், வாணிகம், செல்வம், அலுவல், அதிகாரம் முதலிய பிறவற்றிலும் அவ்விரு திசைகளும் (ஆரியமும் திராவிடமும்) மறையே உயர்ந்தும் தாழ்ந்தும்போயினவன் றறிந்துகொள்க.

மேற்கு கிழக்கு என்னும் திசைப் பெயர்கள் போன்றே, உத்தரம் (வடக்கு) தக்கணம் (தெற்கு) என்னும் திசைப் பெயர்களும் ஏற்ற விறக்கங்களை யுணர்த்துவது பின்னர்க் கூறப்படும்.

கன்னடத்தில் இலக்கியம் தோன்றியது கி. பி. 8ஆம் நூற்றாண்டென்றும், தெலுங்கில் தோன்றியது கி. பி. 10ஆம் நூற்றாண்டென்றும், மலையாளத்தில் தோன்றியது கி. பி. 13ஆம் நூற்றொண்டென்றும் கொல்லப்படுகின்றது: தமிழ்லக்கியம் தோன்றிய காலம் இன்ன நூற்றாண்டென்று வரையறுத்துக் கூற இயலாதவாறு, அத்துணைப் பழையையா யிருத்தலின், திராவிடமொழிகளில் தமிழே - மொழியாயினும் நூலாயினும்—மிகத்தொன்மை வாய்ந்ததென்பதைச் சொல்ல வேண்டியதேயில்லை.

தமிழின் திருத்தம்:

திராவிட மொழிக்குள் தமிழ் மிகத் திருந்தியதென்பது, அதன் சொல் வடிவங்களாலும் இலக்கணச் சிறப்பாலும் அறியப்படும்.

தமிழ்ச் சொல் வளம்

(1) தமிழின் வளம் :

தமிழின் சொல்வளத்தைத் தமிழரே இன்னும் சரியாய் உணர்ந்திலர்:

உண்மையுடைமை யென்னுங் குணம், நினைவு சொல் செயல் என்ற முக்கரணங்களையுந் தழுவியது என்பதை உணர்த்தற்கு. உண்மை (உள்+மை) வாய்மை (வாய்+மை), மெய்மை (மெய்+மை) என மூன்றுசொற்கள் தமிழிலுள்ளன.

மனத்தின் வெவ்வேறு வினையையுங் குறித்தற்கு வெவ்வேறு சொல் உள்ளது.

கா : உள்(ஞு), to will (உள்ளம் - will); உணர், to feel' to comprehend (உணர்வு - sentiment, உணர்ச்சி -feeling); நினை, to think, to remember (நினைவு—thought, நினைப்பு—memory); நினைவுகர், to remember, to commemorate; முன்னு, to propose, to think, to intend (முன்னம்—intention, indication); முன்னிடு, to propose, to set before, முன்னிட்டு having proposed, having set before, for the purpose of. ஒரு காரியத்தை முன்னிட்டு என்னும் வழக்கை நோக்குக. முன்னீடு=Proposal; உன்னு, to

imagine(உன்னம்—imagination); உன்னி, to guess (உன்னிப்பு—guessing); எண்ணு(ஞூ), to deliberate, to consider (எண்ணம்—consideration); கருது, to conceive, to think (கருத்து—concept, idea) அறி, to know (அறிவு—knowledge); கொள், to opine (கோள்—opinion, கொள்கை—doctrine); மதி, to estimate, to regard (மதிப்பு—estimation, approximation, respect. மதி—sense); தீர்மானி, to determine, to resolve; நய, to appreciate (நயப்பு—appreciation); தெருச், to perceive clearly; மருள், to be deluded; ஆய், to test, to examine, (ஆய்வு—test); ஆராய், to make a critical study, to investigate (ஆராய்ச்சி—research, critical study); குழ், to counsel, to deliberate குழவை—council.

உளத்தொழில்பற்றி இன்னும் பல சொற்களுள். இவற் கொடு துணைவினை சேர்த்துக்கொள்ளின், இக்காலத்திய மனத்தொழில் நுட்பவேறுபாடுபற்றிய கருத்துக்களையெல்லாம் குறிக்கச் சொற்களை யமைத்துக்கொள்ளலாம்

மனைவிக்குக் கணவனோடுள்ள புலவியின் மூன்று நிலைகளையுங் குறித்தற்கு, முறையே ஊடல், புலவி, துனினை மூன்று சொற்கள் உள்ளன.

ஒரு வினைக்குத்தகுந்த சமையம், நல்ல கருத்தில் செவ்வி என்றும் தீய கருத்தில் அந்றம் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

தமிழின் சொல்வளத்தை நன்றாயுணர்தற்கு நிலைத் தினைச் சொற்களை நோக்கவேண்டும்.

முதலாவது உள்ளீடுள்ள நிலைத் தினையுயிரிகளை மரமென்றும், அஃதில்லாதவற்றைப் புல்லெலன்றும் இருவகையாக வகுத்தனர் முன்னொர்.

“புறக்கா முனவே புல்லென மொழிப்” (மரபு 81.)

“அகக்கா முனவே மரமென மொழிப்” (மரபு. 21)

என்பன தொல்காப்பியம்.

நிலைத் தினையுறுப்புக்களில் ஒவ்வொன்றிற்கும் அதனதன் நுட்ப வேறுபாட்டிற்கேற்ப வெவ்வேறு பெயருள்ளது.

இலையென்னும் ஓரேயுறுப்பிற்கு நால்வேறு சொற்களுள். மா வாழை முதலியவற்றினது இலை யென்றும், நெல் கேழ்வரகு முதலியவற்றினது தாள் என்றும், கரும்பு, பெருஞ்

சோளம் முதலியவற்றினது தோகையென்றும், தென்னை பனை முதலியவற்றினது ஒலையென்றுங் கூறப்படும்.

பூ முதலாவது தோன்றும்போது அரும்பு என்றும், பேரரும் பானபோது போது என்றும், மலர்ந்தபின் மலர் என்றும், விழுந்தபின் வீ என்றும், வாடியயின் செம்யல் என்றும் கூறப்படும்; பூ என்பது பொதுப்பெயர்.

அரும்பு என்னும் ஒரு நிலைக்கே, அதனதன் அளவுக்குத் தக்கபடி, அரும்பு, மொட்டு, முகிழ், முகை, மொக்குள் என வெவ்வேறு சொற்களுள்.

பூக்கள் கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நீர்ப்பூ, நிலப்பூ என நால்வகையாக வகுக்கப்படும் இவற்றுடன், செடிப்பூ என்பதொன்றும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்.

காயின் வெவ்வேறு நிலைகள், பூம்பிஞ்சு, திருகுபிஞ்சு, இளம்பிஞ்சு, பிஞ்சு, அரைக்காய், காய், முக்காற்காய், கன்னர்காய் அல்லது பழக்காய், கடுக்காய் அல்லது கருக்காய் என வெவ்வேறு சொற்களாற் குறிக்கப்படுகின்றன.

மாம்பிஞ்சு வடு என்றும், பலாப்பிஞ்சு மூச் என்றும் விதப்பித்துக் கூறப்படுகின்றன:

பருவத்திற் காய்ப்பது பருவக்காய் என்றும், பநுவமல்லாத காலத்திற் காய்ப்பது வம்பக்காய் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

முதிர்ந்தபின் கனிவில்லாதது காய் என்றும், கடினமானது நெற்று என்றும் கூறப்படுகின்றன:

செவ்வையாய்ப் பழக்காத பழங்கள், வெவ்வேறு காரணம் பற்றிச் சிவியல், சூம்பல், வெம்பல், சொத்தை எனப் பலவகையாகக் கூறப்படுகின்றன. இவற்றுள், சொத்தை வளைசொண்டு, சொத்தை, சொட்டை எனப் பல பெயராற் கூறப்படுகின்றது. சொத்தையான மினகுபழம் அல்லது வற்றல் சொண்டு என்னுஞ் சொல்லால் மட்டும் குறிக்கப்படுதல் காணக்.

பழத்தின் தோல் வகைகட்கு, அதனதன் வன்மை மென்மைக்குத் தக்கபடி, தொலி, தோல், தோடு, ஓடு, சிரட்டை எனப் பல பெயர்களுள்.

விதை வகைக்கு, வித்து, விதை, மணி, முத்து, கொட்டை என வெவ்வேறு சொற்களான.

இங்கும், ஒவ்வொரு ருப்பிற்கும் பற்பல சொற்கள் உள்ளன. அவற்றையெல்லாம் எனது செந்தமிழ்ச் சொல்லிய கூறாதியிற் கண்டுகொள்க.

நெல் வகை மட்டும் நூற்றுக்கணக்கா யுள்ளன: அவற்றுள் சம்பா என்னும் ஒரு வகையே 70 திறமாயுள்ளது.

ஆங்கிலம் இக்காலத்தில் பல்வேறு மொழிகளினின்றும் ஏராளமான சொற்களைக் கடன்கொண்டிருப்பதால், எக்கருத்தையும் தெரிவிக்கவல்ல மொழியாகப் புகழப்படுகின்றது: ஆனால், இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டிலும், ஆங்கிலத்திலும் அதுபோன்ற பிற பெருமொழிகளிலும் இல்லாத பல சொற்கள் கி. மு. 3000 ஆண்டுக்கு முற்பட்ட தமிழிலிருந்தது மிகமிக வியக்கத்தக்கதே.

தமிழில் ஒரு பொருட்சொற்கள் பல பொருள்கட்குள்ளன. பிற திராவிட மொழிகள், பல பொருள்கட்குத்தமிழ்ச் சொற்களையே ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொன்றாகத் தெரிந்துகொண்டிருக்கின்றன:

கா: இல் — இல்லு (தெலுங்கு). மனை — மன (கன்னடம்).

(2) தமிழ்த்தாய்மை :

திராவிடச் சொற்கட்கு மூலம் பெரும்பாலும் தமிழிலேயே உள்ளது.

கா: வென்ன (தெ.) <வெண்ணென் = வென் + நெய்து. லேது (தெ.) < இலது.

செய் (கை) என்பது போன்ற இரண்டொரு சொற்கள், மூலவடிவில் தெலுங்கிலிருப்பது, பொதுவிதிக்குத் தவிர்ச்சிடேயன்றி மாறாகாதென்க.

(3) தமிழ்த்தாய்மை :

தமிழ்மூப் போலப் பிற திராவிட மொழிகளைப் பிற மொழிக்கலப்பின்றி யெழுத முடியாது.

தெலுங்கில் உடலுக்கு வழங்கும் ஓள்ளு, தேகம் என்னும் இருசொற்களில், ஓள்ளு என்பது உடல் என்னும் தமிழ்ச் சொல்லின் சிறைவு; தேகம் என்பது வடசொல்.

(4) தமிழின் முன்மை :

பிற திராவிட மொழிச்சொற்கள் மூலத்திற்குத் தமிழைச் சார்ந்திருப்பதுபோல, தமிழ்ச் சொற்கள் மறித்தும் தம் மூலத்திற்குப் பிற மோழியைச் சார்ந்திருப்பவையல்ல.

(5) தமிழல் திராவிட மொழிகளின் திசைவழக்குத்தன்மை.

தமிழல்லாத திராவிட மொழிகளைல்லாம், ஆரியர் இந்தியாவிற்கு வருமுன், தமிழின் கிளைவழக்குகளாகவேயிருந்தன.

தமிழிலுள்ள சொற்கள், இயற்சொல் திரிசொல் திசைச் சொல் வடசொல் என்று நால்வகையாகத் தொல்காப்பியத் தில் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள், முதல் மூன்றும் தன் சொல்; இறுதி யொன்றும் அயற்சொல்.

முதல் மூன்றுள், முன்னிரண்டும் செந்தமிழ்ச்சொல்; பின்னொன்றும் கொடுந்தமிழ்ச்சொல்.

செந்தமிழ்நாடு

செந்தமிழ் நிலத்தை “வைகையாற்றின் வடக்கும் மருத யாற்றின் தெற்கும் கருவூரின் கிழக்கும் மருவூரின் மேற்குமாம்” என்று இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கிணியர் முதலி யோர் உரைத்தனர்:

செந்தமிழ் நாட்டின் சிறந்த பகுதி இன்றும் பாண்டி நாடேயாயிருத்தனின், இவ்வுரை பொருந்தாது.

“செந்தமிழ் நாடாவது:—வையையாற்றின் வடக்கும், மருத யாற்றின் தெற்கும், கருவூரின் கிழக்கும், மருவூரின் மேற்கும் என்ப. இவ்வாறு உரைத்தற்கு ஓர் இலக்கணங்காணாமையானும், வையை யாற்றின் தெற்காகிய கொற்கை யும், கருவூரின் மேற்காகிய கொடுங்கோளுரும், மருதயாற்றின் வடக்காகிய காஞ்சியும் தமிழ்திரி நிலமாதல் வேண்டுமாதலானும், அஃது உரையன்று என்பார் உரைக்குமாறு:—

“வடவேங்கடந் தென்குமரி
ஆயிடைத்
தமிழ்க்கூறு நல்லுலகத்து

வழக்குஞ் செய்யுஞ் மாயிரு முதலின்
எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் நாடி”

என்றமையானும், இதனுள் தமிழ் கூறும் நல்லுலகமென
விசேஷத்தமையானும், கிழக்கும் மேற்கும் எல்லை கூறாது
தெற்கெல்லை கூறியவதனாற் குமரியின் தெற்காகிய
நாடுகளையொழித்து, வேங்கட மலையின் தெற்கும், குமரியின்
வடக்கும், குணகடவின் மேற்கும், குடகடவின் கிழக்குமாகிய
நிலம் செந்தமிழ் நிலமென்றுரைப்பா” என்றுகரத்தார்
தெய்வச் சிலையார்.

இவ்வுரையே சிறந்தகாகும்: செந்தமிழ் நில,

“சந்தனப் பொதியச் செந்தமிழ் முனியுஞ்
சவுந்தர பாண்டிய னெனுந்தமிழ் நாடனுஞ்
சங்கப் புலவரும் தழைத்தினி திருக்கும்
மங்கலப் பாண்டி வளநா டென்பா”

என்பது பிற்காலத்திற் கேற்றதாகும்:

“செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும்
தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற் கிளாவி” (தொ. எச். 4.)

என்பதால், செந்தமிழ் நாட்டெல்லை தாண்டிய பன்னிரு
நாடுகள் கொடுந்தமிழ்நாடு என்பதும், அவற்றுள் விதப்பாய்
வழங்கிய சொற்கள் திசைச்சொற்கள் என்பதும் பெறப்படும்.

கொடுந்தமிழ்நாடு

கொடுந்தமிழ்நாடு பன்னிரண்டையும்,

“தென்பாண்டி குட்டங் குடங்கற்கா வேண்டுழி
பன்றி யருவா வத்ஸவடக்கு — நன்றாய
சீத மலாடு புனனாடு செந்தமிழ்சேர்
ஏதமில் பன்னிருநாட் டென்”

என்னும் வெண்பாவிற் துறிக்கப்பட்டனவாகத் கூறுவர் பல
உரையாசிரியர். இவையெல்லாம் முதற்காலத்தில் செந்தமிழ்
நாட்டின் பகுதிகளாகக் கொள்ளப்பட்டமையின், இவ்வுரை
பொருந்தாது. இந்துகளுள் வேணாடு புனனாடு என்ற
இரண்டிற்குப் பதிலாக, பொங்கர்நாடு ஒர்நாடு என்பவற்றைக்
குறிப்பர் இளம்பூரணர், சேனாவரையர் முதலிழோர்;
பொங்கர் நாட்டைப் பொதுங்கர் நாடெண்பர் இளம்பூரணர்;

“தாயைத் தள்ளள என்ப குடநாட்டார். நாயை ஞமலி என்ப பூழிநாட்டார்” என்று திசைச் சொற்குக்காட்டுக்கூறுனர் இனம்பூரனர். இங்குக் குறிக்கப்பட்ட இருநாடுக்கும் இப்போது மலையாள நாட்டின் பகுதிகளாக வுள்ளன.

நச்சினார்க்கிணியர் பின்வருமாறு திசைச் சொற்குக்காட்டுக் கூறினர்.

“தென்பாண்டி நாட்டார் ஆ ஏருமை என்பனவற்றைப் பெற்றம் என்றும்; குடநாட்டார் தாயைத் தள்ளள என்றும், நாயை ஞெள்ளள என்றும்; குட்டநாட்டார் தந்தையை அச்சன் என்றும்; கற்காநாட்டார் வஞ்சரைக் கையர் என்றும்; சீதநாட்டார் ஏடா வென்பதனை எலுவன் என்றும், தோழியை இருக்க என்றும், தம்மாமியென்பதனைத் தந்துவை என்றும்; பூழி நாட்டார் நாயை ஞமலி என்றும், சிறு குளத்தைப் பாழி என்றும்; அருவாநாட்டார் செய்யைச் செறு என்றும், சிறு குளத்தைக் கேள்வி என்றும்; அருவாவட தலையார் குறுணியைக் குட்டை என்றும் வழங்குப.

“இலிச் சிங்களம் அந்தோவென்பது; கருநடங் கரைய சிக்க குளிர என்பன; வடுகு செப்பென்பது; தெலுங்கு எருத்தைப் பாண்டிலென்பது; துளு மாமரத்தைக் கொக் கெண்பது. ஒழிந்தவற்றிற்கும் வந்துழிக் காண்க.”

இதனால் தெலுங்கு, கன்னடம் முதலியவை ஒருகாலத்தில் தமிழின் திசைவழக்குகளாகவே யிருந்தன வென்றும், பின்பு கிளை வழக்குகளாகி. இறுதியில் வடக்காறகலப்பால் வேறு மொழிகளாய்ப் பிரிந்துவிட்டன வென்றும் அறியப்படும்.

தெய்வச்சிலையாரும் இக்குத்தை யொட்டியே,

“சந்தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்து முன்னோர் தத்தங் குறிப்பினையுடைய : திசைச் சொல்லாகிய சொல் என்றவாறு.

“பன்னிரு நிலமாவன :—வையையாற்றின்...நாடு, ஓளி நாடு, தென்பாண்டிநாடு. கருங்குட்டநாடு, குடநாடு, பன்றி நாடு, கற்காநாடு, சீதநாடு, பூழிநாடு, மலாடு, அருவாநாடு, அருவா வடதலை என்ப. இவை செந்தமிழ் நாட்டகத்த. செந்தமிழ் (சேர்ந்த) நாடென்றமையால், பிறநாடாகல் வேண்டுமென்பார் எடுத்துக்காட்டுமாறு :—‘‘கன்னித் தென் கரைக் கடற் பழந்தீபம் கொல்லம் கூபகம் சிங்கள மென்னும்

எல்லையின் புறத்தவும், கண்ணடம் வடுகம் கலிங்கம் தெவிங்கம் கொங்கணம் துஞ்சுவம் குடகம் குன்றகம் என்பன குடபாலிரு புறச்சையத்துட னுறைபுகூறுந் தமிழ்திரி நிலங்களும், முடியுடையவரிடு நிலவாட்சியின அரசு மேம்பட்ட குறுநிலக் குடுமிகள் பதின்மரும் உடனிருப்பிருவருவாகிய பன்னிருவர் அரசரும் படைத்த பன்னிரு தேயத்தினும், தமிழ்ச் சொல்லா தற்கு விருப்புடையன்’’ என்றமையானும், “தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்து.....பொருளும்நாடி’’ என நிறுத்துப் பின்னுஞ் ‘‘செந்தமிழியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு முந்துநூல் கண்டு’’ என ஒதியவதாற் சிவணிய நிலமாவது எல்லை குறித்த நிலத்தைச் சார்ந்த நிலமென வேண்டுதலானும், பன்னிரு நிலமாவன :—

“குமரியாற்றின் தென்கரைப்பட்ட பழந்தீபமும் கொல்ல மும் கூபகமும் சிங்களமும், சையத்தின் மேற்குப்பட்ட கொங்கணமும் துஞ்சுவமும் குடகமும் குன்றகமும், கிழக்குப்பட்ட கருநடமும் வடுகும் தெவிங்கும் கலிங்கமும் என்று கொள்ளப்படும்.

“இவற்றுள், கூபகமும் கொல்லமும் கடல்கொள்ளப்படுதலின், குமரியாற்றின் வடகரையைக் கொல்லமெனக் குடயேறினார் போலும். பஞ்சத்திராவிடமெனவும் வடநாட்டார் உரைப்பவாகலான், அவையையந்தும் வேங்கடத்தின் தெற்காதலுங் கூடாமை யுணர்க.

“அந்தநிலத்து வழங்குஞ் சொல்லாகிச் செஞ்சொல்லின் வேறுபட்டுச் சான்றோர் செய்யுளகத்து வருவன நீக்கப்படா என்றவாறு.

“குடாவடியுளியம் என்றவழி, குடாவடி என்பது குடகத்தார் பிள்ளைகட்கு இட்டபெயர். அந்தோ என்பது சிங்களவர் ஐயோ என்பதற்கிட்டபெயர். யான் தற்கரையவருது என்றவழி கரைதல் என்பது கருநாடர் விளிப்பொருளுணரக் கூறுவது. செப்பு என்பது வடுகர் சொல்லுதற்குப் பெயராக வழங்குவது. பாண்டில் என்பது தெவிங்கர் பச்சிற்கும் ஏருத்திற்கும் பெயராகவழங்குவது. கொக்கு என்பது துஞ்சுவர் மாவுக்குப் பெயராகவழங்குவது. பிறவும் இவ்வாறு வருவன பலவற்றையும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க” என்று கூறியிருத்தல் காண்க.*

தெலுங்கு கண்ணட முதலியவை பிற்காலத்தில் பிறமொழி களாய்ப் பிரிந்துபோனவின்பு, அவற்றின் முன்னை நிலையை

*தொல். எச். நா. 1, 4 உரை.

யன்றாது அவை வழங்கும் நாடுகளையும் அயன்மொழி நாடுகளையுன் சேர்த்துக் கொடுந்தமிழ்நாடாகக் குறினர் பவணந்தியார்,

“செந்தமிழ் நிலஞ்சேர் பன்னிரு நிலத்தினும்
ஒன்பதிற் ரிரண்டினில் தமிழொழி நிலத்தினும்
தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற் கிளவி”

என்று, தமிழொழிந்த பதினெண் நிலங்களை,

“சிங்களஞ் சோனகஞ் சாவகஞ் சீனாந் துளங்குடகங்
கொங்கணங் கண்ணடங் கொல்லந் தெலுங்கங் கலிங்கம்

வங்கங்

கங்க மகதங் கடாரங் கவுடங் கடுங்குசலந்
தங்கும் புகழ்த்தமிழ் குழ்பதி னேழ்புவி தாமிவையே”

என்னுஞ் செய்யுளான நிக.

தெலுங்கு கண்ணடம் முதலியவை தமிழினின்றும் பிரிந்து போனபின்பே, பொங்கர்நாடு ஓளிநாடு முதலிய பழங்குசெந் தமிழ்நாட்டுப் பகுதிகள் கொடுந்தமிழ்நாடாகக் கூறப்பட்டன. இதனால், முன்பு கொடுந்தமிழ் நாடாயிருந்தவை பல பின்பு பிறமொழி நாடாய் மாறிவிட்டன என்பதும், செந்தமிழ் நாடு வரவரத் தெற்கு நோக்கி ஒடுங்கிக்கொண்டே வருகின்ற தென்பதும், இதற்குக் காரணம் ஆரியக் கலப்பும் செந்தமிழ்த் தொடர்பின்மையும் என்பதும் அறியப்படும்.

செப்பு என்பது, சொல்லுதல் என்னும் பொருளில் மட்டும் திசைச் சொல்லாகும். மற்றப்படி அது செந்தமிழ்ச் சொல்லே என்பது,

“செப்பு வினாவும் வழா அல் ஓம்பல்” (கிளவி. 13.)

“அஃதன் ரெங்ப வெண்பா யாப்பே” (செய். 78.)

என்பவற்றால் அறியப்படும்.

செப்பு என்பது, தெலுங்கில் சொல்லுதலையும், தமிழில் விடை சொல்லுதலையுங் குறித்தல் காண்க. அதோடு தமிழிலக்கணந் தோன்றிய தொன்முது காலத்திலேயே, செப்பு என்பது ஓர் இலக்கணங் குறியீடாயமைந்ததையும் நோக்குக. (செப்பல் வெண்பாவோசை.)

ஈ தா கொடு என்னும் மூன்று செந்தமிழ்ச் சொற்களில், ஈ என்பது எங்ஙனம் தன் நுண்பொருளை யிழந்து தெலுங்கில் வழங்குகின்றதோ, அங்ஙனமே செப்பு என்பதும் என்க.

தொல்காப்பியர் காலத்தில், தமிழில் வழங்கிய அயன் மொழிச்சொல் வடசொல் ஒன்றே. அதனாலேயே அது தன் பெயரால் வடசொல் எனப்பட்டது. அதன்படி இப்போது தமிழில் வழங்கும் அயன் மொழிச் சொற்களையெல்லாம், ஆங்கிலச் சொல், இந்துஸ்தாணிச் சொல் என அவ்வம்மொழிப் பெயராலேயே கூறல்வேண்டும். திராணிடமொழிச் சொற்கள் மட்டும் திணசச்சொல்லாகவே கூறப்படும்;

தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழின் வழங்கின வடசொற்களும், அருகிய வழக்கேயன்றிப் பெருகிய வழக்கன்று. அவ்வருகிய வழக்கும் வேண்டாமையாய்த் தமிழைக் கெடுத்தற் கென்றே புகுத்தப்பட்டதாகும்.

“வடசொற் கிளஷி வடவெழுத் தொரீஇ¹
எழுத்தொடு புனர்ந்த சொல்லா கும்மே”

என்று தொல்காப்பியர் கூறியது, வடசொல் மேன்மேலுங்கலந்து தமிழ்த் தூய்மையைக் கெடுக்காதவாறு ஒருவாறு தடை செய்ததே யன்றி, இக்காலத்துச் சிலர் என்னுவது போல வடசொல்லையும் பிறசொல்லையும் தாராளமாய்ச் சேர்த்துக்கொள்ளுமாறு விடை தந்ததன்று.

(8) திராவிடம் என்னுஞ் சொன் மூலம்

பழைய காலத்தில் நாட்டுப் பெயர்களும் மொழிப்பெயர்களும் பெரும்பாலும் ‘அம்’ ஏறு பெற்றுத் தமிழில் வழங்கின. கா : ஈழம், கடாரம், சினம், யவனம்.

தமிழம்—தரமின (ம) —தரமிட (ம) —தரவிட (ம) —த்ராவிட(ம) என்னும் முறையில், தமிழம் என்னும் சொல்லே திராவிடம் என்று திரிந்ததாகும்.

தமிழம் என்பது தமின—தவின—தவிட என்று பிராகிருதத்தில் திரிந்தபின்பு, தமின தவிட என்னுடைய வடிவங்கள் த்ரமில, திரமிட, த்ரவிட என்று வடமொழியில் திரிந்ததாக, பண்டிதர் கிரையர்சன் (Dr. Crierson) கூறுவர்.* எங்குனமிருப்பினும், தமிழம் என்னும் சொல்லே த்ரவிட என்று திரிந்ததென்பதற்கு எட்டுணையும் ஜயமில்லை.

கால்நேரவெல் ஜயர் இதுபற்றித் தலைகீழாகக் கூறினர் அவர் தவற்றைக் கிரையர்சனுங் குறித்துள்ளார்.

திராவிட மொழிகள் எல்லாவற்றிற்கும், தமிழ்ம் என்னும் பெயரே பொதுப்பெயராக முதலாவது வழங்கி வந்தது. த்ராவிடம் என்னும் வடிவும், தமிழ்ம் என்னும் பொருளிலேயே, முதன் முதல் வழங்கியதாகும். தெலுங்கு தமிழினின்றும் பிரிந்துபோன பின்பு, முன்பு ஒன்றாயென்னப்பட்ட திராவிட மொழி இரண்டாய்க் கருதப்பட்டு, ஆந்திர திராவிட பாஷா என்னும் இணைப்பெயராற் குறிக்கப்பட்டது. அதன்பின், கன்னடம், மலையாளம் முதலிய மொழிகள் பிரிந்து திராவிடம் பல்கியபின், தமிழ்ம் என்னும் பெயரின் மறுவடிவ மான தமிழ் திராவிடம் என்னும் சொற்களுள், முன்னது தமிழ்மொழிக்கும் பின்னது திராவிட மொழிகள் எல்லா வற்றுக்குமாக வரையறுக்கப்பட்டன.

இதுகாறும் கூறியவற்றால், தமிழே திராவிட மொழி கட்குள் மிகத் தொன்மையானதும் மிகத் திருந்தியதும், மிகவளமுள்ளதும், அதனால் மிகச்சிறந்த திராவிட ஏச்சமானதும் என்றறிந்து கொள்க *.

1. திராவிடம் வடக்கு நோக்கித் தீரிதல்

(1) தமிழ்நாட்டில், பாண்டிநாட்டுப் பகுதியாகிய தென்பாகமே இன்றும் தமிழுக்குச் சிறந்ததாக வளது.

பாண்டியனுக்குத் தமிழ்நாட்டின் என்ற பெயர் திவாகரத் திற் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகவே, பாண்டிநாடு தமிழ்நாட்டைச் சிறப்பிக்கப்பட்டதாகும்.

சோழநாட்டைத் தமிழ்நாட்டென்றும், தொண்டைநாட்டைச் ‘‘சான்றோருடைத்து’’ என்றும் கூறியது பிற்கால மாகும். தமிழரசர்க்குள், முதலாவது ஆரியத்திற்கு முற்றும் அடிமைப்பட்டவன் பாண்டின். அதனாலேயே, இன்று தென் பாகத்தில் வடபாகத் திலிருப்பதுபோன்ற தமிழுனர்க்கியில்லை. ஆயினும், நாட்டுப்புறக்கிலுள்ள குடியானவர்களிடைப் பண்டைத் தமிழ்ச்சொற்களும் வழக்குகளும் பல இன்றும் அழியாதிருந்து, பாண்டிநாட்டின் பழம் பெருமையை ஒரு சிறிது காத்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

2. தமிழ்நாட்டில் தென்பாகம் சிறந்ததென்பதற்குக் காரணங்கள்

(1) தமிழை வளர்த்த அல்லது காத்த மூன்று கழகங்களும் பாண்டிநாட்டிலிருந்தும்.

* Caldwell's Comparative Grammar, pp, 1, 4, 9, 80, 370.

(2) வடபாகத்தில் வழங்காத பல சொற்களும் பழமொழிகளும் வழங்கல்;

(3) வடசொற்கள் தற்பவமாக வழங்கல்.

கா : சாக்ஷி—சாக்கி:

சுத்தம், மிராக்தார் முதலிய சொற்களுக்குத் துப்புரவு. பண்ணையார் முதலிய தனித்தமிழ்ச் சொற்கள் வழங்குகின்றன.

(4) சொற்கள் உண்மை வடிவில் வழங்கல்;

கா : இராமம்—(நாமம்):

(5) அயல் நாட்டினின்று வந்த பொருள்கட்குத் தமிழ்ப் பெயர் வழங்கல்.

கா : bicycle—மிதிவண்டி.

(6) வடபாகத்திலில்லாத பல பயிர்கள் செய்யப்படல்;

கா : காட்டக்கண்ணி, சாமை, குதிரைவாவி.

(7) ஓவியவனர்ச்சி சிறந்திருத்தல்.

(8) சல்லிக்கட்டு. சிலம்பம் முதலிய மறவினையாட்டுக்கள் சிறப்பாய் வழங்கல்.

(ii) திருச்சியெல்லையிற் சொற்கள் குறைதல்:

கா : பரச (sweep) என்ற சொல் வழங்காமை:

(iii) வடார்க்காட்டு அல்லது சென்னைத்தமிழ்கொச்சை மிகல்.

(iv) சென்னைக்கு வடக்கில் மொழிபெயர்தல்:

“வடவேங்கடம்” என்று, வேங்கடம் தமிழ்நாட்டின் வடவெல்லையாகத் தொல்காப்பியப் பாயிரத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆயினும், “தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்து” என்றனால், அதைச் செந்தமிழ் நாட்டின் வடவெல்லையாகக் கொள்வதே பொருத்தமாகும்.

வேங்கடம் இப்போது தெலுங்க நாட்டிற்கு உட்பட்டு விட்டது;

தெலுங்கு மிகுதியும் ஆரியத்தன்மையடைந்து, ஆரியத் திற்கும் திராவிடத்திற்கும் இடைப்பட்ட நிலையிலுள்ளது:

தெலுங்கில் எழுத்தொலிகள் வடமொழியிற்போல் வல்லோசை பெறுகின்றன; வகரம் பகரமாகவும் முகரம் டகரமாகவும் மாறுகின்றன; வடசொற்கள் மிகத் தாராளமாய் வழங்குகின்றன. ஒரு செய்யுள் பெரும்பாலும் வடசொற்களாயிருந்தால், மிகவுயர்ந்த தெலுங்காக மதிக்கப்படுகின்றது.

தெலுங்கு வடிவாகப் பல தென்சொற்கள் மேலையாரிய மொழிகளிலும் வழங்குகின்றன.

கா : தமிழ்	தெலுங்கு	ஆரியம்
விளி	பிலு(ச)ச	L. pello
அள் (காது)	அடுகு	E. appeal, repeal etc.
வரை	விராசு	L. audio
சால்	சாலு	E. audience, audible etc.
வண்டி, பண்டி பண்டி	வண்டி	E. write, A. S. writan
வெள்ளு	வெள்ளு	L. satis, E. satisfy.
		E. bandu
		Ger. wenden,
		A. S. wendan, E. wend
		to go

கேள் என்னும் சொல், வினவு என்னும் பொருளில் தமிழில் வழங்குவதுபோல, அடுகு என்னும் சொல் தெலுங்கில் வழங்குகின்றதென்க. என்னும் Write சொல்லில்ல (வ) பண்டு ஒலித்தது.

(v) தெலுங்கிற்கு வடக்கில் ஆரியமொழி வழங்கல்.

பண்டைக்காலத்தில், தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மராட்டி, குஜராத்தி என்னும் ஐந்தையும், ஆரியரேப்பஞ்சத்ராவியென்று அழைத்தனர். கால்டுவெல் ஜயர் இத்தொகுப்பை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. ஆயினும், இத்தொகுப்பு சரியானதே யென்பது, இம்மடலத்தின் 2ஆம் பாகத்தில் விளக்கப்படும்.

(vi) வட இத்தியாவில் திராவிட மறைவு.

கோண்டி (Gondi), பத்ரி (Bhatri), மால்றமோ (Malto), போய் (Bhoi) முதலிய திராவிட மொழிகள், மெள்ள மெள்ள

ஆரிய மயமாவதை அல்லது மறைந்துபோவதைப் பண்டிதர் கிரையர்சன் 1906 ஆம் ஆண்டே தமது ‘இந்திய மொழிக் கணக்கீடு’ என்னும் நூலிற் குறித்துள்ளார்.

(vii) வட இந்திய மொழிகளில் திராவிட அடையாளம்.

ஆரியர் வருமுன் வட இந்தியாவில் வழங்கிய திராவிட மொழிகள், அவர் வந்தபின் ஆரியத்தொடு கலந்துபோனமையால், ஆரியத்திற்கு மாறான பலதிராவிட அமைதிகள் இன்றும் வடநாட்டு மொழிகளிலுள்ளன. அவையாவன :—

- (1) பிரிக்கப்படும் ஈற்றுருபால் வேற்றுமையுணர்த்தல்;
- (2) சுரெண்ணிற்கும் வேற்றுமையுரு பொன்றாயிருத்தல்;
- (3) முன்னிலையை உளப்படுத்துவதும் உளப்படுத்தாதுமான இரு தன்மைப்பன்மைப் பெயர்கள்.
- (4) முன்னொட்டுக்குப் பதிலாகப் பின்னொட்டு வழங்கல்.
- (5) வினையெச்சத்தாற் காலம் அமைதல்.
- (6) தழுவுஞ் சொற்றொடர் தழுவப்படுஞ் சொற்றொடர்க்கு முன்னிற்றல்;
- (7) தழுவுஞ்சொல் தழுவப்படுஞ்சொற்கு முன்னிற்றல்;
இந்தியில் பல தமிழ்ச்சொற்களும் இலக்கண அமைதிகளும் வழக்குகளும் வழங்குகின்றன:

சொற்கள் :

தமிழ்	இந்தி	பொருள்
ஆம்	ஹாம்	yes
இத்தனை	இத்னா	இவ்வளவு
ஒத்தனை	ஒத்னா	உவ்வளவு
உம்பர்	உப்பர்	மேலே
உழுந்து	உடத்	(ஒரு பயறு)
ஒரம்	ஒர்	பக்கம்

கு	கடா	கடினமான
கிழான்	கிளான்	உழவன்
சவை	சபா	மெல்
செவ்வை	சாப்ள்	துப்புரவு
தடி	சஸ்	கம்பு
தண்	தண்டா	குளிர்ந்த
தண்டம்	தண்ட	தண்டனை
தாடி	டாடி	நாடி.மயிர்
நேரம்	தேர்	வேளை
படு	பட்	விழு
படு	படா	பெரிய
புகல்	போல்	சொல்
பூ	பூல்	மலர்
மாமா	மா மா	மா மன்
மாமி	மாமீ	அத்தை
ஒத்து	மோத்தி	pearl
மேல்	மே	(7-மேவ. உருபு.)
முட்டி	முட்டி	மொழிப் பொருத்து
முக்கு	நாக்கு	நாசி
மோட்டு	மோட்டா	பருமனான
வெண்டை	பிண்டை	வெண்டைக்காய்

இலக்கண அமைதி :

(1) 4 ஆம் வேற்றுமையுருபு தமிழில் 'கு' என்றும் இந்தியில் 'கோ' என்றுமிருக்கின்றது.

(2) இரு மொழிகளிலும் வேற்றுமையடியுடன் உருபு சேர்ந்து மூவிடப்பெயர்கள் வேற்றுமைப்படுகின்றன.

கா : என்மேல், முத்தே.

(3) தமிழில் 'இய' என்பதும், இந்தியில் (முன் விலையில்) 'இயே' என்பதும் வியங்கோள் சுறாகவுள்ளன.

(4) மாறே* (மாறுத்த) என்பது இருமொழியிலும் ஏதுப் பொருளிடைச் சொல்லா யுள்ளது:

இந்தியில் ‘கே’ என்னும் உருபோடு சேர்ந்தே வரும்.

(5) இந்தியில், செய்படுபொருள் குன்றாவினைப் பகுதிகள் ஆவ் (வா ஜாவ் போ) என்னும் ஏவலொருமையுடன் கூடி, இறத்தசால வினையெச்சப் பொருள்படும். கா : ஸ்-ஜான் = கேட்டுவிட்டுப்போ.

இங்ஙனம் தமிழிலுமுண்டு. ஆனால், வினைப்பகுதிகள் இறந்தகால வினையெச்சப் பொருள்படாமல் நிகழ்கால வினையெச்சப் பொருள்படும்.

கா : கேள்வா = கேட்கவா ; கேள்போ = கேட்கப்போ.

(6) இந்தியில் இறந்தகால வினையெச்சங்களும் முற்றுக்களும் ஆண்பாலொருமையில் ஆகார வீறாயுள்ளன.

கா : ஆயா = வந்தான், வந்து.

போலா = சொன்னான், சொல்லி.

இவை ‘செய்யா’ என்னும் வாய்பாடு, வினையெச்சமே பண்டைத் தமிழிலும் வினைமுற்றாய் வழங்கி ற் ரு. பாலுணர் த்தும் ஈறு பிற்காலத்திற் சேர்க்கப்பட்டது.

வழக்கு : ‘பல்லைப் பிடுங்கிவிடு’ என்னும் வழக்கு செருக்கடக்குள்ளும் பொருளில், ‘தாந்த் கட்டேகர்தோ’ என்றும், ‘உயிரைக் கையிலேந்திக்கொண்டு ஓடு’ என்பது ‘ஜான்லேக்கர்பாக்’ என்றும் இந்தியில் வழங்குதல் காணக்,

(viii) இந்தியாவிற்கு மேற்கே பெலுச்சிஸ்தான மலைநாட்டில் பிராஹ்மீ என்னும் திராவிடச் சிறுபுன்மொழி வழங்கல்.

(ix) பெலுச்சிஸ்தானத்திற்கப்பால் திராவிடமொழி வழங்காமையும், திராவிடச் சொற்களே வழங்குதலும்.

இருமொழி தன்னாட்டிற் செவ்வையாயிருந்து, அயல்நாடு செல்லச்செல்லத் திரிவது இயல்பு. ஆங்கிலம் இங்கிலாந்தில் செவ்வையாகவும், இந்தியாவில் திரிந்தும், ஆப்பிரிக்கா சினம்

* புறம் 4, 20, 22, 92—3, 271, 380; நற். 281.

முதலிய இடங்களிற் சிறைதந்தும் வழங்குகின்றது. இங்ஙனமே தமிழ் அல்லது திராவிடமொழி தென்னாட்டிற் செவ்வாவ யாயுர் வடக்கே செல்லச் செல்லத் திரிந்தும் வழங்குவதினால், திராவிடரின் தொல்லகம் குமரிநாடேயென்பது துணியப்படும்.

3. தமிழகத்தின் தொன்மைக் குறிப்புக்கள்

(1) நிலத்தின் தொன்மை

ஞாலத்தில் குமரிநாடு மிகத்தொன்மையானது. இந்தியாவின் முதற்பெயர் நாவலந்தீவு என்பது. இது நாவலந் தன் பொழில் என்றும் வழங்கும். தமிழ்நாடு முழுவதும் ஒரே பொழில் (சோலை) போலிருந்தமையின், பொழில் என்பது நாடு அல்லது உலகம் என்று பொருள்பட்டது. இதனால் தமிழ் நாட்டின் மக்கட்பெருக்கற்ற ஒரு தொன்முதுநிலை யுணரப்படும்.

சரித்திர காலத்திற்கு முற்பட்ட தாழிகளும் அடக்கக் கற்களும் ஏனங்களும், தென்னாட்டிற் பலவிடங்களிற் காணப்படுகின்றன.

“மிகப் பழைமையான மண்ணையோடுகளுள் ஒன்று, ஜாவாவினின்று வந்துள்ளது. அத்தீவு தன்னருசிலுள்ள பிற தீவுகளுடன் ஒருகாலத்தில் ஆசிய நிலத்தோ டினைக்கப் பட்டிருந்தது. அது காட்டுமாந்தன் (Orang-utan) என்னும் குரங்கு வதியும் இடங்கட்கு அணித்தானது. மாந்தனுக்கும் குரங்கிற்கும் இடைப்பட்ட ஓர் உயிரி வதிந்த இடமாகத் தெரிதலால், அது நமக்கு மிக முக்கியமானது”* என்று ஆஸ்பவ்ரெட் கிளாட் (Alfred Ciodd) கூறுவதால், அதனோடு ஒரு காலத்தில் இணைக்கப்பட்டிருந்த குமரிநாட்டின் தொன்மையும் ஒருவாறு விளங்கும்.

யானைக்கையும் மடங்கலுடம்பும் உள்ள யாளி என்னும் விலங்கும், அதுபோன்ற பிறவும் பண்ணைத் தமிழ்நாட்டிலிருந்தும் அதன் தொன்மையைப் புலப்படுத்தும்.

(2) நிலத்துமொழியின் தொன்மை :

இது பின்னர்க் கூறப்படும்.

(3) நிலத்துமக்கள் வாழ்க்கைமுறை

நாட்டுவாழ்க்கையில் : இக்காலத்திற்போலச் சரித்திர நூல்கள் முற்காலத்தில் எழுதப்படாவிட்டனும், முதற்றமிழரின் வாழ்க்கை முறை அகப்பொருட் செய்யுட்களில், சிறப்பாகக் கோவையில், மிகக் காவலாகப் போற்றப்பட்டுள்ளது. மக்கள் எவ்வளவு நாகரிகமண்டினும், அதனால் அவரது நடையடை கொள்கை எவ்வளவு மாறினும், பண்டைமுறைபற்றியே என்றும் பாடவேண்டுமென்று கோவைக்கு ஒரு மரபுள்ளது. அது புலனெறிவழக்கம் எனப்படும். அதாவது, உள்ள துமில்லதுங் கலந்து இனியதாகவே யிருக்கும் நாடக முறையும், இனியதும் இன்னாததுங் கலந்து உள்ளதாகவே இருக்கும் உலகியல் முறையும் ஒருங்கே தமுகிய நூனெறி வழக்காகும்.

குறிஞ்சி நாட்டரசன் மகருக்கு உடையும் அணியும் தழையாகவே கோவையிற் கூறியிருப்பது, மிகப் பழங்காலத்து இயல்லைபக் குறிப்பதாகும். இக்காலத்திற் கராச் சிப் பட்டணியும் ஒரு பெண்ணைக்குறித்துக் கோவை பாடினும், பண்டைத் தழையே தலைவன் கையுறையாகக் கூறப்படுவதன்றிக் கராச்சிப்பட்டு கூறப்படாது. இங்ஙனமே பிறவும்.

பண்டைத்தமிழர் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், தெய்தல், பாலை என ஐந்து வகையான நிலத்திற் குடியிருந்தனர். இவை ஐந்தினை யெனப்படும். இவை நிலைத்தினையாற் பெயர் பெற்றன (இடனாகு பெயர்.) இவற்றின் பெயர் களுள், பாலை மருதம் என்னும் இரண்டும் மரப்பெயர்கள்; ஏனைய பூப்பெயர்கள்.

பாலை எனபது பிறநாட்டிலுள்ளதுபோன்ற வறங்கமணல் நிலமன்று. குறிஞ்சிக்கும் முல்லைக்கும் இடையிலுள்ள நிலம் பாலைமரச் சிறப்பால் பாலையெனப்பட்டது, அது முதுவேனிற் காலத்தில் வற ண்டும் மற்றக் காலத்தில் செழித்துமிருக்கும்.

‘வேளவுக் கிழவனொடு வெங்கதிர் வேந்தன்
நானலந் திருகத் தன்மையிற் குன்றி
முல்லையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் நிரிந்து
நல்லியல் பிழந்து நடுங்குதுய குறுத்துப்
பாலை யென்பதோர் படிவுங் கொள்ளும்’

என்று இளங்கோவடிகள் (சிலப். 11 : 12—16) கூறுதல் காணக. பாலையின் முதுவேனிற்கால நிலையே, பிரிவிற் துரிதாக அகப்பொருட் செய்யுட்களிற் கூறப்படும்.

மக்கள் ஐந்தினை நிலத்திற்குப் பிரித்துபோவது, குறிஞ்சி யினின்று போவதும், அயல்நாட்டினின்று வந்து குடிபுகுந்து போவதுமாக இருவகை. இவற்றுள், முன்னது மக்கட்டபெருக்கால் படிப்படியாய் நிகழ்வது; பின்னது தெரிந்துகோடலால் ஒரே சமையத்தும் நிகழ்க்கூடியது. இவற்றுள் முன்னதே தமிழ்நாட்டில் நிகழ்ந்ததென்க.

குறிஞ்சியில் மட்டும் மக்களிருந்த காலமுழண்டு. அது மாந்தன் தோற்றத்திற்கு அடுத்த சிலையாகும். தமிழ்நூல்கள் தோன்றியது மருதத்தில் நகரம் தோன்றியபின் பாதவின், குறிஞ்சியில் மட்டும் மக்களிருந்த தொன்னிலை அப்போது மறைந்துபோயிற்று. அதனாற் குறிக்கப்படவில்லை. ஆயினும் அதைக் கருத்தளவையான் அறிந்து கொள்ளலாம்.

மாந்தன் தோற்றம் ஆனும் பெண்ணுமாய்த் தானிருந்திருக்க வேண்டும்ரு அவரையே ஆதம் ஏவையென்று கிறித்து மதமும் இல்லாம் மதமுங்கூறுகின்றன.

இருமுது பெருங்குரவரினின்றும் பல மக்கள் தோன்றியபின், குறிஞ்சியில் இடம்போதாமல், சிலர் மூல்லைக்குச் சென்றனர்.

முதற்காலத்தில் உணவு தேடுவதே மாந்தர் தொழிலாயிருந்தது, குறிஞ்சியில் காய்களிகளைப் பறித்தும் வேட்டையாடியும் உண்டுவந்த மக்கள், இயற்கையாய் விளையும் மரவுணவு போதாமையாலும், வேண்டியபோதல்லாம் ஊனுணவு கிடையாமையாலும், செயற்கையாய்ப் பயிர்பச்சைகளையும் விலங்குகளையும் வளர்க்கத்தொடங்கினர். இதற்கு மரமடர்ந்த குறிஞ்சி வசதியாயிராமையால் மூல்லைக்குச் சென்றனர். இதனால் கொடிய விலங்குகட்கும் ஓரளவு தப்பினர்.

மாந்தன் முதன்முதலாய் வளர்த்த விலங்கு ஆவே. ஆன்பது மா என்பதன் மெய் நீக்கம் மா என்று கத்துவது மாவெனப்பட்டது. மா—மான்—மாடு. மா என்பது னகர மெய்தீருபெற்று, ஆவிற்கினமான மானை உணர்த்திற்று. ஆன்பது மாடு என்பதுபோல முதலாவது பொதுப்பெயராயிருந்து, பின்பு பெண்பாலுக்கு வரையறுக்கப்பட்டது. முதலாவது வளர்க்கப்பட்ட விலங்கு மா (ஆ) வாதவின் அதன் பெயர் விலங்கினத்திற்கெல்லாம் பொதுப்பெயராயிற்று. ஆன்பது னகர வீறுபெற்று ஆன் என்றாயிற்று.

மரவுணவும் ஊனுணவும் மக்கட்கு வேண்டியவாயுள் என்னமயின், உழவும் ஆலோம்பலும் ஒருங்கே தோன்றின வென்னலாம். ஆவானது பால்தந்ததுடன் உழவிற் கு வேண்டிய கன்றுகளையும் சன்ற து. புல்வெளிகளில் மாடுகளை மேய்த்துக்கொண்டு, சிறிது புன்செய்ப் பயிர்களையும் விளைத்துக் கொண்டனர் மூல்லை நிலத்தார்.

மாடு பறையரால் மட்டும் தின்னப்படுகின்றது. மேனாடுகளில் அதை எல்லாரும் உண்கின்றனர்.

மூல்லைநிலத்திற் போதுமான நீர்வளமும் நிலவளமு மில்லாமையால், மக்கள் அடுத்தாற்போல், மீணப் பெரிதும் விரும்பினவர் நெய்தல் நிலத்திற்கும் கூலத்தைப் பெரிதும் விருப்பினவர் மருத நிலத்திற்குமாகப் பிரிந்துபோயினர்.

பாலைநிலவாணர்க்கு முதுவேணிலில் உணவு கிடையாமையால், அன்று அவர் ஆறலைக்கவும் சூறை கொள்ளவும் நேரிந்தது.

இந்து நிலத்திலும் மாந்தர் பரவியயின், குறிஞ்சி நிலத்தார் குறி சொல்வதால் குறவர் என்றும், பாலை நிலத்தார் போர்த் தொழில் செய்து மறம். (வீரம்) சிறந்திருந்தமையின் மறவர் என்றும், மூல்லை நிலத்தார் குறிஞ்சிக்கும் மருதத்திற்கும் இடையிலிருந்தமையால் இடையர் என்றும் ஆவைக்காத்தலால் ஆயர் என்றும், மருத நிலத்தார் உழவைச் சிறப்பாய்ச் செய்ததால் உழவர் என்றும், நெய்தல் நிலத்தார் படவுத் தொழில் செய்தமையின் படவர் அல்லது பரவர் என்றுங் கூறப்பட்டார்.

படகு படவு: க—வ, போலி, படவர்—பரவர—பரதவர்—, ர, போலி. படவர் செந்திறமாயிருப்பதால் செம்படவர் எணப்பட்டார். பரதவர் விரித்தல் திரிபு.

நகர வாழ்க்கை நிலை :

மாந்தர் மருத நிலத்திற்கு வந்தபின் நிலையாய்க் குடியிருக்கத் தொடங்கினர்; அதனால் குடியானவர் எனப் பட்டனர். நிலையாய்க் குடியிருந்ததினால், மருத நிலத்தார்கள் முதூரும் பேரூரும் நகரும் மாநகருமாயின. மருத நிலத்தார்கள் பிற நிலத்தார்களினும் பலவகையிற் சிறந்திருந்தமையால், ஊர் என்றே யழைக்கப்பட்டன.

ஊர் நகர் என்னும் பெயர்கள், முதலில் தனி வீட்டையும், பின்பு, வீட்டுத் தொகுதியான ஊரையும் குறித்தன. நகர் என்பது பிற்காலத்தில் பேரூருக்கு வரையறைக்கப்பட்டது.

நிலையான வாழ்க்கையாலும், மாந்தர் பெருக்காலும், முதன் முதல் நகரத்திலேயே நாகரிகம் சிறப்பாய்த் தோன்றிற்று. நாகரிகம் என்னும் சொல்லும் நகரம் என்னும் சொல்லினின்று பிறந்ததே. அது முன்னர்க் கூறப்பட்டது.

அரசியல் :

மாந்தர் நிலையாயுள்ள இடத்தில் ஆட்பொருட் பாதுகாப்பிருப்பதும், நிலையில்லாத இடத்தில் அவையில்லாதிருப்பதும் இயல்பு. மருத் நிலத்தில் மாந்தர் நிலையாயிருந்தமையின், ஆட்பொருட் பாதுகாப்பிற்கு முதலாவது காலலும், பின்பு ஊராண்மை நாட்டாண்மைகளும், அதன் பின் அரசியலும் தோன்றின.

குடிகளை ஒரு மந்தைபோன்றும் அரசனை அதன் மேய்ப்பன் போன்றுங் கருதினர். அதனால், அரசன் கோன் எனப்பட்டான். அவன் கையில், அரசிற்கு அடையாளமாக ஒரு மேய்ப்பன் கோலுங் கொடுக்கப்பட்டது. அது நேராயிருந்தமைபற்றிச் செங்கோல் எனப்பட்டது. செங் கோ ல் செம்மையான அரசாட்சிக்கு அடையாளம்.

கோ = பசு. கோ + அன் = கோவன்—கோன் – கோ (ன்). கோன் என்னும் சொல் ஆவென்னும் பொருளில் ஆரிய மொழி களிற் பெரு வழக்காக வழங்குகின்றது.

Swed.—Dan: ko, Du. koe, Sans. go, Ger. kuh,
Ice. kyr, Irish.—Gael. bo, Læ. bos, Gr. bous.

கோ என்னுச் சொல், ஆவென்னும் பொருளில் தமிழில் வழங்காமையாலும், ஆரியத்தில் வழங்குவதினாலும் அதை ஆரியச்சொல் என்று கொள்ளற்க. பசுவைக் குறிக்க, ஆ, பெற்றம் என ஏனென்யிரு சொற்கள் வழங்குவதினாலேயே, கோ என்னும் சொல் அப்பொருளில் வழக்கற்ற தன்கு.

கோவையுடையவன் கோன். அன் ஈற்றில் அகரம் தொக்கது. ஓ. நோ. யாவர்—யார்.

கோவன், கோன் என்னும் பெயர்கள் இயற்பொருளில் இடையண்டும், உருவகப் பொருளில் அரசனையுங் குறிக்கும்.

‘‘கோவனிரை மீட்டனன்’’ (சிவக, 155) என்பதில் இடையண்டும், ‘‘கோவனும் மக்களும்’’ (சிவக, 1843) என்பதில் அரசனையும் கோவன் என்னுஞ் சொல் குறித்தது.

கோன் கோனார் (உயர்வுப்பன்மை) என்னும் பெயர்கள் இடையர்க்குக் குடிப்பெயராய் வழங்குகின்றன. கோன் என்னும் சொல், செங்கோன் கடுங்கோன் என்னும் பெயர்களில் அரசனைக் குறித்தது:

அரசன் என்னும் பொருளில், கோன் என்னும் பெயரே ஈறு கெட்டுக் கோ என்றாகும். தலைக்கழகக்காலத் தரசர் பெயர் செங்கோன் கடுங்கோன் என்று வழங்கின்றதும், கடைக்கழகக் காலத்தரசர் பெயர் (பாலைபாடிய பெருங்) கடுங்கோ, இளங்கோ (அடிகள்) என்று வழங்கின்றதும், கோ என்னும் பெயர் பசப்பொருளுக் கேற்பதையும் கோன் என்னும் பெயர் அரசனுக்கும் இடையனுக்குமன்றிப் பசவுக் கேலரமையையும் நோக்கு.

கோ என்பதை, ஆ மா எண்பவற்றோடு சேர்த்து,

“ஆ மா கோனவ் வணையவும் பெறுமே”

என்று பவணந்தியார் கூறியது தவறாகும்.

கோ என்னும் பெயர் பெற்றத்திற்கு வழக்கற்றுப் போன மையின், கோன் என்பதின் ஈறுகெட்ட வடிவம், அரசனைக் குறிக்கும்போது மயக்கத்திற்கிடமில்லை.

தா என்னும் சொல் ஆரிய மொழிகளில் வழங்கினும், தமிழக்கு எங்ஙனம் உரியதோ, அங்ஙனமே கோ என்னுஞ் சொல்லும் உரிய தென்க. இன்னும் இதன் மயக்குத் தெளிய, இப்புத்தகத்தின் இறுதியிற் காண்க.

அரசியல் பற்றிச் சில தமிழ்ச்சொற்கள் ஆரிய மொழி களில் வழங்குகின்றன. அவை அரசு, பாழி முதலியன், அரசு என்னுஞ் சொல்லின் வரலாறு பின்னர்க் கூறப்படும்.

பாழி = கர. Gr. polis, a city. இச் சொல்லிலிருந்தே, police (the system of regulations of a city), policy (manner of governing a city or nation), political (pertaining to policy) politics (science of government), polity (civil constitution) முதலிய சொற்கள் பிறக்கும்.

தொழிற் பெருக்கமும் குலப் பிரிவும் :

மருத நிலத்தில் முதலாவது உழவர் என்னும் ஒரே வகுப்பார் இருந்தனர். பின்பு, முறையே வணிகம் அரசியல் துறவு என்பன பற்றி, அவ்வகுப்பினின்றும் பிரிந்து போனவர், வாணிகர் அரசர் அந்தணர் எனப்பட்டார். உழவர் முதலிய நாற்பாலும் பிற்காலத்தில் ஏற்றத்தலைமை முறையில் தலை மாற்றிக் கூறப்பட்டன. உழவர் கடையிற் கூறப்பட்டமையின் கடையர் எனப்பட்டார்.

கொல், நெசவு முதலிய கைத்தொழில்பற்றிய பின்பு உழவர் குலத்தினின்றே பலர் பிரிந்தனர்.

உழவர் பிறரை நோக்க, வேளாண்மையில் (உபசாரத்தில்) சிறந்திருந்தமையின் வேளாளர் எனப்பட்டார். அவருள் வறியராயினார் உழுதுண்பாரும் செல்வராயினார் உழுவித்துண்பாருமாயினர்: இவரே நிறம்பற்றி முறையே கருங்களமர் அல்லது காராளர் என்றும், வெண்களமர் அல்லது வெள்ளாளர் என்றங் கூறப்படுவர். களத்தில் வேலை செய்பவர் களமர்.

கருங்களமரும் ஓமுக்கம், ஊன், இடம், பழக்க வழக்கம் முதலியன பற்றிப் பிற்காலத்திற் பற்பல குலமாய்ப் பிரிந்து போயினர். இங்ஙனமே பிறகுலத்தாரும். இவற்றின் விரிவை எனது தென்னாட்டுக் குலமரபு என்னும் நூலிற் கண்டுகொள்க.

நகரத்தில் அரசியல் தோன்றினபின் திணைமயக்கம் ஏற்பட்டது. மூல்வை நிலத்திலிருந்த இடையரும் பாலைநிலத்தி விருந்த கள்ளர் மறவரும், நெய்தல் நிலத்திலிருந்த செம்பட வரும், குறிஞ்சி நிலத்திலிருந்த குறவரும் நகரத்திற்கு வந்து தத்தம் தொழிலைச் செய்வாராயினர். அவருட் கள்ளரும் மறவரும் முறையே சோழனுக்கும் பாண்டியனுக்கும் படைஞராயினர். பண்டைத் தமிழ்நாட்டின் வெற்றிச் சிறப்பிற்கு இவ்விருகுலமும் பெருங்காரணமென்பது தென்னாட்டுக் குலமரபில் விளக்கப்படும்.

கள்ளர் தனித் தமிழராயிருப்பவும், அவரைப் பல்லவ ரெண்று ஓர் அயல் வகுப்பாராகக் கூறி வருகின்றனர் சிலர்: பல்லவர் என்பார், கி.பி. 4 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 9 ஆம்

நூற்றாண்டு வரையும், சோழநாட்டை அல்லது தொண்டை மண்டலத்தை யாண்ட ஓர் அரசக் குடும்பத்தாரேயன் றித் தனிக் குலத்தினரல்லர். அவருடைய குடிகளும் படைஞரும் தமிழரே. அவருக்குத் தனிமொழியும் தனிமதமுமில்லை. தமிழ் நாட்டு மொழிகளும் மதங்களுமே அவர்க்கிருந்தனவும், செல்வமும் மறமும் படைத்த எவனும், ஒரு படையைத் திரட்டிக் கொண்டு ஒரு நாட்டைக் கைப்பற்ற என்றும் இடமுண்டு.

பல்லவர்க்கிருந்த பட்டப் பெயர்களுள், தொண்டையன் என்பதும் ஒன்று. பல்லவர்க்கும் பண்ணாற்றாண்டுக்கு முன்பே, சோழநாட்டின் வடபாகத்திற்குத் தொண்டை மண்டலம் என்றும், அதன் அரசனுக்குத் தொண்டைமான் என்னும்பெயர் வழங்கின்றை பெரும்பானாற்றுப்படையா லறியப்படும். அவ்வாற்றுப்படைத்தலைவனைப் பாடிய கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார், கரிகால் வளவனையும் பாடியுள்ளார். கரிகால் வளவன் காலம் கி. பி. 1 ஆம் நூற்றாண்டாகும். ஆகையால், புதுக்கோட்டை அரசரைத் தொண்டைமான் என்னும் பட்டம் பற்றிப் பல்லவ மரபினராகக் கூறுதல் பொருந்தாதென்க. மேலும் தொண்டைமான் என்பது தனித் தமிழ்ச் சொல்லாதலுங்காண்க.

வழிபாடும் மதமும் :

வழிபாடாவது ஒரு சிறு தெய்வத்தையேனும் முழுமுதற்கடவுளையேனும் வணங்கும் வணக்கம். மதமாவது வீடுபேறு கருதி முழுமுதற்கடவுளை யடையும் பெருநெறி.

மதி+அம்=மதம். மதித்தல் - கருதுதல். கடவுளைப் பற்றிய மதிப்பு மதமாகும். மதத்திற்குச் சமயம் என்றும் பெயருண்டு. சமை+அம்=(சமையம்)-சமயம். சமைதல்-பக்குவமாதல்: பெண்டிர் பூப்படைதலையும் அரிசி சோறாதலையும் சமைதல் என்று சொல்லுவதும், பக்குவமாதல் என்னுங் கருத்துப்பற்றிகே. மதம் ஆன்மாக்களை வீடு பேற்றிற்குப் பக்குவப்படுத்தலால் சமயம் எனப்பட்டது. சமையம்=பக்குவமான வேளை, வேளை. சமயம் பக்குவமாக்கும் நெறி அல்லது கொள்கை. வேளையைக் குறிக்கும் சமையம் என்னும் சொல், மதத்தைக் குறித்தற்கு ஐகாரம் அகரமாயிற்று. ஒரு சொல் பொருள் வேறுபடுதற்கு எழுத்து மாறுவது, ஒரு சொல்லியல் நூல் நெறிமுறையாகும்.

கா : பழையை (தொண்மை)–பழையை (புராணம்) :
முதலியார்—முதலியோர்:

நொடிப்பழமை, பழமை பேசுதல் என்றும் வழக்குகளை
நோக்குவு

வழிபாடு—Cults.

சிந்தனைத் தெய்வம் :

“மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே”

என்பது தொல்காப்பியம் (அகத். 5)டு

முல்லைத்தெய்வம் மாயோன்

மா = கருப்பு. மாயோன் கரியோன். மாயோனுக்கு மால் என்றும் பெயர். மால் = கருப்பு, மேகம், வானம், கரியோன். முல்லை நிலத்தில், மேலே எங்குப் பார்த்தாலும் நீல அல்லது கரிய வானமும் மேகமுமாய்த் தோன்றுவதாலும், ஆநிரைக்கு வேண்டிய புல்லும் ஆயர்க்கு வேண்டிய வானவாரி அல்லது புன்செய்ப் பயிர்களும் வளர்வதற்கு மழை வேண்டியிருப்பதாலும், மேகத்தை வானத்தோடொடொப்பக் கொண்டதினாலும், முல்லை நிலத்தார் தங்கள் தெய்வத்தைக் கருமையானதென்று கருதி, மாயோன் என்றும் மால் என்றும் பெயரிட்டனர். திருமால் என்பதில் திரு என்பது அடை.

முல்லைநிலத்திற்குரிய கலுழனை (கருடனை)யும் துளசியையும், முறையே மாயோனுக்குரிய ஹர்தியாகவும் பூவாகவும் கொண்டார்கள்.

குறிஞ்சித்தெய்வம் சேயோன்

சேயோன் = சிவந்தவன். சேயோன் சேந்தன் சிவன் என்பன ஒரு பொருட்சொற்கள். குறிஞ்சியில் மூங்கிலால் அடிக்கடி திப்பற்றிக் கொண்டதினாலும், தீ அஞ்சத்தக்கதான் தினாலும். அதைத் (தெய்வமாக அல்லது) தெய்வ வெளிப் பாடாகக் கொண்டு, அதற்குச் சேயோன் என்று பெயரிட்டார்கள்.

சேயோனுக்குக் குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய மயிலை ஊர்தியாகவும், சேவலைக் கொடியாகவும், கடம்பமலரைப் பூவாகவுங் கொண்டனர்.

கோழியை வீட்டில் வளர்த்தது பிற்கால வழக்கம்; சூரபன்மன் மயிலுங் கோழியுமாகிக் கந்தனுக்கு முறையே ஊர்தியுங் கொடியுமானான் என்றது பிற்காலக்கதை. சேவல் போர் செய்வதிற் சிறந்த பறவையாதலால், அத்தொழிலிற் சிறந்த சேயோனுக்குக் கொடியுருவமாய்க் கொள்ளப்பட்ட தென்க:

சேயோனுக்கு முருகன், கந்தன், ஆறுமுகன் என்றும் பெயருண்டு. முருகு என்பது மணம், அழகு, இளமை என்னும் பல பொருள்களை யுடையது. தெய்வத்திற்கு அல்லது பேய்க்கு மனம் விருப்பமென்றும், மலரணிந்துகொண்டாவது மலருள்ள இடத்திலாவது பருவப்பெண்கள் தாங்க்குச் செல்லக் கூடாதென்றும், ஒரு கொள்கை தமிழர்க்குள் இன்றும் இருந்துவருகின்றது.

தெய்வம் இயல்பாக அழகுள்ளதென்று எல்லா மதத் தாராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றது. இதனால் அழகன் என்று திருமாலுக்கும் சொக்கன் என்று சிவனுக்கும் பிற்காலத் திற் பெயர்கள் தோன்றின: அழகு எப்போதும் இளமையொடு கூடியது. கோவையில் ‘நிலைகண்டுரைத்தல்’ என்னுந் துறையை நோக்குக.

கந்தன் என்னும் பெயர், கந்தில் (துணில்) தெய்வ வருவைப் பொறித்த அல்லது செதுக்கிய பிற்காலத்தில் தோன்றினதாகத் தெரிகின்றது. கந்திற்பாவை என்னும் வழக்கை நோக்குக, கந்தனையே ஸ்கந்தன் என்றனர் வடநூலார்:

ஆறுமுகம் என்னும் பெயர் பின்னர்க் கூறப்படும்.

மருதத்தெய்வம் வேந்தன்

வேந்தன் = அரசன்.

தல்வினை செய்தவரின் உயிர்கள் இறந்தபின் மேலுலகத் திற்குச் செல்லுமென்றும், உலகில் (மருதநிலத்தில்) அரசனா சிருந்தவன் மறுமையில் மேலுலகத்திலும் அரசனாவான் என்றும், மருதநில மாந்தர் கருதி, முதன்முதல் இறந்த

அரசனையே வெந்தன் என்று பெயரிட்டு வணங்கினார்கள். மழை மேலிருந்து பெய்வதால், மேலுலக வேந்தனாகிய தங்கள் தெய்வத்தினிடமிருந்தே வருவதாகக் கருதி, மழை வளத்திற்காகவும் அவனை வழிபட்டார்கள்.

நல்வினையாவன வேளாண்மையும் போர்த்தொழிலும், போர்த்தொழிலில் ஒருவன் பிறர் நன்மைக்கென்று தன் உயிரைக் கொடுத்தலால், அது தலைசிறந்த வேளாண்மையாகும். சிறந்த இல்லறத்தார்க்கும் போரில் பட்ட மறவர்க்கும் மறுமையில் வானுலகம் என்பது, அவர் வேளாண்மையிற் சிறந்தவர் என்னும் கருத்துப்பற்றியே,

“செல்விருந் தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான்

நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு” (குறள், 86)

என்றார் திருவள்ளுவர்.

26 ஆம் புறப்பாட்டும் இக்கருத்துப்பற்றியதே.

“நீள்கழன் மறவர் செல்வழிச் செல்க” (புறத். 93)

என்பதனால், போரிலிருந்தவர் வானுலகம் புகுவர் என்ற கொள்கை யறியப்படும்.

உழவுத்தொழில் செய்யும் பள்ளாரும் போர்த்தொழிற்குரிய மறவரும், இன்றும் தங்களை இந்திர குலத்தாரென்றும், தங்கள் குலமுதல்வன் இந்திரனென்றும் கூறிக்கொள்கின்றனர்:

அரசனீடத்தில் வேளாண்மையும் போர்த்தொழிலும் ஒருங்கேயுண்டு, அவன் இம்மையிலும் மழைக்குக் காரணமாகக் கருதப்பட்டான்.

“இயல்புளிக் கோலோச்ச மன்னவ னாட்ட

பெயலும் விளையுன்தொக்கு” (குறள், 545)

“முன்றகோடி மன்னவன் செய்யி னுறைகோடி

யொல்லாது வானம் பெயல்” (குறள். 559)

என்றார் திருவள்ளுவர்.

வேளாண்மைக்குச் சிறந்த உழவர் குடியிருப்பதும், சிறந்த அரசு முதன்முதல் தோன்றியதும் மருதநிலமே.

பாலை நிலத்து மறவர் படைஞராகுமுன், மருத நிலத்து உழவரே போர்த்தொழில் செய்து வந்தனர். அதன் பின்பும் உழவர் போர்த்தொழிலை விட்டுவிடவில்லை. இதை,

“வேந்துவிடு தொழிலிற் படையும் கண்ணியும்
வாய்ந்தனர் என்ப அவர்பெறும் பொருளே” (மரபு. 77)

என்று தொல்காப்பியங் கூறுவதாலும், மள்ளர், மழவர் என்னும் பெயர்கட்கு உழவர் மறவர் என்னு மிருபொருளு முன்மையாலும், உழவர் குலத்தில் ஒரு வகுப்பார் படையாட்சி யேன்று பெயர் பெற்றிருப்பதினாலும், மேனாட்டிலும் கீழ்நாட்டிலுமிருந்த பண்டை அமரநாயக முறை (Feudalism) யாலும் அறியலாம்.

பண்டைக்காலத்தில் அரசரையும் தெய்வமாக வணங்கினர் என்பது, இரணியன், நேபுகாத்தேச்சார் முதலியார் சரித்திரத்தாலும், அரசனும் தெய்வமுமிருக்குமிடம் கோயில் என்று கூறப்படுவதினாலும், அரசனுக்கும் அரசிக்கும் தேவன் தேவி என்னும் பெயர்கள் வழங்குவதாலும், திருவாய்க் கேள்வி திருமந்திர வோலை முதலிய அரசக அலுவற் பெயர்களாலும், பிறவற்றாலும் அறியப்படும்;

வேந்தன் என்னும் பெயரையே, இந்திரன் என்று ஆரியர் மொழிபெயர்த்துக்கொண்டனர். இந்திரன் = அரசன். நாரேந்திரன், மிருகேந்திரன், கவீந்திரன் முதலிய பெயர்களை நோக்குக.

நூறு குதிரைவேள்வி வேந்தன் (இந்திரன்) பதவிக்குத் தகுதியாக ஆரியப்பழமைநூல் கூறும் குதிரை வேள்வி செய்பவன் அரசனே.

கடைக்கழகக் காலம்வரை வேந்தன் வழிபாடு தமிழ்நாட்டிற் சிறந்திருந்ததென்பது, சிலப்பதிகாரத்தாலும் மணி மேகலையாலும் பிறநூல் குறிப்புக்களாலும் அறியப்படும்.

(ஆயர்பாடியில் வேந்தன் வழிபாட்டை நிறுத்திய) கண்ணன் வழிபாடு வரவரத் தமிழ்நாட்டில் வலுத்ததினாலும், நகர மாந்தருள் உழவர் சிறுபான்மையானதினாலும், வேந்தன் மழைவளம் ஒன்றே தரும் சிறுதெய்வமாதலாலும், சைவம் திருமாவியம் என்னும் இரண்டும் வீடுபேற்றிற்குரிய பெருமதங்களாய் வளர்ந்து விட்டமையாலும், வேந்தன் வணக்கம் பெரும்பாலும் நின்றுவிட்டது. இதுபோது ஒரோவோரிடத் துள்ள மழைத்தெய்வவருவருமே பண்டை வேந்தன் வழிபாட்டின் அடையாளமா யுள்ளது.

மருதநிலத் தெய்வத்துக்குப் பண்டிருந்த பெருமையை, அகத்தியர் வேந்தன் சிவிகையைச் சுமந்ததாகத் திருவிளை

யாடற் புராணமும் குமரிமலையை மகேந்திரமென்று வடநூல் கஞம் ஐந்திரத்தை ‘விண்ணவர் கோமான் விழுநூல்’ என்று சிலப்பதிகாரமும் கூறுவதும், வேந்தன் விழாவை ஒரு சோழன் நிறுத்தியதால் புகார் கடல்வாய்ப்பட்டதென்ற கொள்கையும் விளக்கும்.

வேந்தனுக்குச் சேணோன் புரந்தரன் என்றும் பெயருண்டு. சேண் உயரம், சேணுலகத்தரசன் சேணோன். வானுலகைப் புரந்தருபவன் புரந்தரன். புரந்தருதல் காத்தல்.

வெய்தல் நிலத்தெய்வம் வாரணன்

வாரணம் = கடல்; வாரணன் - கடலோன்டு

கடல்மீனாகிய சுறாவின் கோடு (முதுகெலும்பு) வாரண னுக்கு அடையாளமாகக் கொள்ளப்பட்டது:

கடைக்கழகத்திற்குப் பின்புகூட தமிழர் வாரித்துறையில், தேர்ந்திருந்தமையும், தமிழரசர் நாவாய்ப்படை வைத்திருந்தமையும்,

“காந்தனூர்ச்சி சாலை கலமறுத் தருளி....
முரட்டொழிற் சிங்களர் ஈழமண் டலமும்டி...
முந்தீர்ப் பழந்தீவு பன்னீராயிரம்
திண்டிறல் வென்றித் தண்டாற் கொண்டதன்”

என்று முதலாம் இராஜராஜசோழன் (985) கல்வெட்டும்,

“அலைகடல் நடுவுட் பலகலஞ் செலுத்திச்
சங்கிராம விசையோத் துங்க வர்ம்ம
நாகிய கடாரத் தரசனை வாகையம்
பொருகடல் கும்பக் கரியோடு மகப்படுத்து.....
தேனக்க வார்பொழில் மாநக்க வாரமும்டி
தொடுகடற் காவற் கடுமரட் கடாரமும்டி
மாப்பொரு தண்டாற் கொண்ட கோப்பர கேசரி”

என்று இராஜேந்திர சோழன் (1012) கல்வெட்டும் கூறுவதாலும், 13-ஆம் நூற்றாண்டுவரை பாண்டியரும் சோழரும் ஈழத்தொடு வைத்திருந்த போர்நட்புத் தொடர்பினாலும் காறியப்படும்.

* காந்தனூர்—மேல்கடையில் ஓர் ஊர். † ஈழம்—இலங்கை.
† நக்கவாரம்—Nicobar. § கடாரம்—பர்மா.

ஆகவே, வாரணன் என்னும் பெயரே வருணன் என்று வடமொழிலில் திரிக்கப்பட்டதென்க;

பாலைசிலத்தெய்வம் கொற்றவை

பாலைநிலம் முதுவேனிற்காலத்தால் தோன்றுவது

கொற்றம் + அவ்வை = கொற்றவைவ — கொற்றவை. கொற்றம் = வெற்றி. அவ்வை அம்மை என்பதன் போலி, பிற்காலத்தில் பாட்டியைக் குறித்தது.

பாலைநில மாந்தராகிய கள்ளர் மறவருக்கு, அவரது போர்த் தொழிலில் கொற்றத்தைத் தருபவன் கொற்றவை.

கொற்றவைக்கு அம்மை, மாயோள், காளி, அங்காளம்மை, மாரி, பிடாரி, கண்ணி, சூமரி, பகவதி முதலிய பிறபெயர்களுமுண்டு.

அம்மை = தாய், பெண்தெய்வம். முதுவேனிற்காலத்தில் வெப்பத்தினால் தோன்றும் வைசூரிநோய், அம்மையால் தோன்றுவதாகக் கருதப்பட்டு அம்மை எனப்பட்டது. அக்காலத்தில் தழைக்கும் வேப்பிலையும் அம்மைக்குகந்ததாகக் கொள்ளப்பட்டது.

அம்மை (அம்ம) என்பதின் திரிபே அம்மன், அம்பா (வ.) என்பவை.

மாயோள் = கரியள். மாயை-கருமை.

கள்—காளம்—காளி. கள்—கருப்பு. கள்ளம், களங்கம், காளான் (black mushroom) முதலிய சொற்கள் கருப்பு என்னும் மூலப்பொருளைக்கொண்டவை.

காளி வணக்கம் முற்காலத்தில் தமிழகத்தில் மிகச் சிறந்திருந்தது. வங்காளத்தில் உள்ள காளிக்கோட்டம் என்னும் இடப்பெயர் இன்று காளிக்கட்டம்—Culcutta —கல்கத்தா. என்று திரிந்து வழங்குகின்றது. கோட்டம் = அரண், கோயில். கோடு+அம் = கோட்டம். கோடுதல்—வளைதல். கோடிய (வளைந்த) மதிலாற் சூழப்பெற்றது கோட்டம் (தொழிலாக பெயர்). கோடு+ஜி=கோட்டை. தமிழர் அல்லது திராவிடர் பண்டு வட இந்தியா வரை பரவியிருந்தனர் என்பதற்குக் காளிக்கோட்டமும் ஒரு சாஸ்ராம்.

காளி கூளி (பேய்) களின் தலைவி: பேயைக் கருப் பெண்றும் இருளென்றும் கூறுவது உலக வழக்கு.

அம் + காளம் (அல்லது காளி) + அம்மை = அங்காளம்மை.

மாரி = சாவு. காளி அழிப்புத் தெய்வமாகக் கருதப் பட்டதால் மாரியெனப்பட்டாள். மடங்கலை அவளுக்கு ஊர்தியாகக் கொண்டதும் இக்கருத்துப்பற்றியே.

பீழை—பீடை+அரி=பீடாரி (மருஉப்புணர்ச்சி).

ஓ. நோ. பனை+அட்டு=பனாட்டு: அரித்தல் அழித்தல்.

துண்பத்திற்குக் காரணமானவளே அதை அழிப்பவளாக வங்க கருதப்பட்டாள்.

பீடாரி—பீடாரி. பீடாரி=அம் = பீடாரம்:

கண்ணி என்றும் இளையோளாயிருப்பவள்: குமரி என்னும் பெயரும் இப்பொருட்டே.

கும் + அம் = குமம்—குமர் = திரட்சி, இளமை, கண்ணிமை.

ம—ர், போலி. ஓ. நோ: சமம்—சமர்:

“குமரிருக்குஞ் சசிபோல்வாள்” (குற்றா. தருமசாமி. 47)

கும—குமி—குவி. குவிவு—குவவு = திரட்சி.

குமர்+அன் = குமரன். குமர்+இ=குமரி.

குமரன் = திரண்டவன், இளைஞன், முருகன்.

குமரி—திரண்டவள், இளையள், கண்ணி, காளி.

ஓ. நோ. இளவட்டம்=இளைஞன்: வட்டம்=உருட்சி.

E. virgin, from Gr. orago, to swell.

கும்மை — கொம்மை = திரட்சி. ஓ. நோ. குட்டு—கொட்டு.

குமரன்—குமாரன்(வ.) குமரி—குமாரி(வ.) .. குமாரத்தி:

பகவதி (பகவன் என்பதின் பெண்பால்) கண்ணி என்னும் பெயர்கள் பின்னர்க் கூறப்படும்:

‘வளிதருஞ் செல்வனை வாழ்த்தவு மியைவதோ’’ (கவி. 15) என்பதால், குரியனும் பாலைநிலத்தில் வணங்கப்பட்டமை அறியப்படும். ‘சுட்ரோடிரத்தல்’ என்னும் கோலைத் துறையும் இதை யுணர்த்தும்.

இனி, ஐந்தினைக்கும் பொதுவான சில வழிபாடு களுமூல். அவையாவன :—

(1) தீவணக்கம்:

மலையில் மூங்கில்கள் ஒன்றோடொன்று தேய்வத னாலும், சக்கிமுக்கிக் கற்களை ஒன்றோடொன்று தேய்ப்பத னாலும் தீ உண்டாகிறது. தீக்கடை கோலால் நெருப்புண்டாக்கும் வழியை மூங்கிலுரசித் தீப்பற்றுவதி விருந்து. அல்லது கல்லைச் செதுக்கும் போது தீப்பொறி தோன்றுவதிலிருந்தே, முதன்மாந்தர் கண்டுபிடித்திருக்க வேண்டும்.

பொருள்கள் தேய்வதால் உண்டாகும் தெருப்பு, தேய் எனப்பட்டது. தேய்-தேயு (வ.)

தேய்—தே—தீ. ஓ. நோ. தேன்—தே (த்தட்டு)—தீ(ம் பால்). தே+உ =தேய்வு—தேவ. தேய்வு—தெய்வு. தெய்வு+அம் =தெய்வம்: தேவு+அன் =தேவன்.

மாந்தனால் முதன்முதல் வணங்கப்பட்டது தீயாதலால், அதன் பெயர்கள் பிற்காலத் தெய்வங்கட்கெல்லாம் பொதுப் பெயராயின. தீ வணக்கமும் பேய் வணக்கமும் சேர்ந்தே, சேயோன் வணக்கம் முதன்முதல் தோன்றிற்று.

தெய்வம், தேவு, தேவன் :

Sans, deva : L. deus, Cr. theos, god ;

Ice tivi ; W. duw ; Gael — Ir. dia ; A. S. tiw E. deity.

திவ், திவ்ய என்பவை தேவு என்பதன் திரிபோதலால், திவு என்பதைத் தெய்வப் பெயர்க்கு மூலமாகக் காட்டுவது தவறாகும். இங்ஙனம் முதன்முதற் காட்டியது வடமொழி யாரியர். வடமொழிக்குப் பிறமொழியை மூலமாகக் காட்டக் கூடாதென்பதே அவர் நோக்கம். ஆகையால், அவர் கூற்றைப் பின்பற்றுவோரெல்லாம், ஒப்பியன் மொழி நாடியல்லபச் செல்வையா யுணரார். வடமொழி வழக்கற்ற

மொழியாதவின், அதன் சொற்கட்குப் பொருந்தப்புகல்ல் என்றும் முறையில், எதையும் மூலமாகக் காட்டலாம். எப்போருளையும் மூலப் பொருளாகக் கூறலாம்.

தீயானது பொருள்களை அழித்துவிடுவதால் அஞ்சத் தக்கது; சமையலுக்கும் குளிர் நீக்கவும் உதவுவதால் நன்மை செய்வது. அச்சமும் என்மைப் பேறுமே, முதன்முதல் தெய்வ வழிபாடு தோன்றியதற்குக் காரணம்.

தீ வணக்கம் பண்டு எல்லாநாட்டிலுமிருந்தது: இன்றும், விளக்கு வடிவில் அதன் அடையாளம் இருந்துவருகின்றது.

(2) நாகவணக்கம்.

இந்தியாவிலுள்ள 280 வகைப் பாம்புகளுள், அரச நாகம் (King Cobra), நல்லபாம்பு, விரியன் முதலியவை பெரு நஞ்சடையன. இவற்றுள், அரச நாகம் உலகத்திலேயே மிகக்கொடியது. நச்சுப்பாம்புகளுள் பருமனிலும் இதுவே பெரியது. இதற்கடுத்ததே தென்கண்டத்திலுள்ள செம்புதப் பாம்பு (Giant Brown Snake). இவற்றின் நீளம் முறையே 18 அடியும் 12 அடியுமாகும்.

அரச நாகம் அசாம், பர்மா, தென்சினம், மலேயா, பிலிப்பைன் தீவுகள் முதலிய இடங்களிலும் வதிகின்றது:

பாம்புகளுள் மிகப்பெரியவை தென் அமெரிக்காவிலுள்ள அங்க் கொண்டாவும் (Anaconda) இந்தியாவிலும் மலேயா விலுமின் பாந்தனுமே (Python) இவை 30 அடிக்கு மேற் பட்டவை; மாந்தனையும் விலங்குகளையும் பிடித்துச் சிறிது சிறிதாய் விழுங்குபவை.

கடற்பாம்புகளும், அரபிக்கடல், இந்தியப்பெருங்கடல், அமைதிப்பெருங்கடல் ஆகிய இடங்களில்தான் மிகுதியாய் வாழ்கின்றன. ஆகையால், குமரிநாடு பாம்பு நிறைந்த இடமாகும்.

திருநெல்வேலிக் கோட்டகையின் கீழ்ப்பாகத்தில், இன்றும், நல்ல பாம்பினாலும் விரியனாலும் கடியுண்டு மக்கள் அடிக்கடியிறக்கின்றனர். ஆகையால், தமிழர் நாகத்தை வணங்கின்மை வியப்பன்று:

இன்றும் தமிழ்நாட்டிலும் மலையாள நாட்டிலும் சில வீடுகளில் நாகவணக்கம் இருந்துவருகின்றது.

நகர்வது நாகம் : நகர்—நாகர்—நாகம்.

E. snake; A. s. snaca from snican, to creep; Ice. snakr, snokr; Dan. snog; Swed. snok; Sans. naga.

நகத்தில் (மலையில்) உள்ளது நாகம் என்று வடநூலார் கூறுவது சரியன்று. நாகம்—Snake (முதல்விரி—Prostheses).

கீழுளக்கத்தில் பாந்தள் மிகுதியாயிருப்பதால், கீழ் என்பதை அடியென்று நினைத்துக்கொண்டு, ஞாலத்திற் கடியில் ஆதிசேடன் (=முதற்பாம்பு) இருந்து தாங்குவதாகக் கூறினர் பழமையர்.

கீழ்நாட்டில் நாகவணக்கம் மிகுதியாயிருந்தமையால், பிற்காலத்தில் அதைச் சைவத்திலும் திருமாலியத்திலும் உட்படுத்தவேண்டி, நாகம் சிவபெருமானுக்கு அணியாகவும் திருமாலுக்குப் பாயலாகவுங் கூறப்பட்டது.

சிவபெருமான் நாகத்தைத் தலையிலனிந்திருப்பதாகக் கூறுவது, நாகவணக்கத்தின் பண்டைப் பெருமையைக் காட்டும்.

பண்டை எகிப்தியரின் நாகவணக்கமும், கெள்-என்-அத்தென் (Khous-en-Aten) என்னும் எகிப்தியவரசன் நாகவுருவைத் தன் முடியிலமைத்ததும்*, இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கள்.

தாருகா வனத்து முனிவர் சிவபெருமான்மேற் பாம்பை யேவியதாகக் கூறுவது பழமைக்கட்டு.

(3) பேய்வணக்கம்—Demonolatry.

பே என்பது அச்சத்தினால் உள்ளறும் ஓலி; பேம் = அச்சம்;
“பேநாம் உரும்னன வருஷம் கிளவி
ஆமுறை முன்றும் அச்சப் பொருள்” (உரி. 69.)

என்பது தொல்காப்பியம்.

பேபே என்று உள்ளறுகிறான் என்பது வழக்கு; ஓ. நோ. E. babble பே—பேய். ஓ. நோ. E. fay; Fr. fee.

* The Funeral Tent of an Egyptian Queen. p. 96.

பே—பேந்து. பேய், பேந்து என்பவை இடைச்சொல்லாக வழி வழங்கும். கா: பேயப்பேய (விழிக்கிறான்), பேந்தப்பேந்த (விழிக்கிறான்):

பேந்து: ஒ. நோ. Ger. feind; Dut. vijand; A. S. feond; E. fiend.

சேம்பர் அகராதியில், A. S. feond, pr. p. of feon, to hate என்று கூறப்பட்டுள்ளது; feon என்பதற்கு அஞ்ச என்பதே மூலப்பொருளாயிருக்கலாம்.

பேய் = அச்சம். அச்சத்தைத் தரும் ஆவி பேய் எனப் பட்டது: பேய்கள் அகாலமாய் இறந்தோரின் ஆவிகளன்றும், அதற்கிற் பல வகையுண்டென்றும் சொல்லப்படுகிறது:

பேய்களை மனவுறுதியாற் கட்டுப்படுத்தி, அவற்றாற் பயன் கொள்வது மந்திரம். மந்திரம், மாந்திரிகம், மாந்திரிகன் என்பன முறையே மந்திரமொழிக்கும் வினைக்கும் வினைஞானுக்கும் வழங்கும் பெயர்கள். மந்திரம் வாய்மொழி என்றும் பெயர்களுள், முன்னது கடவுள் பேய் இரண்டையும் பற்றியது; பின்னது கடவுளையே பற்றியது.

பேய்களுக்குத் தலைவி காளியாதலால், அவளை வழி படுதல் ஜத்தினைக்கும் பொதுவும் மாந்திரிகர்க்குச் சிறப்பும் ஆயிற்று. மாந்திரிகர் அவளை வாலை (=இளையள், கண்ணி) என்பர்.

கட்டுவைப்பித்தல், வேலன் வெறியாட்டு, தேவராளன், தேவராட்டி என்பவை மாந்திரிகம் பற்றிய பழங் குறிப்புகளாகும்.

பேய்களில் ஒருவகை பூதம். பூதம் பெருஞ்செயல் செய வல்லது. காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்த சதுக்கப் பூதத்தைப் பற்றிச் சிலப்பதிகாரத்திற் காண்க.

பூத வணக்கம் பண்டைக்காலத்தில் சிறப்பாயிருந்த தினாலேயே, சிவபெருமான் பூத கணங்களுக்குத் தலைவர் எனப்பட்டார்.

பூதம் என்னும் பெயர் பெருமைப் பொருள்து. பொது பொது (இரட்டைக் கிளவி), பொதுக்கு, பொந்து என்னும் சொற்களை நோக்குக. பொந்து — பொந்தன் — மொந்தன். ஒ—உ—ஊ, பொது — (புது) — புது. இரும்பூது — இறும்பூது. பூது —

ஆம்—பூதம். பேய்களிற் பெரியது பூதம். உலகின் ஜம்பெருங் கருவிப்பொருள்கள் ஜம்பூதம் எனப்பட்டன.

இந்தியா, எகிப்து, சீனம் ஆகிய நாடுகள் பண்டைக் காலத்தில் மாந்திரிகத்திற் சிறந்திருந்தன.

பேய்களைத் தெய்வம் என்பது, இருவகை வழக்கிலும் தொன்று தொட்டு இன்றுவரை யுள்ளது.

(4) நடுகல் தெய்வம்.

“காட்சி கல்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்
சீர்த்தகு மரபிற் பெரும்படை வாழ்த்தல்” (புறத். 5.)

என்பது தொல்காப்பியம்.

மதுரைவீரன், மாடசாமி, கருப்பசாமி முதலியவை நடுகல் தெய்வங்களே.

(5) கற்புத் தெய்வம்.

கண்ணகி வரலாறு காண்க:

(6) தென்புலத்தார் வணக்கம்—Ancestor Worship.

பண்டைத் தமிழர், இறந்துபோன தம் முன்னோரைத் தென் புலத்தார் என்று பெயரிட்டுச் சமையம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் வணங்கி வந்தனர். இது முன்னோரை நினைவுகூர்வதும் பெரியோர்க்குச் செய்யும் மதிப்புமாகும். இது சினநாட்டில் மிகுதியாக வள்ளது.

‘தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தானென்றாங் கைம்புலத்தா ரோம்பல் தலை’

என்றார் திருவள்ளுவர்.

(7) நிலா வணக்கம்:

நிலாவும் ஒருகாலத்தில் வணங்கப்பட்டதைப் ‘பிறை தொழுகென்றல்’ என்னுங் கோவைத்துறையா லநியலாம்.

நால்வேள்வி :

வேள்+வி=வேள்வி. வேட்டல் விரும்பல். விருப்பத்தோடு பிறரை யுண்பிப்பது வேள்வி.

‘இனைத்துணைத் தென்பதொன் நில்லை விருந்தின்
ரூணைத்துணை வேள்விப் பயன்’’ (குறள். 87).

என்னுங் குறளில், விருந்தைத் திருவள்ளுவர் வேள்வி
யென்றமை காண்கடு

வேந்தன், வாரணன் முதலியோர்க்குச் செய்யும் தேவ
வேள்வியும், பேய்கட்குச் செய்யும் பூத வேள்வியும்,
முன்னோர்க்குச் செய்யும் தென்புலத்தார் வேள்வியும்,
விருந்தினர்க்குச் செய்யும் மாந்தர் வேள்வியுமெனத் தமிழர்
செய்துவந்த வேள்வி நான்கு இவற்றொடு மறையோதுதலைப்
பிரம்யாகம் என்று சேர்த்து, பஞ்சமகாயக்ஞும் என்றனர்
ஆரியர். இதன் பொருந்தாமையை அறிஞர் அறிக, ராஜகுயம்,
அசுவமேதம் முதலிய ஆரிய வேள்விகள் தமிழர்க்குரியவை
யல்ல, தமிழரசர் அவற்றை வேட்டது பிற்காலமாகும்.
மதம்—Religion

முதலாவது, முற்கூறிய சிறு தெய்வ வணக்கங்களே
தமிழர்க்கிருந்தன. பின்பு அவற்றிலிருந்து பெருந்தெய்வ
வணக்கமாகிய மதம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது.

குறிஞ்சித் தெய்வ வணக்கத்தினின்று சைவமும்,
மூல்லைத் தெய்வ வணக்கத்தினின்று திரு மா வி ய மும்
தோன்றின. பாலைத் தெய்வமாகிய காளி, சிவபெருமானுக்குத்
தேவியாகக் கொள்ளப்பட்டாள். மருதத் தெய்வமும் நெய்தல்
தெய்வமும் கடைக்கழகக்காலம் வரை வணங்கப்பட்டுப் பின்பு
கைவிடப்பட்டன.

சேயோன் என்னும் பெயரின் மறுவடிவமே சிவம் என்பது
சிவ—சே (மருஷ). சிவ+அம் = சிவம். சிவம்+(அன்)= சிவன்
சே+ய்= சேய். சே+ஒன்= சேயோன். சேந்தோன் சேந்தன்
சிவன், சேயோன் சேந்தன் என்னும் மூன்றும், சிவந்தவன்
என்று பொருள்பட்டு முருகனையே அல்லது ஒரு தெய்வத்
தையே முதலாவது குறித்தன.

சேய், சேயோன், குமரன் என்னும் பெயர்கட்கு. மகன்
என்று தவறாகப் பொருள்கொண்டு, சிவம் என்பது
சேயோனின் தந்தையென, ஒரே தெய்வத்தை யிரண்டாகக்
கூறிவிட்டனர் ஆரியர். இங்ஙனம் செய்தது, ஆரியத்தெய்வ
மாகிய ருத்திரனைச் சிவத்தோடிணைத்தற்கும் உதவிற்று.

முருகனும் சிவமும் ஓன்றேயென்பதை, சேயோன் சிவன் என்னும் இருபெயர்களும் ஒரே பொருஞ்சைமொயாலும், குறிஞ்சிக்குரிய மலை, காளை, துடிமுழு, புலித்தோல், கரித்தோல் முதலியவை சிவனுக்குக் கூறப்படுவதாலும், குமரன் என்பதின் பெண்பாற் பெயரான குமரி என்பது சிவன் தேவி யாகிய காளியைக் குறித்தலாலும் அறியப்படும்.

திசைகளைத் தெய்வத்திற்கு முகங்களாவும் கைகளாகவுங் கூறுவது வழக்கம். திசைகள் முதலாவது நான்கென்றும் பின்பு உயர்திசையைக் கூட்டி ஐந்தென்றும், பின்பு உயர்திசையும் அடித்திசையுங் கூட்டி ஆறென்றும், பின்பு நான்கு பெருந்திசையும் நான்கு கோணத்திசையுமாக எட்டென்றும். பின்பு இவற்றை உயர்திசையும் அடித்திசையுங் கூட்டிப் பத்தென்றுங் கூறப்பட்டன.

ஐந்து திசைகளும் எட்டுத்திசைகளும், முறையே சிவபெருமானுக்கு ஐம்முகங்களாவும் எட்டுக் கைகளாகவும், ஆறுதிசைகளானவை. முருகனுக்கு ஆறு முகங்களாகவுங் கூறப்பட்டன. ஆறு முகங்கட்கும் முகத்திற் கிரண்டாகப் பன்னிருகைகள் கூறப்பட்டன. சிவபெருமானுக்கும் ஆறுமுகம் என்று ஒரு காலத்தில் கொள்ளப்பட்டிருந்தமை, அவர் தமது ஆறுமுகங்களினின்றும் ஆறுபொறியைத் தோற்றுவித்து முருகனைப் படைத்ததாகக் கூறும் கந்த புராணக் கதையாலறியலாம். ஆறுமுகத்தை ஷண்முகம் என்று மொழி பெயர்த்தும், சுப்பிரமண்யன், கார்த்திகேயன், குகன் எனப்படுவடமொழிப் பெயர்களையிட்டும், பனிமலையில் சரவனப் பொய்கையிற் பிறந்ததாகக் கதை கட்டியும், முருகனை ஆரியத் தெய்வமாகக் கூறினர் வடநூலார்.

முழுமுதற்கடவுளுக்குப் பேரண்டத்தையே வடிவமாகக் கூறுவது வழக்கமாதலால், மாலையில் தோன்றும் செவ்வானம் சிவபெருமானுக்குச் சடையாகவும், செவ்வானத்திற்கு மேலாகத் தோன்றும் பிறையையும் பனிமலையுச்சியில் பிறக்கும் கங்கையையும் அவர் தலையிலணிந்திருப்பதாகவும் உருவகித்துக் கூறினர் முன்னோர்.

திங்கள் தக்கன் புதல்வியர் இருபத்தெழுவரை மணந்ததாகக் கூறுவது, இராவான் சடர்கட்குத் தலைமையானது நிலா என்பதே. உடுபதி என்னும் பெயரை நோக்குக:

தீ முதன்முதல் வணங்கப்பட்ட தெய்வமாதலாலும், இறைவன் பெரும்பாலும் தீயாக அல்லது ஒளியாக வெளிப்

படுவதாலும், ஜம் பூதங்களுள் தீயே அறிவு, தூய்மை, நன்மை, அழிப்பு முதலிய பலவகையில் இறைவனைக் குறித்தற்குச் சிறத்தலாலும், அதன் நிறம்பற்றிய சிவம் என்னும் பெயரே முழுமுதற் கடவுட்குச் சிறந்த பெயராகக் கொள்ளப்பட்டது.

சிவபெருமானுக்குச் செம்மணியாகிய மாணிக்கத்தை உவமை கூறுவதாலும், முதன் முதல் சைவத்துறவிகளே நெருப்பின் நிறமான காவியுடையை அணிந்ததினாலும், சிவம் என்னும் சொல்லுக்குச் சிவப்பு என்னும் பொருளே தெளிவாயிருத்தலாலும், சிவம் என்பது தமிழ்த்தெய்வமேயாதலாலும், மங்கலம் அல்லது நன்மை செய்பவன் என்று பொருள்கூறிச் சிவம் என்னுஞ் சொல்லை வட்சொல்லாகக் கூறுவது பொருந்தாது.

செம்மை என்னும் நிறம் பற்றிய சொல்லுக்கு, நேர்மை, நேர்மையான ஒழுக்கம் என்று பொருள் வந்தது, துறவிகள் காவியுடையணிந்ததினாலேயே, செம்மையாயிருத்தல் என்பது, முதலாவது செங்கோலமாயிருத்தல் என்று பொருள்பட்டுப் பின்பு, செவ்வையா யொழுகல் என்று பொருள்பட்டது.

சிவம் தமிழ்த் தெய்வமேயென்பது, ஆரியர் வருமுன்னமே, மோஹன் ஜோ-டேரோவில் சைவம் வழங்கியதினாலும்,

“மந்திர மாமலை மகேந்திர வெற்பன்”

“மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற்

சொன்ன வாகமந் தோற்றுவித் தருளியும்”

“பாண்டி நாடே பழம்பதி யாகவும்”

“தென்னா டுடைய சிவனே போற்றி”

என்று மாணிக்கவாசகர் கூறுவதாலும் அறியப்படும்.

முதலாவது ஒரு தெய்வமாயிருந்த சிவத்திலிருந்து, முருகன், பிள்ளையார், சாத்தணார், பைரவன், வீரபத்திரன் எனப் பல தெய்வங்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன பழமையரால்.

பிள்ளையார் என்று முதலாவது முருகனுக்குப் பெயரிடப் பட்டது. பின்பு ஆனைமுகத்தர் முத்த பிள்ளையார் எனப் பட்டார். இப்போது, முத்த பிள்ளையாரே பிள்ளையார் எனப்படுகிறார்.

ஓங்கார வரிவடிவம் யானை வடிவுபோவிருத்தலாலும் கயமுகன் என்னும் அசரணைக் கயமுகத்தொடு சென்ற சிவ

ஆற்றல் கொன்ற தென்னுங் கதையாலும், பிள்ளையார் என்ற தெய்வம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. கணபதி (ஷதகணங்களுக்குத் தலைவர்) என்னும் பெயர் சிவனுக்கும் ஏற்றலாலும், சிவனுக்கும் பிள்ளையாருக்கும் முக்கண் கூறப்படுவதாலும், அவ்விருவரும் ஒருவரே யென்பதுணரப்படும்.

இங்குமே பிறதெய்வங்களும் ஒவ்வோர் காரணம் பற்றித் தோற்றுவிக்கப்பட்டனவாகும்.

பிள்ளையார் வணக்கம் கடைச்கழகக்காலத்திற்கு முந்தீயிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. முருகனுக்குப் பிள்ளையார் உதவினதாகக் கந்தபுராணங் கூறுவது களிறுதரு புணர்ச்சியேயன்றி வேறானது.

சிவபெருமானுக்குப் பகவன், ஜயன் என்று பெயர் களுண்டானமையின், காளிக்குப் பகவதி, ஐயை என்று பெயர்களுண்டாயின. பகவன் என்னும் பெயருக்கு அறிவு, திரு, ஆட்சி, ஆற்றல், அவாவின்மை, புகழ் என்னும் அறு குணங்களையுடையவன் என்று பொருள் கூறப்படுகிறது. சிலர் பகம் என்பது குறி (இலிங்கம்) யென்றும், பகவதிவிற் குறிக்கப்படும் கடவுள் பகவன் என்றும் கூறுகின்றனர். இருபாற்கூட்டத்தால் உயிர்கள் தோன்றுவதாலும், கடவுளிடத்தில் தாய்க் கூறும் தந்தைக் கூறும் உள்ளன என்னுங் கருத்தில், சிவபிராணை அம்மையப்பன், மாதொருபாகன், மங்கைபங்கன் முதலிய பெயர்களால் அழைப்பதாலும், வழிபடப்படும் சிவவுரு இலிங்கப் பெயருள்ளதாயும் இலிங்க வடிவமாயுமிருத்தலாலும், எல்லாவற்றையும் தோற்றுவிக்கும் ஒரு மூல ஆற்றலைக் குறிவடிலால் முன்னோர் குறிப்பித்தார் என்று கொள்ளல் பொருத்தமானதே.

“எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு”. (குறள். 355)

காளி துடுக்கு நிலையளாதவின், அமைந்த நிலைக்குரிய தேவிவடிவம் சிவன் என்பதின் பெண்பாலான சிவை என்னும் பெயராற் குறிக்கப்பட்டது. சிவையைப் பார்வதியென்பர் வடநூலார்.

சிவை பர்வதவரசன் மகளாகிப் பார்வதியென்று பெயர் பெற்றதாக ஒரு கதை கூறப்படுகிறது. ஆனால், குறிஞ்சித் தேவி என்று பொருள்படும் மலைமகள் என்னும் பெயரையே, மலைக்குமகள் எனப் பிறழவுணர்ந்து அக்கதைகட்டப்பட்டதோ

என ஜூயிரக் கிடக்கின்றது. கலைமகள், மலர்மகள், நிலமகள் முதலிய பெயர்களில் மகள் என்பது முறைக்குறிக்காது பெண் பாலையே குறித்தல் காண்க. பர்வதவரசன் என்னும் தொடரும் மலைகட்கு அரசுபோற் சிறந்த பணிமலையையே குறித்தலையும், சிவன் பண்டு குறிஞ்சித் தெய்வமாயிருந்த தையும், மகேந்திரம் முழுகியபின் பணிமலை சிவனுக்குச் சிறந்த இடமாகக் கொள்ளப்பட்டமையையும் நோக்குக. ஆகவே, மலையரசன் பெற்ற மகள் என்பது பணிமலை அடைந்த அல்லது தாங்கிய பெண்டெய்வம் என்றே பொருள்படுவது காண்க.

சிவனியமும் (சைவமும்) மாலியமும் (வைணவமும்) வெவ்வேறு சமயங்களா யிருக்க அவற்றை ஆரியர் முத்திருமேனி (திரிமுர்த்தி)க் கொள்கை பற்றி ஒன்றாயிணைத்ததால், சில புதுக் கருந்துக்களைக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. அவையாவன ।—

அரன் = தேவன், இப்பெயரின் வரலாறு பின்னர்க் கூறப்படும்,

(1) சிவபெருமானுக்கு அழிப்பும் திருமாலுக்குக் காப்பும் தொழிலாக வருத்தல்.

தீ போல்பவன் சிவன் என்றும் மேகம் போல்பவன் திருமால் என்றுங் கொண்டமையால், முறையே அவற்றின் தொழிலான அழிப்பும் காப்பும் அல்லிருவர்க்கும் கூறப்பட்டன. தீ ஆண்டன்மையும் நீர் பெண்டன்மையுங் குறித்தற்கேற்றல் காண்க.

(2) அரியரன் (ஹரிஹரன் அல்லது சங்கர நாராயணன்) என்ற வடிவம் அமைத்தல்.

(3) திருமாலை மலைமகளுக்கு அண்ணன் என்றல்:

இவ்விருவர் நிறமும் கருமை யென்பதையும் நோக்குக, கருமை, நீலம், பசுமை என்னும் மூன்றும் ஒன்றாகவே கொள்ளப்படும்.

(4) பிரமன் திருமாலின் மகள் எனல்.

இம்முறை காட்டற்கே, பிரமனுக்குத் திருமாலின் திருவுந்தித் தொடர்பு கூறப்பட்டது:

திருமாலியராய்த் தெரிகின்ற தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்து திருமால் தனித் தெய்வமாகப் பிரித்துக் கூறப்பட்டு, அதிலிருந்து திருமாலியமே சிறந்து வருகின்றது என்பதற்குச் சான்றுகள் :—

(1) தொல்காப்பியம் :

- i. ‘மாயோன் மேய’ என்ற நூற்பாவில் மாயோனை முற் கூறுதல்.
- ii. “மாயோன் மேய மன்பெருஞ் சிறப்பிற் நாவா விழுப்புகழ்ப் பூவை நிலையும்” என்று மன்னர்க்குத் திருமாலை உவமை கூறல்.

(2) திருக்குறள் :

- i. “தாமரைக் கண்ணான்” என்றும், “அடியளங் தான் தா அயதெல்லா மொருங்கு” என்றும், திருமாலை விதப்பாய்ச் சுட்டல்;
- ii. “தேவிற்றிருமால்” என்று கவிசாகரப் பெருந் தேவனார் கூறல் (திருவள்ளுவ வெண்பாமாலை).

(3) சிலப்பதிகாரம் :

திருமாலைப்பற்றிய பகுதிகளை மிகச் சிறப்பாய்க் கூறல்.

(4) தமிழ் நெடுங்கணக்கு அரி ஓம் நம என்று தொடங்கியதால் அரிவரியெனப்படுதல்.

(5) இதுபோது சில சைவரும் இராமம் நாமம் அணிதல்.

சிவன் திருமால் என்னும் தமிழக் தெய்வங்களோடு, முறையே ருத்திரன் விஷ்ணு என்னும் ஆரியதெய்வங்களை இணைத்து விட்டனர் ஆரியர். ஆரியர்க்கு ருத்திரன் புயற்காற்றுத் தெய்வமும் விஷ்ணு சூரியத் தெய்வமுமாகும்.

காளிக்குச் சிறந்த இருப்பிடம் சுடலையாதலானும், பேய்கட்குத் துணங்கைக் கூத்து உரியதாதலானும், காளியின் கணவனான சிவபெருமான் சுடலையாடி யெனப்பட்டார்.

சிவபெருமானுடைய முத்தொழிலையே திருக்கூத்தாக உருவகித்தனர் உயர்ந்தோர்.

சைவம்* பற்றிய சில தமிழ்க் குறியீட்டுப் பொருள்கள் ஆணைந்து (பஞ்ச கவ்யம்) :

ஆணைந்தை (துடிசைகிழார் அ. சிதம்பரனார் செந்தமிழ்ச் செல்வியிற் கூறுகிறபடி) பால் தயிர் வெண்ணென்ற மோர் நெய் என்று கொள்ளுவதே பொருத்தமாயிருக்கிறது. ஆணைந்தைப் பஞ்ச கவ்யம் என்று மொழிபெயர்த்துக் கூறினதுடன், பால், தயிர், நெய், கோழுத்திரம் சாணம் என்று பிறழக் கறி விட்டனர் ஆரியர்.

திருநீறு :

சிவபெருமான் தம்மை யடைந்தவரின் தீவினையை ஏரித்து விடுகிறார் என்னுங் கருத்துப்பற்றியதே, திருநீற்றுப் பூச்சாகத் தெரிகின்றது. நீறு=சண்ணம், பொடி, பூதி யென்பது நீற்றின் மறுபெயர். பூதி (பழுதி)–பூதி. ஒ. நோ. போழ்து (பொழுது)–போது. பூடி=பொடி, தூள். பூதியை ‘ஸீ’ என்னும் முன்னொட்டுச் சேர்த்து, வீபூதியென்று வடசொல்லாக்கினர்.

உருத்திராக்கம் :

உருத்திர + அக்கம் = உருத்திராக்கம்.

உருத்திரன் என்று சிவபெருமானுக்கொரு பெயர் தமிழிலேயே யிருந்தது. உருத்தல்=சினத்தல், தோன்றுதல். உரும்=நெருப்பு, சினம், இடி. உருமி=புழுங்கு. உருமம்=உச்சிவேளை. உருப்ப=அழல (புறம். 25). உரு என்ற சொல் முதலாவது நெருப்பையும் பின்பு சினத்தையும் குறித்தது. ஐ. நோ. அழல்—அழலுதல்=சினத்தல். கனல்—கனலுதல்=சினத்தல். சினம் நெருப்பின் தன்மையுடையது. “சினம..... கடும்” (குறள். 306). நெருப்பின் தன்மை ஓளியாதலாலும், ஓளியால் பொருள்களின் வடிவந் தோன்றுதலாலும், உரு என்னும் சொல் வடிவங் குறித்தது. ‘‘சுவையொளி’’ என்னுங் குறளில், காட்சியை அல்லது வடிவத்தை ஓளியென்றது காண்க.

* சிவதெறியைச் சைவம் என்றது திரிபாகுபெயர் (தத்தி தாந்தம்). இவ்வியல்பு தமிழுக்குஞ் சிறுபான்மை யுண்டென்பதைப் பைத்தியம் என்னுஞ் சொல்லானுணர்க பித்து (gall - bladder)—பித்தம் (Bile)—பைத்தியம் (insanity),

உரு + உ = உருவ். உருவு + அம் = உருவம்.

உருவு—உருபு (வேற்றுமை வடிவம்).

உரு, உருப்படி என்னுஞ் சொற்கள், எத் துணையோ பொருள்களில் உலக வழக்கில் வழங்குகின்றன.

உரு என்னுஞ் சொல்லின் வரலாறு மிக முக்கியமானது. இது இந்நாளின் மூன்றாம் மடலத்தில் விரிவாகக் கூறப்படும். உருவம் என்னுந் தமிழ்ச் சொல்லே, வடமொழியில் ரூப என்று தீரியும். இது வடநூலார் கூற்றையொட்டிப் பல்கலைக்கழக அகரமுதலியிற் றலைமாறிக் கூறப்பட்டுள்ளது.

சிவன் நெருப்பின் தன்மையும் அழிப்புத் தொழிலும் உடையவராதவின், உருத்திரன் எனப்பட்டார். உருத் திரம் = உருத்திரம் (ருத்ரம்—வ.) = சினம். திரம் ஒரு தொழிற் பெயர் கறு. உருத்திரத்தையுடையவன் உருத் திரன். உருத்திரன் என்னும் தமிழ்ப் பெயரையே, ருத்ர என்னும் ஆரிய வடிவில் சினக்குறிப்புத் தோன்றுங் கடுங்காற்றிற்குப் பெயராயிட்டனர் ஆரியர் என்க.

அக்கம் = கூலம் (தாவியம்), மணி. அக்கம் — அக்கு.

“அக்கஞ் சுருக்கேல்” என்றார் ஓளவையார். கூலம் மணியென்றும் பொருள்படுவதை, நெண்மணியென்னும் வழக்காலறிக.

“கொக்கிறக்கம்” (திருப்பு. 416.)

உருத்திரன்பற்றி யணியப்படும் அக்கம் உருத்திராக்கம். நீட்டற் புணர்ச்சி (தீர்க்க சந்தி)யும். மருங் முறையில், தமிழுக்குச் சிறுபான்மை யுண்டென்பதை, மராடி, குளாம்பல், எணாது, குணாது என்னும் வழக்குகளால் உணர்க.

உருத்திராக்கத்தின் சிறப்புப் பண்பை, பூதநூலும் (Physics) நிலைத்திணை நூலும் (Botany) அறிந்தவர் ஆராய்ந்து கூறவேண்டும்.

உருத்திராக்கத்தை ருத்திராக்கம் என்று திரித்து, ருத்திரனின் கண்ணிலிருந்து தோன்றியதாக ஒரு கதை கூட்டினர் ஆரியப் பழைமையர். இங்ஙனம் கூறுவதற்குக் காரணம், ரா (Ra) என்னும் (சூரியத்) தெய்வத்தின் கண்ணேரே மழையென்றும், அதிலிருந்து பயிரி பச்சைகள் தோன்றுகின்றன வென்றும், பண்டை யெகிப்தில் வழங்கிய ஒரு பழைமைக் கொள்கையை, மேலையாசியாவி லிருந்தபோது ஆரியர் கேட்டறிந்ததேயென்று தோன்றுகின்றது:

பிற்காலத்தில், ருத்திராக்ஷம் வடநூற் பொருளை யொட்டிக் கண்மணியென மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

ஓ(ம்) குரு, திக்கை (தீக்கா) என்பனவும் தமிழ்ச்சொற்களாகவே தோன்றுகின்றன. ஓங்காரத்திற்கு இன்றும் தமிழ் வரிவடிவமே எழுதப்படுவதையும், உரு என்னும் சொல் போன்றே குரு என்னும் சொல்லும், வெப்பம், தோற்றம் சிவப்பு என்று பொருள்படுவதையும், திக்கை என்பது குரு பருவான்மாவின் மலத்தைக் காண்டல் தீண்டல் முதலிய வற்றால் தீத்து (எரித்து) விடுதலைக் குறித்தலையும் நோக்குக.

ஓ—ஓங்காரம். ஓ. நோ. ரீ—ரீங்காரம்.

ஓ=அ+உ என்று வடமொழிப் புனர்ச்சிப்படி பிரித்தது பிற்காலம். ஆசிரியன் என்பதன் பொருளைத் தழுவி, குரு என்பதில், கு=குற்சிதம், ரு=ருத்திரன் என்று கூறுவது, News என்பது North East West South என்னும் நாற்றிசைச் செய்தி குறிப்பது என்று அப்பெயர்க்குக் காரணம் கூறுவது போன்றதே.

மதம்பற்றிய சில பொதுச்சொற்கள்

மாயை :

மாய் =ஜீ=மாயை. ஓ. நோ. சாய் + ஜீ = சாயை = நிழல். மாய் + அம் = மாயம். மாயை மாயம் என்பவை, அழிவு, மயக்கம் என்னும் பொருளன். ‘மாயமாய்க் காணோம்’ மாயவித்தை என்னும் வழக்குகளை நோக்குக. மாயை சாயை என்னும் தமிழ்ச்சொற்களை மாயா சாயா என்று ஆகார வீராக்கினவளவானே வடசொல்லாகக் கூறுவது நகைப்பிற்கிடமானதே.

மதஞ்சமுவிய சில கருத்துக்கள்

வீடு :

ஆன்மாவுக்குத் துன்பத்தை நீக்குவதும் நிலையான இருப்புமாகிய துறக்கவுல்கைப் போல, ஸயின்மழைத் துன்பத்தை விலக்குவதும் நிலையாகத் தங்கற்குரியதுமானது என்னுங் கருத்தில், இவ்வத்தை வீடென்றனர் முன்னோர்.

விடு—வி = (பிறவி நரகத் துன்பத்தினின் ரூம்) விடுதலை துறக்கம். உலகப்பற்றைத் துறந்து பெறுவது துறக்கம்.

ஏழுவகம் :

பண்டை ஞாலம் ஏழு தீவுகளாய் அல்லது கண்டங்களா யிருந்தமையின், ஞாலத்தைச் சேர்த்து மேல் ஏழுலகம் அமைந்திருப்பதாக முன்னோர் கொண்டதாகத் தெரிகின்றது. இனி எழுகோள்களினின் ரூம் ஏழுலகவுணர்ச்சி யுண்டானதாகவுக்கொள்ளலாம்.

ஏழுலகத்தைக் குறிப்பதற்கே, எழுநிலை மாடமும் எழுதிலைக் கோபுரமும் எடுத்தனர் என்க.

எழுதிவுகளையுஞ் சுற்றியுள்ள கடல்களை எழுகடல் என்றனர் முன்னோர். ஒ. நோ. Indian Ocean (from Mount Atlas, in the north west of Africa) எழுகடல்களை நன்னீர், உவர்நீர், பால், தயிர், நெய், தேன், கருப்பஞ்சாறு என்பவற்றால் நிறைந்ததாகப் பிறழக்குறினர் ஆரியப்பழையையர்.

எழுபிறப்பு :

ஒரறிவுயிர் முதல் ஆறறிவுயிரிறாக ஆறும், தேவர் பிறப்பொன்றுமாக, உயிரடைவது ஏற் பிறப்பென்று தமிழர் கொண்டனர். இவற்றைத் தேவர் மாந்தர் விலங்கு பறவை நீர்வாழ்வன ஊர்வன நிலைத்தினை என, வேறொரு வகையா யெண்ணியதுடன், மாந்தர்க்குள்ளேயே சூத்திரன் வைசியன் கூத்திரியன் பிராமணன் என முறையே உயர்ந்த நால்வகைப் பிறப்புள்ளதாகவும், பிராமணப்பிறப்பு ஒரு விரிவளர்ச்சி (Evolution) யெனவும் கூறினர் ஆரியப் பார்ப்பனர்.

பிறப்பாலுயர்வு தாழ்வு வகுப்பது (இந்திய) ஆரியக் கொள்கை; தமிழர் கொள்கையன்று. பிரமாவே மக்களை நாற்குலமாகப் படைத்தாரென்றால். ஏனை நாடுகளில் ஏன் அங்ஙனம் படைக்கவில்லை? இந்தியாவில் மட்டும் ஏன் படைக்க வேண்டும்? அதிலும் தமிழரை ஏன் படைக்கவில்லை? இந்துக்கள் கிறித்தவரும் இஸ்லாமியருமானவுடன் ஏன் பிரமானின் படைப்பு அவர்களைத் தாக்குவதில்லை? இதனால், பிறப்பாற் சிறப்புக்கொள்கை ஆரியராற் புகுத்தப் பட்ட தந்நலக்கருத்தேயன்றி வேறன்றென்க. இந்தியாவின் ஒற்றுமையைக் கெடுப்பது இதைப்போன்று வேறொன்று யில்லை. அயல்நாடு சென்றால் கண்திறக்குமென்ற கருத்துப்

பற்றியே, இடைக்காலத்தில் இந்தியர் அயல் நாடு செல்வது ஆரியத்தால் தடுக்கப்பட்டிருந்ததென்க.

“பிறப்பொக்கு மெல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்” குறள்-972.)

என்றார் திருவள்ளுவர்.

மக்கள் வரவரப் பெருகி வருதலையும், அதனாற் குலமும் பெருகி வருதலையும், ஒருகாலத்தில் குலமேயில்லா திருந்ததையும் நோக்குக. கலிலரகவலையுங் காண்க:

முப்படிவம் (திரிமூர்த்தம்):

மாந்தர்க்கு முதலாவது இறப்பச்சம்பற்றி அழிவணர்ச்சியும் பின்பு காப்புணர்ச்சியும், அதன்பின் படைப்புணர்ச்சியும் தொன்றுவதே இயல்பு. முதலாவது சிவனுக்கு அழிப்புத் தொழிலும் பின்பு திருமாலுக்குக் காப்புத் தொழிலும் கூறப் பட்டன. பின்பு படைப்புணர்ச்சி தொன்றியபோது, அதுவும் சிவனுக்கே யுரித்தாக்கப்பட்டது, ஒடுங்கின இடத்திலிருந்தே ஒன்று தோன்றவேண்டும் என்னும் கருத்துப்பற்றி.

இதே,

“தோற்றிய திதியே யொடுங்கிமலத் துளதா
மந்த மாதி யென்மனார் புலவர்”

என்று சிவஞான போதத்திற் கூறப்படுகின்றது.

பிராமணர் தென்னாட்டிற்கு வந்தபின், படைப்புத் தொழிலைப் பிரித்துத் தங்கள் குல முதல்வராய் பிரமாணின் என்று கூறிப் பழைமை வரைந்தனர். ஆயினும் தமிழர் ஒப்புக்கொள்ளாமையால் அவருக்குக் கோயில் வழிபாடேற் படவில்லை. இதற்குப் பிறகாலத்தில் ஒரு கதை கட்டப் பட்டது.

பிராமணரின் குல முதல்வரே பிரமாவென்பது, பிரமஸ், பிரமதாயம் என்னும் பிராமணரைக் குறித்த சொல்லழக்குக்களாலும், வீர மகேந்திரத்திலிருந்த பிரமா கந்தனொடு போய்ச்சேர்ந்து கொண்டமையால், அடுத்த அண்டத்திலிருந்த பிரமாவைக் குரபன்மன் வரவழைத்தான் என்னுங்கந்தபுராணச் செய்தியாலும் உணரப்படும்.

திருமால் முகில் வடிவினராதவின், மேகத்தைச் சமுத்திர மென்னும் தங்கள் மறைவழக்குப்படி, கடலை அவர்க்கு

இடமாக்கினர் ஆரியர். திருமால் வணக்கம் வரவரச் சிறந்து வந்தமையால், பிரமா திருமாலின் மகனெனப்பட்டார் போலும். ஆரிய மறையோதுவதே சிறந்த கல்வி என்னுங் கருத்தில், கலைமகள் (சரஸ்வதி) பிரமாலின் மனைவியாகக் கூறப்பட்டாள். தமிழர் கல்வியைத் தமிழ்மாது என மொழிப் பெயராற் கூறின்ரேயன்றிக் கலைப்பெயராற் கூறவில்லை, ஆரியம் வருமுன் தமிழோன்றே தமிழகத்தில் வழங்கின மையின்:

பண்ணைக்காலத்தில் ஒவ்வொர் அரசனிடத்தும், ஒவ்வொரு கருமான் அல்லது தச்சன் இருந்தான். அவனே ஊர்களை அல்லது நகர்களைக் கட்டுபவனாதலின், ‘உலகக் கருமான்’ (விசுவகர்மா) எனப்பட்டான். ‘உலக விடைகழி’ என்பதில் உலகம் நகரைக் குறித்தலையும், கருமான் என்பது கொல்லன் பெயராதலையுங் காண்க. விசுவகர்மா என்பது உலகக் கருமான் என்பதின் மொழிபெயர்ப்பே.

உலகக் கருமானுக்கு அரசத் தச்சன் என்றும் பெயருண்டு
ஓ. நோ. Gr. architekton—archi, chief, and tekton, a
builder. E. architect.

ஊரைக் கட்டுவது தச்சனாதலாலும், கொல்லஞ்சூல்கள் கருமான், தச்சன், கற்றச்சன், கண்ணான், பொற்கொல்லன் என ஐம்பிரிவிருப்பதாலும், உலகத்தைப் படைத்தவன் முதற் கருமான் என்றும், அவன் ஐம்முகன் என்றும் ஒரு பழையமை வழக்கு தொன்றுதொட்டுக் கம்மாளர்க்குள் வழங்கி வந்திருக்கின்றது.

பிராமணர் தம் குல முதல்வராகிய பிரமனெனப்படைப்புத் தெய்வமென்றும் நான்முகனென்றும் கூறியபோது, கம்மாளர்க்கு அவர்மீது பகையுண்டானதாகத் தெரிகின்றது. அதுவே இன்றும் தொடர்ந்து வருகின்றது. ஆரிய மறையை நான்காகப் பகுத்தது பிற்காலமாதலின், பிரமாவை நான் முகன் என்றது திசைபற்றி அல்லது குலப்பிரிவுபற்றியேயிருத்தல்வேண்டும்.

அறுமுறை வாழ்த்து

பாடாண்பொருள் புகழ்ச்சி, வாழ்த்து, வழுத்து என மூவகைப்படும். புகழ்ச்சியாவது ஒருவரைச் சிறப்பித்துக் கூறல்; வாழ்த்தாவது ஒருவரை நீடு வாழ்கவென்றல்; வழுத்தாவது ஒரு தெய்வத்தைப் பராவுதல்.

‘அமரர்கண் முடியும் அறுவகை யானும்’ (புறத். 21) என் பதால், வாழ்த்தப்படுபொருள் ஆறென்றார் தொல்காப்பியர். “அவை முனிவரும் பார்ப்பாரும் ஆனிரையும் மழையும் முடியடை வேந்தரும் உலகுமாம்” என்று சூறினர் நச்சினார்க்கினியர். இவற்றுள், பார்ப்பார் முற்காலத்துக்கேற்காமையின், அவர்க்குப் பதிலாய்க் கூறத் தக்கது அறமேயாகும்.

“கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி யென்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன் மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே”

என்பது தொல்காப்பிய நூற்பா (புறத். 27).

இதில் ‘கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி’ என்பதற்குப் பலரும் பலவாறு பொருள் சூறினர். அவற்றுள் மு: இராகவையங்கார் அவர்கள் சூறியதே உண்மையான பொருளாகும். அது ‘அவை முறையே வான் நீத்தார் அறன் என்பன’ என்பது.

‘முதலன் மூன்றும்’ என்றதனால் முன்னாற் கூறப்பட்ட முதன் மூன்று பொருளும் என்றும், “வடுநீங்கு சிறப்பின்” என்றதனால், அவை மிகுந்த சிறப்புடையவை என்றும், “கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே” என்பதனால், அவை கடவுள் வாழ்த்தொடு சேர்ந்துவருமென்றும் பொருள் படுவதாலும், “முதலன் மூன்றும்” என்ற சுட்டு, “அமரர்கண் முடியும் அறுவகையைத் தவிர வேறொன்றையும் தழுவ முடியாமையானும், “கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி” என்ற மூன்றற்கும் ஐயங்கார் அவர்கள் சூறிய பொருள் ‘அமரர்கண் முடியும் அறுவகை’ யில் மூன்றாயமைதலானும். இதற்குச் சிறந்த பழந்தமிழ் நூலாகிய திருக்குறட் பாயிரம் காட்டாயிருத்தலானும், வேறோருரைக்கு இடமில்லையென்க.

“கடவுள் வாழ்த்து” என்னும் பெயரும். அதன்பின் “கொடி நிலை கந்தழி வள்ளி” என்ற முறையும். திருக்குறட் பாயிரத்தில் அமைந்திருப்பதை நேர்க்குக்

இது மதிநுட்பத்தாலறியும் பொதுச் செய்தியாதவின், பார்ப்பார் தமிழ் மொழிக்கதிகாரியாகார் என்று யான் முற்கூறியதற்கு முரணாகாதென்க.

தமிழுக்கு இதுபோது தொண்டுசெய்து வருவாருள், தலைமையானவருள் ஒருவர் மு. இராகவையங்கார் அவர்கள் ஆவார்கள். அவர்கள் எழுதிய நூல்களுள், தொல்காப்பியப் பொருளதிகார-

ஆராய்ச்சி, கலிங்கத்துப்பரணி யாராய்ச்சி, சேன் செங்குட்டுவன், ஆழ்வார்கள் காலங்கை, சாஸனத் தமிழ்க்கலி சரிதம் என்பவை மிக மிகப் போற்றற்குரியன.

நூல்களை உள்ளபடி அச்சிடுவதினும் ஆராய்ச்சி நூல் களை வெளியிடுவது சிறந்தது. ஜயங்கார் அவர்கள் நூல்களில் உள்ள சில தமிழூடு முரண் கருத்துக்கட்டு, முன்னோரான பார்ப்பாரும் தமிழகுமே காரணராவர்:

அறிவு (சித்த) மதம்

‘அறிவன் தேயம்’ என்று தொல்காப்பியத்திற் கூறி யிருப்பதால், உருவ வணக்கத்தை (Idolatry) யொழித்த உயர்ந்த அறிவு மதமும் பண்டைத் தமிழகத்திலிருந்துமையுணரப்படும். பிற்காலத்திலிருந்து பதினெட்டு நிலாக்குமரம் தமிழரே. கடவுள் என்ற பெயர் எல்லாவற்றையுங் கடந்த முழுமுதற்கடவுளைக் குறித்தல் காண்க:

வடமொழிப் பழையமை ஸுற்பொருள்கள் பல
தென்னாட்டுச் செய்திகளேயாதல்

சதாபத பிராமணம், பாரதம், பாகவதம், அக்கினி புராணம், மச்ச புராணம் என்பவை தென்னாட்டுக் கடல்கோட் செய்தியைக் கூறுகின்றன.

திருமாலின் ஆழைத்திருவிறக்கம் :

‘பாண்டி நாட்டைச் சூழ்ந்த கடல்களில், மிகப் பெரிய ஆழைகள் வாழ்கின்றன. அவற்றின் ஓடுகள் வீடுகளுக்கு முகடு போட உதவுகின்றன. ஓர் ஓட்டின் நீளம் 15 முழும். அதன்தியில் பலர் நின்று வெயிலுச்சுத் தப்பமுடியும்’ என்று மெகல்தனில் கூறுகிறார்.* இது முன்னோர் கூற்றைக் கொண்டு கூறியதே.

தென்கடலில் நிலநடுக்கத்தால் தத்தளித்த ஒரு மலைத் தீவையே, ஆழையுடன் இணைத்து, திருப்பாற்கடல் கடைந்த கடையைக் கட்டியிருப்பதாகத் தெரிகின்றது.

இராமாயணத்தில் முக்கியமான பகுதி தென்னாட்டுச் செய்தியே.

* Foreign Notices of South India, p. 42.

தெய்வமாக்கிக் கூறியவர். சிறந்த அல்லது பெரிய அரசரைத் தெய்வ வால்மீகியையிடக் கம்பரே இராமனையிகு தியும் மாக வணங்குவது பண்டை வழக்கம். திருமலை நாய்க்கர் இறந்தபின்பு அவர்க்குக் கோயில் எடுத்து வழிபட்டனர்.* திருமாலைப்போல அரசரும் காப்புத் தொழிலையுடைமையின், அவரைத் திருமாலாகக் கூறுவது தொல்காப்பியர் காலத்தி வேயே வழக்கம் என்பதை, 'பூவை நிலை' என்பதால் ரியலாம். 'முச்சக்கரமும்' என்னும் வெண்பா கரிகாலனைத் திருமாலாகக் கூறுவதையும், அரசர் நாடும் வெற்றியும் அடைவதை நிலமகளையும் வயமகளையும் மணப்பதாக மெய்க்கீர்த்தி மாலைகள் கூறுவதையும், "திருவடையரசரைக் காணின் திருமாலைக் கண்டேனென்னும்" என்னும் திவ்வியப் பலுவற் கூற்றையும் நோக்குக.

இராமன் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த ஒரு சூத்திரனைக் கொன்றும், கண்ணன் நால்வகைக் குலமும் பிரமாவின் படைப்பேசியன்று கூறியும், பிராமணீயத்தை வளர்த்தினால் மிகப் போற்றப்பட்டதாகத் தெரிகிறது.†

கந்தபுராணத்தில், கந்தன் பிறப்புத் தஸீர, மற்றைய வெல்லாம் (பெரும்பாலும்) தென்னாட்டுச் செய்திகளே.

பஞ்சதந்திரக் கதைகளிற் பல தென்னாட்டில் வழங்கியவை.

ஹாலாஸ்ய மானமியம், உபமன்யு பக்த விலாசம் முதலியவையும் பல தலப் பழையைகளும் தென்னாட்டுச் செய்திகளைக் கூறுபவை.

அடிமுடி தேடிய கதை திருவண்ணாமலையில் தோன்றியது.

முப்புரம் எரித்த கதை வடவிலங்கையில் தோன்றியது. மாந்தையிலிருந்த முக்கோட்டைகள் நிலநடுக்கத்தாலோ எரிமலையாலோ பன்றுறை அழிந்துபோயின. ஓரழிவு பெளத்த மதம் இலங்கையிற் புகுந்தபின் நிகழ்ந்தது. அதுவரை சைவமே அங்கு வழங்கிவந்தது. அதனால் திருமால் புத்தவடிவுகொண்டு தாரகாட்சன் முதலிய மூவரைப் பெளத்தராக்கி, பின்பு சிவபெருமானால் அவர்க்கு அழிவு நேர்வித்தநாகக் கதை கட்டப்பட்டது. (கதினரமலைப்பள்ளைக் காண்க.)

* History of the Nayaks of Madura, p. 146.

† இக்காலத்தில் வரணாசீரமத்தைத் தாங்கும் திருவாளர்காந்தியை, மகாத்மாவென்றும் முனிவர் என்றுங் கூறுதல் காண்க.

இனமேஜியன் கதை மைசுர் நாட்டில் தோன்றியது.*

பண்டைக்காலத்தில், திருமாவியர்க்குத் திருவரங்கமும் சைவர்க்குத் தில்லையுமே சிறந்த திருத்தலங்களாகவிருந்தன. அதனால் அவற்றிற்குக் கோயில் என்றே பெயர்.

கங்கை நாட்டிலிருந்த பார்ப்பனர் தென்னாட்டிற்குக் குமரியாட வந்தனர்.

இராவணன் பெயர்க்க முயன்றதாகக் கூறும் கயிலை யாழ்ப்பாஸ ததி லூள்ளதே.

பதி ன ன் க ன த தா ரு ஸ், பெரும்பாலார் தென் ணாட்டிற்கேயுரியவர்.

சோழ மரபின் முன்னோருள் ஒருவனான சிபி அயோத்தியில் ஆண்டதாகக் கூறப்படுகின்றான். இதனால், வடநாட்டுச் சூரிய திங்கள் மரபினரின் முன்னோர் தென்னாட்டாரே என்று தெரிகின்றது.

எண்டிசைத் தலைவர்

கிழக்கில் வேந்தன் (இந்திரன்):

இந்திரன் என்று பழையமநால் கூறுவது பலவிடத்தில் கடாரத்தரசனனயே. இந்திரன் யானைக்கு வெள்ளள நிறமும் ஜிராவதம் என்னும் பெயரும் கூறப்படுவதையும், கடாரத்திலுள்ள ஜிராவதி என்னும் ஆற்றுப் பாங்கரில் வெண்புகர் யானை வதிவதாகக் கூறப்படுவதையும், இலங்கையிலிருந்த அரக்கரும் அசரரும் அடிக்கடி இந்திரனை வென்றதாகக் கூறுவதையும், கடாரம் கிழக்கிலிருப்பதையும், இந்திரன் கடலைப் பாண்டி நாட்டின்மேல் வரவிட்ட கதையையும், மேகம் கீழ்க்கடலில் தோன்றிக் கொண்டல் என்று பெயர்பெறுவதையும், கடாரமும் மலேயாவும் இன்றும் ஆடல்பாடல்களிற் சிறந்திருப்பதையும், தேவருகிற்கு நாகலோகம் என்றொரு பெயரிருப்பதையும் நோக்குக.

எண்டிசைத் தலைவருள், அரசரெல்லாம் ஒருகாலத்தில் ஒருதலைமுறையில் தத்தமக்குரிய திசையிலுள்ள நாடுகளை ஆண்டுகொண்டிருந்தவரே. கடாரத்தரசனுக்கு இந்திரன் என்று பட்டப்பெயரிருந்திருக்கலாம்.

* Illustrated Weekly of India Oct. 33. 1938. p. 22,

தென் சிழக்கில் தீ (அக்கினி)

ஜாவாவிலிருந்து பிலிப்பைஸ் தீவுவரையும், இன்றும் பல விடத்தில் எரிமலைகள் எரிந்து கொண்டிருப்பதைத் திணை நூலிற் காண்க.

தெற்கில் கூற்றுவன் (யமன்)

இவனைப்பற்றி முன்னர்க் கூறப்பட்டது. மறத்திற் சிறந்த எருமைக்கடா* மறலிக்கு ஊர்தியாகக் கூறப்பட்டது.

தென்மேற்கில் அரக்கன் (நிருதி).

தென்னாப்பிரிக்க மக்களையும் பண்டு தமிழகமும் ஆப்பிரிக்காவும் இணைந்திருந்ததையும் நோக்குச.

மேற்கில் வாரணன் (வருணன்).

வங்காளக்குடாவிலிருந்த நிலங்கட்கு முந்தி, அரபிக்கடலிலிருந்த நிலம் அமிழ்ந்துபோனதால், மேற்கில் வாரணன் குறிக்கப்பட்டான்.

வடமேற்கில் காற்று (வாயு).

இது ஒருகால் சகாராப் பாலை நிலக் காற்றாயிருக்கலாம். வடக்கில் குபேரன்.

இவன் ஓராவணன் காலத்தவன். இவ்விருவரும் முறையே இலங்கையிலிருந்த இயக்கர் (யஷ்டர்), அரக்கர் (ராக்ஷஸர்) என்னும் குலங்கட்குத் தலைவர். இவ்விருவர்க்கும் போர் நிகழ்ந்தது. இராவணன் குபேரனை வென்று அவன் ஊர்தி (புஷ்பக விமானம்) யையும் கவர்ந்துகொண்டான். பின்பு குபேரன் வடத்திசைக்குப் போய் ஒரு நாட்டையாண்டான். சமூத்தில் பொன்னும் முத்தும் ஏராளமா யகப்பட்டமையின், அவன் ஒரு பெருஞ் செல்வனாய்ப் பல கருஷுலங்களை யுடையவனாயிருந்தான்.

வடகிழக்கில் சசானன்.

சசானன் ஒரு சிவ வடிவாகக் கூறப்படுகின்றான். இது மலைமகளின் கூறாகக் கருதப்படும் தடாதகைப் பிராட்டி, வடகிழக்குத் திசையிலிருந்த சோமசுந்தரனைக் கவியாணஞ்ச செய்ததினாலேயே.

இதுகாறும் கூறியவற்றால், இந்திய நாகரிகம் தமிழ் நாகரிகமே யென்பதும், “ஆரியர் நாகரிகத்தில் திராவிடராக, திராவிடர் மொழியில் ஆரியரானார்” என்று கில்பெர்ட் சிலேந்றர் (Gilbert Slater) கூறுவது சரியே என்பதும் அறிந்து கொள்க.

நாகர் :

நாகர் என்பார் முதன்முதல் நாக வணக்கங்கொண்டிருந்த கீழ்த்திசை நாட்டார். இன்றும் கீழ்நாடுகள் பாந்தனும் நச்சுப் பாம்பும் நிறைந்தவை.

“கீழ்நில மருங்கி னாகநா டானு
மிருவர் மன்னவர்”

(9 : 54, 55)

என்பது மணிமேகலை,

நாகநாட்டு மாந்தரும் அரசரும் நாக இலச்சினையடையவராயும், நாகவுருவை அல்லது படத்தைத் தலையிலணிந்த வராயு மிருந்தனர். சிவபெருமான் நாகத்தைத்த் தலையிலணிந்த நாகக் கூறியது, புல்விய வணக்கத்தையுடைய நாகரைச் சௌவராக்குவதற்குச் சூழ்ந்த சிறந்த வழியே. பெளத்த மதம் பிற்காலத்து வந்தது.

சாவகம் (ஜாவா) நாகநாடென்றும் அதன் தலைநகர் நாகபுரம் என்றும் கூறப்பட்டன. இன்றும் நாகர்கோவில், நாகபட்டினம், நாகர், நாகபுரம் (Nagpur), சின்ன நாகபுரம் (Cheta Nagpur) முதலிய இடங்கள் இந்தியாவின் கீழ்க்கரையில் அல்லது கீழ்ப்பாகத்திலேயே யிருத்தல் காணக.

அனுமான் கடல் தாண்டும்போது நாகரைக் கண்டா னென்றும், மைந்நாகமலையில் தங்கினாணென்றும், வீமன் ஆரியோதனனால் கங்கையீ வழியிருத்தப்பட்டபின் நாகநாடு சென்றாணென்றும், சூரவாதித்த சோழன் கீழக்கே சென்று நாககண்ணியை மணந்தாணென்றும் கூறியிருத்தல் காணக.

நாகர் அல்லது கீழ்த்திசைநாட்டார் நாகரிகரும் அநாகரி கருமாக இருதிறத்தினர். அநாகரிகர் நக்கவாரம் (Nicobar) முதலிய தீவுகளில் வாழ்பவராயும், அம்மணராயும், நரலூ னுண்ணிகளாயு மிருந்தனர்.

“சாதுவ னென்போன் தகவில னாகி...
நக்க சாரணர் நாகர் வாழ்மலைப்
பக்கஞ் சார்ந்தவர் பாண்மைய னாயினன்...”

நக்க சாரணர் நயமிலர் தோன்றி...

ஹனுடை யிவ்வுடம் புணவென் நெழுப்பலும்”

என்னும் மணிமேகலை (16 : 4—59) யடிகளைக் காண்க.

நக்கம் - அம்மணம்பு

சாவகம் முதலிய நாட்டிலுள்ளவர் நாகரிகராயிருந்தனர்; நாக நாட்டின் ஒரு பகுதி இன்பத்திற்குச் சிறந்திருந்தமையால், அது தேவருலகாகக் கருதப்பட்டது. சாவகத்தின் பண்டைத்தலைநகரான நாகபுரத்திற்குப் போகவதிப்பும் என்றும் பெயருண்டு. மலேயத் தீவுக்கூட்டத்தில், சாவகம் பலி முதலிய தீவுகள் இன்றும் ஆடல்பாடலுக்கும் பிறவின்பங்கட்கும் சிறந்திருப்பது கவனிக்கத் தக்கது.

நடுமாகணத்தி (Central Provinces) ஹுண்டரி முன்டரின் முன்னோர், கீழ்த்திசையிலிருந்த நாகநாட்டாரே. வங்காளக் குடாவிலிருந்த பல தீவுகள் அமிழ்ந்துபோன்னின், அவற்றினின்றும் எஞ்சினோர் இந்தியாவின் கீழ்ப்பாகங்களிற் குடியேறினர் என்கா.

முண்டரின் முன்னோர் நாகர் என்பதற்குச் சான்றுகள்

(1) சின்ன நாகபுரத்திலிருந்து மலேயத் தீவுக்குறை (Malayan Peninsula) வரையும், ஓரேவகையான கற்கருவிகள் அகப்படுவதுடன் பல பழக்கவழக்கங்களும் ஒத்திருக்கின்றன.*

(2) முண்டாமொழிகளும், நக்கவாரத் தீவுகளில் வழங்கும் மொழிகளும் மலேயத் தீவுக்குறையின் பழங்குடிகள் வழங்கும் மான்குமேர் (Mon - Khmer) மொழிகளும் ஓரின் மென்று கொள்ளும்படி, பல முக்கியச் செய்திகளில் ஒத்திருக்கின்றன. †

மான்குமேர், முண்டா, திராவிடம் என்னும் முக்குடும்ப மொழிகளும் பின்வருபவற்றில் ஒத்திருக்கின்றன.

i. சொன்முதலில் ஒரு மெய்க்குமேல் வராமை

ii. சொல்லின் சுற்றில் அரையொலிப்பு மெய்கள்.

iii. மூவிடப்பெயர்களிற் சில, பெயர்களுடன் சேர்ந்து கிழமைப்பொருள்தரல்.

* L. S. I. Intro. p. 1.

† L. S. I. pp. 10, 15.

vi. பல சொற்கள் :—

முண்டா	மான்கு மேர்	தமிழ்
—	தம்	தமர் (துளை)
மூ	முஹ்	முக்கு
புரு	ப்ரி	பொறை (மலை)
பிர்	ப்ரி	மரம்
ஐம்	செள	சப்பு (உண்)
மரன்	—	முரண் (பெரிய)
ஹா	—	ஆம்
நி	நெ	இன் (இந்த)
நொ	நொ	அன் (அந்த)

தமிழில், சொற்களின் ஈற்றில் மெய்கள் அரையொலிப்பாயோவித்தல் கொச்சை வழக்கு.

இன் என்னுஞ் சொல், இலக்கணப் போலியாய் எழுத்து முறைமாறி நி என்றாகும். அகர இகரங்கள் முறையே ஒகர எகரங்கட்கினம்.

குரங்கு, கொண்டை, பரவு (படவு), இரும் (கருப்பு), பெட்டி மூக்க (முகம்) ஏகு, பொஹோ (புகை) முதலிய பல தமிழ்ச் சொற்கள் மலேயத் தீவுக் கூட்டத்தில் வழங்குகின்றன.

கீழ்வருபவுவ முண்டா மொழியின்தின் சிறப்பியல் புகளாகப் பண்டிதர் கிரையர்சன் குறிப்பிடுகின்றார் :—

- (1) ஒரே சொல் பல சொல்வகை (Parts of Speech) யாக வழங்கல்;
- (2) ஆண் பெண் என்ற சொற்கள் பெயரோடு சேர்ந்து முறையே ஆண்பாலும் பெண்பாலு முனர்த்தல்.
- (3) 6-ஆம் வேற்றுமை பெயரெச்சமாயிருத்தல்.
- (4) முன்னிலையை உளப்படுத்துவதும் படுத்தாததுமான இரு தன்மைப் பன்மைப் பெயர்களிருத்தல்.
- (5) இருந்து என்று பொருள்படும் (5 ஆம் வேற்றுமை) உருபு ஒப்புப் பொருளை யுணர்த்தல்,

(6) தொடர்புப்பதிற்பெயர்களும் (Relative Pronouns)
தொடர்பு வினையெச்சங்களும் இல்லாமை.

இவை தமிழக்கும் உரியவாதல் காண்க.

மான்குமேர் மொழியினம் ஓர்சை நிலை (Monosyllabic) யதாகவும், முண்டாமொழியினம் பல்லசை நிலை (Polysyllabic) யதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. இதனால் முன்னதன் முன்மையுணர்ப்படும்:

**ஆத்திரேவிய மொழிக்கும் தமிழக்கும்
உள்ள ஒப்புமை.***

- (1) சகர வேறுபாடுகளும் முச்சொலிகளு மில்லாமை;
- (2) பின்னொட்டுச் சொற்களாலேயே பெரும்பாலும் புதுச்சொற்கள் ஆக்கப்படல்.
- (3) ஆத்திரேவிய மொழிகளில் உயர்தினைப் பெயர்களும் அஃறினைப் பெயர்களும் வேறுபடுக்கப்படாமை.

முதுபழந் தமிழிலும் இங்ஙனமே யிருந்தது.

கா : மண்வெட்டி, விறகுவெட்டி : சலிப்பான் (சல்லடை)

- (4) ‘அர்’ பன்மையீராயிருத்தல்:

தமிழர், முண்டர், நாகர், ஆத்திரேவியர் என்பவர் பண்டு கூரினத்தாராயிருந்ததாகத் தெரிகின்றது.

இலங்கையில் பண்டு வழங்கியது தமிழென்றும், சமுதாட்டரசர்க்கு முடிநாகர் என்ற பேர் இருந்ததென்றும், முத்துத்தம்பிப் பிள்ளையவர்கள் ‘செந்தமிழ்’ச் சுவடிகள் (Magazine) யில் எழுதியிருப்பது பொருத்தமானதே.

ஆத்திரேவியர் திராவிடரைப் பலவகையில் ஒத்திருப்பதாக மாந்தனுவார் கூறுகின்றனர்.

* L. S. I. p. 14.

**தகிழர் நீக்கிரோவர்க்கும் ஆரியர்க்கும்
இடைப்பட்டோராதல்**

இதற்குச் சான்றுகள்:—

(1) கடாரத்தில் முதன் முதல் இராக்கதர் (Monsters) வாழ்ந்தனர் என்னும் ஒரு வழக்குண்மையாலும்,* நக்கவாரத் தில் நரலூனுண்ணிகளிருந்தமை மணிமேகலையிற் கூறப்படுவதாலும், இலங்கைக்குத் தெற்கே அசரர் என்னும் ஓர் இராக்கத வகுப்பாரிருந்தமை கந்தபூராணத்தா வறியப்படுவதாலும், தென்மேற்குத் திசைத்தலைவனாக நிருதியென்றோர் அரக்கன் குறிக்கப்படுவதாலும், இன்றும் தென்மேற்கிலுள்ள ஆப்பிரிக்கர் அரக்கவினமாயிருப்பதாலும், பண்டு தமிழகத்தின் கிழக்கிலும் தெற்கிலும் மேற்கிலும் மாந்தனின் கீழவது நிலையினரான நீக்கிரோவர் வாழ்ந்தனர் என்பது அறியப்படும். இராக்கதர் இரவில் செல்லுபவர். இதையே நிசாசரர் என்று மொழி பெயர்த்துக்கொண்டனர் ஆரியர். அரக்கர் அழிப்பவர்.

(2) உடலைமைப்புப்பற்றிய மாந்தன் நிலைகளுள், முதலா வது விலங்குபோல்வது; இரண்டாவது பண்டைநீக்கிரோவரது; மூன்றாவது திராவிடரது; நாலாவது ஆரியரது.

தமிழர் உடலைமைப்பில் ஒரு வலத்த கருநீசிய(Melanesian) அல்லது இந்தோ-ஆப்பிரிக்கக் கூறுள்ளதாகப் பண்டிதர் லோகன் (Dr. Logan) கூறுகின்றார்.†

மாந்தன் நிலைகள், தொழிற்படி, முறையே உண்ணும் மாந்தன் (Man the Eater) உழைக்கும் மாந்தன் (Man the Worker), எண்ணும் மாந்தன் (Man the Thinker) புதுப்புணை மாந்தன் (Man the Inventor) என நான்கு. அவற்றுள் இடைமூன்றும் திராவிடர் அடைந்தவை; இறுதியது ஆரியரது.

மாந்தனை நிறம்பற்றிக் காலமுறைப்படி முறையே கருமாந்தன், செங்கருமாந்தன், செம்மாந்தன், பொன்மாந்தன், வெண்மாந்தன் என ஜைவகையாக வகுக்கலாம். அவற்றுள் மூதல் மூன்று நிறங்கள் திராவிடருடையன.

மாந்தன் மூக்கு முதலிலிருந்து வரவர ஒடுங்கி வந்திருக்கின்றது. நீக்கிரோவர் மூக்கு அகண்றும் திராவிடரது நடு நிகர்த்தாயும். ஆரியரது ஒடுங்கிய மிருக்கும்.

* L. S. I. p. 14. † Caldwell's Comparative Grammar pp. 560.
561.

“சரியான திராவிடனுடைய முக்கின் நீளத்திற்கும் அகலத்திற்கும் உள்ள விழுக்காட்டளவு (proportion), நீக்கிரோவின் முக்கிற்குள்ளது போன்றேயிருக்கிறது.”

“இந்தியாவிற்கு வெளியே திராவிட வரணமில்லை.”

“திராவிடரின் முகம் (தலை) வழக்கமாக வாலவடிவாயுள்ளது. ஆனால், பிற இயல்புகளிலெல்லாம் அது ஆரியத்திற்கு நேர்மாறாயுள்ளது” என்று கிரையர்சன் வரைகின்றார்.

தமிழருள் அல்லது திராவிடருள் தாழ்த்தப்பட்டோரான ஒரு பகுதியாரை, ஆதிதிராவிடர் என்று பிரிப்பது தவறாகும். வெயிலில் உழைப்பதாலும், நாகரிக வாழ்க்கையும் சிறந்த வுணவும் இல்லாமை யாலுமே, அவர் அங்ஙனமிருக்கின்றனர். தாழ்த்தப்பட்டோருள் இரண்டு மூன்று தலைமுறையாய் நாகரிகமானவர் மேலோரைப் போலிருத்தலையும், பிறந்த வுடன் ஒரு பறைக் குழந்தையைப் பார்ப்பனக்குடியிலும், ஒரு பார்ப்பனக் குழந்தையைப் பறைக் குடியிலும் விட்டு வளர்க்க உருவம் மாறுபடுவதையும் நோக்குக.

4. பண்ணடத் தமிழர் மலையாள நாட்டிற் கிழக்கு வழியாய்ப் புகுந்தமை

மலையாள நாடு பண்ணட முத்தமிழ் நாடுகளுள் ஒன்றான சேர நாடாகும். கி. பி 2ஆம் நூற்றாண்டில், இந்தியா முழுவதையும் தன்னிடப்படுத்திய சேரன் செங்குட்டுவன்கீழ், அது தலை சிறந்த தமிழ் நாடயிருந்தது. ஆனால், இன்றோ முற்றிலும் ஆரியமயமாய்க் கிடக்கின்றது. இதுபோதுள் னதமிழ்ப் பாவியங்களுள் சிறந்த சிலப்பதிகாரம் மலையாள நாட்டிற் பிறந்த தென்பதை நினைக்கும்போது, சரித்திரம் அறிந்தவர்க்கும் ஒரு மருட்டை தோன்றாமறபோகாது; கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டுவரை அது தமிழ் நாடாகவே யிருந்தமை, சேரமான் பெருமாள், சுந்தரமூர்த்தி என்னும் இருநாயன்மார் சரித்திரத் தாலும் அறியக்கிடக்கின்றதுடு அதற்குப் பின்னும் சில நூற்றாண்டுகள் தமிழ் நாடாகவே யிருந்திருக்கவேண்டும். 12ஆம் நூற்றாண்டிற்குப்பின்தான் மலையாளம் என்னும் மொழி முளைக்கத் தொடங்கிற்று. அது தன் முற்பருவத்தில் தமிழையே தழுவியிருந்தது; பிறபருவத்தில்தான் ஆரியத்தைத் தழுவிற்று. துஞ்சத்து எழுத்தச்சன் (17ஆம் நூற்றாண்டு) ஆரியவெழுத்தையமைத்தும், வடசொற்களைப் புகுத்தியும், சேரநாட்டுக் கொடுந்தமிழாயிருந்ததை முற்றும் ஆரியமயமாக்கிவிட்டார். மலையாளம் இன்றும் ஐந்நாற்றடைப

பருவத்ததே; ஆயினும் தமிழ்ரியாமையாலும், ஆரியப் பழைமையை நம்பியும் தங்கள் நாட்டைப் பரசுராம கோத்ரம் என்றும், மிகப் பழைமையானதென்றும், தமிழ் நாடன் நென்றும் சொல்லிக்கொள்கின்றனர் மலையாளத்தார். இது அவர்கட்கு இழிவேயன்றி உயர்வன்று. ஆயினும் இது அவர்கட்குத் தொன்றுவதில்லை.

மலையாள மொழித்தோற்ற வளர்ச்சிகளை S. ஸ்ரீநிவாச ஆயங்கார் அவர்கள் எழுதிய தமிழ்லக்கிய ஆராய்ச்சி (Studies in Tamil Literature) என்னும் நூலிற் கண்டுகொள்க. அவை இம்மடலத்தின் இரண்டாம் பாகத்தில் விளக்கப்படும்.

மலையாளம் என்னும் மொழிபோன்றே, அதன் பெயரும் பிற்காலத்தது.

மலை+ஆளி = மலையாளி; ஆளி = ஆள். ஓ. நோ. கூட்டாளி, வங்காளி, பங்காளி, தொழிலாளி. மலையாளி = மலை நாட்டான்.

மலையாளியின் மொழி மலையாளம். மலையாளி+அம் = மலையாளம். ஓ. நோ. வங்காளி—வங்காளம்.

மலையாள நாட்டின் வடபாகம் மலபார் (Malabar) என்று அழைக்கப்படுகிறது. முதன்முதல் மலையாள நாட்டில் வந்திருங்கின மேலை விடையூரியர், மலையாள நாட்டு மொழிக்கு மலபார் என்று பெயரிட்டு, தமிழழூயும் அப்பெயரால் அழைத்தனர். அன்றவிரண்டிற்கும் வேறுபாடு சிறிதேயாதவின்.

மலைவாரம்—மலவாரம்—மலவார்—மலபார்.

வாரம் = சாய்வு அல்லது சரிவு. ஓ. நோ. அடிவாரம் தாழ்வாரம். வாரம் இடப்பெயராதனை நக்கவாரம் என்பதாற்காண்க. நக்கவாரம்—Nicobar. மலைவாரம்—Malabar.

இப்போதுள்ள மலையாள மக்களின் முன்னோரான தமிழர், மலையாள நாட்டிற் புகுந்தது கிழக்கு வழியாயென் பதற்குச் சான்றுகள் :—

(1) பாண்டியனின் தமிழ்மாரான சோழ சேரர் தெற்கினின்றும் வடக்கே வந்து, சோழ சேர நாடுகளை நிறுவினர் என்னும் வழக்கு.

சேரநாடு முதலாவது குடமலைக்குக் கிழக்கில் நிறுவப் பட்டுத் திருச்சிராப்பள்ளிக் கோட்டைக்கையைச் சேர்ந்த கரூர் அதன் தலைநகரானதாகவும், பின்பு சேரன் குடமலைக்கு மேற் கிழுள்ள பகுதியைக் கைப்பற்றி நீர் வாணிகத்திற்கும் சோழ பாண்டியரினின்றும் பாதுகாப்பிற்கும் மேல்கரையில் வஞ்சி நகரையமைத்துக் கரூர் என்றும் அதற்குப்பெயரிட்டதாகவும், பிற்காலத்தில் கீழ்ப்பகுதியைக் காத்துக் கொள்ள முடியாமையால், அது கொங்கு நாடென்று தனி நாடாய்ப் பிரிந்தபின் பழங் கரூர் கைவிடப்பட்டதாகவுந் தெரிகின்றது:

வினையெச்சமே பண்ணடத் தமிழில் வினைமுற்றாக வழங்கிற்று:

மலையாளத்தில் இன்றும் அங்ஙனமே. இது சேரன் மேல்பாகத்தைக் கைப்பற்று முன்னிருந்த பழந்தமிழ் நிலையைக் குறிக்கும். சேரர் செந்தமிழை வளர்த்தனர்; ஆயினும் அது எழுத்து வழக்கிலேயே சிறப்பாயிருந்திருக்கின்றது. பேச்சு வழக்கில் கற்றோரிடம் வினைமுற்று வடிவும் மற்றோரிடம் வினையெச்ச வடிவுமாக இருவகை வடிவுகளும் வழங்கியிருக்கவேண்டும். பற்காலத்தில் செந்தமிழ்ச் சேரமரபின்மையாலும், தமிழாடு தொடர்பின்மையாலும், ஆரிய முயற்சியாலும், பண்படுத்தப்பட்ட செந்தமிழ் வழக்கற்று, பழைய வினையெச்ச வடிவமே வழங்கிவருகின்றதெனக: ஆயினும், 'வான்' 'பான்' சுற்று வினையெச்சங்கள் இன்றும் வழங்குவதால், சேர நாட்டிற் செந்தமிழ் வழங்கியதை யன்றலாம்:

கிழக்கு மேற்கு என்னும் திசைப்பெயர்கள், குமரிநாட்டிலேயே அல்லது சேர ஆட்சியேற்பட்டபின் மலையாள நாட்டார்க்குள் தோன்றியிருக்கவேண்டும்.

(2) குமரிநாட்டில் ஒரு பகுதியின் பெயரான கொல்லம் என்பது, மலையாள நாட்டில் ஓர் இடத்திற்கிடப்பட்டமை.

(3) திரிந, மகிழ்நன், பழுதி முதலிய மெலித்தல் வடி வங்கள் செந்தமிழில் வழங்குதல்.

இவை குமரிநாட்டிலேயே தோன்றின குமரி மலைநாட்டு வழக்காகும்.

(4) உரி (அரைப்படி), துவர்த்து (தோர்த்து) முதலிய திருநெல்வேலிச் சொற்கள் மலையாளநாடு நெடுக வழங்கல்:

(5) பாணர் என்னும் பழந்தமிழ்க்குலம் மலையாள நாட்டிலிருத்தல்:

(6) மலையாளநாட்டில் மாதங்கட்டு ஒரைப் பெயர் வழங்கலு

இதுவே பண்டைத் தமிழ்முறை தமிழ்நாட்டில் இது மாற்றப்பட்டது. திராவிடத்திற்குச் சிறந்த தமிழ்நாட்டையே முதன் முதல் ஆரிய மயமாக்கினார். இது ஒரு வலக்காரம்: தமிழ்நாடு ஆரிய மயமாயின், பிற திராவிடநாடுகள் தாமேயாகுமென்பது ஆரியர் கருத்து.

(7) பண்டைத் தமிழ் அவிநயங்கள் கதகளி என்னும் பெயரால் மலையாள நாட்டில் வழங்குதல்.

(8) தம்பிராட்டி, சிறுக்கன் (சக்கன்) முதலிய செந்தமிழ்ச் சொற்கள் மலையாள நாட்டில் வழங்கல்.

(9) மருமக்கட்டாயம் போன்ற ஒரு வழக்கு கருநீசியத் தீவுகளில் வழங்கல்.*

ஒரு விதப்பான மன்பதைய (Social) வழக்கு தென்கண்டத்திற்கு வடகிழக்கிலுள்ள தீவுகளிலும் மலையாள நாட்டிலும் வழங்குவதாயிருந்தால், இவ்விரு நிலப்பகுதிகளும் ஒருகாலத்தில் ஒன்றாயினைக்கப்பட்டிருந்திருத்தல் வேண்டுமென்பதைத் தவிர வேறென்ன அறியக் கூடுமா? குமரி நாட்டிலும் பெண் வழிச்செல்வமரபு வழங்கியிருக்கவேண்டும். தாய் + அம் = தாயம். தாயினின்றும் பெறும் உரிமை தாயம்.

பட்டம் விடுதல் சேவற்போர் முதலிய டொழுது போக்குக்கள், தென்னாட்டிலும் கீழ்நாடுகளிலும் இன்றும் ஒரே படியாயிருக்கின்றன:

கீழ்நாடுகளிலுள்ள வீடுகள் கோயில்கள் முதலிய கட்டடங்களின் அமைப்பும், வேலைப்பாடும், பெரும்பாலும் தமிழ்நாட்டில் அல்லது மலையாளநாட்டில் உள்ளவை போன்றே யிருக்கின்றன:

கடாரம் ஜப்பான் முதலிய நாடுகளில், எரிமலை நிலநடுக்கம் வெள்ளம் முதலியனபற்றி, அடிக்கடி வீடுகளும் ஈர்களும் டெம் பெயர்ந்துகொண்டேயிருக்கின்றன: குமரி நாட்டி

*Peeps at Many Lands – The South Seas, pp. 64–66.

ஒம் இவ்வியல்பு இருந்தத்தாகத் தெரிகின்றது: ஊர் நகர் என்னும் பெயர்கள் முதலாவது வீட்டின் பெயர்களாயிருந்தமையும், பெயர்வுப் பொருளுடையனவா யிருந்தலையும் நோக்குக. பண்டு தென்பெருங் கடவில், குறைந்தது ஒரு பிறை வட்டமான ஏரிமலைத் தொடரிருந்திருத்தல்வேண்டும்: அதுவே சக்கரவாள கிரியென்றும், அதற்கப்பாற்பட்ட கடலே பெரும்புறக்கடலென்றுங் கூறப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்: நெட்டிடையிட்டு நிகழ்ந்த பல ஏரிமலைக் கொதிப்பும் வெள்ளமும்பற்றியே, ஊழியிருதியில் நெருப்பால் அழிவு நேரு மென்று மலைவாணராகிய சிவனை வணங்குவோரும், நீரால் அழிவு நேருமென்று கடல்வாணராகப் பிற்காலத்திற் கூறப்பட்ட திருமாலை வணங்குவோரும், முறையே கொண்டிருத்தல் வேண்டும்:

5. பண்டைத்தமிழ் நூற்களிற் பிறநாட்டுப் பொருள்கள் கூறப்படாமை

பழந்தமிழ் நூல்களில், தமிழர் வடக்கிருந்து வந்தார் என்பதற்குச் சான்றாகத்தக்க, ஒருவகை அயல்நாட்டுப் பொருளும் கூறப்படவில்லை.

‘வெம்மை’ யென்னுஞ் சொல்லுக்கு வீருப்பப்பொருளிருப்பது ஒரு சிறிது சான்றாகத் தோன்றலாம். குளிர் நாடுகளில் வெப்பத்தையும் வெப்ப நாடுகளில் குளிர்ச்சியையும் விரும்புவது இயல்பு. அதனாலேயே, ‘a warm welcome,’ ‘to pour cold water’, ‘பாட்டுக் குளிர்ச்சியாயிருந்தது’ ‘குடான் சொல்’ முதலிய வழக்குக்கள் முறையே நற்பொருளும் தீப் பொருளும் பற்றித் தோன்றியுள்ளன. ஆணால், ஆராய்ந்து பார்ப்பின், தமிழ்நாட்டில் வெம்மையும் சில காலங்களில் வேண்டப்படுவது, தெரியவரும். பனி க் கா வங் களில் வெம்மையை வேண்டுவதையும், பொதுவாய் மழையையும் குளிரையும் தாங்க முடியாமையையும், ‘கொன்சரல் வாடை’, ‘பலநாளைப் பாவத்தை (வெயிலை)த் தாங்குகிறோம். ஒரு தாளைப் புண்ணியத்தை (மழையை)த் தாங்க முடிய வில்லையே’ என்னும் வழக்குகளையும், இங்கிலாந்திலும் ‘a warm reception’ என்பது தீப்பொருளில் வழங்குவதையும் நோக்குக:

‘‘வெம்மை வேண்டல்’’ என்பது தொல்காப்பியம் (உரி, 38.)

III. தமிழ்மொழித் தோற்றம்

(1) கத்தொலிகள்—Cries:

கா : ஓ, கோ, கூ.

இவை துன்பத்திற் கத்தும் அரற்றொலிகள், அல்லது பிறரைக் கூப்பிடும் விளிப்பொலிகள்.

ஓ—ஓசை, ஓதை; ஓல்—ஓலம்,

ஓதை—ஓது. ஓல்—ஓல்—ஓலி.

கூ—கூவு; கூ(க்குரல்). கூப்பு (தொழிற்பெயர்)+இடு=கூப்பிடு.

(2) ஒப்பொலிகள்—Imitative:

கா : கூ—(கூயில்) - குயில். ஓ. நோ. (கூக்கூ) - குக்கூ (cuckoo) கக்கூ என்பது பிற்காலத் துச்சரிப்பு:

மா — மாடு ; காகா—காக்கா—காக்கை—காகம் ; குர—
குரங்கு:

ஒலிக்குறிப்புக்கள்—Onomatopoeia

கா : பட்ட(டு)—படு(விழு). தூ—துப்பு:

உரறு (roar), அரற்று (rattle), பினிறு (blare), கரை (cry, crow) முதலிய சொற்களை ஓலிக்குறிப்பே.

உணர்ச்சிவெளிப்பாட்டொலிகள்—Interjections.

ஓளி—பளபள, தகதக, பலார், பளிச்சு (flash)

நிறம்—பச்ச வெள். கரு.

ஊறு—பீச, குறுகுறு, சுரசர, மெத்து;

நாற்றம்—கம், கமகம்.

விரைவு—சடு(சட்), E. sudden, சடார், திடும், திஹர்,
பொசக்கு.

அச்சம்—துண், திடுக்கு, பே.

இரக்கம்—ஆ, ஆஆ—ஆவா—ஆகா.

அருவருப்பு—சி, சே, சை.

வியப்பு—ஒ, ஆ, ஏ, ஐ, ஆஆ—(ஆவா) ஆகா.

தெளிவு—ஓ, ஒழ—ஓவோ—ஓகோ.

சுருக்கம்—சிவ, சிவக்கு.

விரிவு—பா, பளா.

பருமை—பொந்து, பொது, பொதுக்கு.

செறிவு—கொசுகொசு, மொசுமொசு.

கனம்—திண்.

கேடு—நொசுநொசு.

பொலிவு—சம், (ஜம்).

மூட்சி—குப்.

ஏவல்—உசு (உஸ்).

விளி—தோ, கு, பே.

அமைத்தல்—உசு (உஷ்) E : hush.

நுணுகி நோக்கினால், எல்லாக் குறிப்புக்களும் ஒலிக்குறிப் பினின்றே தோன்றினமை புலனாகும் ஆ, ஏ, ஓ என்பவை சுட்டடிகள்.

குறுகுறு என்பது காதில் அங்குணம் ஒலிப்பது. பிசுபிசு என்பது பசையுள்ள பொருளைத் தொடும்போது தோன்றும் ஒலி. திடும் என்பது ஒரு பொருள் திமர் என்று விழும் ஒலி. ஆ என்பது நோவு தோன்றும்போது அரற்றும் ஒலி. இங்குணமே பிறவும்.

பிசு என்னுங் குறிப்பினின்று, பிய், பிசின், பிசிர், பிசினி, பிசினாறி முதலிய சொற்கள் பிறக்கும். இங்குணமே பிறவற்றினின்றும்.

குறிப்புச் சொற்கள் இணைக்குறிலாயிருட்பின், இரட்டைக் கிளவியாயிருப்பது பெரும்பான்மை. ஆனால், சில அடுக்குத் தொடர்களும் இரட்டைக்கிளவிபோல் தோன்றுவதுண்டு ; அவற்றைப் பிரித்தறிய வேண்டும்.

கா : இரட்டைக்கிளவி
 அறுகுறு
 மடமட

அடுத்துத்தொடர்
 மினுமினு (மின்னு மின்னு)
 சுடுசுடு

இரட்டைக்கிளவி இரட்டித்தே வரும் ; தனித்து வந்து பொருள் தராது ; அடுக்குச்சொல் தனித்துவந்து பொருள் தரும் :

செக்கச்செவேர், சின்னுஞ்சிறு என்பவற்றை இரட்டுக்கிளவி யென்னாம் ;

(3) வாய்ச் சைகையொலி—Oral Gesture.

முதலாவது அழைப்புவிடுப்புகளும் அண்மை சேய்மைப் பொருள்களும் கத்தொலியோடுகூடியகைச்சைகையினாலேயே குறிக்கப்பட்டன. பின்பு வாய்ச் சைகையோடுகூடிய ஒலிகளாற் கூறப்பட்டன.

அழைப்பு : வா. (பா என்றும் உலக வழக்கில் வழங்கும்.)

வா என்னும் ஒலியை ஒலிக்கும்போது, கீழுடு மேல் வாய்ப்பல்லைத் தொட்டிறங்குவது. ஒருவன் சேய்மையிலுள்ள வனைத் தன்னிடம் வரச்சொல்லுவதைக் குறிக்கும். இதைக் கைக்கையில் கையானது மேலுயர்ந்து கீழிறங்கும் செய்கையுடன் ஒப்புநோக்குக.

விடுப்பு : போ.

போ என்னும் ஒலியை ஒலிக்கும்போது, பகரமாகிய வெடிப் பொலி (Explodent)யும் ஒகாரமாகிய கீழ்மேலங்காப்பொலியும், முறையே போக்கையும் சேய்மையையும் குறிப்பனவாகும்.

சட்டு :

வாயை விரிவாயங்காத்தலால் சேய்மையையும், பக்கவாரி யாய் நீட்டிக் கீழ்மேல் ஒடுக்கியங்காத்தலால் அண்மையையும், இடை நிகர்த்தாய்க் குவித்தங்காத்தலால் இடைமையையும், பக்கவாரியா யொடுக்கிக் கீழ்மேல் நீட்டியங்காத்தலால் உயரத்தையும் முதற்றமிழர் குறித்தொலித்ததால், முறையே, ஆச சா ஓ என்னும் ஒலிகள் பிறந்திருக்கின்றன. இவற்றை ஒலித்துக்காண்க.

இ உயரத்தை யுனர்த்துவதை, ஒங்கு, ஒச்ச முதலியசொற்களாலறிக.

ஓ...ஓ. கா : ஒய்யாரம்.

ஓ—ஊ. ஓ—உ. ஒகரத்தை உகரமாகவும் உகரத்தை ஒகரமாகவும் ஒலிப்பது உலக வழக்கு. உயரங்குறித்து முதலாவது தோன்றியவோலி ஒகாரமே.

ஊங்கு, உம், உம்மை, உம்பர், உம்பல், உத்தரம், உச்சி, உயர், உன்னதம் முதலிய சொற்களில், ஊகாரவுகரங்கள் உயர்ச்சி குறித்தல் காண்க.

மேல் என்னும் உயரங்குறித்த சொல், மேற்சொன்ன என்று இறந்த காலத்தையும், இனிமேல் என்று எதிர்காலத்தையும் உணர்த்தல் போல, ஊகாரவுகரச் சுட்டடிப்பெயர் கரும் அவ்விரு காலத்தையும் உணர்த்தும்.

கா : “காணாலுங்கே” —இறந்தகாலம்

“உம்மை எரிவாய் நிரயத்தும்”—எதிர்காலம்.

எதிர்காலம் பிற்காலம் என்று சொல்லப்படுவதாலும், பின் என்னும் பெயர் காலத்தைப்போன்றே இடத்தையுங் குறித்தலாலும், பின்பக்கம் உப்பக்கம் எனப்பட்டது.

ஆகவே, உகரச்சுட்டு உன்னதம் உச்சி முதலிய சொற்களில் உயரத்தையும்; ஊங்கு, உம்பர் முதலிய சொற்களில் உயரத்துடன் இறந்தகாலத்தையும்; உம், உம்மை என்னுஞ் சொற்களில் உயரத்துடன் எதிர்காலத்தையும், உத்தரம் என்னுஞ் சொல்லில் உயரத்துடன் (நூலின்) பிற்பாகத்தையும் பிற்கூறும் மறுமொழியையும்; உப்பக்கம் என்பதில் பின்பக்கத்தையும் முதுகையும் உணர்த்துமென்க.

இடைமைச்சுட்டான உகரமும் உயரச்சுட்டான உகரமும் வெவ்வேறு; முன்னது இயற்கையினாயது, பின்னது ஒகாரத்தின் திரிபு:

வினா :

(1) ஈற்றுவினா—ஒலி

ஒகாரம் உயரச்சுட்டென்று முன்னர்க் கூறப்பட்டது. வினர்ப்பொருளில் உயரச்சுட்டுக்களே பயன்படுத்தப்பட்டன. ஒருபொருளை எதுவென்று விணவும்போது, கீழே கிடக்கும் பல பொருள்களில் ஒன்றை மேலேயெடுத்துக்காட்டிக் கேட்டல் போன்ற வணர்ச்சி குறிப்பாய்த் தோன்றுதலை ருண்ணிதி வேணாக்கி யுணர்க. சொற்கள் தோன்றுமுன், எதுவேண்டு

மென்னும் கருத்தில், ஒரு பொருள் எடுத்து அல்லது குறித்துக் காட்டியே கேட்கப்பட்டது.

ஒகாரம் அவனோ, வந்தானோ என்னுஞ் சொற்களிற் போல ஈற்றுவினாவாகவே யிருக்கும்.

(2) இருதலைவினா—ஏ:

சேய்மை யண்மை யிடைமைச் சுட்டுக்களினின்று முறையே அவன் இவன் உவன் முதலிய சுட்டுப்பெயர்களும், அண்மைச் சுட்டினின்றே முன்னிலைப்பெயரும் பிறந்தபோது, தன்னைக் குறிக்க ஓர் ஒலி வேண்டியதாயிற்று. அதற்கு உள்ளிருந்தெழுப்பப்படும் ஓர் ஒலியே பொருத்தமாகும். அவ்வொலி ஏகாரமே. உண்டபின் வயிற்றிலிருந்து எழும் ஒலி ஏப்பம் (Eruption) என்றும், துன்பத்தில் வீடும் (அடிவயிற்றினின் ரெழும்) நெட்டுயிர்ப்பு ஏங்கு என்னும் சொல்லாலும் குறிக்கப்படுதல் காண்க.

ஏ என்னும் ஒலி அடிவயிற்றினின்று மேனோக்கியெழுப்பப்படுவதால், அது எழுந்பொருளையும் உயரத்தையும் உணர்த்துவதாகும்: ஏ—ஏ.

கா :

எ—எக்கு, எழு, எடு, எம்பு, எவ்வு:

ஏ—ஏ, ஏகு, ஏத்து, ஏந்து, ஏண், ஏர், ஏறு:

தென்னு, நெடு, நெம்பு, சேண், மே, மேடு என்பவை, மெய்யொடுகூடிய எகர ஏகார வடியாய்ப் பிறந்தவை:

எழால், எழில், எழிலி, எழினி என்பவை எழு என்பதினடியாய்ப் பிறந்தவை.

“ஏபெற் றாகும்” என்றார் தொல்காப்பியர் (உரி. 8).

ஏண் என்பதினின்றே ஏணி, ஏணை, சேண், சேணோன் முதலிய சொற்கள் பிறக்கும்.

சேய்மையிற் செல்லுதல் அல்லது தொடர்ந்தொன்றைச் செய்தல் மேற்செல்லுதலாகக் கூறப்படும்: ஓ. நோ. go on go on reading.

மேற்செல்லுதல் என்னும் கருத்தையே ஏ (அம்பு), ஏவு’ ஏகு என்னும் சொற்கள் தழுவியன். செய்துகொண்டேயிரு

என்பதில் ஏகாரம் தொடர்ச்சியையும், ஒன்றேகால் என்பதிற் கூடுதலையுங் குறிக்கும்.

Educate, elate, erect, eructate, heave, heaven முதலையை சொற்களெல்லாம், எகர ஏகார அடியாய்ப் பிற்றது. எழல் அல்லது எடுப்புப்பொருளை உணர்த்துபவையே.

ஓ. நோ. கவரெடு—to erect a wall.

எகரம் அல்லது எடுத்தல் என்னுஞ் சொல், எடுப்பாக (உயரமாக) வளர்த்தல், வெளியே எடுத்தல், வெளியே எடுத்து நடத்தல், வெளியே என்னுங் கருத்துக்களை முறையே தழுவும்.

ஓ. நோ. L. *educo*, E. *educate*, to bring up; to draw out the mental powers of, as a child.

L. *educo*, E. *educe*, to draw out.

L. *educo*, *duco* (Aphesis), to lead.

L. *e*, *ex*; Gr. *ec*, *ex*; E. *ex*, out, out of.

பண்டைத்தமிழில் வினைச்சொற்கள் எடுக்க, நடக்க, என்று நிகழ்கால வினையைச்ச வடிவிலே கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவையும் கல்லார்வாயில் எடுக்கோ, நடக்கோ என்று ஒகார வீராகவே வழங்கினதாகத் தெரிகின்றது: இதை இன்றும் மலையாளத்திற் காணலாம். எடுக்கோ, *educo* (L) என்னும் சொற்கள் ஒத்திருத்தலைக் காணக.

எடு என்னும் சொல் தமிழில் வெளியே எடு என்னும் பொருளில் வழங்குவதை, வாயாலெடு, காலில் முள்ளெடு என்னும் வழக்குகளாலுமோக்க. எ-எ; எக்கு—*ec*, *ex*. எகர வொலியே பண்டு என்னும் ஆங்கில வெமுத்திற்கு மிருந்தது.

ஏ என்னும் ஒலி, ஒருவனுக்குள்ளிருந்து வருவதால், அவன் தன்னைக் குறிக்கும் தன்மைப் பெயரடியாயிற்று ஏன்—யான்—நான்.

ஏகாரம் எழலைக் குறித்தலால் ஒகாரம்போல வினாப் பொருட்கும் ஏற்றது.

காடு ஒது, ஏவன் (முதல்); அவனே, வந்தானே (ஈறு)

ஏ—எ. கா : எது, எவன், என்.

ஏ—யா. கா : யாது, யாவன், யார்:

ஏகாரத்தின் திரிபே யா என்பது, இதனாலேயே தொல் காப்பியர் யாவை வினாவெமுத்தாகக் கூறவில்லை.

ஓ. நோ. ஏன—யான், (ஏனை)—யானை. ஏனம் = கருப்பு, பன்றி. ஏழ்—யாழ்.

ஈற்றில் வரும் ஆ வினா சேய்மைபற்றியதாகும். சேய்மை யும் உயரத்திற்கினமான பண்பாதலையும், ஆன் ஓன் என்னும் இருவடிவிலும் ஆண்பாலீநு வழங்குவதையும், ஈரெழுத்தும் ஏறத்தாழ ஒரே முயற்சியால் பிறப்பதையும் நோக்கியுணர்க.

ஆ வினா முதலில் வராது. ஆர் என்பது யார் என்பதன் மருஷ.

தமிழிலுள்ள ஆ. ஈ, ஊ, ஓ, ஏ என்ற ஐந்தெழுத்துக்களே, சுட்டும் வினாவும் உயரமும்பற்றிய ஆரியச்சொற்களுள் பெரும்பாலனவற்றிற்கு வேர் என்பது. இந்நாலின் மூன்றாம் மடலத்தில் விளக்கப்படும்.

சுட்டு வினாவடிகள் ஆரிய மொழிகளிற் சொற்களாயும், அவற்றுள்ளும் சில எழுத்து மாறியிருக்கின்றன. தமிழிலோ அவை எழுத்துக்களாயும், ஓரிடத்திலும் பிறழாமலும் இருக்கின்றன.

கா : வடமொழியில்,

பிறழுந்தவை

பிறழாதவை

அத்ய = இன்றைக்கு

இ(த)தி = இப்படி:

அத்ர = இங்கே

இத்தம் = இவ்வாறு, E. item.

இந்தியில் இதர் உதர் என்ற சொற்கள் தமிழியல்புப் படியேயிருத்தல் காண்க.

(4) சொற்கள் தோன்றிய பிறவகைகள்

சைகையும் சொல்லும் : இத்துணைப்போல, அவ்வளவு : ஒப்புமை : காடைக்கண்ணி, ஆணைக்கொம்பன், கரடிகை : எழுத்துத்திரிபு ! பழலை—புடலை, பெள்—பெண்.

திரிசொல் : கிளி—கிள்ளள, மயில்—மன்னை.

மருங் : பெயர்—பேர், கிழவர்—கிழார்.

முதன் மெய்நீச்கம் : சமர்—அமர், தழல்—அழல்.

முதன் மெய்ப்பேறு : ஏண்—சேண்.

சிதைவு : எம்மாய்—யாய், நும்மாய்—ஞாய், தம்மாய்—தாய்.

போலி : நாலம்—ஞாலம், நெயவு—செசவு, குதில்—குதிர்பு

இலக்கணப்போலி—சிவிறி (எழுத்துமாற்று), வாயில் (சொன் மாற்று) கோயில் (உடம்படுமெய்ம்மாற்று.)
முக்குறை : —

முதற்குறை : தாமரை—மரை, ஆட்டுக்குட்டி—குட்டி.

இடைக்குறை : வட்டை—வடை, உருண்டை—உண்டை.

கடைக்குறை : தம்பிண்—தம்பி, கோன்—கோ.

அறுதிரிபு (உலக வழக்கு) :—

வலித்தல் : கொம்பு—கொப்பு.—ஒளிர்—ஒளிறு, பதர்—பத்தி.

மெலித்தல் : போக்கு—போங்கு.

நீட்டல் : நடத்து—நடாத்து, கழை—கழாய்.

குறுக்கல் : ஆங்கு—அங்கு.

விரித்தல் : —முதல்விரி : காயம்—ஆகாயம்.

இடைவிரி : காதம்—காவதம்.

கடைவிரி : திரும்—திரும்பு.

தொகுத்தல் : செய்யுமவன்—செய்வோன்.

குழுக்குறி : இருக்குறங்குக்கை (முசுமுசுக்கை).

எதுகை : (இயற்கை) × செயற்கை (செயல் + கை),

காரணச்சொல் : உள்ளி, நாளி—நாழி(நாளம் = முங்கில்).

தொழிற்பெயர் : வெட்டு, கேடு, செய்கை.

பண்புப்பெயர் : வெஞ்சை—வெண்சை.

வினையாலனையும் பெயர் : வெட்டுவான், வாழுவந்தான்.

ஆகுபெயர் : இலை (அலகு), வெள்ளள (வெளுத்ததுணி);

திரிபாகுபெயர் : பித்தம்—பைத்தியம்.

குறுமைப்பெயர் : நரிக்கெளிறு, தொட்டி—தொட்டில்.

பருமைப்பெயர் : குன்று—குன்றம், நெருஞ்சில்—ஆணை நெருஞ்சில்,

உடையோன் பெயர் : அறிவுடையோன். வீட்டுக்காரன்;

இஸ்லோன் பெயர் : அறிவிலி.

தொழிலிபெயர் : வெட்டி, சவிப்பான், கொள்ளி.

அறுதொகை :—

வேற்றுமை : ஊற்றுக்கண், பிழைபொறுத்தான்,

வினை : நிறைகுடம், சுடுசோறு.

பண்டு : வெந்நீர், செம்மறி:

உவமை : கண்ணாடியிலை.

உம்மை : பயிர்பச்சை, தாய்பிள்ளை.

அன்மொழி : நால்வாய்.

இடைச்சொற்றொடர் : இன்னொன்று.

புணர் மொழித்திரிபு, புகவிடு—புகட்டு, வரவிடு—வரட்டு,
போகவிடு—போகடு—போடு. L. Pono; Gael. Put;
W. Pwitiō; A. S. potian; E. put, pose.

மருஉப்புணர்ச்சி : தெங்கு + காய் = தெங்காய்.

துணைவினைப்பேறு—எழுந்திரு, கொண்டாடு, பாடுபடு.

முன்னொட்டுச்சேர்பு : முற்படு, உட்கொள்.

பின்னொட்டுச்சேர்பு : பொக்கணம், ஏராளம்;

அடைமுதல் : நல்லபாம்பு, செந்தாமரை, முடக்கொற்றான்.

சினைமுதல் : வாற்குருவி, கோண்டைக்கடனை,

அடைச்சினைமுதல் (வண்ணச்சினைச்சொல்) : செங்கால் நாரை.

ஒட்டுப்பெயர் : இரெட்டியைக்கெடுத்த வெள்ளி, தூங்கெயிலெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன்;

ஒரு வேர்ச்சொல் பல வழிக்கருத்துக்கள் கிளைக்கத்தக்க மூலக் கருத்தத்தையதாயின், அதனின்றும் ஏராளமான சொற்கள் பிறக்கும்.

கா : வள்.

+ இ = வள்ளி—வளி.

+ ஓ = வள்ளை—வளை,

+ அம் = வளையம்—

வலயம்(வ)

+ அல் = வளையல்

+ வி = வளைவி

+ அகம் = வளாகம்

+ அம் = வள்ளம்—வளம்—வளமை—வளப்பும்: வளைவு முதிர்ச்சியையும் வளத்தையுங் குறிக்கும்.

+ அர் = வளர்

+ அல் = வள்ளல்

+ ஆர் = வளார்

வள்

+ தி = வட்டி,

+ இல் = வட்டில்

= வண்டி

+ அணை = வட்டணை

வண்டி—பண்டி—பாண்டி

+ இல் = பாண்டில்

+ அன் = பாண்டியன்

+ து = வட்டு

+ அகம் = வட்டகம்—(வட்டுகம்)
—வட்டுவம்.

= வண்டு

+ தம் = வட்டம்(வருத்த, வ.) + அகை = வட்டகை

+ ஆரம் = வட்டாரம்

+ தை = வட்டை—வடை

வட்டம் என்பதை நிலைமொழியாகக்கொண்டு வட்டகைண்டை வட்டப்பாலை முதலிய தொடர்மொழிகளும், வருமொழியாகக்கொண்டு ஆலவட்டம் இளவட்டம் கணவட்டம் காளிவட்டம் பரிவட்டம் முதலிய தொடர்மொழிகளும் தோன்றும்.

வள்—வாளம்—வாளி.

வாளம்—வாணம்—பாண (வ).

வாளம்=வளைந்தது, வளைந்த மதில். ஓ. நோ. சக்கர வாளம்.

Lat. vallum a rampart; Ger. wall; A. S. Weall; E. wall.

வாளம்—பாளம்(மதில்போன்ற கனத்த தகடு):

வாளம்—வாள் (வளைந்த கத்தி)ஏ அரிவாளையும் வெட்டறுவாளையுங் காண்க.

வள்—வணர்—வணங்கு.

வள்—uri (Sans), verto (L)

வள்—வரி—வரை. வரி+சை=வரிசை. வரி+அம்=வரம்:

வரி+அணம்=வரணம்—வண்ணம்

வரணம்—வரணி—வண்ணி.

வண்ணம்+ஆன்=வண்ணான்.

இவற்றுள் பல சொற்கள் தனித்தனி பற்பல பொருள் களைக் குறிப்பன: அவற்றையும், வள் என்னும் வேரடியாய்ப் பிறந்த பிறசொற்களையும், எனது செந்தமிழ்ச் சொல்லியலகராதியிற்றான் காணமுடியும்.

தமிழ்மொழி வளர்க்கி

தமிழ்மக்கள் குறிஞ்சியிலிருந்தபோது சில சொற்களே தோன்றின. பின்பு மூல்லை முதலிய ஏணைத்தினைகளுக்குச் சென்றபோது, ஒவ்வொன்றிலும் சிற்சில டதுச்சொற்கள் தோன்றின. அவற்றுள் மருதத்தில் தோன்றினவை பல வாகும். மருதத்திலும் நகரந் தோன்றியபின்னரே பல சொற்கள் தோன்றின.

பல தொழிலும் பல கலையும் பல நூலும் தோன்றிய போது ஒவ்வொன்றிலும் பற்பல சொற்கள் தோன்றின.

ஒவ்வொரு தினையிலும் பொருளும் தொழிலும் கருத்தும் வேறுபடுதலின், வெவ்வேறு சொற்கள் பிறந்தன: ஒவ்வொரு தொழிலிலும் கலையிலும் நூலிலும் கருத்துக்கள் வேறுபடுதலின் வெவ்வேறு சொற்கள் பிறந்தன.

மருதநிலத்தரசன் ஏனை நாற்றினைகளையும் அடிப்படுத்திய போது, ஐந்தினை வழக்கும் ஒரு மொழி யாயின்; பின்பு அடுத்த நாடுகளைக் கைப்பற்றியபோது, சொல்வளம் விரிந்தது.

விலங்கு பறவை முதலிய ஓவ்வோர் உயிரினத்தினின்றும் சில கொற்களும் வழக்குக்களும் கருத்துக்களும் தோன்றின. அவற்றுள் நிலைத்தினையினின்றும் தோன்றியவை மிகப்பல். அவையாவன :—

முதல் :—

“அறுகுபோல் வேறுன்றி அரசுபோலோங்கி அத்திபோல் துளிர்த்து ஆல்போற்படர்ந்து.....” என்று ஒரு வரை வாழ்த்துவது வழக்கம்.

அரசாணிக்கால் நட்டல், அறுகிடல் என்பவை திரும்புவழக்கு:

கொடி = குலத்தொடர்ச்சி. கா : கொடி வழி, கொடி கோத்திரம்.

புல் = சிறுமை. கா. புன்மை, புல்வியர், புன்செய், புன்செயல், புன்னகை.

பனை = பெருமை, ஒரளாவு.

மரம் - மரபு. அடியுங் கவையுங் கிளையும் உடைய மரம் போலக் கிளைத்துத் தொடர்ந்து வருதலின், குலவழி மரபெனப்பட்டது.

மன்று என்னும் சொல்லும் மரம் என்பதினின்றே வந்திருக்கின்றது. கா = சோலை. காத்தல் பழச்சோலையைப் போற் காத்தல்க்

வாழை - வாழ்டு

வாழை நீர்வள நிலத்தில் வளர்வதையும், ஒரு குடும்பம் போல மரமும் பக்கக்கண்றுகளுமா யிருப்பதையும், பெற்றோர் தள்ளாடின பின் பின்னைகள் தலையெடுப்பதுபோலத் தாய் வாழை முதிர்ந்தபின் பக்கக் கன்றுகள் ஒங்குவதையும், இங்ஙனம் தொடர்ந்து நிகழ்வதையும் நோக்குக.

‘வாழையடி வாழையென வந்த திருக்கூட்டம்’ என்றார் இராமவிங்க அடிகள்.

வாழை முதிர்ந்தபின் சாயும்.

சாய்—சா =இற. ஓ. நோ. Ict. deyja ; Dan. do ; Scot. dee, E. die.

சகர டகரங்கட்கு ஓர் இயைபிருப்பதனாலேயே, ஒடி—ஒசி, vide—vise என்று திரிகின்றன:

சா + வி = சாவி (சப், வ.) சாவி + அம் = சாவம் (சாபு; வ) —சாபம்.

சாவிக்கிறான் என்பது இன்றும் உலக வழக்கு:

வாழ்வி X சாவி. வாழ்த்து—வழுத்து. வாழ்த்தல் சொல் வளவே.

சிலை :—

வேர் : வேருண்ணு, வேர்கொள், வேராறு.

முளை : கான்முளை ; முளை = தோன்று(வி.), இளமை, துவக்கம் (பெ).

தண்டு : தண்டு = தடி, படை (பெ.) ; தண்டல் = வரி திரட்டல். தண்டம் = தடி, படை, தண்டனை, தண்டனைக் கட்டணம், வீண்.

தண்டி = பெரு, ஒறு (வி.)

தடி = கம்பு, திரட்சி, ஊன் (பெ.) ; பெரு, வெட்டு (வி.). தடியாலடித்ததே முதல் தண்டனை.

கவை : கவை = பிரி. (வி.) கவடு = காலிடை. கவை—கவான்—கமா (உருது).

கிளை : கிளை = பிரி(வி.). இணம், பிரிவு (பெ.) கிளைவழி.

கொம்பு : கொம்பு (மகள்), கொம்பன் (மகன்), கொள் கொம்பு—கொழு கொம்பு. விலங்குக்கொம்பு, எழுத்துக்கொம்பு, ஆடுகொப்பு. கொடு, வாங்கு (கிளை பயிர் வளைவதால் தோன்றியவை).

கோடு : கோடு (stroke), மலைக்கோடு, பற்றுக்கோடு.

இலை : மூனிலைச்சுலம், இலைத்தொழில்.

இலக்கு = குறி, இடம், எழுத்து, இலக்கம்,
இலக்கித்தல் எழுதல்.

இலக்கு—இலக்கியம், இலக்கணம்.

பூ : ஷத்தல்=தோன்றுதல். பூப்பு (puberty). பூசனம்
பூத்தல், உவகைபூத்தல்,

அரும்பு : அரும்பல் தோன்றல். முகிழ்=தோன்று, ஒடுங்கு.
மொக்கு = கோலம். அம்பல் = சிறிது வெளிப்
பட்ட பழி.

கூம்பு = ஒடுங்கு (வி.). பாய்மரம் (பெ.) (கை)
கூம்பு—கூப்பு.

மலர் : முகமலர்ச்சி. மலர்த்தல் = மல்லாத்தல். அலர் =
பழி.

காய் : கை காய்த்தல், காய் விழுதல் (abortion);
மாங்காய் = குலைக்காய் (heart);

பழம் : பழுத்தல் = முதிர்தல். கா : பழுத்த கிழம். சளி,
சிலந்தி முதலியன முதிர்தல் பழுத்தலாகக்
கூறப்படும்.

= நிறைதல். கா : நெவளம் பழுநிய்,
பழுத்த சைவன்.

= தண்டனை நேர்தல். கா : 10 உருபா
பழுத்து விட்டது.

பழுப்பு நிறம் = மஞ்சள் நிறம். பழுக்காவிழ
இலைப்பழுப்பு. பழுப்பு-பசுப்பு (தெ.);
பசுப்பு-பசலை:

பழம்—பழமை—பழைமை—பழு—பழங்கு—
வழங்கு.

பழவினை, பழையன், பழங்கண்.

பழம்—பயம். பழன்—பயன். ஓ. நோ. fruit
= effect.

பழம்—பல (வ.), fruit; பலி (வ.), to fructify
பண்டு = பழம் (தெ.), பழைமை.

கனி : கன்னுதல் = பழுத்தல், கொப்புளம் தோன்றல்.

கன்னி (பழுத்தது) — கனி.

கன்னி = பருவமான பெண்: ஒ: நோ. matured girl

கன்னி—கன்னீகை: கன்யா (வ.).

குலை : சரற் குலை.

விதை : வித்து = முதற்காரணம். இம்மி, எள், தினை = சிற்றளவு. எள்ளு(ஞ) = இகழ் (வி.).

எண்ணமை-எளிமை. எள்கு (எஃகு)-இளகு-இளமை-இளை. இளகு-இலகு-இலேசு. இளை-எய்.

குன்றி ஓரளவு. காணம் (கொள்) = ஓரளவு பொன், பொற்காக. பொக்கு = பொய். பொக்கணம் = பை.

தழழு : தழழுத்தல்.

குழழு : நகை.

தோடு : கம்மல், திரட்சி. ஒலை = எழுத்து, திருமுகம், ஆவணம், திருமண முன்னறிவிப்பு (இக்காலத்தது).

கொழுந்து: குலக்கொழுந்து. “கங்கைக்கொழுந்து”.

குருத்து: காதின் குருத்து.

தமிழிலக்கியத் தோற்றும்

ஒரு மொழியில் முதலிலக்கியம், காதல் திருமுகங்கள், முன்னோர் சரித்திரம், முன்னோர் போர்ப்பாடல்கள், திருமன்றாட்டுகள், மறைநூல் என்ற வகையாகவே யிருக்கும். பின்னரே பிறநூல்களும் கலைகளும் தோன்றும்.

தமிழில் மறைநூலிருந்தமை முன்னர்க் கூறப்பட்டது.

“நிறைமொழி மாந்தர்” என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவுறையில், “‘தானே’ என்று பிரித்தான், இவை தமிழ் மந்திரமென்றற்கும், பாட்டாகி அங்கதமென்பபடுவனவும் உள

அவை நீக்குதற்குமென உணர்க்'' என்று நச்சினார்க்கிளியர் குறியிருத்தல் காணக்.

தமிழிலக்கணத் தோற்றம்

எழுத்து :

எழுத்துக்களில் முதலாவது நெடிலும் பின்பு குறிலும் தோன்றின. முதற்றயிமர் குழந்தையர் போன்றனர். குழந்தைகள் வாயில் நெடிலே முன்பிறக்கும். குறிவினும் நெடிலே ஒலித்தற்கெள்கிறது. நெடிலும் குறிலும் ஒலியில் வெவ் வேறால்ல ; அளவிலேயே வெவ்வேறாகும். நெடில் குறுகிக் குறிலாயிற்றென்க.

கட்டும் வினாவும் முதலாவது நெடிலாகவே யிருந்தன. இதை,

“நெட்டெழுத் தேழே ஓரெழுத் தொருமொழி”

(மொழி. 10.)

“குற்றெழுத் தைந்தும் மொழிநிறை பிலவே”

(மொழி. 11.)

“ஆ—ஏ—ஓ அம் மூன்றும் வினா”

(நூல். 32)

“நீட வருதல் செய்யுன்ன் உரித்தே”

(உயிர். 6.)

என்று தொல்காப்பியர் கூறுவதாலும், பிற திராவிடமொழி களில் நெடில்கள் இன்றும் உலகவழக்கில் வழங்குவதாலும் அறியப்படும்.

ஆ, ஒள இரண்டே தமிழில் புண்ரொலிகள் (Diphthongs).

தமிழில் அரிவரி தோன்றினபோது, ஏகார ஒகாரங்கட்டகுக் குறிகளமைந்திருக்கவில்லை. விற்காலத்தில்தான் அவை தோன்றின. அப்போது அவற்றின்மேலும் அவையேயின மெய்யெழுத்துக்களின் மேலும் புள்ளியிட்டனர். பீற்காலத்தில் புள்ளிக்குப் பதிலாக, உயிரெழுத்துக்களில் கீழ்மூப்பு கீழ்ச்சுழி களும், உயிர்மெய்யெழுத்துக் கொம்புகளில் மேற்சுழிகளும் இடப்பட்டன.

ஆய்தம் இத்தாலிய ஹகரம்போன்ற மெல்லிய ககரம்.

“இய்தல் ஆய்தல் நிழத்தல் சாஅய்
ஆவயின் நான்கும் உள்ளதன் நுணுக்கம்”

என்பது தொல்காப்பியம் (உரி. 34). ஆய்தம் = நுணுக்கமான ஒலி.

மெய்யெழுத்துக்களில், மூளை ன என்ற நான்கும் முதன் முதல் அரிவரி தோன்றிய காலத்திற்குட் பிற்பட்டவை. அதனாலேயே அவை ஈற்றில் வைக்கப்பட்டன.

வ—ள—ழ. ஒலித்தற் கெளிமைகருதி முகரம் ளகரத்திற்கும் மூன் வைக்கப்பட்டது. ர—ற றகரத்திற்கு இனமாக னகரம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. ஷகரம் தோன்று மூன் நகரமீ வழங்கிற்று. வெரிந், பொருந், மகிழ்நன், கொழுநன் முதலிய சொற்களை நோக்குக.

எழுத்து படவெழுத்து (Hieroglyphic or Ideographic) அசையெழுத்து (Syllabic), ஒலியெழுத்து (Phonetic) என மூலகைப்படும். உலகில் முதன்முதல் தோன்றினது படவெழுத்தே. தமிழிலும் அதேயென்பது,

“உருவே யுணர்வே யொலியே தன்மையென
இருவகை யெழுத்து மீரின்டாகும்”

என்று யாப்பருங்கல விருத்தியிலும், ‘இன்ன பலபல வெழுத்து நிலைமண்டபம்’ என்று பரிபாடலிலும் (19 : 53), ‘கடவு ஸெழுதிய பாவை’ என்று மணிமேகலையிலும் (20 : 111) கூறி யிருப்பதாலும், படமெழுதுதல் என்னும் வழக்கு இன்று முன்மையாலும் அறியப்படும்.

திருவாளர் தி. நா. சுப்பிரமணியன் அவர்கள் எழுதி வெளி யிட்டுள்ள பண்டைத் தமிழ் எழுத்துக்கள் என்னும் அரிய ஆராய்ச்சி நூலால், ஒருவகைத் தமிழெழுத்துக்கள் அடைந்து வந்துள்ள மாறுதல்களை நன்றாயறியலாம். தமிழில் இருவகையெழுத்துக்கள் இருந்தன.

சொற்கள்

முதன் முதல் தோன்றினவை தனிச்சொற்களே. குழந்தைகள் சோறு வேண்டும்போது சோறென்று மட்டும் கூறுதல் காண்க.

சொற்கள் இவக்கண முறையில், பெயர் வினை இடை உரி என நான்காக வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றுள்,

முதல் மூன்றே உண்மையில் சொல்வகையாகும், இறுதியது செய்யுள் வழக்குப் பற்றியதே.

உரிச்சொல்—Poetic Idiom

உரிச்சொல் செய்யுள் வழக்குப்பற்றியதே யென்பதற்குக் காரணங்களும் சான்றுகளும் :—

(1) சொற்கள் மூவகைக்கு மேற்படாமை.

பெயர்ச் சொல் லும் வினைச்சொல் லும் அவ் விரண்டையும் சார்ந்து வரும் இடைச்சொல்லுமென மூவகையே சொற்கள், எச்சவினை காலங்காட்டின் தெரி நிலையும், காட்டாவிடின் குறிப்புமாகும்.

ஆங்கிலத்திலுள்ள எண்வகைச் சொற்களையும்,

I. Nouns — பெயர்ச்சொல்.

II. Verbs — வினைச்சொல்.

III. Particles — இடைச்சொல்.

என மூன்றாகவே அடக்குவர் கென்னெடி (Kennedy) என்பார்.*

அரபியிலும் அதைப் பின்பற்றும் உருதுவிலும், பெயர் வினை இடை என மூன்று சொல்வகையே கூறப்படுகின்றன.

(2) “உரிச்சொற் கிளவி விரிக்குங் காலை.....”

பயிலா தவற்றைப் பயின்றவை சார்த்தித் தத்தம் மரபிற் சென்றுநிலை மருங்கின் எச்சொல் லாயினும் பொருள்வெறு கிளத்தல்”

என்று தொல்காப்பியர் உரிச்சொல் விலக்கணங் கூறல்,

(3) ஏதால்காப்பியர் ஏனை மூன்று சொற்கட்கும் இலக்கணங் கூறியதுபோல, உரிச்சொற்கோர் இலக்கணங் கூறாமையும், அகராதி முறையில் பொருளே கூறிச் செல்லுதலும்,

(4) செய்யுள் வடிவிலுள்ள அகராதிகளான நிகண்டுகள் உரிச்சொல்லென்று பெயர்பெறல்.

“இன்ன தின்னுழி யின்னன மியலும்
என்றிசை நூலுட் குணகுணிப் பெயர்கள்

* The Revised Latin Primer, pp., 12, 13.

சொல்லாம் பரத்தவிற் பிங்கல முதலா
உல்லோ ருரிச்சொலி ணயந்தனர் கொளவே”

என்றார் பவணந்தியார்.

உரிச்சொல் நிகண்டு என்று ஒரு நிகண்டுமுள்ளது. செய்யுளிற் சிறப்பாக வரும் சொற்களைல்லாம், மாணாக்கர் இளமையிற் பாடஞ் செய்தற்பொருட்டுத் தொகுக்கப்பட்டன. அத்தொகையே நிகண்டென்பது.

இப்போதுள்ள அகராதிக்கு முந்தின நிலை நிகண்டும், அதற்கு முந்தின நிலை உரிச்சொல்லுமாகும்.

(5) உரிச்சொல் செய்யுட் சொல்லேயென்று பண்டைக்காலத்தில் கூறப்பட்டனம்.

“பெரும்பான்மையுஞ் செய்யுட்குரியவாய் வருத வின் உரிச்சொல்லாயிற் ரென்பாருமுளர்” என்று சேனாவரையர் கூறுதல் காணக.

பிறவரை மறுப்பு

(1) உரை : இசை குறிப்பு பண்பு என்பவற்றிற் குரியவை உரிச்சொல் என்பது;

மறுப்பு : இது நாற்சொற்கும் பொதுவிலக்கணம் என்பது,

(2) உ : பெயர்க்கும் வினைக்கும் உரியது உரிச்சொல் என்பது.

ம : இஃது இடைச்சொற்கும் ஏற்குமென்பது.

(3) உ : பலபொருட் கொருசொல்லும் ஒரு பொருட்குப் பல சொல்லுமாக உரியது உரிச்சொல் என்பது.

ம : இதுவும் நாற்சொற் பொதுவிலக்கணம் என்பது.

(4) உ : வினைவேரே உரிச்சொல் என்பது.

ம : வினைவேர் (தாது) ஏவலாகவும் பகுதியாகவும் வினையியலிற் கூறப்பட்டுள்ளது. வினைவேரை வேறாகக்கூறின், இடவேரையும் வேறாகக் கூறவேண்டும். குரு மாலை முதலிய பெயரிச்சொற்களும் கெல்லல் அலமரல் முதலிய

வினைச்சொற்களும் ஏஜ் முதலிய இடைச் சொற்களுமாக, உரிச்சொல் மூவகைப்படுத லானும், அவற்றுள் வினைச்சொல் பகுதியும் தொழிற்பெயருமாக இருவேறு வடிவிற் கூறப் படுதலானும், உரிச்சொல்லை ஒரு தனிச்சொல் வகையென்றும், வினைவேரன்றும் கூறுதல் தவறே என்பது.

(5) உ : “உயிரும் புள்ளியும் இறுதி யாகிக் குறிப்பினும் பண்பினும் இசையினும் தோன்றி நெறிப்பட வாராக் குறைச்சொற் கிளவி”

உரிச்சொல் என்பது.

(அற்றி. 17)

ம : இதற்கு உரையாசிரியர்கள் காட்டியுள்ள வினை வினைத்தது, வெள்ள விளர்த்தது முதலிய காட்டுகளில், நிலைமொழிகள் இடைச் சொல்லாயும் வருமாழிகள் வினைச்சொல்லாயும் மிருத்தனின், இவ்வரை போலியுரையென்பது.

பிறர் மறுப்புக்கு மறுப்பு

உரிச்சொல் செய்யுட்சொல்லேயென்று, முன்னமே நான் செங்கமிழுக் கெல்வியில் ஒரு கட்டுரை வரைத்திருக்கின்றேன்; அதன் உண்மையை உணராத சிலர், பலவாறு மறுப்புக் கூறி யிருக்கின்றனர். அம்மறுப்பும் அதன் மறுப்புமாவன :—

(1) ம : வெளிப்படு சொல்லே கிளத்தல் வேண்டா வெளிப்பட வாரா உரிச்சொல் மேன.” (உரி. 2)

என்று தொல்காப்பியர் வெளிப்படுசொல்லும் உரிச்சொல்லுள் அடங்கக் கூறியிருப்பதால், உரிச்சொல் செய்யுட்சொல்லன்றென்பது.

ம. ம : ஒரு குழுவார் பிறர்க்குத் தெரியாது மறைபொருள்வாகத் தமக்குள் வழங்கும் குறிகளே குழுக்குறியாயினும். அவற்றுள் பொருள் வெளிப்பட்டவும் பண்டைநிலை நோக்கிக் குழுக்குறி யென்பபடும். ஆசிரியன் குழுக்குறி கட்குப் பொருள்கூறும் போது, வெளிப்படையானவற்றிற்குப் பொருள் கூறான். இது போன்றதே மேற்கூறிய நூற்பாக் கூற்றுமென்பது.

மேலும், செய்யுட்கே யுரியதும் செய்யுட்கும் உரைநடைக்கும் பொதுவானதுமெனச் செய்யுட்சொல் இருவகை. அவற்றுள், செய்யுட்கே யுரிய சொல்லே உரிச்சொன் வென்பதுவது என்பதைக் குறித்தற்கே, வெளிப்படு சொல்லைச் சொல்லென்றும் வெளிப்படாச் சொல்லை உரிச்சொல் வென்றும் தொல்காப்பியர் குறித்ததாகமென்க.

மேலும், உரிச்சொற்பெயர் ஒரு சொல்லை மட்டுமன்று, அது செய்யளில் சிறப்பாக ஒரு பொருளில் வழங்கற்பாட்டையும் பொறுத்தது.

செல்லல் என்பது போதலைக் குறிப்பின் தொழிற்பெயர்; பிறரிடம் போயிரக்கும் வறுமையாகிய இன்னாமையைக் குறிப்பின் உரிச்சொல். வாள் என்பது கருவியைக் குறிப்பின் பெயர்க்கொல்; அதன் ஒளியைக் குறிப்பின் உரிச்சொல். இங்ஙனமே பிறவும்.

கதம் துணைபோன்ற சொற்கள், உலக வழக்கில் வழங்காமையால், எல்லாப் பொருளிலும் உரிச்சொல்லாகும்.

இங்ஙனம், சொல்லே உரிச்சொல்லாவதும், ஒவ்வாருபொருளில் மட்டும் உரிச்சொல்லாவதுமென, உரிச்சொல் இருவகை.

பழுது முழுது முதலிய சொற்கள், இக்காலத்தில் வெளிப்படையாயினும், தொல்காப்பியர் காலத்தில், அல்லது அவர்க்கு முன்னொரு காலத்தில், வெளிப்படையல்லா திருந்திருக்க வேண்டும். மறை வெளிப்படையாவதும் வெளிப்படை மறையாவதும் சொற்கட்டியல்பே

(2) ம. தட, கய முதலிய சொற்கள் அகரவீராயிருப்பதால் அஃது ஒரு தனிச் சொல்கையைக் குறிக்கும் என்பது.

ம. ம : தொல்காப்பியர் ஓர் இலக்கணியேயன்றி மொழிநாற் புலவரல்லர். ஆகையால் சில சொற்களை ஈறு நீக்கிப் புணர்நிலை வடிவிற் குறிப்பர்: மத என்று ஓர் உரிச்சொல்லைக் குறித்துள்ளார். அது மதம் மதன் என்று வழங்குதல் கான்க. இங்ஙனமே பிறவும் என்பது.

சொற்கள் சொல்லியல் முறையில், இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வட்சொல் என, நால்வகையாக வகுக்கப்படும்.

இவற்றுள், இயற்சொல் (Primitive word) என்பது இயல்பான சொல்; திரிசொல் (Derivative word) என்பது அவ்வியற் சொல்லினின்றும் திரிந்த அல்லது திரிக்கப்பட்ட சொல். இவற்றிற்கு இவையே பொருள் என்பதை, இப்பொருட் பொருத்தத்தினின்றும், கிளி-கிள்ளை, மயில்-மஞ்ஞா என்பவற்றை உறுப்புத் திரிந்தவையென்று நச்சினார்க்கினியர் கூறியிருப்பதினின்றும் உணர்ந்துகொள்க.

இயற்சொல்லெனினும் வேர்ச்சொல்லெனினும் ஒக்கும். இது முதல்வேர், வழிவேர், சார்புவேர் என மூவகைப்படும்.

பளீர், பளிச்சு முதலிய சொற்களில் வேராயிருப்பது பள் என்பது. இது முதல்வேர். பள் என்பதன் திரிபு பால் என்பது. இது வழிவேர். பால் என்பது வால், வெள் என்று திரியும். இவை சார்பு வேர்.

சில சொற்களில் ஒவ்வொர் எழுத்தே பொருள் நிறைந்திருக்கும். அவ்வெழுத்தை விதையெழுத்தெண்ணலாம். பள் என்னும் சொல்லில் ‘ள’ விதையெழுத்தாகும் ந(ன)மலள் என்ற எழுத்துக்கள் ஒளிபற்றிய சொற்களில் வருதல் பெரும்பான்மை.

திரிசொல்லும் முதல், வழி, சார்பு என மூன்றாம்.

கா : வேர்	முதல் திரிவு	வழித்திரிவு	சார்புத்திரிவு
ஏ	ஏண்	சேண்	சேணோன்
ஆர்,	அரி	அரம்	அரவு, அராவு

திசைச்சொல் என்பது, செந்தமிழ் நாட்டில் வழங்கும் பொருளினின்றும் வேறான பொருளில் வழங்கும் கொடுந்தமிழ்ச் சொல்லாகும்.

கா : வளர (மலையாளம்) = மிக.

வடசொல் வடமொழிச் சொல்.

கிள்ளி

கிள்ளியென்பது பெயர் முதலிய நால்வகைச் சொல்லுக்கும் பொதுப்பெயர். கிளத்தல் சொல்லுதல்.

இலக்கணநூல் தோன்றுமுன்னமே, தினை பால் என்கிடம் வேற்றுமையும், வினாவும் செப்பும் பிறவும்பற்றியமரபு

களும், தமிழில் அமைந்திருந்தன. அவற்றின் பாகுபாடுகளும் குறியீடுகளுமே இலக்கணிகள் வூண்டானவை. இதைக் குறித் தற்கே சிளவியாக்கம் முதலிய நான்கு இயல்கள், தொல்காப்பியத்திற் பெயரியலுக்குமுன் கூறப்பட்டுள்ளன.

பெயர்க்கொல்

ஓப்பு+அல் = பெயல்—பெயர். பெய்தல் இடுதல். பாட்டன் பெயரும் பெயரன் (பேரன்) பெயரும் மாறி மாறி வந்தது பிற்காலமாதலின், பெயர்தற்பொருள் பிறப்பட்டதாகும்.

பொருட்பெயர்—மூன்திப்பெயர்

தன்மை: ஏ தன்மைச்சுட்டு

ஏ+ன் = ஏன் (ஒருமை). ஏ+ம் = ஏம் (பன்மை).

ஏன் — யான் — நான். ஏம் — யாம் — நாம்.

யாம்+கள் = யாங்கள். நாம்+கள் = நாங்கள்.

யாம் தனித்தன்மைக்கும் நாம் உள்ப்பாட்டுத்தன்மைக்கும் வரையறுக்கப்பட்டன.

முன்னிலை : ஈ அண்மைச்சுட்டு.

ஈ+ன் = ஈன் — (யீன்) — நீன். ஈ+ம் = ஈம் — (யீம்) — நீம்.

நீன் — நூன். நீம் — நூம். நீம்+கள் = நீங்கள். நீன் — நீ. நீமர் — நீயிர் — நீவிர் — நீயிர் — நீர்.

நீன், நீம், நீமர் என்பவை இன்றும் தென்னாட்டில் உலக வழக்கில் வழங்குகின்றன. செந்தமிழ் தோன்றிய காலத்தில், நீ நீயிர் நீவிர் என்பன சிறந்தனவாகக் கொள்ளப்பட்டதினால், ஏனைய நூல்வழக்கற்றன. முன்னிலைப் பெயர்கள் வினை முற்றுங்களாகும் போது பின்வரும் வடிவங்களையடையும்.

ஈ (முன்னிலையொருமைப்பெயர்) — ஏ-ஐ-ஆய். நீ-தீ-தி.

கா : வந்தீ—வந்தே—வந்தை—வந்தாய் (இ. கா.)

ஒ. நோ. சீ—சே—சை. கழை—கழாய். ஐ = அய்—ஆய்.

(செய்தி)—செய்தி (ஏவலும் நிகழ்கால ஒருமையும்.)

வா, தா என்பவற்றின் கால்மேல், வேறுவகையாய் வந்த புள்ளியை எழுத்துப்புள்ளியென் கொண்டு, முதலாவது வர்தார் என்றும், பின்பு வருத் தரு என்றும், ஏட்டைப் பார்த்துப் பெயர்த்தெழுதினைவர் தவறு செய்ததாகத் தெரிகின்றது. இமந்த காலத்தில் இவ்வினைகள் வந்தான் தந்தான் எனக் குறுகி மட்டும் நிற்றல் காணக்.

ந—த, போலி. ஒ. நோ. நுனி-நுதி. ஆன்மா-ஆத்மா(வ).-

இடைமைப் பெயர் :

ஐ இடைமைச்சுட்டு. ஊ+ன் = ஊன் (வழக்கற்றது)-
ஐ+ம் = ஆம் (வழக்கற்றது).

படர்க்கைப் பெயர் :

ஆ படர்க்கைச்சுட்டு. ஆ+ன் = ஆன்—தான். ஆ+ம் = ஆம்—தாம். தாம்+கள்—தாங்கள்.

ஸுவிடப் பெயர்களும் வேற்றுமைப்படும்போது பின் வருமாறு திரியும்.

யான்—என், யாம்—எம், யாங்கள்—எங்கள், நான்—(நன்), நாம்—நம், நாங்கள்—நங்கள், நீன்—நின், (நான்)—நுன்—உன், நீம்—(நிம்), (நாம்)—நம்—உம், நீங்கள்—(நிங்கள்), (நாங்கள்)—நங்கள்—உங்கள், தான்—தன், தாம்—தம், தாங்கள்—தங்கள்.

பிறைக்கோட்டு ஞானாவை இதுபோது தமிழில் இருவகை வழக்கிலும் வழக்கற்றவை. இவற்றுக்குப் பதிலாக இவற்றையொத்த பிறசொற்களே வழங்குகின்றன. நன் என்பதற்கு என் என்பதும் நங்கள் என்பதற்கு எங்கள் என்பதும் வழங்குதல் காணக்.

வினாப்பெயர்

ஏ உயரச்சுட்டு. ஏ+ன்—ஏன். ஏ+ம் = ஏம் (தமிழில் வழக்கற்றது).

ஞநிப்பு :

(1) முதலாவது, ஏ ஊ ஆ என்ற நெடில்களே, ஸுவிடப் பெயராகவும், வினாப்பெயராகவும் தினையும் பாலும் காட்டாது இடமும் எண்ணும் மட்டும் காட்டி வழங்கிவந்தன.

வடஇந்தியாவில் வழங்கும் இந்தியில் இன்றும் ஏ ஏ என்னும் தனி நெடில்கள் சுட்டுப் பெயராய் வழங்குகின்றன. அவை முறையே ஏ ஊ என்பவற்றின் திரிபாகும்.

இடையிந்தியாவில் வழங்கும் தெலுங்கில், ஆ ஏ ஏ என்னும் நெடில்கள் புறச்சட்டுக்களாய் மட்டும் உலகவழக்கில் வழங்குகின்றன; பெயர்களாய் வழங்கவில்லை.

தென்னிந்தியாவில் வழங்கும் தமிழில், அவை புறச்சட்டாகவும் வழங்கவில்லை. அவற்றுக்குப் பதிலாய் அந்த இந்த எந்த என்ற சொற்களே வழங்குகின்றன. புறச்சட்டாகவும் புறவினாவாகவும் அவற்றின் குறில்களே வழங்குகின்றன.

இதற்குக் காரணம் வடஇந்திய மொழிநிலை பண்படுத்தப்படாது பண்டை நிலையிலேயே யிருப்பதும், தென்னிந்திய மொழி பண்படுத்தப்பட்டு மிகுதியும் மாறியிருப்பதுமே.

புதுப்புணவுசெய்யும் ஒரு நாட்டில் கருவிகள் மாறிக் கொண்டே வரும். அது செய்யாத நாட்டில் அவை என்றும் சற்றுப் பண்டை நிலையிலேயே யிருக்கும். இந்தியாவிலுள்ள புதுப்புணவுக் கருவிகளைல்லாம் மேனாட்டினின்றும் வந்தவை, மேனாட்டில் நாள்தோறும் புதுப்புணவுக்கால வளர்ந்து கொண்டேயிருப்பதால், கருவிகள் திருந்திக் கொண்டே வருகின்றன. ஆனால், இந்தியாவில், சென்ற நூற்றாண்டுகளிற் கண்டுமிடிக்கப்பட்டு, மேனாட்டில் வழக் கற்றவை யெல்லாம் காணப்படலாம். இங்ஙனமே தென்னாட்டிலும் வடநாட்டிலும் வழங்கும் சொற்களுமேன்க.

(2) முதலில் நெடிலாயிருந்த சுட்டுவினா வெமுத்துக்கள் பின்பு குறிலாயின.

(3) குறிலும் நெடிலுமான சுட்டுவினா வெமுத்துக்கள் பல ஈறுகளைக் கொண்டிருந்தன.

கா : ஆம், ஆண், அம், அன், அல், அவ், அண் முதலியன

இவற்றுள் ஆம் அம் என்பவை முந்தினவாக ததீரிகின்றன.

ஆகு—ஆங்கு. ஆண்—ஆண்டு.

அம்—அந்து—அந்த—அந்தா.

அது—அதா—அதோ—அதோன்—அதோளி.

அம் — அன் — அன்ன—அன்னாடு அன்ன — அனை — அனைத்து.

அம்—அங்கு. அம்—அம்பு—அம்பர்.

அல்—அள்—அண். அம்—அவ், அல்—அன் என்றும் கூறலாம்.

அல்+து=அன்று. ஒ. நோ. எல்+து=என்று (சூரியன்);

அல் இல் எல் என்னும் வடிவமும் சுட்டுவினாச்சொற்கட்டுக்கண்டென்பதை, அன்று இன்று என்று என்னும் தமிழ்ச்சொற்களாலும், அல ஏலா என்னும் தெலுங்குச்சொற்களாலும், அல்லி இல்லி எல்லி என்னும் கண்டச்சொற்களாலும் உணர்ந்துகொள்க.

அல் என்னும் வடிவமே இல் எனத் திரிந்து, சேய்மைச் சுட்டாக இலத்தீனில் வழங்குகின்றது.

கா : ille—அவன் illi, illae—அவர்

illa—அவள் illa —அவை

illud—அது

(4) அன் என்பதை ஒருமைக்கும் அம் என்பதைப் பண்மைக்கும் முதலாவது வழங்கினதாகத் தெரிகிறது.

நோக்குக. ஏன், ஏம் : நீன் நீம் ; தான், தாம்.

ஈறுகளின் முதலிலுள்ள அகரம் புணர்ச்சியிற்கெடுதல் இயல்பே.

கா : சிவம்—அன் = சிவன் ; மண+அம் = மணம்.

(5) சுட்டடியான உயிர்நெடில்கள் யகரமெய் சேர்ந்து வழங்கியிருக்கின்றன. பின்பு அவ் யகரம் நகரமாக மாறி விருக்கின்றது.

கா : ஏன்—யான்—நான், ச—(யீன்) — நீன். ஆன்—(யான்)—(நான்)—தான்.

இ ச ஏ ஏ இன்றும் சொன்முதலில் வரின், யகரம் சேர்ந்தே பேச்சுவழக்கில் வழங்குகின்றன.

கா. யிடம், யீரம், யெழுத்து, யேடு.

யான் நான் என்னும் வடிவங்கள் தன்மையில் வருதலின் அவை மயக்கமின்மைப்பொருட்டுப் படர்க்கையில் விலக்கப் பட்டன. நகரத்திற்குத் தகரம் போலியாக வருமென்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது.

ஆகாரத்தோடும் யகரம் சேர்ந்து வருமென்பதை, you (ஆண்), yonder (ஆண்டுத்து) என்னுஞ் சொற்களானுணர்க.

(6) தான் தாம் என்னும் பெயர்கள் முதலாவது படர்க்கைச் சுட்டுப் பெயராயிருந்து, பின்பு அவன் அவர் முதலிய சுட்டுப் பெயர்கள் தோன்றியபின், படர்க்கைத் தற்கட்டுப் பதிற்பெயர் (Reflexive Pronoun) களாக வழங்கி வருகின்றன.

தாங்கள் என்பது, இன்று உயர்வு குறித்து முன்னிலை யொருமைக்கும் வழங்குகின்றது. இஃதோர் இடவழுவமைதி.

(7) மூவிடப் பெயர்களிலும் வினாப்பெயர்களிலும், எண்மட்டுங் குறித்தவை முந்தியன், பால் குறித்தவை பிந்தியன்.

(8) பால் குறித்த சுட்டுப் பெயர்களையும் வினாப் பெயர்களையும் வேண்டியபோது, அவன் அவள் முதலியவாக, (பிற்காலத்து) இயல்பாகத் தோன்றிப் பால் காட்டாது வழங்கின சுட்டுவினாப் பெயர்களையே, முறையே ஆண்பால் முதலிய ஐம்பாற் சுட்டுவினாப் பெயர்களாகத் தமிழ்மக்கள் கொண்டதாகத் தெரிகின்றது; அவற்றுள் வினாப் பெயரடிகள் நெடிலாகவும் வழங்குகின்றன.

அவ்—அவ—அவை. அவ—அ;

அவன் அவள் முதலிய சொற்கள் இயல்பாய்த் தோன்றி யவை யென்பதும், அவை முதலாவது பால் காட்டவில்லை யென்பதும், எவன் என்னும் பெயர் அஃறிணையிருபால் வினாக் குறிப்பு விணைமுற்றாயும் ஆண்பால் வினாப் பெயராயும் மிருத்தலானும், அவள் என்பதன் திரிபான அவன் என்பதும் அதோள் உவள் என்பனவும் இடத்தைக் குறித்தலானும், அது என்னும் பெயர் சில வழக்குகளில் இருதிணைக்கும் பொதுவாயிருத்தலானும், அன் அர் என்னும் ஈறுகள் பால் காட்டியும் காட்டாமலும் அஃறிணைக்கும் வழங்குவதாலும் பிறவற்றாலும் அறியப்படும்.

அது என்னும் பெயர் உயர்துணைக்கும் வழங்குமாறு :—
யார் அது? கொற்றனது மகன்?

சுட்டுப் பெயர்கள்

அவன் — ஆண்பால்
அவள் — பெண்பால்
அவர் — பலர் பால்
அது — ஒன்றன்பால்
அவை — பலவின்பால்

} சேய்மைச் சுட்டுப்
பெயர்கள்

இங்ஙனமே அண்மை யிடைமைச் சுட்டுப்பெயர்களும் ;
இடைமைச் சுட்டு தமிழில் உலகவழக்கற்றது ; இந்தியில்
சேய்மைச் சுட்டாக வழங்குகின்றது ; இந்திநிலை முந்தியது,
அதன்பெயர் பிந்தியது ;

வினாப்பெயர்கள்

ஏவன் — எவன்

ஏது — எது

ஏவள் — எவள்

ஏவை — எவை

ஏவர் — எவர்

ஏ — யா ; யா + அன் = யாவன். இங்ஙனமே ஏனை
யீறுகளையும் ஒட்டிக்கொள்க.

யா என்னும் வினாவடி, அஃறினைப் பண்மை வினாப்
பெயராகச் செய்யுளில் வழங்கும்.

காலப்பெயர்

காலம் என்னும் பெயர் செந்தமிழ்ச்சொல்லே யென்பது, யான் செந்தமிழ்ச் செல்லியில் வரைந்துள்ள ‘காலம் என்னும் சொல் எம்மொழிக்குரியது’ என்னுங் கட்டுரையிற் கண்டு கொள்க.

பொழுது : பொழுது = சூரியன், வேளை (இறு பொழுது) ; பருவகாலம் (பெரும் பொழுது.) பொள்—(போள்)—போழு—போழ்து—(பொழுது)—போது. ஓ. நோ; வீழ்து—விழுது;

போழ்தல் = பிளத்தல், வெட்டுதல், நீக்குதல்;

சூரியன் இருளைப் போழ்வது.

‘வாள்போழ் விசம்பில்’ என்றார் நக்கீரர்

(திருமுருகாற்றுப்படை)

பொழுது என்னும் சொல் முதலாவது சூரியனைக் குறித்து, பின்பு அதன் தோற்று மறைவுகளால் நிகழும் காலத்தைக் குறித்தது. பொழுது புறப்பட்டது, பொழுது சாய்ந்தது என்னும் வழக்குக்களில், இன்றும் அச்சொல் சூரியனைக் குறித்தல் காணக்:

சமையம் : சமை+அம்=சமையம். சமைதல் பக்குவ மாதல். ஒரு பொருள் பக்குவமான வேளை சமையம் எனப் பட்டது. இன்று அச்சொல் தகுந்த வேளைக்குப் பெயராய் வழங்குகின்றது.

பருவம் : ஒரு பொருள் நுகர்ச்சிக்கேற்ற அளவு பருத் திருக்கும் நிலை பருவம், பரு+வ=பருவ. பருவ+அம்=பருவம்:

நேரம் : நேர்+அம்=நேரம் நேர்தல் நிகழ்தல்; ஒரு வினை நேரும் காலம் நேரம்:

வேளை : வேல—வேலி—வேலை—வேளை

கருவேல முள்ளால் அடைப்பது வேலி. வேலி ஓர் இடத்தின் எல்லை. வேலை=ஒரு கால வெல்லை. வேலை யென்பதின் திரிபு வேளையென்பது. வேலை செய்யுள் வழக்கு

மாதம் : மதி+அம்=மாதம்:

மாதம் என்னுங் கால அளவு மதியினாலுண்டானது;

ஆண்டு : என்று (சூரியன்) — (என்று) — (எண்டு) — யாண்டு...ஆண்டு.

ஆண்டென்னுங் கால அளவு சூரியனாலுண்டானது. இங்ஙனமே பிற காலப் பெயர்களும் ஒவ்வொரு காரணம்பற்றி யலையாகும்.

இடப்பெயர்

இடு+அம்=இடம்: பொருள்களை இடுவதற்கிடமானது, இடம், ஓ. நோ, E. position, from L. pono, to place.

தலம் என்னும் பெயர் ஸ்தலம் என்பதின் திரிபாக்கக்கருதப் படுகிறது: ஸ்தலம் என்பதற்கு ஸ்தா (நில்) என்பது வேர்: இது ஆரிய மொழிகள் எல்லாவற்றிலுமிருக்கின்றது: State, Station, stand, steady, establish முதலிய சொற்கட்டகல்லாம் sta என்பதே வேர். ஆனால், இதனால் மட்டும் அதை ஆரியத்திற்கே யுரிய சொல்லாய்க் கொள்ள முடியாது: தா (கொடு) என்னுஞ் சொல்லை நினைத்துக்கொள்க.

காலுக்குத் தாள் என்று ஒரு தனித்தமிழ்ச்சொல் உளது. அதற்குத் தா என்பதுதான் வேராயிருக்கவேண்டும். தாவு என்னுஞ் சொல், இடப்பொருளில் தென்னாட்டில், சிறப்பாய்க் கல்லா மக்களிடை வழங்குகின்றது. தாள் என்னுஞ் சொற் போன்றே, தா என்னுஞ் சொல்லும் முயற்சியென்னும் பொருளில் நூல்வழக்கில் வழங்குகின்றது:

“தாவே வலியும் வருத்தமும் ஆகும்” (உ.ரி. 48.)

என்றார் தொல்காப்பியர், வலி = வன்மை. வருத்தம் = முயற்சி தாளம், தாளி (கள்ளி), தாண்டு, தாவு, தாழ், தங்கு, தக்கு, தாங்கு, தளம், தளர் முதலிய பல சொற்கள் தா என்னும் வெரினின்று பிறந்தவையே: ஆகையால், குமரிநாட்டில், தா என்னும் வேர்ச்சொல் நில் என்னும் பொருளில் தமிழில் வழங்கி யிருக்கவேண்டும்: தளம்—தலம். ஆராயப்படாமையாலும் வேர் வழக்கற்றதினாலுமே இச்சொல் வட்சொல்லாகத் தோன்றுகின்றது. தலம்—ஸ்தலம் (முன்மெய்ச்சேர்பு):

உலகம்: உல—உலகு—உலகம்: உலத்தல் அழிதல்—உலப்பது உலகம். இங்ஙனமே பிற இடப்பெயர்களும் ஒவ்வொரு காரணம் பற்றியவையோகும். உலகம்—லோக(வ.)

சினைப்பெயர் :

சில—சில்லை—(சின்னை)—சினை = துண்டு, பிரிவு, உறுப்பு:

சில சினைப்பெயர்கள் இடப்பொருளை முதலாவது பெற்றுப் பின்பு பல சொற்களைப் பிறப்பித்திருக்கின்றன:

கா : கண்—நகக்கண், சல்லடைக்கண், ஊற்றுக்கண் (இடம்):

அலக்கண், இடுக்கண், பழங்கண் (துண்பம்):
உறுகண், தறுகண் (பண்பு):

பண்புப்பெயர் (Abstract Noun)

பண்புப்பெயர்று :

மை = மேகம், நீர், நீரைப்போன்ற நல்லதன்மை, தன்மை:

ஓடு நோ, நீர் = தன்மை, நீர் என்பது புனர்பொருளொடு மயங்காமைப் பொருட்டு, நீர்மை என மையீறு பெறும்:

படி + மை = படிமை = போன்மை = போன்றதன்மை தீமை = தீயின்தன்மை, நன்மை = நல்லதன்மை: புல் + மை = புல்வின்தன்மை, பெருமை = பெரியதன்மை, தான் — தன் தன்மை = தன்குணம், குணம், இனிமை = இனிக்குந்தன்மை:

அம் = நீர்:

நல் + அம் = நலம் = நல்லதன்மை, வள் + அம் = வளம் = வளத்தன்மை, சின + அம் = சினம் = சினக்குந்தன்மை.

அப்பு = நீர்: அப்பு—பு:

இனி + அப்பு = இனிப்பு: இன் + பு = இன்பு: இன்னுதல் = இனித்தல், இன்பு + அம் = இன்பம்:

அப்பு என்பதில் அகரம் கெட்டது: ஓடு நோ: மற + அத்தி = மறத்தி:

திசைப்பெயர் :

திகை - திசை: திகைத்தல் மயங்கல். திகைப்பதற் கிடமானது திகை, திசைசத்தல் திகைத்தல், திக்குவதற்கிடமானது திக்கு, திக்குதல் தடுமாறல். திக்குமுக்காடுதல் என்னும் வழக்கை நோக்குக, வடநூலார் திஸ் (காட்டு) என்னும் மூலத்தைக் காட்டியது பிற்காலம்.

திசைச்சோல் என்பது ஓர் இலக்கணச்சுற்யீடாயிருத்தலை நோக்குக, திசை திக்கு என்னும் இருசோல்லும் வடசோல் வாயின், தமிழக்குத் திசைபற்றிய சோல்லே யில்லையென்றாலும், இது கூடாமையே, எல்லையென்னுஞ்சோல் முதலாவது சூரியனைக் குறித்து, பின்பு முறையே வேளை, குறித்த வேளை, குறித்த இடம், வரம்பு என்னும் பொருள்

களைத் தழுவியது: ஆகையால் இச்சொல் திசைப்பெயருக் கேற்காமையறிக:

வடக்கு : வடம் + கு = வடக்கு:

வடம் = பெருங்கயிறு. வடம் போன்ற விழுதுகளை விடுவது வட(ஆல) மரம், வடமரம் வங்காளத்தில் மிகுதியாய் வளர்கின்றது. அதனாலேயே அது *Ficus bengalensis* என்று நிலைத் திணை நூலில் அழைக்கப்படுகிறது. நாவலந் (இந்து) தேயத்தின் வடபாகத் தில் வடமரம் மிகுதியாய் வளர்தலின், அத்திசை வடம் எனப்பட்டது.

தெற்கு : தென்+கு = தெற்கு.

நாவலந் தேயத்தின் தென்பாகத் தில் தென்னைமரம் இன்றும் சிறப்பாய் வளர்கின்றது. தென்னாட்டையும் கருநீசியத் தீவுகளையும் நோக்குக.

தென்னைமரம் மிகுதியாய் வளரும் திசை தென்திசை யெனப்பட்டது.

கிழக்கு மேற்கு என்பவை, மொழிநூற் பெரும்புலவர்காலடுவெல் ஐயர் நுணித்தாய்ந்து கண்டபடி, முறையே கீழ் மேல் என்னும் சொற்களடியாய்ப் பிறந்தவை.

வடம் தென் கீழ் மேல் என்று முதலில் வழங்கிய பெயர்கள், இன்று நான்காம் வேற்றுமை வடிவில் வழங்குகின்றன. இனி, குக்கு என்பது ஒரு பின்னொட்டு எனினும் ஒக்கும்.

உத்தரம் : உ + தரம் = உத்தரம் = உயர்நிலை.

உகரம் உயர்ச்சி குறித்தல் முன்னர்க் கூறப்பட்டது.

தக்கணம் : தக்கு + அணம் = தக்கணம். தக்கு = தாழ்வு;

தக்குத்தொண்டை, தக்கில் பாடுதல் என்னும் வழக்குகளை நோக்குக. அணம் ஒரு பின்னொட்டு.

பனிமலை எழுந்தபின், வடதிசை உயர்ந்தது, தென்திசை தாழ்ந்தது. அதனால் அவை முறையே உத்தரம் தக்கணம் எனப்பட்டன. இவற்றை மேற்கு கிழக்கு என்னும் பெயர் களுடன் ஒப்புநோக்குக.

உத்தரம் தக்கணம் என்னும் தென்சொற்களே, உத்தர தகவின என்று வடமொழியில் வழங்குகின்றன என்பது தேற்றம்:

குடம்: குடம் = வளைவு. குடம் குடக்கு. அக்கு ஓர் ஈறு.

குரியன் மேற்கேபோய் வளைவதனால், அத்திசை குடம் எனப்பட்டது. குடமலை, குடநாடு, குடவர், குடக்கோ என்பவை செந்தமிழ் வழக்குகளாதல் காண்க.

குணம்: குடம்—குணம். ட—ண, போலி. ஓ. நோ. படம்—பணம், கோடு—கோணு. குடக்கு—குணக்கு.

குணம் = வளைவு. குஸக்கெடுத்தல் என்னும் வழக்கை தீநாக்குத. குரியன் கீழ்த்திசையிலும் வளைதல் காண்க. ஒரே வடிவம் இரு திசைக்கும் வழங்கின் மயங்கற்கிடமாதனீ, குடம் என்பது மேற்றிசைக்கும் குணம் என்பது கீழ்த்திசைக்கும் வரையறுக்கப்பட்டன.

என்னுபிபயர் :

எ உயரச்சட்டு: எ—என்ற என்னு தலால் தொகை மேன் மேலுயர்தல் காண்க.

ஒன்று : ஒல்—ஒ. ஒல்லுதல் பொருந்தல். ஒத்தல் பொருந்தல். ஒல்து = ஒன்று = பொருந்தினது, ஒன்றானது.

இரண்டு : (இரள்) + து = இரண்டு.

இதற்கு இருவகையாய்க் காரணம் கூறலாம்.

(1) ஈரதல் அறுத்தல். இரு துண்டாக ஈர்ப்பது, இரண்டு.

சருள் = சர்தல். சருள்—(இருள்)—(இரள்).

(2) இருமை = கருமை, இருள்.

இரா, இருள், இருட்டு, இரும்பு, இருந்தை, இறடி முதலிய சொற்களிலெல்லாம், இர் என்னும் வேர் கருமை அறித்தல் காண்க. இர்—எர்—என்—ஏள். கா: எருமை, ஏனம்

இருள் அகவிருள் புறவிருள் என இரண்டாதலின், இரண்டாம் எண் இருமையெணப்பட்டது.

இங்ஙனம் கூறுவது பொருட்டொகை (பூதசங்கியை) முறையாகும்; ஒன்பதுவரை ஏனையெண்களும் இம்முறை பற்றியவேயே.

முன்று : மு = முக்கு. முக்கிள் பக்கங்கள் முன்றாயிருத்தல் காணக. முன்று என்னும் வடிவம் ஒன்று என்பதனுடன் எதுகை நோக்கியது.

நான்கு : நாலம் — நாலு— நாலுது — நால்கு — நான்கு;

நாலம்—ஞாலம் (பூழி); ந—ஞ, போலி.

உலகத்திற்கு ஞாலம் என்னும் பெயர் வந்ததின் காரணம் முன்னர்க் கூறப்பட்டது. நாலம் என்னும் உலகப்பெயர் அதன் பதுதிடையூம் குறிக்கும். “மைவரை யுலகம்”, தமிழுலகம் என்னும் வழக்குகளை நோக்குக உலகம் இயற்கையில் நால்வகையாயிருத்தலின், நாலம் என்னும் பெயர் நான்காம் எண்ணைக் குறித்தது. உலகம் நாளிலம் எனப்படுவதையும் நோக்குக.

ஐந்து : கை—ஐ: ஐ+து = ஐது—ஐந்து.

ஒரு கையின் விரல்கள் ஐந்துடு

பொருள் விற்பனையில் கை என்னும் சொல் ஐந்து என்னும் பொருளில் இன்றும் வழங்குகின்றது.

ஆ : இதன் வரலாறு தெளிவாய்ப் புலப்படவில்லை.

ஆறு=வழி. ஒழுக்கநெறி, சமயம். மார்க்கம் என்னும் வடசொல் இப்பொருளதாதல் காணக. ஐந்தினை வழிபாடு களும் இன் (நாஸ்திக) மதமுஞ் சேர்ந்து ஆறாகக் கொள்ளப் பட்டிருக்கலாம். அல்லது வேறொரு வகையாய் அறுமதங்கள் எண்ணப்பட்டிருக்கலாம். அறு சமயம் என்னும் தொகை வழக்கு மிகத்தொன்மை வாய்ந்தது.

ஏழு : ஏழ் — ஏழு — எழு.

பண்ணைக்குறித்த யாழ் என்னும் சொல் ஏழ் என்பதன் திரிபு. யாழ் என்னும் நரம்புக்கருவி தோன்றுமுள்ளமே, குறிஞ்சியாழ் பாலையாழ் எனப் பண்ணின் பெயராக யாழ்

என்னுஞ்சொல் வழங்கினதினால், யாழ் யாளியின் தலைவடிவைக் கடையிற் கொண்டதென்ற காரணம்பற்றி, அதையாளி என்னுஞ்சொல்லின் திரிபாகக்கூற முடியாது. யாழின் கடையிலிருப்பது சரியான யாளிவடிவமுன்று.

கருவியிலாயினும் தொண்டையிலாயினும் இசையையெழுப்புதல் எழுஉதல் எனப்படும். எழுவது அல்லது எழுப்பப்படுவது ஏழ். ஏழ் = இசை. இசைச்சரங்கள் ஏழு. ‘ஏழிசைச் சூழல்’, ‘ஏழிசை வல்லபி’ என்னும் வழக்குகளை நோக்குக. ஏழ் என்னும் இசையின் பெயர், அதன் சுரத் தொகையான ஏழாம் எண்ணைக் குறிக்கக் கொள்ளப்பட்டது.

எட்டு : எண் + து = எட்டு.

எண் = எள். இப்பெயர் ஆகுபெயராய் உணவைக் குறிப்பின், கூலத்தின் தொகைபற்றியதாகும்; எள்ளைக் குறிப்பின், அதன் காயிலுள்ள பக்கங்களின் தொகைபற்றியதாயிருக்கலாம்.

நெல், புல் (கம்பு), சோளம், வரகு, தினை, சாமை, குதிரைவாலி, காடைக்கண்ணின்ற எட்டே முதலாவது எண் கூலமென்று கொள்ளப்பட்டவை. கேழ்வரகு வரகின் வகையாயடங்கும்: எண் என்னும் உணவுப்பொருள் அல்லது கூலம் எட்டுவகையாயிருத்தலின், அதன் பெயர் எட்டாம் எண்ணைக் குறிக்கக் கொள்ளப்பட்டிருக்கலாம்கூ.

தொண்டு : தொள் + து = தொண்டு. தொள் = தொளை.

உடம்பின் தொளைகள் ஓன்பதாயிருத்தலின், தொண்டு என்னும் பெயர் ஓன்பதாம் எண்ணைக் குறிக்கக் கொள்ளப்பட்டது.

தொண்டு—தொண்டி = தொளை.

ஓ. நோ. தொண்டை (throat) = தொளையுள்ளது.

பஃது : பல + து = பஃது. ஓ. நோ. அல் + து = அஃது.

பல = பல. முதன்முதலாய்த் தமிழர்க்கு என்னத்தெரிந்தது பத்துவரைக்குந்தான். கைவிரல் வைத்தென்னியதே இதற்குக் காரணம். இரு கைவிரல் பத்து. பத்து கடைசி யெண்ணாயிருந்தமையின், அதைப் பலவென்னுஞ்சொல்லாலேயே குறித்திருக்கலாம். இது பல என்னும் உறுப்புப் பெயரின் திரிபு. 12ஆம் அல்லது 13ஆம் மாதத்தில்,

குழந்தைக்குப் பத்துப்பல்லேலயிருப்பதாக பெர்ச் (Birch) கூறுகிறார்* பல—பன—பான், கா : பன்னிரண்டு. இருபான்.

முதன் முதலாய்ப் பத்துமட்டுமே எண்ணைப் பட்டதினால் தான், அதற்குமேற்பட்ட எண்களேல்லாம் பத்துப்பத்தாக எண்ணைப்பட்டு, பத்தாம் பெருக்க இடங்கட்கெல்லாம் கோடி வரை தனிப்பெயர்கள் இடப்பட்டுள்ளன.

முதலாவது, நூறு பத்துப்பத்தெண்ணபட்டது: பதிற்றுப் பத்து என்னும் பெயர் இன்றும் நூல் வழக்கில் உள்ளமை காண்க, நூற்றுக்கு மேலெண்ணும் போது, பத்துப் பதினொன்று என்று கூறின் அது 110 என்ற எண்ணையுங் குறிக்கும். ஆகையால் நூறு என்றொரு பெயர் வேண்டிய தாயிற்று: இங்ஙனமே, ஆயிரத்தைப் பத்துநூற்றென்று கூறினும் நூறுபத்தெண்று கூறினும் இடர்ப்பாடுண்டானமையின், அதற்கும் வேறு பெயர் வேண்டியதாயிற்று. இங்ஙனமே பிறவும்:

நாகர் கால் வீரனையுஞ் சேர்த்து எண்ணினமையின், இருபதிருபதாய் எண்ணினதாகத் தெரிகின்றது:

கரம் தகரத்தொடு புணரின் ஆய்தமாகத் திரிவது,

“தகரம் வருவழி ஆய்தம் நிலையலும்
புசரின் ரென்மனார் புலமையோரே” (புள்ளி. 74)

என்று தொல்காப்பியத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது.

அஃது பஃது என்று தகரம் நகரமாகத் திரியாத வடிவம் மூந்திடாகவும், அஃறினண டஃபெராஸ் என்று தகரம் நகரமாகத் திரிந்த வடிவம் பிந்தியதாகவும் தெரிகின்றது:

நூறு: நூறு = பொடி. பொடி எண்ணை முடியாதபடி மிக்கிருத்தவின், அஃது ஒரு பேரெண்ணுக்குப் பெயராயிற்று.

ஆயிரம்: அயிர் — அயிரம் — ஆயிரம்

அயிர் = நுண்மனல்; நூறு என்பதற்குக் கூறியதே ஆயிரம் என்பதற்கும்:

இலக்கம்: இலக்கம் = எழுத்து, எண்குறி, எண்

இலக்கம் என்பது பேரென், என்னும் கருத்தில் நூறாயிரத் தைக் குறிக்கும், எடை தூக்கு நிறை என்னும் எடுத்தலளவைப் பொதுப்பெயர்களே ஒவ்வொர் அளவைக் குறித்தல்போல்;

கோடி : கோடி = கடைசி. கடைகோடி, தெருக்கோடி என்னும் வழக்குகளைக் காண்க.

கடையெண் என்னுங் கருத்தில். கோடியெண்னும் பெயர் நூறிலக்கத்தைக் குறிக்கும்.

இலக்கம் கோடி என்னும் என்னுப்பெயர்கள் மிகப் பிற்தியவை. தமிழர் கணிதத்தில் சிறந்தவராயிருந்ததினாலும், மேனாடுகளில் இலக்கத்திற்கு வழங்கும் பெயரின் வடிவம் (lakh) தமிழ்ப்பெயர் வடிவத்தை ஒத்திருப்பதாலும், இலக்கத்திவுகள் (Laccadive Is.) என்னும் பெயர் ஆங்கிலத்திலும் திரியாது வழங்குவதாலும், இலக்கம் கோடி என்னும் பெயர் கட்டுத் தமிழிற் பொருத்தமான பொருளுண்மையாலும், “மதியாதார் தலைவாசல்.....மிதியாமை கோடி பெறும்”, “கோடியுந் தேடிக் கொடிமரமும் நட்டி”, ‘காணியாசை கோடி கேடு’ என்று பழைமையான வழக்குகளுண்மையாலும், இலக்கம் கோடி என்னுஞ் சொற்களை வட்சொற்கள் என்பதினும் தென் சொற்கள் என்பதே பொருத்தமுடைத்தென்க.

குறுமைப்பெயர்—Diminutives.

(1) தனிப்பெயர் :

குள்—குள்ளன், குழவு, குழவி, குண்டு, குட்டி, குட்டன், குட்டான், குட்டம், குட்டை, குணில், குந்தாணி, குருளை, குருவி, குறள், குறளி, குறில், குற்றி-குச்சி-குச்சு, குஞ்சி-(குஞ்சு) குக்கல், குன்று, குன்றி, குன்னி, கூழி, கூழை : சில—சில்லான், சிறுக்கன் சிறுக்கான்: சிறுக்கான்-கிச்சான், சிண்டு, சிட்டி, சிட்டு, சீட்டு, சின்னம், சின்னான், சினி. சள்—சள்ளி, சுருவம் சுருவை, சுருங்கை, சுஜ்டு, சுக்கு, சுக்கல், சுப்பி: இங்ஙனமே பிறவும்.

(2) முன்னொட்டுச் சேர்பு :

கண்விறகு, சுண்டெவி, சீனியிளகாய், ஹசியிளகாய், குறுமகன் (குறுமான்), குறுநொய், குக்கிராமம் (இருபிறப்பி), குற்றில்-குச்சில், பூஞ்சிட்டு, சில்லுக்கருப்புக்கட்டி, பிட்டுக் கருப்புக்கட்டி, கூழைவால், நரிக்கெளிறு, அரிசிப்பல், அரிநெல்லி, மணிக்குடல், கட்டைமன், குட்டிச்சுவர், பூச்சிமுன்,

அரைத்தவளை, சிற்றாமணக்கு. கதவிவாழை, இட்டிகை முதலியன்.

(3) பின்னொட்டுச் சேர்பு :

தாண்டில், முற்றில்—முச்சில், கெண்டைக்கசளி, அயிரைப் பொடி முதலியன்.

(4) வலித்தல் திரிபு : (நந்து) —நத்தை:

(5) சொன்முறைமாற்று : (கால்வாய்) — வாய்க்கால்:

பருமைப்பெயர்—Augmentatives.

(1) தனிச்சொல் :

கடல், கடகம், கடப்பான், கடா, சேடன், சேடா, சாலி தாழி, நெடில், படாகை—பதாகை, பூதம், மிடா, முரடு, முருடு முதலியன்.

(2) முன்னொட்டுச் சேர்பு :

ஆணைக்குவளை, பாம்புமுள், பேரீந்து, பொத்த மிளகாய், மொந்தன் வாழை, மோட்டெறுமை, கட்டெறும்பு, கடப்பாரை, அல்லது கட்டிப்பாரை, மாட்டுப்பல், கடகால், யரவைச்சட்டி, பெருநாரை முதலியன்,

(3) பின்னொட்டுச் சேர்பு :

குன்றம், பொட்டல் முதலியன்.

தொழிற்பெயர்—Gerundial and Abstract Nouns.

தொழிற்பெயரும் பண்புப்பெயரும் மிக நெருங்கியவை. இதனால் ஆங்கிலத்தில் அவை ஓரின்மாகக் கூறப்படுகின்றன. கோபித்தல் என்னும் வடிவம் தொழிலையும் கோபம் என்னும் வடிவங்குணத்தையும் குறித்தலையும், மை து அம் முதலிய சுறுகள் இவ்விருகைப் பெயர்க்கும் பொதுவாயிருத்தலையும் நோக்குக. தன்மை, அறிவு, ஆற்றலை முத்திறப்பட்ட குணத்தின் வெளிப்பாடு அல்லது நுகர்ச்சியே தொழிலென்கூட பண்பு, இயல்பு என்னும் பெயர்களும் முதலாவது தொழிற்பெயராக விருந்தவையே. பண்டு=பண்பு (செயல்). இயல்பு=இயல்பு (நடக்கை):

தொழிற்பெயர் வடிவங்கள் பின்வரும் முறையில் தோன்றியவை.

(1) முதனிலைத் தொழிற்பெயர்:

கா : அடி, வெட்டு.

(2) முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர்,

கா : ஊண், பாடு, (கோட்படு) – கோட்பாடு

(3) சற்று வலியிரட்டித்த தொழிற்பெயர்.

கா : எழுத்து, பாட்டு, மாற்று.

(4) இடைமெலிவலித்த தொழிற்பெயர்:

கா : விளக்கு, பொருத்து:

இந்நான்கு முறையும் அசையழுத்தம் பற்றியவை

சற்று வலியிரட்டித்தலே, பிற்காலத்தில் மெலிதோன்றிய வடிவத்திற்கும் கொள்ளப்பட்டதாகவும் கொள்ளலாம்.

கா : இலகு – இலக்கு; இலகு – இலங்கு; இலங்கு – இலக்கு.

(5) சறுபெற்ற தொழிற்பெயர்:

சறுக்கள்ளலாம் பற்பல சொற்களின் திரியே, அவை பின்வருமாறு அறுவகைப்படும்;

(i) கைப்பெயர் :

கை = செய்கை கா : நடக்கை

பாணி = கை; கா : சிரிப்பாணி (தென்னாட்டு வழக்கு).

(ii) இடப்பெயர் :

இடம் – அடம் – அணம் – அனம் – அனை – ஆணை.

கா : கட்டிடம், கட்டடம், கட்டணம், விளம்பனம், வஞ்சலை, வாராணை.

இடம் – இதம் – தம் – சம். கா : தப்பிதம், கணிதம், கணிசம்.

அடம்—அரம்—அரவு. கா : விளம்பரம், தேற்றரவு.

இல்=வீடு, இடம். கா : எழில்.

இல்—அல்—ஆல். கா : எழல், எழல், எழால்.

தலை=(ஒரு சினைப்பெயர்), இடம். கா : விடுதலை.

தலை—தல்—சல்—சில்.

கா : விடுதலை, கடைதல், கடைசல், (அடுசில்) — அடிசில்.

(iii) கட்டிடப் பெயர் :

(அது)—அத்து—து—சு.

கா : பாய்ந்து—பாய்ச்சு, காண்+து = காட்டு, உருள்+து = உருட்டு, ஈன்+து = ஈற்று.

(அது)—அதி—தி—சி. கா : மறதி, காட்சி.

அக்கு=அவ்விடம், இடம். கா : கணக்கு.

அகம்=அவ்விடம், இடம். கா : வஞ்சகம், நம்பகம்.

(அவ்)—அவு—வு. கா : செலவு, தேய்வு.

(அவ்)—(அவி)—வி—இ. கேள்வி, வெகுளி.

(அவ்)—(அவை)—வை : பார்வை.

(அவ்)—(அவ)—(அ)—ஐ. கா : கொடை, விலை.

(அ)—ஆ. கா : உணா, பிணா, இரா, நிலா.

வகரவீறே உகரமாக இலக்கண நூல்களிற் கூறப்படுகின்றது.

உள்=பின்னிடம், உள்ளிடம், இடம், உவள்—உள்.

கா : விக்குள், செய்யுள், கடவுள்.

(iv) நீர்ப்பெயர். அம்=நீர். அப்பு (நர்)—ப்புட்பு.

கா : கோட்டம். படிப்பு.

மை=நீர். மை மம்—மன். கா : பருமை, பருமம், பருமன்.

(v) மிகுதிப்பெயர், காடு=மிகுதி: ஓ: நோ. வெள்ளக் காடு. திரம்=திறம். கா: வேக்காடு, உருத்திரம்:

(vi) அளவுப்பெயர் : மானம் = அளவு. கா: படிமானம்.

(vii) இயக்கப்பெயர் : இயம் = இயக்கம். கா: தண்ணியம்.

(viii) எச்சந்தொடர்ந்த பெயர். கா: வந்தமை, வந்தது (வந்த+அது).

(ix) கலவைமுறை.

கா : கொடுப்பு+அனை = கொடுப்பனை. கொள்வு+அனை = கொள்வனை.

தின்+இ=தினி. கொள்+தல்=கோடல். திருத்து+அம்=திருத்தம்.

அத்து+ஜி=அத்தை—தை—சை.

கா : சிவத்தை, புரிசை.

ஒரு பகுதி பலாறும் பெறும்; சூறதோறும் பொருள் வேறுபடும்.

கா : கற்றல், கல்வி, கலை, கற்பு.

(x) இருமடித்தொழிற்பெயர்.

கா : நகு+ஜி=நகை. நகை+பு=நகைப்பு.

கன்+அவு=களவு. களவுசெய்+தல்=களவு செய்தல்.

ஆகுபெயர்—Metonymy and Synecdoche.

பெயர்கள் தோற்றமுறைபற்றி இயற்பெயர் ஆகுபெயர் என இருவகைப்படும் அவற்றுள் ஆகுபெயர் பல திறத்தது.

கா : முதலாகு பெயர் - கவரி (மயிர்)

சினையாகு , - தலை(மறுதலை), கை(இடக்கை)

இடவாகு , - குறிஞ்சி (யாழ்)

இடவணாகு , - கழல், விளக்கு

காலவாகு	பெயர்	— அஞ்சுமணி, செவ்வந்தி (ஜாமந்தி)
*காலவணாகு	,,	— கார், கோடை.
பண்பாகு	,,	— வெள்ளை, குட்டை.
பண்பியாகு	,,	— சாம்பல் (வாழை), பனை (அளவு):
அளவையாகு	,,	— காணம், அரை.
தொழிலாகு	,,	— வற்றல், செய்யுள்.
செய்வோணாகு	,,	— திருவள்ளுவர், கோவியன்.
கருவியாகு	,,	— செம்பு, கண்ணாடி, பொழுது.
காரணவாகு	,,	— அம்மை (தவறாயெண்ணியது).
காரியவாகு	,,	— வளை, வெண்கலம்.
உவமையாகு	,,	— காளை, பாவை.
சின்னவாகு	,,	— கோல், குடை.
சொல்லாகு	,,	— உரை, (பொருள்).
*பொருளாகு	,,	— பள்ளு, இலக்கணம்.
பெயராகு	,,	— பேர் (ஆள்).
அடையடுத்த		
ஆகு	,,	— வெற்றிலை, நால்வாய்.
பன்மடியாகு	,,	— மடங்கல், கார்.
திரிபாகு	,,	— பைத்தியம்.

பெயரிலக்கணம்

தினை பால் எண் இடம் வேற்றுமை என்னும் ஐந்தனுள் முதலாவது தோன்றியது இடமே. அதன்பின், முறையே எண் பால் தினை என்பவை தோன்றின. வேற்றுமை என்னுக்குப் பின் தோன்றியிருக்கலாம்.

தினையென்னும் பெயர் தின் என்னும் மூலத்தினின்றும் தோன்றியது. திர+ள்=திரள்=திரட்சி. திர+அம்=திரம்—திறம்—திறன்—திறல்=தடிப்பு, உறுதி, வலிமை, கூறுபாடு, திரள்+ஜி=திரளை—திரணை-திரட்சி, திண்ணை-திரளை=திரட்சி, உருண்டை. திண்ணை—திட்டை. திண்டு—திட்டுத் திண்ணம்—திட்டம்=உறுதி, தேற்றம். திரம்—திறம்—திடம் உறுதி. திண்ணம்=தடிப்பு, திரட்சி, உறுதி, தேற்றம்; திண்ணை—தினை=திரட்சி, குழு, வகுப்பு, ஓ. நோ. குழு=திரட்சி, கூட்டம் வகுப்பு:

*காலவன்=காலத்தில் தோன்றுவது. *பொருள்—நாற்பொருள்.
ஓ. மொ—23

பால் :

பகு + அல் = பகல்—பால் = பிரிவு.

ஆண்பால் பெண்பாற் பெயர்கள் பின்வருமாறு
மூவகையாயமையும்.

(1) வேற்றுப்பெயர். கா: ஆடவன், பெண்டு.

(2) ஈற்றுப்பேறு. கா: மகன், மகள்.

ஆண்பாலீருகள் அவன், அன், ஆன், ஒன், ன், மகன்—
மான்—மன்—வன், ஆளன், காரன் முதலியன்.

கா : வில்லவன், இடையன், தட்டான், மறையோன்,
கோன், திருமகன்—திருமான் (பீர்மான்), களமன், மணாளன்,
வேலைக்காரன்.

பெண்பாலீருகள் அவள், அள், ஆள், ஒள், ஐ, மகள்—
மாள், மி, வி, மாட்டி, ஆட்டி அத்தை, அத்தி, அச்சி, காரி
முதலியன். இவற்றுள் ஈற்றயல் மூன்றும் முறைப்பெயர்கள்.

கா: வல்வன், நல்லள், கண்ணாள், மாயோள், பண்டிதை,
வேண்மகள்—வேண்மாள், சிறுமி, புலவி, பெருமாட்டி, தம்
பிராட்டி, பரத்தை, வண்ணாத்தி, மருத்துவச்சி, வேலைக்காரி.

மேற்காட்டிய ஆண்பாலீருகட்கெல்லாம் னகரவொற்றும்,
பெண்பாலீருகட்கெல்லாம் னகரவொற்றும் இகரமுமே
மூலமாகும்.

மாந்தருள், ஆண்மை திரிந்த பெண்பாற் பெயர் பேடி
என்பது; பெண்மை திரிந்த ஆண்பாற் பெயர் பேடன்
என்பது; இவ்விரு பாற்கும் பொதுப்பெயர் பேடு என்பது;
இவ்விருபாலும் அல்லாததின் பெயர் அவி என்பது. (அவி
மாந்தரும் உலகில் உளர்.)

அன் இ முதலிய ஈறுகள் இருதினைக்கும் பொதுவாம்பு
கா: கடுவன், கொள்ளி, கண்ணி.

அஃறினையிலும் ஆண்பால் பெண்பாலுண்டு.

(1) வேற்றுப்பெயர்: களிறு—பிடி.

(2) முன்னொட்டுச் சேர்பு, ஆண்பனை—பெண்பனை, சேங்கன்று—கிடாரிக்கன்று.

(3) பின்னொட்டுச் சேர்பு, மயிற்சேவல்—மயிற்கோழி, மயிற்பேடை.

அஃறீணையாண்பெண் பாற்பகுப்பு, திணைப்பாகுபாடு பற்றி இலக்கணத் திற் கொள்ளப்படவில்லை.

(4) முன்னொட்டுச் சேர்பு.

கா : ஆண்பிள்ளை, பெண்பிள்ளை.

எண் :

பன்மையீறு:

சௌ மொழியில், பன்மையுணர்தற்குத் தெர்குதிப்பெயர் பெயர்களின் ஈற்றிற் சேர்க்கப்படுகிறது.*

கா : gin = man; kiai = whole or totality.

gin-kiai = men.

i = stranger. pei = class. i = pei — strangers.

ngo = I. che = assembly. ngo-che = we

தமிழிலும் ‘கள்’ ஈறு இங்ஙனம் தோன்றியதே.

கல—கள—களம். கள + அம் = களம் = கூட்டம். கூட்டத் தின் பெயரே கூடும் இடத்தையுங் குறிக்கும்.

மன்று, மந்தை, அம்பலம் என்னும் பெயர்கள் கூட்டத்தை ஆம் கூடுமிடத்தையுங் குறித்தல் காண்க.

‘அவையஞ்சாமை’ என்னும் அதிகாரத்தில்,

‘‘உள்ரெனினு மில்லாரோ டொப்பர் களனஞ்சிக்

கற்ற செலச்சொல்லா தார்’’ (குறள், 736)

என்று திருவள்ளுவர் அவையைக் களனென்றார். நன்னாலா ரும் ‘‘காலங் களனே’’ என்றார்.

கள—கள். மரங்கள—மரங்கள்:

கள் ஈறு இருதினைக்கும் பொது. கா: மக்கள், மாக்கள், மரங்கள்,

அர், அ, வை என்பவை இயல்பானவாகவே தெரிகின்றன.

குருவார்—குருமார். வ—ம, போலிச்

வேற்றுமை :

வேறு+மை=வேற்றுமை: பெயரின் இயல்பான எழுவாய்ப்பொருள், செய்பொருள் கருவிப்பொருள், முதலியவாக வேறுபடுவது வேற்றுமை:

எட்டு வேற்றுமைகளுள், 1 ஆம், 2 ஆம், 3 ஆம், 4 ஆம், 6 ஆம், 7 ஆம் வேற்றுமைகளே முந்தித் தோன்றியவை. இவற்றுள்ளும், 2 ஆம், 4 ஆம், 7 ஆம் வேற்றுமைகளே மிக முந்தியவை என்று கொள்ள இடமுண்டு. முதல் வேற்றுமையீ விருந்து 8 ஆம் வேற்றுமை தோன்றினது. 8 ஆம் வேற்று மையே இறுதியில் தோன்றினது. தொல்காப்பியர் காலத்தில், வினியோச சேராமல் வேற்றுமை யேழென்றும், அதனைச் சேர்த்து வேற்றுமை யெட்டென்றும் இருகொள்கைகள் நிலவின. தொல்காப்பியர்,

“வேற்றுமை தாமே ஏழென மொழிபு”

“வினிகொள் வதன்கண் வினியோ டெட்டே”

என்று கூறியபின்பு, வேற்றுமை யெட்டென்னுங் கொள்கை நிலைத்து விட்டது.

எட்டு வேற்றுமைகளும் இப்போதுமெந்துள்ள முறைக்குக் காரணத்தை, பின்வரும் வினாக்களாலும் கூற்றாலும் நியலாம்,

அழகன் (யார்? அல்லது) என்ன செய்தான்? எதைச் செய்தான்? எதனாற் செய்தான்? எதற்குச் செய்தான்? எதனின்று செய்தான்? அது இப்போது யாரது? யாரிடத்தி விருக்கிறது?

எட்டாம் வேற்றுமை இறுதியில் தோன்றினதினால், இறுதியில் வைக்கப்பட்டது. அது முன்னிலை எழுவாயோ

2 ஆம் வேற்றுமையுருபு ஐ.

இது ஆய் என்னும் வினையெச்சத்தின் திரிபாயிருக்கலாம்பு சோறாய்ச் சாப்பிட்டான், பெட்டியாய்ச் செய்தான் என்னும் வழக்குகள் இன்றுமள்ளன. ஆய் என்பது ஜி என்று தெலுங்கிலும் திரிகின்றது.

கா : சாரமாயின (த.)—சாரமைன (தெ.).

3 ஆம் வேற்றுமையுருபு ஆல், ஆன், ஒடு, ஒடு, உடன்பு ஆல்—ஆன். ஓ. நோடு மேல—மேன:

இல் (7 ஆம் வே. உ.)—ஆல், ஓ. நோ. எழில்—எழால்; மையில் எழுதினான் என்னும் வழக்கை நோக்குக. செருப்பாலடி யென்பதைச் செருப்பிலடி யென்பர் வடார்க்காட்டு வட்டகையார்.

குடம்—உடம்—உடன்—உடல். குடம்பு—உடம்பு. குடங்கு—உடங்கு. குடக்கு—உடக்கு. குடம், குடம்பு முதலியவை கூட்டின் பெயர்கள். உடல் கூடுபோற் கருதப் பட்டது.

“குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே
உடம்போ டுயிரிடை நட்பு” (குறள், 338.)

என்றார் திருவள்ளுவர் :

“கூடுவிட்டிங் காவிதான் போன்னின்பு” என்றார் ஒளவையார். ‘கூடுவிட்டுக் கூடு பாய்தல்’ என்பது அறிவராற்றல் குறித்த வழக்கு.

ஒருவனுடன் இன்னொருவன் செல்லுதல், ஒருவன் தன் உடம்போடு செல்வது போன்றிருக்கிறது.

உடன் என்னும் சொல்லுக்குப் பதிலாக, கூட என்னுஞ் சொல்லும் வழங்குகின்றது. கூடு (பெ) — கூடு (வி.) — கூட (நிதழ்கால வினையெச்சம்).

ஒடு என்பது சில காய்களிகளின் கூடு. ஒடு—ஒடு.

தோடு என்பதும் இங்ஙனமே தோட என்பது தெலுங்கில் 3 ஆம் வேற்றுமை உடனிகழ்ச்சியுருபு. ஓ. நோ. கூடு—கூடு;

ஆல், ஓடு என்னும் ஈருருபுகளும், தனித்தனி கருவி உடனிகழ்ச்சி யென்னும் இருபொருளிலும் வழங்கும்.

கா : ஊரானொருகோயில் = ஊருடன் அல்லது ஊர் தொறும் ஒரு கோயில்.

கொடியொடு துவக்குண்டான் = கொடியால் துவக்குண்டான்.

கருவி உயர்தினை அஃறினையென இருவகை. அவற்றுள் உயர்தினைக் கருவியே, எழுவாய் (கர்த்தா) என்று பிரித்துக் கூறப்படுவது.

இவற்றையெல்லாம் நோக்காது, 3 ஆம் வேற்றுமை வேறுபட்ட பொருள்களை யுடையதென்றும், வடமொழியைப் பின்பற்றியே தமிழில் எட்டு வேற்றுமை யமைக்கப்பட்டன வென்றும் கூறினர் கால்டுவெல் ஜயர்.

கொண்டு என்பது உடனிகழ்ச்சிப்பொருட் சொல்லுருபு. கொண்டு = பிடித்து. உளிகொண்டு = உளியைக் கையிற் கொண்டு.

4 ஆம் வேற்றுமையுருபு கு.

இஃது ஒக்க என்னும் வினையெச்சத்தின் திரிபாயிருக்கலாம்.

மழவன் நம்பியோக்கக் கொடுத்தான், திருவாணன் (பூஜீநிவாசன்) ஊரோக்கப் போனான், என்பவை பொருத்தமாயிருத்தல் காண்க. ஒக்க - (ஒக்கு) — உக்கு(அக்கு) — கு. கா : அழகன் + உக்கு = அழகனுக்கு. என + அக்கு = எனக்கு, அவன் + கு = அவற்கு.

பொருட்டு (பொருள்+து) நிமித்தம் என்பவை 6 ஆம் வேற்றுமை யுருபோடும், ஆக என்பது குவ்வருபோடும் கூடி 4 ஆம் வேற்றுமைச் சொல்லுருபாக வரும்.

5 ஆம் வேற்றுமையுருபு இல், இன்:

இல் (7 ஆம் வே. உ) — இன். இருந்து, நின்று என்னும் எச்சங்கள், இல் இன் என்பவற்றோடு சேர்ந்துவரும். இவற்றுள் முன்னது இருந்த நிலையையும் பின்னது நின்ற நிலையையுங் குறிக்கும்.

6 ஆம் வேற்றுமையுருபு என் காட்டுவனவுங் காட்டாதனவுமாக இருவகை.

அது ஆகி அ என்பவை என் காட்டுவன். அது—அது.

இவை அஃறிவென வினைமுற்றிறுகளே. எழுவாய்த் தொடர் வினைமுற்றுத் தொடராக மாற்றிக் கூறப்பட்டதால் இவ்வருபுகளுண்டாயின.

கா : புத்தகம் அம்பலவாணனது-அம்பல }
வாணனது புத்தகம். }
புத்தகம் எனாது—எனாது புத்தகம். } ஒருமை.

புத்தகங்கள் கண்ணன — கண்ணன புத்தகங்கள்
(பள்ளமை).

இன் அன் என்பவை எண் காட்டாதன. இல் (7 ஆம் வே. உ.)—இன்—அன்.

கா : அதன், வேரின்.

உடைய என்பது உடைமை என்னும் பண்புப் பெயரடி யாயுப் பிறந்த குறிப்புப் பெயரெச்சம்.

அது, இன், அன் என்னும் உருபுகள் கலந்தும்வரும். அது என்பது அத்து என் இரட்டியும், து எனக் குறைந்தும் வரும்.

கா : அத்து + இன் = அத்தின். இன் + அது = இனது. இன் + து = இற்று. இன் + து + இன் = இற்றின். அன் + அது = அனது. அன் + து = அற்று. அன் + து + இன் = அற்றின். இங்கணமே பிறவும்.

7 ஆம் வேற்றுமையுருபுகள் இல் முதலியன.

அவை பின்வருமாறு நால்வகைப்படும் :

- (1) இடப்பெயர். கா : இல் (வீடு).
- (2) அருகிடப்பெயர். கா : முன், பின், இடம், வலம்.
- (3) சினைப்பெயர். கா : கண், கால், கை, வாய், தலை,
- (4) புணருபு. கா : இடம் + அத்து = இடத்து,
இடம் + அத்து + இல் = இடத்தில்,

8 ஆம் வேற்றுமையுருபு பெயரின் விளித்தற்கேற்ற திரிபே. அது பெரும்பாலும் ஈற்று நீட்டம். அது சேய்மையும் உயரமான குறிக்கும். ஆகையால் என்னும் நெடில்கள் சேர்வதாலும், ஈற்றில் அல்லது ஈற்றயவிலுள்ள குறில்கள் நீருவதாலும் உண்டாகும்.

கா : மகனே, தேவி, அண்ணா.

வினிவேற்றுமை இரக்கக் குறிப்பும் வியப்புக் குறிப்பும் பற்றிய சில சொற்களைப் பிறப்பித்திருக்கின்றது.

கா : ஜயோ, ஜயவோ, ஜயகோ, அண்ணா—இரக்கக் குறிப்பு.

அம்ம, அம்மா, அப்பா—வியப்புக்குறிப்பு.

வினைச்சொல்

வினை என்னுஞ் சொல் வினை என்பதன் திரிபாகத் தெரி கின்றது. முதற் பெருந்தொழில் உழவு. வினைஞர் = மருத நிலத்தார், உழவர். வினைஞர்—வினைஞர், வினைக்களம் = போர்க்களம். போர்க்களம் என்னும் பெயர் ஏர்க்களம். பொருகளம் என்னும் இரண்டிற்கும் பொது. வினை—வினை. ஒ. நோ. வளை—வனை.

வினைச்சொல். முற்று எச்சம் என இருவகைப்படும். எச்சம், பெயரெச்சம் வினையெச்சம் என இருவகைப்படும். இவை பெயராகிய எச்சத்தையுடையது வினையாகிய எச்சத்தையுடையது என்னும் பொருளன.

முதன்முதல் வினைச்சொற்கள் இறந்தகாலமும் எதிர்காலமுமாகிய இரண்டுகாலமே காட்டின. இறந்தகால வினை முற்றுகள் இப்போதுள்ள எச்சவடிவாகவேயிருந்தன. செய்யும் என்னும் முற்றே இருதினை ஜம்பால் மூவிடங்கட்கும் மலையாளத்திற்போல் எதிர்கால வினை முற்றாக வழங்கிற்று.

நிகழ்காலவுணர்ச்சி தமிழர்க்குத் தோன்றியபோது, கில் என்னும் ஆற்றற்பொருள் வினையின் இறந்தகால முற்றுவடிவமே நிகழ்கால வினை முற்றாகக் கொள்ளப்பட்டது. அதன் மூன்று நிலைகளாவன :—

(1) கின்றான் = ஆற்றினான். ஒ. நோ. நின்றான், சென்றான்.

(2) செய்யகின்றான் = செய்ய ஆற்றினான், அவனுக்குச் செய்ய முடிந்தது.

ஒ. நோ: செய்ய மாட்டினான், (வழக்கற்றது) செய்ய மாட்டுவான் (எ. கா.)

(3) செய்யகின்றான் - செய்கின்றான் - செய்கிறான்
(இடைக்குறை) = he does.

இங்ஙனம், கின்றான் என்னும் இறந்தகால முற்று, தனி வினை துணைவினை நிகழ்காலவினை முற்று என மூன்று நிலைகளை அடைந்துள்ளது. மூன்றாம் நிலையின் பின், கின்று கிறு என்பதை நிகழ்கால இடைநிலைகளாகப் பிரித்துக் கூறப் பட்டன. ஆநின்று என்றோர் இடைநிலையில்லை. செய்து நின்றான் என்று பொருள்படும் செய்யா நின்றான் என்னும் தொடர் மொழியையே, ஒரு சொல்லாகக் கொண்டு, ஆநின்று என்பதோர் இடைநிலையெனக் கூறினர் பவனந்தியார்.

பண்டையிறந்தகால எதிர்கால வினைமுற்று வடிவங்கள்.

இ. கா.

எ. கா.

அவன் செய்து

அவன் செய்யும்

அவள் "

அவள் "

அவர் "

அவர் "

அது "

அது "

அவை "

அவை "

நான் "

நான் "

நாம் "

நாம் "

நீ "

நீ "

நீர் "

நீர் "

உம் என்பது எதிர்காலமுணர்த்தும் உகரவடிச் சுட்டுச் சொல்: ஓ. நோ. “உம்மை எரிவாய் நிரயம்.”

தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே, செய்யும் என்னும் முற்று தன்மை முன்னிலைகளிலும் படர்க்கைப் பலர்பாவிலும் வழக்கற்றுவிட்டது. மலையாளத்தில் இன்றும் வழங்குகின்றது.

இறந்தகால வினையெச்சங்களாக இப்போது கூறப்படுபவை, செய்து, செய்பு, செய்யா, செய்யு, செய்தென் என்பவை. இவற்றுள், ஈற்றது தவிர ஏனையெல்லாம் தொழிற்பெயராகவே தோன்றுகின்றன. அவற்றை முறையே வீழ்து, முடிபு, உணா, உறா (உறாஉ) என்பவற்றோடு ஒப்பு நோக்குக. செய்து + என = செய்தென் = செய்தானென்னும் படி.

உறூறு, மருட முதலிய வடிவங்களை நோக்கின், பண்டு சில வினைப்பகுதிகள் ஈற்றுயிர்க்குறில் நீண்டும் தொழிற் பெயரானது போல் தெரிகின்றது. இதுவும் அசையமுத்தம்.

சென்று, கண்டு, ஓடி, போய் என்னும் வடிவங்களை, குன்று, வண்டு, வெகுளி, பாய் என்னும் தொழிற் பெயர் களுடன் ஒப்புநோக்குக. பின்னவற்றுள் வெகுளியொழிந் தவை தொழிலாகு பெயர்கள். இ—ய. கா : போகி—போய், தாவி—தாய்.

பிற்காலத்தில் ஜம்பாற் சுட்டுப்பெயர்களான பாலீருகள் இறந்த கால வினைகளுடன் சேர்க்கப்பட்டன.

கா : செய்து + ஆன = செய்தான் = செய்கையையுடையவன். சினந்தான் = சினந்த செயலோன்.

இறந்தகால வீனைகள் பாலீரு பெற்றுச் சிறிதுகாலஞ் சென்ற பின், எதிர்கால வினை முற்றுக்களும் பாலீரு பெற்றன.

கா : செய்யுமான்—செய்ம்மான்—செய்வான்.

செய்யுமான்—செய்ம்மான்—செய்வான்.

செய்யுமார்—செய்ம்மார்—செய்வார்.

செய்யுமது—செய்ம்மது—செய்வது.

செய்யும—செய்ம்ம . செய்வ,

செய்யுமன—செய்ம்மன—செய்வன,

உண்ணுமான்—உண்மான்—உண்பான். நடக்குமான்—நடப்பான். இனி, செய்வு நடப்பு என உல்லீரும் புல்லீரும் பெற்ற தொழிற் பெயர்களே பாலீருபெற்று எதிர்கால வினை முற்றாகும் என்று கொள்ளவும் இடமுண்டு. செய்பு+ஆன = செய்வான், நடப்பு+ஆன = நடப்பான்.

“ஆ ஓ வாகும் பெயருமா ருளவே” (தொ. 679)

என்றபடி, செய்யுமார் என்பது செய்யுளில் வினையால்வையும் பெயராகும்போது, செய்யுமோர் என்றாகும்: வினையால்வையும் பெயர் வினை முற்றும் பெயரெச்சத்தோடு கூடிய சுட்டுப்பெயருமாக இருவகை வடிவிலிருக்கும்.

கா : இ. கா.

நி. கா.

எ. கா.

(1) செய்தான் செய்கின்றான் செய்வான்

(2) செய்த(அ)வன் செய்கின்ற(அ)வன் செய்யுமவன்—
செய்யுபவன்—செய்பவன்.

நடந்த(அ)வன் நடக்கின்ற(அ)வன் நடக்குமவன்—
நடக்குபவன்—நடப்பவன்.

அத்தியர் காலத்திற்கு முன்பே, வினைமுற்றுக்கள் பாலீரு பெற்றுவிட்டன. அஃறினைப்படர்க்கை யிருபாற்கு மட்டும் செய்யும் என்னும் முற்றே இன்றும் உலக வழக்கில் வழங்குகின்றது : ஆண்பாற்கும் பெண்பாற்கும் செய்யுளில் வழங்கும். செய்யும், செய்ம்ம என்பவை செய்யுப செய்ப என்றும் திரியும். இவற்றுள் முன்னவை பலவின்பாலுக்கும், பின்னவை பலர்பாலுக்கும் வரையறுக்கப்பட்டன. மட்புபோலி. இனி, செய்புதூ=செய்ப என்றுமாம்.

வினைமுற்றுக்கள் எச்சப்பொருளில் வழங்குவதுண்டு:

கா : செய்வான் வந்தான்.

படிப்பான் ..

செய்ம்மார் வந்தார்.

இவை முற்றெஶச மெனப்படும். இவையே பிற்காலத்தில் வான் பான் மார் சுற்று வினையெச்சங்களாகக் கூறப்பட்டன.

“மாரைக் கிளவியும் பல்லோர் படர்க்கை

காலக் கிளவியோடு முடியும் என்ப” (தொல். 691)

என்று தொல்காப்பியர் கூறுதல் கான்க. வான் பான் சுற்று முற்றெஶங்கள் பிற்காலத்தில் இருதினை ஐம்பால் மூவிடங்கட்கும் வழங்கப்பட்டன.

செய்பாக்கு என்பதை, செய்புதூக்கு (செயலை ஆக்க) என்று பிரிக்கலாம். ஆக்க—ஆக்கு (திரிபு).

எச்சங்களை

பெயரெச்சம் :

பெயரெச்சமெல்லாம் அன் சாரியை பெறாத அசர வீற்றுப் பலவின்பாற் படர்க்கை வினைமுற்றுக்களே.

கா : வினைமுற்று

பெயரெச்சம்

அவை செய்த

செய்த பையன்

“ செய்கின்ற

செய்கின்ற ”

“ செய்யும்

செய்யும் ”

“ உள்ள

உள்ள ”

“ நல்ல

நல்ல ”

படர்க்கைப் பலவின்பால் வினைமுற்று பிற பாவிடங்கட்கும் வழங்கக்கூடியதை, அல்ல என்னும் படர்க்கைப் பலவின்பால் எதிர்மறைச்சுறிப்பு வினைமுற்று, இப்போது இருதினை ஜம்பால் மூவிடங்கட்கும் வழங்குதல் நோக்கி யுணர்க.

வினைமுற்றே பெயரெச்சமாவதை ஒஆம் வேற்றுமையாலுமுணர்க. கிழமை வேற்றுமை பெயரெச்ச வடிவினதென்று மாக்ஸ் மூல்லரும் கூறுகிறார்.

வினையெச்சம் :

இறந்தகால வினையெச்சங்கள் முன்னர்க் கூறப்பட்டன. தழீஇ என்பதன் பண்டை வடிவம் தழீ என்றிருந்ததாகத் தெரிகின்றது. தழீ என்பது நீண்டு தழீ என்றாகி யிருக்கலாம். தழீ என்பது சொல்லிறாகாதென்று கொண்டு, பிற்காலத்தார் இருஞ் சேர்த்திருக்கலாம். குரீ—குரீஇ (குருவி)= குறியது. தழூவு குருவு (குறுகு) என்னும் பிற்றை வடிவங்கள், தழூவு குருவி என வினையெச்சம் (அல்லது தொழிற்பெயர்) அல்லது தொழிலிபெயர் ஆகும். ‘இ’ என்னும் ஈறு இம்முப்பொருளிலும் வரும்.

குழு மரு உறு என்பவை குழு மரு உறு என்று தொழிற்பெயராயின. குழூ மரு உறூ என்பன பிற்கால வடிவங்கள். ஆடு மகடு என்னும் வடிவங்கள் இன்னிசை பற்றி முன்னவற்றைப் பின்பற்றியவை. ஆண்—ஆடு—ஆடு. மகள்—மகடு—மகடு. ஆடு+அவன்=ஆடவன்.

நிகழ்கால வினையெச்சம் என்று ‘செய்து கொண்டு’ (doing) என்னும் வாய்பாட்டைக் கூறினால் கூறலாம். ‘செய்ய’ என்பது உண்மையில் நிகழ்கால வினை யெச்சமன்று. அது எதிர்கால வினை யெச்சமாகவே கூறற்குகியது.

செய்யியர் செய்யிய செய்ய என்பவை வியங்கோள் வினையைக் கூறுமிடத்துக் கூறப்படும்.

செய்யின் = செய் (தொழிற்பெயர்) + இன் (5ஆம் வே. உ.) ஏதுப்பொருள்:

செய்தால் = செய்து (தொழிற்பெயர்) + ஆல் (3ஆம் வே. உ.)

செயற்கு = செயல் + கு (4ஆம் வே. உ.)

செய்ம்மன = செய்யும் (எ. கா. வி. மு.) + என = செய்யும் மென — செய்ம்மென — செய்ம்மன = செய்யும் என்னும்படி.

பின், முன், கால், கடை, வழி, இடத்து, போது முதலிய வினையைச்சவீருகள் காலப்பெயர்களும் இடப்பெயர்களுமாகும். இவை பெயரெச்சத்தோடு சேர்ந்து அதற்கு வினையைச்சத் தன்மையுண்டாக்கும் சொல்லீருகளாகும்.

அடுக்கீற்று வினைமுற்றுக்கள் :

சில வினைமுற்றுக்களில் ஈறுகள் அடுக்கிவரும்.

கா : செய்தான் செய்தன் + அன் = செய்தனன், + அள் = செய்தனன், + அர் = செய்தனர், + அ = செய்தன.

என்னுமான் — என்மான் — என்மன் + ஆர் = என்மனார் (எ. கா. வி. மு.)

ஓ. நோ, மகனார், சாத்தனார்.

செய்தனன் என்பதில், ஈற்றயல் ‘அன்’ ஆண்பாலீரே. அது குறுகிய வடிவாயிருத்தவின் மேலோர் ‘அன்’ சேர்க்கப் பட்டது. ‘ஆன்’ ஈறாயின் தனித்தே நிற்கும். ஒரேயீறும் அடுக்கிவரும் என்பதை, மரத்தது என்னும் சொல்லாலறியலாம்:

மரம் + அத்து(அது) + அது = மரத்தது: ஈற்றயல் ‘அன்’ பொருள் மறைந்தபின் பிறபாலிடங்கட்கும் சென்றது: செய்தன் என்பது தினை பால் தோன்றாத பண்டைக்காலத்து தெனினுமாம்:

தன்மை வினை

இறந்த காலம் :

ஓருமை—கண்டு, வந்து, சென்று.

இவை முற்கூறப்பட்ட செய்து என்னும் வாய்பாட்டுப் பண்டை இறந்தகால வினைமுற்றுக்கள்.

பன்மை—கண்டும், வந்தும், சென்றும். இவை, யாம் நீம் தாம் என்பவற்றைப்போல் பண்ணமியணர்த்தும் மகர மெய்யீற்றவை.

எ தீர்காலம்:

ஓருமை—செய்கு, போது:

இது இயல்பான வினைவடிவம். முதன்முதல் எல்லாச் சொற்களும் உயிரிலையே இற்றன. இப்போது மெய்யீற்றவையாக கொடுப்பவையெல்லாம் முதலாவது உயிரீற்றவைக்கவே யிருந்தன. எல்லாச் சொற்களின் ஈற்றிலும் உகரம் அல்லது இகரம் ஓலிப்பெளிமைக்குச் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டது. இவற்றுள் உகரத்தை Enunciative 'u' என்பர் கால்டுவெல் ஐயர். இவ்வுகரம் குற்றியலுகரம். இது சில வினையீற்றில் வகரமெய் சேர்ந்து 'ஏ' என் வழங்கும். 'ஏ' 'கு' ஆகும் இஃது ஓரியன்மை (uniformity) நோக்கிப் பிறசொற்களின் ஈற்றிலும் கொள்ளப்பட்டது. வ—க, போலி.

கா : கண்ணு, நில்லு : கையி, பாயி; ஏவு, மருவு; ஆரு, போகு.

நட, கொடு என்பவற்றின் நிகழ்கால வினையெச்சங்கள் நடவ கொட என்றிராமல், நடக்க கொடுக்க என்றிருப்பதை யும், சில விடங்களில் கொடுப்பான் என்பது கொடுக்குவான் என்று வழங்குவதையும் நோக்குக. அடைத்து தொலைத்து என்பவை கழக நூல்களில் அடைச்சி தொலைச்சி என வழங்குகின்றன. இவற்றின் பகுகிகள் அடைச்சு தொலைச்சு என்பன வாகும். போது என்பது போகு என்பதன் திரிபு:

தமிழ் பண்படுத்தப்பட்டபோது, சொற்களின் வேரைச் சேராத எழுத்துக்களைல்லாம் விலக்கப்பட்டன. அங்குனம் விலக்கியபோது, வல்லின மெய்யின் பின்வருபவைமட்டும் விலக்கப்படவில்லை ஓலித்தற் கருமையாகாமைப் பொருட்டு;

இயல்பான வினைவடிவமே முதலாவது தன்மை யொருமைக்கு எதிர்காலத்தில் வழங்கியிருக்கின்றது.

“மடுக்கோ கடலில் விடுதியில் வன்றி மறிதிரைமீன் படுக்கோ பணிலம் பலகுளிக் கோபரன் றில்லைமுன்றிற் கொடுக்கோ வளைமற்று நும்மையர்க் காயகுற் றேவல் செய்கோ

தொடுக்கோ பணியீர் ரணியீர் பலர்நுஞ் சுரிகுழந்தே”*

என்னுஞ் செய்யுளிலுள்ள செய்கு என்னும் வாய்பாட்டு வினை களையும், செய்கேன் என்னும் எதிர்கால வினைமுற்று வடிவத்தையும் நோக்குக.

செய்கு என்பது, வினைகள் பாலீறு பெறாததும் நிகழ் காலவினை தோன்றாததுமான பண்டைக் காலத்தில் தோன்றியது:

பன்மை—செய்கும், போதும்.

செல்லுது என்பது, பகுதிநின்டு, செல்து=சேறு என்று ஒருமையிலும், சேறும் என்று பன்மையிலும் ஆகும்; இங்ஙனமே கொள்ளுது என்பதும் ஒருமையில் கோடு (கொள்து) என்றும், பன்மையில் கோடும் என்றும் ஆகும், துவ்வீறு போது என்னும் வினையினின்றும் தோன்றியது. இவற்றையறியாமல், குடுது ரூ என்பவும், குமுடும் தும்ரும் என்பவும் தன்மைவினைமுற்றிருகள் எனக் கூறினார் இலக்கணிகள். இங்ஙனமே, படர்க்கையொன்றன்பாற் குறிப்பு வினைமுற்றிறு களையும் துறுடு என்றனர் இம்முன்றுள், (அது என்பதன் முதற்குறையான) ‘து’ ஒன்றே உண்மையான ஈராகும்.

கா : உடையது—உடைத்து.

கண்டுது = கண்ணது; கண்து = கட்டு.

தாள்டுது = தாளது; தாள்து = தாட்டு.

அன்டுது = அன்னது; அன்து = அற்று:

பால்டுது = பாலது; பால்து = பாற்று.

பிற தன்மை வினையிறுகள் தன்மைப் பெயர்களும் அவற்றின் திரிபுமாகும்.

ஒருமை : ஏன்—என் : (நான்)—(ஆன்)—அன்—அல் :

*திருக்கோவை, 68.

பன்மை : ஏம்—எம். (நாம்)—ஆம்—அம், (கண்டும் செய்தும் முதலியவற்றிலுள்ள) உம்—ஓம்.

முன்னிலை வினை

முன்னிலைவினை, ஏவல்வினை செயல்வினை என இரு வகைப்படும். செயல்வினை ஒருமை ஈறுகள் முன்னர்க்கூறப்பட்டன.

ஏவல்வினை, ஒருமை பன்மையென இருவகைப்படும் அவற்றுள், ஒருமை பின்வருமாறு எழுவகையாயிருக்கும்:

- (1) பகுதி: கா : செய், போது.
- (2) முன்னிலைப் பெயரீறுடையது. கா : (செய்நீ)- (செய்தீ)-செய்தி.
- (3) வேண்டுகோளதிர்மறைமுற்று. கா : செய்யாய் (செய்).
- (4) எதிர்கால வினைமுற்று. கா : செய்வாய்.
- (5) நிகழ்கால வினையெச்சம். கா : செய்ய.
- (6) தொழிற்பெயர். கா : செயல்.
- (7) துணைவினைபெற்றது. கா : செய்ய + விடு = செய்யட்டு.

பன்மையேவல் பின்வருமாறு அறுவகைப்படும்.

- (1) முன்னிலைப்பெயரீறு பெற்றது.
- (நீர்)—(தீர்)—திர். கா : செய்திர்.
- நூம்—நும் - உம். கா : செய்யும்.
- உம்+கள் = உங்கள். கா : செய்யுங்கள்.
- உம்+(ஈம்)—(இம்) — இன். கா : செய்யுமின், செய்மின்.
- (2) வேண்டுகோளதிர்மறைமுற்று. கா : செய்யீர்.
- (3) எதிர்கால வினைமுற்று. கா : செய்வீர்.
- (4) நிகழ்கால வினையெச்சம், கா : செய்யார்.

(5) தொழிற்பெயர்.

கா : செயல்.

(6) துணைவினைபெற்றது.

கா : செய்யட்டும்
(செய்யவிடும்).

செயல்வினைப் பன்மையீறுகள் ஈரி இர் ஆகும். நீர்-ஈர்-இர்.

கா : செய்நீர், செய்தனிர்; செய்கின்றீர், செய்கிறீர்; செய்வீர், செய்விர்.

'கள்' கறு முன்னிலை படர்க்கைப் பன்மையில் கற்றுமே லீறாய் வரும். ஒருமையீறு, பன்மையீறு, பன்மையீற்று மேலீறு என்னும் முன்றும் முறையே, இழிந்தோன் ஒப்போன் உயர்ந்தோன் என்னும் மூவர்க்கும் உலகவழக்கிற் கொள்ளப் பட்டன. இவ்வியல்பு மலேய மொழிகளிலும் உள்ளது.

படர்க்கைவினை முற்கூறப்பட்டது.

வியங்கோள் வினை

வியம் = ஏவல். வியங்கொள்-வியங்கோள் (முன்னிலை திரிந்த தொழிற் பெயர்). உயரச்சுட்டு செல்லுதற் பொருளில் வரும் என்று முன்னமே கூறப்பட்டது. ஓய் = செலுத்து. ஓய் + அம் = ஓயம். ஓய்—உய்+அம் = உயம். உய் = செலுத்து. ஒ. நோ. ஒ—ஒடு ஏ—ஏவு = ஏகு. ஏவு பிறவினைப் பொருளி லும் ஏகு தன்வினைப் பொருளி லும் வழங்குகின்றன. ஆனால், இவற்றுள் ஒவ்வொன்றுக்கும் அவ்திருபொருளும் உள். உயம் — வியம். ஏவல்குறித்த வியம் என்னும் சொல், மதிப்பான ஏவலுக்குப் பெயராயிற்று. “தேர்வியங்கொண்ட பத்து”* என்னுஞ் சொற்றொடரில், வியங்கொள் என்னுஞ் சொல் செலுத்தற் பொருளில் வந்திருத்தல் காண்க.

ஏவலும் வியங்கோளும் சொன்முறையில் ஒன்றே. தொழிற்பெயரே ஏவலாகவும் வியங்கோளாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டது. “செயல்” “எனல்”† என்று திருவள்ளுவரும் “நிலையல்” “கொளலே”‡ என்று தொல்காப்பியரும் கூறுதல் காண்க. நில் (தொழிற்பெயர்)+சயல் = நிலீயல் = நின்றருள். சயல்சதல். நிலீயல்-நிலீயர்—நிலீய-நிலீய. சயல்+சயர்—சய—இய—அ—க. சயர்—இயர். செய்யிய—செய்ய. செய்கு+அ=செய்க, போகு+அ=போக. நட+அ=நடக்க. போக

* ஐங்குறுநூறு, பக. 139. † குறள், 33, 196. ‡ தொல். 15, 405.
ஒ. மொ.—24

நடக்க முதலிய சொற்களின் ஈற்றில் அகரம் கர மெய்யோடு சேர்ந்து நிற்பதால், 'க' ஒரு வியங்கோளீராகக் கூறப்பட்டது. வியங்கோள் பாலீரும் எண்ணீரும் பெறாமையால் இருதினை யைம்பால் மூலிடங்கட்கும் பொதுவாம்.

செய்ய என்னும் வினையே, ஏவல், வியங்கோள், நிகழ்கால வினையெச்சம், தொழிற்பெயர் என்னும் நால்வகையில் வழங்கும். இவ்வியல்பு ஆங்கிலம் இந்தி முதலிய பிறமொழிகளிலும் உள்ளது.

செய்யியர் – செய்யிய – செய்ய (செய) என்பவை தொல் காப்பீயத்தில் எதிர்கால வினை யெச்சங்களாகக் கூறப்பட்டன. இவற்றுள், 'செய்ய' என்னும் வடிவமே நிகழ்கால வினை யெச்சமாகவும் கூறப்படும். எதிர்கால வினையும் நிகழ்கால வினையென வழங்கின்றதை, 'மலை நிற்கும்', 'ஞாயிறியங்கும்' என, எதிர்கால வினைமுற்றுக்களையே முக்காலத்திற்கும் பொதுவான பொருளைக் குறிக்கும் நிகழ்கால வினைகளாக, உரையாசிரியர்கள் வழிவழி கூறினதினாலும், இன்றும் நீர் குளிரும் தீச்சுடும் என எதிர்கால வினைமுற்றுக்களே அப் பொருட்கேற்பதினாலும், அறிந்துகொள்ளலாம்;

எதிர்மறை வினை

ஏவல் :

ஒருமை — செய் + அல் = செய்யல் — செய்யேல். அல் என்பது எதிர்மறைக் குறிப்பு வினை.

செய்யாய்த் = (செய்யாய்தி) – (செய்யாதி) — செய்யாதி (செய்யாதி) – செய்யாதே — செய்யாதை.

பன்மை — செய்யல் + மின் = செய்யன்மின்;

செய்யாதீ + சா = செய்யாதீர்; + கள்.

+ இர் = செய்யாதிர்; + கள்;

செய்யாதே + உம் = செய்யாதேயும்; + கள்;

வியங்கோள் : செய் + அல் + க = செய்யற்க.

செயல்வினை : இஃது இருவகை,

(1) துணைவினை பெற்றது:

கா : செய்தான்ஸல்லன் செய்தானில்லை செய்ததிலன் செய்ததில்லை செய்திலன் செய்யவில்லை (முக்காலத்திற்கும் பொது)	படர்க்கை ஆண்பால் இறந்தகால வினை முற்று
---	--

இங்ஙனமே பிற பாவிடங்கட்கும் ஒட்டுக. இல்லை யென்னும் சொல் இருதினையைப்பால் மூவிடங்கட்கும் பொது.

(2) இடைதொக்கது. கா : செய்யேன், செய்யாய், செய்யான்.

இது எதிர்கால ஏனை ; வழக்கத்தைக் குறிக்கும்போது முக்காலத்தையும் தழுவும் ; இதில் இறுதியிலுள்ள உயிர் குறிலாயின் கீழாம். செய்யாய் செய்யீர் என்னும் முன்னிலை வினைகள், முறையே, ஒருமை பன்மை ஏவலாகவும் வரும். காலங்காட்டும் இடைநிலையின்மை எதிர்மறை குறிக்கும் என்பர் கால்டுவெல் ஐயர்.*

வினையெச்சம்

செய்யாது (எதிர்மறைத் தொழிற்பெயர்).

செய்யாமை(எதிர்மறைத் தொழிற்பெயர்). செய்யாமை—செய்யாமே. செய்யாமை—செய்யாமல்.

துவ்வீற்றுப்படர்க்கை ஒன்றன்பாற் பெயர்வினை யெச்சமாகக் கூடியதை, பெரிது உவந்தான், நன்று சொன்னான் என்னுந் தொடர்களா லுணர்க. முற்றெறச்சம் = ஏனையால்வனையும் பெயர் +ஆய், ஆன்.

செய்யாது என்னும் வாய்பாட்டில் வரும் அல்லாது இல்லாது என்னும் குறிப்புவினைகள், அல்லது (அல்+அது), அன்று (அல்+து), இல்லது (இல்+அது) இன்று (இல்+து) எனக் குறுகும்.

அன்று போனான் = அல்லாது போனான்; இன்று போனான் = இல்லாது போனான்.

* C. C. G. p. 361.

இதையறியாது.

“அன்றி யின்றியென் வினையெஞ் சிகரம்
தொடர்சினு ஞகர மாய்வரி னியல்பே”*

என்றார் பவணந்தியார்: செய்யாது என்பது செய்யா என ஈறுகெட்டும் வரும்.

பெயரெச்சம் :

செய்யாது (எதிர்மறை வினையெச்சம்) + அ (பலவின் பாலீரு) = செய்யாத (படர்க்கைப் பலவின்பால் எதிர்மறைக் குறிப்பு வினைமுற்று).

படர்க்கைப் பலவின்பால் வினைமுற்றே பெயரெச்சமாகு மென்று முன்னர்க் காட்டப்பட்டதை நினைக்க.

செய்யாத என்பது செய்யா என ஈறுகெட்டும் வரும்.

தொழிற்பெயர் :

செய்யாத (பெயரெச்சம்) + மை (தொழிற்பெயரீரு) = செய்யாதமை.

செய்யா (�றுகெட்டது) + மை = செய்யாமை.

செய்யாத + அது = செய்யாதது.

வினையாலனையும் பெயர் :

செய்யாத + அவன் = செய்யாதவன் — செய்யாதான்.

குறிப்பு வினை

முற்று :

குறிப்பு வினைமுற்று மூவகையது.

(1) பாலீநில்லாத பெயர். கா! அது மரம்; அவன் யார்?

(2) பாலீறுள்ள பெயர். கா : கண்ணன், நல்லது,

* நன்னூல், 178.

(3) குறைவினை (Defective Verb) கா : உண்டு, இல்லை
உண்டு இல்லை என்பனவும் பாலீரு பெற்றவையே ; இப்போது பாற்பொருளிழந்து வழங்குகின்றன :

உள்டுது = உள்ளது. உள்டு = உண்டு. இல்டு
அது = இல்லது. இல்டு = இன்று(ி) உள்டு = உள்ள—
உள. இல்டு அ = இல்ல—இல—இலை. இல்ல = இல்லை.
இ. நோ. அம்ம—அம்மை.

செந்தமிழில் ஆகாரவீராயுள்ள பல சொற்கள், உலக
வழக்கிலும் ஏனைத் திராவிட மொழிகளிலும் அகரவீராகவே
வழங்குகின்றன. முன்னது இயல்பான வடிவும் பின்னது பள்ள
படுத்திய வடிவுமாகும்:

பெயரெச்சம் :

பெயரெச்சம் பின்வருமாறு பலவகைகளில் உண்டாகும்

(1) வினைப்பகுதி. கா : பெரு, சிறு.

(2) பலவின்பால் வினைமுற்று. கா : நல்ல, சின்ன,
பெரிய, பெயரிய :

இய என்னும் ஈற்றில், இகரம் இறந்தகாலவினையெச்ச
வீரும் அகரம் பலவின்பால் வினைமுற்றீருமாகும்.

கா : இ. கா. வி. எ. ப. பா. வி. மு. பெயரெச்சம்.

இடி

ஒடிய

ஒடிய

இறந்தகால வினையெச்சமே முதலாவது முற்றாயிருந்த
தென்றும், பின்பு பாலீரு சேர்க்கப்பட்டுத் தற்கால முற்றான
தென்றும் முன்னமே கூறப்பட்டதை நினைக்க.

கா : செய்துடுது = செய்த(வி. மு.)—செய்த (பெ. எ.).

ஓடிய—ஒடின, போதிய—போகின—போயின, போகி—
போய்டுது = ஓபாய—போன, உறங்கிய—உறங்கின, ஆய—
ஆன, யன, போவி. ஒ. நோ. யான்—நான், யமன்
(வ.)—நமன்.

செய்தன (செய்தன்டுது) என்னும் வடிவம், ஆண்பால்
வினைமுற்றின்மேல் பலவின்பாலீரு சேர்ந்த அடுக்கிற்று வினை
யாகும்.

ஆகவே, உண்வையில் இடைநிலையென்னும் சாரியையென்றும் பகுபதத்தில் ஒருறுப்புமில்லையென்க.

(3) ஈறுகெட்டபெயர். கா : வட்ட, மர.

(4) ஈற்றுவலி யிரட்டித்த சொல். கா : சிற்று, நாட்டு.

(5) முதல் வேற்றுமைப்பெயர். கா : சூட்டி, மூங்கில், பொலம்.

(6) ஓழும் வேற்றுமைப் பெயர். கா : மரத்து, பதின், பதின்று.

கிழக்கத்திய, பிறம்பத்திய என்பவை 6 ஓழும் வேற்றுமையடியாய்ப் பிறந்த பலவின்பால் குறிப்பு விணைமுற்று.

(7) ஐயீற்றுப்பெயர். கா : பண்டை, அன்றை, கீழை

ஆய—ஐ—ஐ. பண்டாய—பண்டைய—பண்டை.

‘பண்டாய நான்மறை’ என்னும் திருவாசகத்தொடரை நோக்குக.

(8) பெயரெச்சவீற்றுப்பெயர். கா : வட்டமான அறி வுள்ள.

(9) பலவின்பாலீறு பெற்ற பெயர். கா : பார்ப்பார, வண்ணார.

குறிப்பு :—பெருநாரை மூங்கிற குழாய் என்னுந் தொடர்கள் இயல்பாய்த் தோன்றியவை; இடையில் ஒன்றும் தொக்கவையல்ல. அவற்றைப் பெருமையாகிய நாரை, மூங்கிலாகிய குழாய் என்று விரித்துக் கூறியது பிற்காலத்தது. தயிர் குடம் என்னும் இருபொருட் சேர்க்கையைக் கண்டதும், தயிர்க்குடம் என்பரேயன்றித் தயிரையுடைய குடம் என்னார். தயிர் அடையானதினால் முற்கூறப்பட்டது. குடம் அடையாயின் குடத்தயிர் என்று முற்கூறப்படும். அடை வேறு படுப்பது. வேற்றுமையே யில்லாத ஒரு காலமுமிருந்தது. அக்கால வழக்கையே பிற்காலத்தில் வேற்றுமைத்தொகையென்றனர். இங்ஙனமே பிற தொகைகளும். இன்றும், பேச்சு வழக்கிலும் குழந்தை பேச்சிலும், ஏன் புஸ்தகம் நானுகை என்று வழங்குதல் காண்க.

வினையெச்சம் :

- (1) தொழிற்பெயர். கா : ஒன்றி (இலதி), இல்லாமை.
- (2) முதல்வேற்றுமைப்பெயர். கா : வெளி, புறம்.
- (3) திரிவேற்றுமைப்பெயர். பிறகால், வெளியில்:
- (4) வினையெச்சவீற்றுப்பெயர். கா : நன்றாய், நன்றாக.
- (5) முற்றெச்சம். கா : வேவினை (வந்தான்).

செய்பாட்டு வினை

- (1) நிகழ்காலவினையெச்சம் + படு (to suffer). கா : செய்யப்படு:

செய்யப்படுவது செய்பாடு: செய்யப்பாட்டைக் கூறும் வினை செய்யப்பாட்டுவினை.

- (2) முதனிலைத்தொழிற்பெயர் + உண் (to experience, lit to eat). கா : கொல்லுன்.
- (3) சருபெற்ற தொழிற்பெயர் + உண். கா : கொலையுன்.
- (4) " " + ஆ (to become), போ முதனியன்: கா : கொலையானான், விலைபோகும்:

தமிழ்ச் செய்பாட்டு வினைமுறை ஆங்கில முறையினின்றும் வேறுபட்டிருப்பதுகொண்டு, தமிழில் உண்மையான செய்யப்பாட்டு வினையில்லையென் நயிர்த்தார் கால்டுவெல் ஐயர். ஆங்கிலச் செய்யபாட்டு வினைப்பெயரே தமிழ்ச் சொல்தான்:

E. passive, adj. Fr—L. *passivus* from *patior*, to suffer (root *PAT** connected with Gr. *pascho*), *pat*=படு, *passion*=பாடு, *t*—s. போலி (Permutation).

பிறவினை—Causal Verb

பிறவினை என்பது இருமடி அல்லது பன்மடி ஏவல்:

“செய்யென் வினைவழி விப்பி தனிவரின்
செய்வியென் னேவ வினையினீ ரேவல்” (138)

என்று நன்னூலாருங் கூறுதல் காணக்:

* Cassell's Latin Dictionary, p. 396.

தொழிற்பெயர் ஏவல்வினையாக வருமென்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது. துணைவினை பெற்றவையோழிந்த, ஏனைய பிற வினை வடிவுகளைல்லாம் தொழிற்பெயர்களே.

கா : வாழ்த்து = வாழ்த்து. து—ச. பாய்ச்சு = பாய்ச்சு;
துவ்வீறே புணர்ச்சியில் டு ரு வாகும்.

கா : காண்துத்துக்காட்டு, உருள்து = உருட்டு, திண்து = தீற்று, நால்து = நாற்று:

செய்யப்பன், வரச்செய் முதலியன துணைவினை பெற்றவை.

குறைவினை—Defective Verb

எல்லாத் திணைபாலிடங்கட்கும் புடைபெயராத வினை குறைவினையாகும்.

கா : வேண்டும், கூடும், போதும்.

வேண்டு = விரும்பு. எனக்கு அது வேண்டும் = யான் அதை விரும்புவேன். விருப்பம் இங்குத் தேவையைக் குறிக்கும்: நீ அதைச் செய்யவேண்டும் = நீ அதைச் செய்ய யான் விரும்புவேன்.

உனக்கு என்ன வேண்டும் = நீ என்ன விரும்புவாய்.

'செய்யும்' என்னும் வாய்பாட்டு எதிர்கால வினை முற்றாகிய 'வேண்டும்' என்பது, இன்று பொருள்மறைந்து வழங்குகின்றது. இது தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே தொடங்கின்தாகும்.

வழுவமைதி வினை—Anamolous Verb

கா : அல்லேன்—வழாநிலை (நான்) அல்ல—வழுவமைதி.

ஒட்டுவினை

மற்றச் சொற்களோடு சேர்ந்தே வழங்கும் வினை ஒட்டு வினை:

கா : (ஆகும்) ஆம்—செய்யலாம், செய்தானாம்.

ஆக்கும்—(ஆகும்) செய்வானாக்கும், புலவனாக்கும்.

துணைவினை – Auxiliary Verb

கா : (செய்ய) முடியும், நீராடு, புரந்தா, அலம்வா.

துணைவினைகள் பலவகைப் பெயர்களோடும் வினை முற்று எச்சங்களோடும் சேர்ந்துவரும். அவற்றுள் சினைப் பெயரோடு சேர்ந்து வருபவை மிகப்பல.

கா : கைபார், கைக்கொள், கையாடு, கையாள், கைதேர், கைவா, கையறு, கைப்பற்று முதலியன்.

துணைவினைகளுள் முடி, கூடு, மாட்டு முதலியவை, உடன்பாட்டில் ஆற்றல் (Potential) பொருளும் எதிர்மறையில் விலக்கு (Prohibition) மறுப்பு (Denial) ப் பொருள்களும் உணர்த்தும்; விடு இடு என்பவை துணைவு விரைவு வியப்பு முடிவு முதலிய பொருள்களுணர்த்தும்; இடு அருள் முதலியவை வேண்டுகோள் வாஞ்சை அருள்ஸ் ஆகிய பொருள்களுணர்த்தும்; கொள் என்பது தற்பொருட்டு (Reflexive) ப் பொருளும் மாற்றிக்கொட்டல் (Reciprocal) பொருளும் உணர்த்தும் ஆர் (ஆர), தீர் (தீர) முதலியவை முன்னொட்டாய்ச் சேரின் மிகுதி (Intensive) ப் பொருளுணர்த்தும்.

இரட்டைக்கிளிவி வினை—Frequentative Verb

கா : துறுதுறு, குஞ்ஞு, சலசல்.

பெயரடிவினை—Denominative Verb

கா : என்—என்னு, புரம்—புர்.

புரத்தல் காத்தல். புரம்—கோட்டை, நகர்.

ஆகுபொருள்வினை :

ஒரு வினை தன்பொருளோடு தொடர்புள்ள இன்னொரு பொருளில் வழங்கின், அதை ஆகுபொருள் வினையெல்லாம்.

கா : (காசு) செல்லும், (இவ்வளவு) போதும், (உள்ளம்) குளிரும்

இடைச்சொல்

இடை ஒன்றன் இடம். இடு(கு)தல் சிறுத்தல். உடம்பில் இடுகிய பாகம் இடை. இடைபோல் ஒன்றன்பாகமான இடம் இடை. ஒ. நோ. கண், கால், தலை, வாய். இடம் என்பது உண்மையான இடத்தையும் இடை என்பது 7ஆம் வேற்றுமை இடத்தையுங் குறிக்கும்.

பெரும்பாலும் பெயரிடத்தும் விணையிடத்தும் வருஞ் சொல் இடைச்சொல்.

இடைச்சொற்கள், பொருள் இடம் பயம்பாடு குன்றிய பொருண்மை என்பனபற்றி, நால்வகையாக வகுக்கப்படும்.

(1) பொருள்கள் குறிப்பு, வினா, ஜயம், உயர்வு, இழிவு, எச்சம், விளி, வீயப்பு, காலம், இடம், பிரிநிலை, தேற்றம், முற்று, எண், பயனின்மை, பிறிது முதலியன்.

(2) இடம் பற்றியவை முன்னொட்டும் பின்னொட்டும்:

(3) பயம்பாடு பற்றியவை வேற்றுமையுருபு, உவமவருபு, பெயரீறு, விணையீறு, சாரியை, இணக்கச்சொல், இணைப்புச்சொல், வரிசைக்குறி என்பன.

இடைச்சொல் பெரும்பாலும் பயம்பாட்டைப் பொறுத்தது.

கா : போன்றான் (வி.), போல (இ); என்றான் (வி), என்று (இ.).

(4) குன்றியபொருள் சிவசிவா (குசவா), பார்த்தாயா' பார் முதலியன்.

இணக்கச்சொல் ஆம், சரி, நல்லது, ஆகட்டும் முதலியன்:

இணைப்புச்சொல் நால்வகைய. அவையாவன :—

i. கூட்டிணைப்புச்சொல் (Cumulative Conjunction).

கா : ஏ, உம், என், அதோடு, அன்றியும், மேலும், இனி.

ii. விலக்கிணைப்புச்சொல் (Alternative Conjunction).

கா : ஆயின், ஆனால், ஆனாலும், என்றாலும், இருந்தாலும்.

iii. மாறினைப்புச் சொல் Adversative Conjunction)

கா : ஆவது, ஆதல், ஆயினும், அல்லது, எனினும் — ஏனும்.

iv. முடியினைப்புச் சொல் (Illative Conjunction)

கா : அதனால், ஆதலால், ஆகையால், ஆகவே, எனவே வரிசைக்குறிகள் ஆம், ஆவது என்பன:

சாரியை, கரம் காரம் கான் என்னும் எழுத்துத் துணையொலிகள், சாரியை இடைநிலையென்று உண்மையில் சொல் ஒருப்பில்லை.

கைலையங்கிரி = கை வெள்கிரி, கூட்டாஞ்சோறு = கூட்டு ஆம் சோறு. புளியம்பழம் = புளியின்பழம், ஆலங்காடு = ஆலம் + காடு:

வல்லோசையுள்ள தோன்றல் திரிதல் இரட்டல் ஆகிய புணரிச்சிகள் முனுபழந்தமிழில் இல்லை.

அறிஞன் என்பதில் ஞகரம் போலியே. அறிநன் — அறிஞன்.

அறிகின்றான் — அறியுள்ளான் — அறியுள்ளன் — அறிய நன் — அறிநன். ஞகரந் தோன்றுமுன் நகரமே வழங்கிறது.

அசைந்திலையென்று ஒரு சொல்லுமில்லை. பொருள் குன்றிய அல்லது பொருள் தெரியாத அல்லது தவறாகப் பிரித்த சொற்களையே அசைந்திலையென்று இலக்கணிகள் கூறுகின்றனர். அதனால் பிற்காலத்தார் அவற்றைப் பொருளின்றியும் வழங்கினர்.

அசைந்திலைச் சொற்கள்

மா : “புற்கை யுண்கமா கொற்கை யோனே”

மாகொற்கையோனே என்று பிரிந்திசையும்.

மியா : கேளுமையா — கே ஞு மியா — கேள்மியா — கேண்மியா.

இக : ‘கண்பனியான்றிக’. ஆன்றுஇக = நிறைந்து விழு

- ஏ : செல்லுமையே — செல்லுமியே — சென்மியே — சென்மே. ஜேயே-(இயே)-ஏ-ஏன். கா : வாருமே, வாருமேன்:
- மோ : மொழியுமையோ— மொழியுமியோ— மொழியோ-மொழிமோ.
- மதி : மதி=அளவு, போதும். செல்மதி=போ, அது போதும்.
- அத்தை : அதை—அத்தை. ஒ : நோ. ‘எத்தால் வாழலாம்’
- இத்தை : இதை—இத்தை.
- வாழிய : வியங்கோள்வினை.
- மாள : ‘தவிர்ந்திகமாள.’ மாள=முடிய, முற்றிலும்.
- ஈ : சென்று+ஈ=சென்றீ சென்றாய்.
- யாழி : ‘யாழந்தின்’=யாழ்போலும் இனிய நின்து (கவி 18)
- யா : யா பண்ணிருவர் மாணாக்கர். யார் அல்லது யாம் என்பதன் சுற்றுமெய் விட்டுப்போயிருக்கலாம்: யா என்னும் அஃறினைப் பண்மை வினாப் பெயரே ஒரு காலத்தில் உயர்தினணக்கும் வழங்கிறது:
- கா : ‘இவன் காண்டிகா’ காண்டி=பார். கா=காத்துக் கொள்:
- பிற : ‘ஆயனையல்ல பிற’=ஆயனையல்லாத மற்றவை.
- பிறக்கு : ‘பிறக்கதனுட் செல்லான்.’ பிறக்கு=பிறகு.
- அரோ : அரன் என்பதன் விளி. அரோ=சிவனே.
- போ : இது வெளிப்படை மறுப்புப் பொருளில் உலக வழக்கிலும் வழங்கும்.
- மாதோ : மக்குட முன்னிலை. மாதோ=பெண்ணே;
- இகும் : ‘கண்டிகும்.’ இகும்=இடும். இடுதல்=கொடுத்தல்.
- சின் : உரைத்து+ஈ=உரைத்தி. உரைத்தியினோர்— உரைத்திசினோர்—உரைத்திசினோர். ஈ துணை

வினை. டதல்—கொடுத்தல் ஏன் றீயேன் (என்றிட்டேன்) — என்றியேன் — என்றிசேன் — என்றிசின்.

குரை : குரு + அ = குர—குரை = பெருமை. ஓ. நோ. குரு + அவு = குரவு. குரவு + அங் = குரவன் = பெரியோன் “பல்குரைத்துன்பம்”, “பெறலருங் குரைத்தே.”

ஒரும் : ஒர் = ஒணர், ஒன்று “அஞ்சவதோரும் அவா” = அஞ்சவதொன்றும் அவாவே ; (அல்லது) அஞ்சவது அவா, அதை நீர் உணரும். அதனோரர்த்தே அதனொடு ஒரு தன்மைத்து. அன்றே = அல்லவோ போலும் இருந்து முதலிய பிறசொற்கள் வெளிப்பட்டு.

சில இடைச்சொற்கள் வீண் வழக்கால் பொருளிழந்துள்ளன. கா : ஊரிலே—ஏ ; மரத்தினின்றும்—உம்.

உரிச்சொல்

உரிச்சொல் முன்னர்க் கூறப்பட்டது.

உடம் — (உட) — (உடி) — உரி. உரிமை = உடமை: உடனுள்ளது உடமை. உடல்—உடன். ஓ. நோ. தொவி—தோல்—தொறு—தோடு, தொவி—தொறு = கூட. தொறு+ உம் = தொறும். தோட் = கூட உரி—தோல். உடு, உடு என்பவற்றை நோக்குக.

பல்கலைக்கழக அகராதியின் பல்வகைக் குறைகள்

ஒரு வழங்கு மொழியின் சொற்கள் இயல்பாக நூல் வழக்கில் ஒரு தொகுதியும் உலக வழக்கில் ஒரு தொகுதியுமாக இருக்கற்றாகவே யிருக்கும். வடமொழி போன்ற வழக்கற்ற மொழியாயின், எல்லாச் சொற்களையும் நூல்வழக்கினின்றே அறிய முடியும். தமிழ் போன்ற வழங்கு மொழியாயின், எல்லாச் சொற்களையும் தொகுக்க வேண்டுவார் இருவகை வழக்குக்களையும் ஆராய்ந்தாகவேண்டும்.

தமிழ்நாட்டில், இதுபோது தமிழில் தலைமை தாங்குபவர் பெரும்பாலும் பார்ப்பனர். அவர் நாட்டுப்புறத்தாரோடும் தாழ்த்தப்பட்டாரோடும் அளவளாவு நிலையினரல்லர். தமிழ்

வழக்கு இதுபோது பார்ப்பனத்தொடர்பு மிக மிக வடசொல் மிகுந்தும், அது குறையக்குறைய வடசொற் குறைந்தும் உள்ளது.

பல்கலைக்கழக அகராதி முடியும்வரை, சொல்லாராய்ச்சி யுள்ளவர் ஒருவராவது அதன் தொகுப்புக்குமுனில் இருந்த தாகத் தெரியவில்லை.

மேலும், அத்தொகுப்புக்குமுனினர் பெரும்பாலும் மரயு ஊணிணர். அதனால் ஊனுணவுபற்றிய பல சொற்கள் அவ்வகராதியிற் காணப்படவில்லை.

அவர் ஒலகவழக்கையாராயாதது மட்டுமன்று, நூல் வழக்கையும் சரியாய் ஆராய்ந்திலர். முதலாவது பல அகராதிகளினின்றே சொற்களைத் தொகுத்ததாகத் தெரிகின்றது. ஏனென்றால், கருமுக மந்தி, செம்பின் ஏற்றை, கருங்களமர், வாய்ச்சியாடல் முதலிய பல சொற்கள் அகராதியிற் காணப்படவில்லை:

அகராதித்தொகுப்பு 27 ஆண்டுகளாக நடந்து வந்திருக்கின்றது; 4,10,000 உருபாக்களும் செலவாகியிருக்கின்றன. ஆகையால், காலம் போதாதென்றொரு காரணங்களும், அகராதியின் குறையை மறைக்க முடியாது. ஆராய்ச்சியாளனாயின், இதுவரை சென்றுள்ள செலவில் $\frac{1}{2}$ பங்கிறது, இதிலும் சிறந்த அகராதி ஒருவனே தொகுத்திருக்கக்கூடும் என்ற கூறுவது மிகையாகாது.

இப்போது அனுபந்தம் முதற்பாகம் என்றொரு பகுதி வெளிவந்துள்ளது. அதிலும் சில சொற்களைக் காணோம்.

பல்கலைக்கழக அகராதியின் குறைகள் பின்வருமாறு பல திறப்படும்:

(1) எல்லாச்சொற்களும் மில்லாமை:

(2) உள்ள சொற்கட்கு எல்லாப்பொருளும் கூறப்படாமை.

(3) காட்டக்கூடிய சொற்கட்கெல்லாம் வேர்காட்டப்படாமை.

(4) காட்டிய வேர்ச்சொல் தவறாயிருத்தல்:

(5) பல தென்சொற்கணை வடசொற்களாகவும் பிறசொற்களாகவும் காட்டியிருத்தல்.

தமிழ்நாட்டின் பெரும்பகுதியைக் கடல்கொண்டதினாலும், பல தமிழ்க் கலைகளும் நூல்களும் அழிந்துபோனமையால், இதுபோது எல்லாத் தமிழ்ச் சொற்கள்கும் வேர்காட்ட முடியாததுண்மையே. ஆயினும், சொல்லியல் நெறிமுறைகளைக் கண்டப்பிடிப்பின், பல சொற்கள்கு வேர்காட்டல் கூடும். இப்போதே இஃதாயின், தொல்காப்பியர்காலத்தில் எத்துணை எளிதாயிருந்திருக்கும்? ஆயினும், வேர்காண்டல் எல்லார்க்கும் எளிதன்று. இதனாலேயே,

“மொழிப்பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்றா” (உச். 98)
என்றார் தொல்காப்பியர்.

‘விழிப்ப’ என்பது விழித்தமட்டில் அல்லது பார்த்தமட்டில் என்று பொருள்படும். ‘விழிப்பத் தோன்றா’ என்பதற்கு “beyond ascertainment” என்று, பல்கலைக்கழக அகராதிப் பதிப்பாசிரியராகிய உயர்திரு வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் கூறியிருப்பது தவறாகும்.

பல்கலைக்கழக அகராதியில், தென்சொற்கள் வடசொற்களாய்க் காட்டப்பட்டிருப்பதற்கு, இரு காட்டுத் தருகின்றேன்.

(i) மயில்<மழுர (வ.)

மை=கருப்பு; மயில்=கரியது, பச்சையானது. கருமை நீலம் பச்சையென்பன இருவதை வழக்கிலும் ஒன்றாகக் கூறப்படுவதுண்டு. பச்சை மயில் நீலக்கலாபம் என்னும் வழக்குகளை நோக்குக. காளி, நீலி என்பன கொற்றவையின் பெயர்கள். திருமாலின் நிறம் கருமை நீலம் பசுமை என முத்திறத்திற் கூறப்படும். நீலச்சேலையைக் கருப்புச்சேலை யென்பது உலக வழக்கு; சற்றுப் பசிய வெண்ணிறக் காளையை மயிலை என்பர் உழவர். மயில் தென்னாட்டிற்குச் சிறப்பாயுரிய குறிஞ்சிப் பறவையாகும். மயில் என்னும் தமிழ்ச்சொல்லே மழுர என்று வடசொல்லில் வழங்குகின்றதெனக்.

(ii) வடவை<வடவா (வ.)

வடதுருவத்தில் சில சமையங்களில் தோன்றும் ஒளி வடவை யெனப்பட்டது; வடக்கிலிருந்து வரும் காற்றும்

வடவை வடந்தை எனப்படும். வடவை ஒளி அல்லது தீ ஆங்கிலத்தில் Aurora Borealis என்றழைக்கப்படும்.

Aurora Borealis, the northern aurora or light; L. aurora, light; borealis, northern – boreas, the north wind.

சிரேக்கர் வடகோடியில் வாழ்ந்த ஒரு வகுப்பாரை Hyperboreans என்றழைத்தனரென்றும், அப்பெயர் மலைக்கப்பாலர் என்று பொருள்படுமென்றும், Boreas என்பது வடகாற்றின் பெயரென்றும், அது முதலாவது மலைக்காற்று என்றே பொருள் பட்டதென்றும், Borous என்பதின் பொருள் மலையென்றும், மாக்ஸ் மூல்லர் எழுதிய ‘மொழிநூற்கட்டுரைகள்’ என்னும் நூலின் இரண்டாம் பாகத்தில், 8 ஆம் 9 ஆம் பக்க அடிக்குறிப்பில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

இதனால் Borous அல்லது boreas என்பது பொறை என்னும் தமிழ்ச்சொல்லே யென்றும், Hyperboaeans என்பது உப்பர்ப் பொறையன் என்றழையும் தமிழ்த்தொடர் என்றும் தெரிகின்றது.

வடவை வடமுகத்தில் தோன்றுவதால் வடவைமுகம் என்றுங் கூறப்படும். ஒ. நோ. துறைமுகம்,

ஆல்ப்வரெட் ரசல் உவாலேஸ் என்பவர், மலேயத்தீவுக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த முக்க (Muka)த் தீவில், தாம் வடவைத் தீயைக் கண்டதாகக் கூறுவதால்,* தமிழர் வடவைத்தீயைக் கண்டிருந்தார் என்பதில் எட்டுணையும் ஐயத்திற்கிடமின்று.

வடவை என்னும் தமிழ்ச்சொல்லைப் படபா என்றும், வடவைமுகம் என்பதைப் படபா முகம் என்றும் வடமொழியில் திரித்துக்கொண்டு, பெட்டைக் குதிரையின் வடிவானது என்று அதற்குப் பழைமையர் கூறிய பொருளை இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டிலும் கூறினால், மேனாட்டுக்கலை இந்நாவலந் தேயத்திற்கு வந்து என்னதான் பயன்?

ஒரு மொழியின் பெருமையை உணர்த்தும் நூல்களில் அகராதியும் ஒன்றாகும். தமிழகராதி இங்ஙனமிருப்பின், அம் மொழியின் பெருமை எங்கும் புலனாகும்? அகராதிக்குவராது எத்துணையோ சொற்கள் நாட்டுப்புறங்களில் வழங்குகின்றன.

* The Malay Archipelago, p. 402.

தமிழே திராவிடத்தாய்

தமிழே திராவிடத்தாய் என்று, இம் மடலத்தின் இரண்டாம் பாகத்தில், வெள்ளிடைமலையாய் விளக்கப்படும்.

தெலுங்கு கிழக்கத்திய இத்தாலியன் ('Italian of the East') என்றால், தமிழ் கிழக்கிற்கு மட்டுமன்று, இவ்வுலகிற்கே இலத்தீன் (Latin of the Universe) ஆகும். தமிழிலக்கியம் திராவிட மொழிகட்கெல்வம் பொதுச்செல்வம். ஆயினும், ஆரியத்தால் மயங்கிய பிற திராவிட மொழிகள் தமிழ்த் தொடர்பை முற்றிலும் விட்டுவிட்டன. ஆனால், தென்சொல் கலவாமல் ஏனைத் திராவிட மொழிகளில் ஒன்றிலாயினும் ஒரு விரிவான சொற்றொடரும் அமைக்கமுடியாது.

IV. உலக முதன்மொழிக் கொள்கை

1. மாந்தன் தோன்றியது குமரி நாடாயிருக்கலாம் என்பது:

இதற்குச் சான்றுகளும் காரணங்களும் —

(1) குமரி நாட்டின் பழையமை.

(2) ஹெக்கேல் ஸ்கிளேஸ்ற்றர் முதலியோர் இலைமூரியா மாந்தன் தோன்றிய இடமாகக் கூறியிருத்தல்.

(3) குமரி நாட்டு மொழியின் தொன்மையும் முன்மையும்.

(4) தென்னாட்டுப் பெருங்கடல்கோட் கதை உலக முழுதும் வழங்கல்.

(5) மக்கள் கிழக்கிலிருந்து வந்தார் என்று யூத சரித் திரங்கூறல்.*

(6) தொன்மரபினரான மாந்தர் பெரும்பாலும் தென் ஞாலத்திலிருத்தல்.

(7) குமரி நாடிருந்த இடம் ஞாலத்தின் நடு மையமா விருத்தவே

(8) குளிரினும் வெம்மையே மக்கட்கேற்றல்:

* பழைய ஏற்பாடு முதற்புத்தகம், 11 : 1.

(9) தென்னாலத்தின் வளமை:

உலகத்திற் கிடைக்கும் பொன்னும், வயிரமும், பெரும் பாலும் தென்னாப்பிரிக்கா, தென்னிந்தியா, தென்கண்டம் (Australia) ஆகிய இடங்களிலேயே எடுக்கப்படுகின்றன.

(10) முதல் மாந்தன் வாழ்க்கூடிய கனிமரக்கா (ஏதேன்) தென்னாலக் குறிஞ்சி நாடுகளிலேயே காணக்கூடியதா யிருத்தல்:

குறிப்பு :—கிறித்தவ விடையூழியர் கானான் நாட்டை ஞாலத்தின் மையம் என்று கூறுவது தவறாகும். அந்நாடு நள்ளிகை (Equator)க்கு வடக்கே 30 ஆம் 40 ஆம் பாகைகட்சிடையிலுள்ளது. குமரிநாட்டிடமோ நள்ளிகையின் மேலேயோ உள்ளது. மேலும், பண்டை ஞாலத்தில் தென்பாகத்திலேயே நிலம் மிக்கிருந்ததென்றும், கானான் நாட்டு நிலம் நீர்க்கீழ் இருந்ததென்றும் அறியவேண்டும்.

ஆதியாகமத்தில் மாந்தன் படைப்பை யுத சரித்திரத் தோடு இணைத்துக் கூறியிருக்கிறது :

யுதர் முதல்மக்கள்வகுப்பாரல்லர் என்பதற்குக் காரணங்கள் :—

(i) பழைய ஏற்பாட்டில் 4000 ஆண்டுச் சரிதையே கூறப்பட்டுள்ளமை.

இதுபோது 6000 ஆண்டுகட்கு மேற்பட்ட மரங்கள் உள்ளனவாகச் சொல்லப்படுகிறது : தமிழ்மொழி தோன்றிய காலம் எவ்வகையினும் கி. மு. 5000 ஆண்டுகட்குப் பிற்படாது:

(ii) காயீன் தன்னைப் பலர் கல்லெறிவார் என்று கூறியிருத்தல்;

(iii) மக்கள் கிழக்கிலிருந்து வந்தாரென்று யுத சரித்திரங் கூறல்.

(iv) யுதர் தேவ புத்திரரைக் கண்டாரெனல்:

தேவ புத்திரரென்று உலகில் சொல்லத்தக்கவர் வெள்ளையரான ஆரியர் : ஆரியரைத் தேவரென்று சொல்லத்தக்கவர் தென்னாட்டிலிருந்து சென்ற கருப்பரா யிருந்திருத்தல் வேண்டும்.

(v) உலக முழுதும் ஒரே மொழி வழங்கிற்றென்று ஆதியாகமத்திற் கூறியிருத்தலும், எபிரேய மொழி உலக முதன்மொழியாதற் கேற்காமையும்.

(vi) எபிரேய மொழியில் பல தமிழ்ச்சொற்கள் சிதைந்து கிடத்தல்:

கா : ஆப (அப்பன்), ஆம் (அம்மை), நூன் (மீன்), வாவ் (வளைவு), மேம் (மேகம் = நீர்), பே (வாய்). மேகம் என்பது மேலேயுள்ள நீர் என்று பொருள்படும் தமிழ்ச்சொல்லே; மே (மேல்) + கம் (நீர்) = மேகம்:

ஆதாம் (மாந்தன்) என்னும் முதல் எபிரேயப்பெயர் ஆதோம் (சிவப்பு) என்பதின் திரிவாகச் சொல்லப்படுகிறது; ஆதோம் என்பது அரத்தம் (சிவப்பு) என்னும் தமிழ்ச்சொல்லின் திரிபாயிருக்கலாம்.

இந்நூலின் 4ஆம் மடலத்தில், எபிரேயம் எங்ஙனம் தமிழ் ணின்றும் திரிந்ததென்பது விளக்கப்படும்:

(vii) ஆதியாகமத்திற் படைப்பைப்பற்றிக் கூறுமிடத்தே, வாரம் என்னும் ஏழு நாள்களைக் கூறியிருத்தல்:

பகலும் இரவும் சேர்ந்த நாள் என்னும் அளவு முதலி லிருந்துள்ளது. ஆனால், எழுகோள்களைக் கண்டுபிடித்தபின்து அவற்றின் பெயரால் உண்டான வாரம் என்னும் அளவு பிறகாலத்தது:

மோசே உலக சரித்திரமறிந்தவர்கள். அவர் அக்காலத்து மக்களின் அறிவுநிலைக்கேற்றபடி, பழைமை முறையிற் படைப்பைப் பற்றிக் கூறினார். இயேசுபெருமான் தாமே திருவாய் மலர்ந்தருளினதே, கிறித்தவர் ஜயமின்றிக் கொள்ளத்தக்கதுடுகடவுள் நினைத்தவளவில் எல்லாவற்றையும் படைப்பவர்கள் அதற்கு வாய்ச்சொல்லும் ஏழு நாளும் வேண்டியதில்லை

2. தமிழ் உலக முதற்பெருமொழியா யிருக்கலாகின்பது

இதற்குச் சான்றுகளும் காரணங்களும் :—

(1) தமிழ் நாட்டின் பழைமை.

(2) தமிழின் பழைமை.

(3) தமிழின் எளிய வொலிகள்.

- (4) தமிழில் இடுகுறிச்சொல்லும் சுட்டசை (Definite-Article) யும் இல்லாமை.
- (5) தமிழில் ஓட்டுச்சொற்கள் சிலவாயிருத்தல்:
- (6) அம்மை அப்பன் என்னும் தமிழ் முறைப் பெயர்கள் பல வடிவில் உலகமொழிகள் பலவற்றில் வழங்கல்.
- (7) தமிழ்ச்சொற்கள் சிலவோ பலவோ உலகமொழிகள் எல்லாவற்றிலுமிருத்தல்.
- (8) மும்மொழிக் குலங்களின் சிறப்பியல்பும் ஒரு சிறிது தமிழிற் காணப்படல்:

வடமொழிக்குரிய நீட்டற்புணர்ச்சி (தீர்க்கசந்தி) தமிழ் ஆள்ளமை முன்னர்க் கூறப்பட்டது:

சித்தியக் குலத்திற்குச் சிறந்த உயிரொப்புத் திரிபு (Harmonious Sequence of Vowels) பொதியில் (பொது+இல்) சிறியிலை (சிறு+இலை) முதலிய தொடர்மொழிகளில் உள்து:

சினத்தில் ஒரே சொல் இடவேற்றுமையால் வெவ்வேறு சொல் வகையாகும். தமிழிலும் இஃதுண்டு.

கா : பொன் (அழகிது) —பெயர்ச்சொல். (அது)பொன் —வினைச்சொல். பொன் (வளையல்) —பெயரெச்சம். பொன் (வினைந்த களத்தூர்) —வினையெச்சம்:

பிறமொழிகளில் உள்ள ஒருமை இருமை பன்மை என்னும் எண்பாகுபாட்டிற்கு, அவன் அவர்கள், அல்லது ஒரு சில பல என்னும் வழக்குகள் மூலமாயிருக்கலாம்.

- (9) தமிழில் ஒனிக்குறிப்பாயுங் குறிப்பொலியாயு முள்ளவை பிறமொழிகளில் சொல்லாய் வழங்கல்ல:

கா : தரதர—tear, தகதக—தஹ்(வ.), உச—hush, சனப்பு—saliva, கெக்கக் கெக்க—L. cachinne, v. E. cachinnation:

- (10) அயன்மொழிச்சொற்கள் பலவற்றிற்கு வேர் தமிழிலிருத்தல்:

ஏக்குல மொழிகளிலும் எட்டு வினாச்சொற்களின் அடிகள் தமிழிலிருப்பது முக்கியமாகக் கவனிக்கத்தக்கது.

(11) எழுகிழமைப் பெயர்களும் பன்னேரோரைப் பெயர் களும், ஆரிய மொழிகளில் தமிழ்ச்சொற்களின் மொழி பெயர்ப்பாயிருத்தல்:

பண்டைத்தமிழர் வானுால் வல்லோராயிருந்தமை முன்னர்க் கூறப்பட்டது. அவர் நாளின் (நாண்மீனின்) பெயரால் ஒரு கிழமையளவையும், எழுகோள்களின் பெயர் களால் ஒரு வார அளவையும், மதியின் பெயரால் ஒரு மாத வளவையும், சூரியன் பெயரால் ஒர் ஆண்டளவையும் குறித் திருத்தலே, அவரது வானுலறிவிற்குச் சிறந்த சான்றாம். இவ்வளவுகள் முதன்முதற் குமரிநாட்டிலேயே தோன்றியவை

ஆங்கிலத்தில் உள்ள வாரநாட் பெயர்களில், Sunday, Monday, Tuesday, Saturday என்னும் நான்கும் தமிழ்ப்பெயர்களின் மொழிபெயர்ப்பாயிருக்கின்றன:

Tues என்பது Zeus என்பதின் மறுவடிவமாகக் கூறப்படுகிறது. இவை முறையே செவ்வாய் சேயோன் என்னும் பெயர்களைச் சொல்லாலும் பொருளாலும் ஒத்திருக்கின்றன; Zeus கிரேக்கப் பெருந்தெய்வம்: கிரேக்கர் தமிழ்நாட்டில் மிகப்பழங்காலத்திலேயே குடியிருந்தனர்: அவரை யவனர் என்று தமிழ் நூல்கள் கூறும்: யவனம் என்பது கிரேக்க நாட்டின் பெயர்களுள் ஒன்று. பாண்டியனுக்கும் கிரேக்கமன்னருக்கும் கயல்மீன் சின்னமாயிருந்ததும். தமிழ்நூக்கும் கிரேக்கருக்கும் பல பழக்கவழக்கங்கள் பொதுவாயிருந்ததும் இங்குக் கவனிக்கத்தக்கன.

இலத்தீனில் வழங்கிய பன்னீர் ஒரைப்பெயர்களும் தமிழ்ப்பெயர்களின் மொழிபெயர்ப்பாகவே யிருக்கின்றன:

i. Aries (ram) ii. Taurus (bull), iii. Gemini (twins), iv. Cancer (crab), v. Leo (lion), vi. Vergo (virgin), vii. Libra (balance), viii. Scorpio (scorpion), ix. Sagittarius (archer) or bow). x. Capricorn (the goat-horned =shark), xi. Aquarius (water-bearer =pitcher), xii. Pisces (fish).

(12) தமிழில் முதல் வேற்றுமைக் குருபின்மை:

(13) தமிழ் வேற்றுமை யுருபுகளாலும் பின்னொட்டுத் தொற்களாயிருத்தல்:

(14) சொற்றொடரில் தமிழ்ச்சொன்முறை இயல்பா
யிருத்தல்.

பன்னிரண்டு என்னும் சொன்முறை பத்தோடு இரண்டு
சேர்ந்தது என்பதைக் குறிப்பதாகும்: வடமொழியில்
தவாதசம் என்னும் முறை இயற்கைக்கு மாறானதாகும்:

(15) தமிழ் உலக முதன்மொழி ஆய்வுக்கு நிற்றல்ல
தமிழோடு பிறமொழிகள் ஒவ்வாமைக்குக் காரணங்கள்

(1) தமிழின் பலவேறு நிலைகளில் மக்கள் பிரிந்து
போனமை.

தமிழ் குறிப்பொலி நிலையிலிருந்தபோதும், அசை நிலை
யிலிருந்தபோதும், புணர்நிலையிலிருந்தபோதும், பகுசொன்-
னிலையி லிருந்தபோதும், தொகுநிலையிலிருந்தபோதுமாகப்
பற்பல சமயங்களில், குமரிநாட்டினின்றும் மக்கள் கிழக்கும்
மேற்கும் வடக்குமாகப் பிரிந்துபோயிருக்கின்றனர்.

(2) குறிப்பொலி நிலையிலும் அசைநிலையிலும் பிரிந்த
மாந்தர் அவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு, பலவேறு
சொற்களை அமைத்துக்கொண்டமை:

(3) பிரிந்துபோன மக்கள் மூலச்சொற்களை மறந்து
விட்டுப் புதுச்சொற்களை ஆக்கிக்கொண்டமை.

(4) தட்பவெப்பநிலை உணவு முதலியவற்றால் உறுப்புத்-
திரிந்து, அதனால் உச்சரிப்புத் திரிந்தமை.

கா : தோகை—Pers. tawns, Gr. taos, L. pavo, A. S. pawe, E. pea—peacock. சே—சேவு—(சேக்கு)—A. S. coc., E. cock. ஓ. நோ. நா—நாவு—நாக்கு.

(5) பெரும்பாற் சொற்கள் போலி மருங் சிதைவு.
முதலிய முறைகளில் திரிந்தமை:

(6) மூலமொழியில்லாதவொலிகள் தோன்றினமை:

(7) மூலமொழி யிலக்கணத்தினின்றும் வேறுபட்ட
இலக்கணம் எழுதப்பெற்றமை:

(8) பெற்யோரை மதித்தல் காரணமாகச் சொற்களை
மாற்றல்:

பலநீசியத் (Polynesian) தீவுகளில் தெபி (Tepi) என்றொரு வழக்கமுள்ளது. அதன்படி, அரசன் பெயராவது அதன் பாகமாவது வருதின்ற சொற்களையெல்லாம் மாற்றிவிடுகின்றனர். இவ்வழக்கம் தென்னாப்பிரிக்காவிலும் உள்ளதாம்:

வடமொழி உலக முதன்மொழியாக முடியானம்

மொழிகளின் இயல்பையறியாத பலர், வடமொழி உலக முதன் மொழியாயிருக்கலாமென்று கருதுகின்றனர்.

உலகில் முதலாவது தோன்றிய திருந்திய மொழி தமிழே. குமரிநாட்டில் தமிழ் குறிப்பொலி நிலையிலிருந்தபோது பிரிந்த மக்கள், ஆப்பிரிக்கா, தென்கண்டம், அமெரிக்கா முதலிய இடங்கட்கும், அசைநிலையிற் பிரிந்த மக்கள் கடாரம். சினங் வட ஆசியா ஐரோப்பா முதலிய இடங்கட்கும் சென்றதாகத் தெரிகின்றது. அசைநிலையிற் பிரிந்த மக்களின் மொழிகளே, துரேனியம் அல்லது சித்தியம் என்று கூறப்படும் குடும்பத்தவை.

பால்டிக் கடற்பாங்கரில், துரேனியத்தின் திரிபாகவே ஆரியம் தோன்றியிருக்கின்றது. பால்டிக்கின் வடபாகங் களில் பின்னியம் (Finnish) என்னும் துரேனிய மொழி வழங்குவதும், சௌதியம் (Swedish) டெனியம் (Danish) முதலிய மொழிகளில் தமிழ்ச்சொற்கள் இருப்பதும், ஜெர்மானியத் திலுள்ள சில சொற்கள் ஆரிய இலக்கிய மொழிச்சொற்கள் சிலவற்றிற்கு மூலமாயும் தமிழுக்கு நெருக்கமாயுமிருப்பதும், ஆட்டோ சிரேதர் கூறியிருப்பதும் இக்கொள்கைக்குச் சான்றுகளாம்.

ஆரியஞ்சென்ற தமிழ்ச்சொற்கள் பின் வருமாறு ஸுவகைய.

(1) ஆரியரின் முன்னோர் குமரிநாட்டினின்று பிரிந்து போனபோதே உடன்சென்றவை.

கா :	தமிழ்	வடஇந்தியம்	மேலையாரியம்	கிழமூயாரியம்.
நான்	மைன்	me		—
நாம்	ஹம்	wir, we		vayam
நூன்	தூ	du, tu		tvam
நூம்	தும்	ye, you		yuyam
இருத்தி —		eart, es		asi

(2) ஆரியர் இந்தியாவிற்கு வருமுன் இடைக்காலத்திற் சென்றவை, அல்லது நேரே மேலையாரியஞ் சென்றவை.

கா : தமிழ்	மேலையாரியம்	கீழையாரியம்
ஆன்மா	animos	atma
நாவாய்	navis	nau
வேட்டி	vestis	vasthra.
இஞ்சிவேர்	zingiber, zingiberi	stringa-vera:
இரும்(பு)	iren, eisen	ayas.

(3) ஆரியர் இந்தியாவிற்கு வந்தபின் அல்லது கீழையாரிய வாயிலாகச் சென்றவை.

கா : தமிழ்	கீழையாரியம்	மேலையாரியம்
கப்பி	kapi	ape.
குருமம்	gharma	thermos, formus, warning
அகம்(மனம்)	aham	ego, Ich, Ic, I
தா (நில்)	sta	sta, esta.
படி—பதி—வதி	vas	wes, wis, was

குறிப்பு:—(1) அரக்கு, அரக்கம், அரத்தம், அலத்தம், அலத்தகம், இரத்தி, இலந்தை முதலிய தென்சொற்களை நோக்கின். அர் அல்லது இர் என்னும் ஒரு வேர்ச்சொல் சிவப்புப் பொருளை யுணர்த்துவது தெளிவாகும். அருக்கன், அருணம், அருணன் முதலிய (வட) சொற்களும் இவ்வேரி னின்றே பிறந்தனவாகும். இங்ஙனம் பல வட தென் சொற்கள் ஒரே மூலத்தன.

(2) கப்பு=மரக்கிளை. கப்பில் வாழ்வது கப்பி: “கோடு வாழ் குரங்கு” (மரபியல், 13) என்றார் தொல்காப்பியரும்;

(3) குரு=வெப்பம், வெப்பத்தால் தோன்றும் கொப்புளம், ஒளி, ஒளிவடிவான் ஆசிரியன். குரு=சிவப்பு; குருதி, குருதிக் காந்தள், குருதிவாரம் என்னும் சொற்களை நோக்குக: “குருவுங் கெழுவும் நிறனா கும்மே” (உரி: 5) என்றார் தொல்காப்பியர்: குருத்தல் தோன்றுதல். குருப்பது குருத்து: குரு—உரு: குருமம்—உருமம்:

(4) அகம்=அவ்விடம், அவ்வுலகம், வீடு, உள்ளளம், (நான்); ஒ. நோ. இகம்=இவ்விடம், இவ்வுலகம்

இகபரம் என்னும் வழக்கை நோக்குக; வீடு=துறக்கம், இல்லம் இல்=வீடு, உள்=உட்புறம், மனம். உள்அம்=உள்ளம்—உளம். உள்ளம் என்று பொருள்படும் அகம் என்னும் தமிழ்ச்சொல்லையே, நான் என்னும் பொருளில் வழங்கினர் வடமொழியாரியர். ஆன்மா என்னுஞ் சொல்லை, ஆத்மனேபத, ஆத்மநிவேதனம் முதலிய தொடர்களில் தன்னைக் குறிக்க வழங்குதல் காண்க. அகம் X புறம்.

மேலையாரிய மொழிகளில் முதலாவது தன்மை யொருமைப் பெயராக வழங்கியது *me* என்பது. *min, me, mec* முதலிய வேற்றுமைபெற்ற பெயர்கள் மட என்பதினின்று தோன்றுமே யொழிய அகம் என்பதினின்று தோன்றா.* *go* என்னும் வினையின் இறந்தகால வடிவம் வழக்கற்று, அதற்குப் பதிலாக *wend* என்பதின் இறந்தகால வடிவமாகிய *went* என்பது வழங்குவது போன்றது அகம் என்பது.

(5) *sta* என்னும் சொல் *esta* என்று மேலையாரியத்தில் வழங்குவது, பண்டைக்காலத்தில் மேனாட்டாரும் இஸ்கூல் (School) என்று சொல்லும் தமிழர் நிலையினிருந்தனர் என்பதைக் காட்டும். தாவு=இடம். தாக்கு=நிலை. தாக்குப் பிடித்தல் என்னும் வழக்கை நோக்குக.

புரி, புரம் என்னும் நகர்ப்பெயர்கள் ஆரிய மொழிகளிலெல்லாம் வழங்குவதும், தொல்லாரியர்க்கும் தமிழர்க்கு மிருந்த தொடர்பைக் காட்டும்.

புரிதல்=வளைதல். L. *spira*, Gr. *speira*, E. *spire*. புரி=வளைந்த அல்லது திருகிய இழை. ஓ. நோ. *thread* from *throwan* (திரி), to twist. புரிதல்=மனதில் பதிதல், விளங்குதல். L. *prehendo*=புரிகொள். E. *prehend*—apprehend, comprehend etc. புரி—புரீ (வ.)=வளைந்த மதில், கோட்டை, மதிலாற் குழப்பட்ட நகர். ஓ. நோ. கோடு+ஃ=கோட்டை. கோடு+அம்=கோட்டம்—*koshta* (Sans)=மதில் குழந்த கோயில்.

வடமொழியிற் கோஷ்ட என்பதை, கோ (பச) என்பதினின்று பிறந்ததாகக் கூறுவது பொருந்தாது. அது தொழுவும் என்று பொருள்படினும் கோட்டம் அல்லது கொட்டம் என்னும் தமிழ்ச்சொல்லின் திரிபே. கொடு+அம்=கொட்டம், கொடு+இல்=கொட்டில்,

* Historical Outlines of English Accidence, p. 177.

புரி+சை=புரிசை: புரி+அம்=புரம்—E, borough, burgh, புரி-burg, கோபுரம்=அரசன்மனை, அரசநகர் முதலாவது அரசன் வெள்ளத்தினின்றும் பகைவரினின்றும் தற்காக்க எழுநிலை மாடத்தில் அல்லது உயர்ந்த கட்டடத்தில் வதிந்தான்: பின்பு அது மிகவுயரமாய் வடிவுமாறிக் கோவிலுறுப்பாயிற்று: ஒ. நோ: கோயில்=அரசன் மனை, தெய்வ இருப்பிடம்: புரம்—புர: புரத்தல் காத்தல் புரவலன் புரப்பதில் வல்லவன், புரந்தருபவன் புரந்தரன். ஒ. நோ: A. S. beorgan, Ger: bergen, to protect, from burg.

மேலையாசியப் பாங்கரில், துரேனியமும் ஆரியமும் சேர்ந்து சேமியம் தோன்றியிருப்பதாகத் தெரிகிறது.

பால்டிக் பாங்கரினின்று, முதலாரியர் காக்கசஸ் மலையின் தென்பாகத்தில் வந்து குடியேறி யிருக்கின்றனர்: பின்பு அங்கிருந்து மேற்கொரு பிரிவாரும் கிழக்கொரு பிரிவாரும் பிரிந்து போயிருக்கின்றனர். கிழக்கே வந்தவரே இந்திய ஆரியர். இந்தியாவிற்கு வந்த ஆரியருள் ஒரு பிரிவார் திரும்பவும் மேலையாசியாவிற்குச் சென்றிருக்கின்றனர்.* அவரே பெர்சிய அல்லது ஸெந்து (Zend) ஆரியர்.

இந்திய ஆரியரது மொழி இந்தியாவிற்கு வருமுன் இப்போதுள்ள நிலையிலில்லை. இலத்தீன், கிரேக்கம், ஜெர்மானியம் என்ற மூன்று மொழிகட்கும் நெருங்கிய நிலையிலே யெயிருந்தது; அப்போது ஆரியம் என்னும் பொதுப் பெயரேயன்றி ஒரு விதப்புப் பெயரும் அதற்கில்லை.

இந்திய ஆரியர் இந்தியாவிற்கு வந்தபின்னரே, அவரது மொழிக்குச் சம்ஸ்கிருதம் என்னும் ஆரியப்பெயரும், வட மொழி என்னும் தெண் மொழிப்பெயரும் தோன்றின.

வடமொழிக்கு வேதகால வடிவும் பிற்கால வடிவுமென இருநிலைகளுண்டு: வேத காலத்திலேயே, வட இந்தியத் திராவிட மொழிச் சொற்கள் பல வடமொழியிற் கலந்து விட்டன. வட இந்திய மொழிகளெல்லாம், உண்மையில் திராவிடத்திற்கும் ஆரியத்திற்கும் பிறந்த இருபிறப்பி மொழிகளேயன்றி, தனி ஆரியக்கிளைகள்லவ.

மேனாட்டாரிய மொழிகட்கில்லாது, சம்ஸ்கிருதத்திற்கும் திராவிடத்திற்கும் பொதுவாயுள்ளவை யெல்லாம், தமிழினின் மூலம் வடமொழி பெற்றவையே:

கா : உயிர்மெய்ப்புணர்ச்சி, ட ன முதலிய சில ஒவிகள், எழுத்து முறை, எட்டு என்னும் வேற்றுமைத்தொகையும் அவற்றின் முறையும், சில கலைநூல்கள் முதலியன்.

வடமொழியில் வழங்கும் நூற்றுக்கணக்கான சொற்கள் தென்சொற்களென்பது, மூன்றாம் மடலத்திற் காட்டப்படும்

வடநூல்களிலுள்ள பொருள்களிற் பெரும்பாலன், ஆரியர் வருமுன்னமே வட இந்தியாவில் அல்லது இந்தியாவில் வழங்கியவை யென்றும், அவற்றைக் குறிக்கும் சொற்களே ஆரிய மயமென்றும் அறிதல் வேண்டும்:

உலக மொழிகள் எல்லாவற்றிலும், வளர்ச்சியிலும் திரி பிலும் முதிர்ந்தது வடமொழியாகும். இதனாலேயே ‘நன்றாகச் செய்யப்பட்டது’ என்னும் பொருள்கொண்ட ‘சமஸ்கிருத்’ என்னும் பெயரை வடமொழி ஆரியரே அம் மொழிக் கிட்டுக் கொண்டனர். வடமொழியை ஆரியத் திறக்குக்கூட மூலமொழியாகக் கொள்ளவில்லை மேணாட்டார்.*

வடமொழி முதிர்ச்சியைக்காட்ட இங்கு ஒரு சான்று கூறுகின்றேன்.

மெய்யெழுத்துக்களின் தொகை :—தென்கண்ட (ஆத்தி ரேனிய) மொழிகளில் 8; பலநீசிய (Polynesian) மொழிகளில் 10; பின்னியத்தில் 11; மங்கோவியத்தில் 18; இலத்தினிலும் கிரேக்கிலும் 17; ஆங்கிலத்தில் 20; எபிரேயத்தில் 23; காப்பிரி (Kaffir) யில் 26; அரபியில் 28; பெர்சியத்தில் 31; துருக்கியத் தில் 32; வடமொழியில் 39; அரபி, பெர்சியம், சமஸ்கிருதம் என்னும் மூன்றான் கலவையான இந்துஸ்தானியில் 48. இத் தொகைகள் மாக்ஸ் மூல்லார் கூறியன. இவற்றுள் ஒன்றிரண்டு கூடினும் குறையினும் இவற்றைக் கூறியதின் பயன் மாறா திருத்தல் காண்க.

இங்குக் கூறியவற்றால், வடமொழி உலக முதன்மொழி மாலதினும், ஓட்டகம் ஊசியின் காதில் நுழைவது எளிதா யிருக்குமென்க.

திராவிடம் சிறிய குடும்பமேயாயினும், பல காரணம் பற்றித் தனித்துக் கூறப்படற்கேற்றதாகும்.

*Principles of Comparative Philology, p, vii.

முடிவு

தமிழே உலக முதல் இலக்கியமொழி. இதன்பெருமை சென்ற 2000 ஆண்டுகளாக மறைபட்டுக்கிடந்து, இன்று மொழிநூற்கலையால் வெள்ளிடைமலையாய் விளங்குகின்றது. பண்டைத் தமிழர்க்கும், இற்றைத் தமிழர்க்கும் எல்லாத் துறைகளிலும் ஆணைக்கும் பூனைக்கும் உள்ள வேறுபாடாகும்.

தமிழை முன் னோர் செந்தமிழாகவும் தனித்தமிழாகவுமே வளர்த்தனர்; அங்ஙனமே இனிமேலும் வளர்க்க வேண்டும். வளர்ப்பு முறை தமிழுக்கும் பிறமொழிகள்க்கும் வேறுபட்டதாகும். பிற மொழிகளில் கொடுவழக்குகளைல்லாம் செவ்வழக்காகும்; தமிழிலோ கொடுவழக்குகள் கொள்ளப்படாது. என்றும் செந்தமிழே கொள்ளப்படும்.

கா: ஆங்கிலத்தில் T, I சில சொற்களில் ஒவிக்கப்படா விட்டாலும் குற்றமில்லை; தமிழிலோ அவர்கள் என்பதை அவக என்றொலித்தால் குற்றமாம். இந்தியில் சொல்லிற்று எகர மெய் அரைமெய்யா யொலிப்பது குற்றமன்று; தமிழில் அங்ஙனம் ஒவிப்பது குற்றம். தெலுங்கில் பப்பு என்பது குற்ற மன்று; தமிழிலோ குற்றம். இங்ஙனமே பிறவும் பற்பல வழக்குகள் தமிழ்நாட்டில் வழங்கினாலும், செந்தமிழையே அளவையாகக் கொண்டதினாலேயே தமிழ் இதுநாள் வரைக்கும் பெரும்பாலும் திரியாது வந்திருக்கின்றது:

தமிழ் கடன்சொற்களால் தளர்ந்ததன்றி வளர்ந்ததன்று; கடன்கோடலால் ஓர் ஏழைக்கு நன்மை; ஆணால் செலவு னுக்கோ இழிவு. அதுபோல் கடன்சொற்களால் பிறமொழிக்கு வளர்ச்சி; தமிழுக்கோ தளர்ச்சி. முதலாவது, பினிக்கு நோய் என்று தமிழ்ச்சொல்மட்டும் தமிழ்நாட்டில் வழங்கியது; பின்பு ஆரியம் வந்தபின் வியாதி என்னும் சொல் வழங்கிற்று; அதன் பின் ஆங்கிலம் வந்தபின் சீக்கு என்னும் சொல் வழங்குகிறது; இதுவே தமிழுக்குப் பிறமொழியாலுடையதாகும் வளர்ச்சி; இனி இந்தி வரின் பீமாரி என்னும் சொல்லும் வழங்கும்போலும்!

தென்மொழியை வடமொழியோடு கலவாமல் தனியே வளர்க்க வேண்டும்: “தமிழ்வெறி” என்று தமிழ்ப் பகைவர்களுடுத்தான் இது ஆரியதாடன்று: இந்தியா முழுதும் ஒருகால் பரவியிருந்த தமிழ் இன்று தென்கோடியில் ஒடுங்கிக் கிடக்கின்றது; தன்னாடான இங்கும் தமிழுக்கிடமில்லை யென்றால் வேறெந்கது செல்லும்? தமிழ் நாடோழித்த

இந்தியா முழுதும் ஆரியத்திற் கிடமாயிருக்கும்போது, இத்தமிழ் நாட்டையாவது ஏன் தமிழுக்கு விடக்கூடாது? தமிழ் இதுபோது அடைந்துள்ள தாழ்நிலையும், இற்றைத் தமிழர் தாய்மொழியணர்ச்சி யில்லாதிருப்பதும், அவரது அடிமை நிலையைச் சிறப்பக் காட்டும். பார்ப்பனரும் அமார்ப்பனரும் இனிமேல் ஒற்றுமையாயிருந்து தமிழைச் சிறப்பாக வளர்க்கவேண்டும்.

தமிழ்நாட்டுக் கிழார்களும் வேளிரும் மடங்களும், திருப்பணந்தாள் மடத்தைப் பின்பற்றித் தமிழை வளர்த்தால் அது சிறந்தோங்கும்!

புறவுரை

இப்பொத்தகத்திற் கூற விரும்பிய சில செய்திகள் விரி வஞ்சி விடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றைப் பிற மடலங்களுள்ளும் பகுதிகளுள்ளும் கண்டுகொள்க.

இங்குக் கூறிய சில சொன் மூலங்கள் மாற்றலாம் ஆனால் மொழிகளைப் பற்றிய பெரு முடிபுகள் மாறா:

செய்யுது என்னும் தன்மை ஒருமை எதிர்கால வினை குற்றில் உது என்பது சுறைந்றும், முன்மைச் சுட்டாகிய ஊகாரத்தினின்று நூன் நூம் என்பவை தோன்றின வென்றுங்கொள்ளலாம். இவை புது மாற்றங்களாம்.

— — —

“ஓங்க விடைவந் துயர்ந்தோர் தொழிலிளக்கி
ஏங்கொலி நீர் ஞாலத் திருளகற்று—மாங்கவற்றுள்
மின்னோர் தனியாழி வெங்கதிரோன் ரேனையது
தன்னே சிலாத் தமிழ்”

— — —

“யாமதிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல் இனிதாவ
தெங்கும் காணோம்
பாமராய் விலங்குகளாய் உலகனைத்தும் இகழ்ச்சிசொல்ப்
பான்மை கெட்டு
நாமமது தமிழரெனக் கொண்டிங்கு வாழ்ந்திடுதல்
தன்றோ சொல்லீர்
தேமதுராத் தமிழோசை உலகமெலாம் பரவும்வகை
செய்தல் வேண்டும்.”

— பாரதியா—

பிற்சேர்பு

முன்னுரை : பக்கம் 21: கோத்ர (வமிசம்) என்னும் சொல் மாட்டுக்கொட்டில் என்றும், துஹித்ரி (மகள்) என்னும் சொல் பால் கறப்பவள் என்றும், பொருள்படுவது, ஆரியர் இந்தியாவிற்கு வந்த போது மூல்லை நாகரிகத்தின்றே என்பதைக் காட்டும்:

நூல் : பக்கம் க. மொழிநூலுக்கு ஆங்கிலத்தில் Linguistics, Linguistic Science என்றும் பெயருண்டு.

பக்கம் நடச: மொழிநூல் நெறிமுறைகள் : உ. மொழி நூற்கு மாந்தன் வாயினின்று தொன்றும் ஒவ்வொர் ஒவியும் பயன்படும்: உகூ, ஒரு மொழியின் சொல்வளம் அதைப் பேசவோரின் தொகைப் பெருமையையும் நாகரிகத்தையும் பொறுத்தது;

பக்கம் கடுச: வாணி என்னும் சொல் வாய்நீர் என்பதி னின்று பிறந்ததாகவும் கொள்ள இடமுண்டு. வாய்நீரை வாணீர் என்பது கொச்சை வழக்கு. ஒ. நோ. குறுநொய்—குறுணை: தண்ணீர் தண்ணி எனப்படுவதுபோல, வாணீர் வாணி எனப்படும். வாய்நீருக்கு மறுபெயர் சொள்ளு என்பது; சொன்னசொன்னு என்று வடிவது சொன்னு. பேசத் தொடங்கும் பருவத்தில் குழந்தைகட்டுக்குச் சொள்ளு வடியும்; சொள்ளு மிகுதியாய் வடிந்தால் பேச்சு மிகுதியாகும் என்றொரு கொள்கையுள்ளது. ‘சொன்னுப் பெருத்தால் சொல்லுப் பெருக்கும்’ என்பது பழமொழி: சொன்னு—சொல்லு—சொல். வாய்நீர்—வாணீர்—வாணி=நீர், சொல்: வாணி—பாணி:

கொச்சை வழக்கிலிருந்தும் சில சொற்கள் கொள்ளப் படும். கா: கொண்டுவா—(கொண்டா)—கொணா—கொணர், பழம்—பயம்,

வாணி என்பதற்கு வாச் என்று வடமொழி மூலங்காட்டி னும், அதற்கும் வாய் என்னும் தமிழ்ச்சொல்லே மூலமாதல் காண்க.

பக்கம் காசு. வரி 84 பரசு (பீராய்) முஞ்செவி (முஞ்குறு)-

பக்கம் உகநடு சிவம் என்னும் சொல் ருக்வேதத்திற் சேர்க்கப்பட்டது பிற்காலமாகும். அச்சொற்கு மங்கலம்

அல்லது நன்மை என்று பொருள் கூறினும், அதுவும் திருமகள் நிறம் சிவப்பு என்னும் கொள்கை பற்றியதே.

பக்கம் உக்கு. ஓம் என்னுஞ் சொல் எல்லாவற்றையும் படைக்கும் மூல ஆற்றலைக் குறிப்பதென்று கொள்ளினும், பாதுகாப்புப் பொருளதென்று கொள்ளினும், தயிழ்ச் சொல்லே யென்பதற்கு எள்ளளவும் தடையில்லை.

இ என்பது உயரச் சுட்டு. அது உயரமாய் வளர்தலையும் வளர்த்தலையுங் குறிக்கும். வளர்த்தல் காத்தல். ஓ. நோ-ஏ-எ-எடு. எடுத்தல்=வளர்த்தல். Rear, v. t. (orig.) to raise: to bring up to maturity. [A. S. roeran, to raisn.]

ஓ—ஓம்—ஓம்பு. ஓ. நோ. ஏ—ஏம்—ஏம்பு: ஆ—அ—அம்—அம்பு—அம்பர். கும்—கும்பு. திரும்—திரும்பு.

ஓம்=காப்பு. ஓம்+படு=ஓம்படு. ஓம்படு+ஐ=ஓம் படை=பாதுகாப்பு, பாதுகாப்புச் செய்தல். ஓம்படுத்துரைத்த வென்பது ஒரு கோவைத்துறையாயுமுள்ளது. ஓம்படுதல் தன் வினை. ஓம்படுத்தல் பிறவினை. வழிப்படுத்துரைத்தல் என்னும் துறைப்பெயரை நோக்கு.

பக்கம் உசங்: உதடுகள் உகரத்தை ஓலிக்கும்போது மூன்னும் இகரத்தை ஓலிக்கும்போது பின்னும் செல்வதால், உகர இகரங்கள் முறையே முன்பின் என்னும் பொருள்களையும் அவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட பிற கருத்துக்களையும் தரும் சொற்களைப் பிறப்பிக்கும்:

கா: ஊங்கு=முன்பு. உசக் ஆம் பக்கத்தில் உயரச் கருத்தை அடிப்படையாக்கொண்டு எதிர்காலத்தை யுணர்த்து வதாகக் கூறிய உகரம், முன்மைக் கருத்தை அடிப்படியாகக் கொண்டு அக்காலத்தை உணர்த்துவதாகவுங் கொள்ளலாம்; ஊங்கு—ஊக்கு. உகை—L. Gr. ago, to drive. Act, agent, agency, agenda முதலிய சொற்கள் ago என்னும் மூலத்தினின் றும் பிறந்தவை. உந்து—முற்செலுத்து.

துர—E. drive, A. S. drifan, Ger. treiben, to push;

முன—முந்து மு—முக்கு—முகம்—முகப்பு: முகம்—நுகம்; முக்கு—முகடு: முக்கு—முகை—முகிழ்: முக்கு—முக்கு:

முகம் என்பது முதலாவது முன்னால் நீண்டிருக்கின்ற மூக்கைக் குறித்து, பின்பு தலையின் முன்புறமான முகத்தைக்

குறித்தது: வட மொழியில் அதை வாய்ப்பெயராகக் கொண்டது பிற்காலம்போது

மூக்கு—E. mucus. மூக்கு—E. beak, Fr. bec, Celt. beic. மூக்கு—E.—Celt. peak. மூக்கு—E. nook, Scot. neuk; Gael.—Ir. niuc.

pike (E. and Celt.) ; pic (Gael) ; pig (W.)—a point; spica (L.) ; spike (E.) ; spoke (E.) முதலிய சொற்கள் மூக்கு என்பதன் வேறுபாடுகளே.

முன்—முனி—நுனி—நுணி—நுண்: முனி—முடை—
நுணை.

நுண்—L. min. இதனின்று minor, minority, minish, minim, minimum, minister, mins trel, minute, minus முதலிய பல சொற்கள் பிறக்கும்.

முனையைக் கொண்ட என்பது வடார்க்காட்டுவழக்கு—E. cone, a solid pointed figure. cone, L. conus, Gr. konos.

hone (E.), han (A. S.), hein (Ice.) cana (Sans.) முதலிய சொற்கள் கொண்ட என்பதினின்றும் திரிந்தவையே.

முட்டு—E. butt, buttress: Meet, moot என்னுஞ் சொற்கள் முட்டு என்பதினின்றும் திரிந்தவையே. A. S. metan, to meet; mot, an assembly, முட்டு—முட்டி—கைகால்-போருத்துக்கள்.

சங்கு—இங்கு. ச—இ. இறங்கு, இழி, இளி, சனம், இவை இறங்கலும் இழிவும் குறிக்கும். மேட்டடியில் நிற்கும் போது அண்மை இறக்கமாகும்.

சர், இமு—இச—இசி, இமு—இமுகு—இமுது—எமுது.

இவை பின்னுக்கு அல்லது அண்மைக்கு இழித்தலையும், பின்னுக்கு இமுத்து வரைதலையும் குறிக்கும். இட, இனுங்கு—என்பவை இமுத்தொடித்தலைக் குறிக்கும். இடறு என்பது பின் வாங்கி விழுதலையும், இடை என்பது பின்வாங்கி ஓடுதலையும் குறிக்கும்.

பின்—பிந்து. பின்—பின்று—E. hind, adj; behind, adv; hinder, v. t. hinderance, n; A. S. hinder, adj; hindrian, Ger. hindern, v. t.

பின்—பிற—பிறகு—பிறக்கு—E. back, A. S. bocc, Sw. bak, Dan. bag.

திரை = எழினி, அலை, தோற்சுருக்கு, தயிர்த்தோயல்; திரைத்தல் = இழுத்தல். வெட்டியை மேலே இழுத்துக் கட்டுத்தலைத் திரைத்துக் கட்டுதல் என்பது இன்றும் தென்னாட்டார், திரை (எழினி) இழுப்பது. அலை தோற்சுருக்கு முதலியவை ஆடையை இழுத்திழுத்து வைத்தாற்போவிருத்தல் காண்க.

திரை என்னும் சொல்லை ஆங்கிலத்தில் draw என்று தீரியும்: Drawer என்பது இழுக்கின்ற மரத்தட்டையும், இழுத்துக் கட்டினாற்போன்ற சூரிய காற்சட்டையையும் குறித்தல் காண்க. திரை என்பதினின்று பல மேலையாரியச் சொற்கள் பிறக்கும்.

L. traho. Dut, trekken, E. draw, A. S. dragan, Ger. tragen, Icc. drug, draft, drafts; drag draggle, dragnet, drain, drainage, drainer; draught, draught house, draughts, draught-board, draughtsman; drawback, drawsbridge, drawee, drawing, drawing-room, drawl, draw-well; withdraw, dray; dredge, dredger; dregs; dredgy; trace, tracery; track, trackroad; tract, tractability, tactile, tractarian, traction, tractor, tractive, abstract, attract, extract; trail; train, trainer, training, trainband, train-bearer; trait; trawl; treachery; treat, treatise, treatment, treaty; tret; trick; trigger; troll; தராவக (வ.) குதலிய சொற்களில்லை திரை என்னும் சொல்லை மூலமாக அல்லது நினலமொழியாகக் கொண்டவையே. திரைத்தல் = இழுத்தல், இறக்குதல்.

பக்கம் உள்ள. இக்கு, இது என்பதை இச்சுட்டிடிய வெயராக தொழிற்செய்யரிடுவே;

பக்கம் உஅட். 3ஆம் வேற்றுமைக்குரிய கருவிப்பொருளும் 7-ஆம் வேற்றுமைக்குரிய இடய்ப்பொருளும் உணர்த்தக்கூடிய இல் என்னும் உருபு. அப்பொருள்களை அடிய்படையாகக் கொண்டு நீங்கதற் (motion-from) கருத்தைச் சிறப்பாகப் பெற்று 5ஆம் வேற்றுமையாயிற்று:

பக்கம் உஅக், ஒப்பியல்தரங்கள் (Degrees of comparison) ஆய்வுத்தரம் (positive), உற்பித்தரம் (comparative), உயர் தரம் (superlative) என குவகைப்படும். அவற்றுள் ஒப்புத்தரம் கூழும் வேற்றுமையுருபுடன் விட (நீச்க); பார்க்க (காண்); பார்க்கி வும் ஒ. மொ.—26

(பார்த்தாலும்), காட்டின் (காட்டினால்), காட்டிலும் (காட்டினாலும்) முதலிய சொற்கள் சீர்வதாலுணர்த்தப்படும். பிற வெளிப்படை?

பக்கம் உக்கு; நிகழ்கால வினையெச்சம் முதலாவது தொழிற்பெயராயிருந்தது. செய்யல்-செய்ய. ஆங்கிலத்திலும் இங்ஙனமே.*

பின்னிலைப்பு I

மா என்னும் வேர்ச்சொல்

மதி (நிலா) என்னும் சொல் மத என்னும் சொல்லடியாய்ப் பிறந்தது. மதமத என்பது உணர்ச்சியின்மையைக் குறிக்கும் ஒரு குறிப்புச்சொல், மத—மதவு = மயக்கம், பேதைமை.

“மதவே மடனும் வலியு மாகும்” என்றார் தொல்காப்பியர்

மத — மதம் — மதர் = மயக்கம்; மதம் — மத்தம் = மயக்கம், பைத்தியம், நிலவினால் மயக்கம் உண்டாகும் என்றொரு பண்டைக் கருத்துப்பற்றி, நிலா மதியெனப்பட்டது. மதம்—மதன் = வலி.

ஓ. நோ. சந்திரரோகம் = பைத்தியம். Lunacy (insanity) from luna, the moon; மயக்கம் தருவதினாலேயே, தெனுங்கள்ளும் மதம் என்றும் மது என்றும் கூறப்பட்டன;

மதி காலத்தை யளக்குங் கருவியர்தவின், அதன் பெயர் அளத்தற்பொருள் பெற்றது. L. metior Goth. mitan, Ger. messen, A. S. metan, E. mete, Sans. மிதி. மதி-(மது)-மத்து—மட்டு;

மதி என்னாஞ் சொல்லே மா என்று மருவியிருக்கலாம்;
ஓ. நோ. பகு—பா, மிகு—மீடு எங்ஙனமாயினும், மா என்னும் வேர்ச்சொல் தமிழே என்பதற்குத் தடையில்லை.

மா என்பது ஒரு கீழ்வாயிலக்கம், ஒரு நில அளவு;

மா + அனம் = மானம் = அளவு, வருமானம் = வரும்படி.

மானம் என்னும் சொல் அளவு என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு பல பொருள்களைப் பிறப்பிக்கும்;

மானம் = 1 படி. (வடார்க்காட்டு வழக்கு)

= அளவு, ஒப்பு, கா : சமானம் (இரு.)

= அளவு, மதிப்பு. மானம்—honour (L.)

= மதிப்புப்பற்றியளிக்கும் பரிசு. கா : சன்மானம் (இரு.)

= தன்மதிப்பு. “உயிர் நீப்பர் மானம் வரின்”

= பெருமை. [(குறன். 969.)

= அகங்காரம். “களிமடி மானி” (நன். 39.)

= அளவு, வரையறை, விலக்கு.

“மெய்ந்திலை மயக்கம் மான மில்லை” (மொழி. 14)

என்பதன் உரையில் நச்சினார்க்கினியர் மானம் என்பதற்குக் குற்ற மென்று பொருள் கூறியது குற்றமாகும். டாக்டர் S. P. சாஸ்திரியார் ஆனம் என்று பிரித்தது அதினும் குற்றமாகும். “கடிநிலை யின்றே” (புள்ளி. 94), வரைநிலை யின்றே (புள்ளி. 104) என்று தொல்காப்பியர் பிறாண்டுக் கூறுவதை, “மானமில்லை” என்பதனுடன் ஒப்பு நோக்குக:

= அளவு கருவி:

= அளவு, ஒருதொழிற் பெயரீறு: கா: சேர்மானம்

மானம் (மதிப்பு) X அவமானம். அவி+அம்=அவம்=அழிவு. மானம் என்பது, அளவு அளவை என்னும் பொருளில் வடமொழியில் மாணம் என்று திரியும். கா: பரிமாணம், பிறமாணம். மானம் என்பதினின்று மானி மானு என்னும் வினைகள் தோன்றும்.

மானித்தல் = அளத்தல். வெப்பத்தை அளப்பது வெப்பமானி.

= மதித்தல். கா: அபிமானி (இருபிறப்பி); மதித்தளிக்கும் நிலம் மானியம்—மானிபம்;

= அளவையாலறிதல். கா: அனுமானி.

உவமானம் (ஒத்த அளவு) உபமான(வ).

உவத்தல் - விரும்பல், ஒத்தல். ஓ. நோ. like = to be pleased with, to resemble. விழைய நாட என்பவை உவம ஏருபுகள்.

உவமை—உவமம்—உவமன். உவமை—உபமா (வ.)

மானுதல் = ஓரளவாதல், ஒத்தல். மான (போல) உவம ஏருபு. மானம் என்னும் சொல்லே மோன மூன் முதலிய பல வடிவுகளாகத் திரிந்து மேலையாரிய மொழிகளில் நிலாவைக் குறிக்கும்.

Moon. Lit. the 'measurer of time' found in all the Teut. languages, also in O. Slav. meno, L. mensis, Gr. mene all from root ma, to measure என்றார் செம்பராரும்.

Moon-month. Moon day—Monday.

Moon என்பது மிகப் பழையமான சொல்லென்பார் மாக்ஸ் மூல்லர்.

மா + திரம் = மாத்திரம் = மாத்திரை = அளவு.

Gr. metron, L. mensura, Fr. mesure, E. measure Gr. metron, Fr.—L. metrum, E. metre, poetical measure ; E, meter, a measurer.

Geometry, Fr.—L.—Gr- geometria—geometreo, to measure land—ge, the earth, metroo, to measure.

கூ—ge. கூவளையம்—குவலையம் = நிலவட்டம்.

Mother என்னும் முறைப் பெயரும் மா என்பதன் அடிப்பிறந்ததாகவே சொல்லப்படுகிறது.

Mother, M. E. moder—A. s. moder, cog with Dut, moder, Ice. modhir, Ger. mutter, Ir. and Gael. mathair, Russ. mate, L. mater, Gr. meter, Sans. mata, matri, all from the Aryan root ma, to measure என்றார் செம்பரார்,

மேனாட்டார் தமிழைச் சரியாய்க் கல்லாமையால், பல தமிழ் வேர்ச்சொற்களை ஆரிய வேர்ச்சொற்களாகக் கூறுவர்கள்

mother என்னும் பெயர் மாதர் என்னும் சொல்லாகத் தெரிகின்றது. மா + து = மாது. மாது + அர் = மாதர் = பெண், காதல்; அம்மை அன்னை அத்தி அச்சி முதலிய பெயர்கள்

யீர்த்தனையில் தாயையும் பெண்பாலையும் குறித்தல்போல, மாதர் என்னும் சொல்லும் குறித்திருக்கவேண்டும்: இங்கு மாதர் என்பது வண்டர், சுரும்பர் என்பன போல அர் என்னும் விரியீரு பெற்ற ஒருமைப் பெயர்.

“மாதர் காதல்” என்றார் தொல்காப்பியர். எழுமாதர் = the seven divine mothers, Matron, Fr.—L, matrona, a married lady,—mater, mother.

Matter, Matrix, matriculate, matrimony முதலிய சொற்களும், matter, (mother) என்பதனடியாகப் பிறந்தலை யென்றே சொல்லப்படுகின்றன.

மாத்திரை — மாத்திரி—மாதிரி. F. madulus, Fr; modèle E. model. மாதிரி—மாதிரிகை. (மாத்ரகா, வ.)

பின்னினைப்பு II

அர் என்னும் வேர்ச்சொல்

அர் என்பது ஓர் ஒலிக்குறிப்பு. அரித்தல்¹ அர் என்னும் ஒலி தோன்ற எலி புழு முதலியவை ஒரு பொருளைத் தின்னல் அல்லது குறைத்தல். அர—அரா—அரவு—அரவம் = ஒலி, (இரையும்) பாம்பு. அரித்தல்² நுண்ணிதாயொலித்தல். கா. அரிக்குரறபேடை. அரித்தல்³ அறுத்தல். கா: அரிவாள்மணை (அரி)—(அரம்)—அரங்கு: அரங்கல் அறுத்தல். அசங்கு=அறை, ஆற்றிடைக்குறை. அரங்கு—அரங்கம். அரங்கு—அரக்கு—அரக்கன்=அழிப்பவன். அரித்தல்⁴ வெட்டுதல். கா : கோடரி (கோடு+அரி)=மரக்கிளையை வெட்டுங்கருவி. கோடரி→கோடாரி—கோடாலி. அரித்தல்⁵ அராவுதல்: அரி+அம்=அரம்—அரவு—அராவு: அரித்தல்⁶ அராவுதல் போல உடம்பிலுண்டாகும் நமச்சல். அரிப்பெடுத்தல், அல்லரித்தல் என்னும் வழக்குகளை நோக்குக. அரித்தல்⁷ அரிப்பெடுக்கும்போது சொற்றிதல்போல, விரல்களால் ஒரு பொருளை வாரித்திரட்டல். அரிப்பது அரிசி. அரிசிபோற் சிறிய பல் அரிசிப்பல்: சிறிய நெல்லி அரிதெல்லி. அரி=சிறிய பல் அரிசிப்பல்: சிறிய நெல்லி அரிதெல்லி. அரி=நுண்மை, அமகு, அரித்தல்⁸ அழித்தல். அரி=பகைவன், சிங்கம், அரசன் தேவர்க்கரசனாகிய இந்திரன்: கோளரி=சிங்கம்: அரி=அழிப்பவன், அழிப்பது: கா : கொல்லும் சிங்கம்: அரி=அழிப்பவன், அழிப்பது: கா : கொல்லும் சிங்கம்: அரி=அழிப்பவன், அழிப்பது: கா : முராரி, ஜ்வரஹரி (வ). அரி—ஹரி (வ). அரி—அம்=அரம்=அழிவு, நுண்பம்: E-Ger, harm. அரம்-அரந்தை அரி+

அன் = அரன் = அழிப்பவன் தேவன், சிவன்: இனி அரம் = சிவப்பு, அரன் = சிவன் என்றுமாம். அழிப்புத் தெய்வங்களே முதன்முதல் வணங்கப்பட்டன: அச்சமே தெய்வ வழிபாட்டிற்கு முதற்காரணம். அணங்கு என்னும் சொல்லை நோக்குக: அரமகளிர் = தேவமகளிர்: இதற்கு அரசமகளிர் என்று வித்துவான் வேங்கடராஜலு ரெட்டியார் அவர்கள் கூறியிருப்பது பொருந்தாது: “குரர மகளிரோ டுற்ற குளே” என்பது குறிஞ்சித் தெய்வப் பெண்களையே நோக்கியது (அரம்) — (அரம்பு) — அரம்பை = தேவமகள் ரம்பா (வ.) அரன் — ஹரன் (வ.) அரி (பெண்பாற்பெயர்) = திருமால். அரி — ஹரி (வ.) அரோ (ஈற்றசை, நிலை.) அரோ அரா — அரோவரா — அரோகரா: அரம்.

மரங்களுள் அரசுபோல் உயர்ந்தது அரச (Ficus religi osa) அரச இலைபோல் குலைக்காய் வடிவுள்ள (cordate) இலைகளையுடையதாய்ப் பூவோடு கூடியது பூவரச.

பின்னிலைணப்பு III.

ஆசியத்திலுள்ள தமிழ்ச்சொற்களிற் சில:

சொற்கள் :—

கவ—L. capio, Ger. haben, A. S. habban, Dan, have, E. have, to hold or possess.

கவர்—L. cupio, O. Fr. covet, to desire.

சேர்—L. sero, to join, சேர்மானம்—L. sermonis, E. sermon, lit an essay.

உச—Goth. hauhs, Ger. hoch, ice. har, A. S. heah, E. high.

உலகு—L. vulgus, the people. E. vulgar, used by the common people.

உறு—L. verus, true ஓ. Gr. உறுதி—உண்மை: Ger. wahr, A. S. voer, E. very adv in a great degree adj. true.

உழுங்கு—L. longus, E. long, இலக்கு—L. locus.

சோம்பு—L. somnus, sleep, கரவு—Gr. cryptos;

சமட்டு—E. smite, to strike. A. S. smiten, Dut. smijten. சமட்டுவது சமட்டி—சம்மட்டி. E. hammer, A. S. hamor, Ger. hammer, Ice hamarr, a tool for beating. E. smith, one who smites.

கூடு—E. gather, A. S. gederian, gaed, a company; to gather—together = கூடு.

காண்—A. S. cneawan; Ice. kna, Russ. znate, L. nosco, gnoscō, Gr. gignoso, Sans. jna. (All from a base GNA, a secondary form of GAN or KAN, to know. ஒ நோ, காட்சி = அறிவு; vid (Sans), to know; vide (L.), (to see.)

முன்னொட்டுகள் :—

அல் (not)—அன்—Gr. an, A. S. un; அல்—அ (Sans) ஓ, நோ. நல்—ந, குள்—கு. கா : நக்கீரர், குக்கிராமம்;

இல் (not)—இன்—L. in. இல் (உள்)—இன்—L—A; S; in, L. em, en, Gr. en' E. in;

உம்—A. S. up. உம்பர்—Sans. upari, L. super, Gr. hyper Goth, ufar, E. over. உ-ப-வ, போலிரு

கும் = குவி, கூடு. கும்ம (நி: கா; வி: எ.)—L. com, cum, Gr. syn, Sans. sam, E. com, con, together;

வின்னொட்டுகள் :—

குறுமைப்பெயர் : இட்டி—L. E. etee. கா : cigar-ette இல்—L. E. ei, le. கா : citad-el; குழவு—L. E. cule, icle; கா : animal-cule, parti-cle.

தமிழ்ச்சொற்களாலன புணர்ச்சொற்கள் ஆரிய மொழி களில், சிதப்பாய் மேலையாரிய மொழிகளில், மிகப் பலவுள்ளது

கா : கும் compose, from கும் and போடு; concert, from கும் and சேர்; transparent, from தருவ and பார்.

Transparent—L: trans, through, and pareo, to appear.
 தரு—தருவ—தருவ—A. S. thurh, Ger. durch, W. trw,
 Sans. taras, L. trans, E. through—root tar.

இத்தகைய ஆரியத் தமிழ்த் தனிச் சொற்களும் கூட்டுச்
 சொற்களும் நூற்றுக்கணக்கின் வழும் மடலத்திற் காட்டப்
 படும்;

முற்றிற்று.

தலைமை நிலையம் :

154, டி. டி. கே. சாலை,
ஆள்வார்பேட்டை, சென்னை-108.

கிளை நிலையங்கள் :

79, பிரகாசம் சாலை (பிராட்டே),
சென்னை-108.

திருநெல்வேலி-6. மதுரை-1.
கொயமுத்தூர்-1. கும்பகோணம்-1
திருச்சி-2. சேலம்-1.

விலை ரூ. 75 00

அப்பர் அச்சகம், சென்னை-108.